

ЦИКЛ
КРОВ І ПОПІЛ

КОРОНА
3
ПОЗОЛОЧЕНИХ
КІСТОК

- Опустіть мечі! - Наказала королева Елоана і схилила коліно.

Її волосся блищало на сонці як онікс. Неприборкані емоції рвалися з неї і розливались на підлозі покою Ніктоса – гіркі та гарячі, з присмаком душевного болю та безсилого гніву. Вони потяглися до мене, голками закололи шкіру і зачепили... щось первозданне всередині мене.

- І схилилась перед... перед останнім нащадком найдавніших, що зберігає в собі кров короля богів. Схилилась перед новою королевою.

«Кров короля богів? Ваша нова королева? Безглуздя. І її слова, і те, що вона зняла корону.

Я ледве дихала, і переривчасте дихання поранило горло. Я поглянула на чоловіка, який стояв поряд із королевою Атлантії. Світоволосу голову короля, як і раніше, прикрашала корона, і кістки на ній залишалися вигорілими до близини. Нічого схожого на блискучу позолочену корону, яку королева склала до ніг статуй Ніктоса. Я ковзнула поглядом по покаліченим трупам, що лежали на колись бездоганно білій підлозі. Це я розправилася з ними, додавши їхню кров до тієї, що стікала з неба, заповнюючи тонкі тріщини в мармуру. Я не звертала на це уваги, не бачила нікого, окрім нього.

Він залишався стояти, схиливши коліно і дивлячись на мене через схрещені перед грудьми мечі. Вологе волосся, синювато-чорне на атлантіанському сонці, вилося на лобі, по шкірі пісочного кольору. Червоні цівки текли по високих, різко окреслених вилицях, гордому вигину щелепи і по губах, через які колись розбилося мое серце. Губам, які, завдяки правді, зібрали ці уламки разом. Яскраві золотаві очі зустрілися з моїми. Навіть схилився переді мною і такий нерухомий, що, здавалося, навіть не дихає, він нагадував мені дикого і вражаюче гарного пічерного кота, якого я одного разу в дитинстві бачила в клітці у палаці королеви Ілеани.

Він поставав переді мною у багатьох обличчях. Незнайомцем у тъмяно освітленій кімнаті, який став першим, хто мене поцілував. Гвардійцем, який заприсягся віддати за мене життя. Другому, який бачив за вуаллю Діви справжню і вклав мені в руки меч, щоб я могла захищатися, замість того, щоб посадити мене в золоту клітку. Легендою, оповитою піт'мою та кошмарами. Тим, хто задумав зрадити мене. Принцом королівства, яке вважалося знищеним часом і війною. Тим, хто пройшов через неймовірні жахи і все ж таки зумів зібрати частини себе колишнього. Братом, який піде на будь-що, вчинить будь-який злочин, щоб врятувати свою сім'ю. Свій народ. Людиною, яка оголила душу і розкрила серце переді мною – і тільки переді мною.

Моїм першим.

Моїм гвардійцем.

Моїм другом.

Моїм зрадником.

Моїм партнером.

Моїм чоловіком.

Моєю серцевою парою.

Моїм усім.

Кастіл Да'Нір, схилившись, дивився на мене так, ніби я єдина людина в усьому королівстві. Мені більше не потрібно було концентруватися як раніше, щоб знати, що він відчуває. Його почуття були мені повністю відкриті. Його емоції швидко змінювалися, як у калейдоскопі, – холодні та терпкі, насичені та пряяні, і солодкі, як ягоди у шоколадній глазурі. Непохитно жорсткі й безжалю ніжні губи розтулилися, прочиняючи кінчики гострих іклів.

- Моя королева, - видихнув він, і два чуттєві слова торкнулися моєї шкіри. Мелодія його голосу утихомирila давню

істоту всередині мене, яка хотіла взяти гнів і страх, що походять від оточуючих, повернути і відправити назад, справді давши привід для страху і збільшивши кількість покалічених трупів на підлозі. Куточек його губ зігнувся, і на правій щоці з'явилася глибока ямочка.

Побачивши цю безглуздзу – і обожнювану – ямочки мене охопило запаморочливе полегшення, і мое тіло здригнулося. Я боялася, що він злякається, коли побачить, що зробила. І не стала б його в цьому звинувачувати. Те, що я зробила, жахнуло б будь-кого, тільки не Кастіла. Жар, від якого його очі набули кольору теплого меду, сказав мені: страх – останнє, що він зараз відчуває. Це також трохи турбувало. Але ж він – Темний, хай і не любить, коли його так називають.

Потрясіння почало проходити, адреналін перестав вирувати. І коли все минулося, я зрозуміла, як мені боляче. Хворіли плече і скроня. Ліва половина обличчя здавалася опухлою, і це не мало відношення до старих шрамів. Тупий біль пульсував у ногах і руках, тіло відчувалося дивно, а коліна підгиналися. Я похитнулася, обдувана теплим солоним вітром.

Кастіл швидко підвівся. Мені не слід було дивуватися, як стрімко він рухається, але я, як і раніше, дивувалася цьому. Вміть він схопився, випростався і опинився поруч зі мною. У цей момент сталося кілька подій.

Чоловіки й жінки, які стояли за батьками Кастіла, одягнені в такі ж білі туніки та вільні штани, що й люди, що лежали на підлозі, теж почали рухатися. Вони підняли мечі і перемістилися ближче до батьків Кастіла, захищаючи їх. Світло відбилося від золотих обручів, що прикрашають їх біцепси. Дехто потягнувся до арбалетів, приторочених на спинах. Очевидно, вони були стражниками.

Вольвен, який здався мені найбільшим із усіх, яких я зустрічала, раптово застерігав попереджуально. Батько Кієрана та Вонетти стояв праворуч від мене. Джаспер провів для нас із Кастілом шлюбний обряд у Межі Спеси. Він був присутній при тому, як Ніктос висловив своє схвалення, ненадовго перетворивши день на ніч. Але тепер цей вольв з шерстю кольору стали скалив зуби, здатні рвати тіло і ламати кістки. Він відданий Кастілу, проте інтуїція підказувала мені, що він застерігає не тільки стражників.

Гарчання також почулося зліва. У тіні високого кривавого дерева, що за лічені секунди виріс на тому місці, куди потрапила моя кров, крався, низько опустивши голову, вольвен з палевим хутром. Його льодово-блакитні очі райдужно переливались. Кієран. Він сердито дивився на Кастіла. Я не розуміла, чому вони так поводяться до принца, особливо Кієрана. Він був пов'язаний з Кастілом від самого народження і зобов'язаний коритися йому і захищати за всяку ціну. І його з'єднували з Кастілом не лише узи зобов'язань. Вони брати, нехай не по крові, але через спорідненість душ, і я знала, що вони люблять один одного.

Але зараз у тому, як Кієран притиснув вуха, не читалося кохання.

Мене охопило занепокоєння, коли вольвен пригнувся і напружив м'язи на лапах, готовуючись напасти... на Кастіла.

У мене впало серце. Неправильно. Тут все неправильно.

- Hi, - прохрипіла я, ледве впізнаючи свій голос.

Кієран, схоже, не почув мене чи не надав цьому значення. Якби він поводився як завжди, я припустила б, що він мене ігнорує, але зараз все здавалося інакше. І він був іншим. Я ніколи не бачила, щоб його очі ставали такими яскравими, і з ними було щось не так, бо тепер вони не просто блакитні. Зіниці світилися сріблясто-блілим, і свічення просочувалося тонкими завитками в блакитність. Я різко повернула голову до Джаспера. Його очі також змінилися. Я вже бачила це дивне світло. Так світилася моя шкіра, коли я зцілювала зламані ноги Беккета - і таке ж сріблясте сяйво виходило від мене кілька хвилин тому.

Кастіла пронизав шок, поки він дивився на вольвенів, а потім ... я відчула хвилю полегшення, що виходить від нього.

- Ви знали.

Голос Кастіла був сповнений благоговіння, якого ніхто не відчував за його спиною. З лиця атланта з рудувато-каштановим волоссям зникла невимушена усмішка. Еміль дивився на нас, витріщивши очі і випромінюючи сильний

страх, як і Нейлл, який завжди здавався абсолютно незворушним, навіть у бою з більшою чисельністю супротивником.

Кастил повільно прибрав мечі в піхви на боках і опустив руки.

- Ви всі знали, що щось сталося з нею. Ось чому...

Він осікся і міцно стиснув щелепи.

Кілька стражників стали перед королем і королевою, приховавши їх від нас.

Копа білого хутра кинулася вперед. Делано підібгав хвіст і заскреб кігтями по мармуру, а потім підняв голову і завив. Від цього страшного, але водночас прекрасного звуку у мене волосся стало дібки.

Вдалині почувся слабкий гавкіт у відповідь, з кожною секундою стаючи все голосніше. По землі прокотилося тремтіння, від якого затремтіло листя на високих конусоподібних деревах, що відокремлюють храм від Бухти Сейона. З гілок злетіли птахи з жовто-блакитними крилами і розлетілися небом.

- Прокляття. - Еміль повернувся до східців храму і потягнувся за мечами, що висять на боках. - Вони скликають все прокляте місто.

- Це все вона, - сказав старий вольвен.

Глибокий шрам, що проходить через лоб Аластіра, позначився різкіше. Він стояв поряд із стражниками, які оточили батьків Кастила, і від нього виходила сильна зневіра.

- Це не вона, - різко заперечив Кастіл.

- Ale це так, - підтвердив король Валін, пильно дивлячись на мене. Його обличчя – це обличчя Кастіла, яким воно одного разу стане. - Вони реагують на неї. Ось чому вольвени, що були з нами на дорозі, так раптово звернулися. Вона покликала їх.

- Я... я нікого не кликала, - сказала я Кастілу тремтячим голосом.

- Знаю. - Він упіймав мій погляд, і його тон пом'якшав.

- Ale вона кликала, - наполягала його мати. - Може, ти цього не усвідомлюєш, але ти покликала їх.

Я перевела погляд на неї, і в мене стислося серце. Вона виявилася саме такою, якою я й уявляла маті Кастіла. Чудовий. Царської. Могутній. Вона зберігала спокій і зараз, схиливші коліна, і коли тільки побачила мене і наполегливо запитала сина: Що ти наробив? Кого ти привіз? Я скривилася, побоюючись, що ці слова ще довго ззвучатимуть у моїй голові.

Риси Кастіла загострилися, погляд золотавих очей окинув моє обличчя.

- Якщо ідіти за моєю спиною опустятися мечі замість того, щоб піднімати їх на мою дружину, на нас не накинеться все поселення вольвенів, - різко кинув він. - Вони лише реагують на загрозу.

- Ти маєш рацію, - погодився його батько, м'яко піднімаючи дружину на ноги. Поділ її бузкового плаття забруднений у крові. - Ale подумай, чому пов'язаний з тобою вольвен захищає когось іншого, а не тебе.

- Зараз це мене найменше хвилює, - відповів Кастіл.

Тупіт сотень, якщо не більше, лап, наблизився. Він же не всерйоз? Його має це хвилювати, бо питання дуже хороше.

- A мабуть, - попередила його мати, і її впевнений голос трохи здригнувся. - Узи розірвані.

Узи? Я перевела погляд на сходинки храму, до яких повільно задкував Еміль. Нейлл уже витяг свої мечі. У мене

тремтіли руки.

- Вона має рацію, - сказав Аластир. Шкіра навколо його рота побіліла ще дужче. – Я... я це відчуваю – Первозданий нотам. Йї знак. Боги богів! - Його голос тремтів. Він ступив назад, мало не наступивши на корону. - Вони всі розірвані.

Я гадки не мала, що таке нотам, але під збентеженням і наростаючою панікою розрізнила щось дивне в словах Аластира. Якщо це так, то чому він не обернувся до вольвена? Чи не тому, що багато років тому він уже розірвав вольвенські узи з колишнім королем Атлантії?

— Подивися на їхні очі, — тихо сказала королева, вказуючи на те, що я вже помітила. – Знаю, ти не розумієш. Є речі, які тобі не було чого знати, Хоуку.

Її голос затремтів при згадці його зменшуючого імені – імені, яке я колись вважала лише брехнею.

- Ale що тобі зараз потрібно знати, так це те, що вони більше не є первинним. Ти не в безпеці. Будь ласка, – благала вона. - Будь ласка. Послухай мене, Хоуку.

— Як? – прокричала я. - Як могли розірватися узи?

— Нині це не має значення. – Янтарні очі Кастіла майже світилися. - У тебе кров йде, - сказав він, наче найважливішою проблемою було це.

Але ні, важливішим стало не це.

— Як? – повторила я.

— Це через те, хто ти. - Елоана стиснула тканину спідниці. – У тобі тече кров бога...

— Я смертна, – сказала я.

Вона похитала головою, і з вузла її темного волосся вибився густий локон.

— Так, ти смертна, але ти походить від божества – від дітей богів. Що для цього потрібно – крапля божественної крові.

- Вона з силою проковтнула. - Може, в тобі є щось, але те, що міститься в твоїй крові, у тобі, виявилося сильнішим за клятви вольвенів.

Я згадала, що Кієран розповідав у Новому Притулку про вольвени. Боги дарували колись диким вовкам кийу образі смертних, щоб ті служили провідниками та захисниками дітей богів – божеств. Дещо з того, чим поділився тоді Кієран, пояснювало реакцію королеви.

Я перевела погляд на корону, що лежить біля ніг Ніктоса. Крапля крові божества виявилася найвагомішим аргументом у претензіях на престол Атлантії.

О боги, я зараз зомлію. Наскільки це буде ніяково?

Елоана дивилася на напружену спину сина.

- Ти підійдеш до неї? Зараз? Вони побачать у тобі загрозу для неї. І розірвуть тебе на шматки.

Мое серце зупинилося. Судячи з вигляду Кастіла, саме це він і має намір зробити. Позаду мене один із невеликих вольвенів з гавкотом подався вперед, вискалив зуби.

Усі м'язи в моєму тілі напружилися.

- Кастіл ...

- Все добре. - Кастіл не зводив з мене очей. - Ніхто не зашкодить Поппі. Я цього не дозволю. - Його груди різко

здіймалися, поки він важко дихав. – І ти це знаєш, га?

Я кивнула. Це єдине, що я розуміла на той момент. Моє дихання було частим та поверховим.

– Все в порядку. Вони просто боронять тебе. – Кастил усміхнувся, але усмішка вийшла напружену та натягнутою. Він повернувся туди, де ліворуч стояв Кієран. – Я не розумію всього, що зараз відбувається, але ти – усі ви – хочете захищати її. І я теж. Ти знаєш, що я ніколи не завдаю їй шкоди. Я скоріше вирву власне серце. Вона поранена. Мені треба переконатись, що з нею все гаразд, і ніщо мене не зупинить.

Він не моргаючи дивився Кієрану в очі, а тупіт лап вольвенів досяг щаблів храму.

– Навіть ти. Кожен із вас. Я знишу кожного, хто стане між нею і мною.

Гарчання Кієрана стало голоснішим, і на мене ринули емоції, яких я раніше ніколи від нього не відчувала. Подібні на гнів, але набагато давніше. Такі ж, як і гул моєї крові. Щось давнє. Первоздане.

Можливі події миттєво промайнули в моїй голові, ніби справді відбувалися переді мною. Кієран нападе. Або нападе Джаспер. Я бачила, які рани можуть завдавати вольвени, але з Кастилом не так легко впоратися. Він зробить те, що пообіцяв. Прорветься через усіх, хто стойті між ним та мною. Вольвени загинуть, а якщо він завдасть шкоди Кієрану – або зробить щось гірше, вольвенська кров виявиться не тільки в нього на руках. Вона до кінця днів заплямує його душу.

Вольвени затопили щаблі храму. Великі і маленькі, різних забарвлень. І я з жахом зрозуміла. Кастил неймовірно сильний і неймовірно швидкий. Він покладе багатьох. Але сам упаде з ними.

Він загине.

Загине через мене, бо я покликала вольвенів і не знаю, як це зупинити. Моє серце безладно забилося. Вольвен біля сходів натрапив на Еміля, який продовжував задкувати. Ще один дістався Нейлла, який м'яко заговорив з ним, намагаючись заспокоїти звіра. Решта націлилася на стражників, що оточили короля з королевою, а кілька... О боги, кілька вольвенів підкрадалися ззаду до Кастилу. Все скотилося в хаос, вольвени вийшли з-під контролю.

Я різко втягнула повітря, гарячково розуміючи і вириваючись із хватки болю та тривоги. В мені сталося щось таке, що змусило силу, що походить від краплі божественної крові, розірвати узи. Я стерла їхні колишні клятви, і... і це означало, що тепер вони слухаються мене.

– Стояти! – наказала я, коли Кієран клацнув щелепами на Кастила, який у відповідь вишкірив зуби. – Кієран! Стій! Ти не завдаєш шкоди Кастилу! – Я підвищила голос; у моїй крові виявився приглушений гул. – Всім стояти. Зараз же! Ніхто із вас не нападе.

У головах вольвенів наче клацнув перемикач. Щойно вони були готові до нападу, і ось кожен упав на черево і опустив голову між передніх лап. Я все ще відчувала їхню лють, давнью силу, але вона вже зменшувалась і спадала мірними хвилями.

Еміль опустив меч.

– Це... це було вчасно. Дякую.

Я переривчасто видихнула. По руках до самих плечей пробігло тремтіння. Я обвела поглядом храм – усі вольвени лежали. Я не могла повірити, що це спрацювало. Вся моя істота хотіла повстати проти того, щоб і далі підтверджувати заяву королеви, але боги було стільки всього, що я не могла заперечувати. З пересохлим горлом я подивилася на Кастила.

Він дивився на мене, округливши очі. Я не могла дихати. Моє серце так і не сповільнилося настільки, щоб я відчула, що він відчуває.

– Він не завдаєш мені шкоди. Ви все це знаєте, – сказала я тремтячим голосом, дивлячись на Джаспера, а потім на

Кієрана. - Ти сам казав мені, що він єдиний в обох королівствах, з ким я безпеки. Це не змінилося.

Смикнувши вухами, Кієран підвівся і позадкував. Розвернувшись, він тицьнувся носом у мою руку.

— Дякую, — прошепотіла я, на мить заплющивши очі.

— Просто щоб ти знала, — промимрив Кастил, опускаючи густі вії. — Що ти щойно зробила? Сказала? Я відчуваю зараз багато всього, що дико недоречно зараз.

Я видала слабкий, тремтячий смішок.

- З тобою явно щось гаразд.

— Знаю. — Він зігнув губи так, що над лівим куточком з'явилася ямочка. — Але ти любиш це у мені.

Кохаю. Боги, справді люблю.

Джаспер струснувся і звернув велику голову до нас із Кастилом. Потім обернувся боком, видавши грубе пихання. Інші вольвени заворушилися, вийшли із-за қривавого дерева. Я спостерігала, як вони пройшли повз мене, Кастила та інших, нагостривши вуха і виляючи хвостами, приєдналися до тих, що спускалися східцями, і покинули храм. З вольвенів залишилися лише Джаспер, його син та Делано. Відчуття хаотичного напруження спало.

На лоб Кастила впав локон темного волосся.

- Ти знову світилася сріблом. Коли наказала вольвенам стояти. Не сильно, не як раніше, але ти нагадувала промінь місячного світла.

Правда? Я подивилась на свої руки. Вони виглядали як завжди.

— Я... я не знаю, що трапилося, — прошепотіла я. У мене ноги підкошувалися. — Не знаю, що відбувається.

Я підняла погляд на Кастила. Він зробив крок уперед, потім ще. Ніякого застерігає гарчання. Нічого. У мене почало горіти горло. Я відчула, як слізози підступають до очей. Мені не можна плакати. І я не буду. Панує повна плутанина, не вистачає мені ще й заплакати. Але я так стомилася. Мені було боляче, і не лише фізично.

Як тільки я вступила до храму і подивилася на чисті води моря Сеона, я відчула себе вдома. І знала, що буде нелегко. Довести, що наш союз справжній буде і близько не так важко, як домогтися схвалення батьків Кастила і всього королівства. І нам, як і раніше, потрібно знайти його брата, принца Маліка. І моого брата. Нам доведеться мати справу з королевою і королем Вознеслихся. Майбутнє не обіцяло нічого легкого, але мав надію.

Я почувала себе наївною дурницею. Літній вольвен у Межі Спеси, якого я зцілила після битви, попереджав мене щодо народу Атлантії. "Вони тебе не обирали". І я сумнівалася, що колись виберуть.

Я зробила судомний вдих і прошепотіла:

— Я нічого цього не хотіла.

Губи Кастила напружено стиснулися.

— Знаю.

Його голос був грубим, але дотику м'якими, коли він піdnis долоню до моєї щоки. Він притулився чолом до моого чола, і по мені хвилею прокотилося знайоме тремтіння від відчуття його шкіри на моїй. Він закопався пальцями в моє сплутане волосся.

- Знаю, принцеса, — прошепотів він, і я міцно заплющила очі, щоб впоратися зі слезами. — Все добре. Все буде добре. Обіцяю.

Я кивнула, хоч знала, що він не може це гарантувати. Більше не може. Я змусила себе проковтнути клубок емоцій, що підступив до горла.

Кастіл поціluвав мій закривавлений лоб і підняв голову.

— Еміль? Можеш сходити до коней Делано та Кієрана і принести їхній одяг, щоб вони могли обернутися і нікого не образити своїм виглядом?

- З великою радістю, - озвався атлантіанець.

Я мало не засміялася.

- Думаю, нагота буде найменш образливою з усього, що сьогодні сталося.

Кастіл нічого не сказав і знову торкнувся моєї щоки, м'яко нахиливши мою голову набік. Його погляд упав на каміння, розкидане біля моїх ніг. На його вилицях заходили живона. Він упіймав мій погляд, і я побачила, що його зіниці розширилися, залишивши лише тонку смужку бурштину.

- Вони кидали в тебе каміння?

Я почула тихе зітхання — мабуть, його матері, але не озирнулася. Не хотіла бачити їхні обличчя. Не хотіла знати, що вони зараз відчувають.

— Вони звинуватили мене, що я дію на користь Вознеслих, і називали мене Пожирачем душ. Я сказала, що не Пожиратель душ. Я намагалася з ними поговорити.

Слова ринули з мене потоком. Я підняла руки, щоб торкнутися Кастіла, але зупинилася. Я не знала, що може спричинити мій дотик. Прокляття, я не знала, що можу зробити, навіть не торкаючись людини.

- Я намагалася їх заспокоїти, але вони почали кидати каміння. Я просила, щоби вони припинили. Сказала: «Досить» — і... і не знаю, що зробила... — Я спробувала глянути через плече Кастіла, але він, схоже, знов, чого я шукаю, і завадив мені. - Я не збиралася їх вбивати.

- Ти боронилася. - Він упіймав мій погляд, і його зіниці звузилися. - Ти зробила те, що було. Ти захищалася...

- Але я не торкалася до них, Кастіл, - прошепотіла я. — Це було як під час битви у Межі Спеси. Пам'ятаєш, як нас оточили солдати? Коли вони кинулися на нас, я відчула щось усередині. І відчула це тут. Наче щось усередині мене знато, що робити. Я взяла їхній гнів і... зробила саме те, що робили душі Пожирачі. Я взяла їхній гнів і відправила назад.

- Ти не Пожирателька душ, - сказала десь поруч Елоана. — У момент, коли ітера у твоїй крові стало видно, нападники мали зрозуміти, хто ти.

— Ітер?

— Дехто називає це магією, — пояснив Кастіл і перемістився, ніби затуляючи мене від матері. — Ти вже бачила.

— Туман?

Він кивнув головою.

- Це сутність богів, вона є в їхній крові і дає їм здатність і силу створювати все, що вони створили. Ніхто більше так це не називає з того часу, як боги заснули, а божества вимерли. - Він спробував заглянути мені у вічі. — Мені треба було знати. Боги, мені слід це побачити...

— Це ти зараз так кажеш, — втрутилася його мати. - Але з чого б тобі спало на думку думка, що таке можливо? Такого

ніхто не чекав.

- Крім тебе, - відповів Кастіл.

Він був правий. Вона знала, безперечно. Звичайно, я світилася, коли вона прийшла, але вона знала, напевно.

- Я можу пояснити, - сказала вона, але повернувшись Еміль, несучи дві сідельні сумки.

Він обійшов усіх нас широкою дугою, кинув їх перед Джаспером і пішов.

— Мабуть, пояснити треба багато, — холодно зауважив Кастіл. — Але це зачекає.

Його погляд пробіг по моїй лівій щоці, і на його вилицях знову заходили жовна.

— Треба відвести тебе в безпечне місце, де я... Де я можу подбати про тебе.

— Можеш відвести її до своїх колишніх кімнат у моєму будинку, — оголосив Джаспер, налякавши мене.

Я навіть не почула, як він змінював вигляд. Я почала обертатися в його бік, але помітила голу шкіру. Джаспер піднімав свою сумку.

- Пригодиться. - Кастіл узяв у нього пару штанів. - Дякую.

- Ти будеш там у безпеці? - Запитала я, і губи Кастіла торкнулася іронічна усмішка.

- Він буде там у безпеці, - відповів Кієран.

Здивована, я обернулася, почувши його голос. І не зупинилася, побачивши його смагляву оголену шкіру. Однак він стояв так, ніби не виявився голим перед усіма. В якісь повіки я легко проігнорувала його наготу. Я подивилася йому у вічі. Він був звичайним – яскравим, пронизливо блакитним, без сріблясто-білої аури.

- Ти збиралася напасті на Кастіла.

Кієран кивнув, забираючи у нього штані.

— І напевно напав би, — підтвердив Кастіл.

Я обернулася до чоловіка.

— А ти погрожував знищити його.

На його лівій щоці знову з'явилася ямочка.

— Так.

- Чому ти посміхаєшся? Тут немає нічого кумедного. - Я дивилася на нього, і мої очі обпалили безглазі слізози. Мені було байдуже, що ми на людях. - Таке ніколи більше не повториться. Ти мене чуєш?

Я розвернулася до Кієрана, який вигнув брову, натягуючи штані на стрункі стегна.

- Ви обидва чуєте мене? Я цього не дозволю. Я не...

- Ш-ш. - Легкий дотик Кастіла до мої щок змусив мене глянути на нього. Він ступив і виявився так близько, що при кожному вдиху його груди торкалися моїх. - Поппі, такого більше не станеться. - Він провів великим пальцем по моїй щоці. - Правильно?

- Правильно. - Кієран прочистив горло. - Я не...

Він замовк.

Але заговорив його батько.

— Поки принц не дасть нам приводу діяти інакше, ми захищатимемо його так само сміливо, як і тебе.

Ми. Уся раса вольвенів. Ось що мав на увазі Аластир, коли сказав, що всі пута розірвані. У мене виникло безліч питань, але я уткнулася в груди Кастіла. Я більше не відчувала палючого болю в голові. Все втратило значення: я дихала, відчуваючи лише аромат пряних спецій та хвої. Кастил обережно зімкнув руки на мої спині, і мені здалося... що він здригнувся.

— Страйвайте, — сказав Кієран. — А де Беккет? Він був із тобою, коли ти пішла гуляти.

Кастил трохи відсунувся.

- І правда. Він запропонував показати тобі храм. - Примружившись, він глянув на мене. - Він привів тебе сюди.

По моїй шкірі побігли мурашки. Беккет. На груди немов опустили важкий камінь, коли я подумала про юного вольвена, який велику частину подорожі ганявся за метеликами. Я все ще не могла повірити, що він привів мене в це місце, знаючи, що на мене чекає. Але я пам'ятала гіркий смак його страху того дня в Межі Спесі. Він боявся мене.

Чи чогось іншого?

Його емоції перебували у крайньому безладді. Спочатку він тримався зі мною як завжди, радів і посміхався, а коли привів сюди, раптом став стривоженим.

- Він зник перед тим, як з'явилися інші, - сказала я Кастілу. - Я не знаю, куди він подівся.

- Знайди Беккета, - наказав він Делано, і той, ще у вигляді вольвена, схилив голову. - Нейл? Еміль? Ідіть із ним. Переконайтесь, щоб Беккет привели до мене живим.

Обидва атлантіанці кивнули і вклонилися. Нічого в тоні Кастіла не припускало, що «навести живим» можна було вважати добрим знаком.

- Він лише дитина. - Я простежила поглядом, як Делано побіг і незабаром зник разом з Нейллом та Емілем. - Він був наляканий. І тепер, коли я про це думаю.

- Поппі. — Кастил обережно доторкнувся до моєї щоки і, нахиливши голову, торкнувся губами порізу. — Я хочу зробити дві заяви. Якщо Беккет має до цього якесь відношення, мене не хвилює, хто він, і тим більше не хвилює, що він відчуває.

Він підвищив голос, щоб усі, хто залишився в храмі, включаючи його батьків, чули:

— Будь-хто, хто діє проти моєї дружини, оголошує війну мені. Його доля вже вирішена наперед. І друге.

Він нахилився нижче і торкнувся моїх губ у найлегшому поцілунку. Я ледве відчула торкання, але в мене все всередині стислося. Кастил підвів голову, і я побачила, що риси його обличчя завмерли в настороженому очікуванні хижака, що націлився на видобуток. Я вже бачила такий вираз у Новому Притулку перед тим, як він вирвав серце з грудей Лендела.

Кастил повернув голову, дивлячись на єдиного вольвена, що залишився, який стояв на двох ногах.

— Ти.

Аластир Девенуелл був радником батьків Кастила. Коли король Малек підніс свою коханку Ізбет, саме Аластир попередив королеву Елоану, розірвавши узи, які пов'язували його з нині вигнаним і, швидше за все, померлим королем. Тільки боги знають, скільки атлантіанців Аластир врятував за ті роки, що допомагав їм втекти з Соліса, від піднесених, які використовували їхню кров, щоб створювати нових вампірів.

Хто знає, як усе обернулося б для моїх батьків, якби вони знайшли Аластира? Може, вони не загинули б, а жили щасливим і повним життям в Атлантії. І мій брат Єн теж був би тут. А зараз він у Карсадонії і, швидше за все, став одним із них – Вознеслимся.

Я тяжко проковтнула, відкидаючи ці думки геть. Зараз не час. Мені подобався Аластир. Він із самого початку був добрий до мене. Але що важливіше, я знала, що Кастил поважав і любив цього вольвена. Якщо Аластир прикладав руку до того, що сталося сьогодні, це глибоко ранить Кастила.

Чесно кажучи, я сподівалася, що ні Аластир, ні Беккет не мають до цього жодного відношення, але давно перестала вірити у збіги. Я згадала ніч прибуття Вознесшихся до Межі Спеси. Я тоді дізналася про Аластира щось таке, що мені сильно не сподобалося. Все це відійшло в тінь з появою піднесених і подальшими подіями, але зараз знову виступило на перший план.

Кастил колись збирався одружитися з Ши – донькою Аластира, але потім піднесені взяли Кастила в полон, і Ши зрадила його та його брата, щоб врятувати власне життя. Усі, зокрема Аластир, вважали, що Ши загинула геройчно, але я знала страшну правду про її смерть. Однак у радника була онукова племінниця, вольвенка, і Аластир і король Валін сподівалися, що Кастил одружується з нею, повернувшись до королівства. Аластир обмовився про це на званій вечері, стверджуючи, ніби вважав, що Кастил розповів мені про це. Я не була така впевнена, що він сам у це вірив, але це до справи не стосувалося.

Невже мені одній все це здалося дивним? Дочка Аластіра? А тепер його онукова племінниця? Я сумнівалася, що в Атлантії не було інших вольвенок, які б чудово підійшли в дружини Кастилу, особливо враховуючи, що він не висловлював зацікавленості в запропонованому союзі.

Нішо з цього не свідчило про провину Аластира, але виглядало підозріло.

Вольвен дивився на Кастила як громом уражений.

- Не знаю, що, на твою думку, накоїв Беккет і яке це стосується мене, але мій племінник ніколи б не взяв участь у чомусь подібному. Він лише цуценя. І я б...

- Заткнися, - прогарчав Кастил. Я визирнула з-за його плеча.

Вольвен зблід.

- Кастил ...

- Не примушуй мене повторювати, – перебив він і обернувся до стражників. - Схопити Аластіра.

- Що? - Вибухнув Аластир.

Частина стражників повернулася до нього, тоді як інші нервово переводили погляди з Кастила на короля з королевою, яким поклялися у вірності.

Король, примруживши очі, глянув на сина.

- Наскільки нам відомо, Аластир не скоїв жодних злочинів.

- Може й ні. Може, він абсолютно невинний, як і його онуковий племінник. Але доки не буду в цьому впевнений, я хочу, щоб його затримали, – заявив Кастил. - Схопіть його, чи це я зроблю.

Аластир ступив уперед, приглушено гарчав. Його м'язи напружилися під шкірою. Стражники нервово переступали з

ноги на ногу.

- Страйвайте! - Вигукнув Аластир. Його щоки вкрилися плямами від гніву. – У нього немає жодної влади віддавати накази варті корони.

Я думала, що варта корони – це аналог королівської гвардії, яка служила Вознесшимся. Та теж підкорялася лише наказам королеви Ілеани і короля Джалари, а також тим, хто вознісся, які правили містами або селищами.

— Виправте мене, якщо я помиляюся, хоча так не думаю, але відбулися дивні події, — сказав Кастіл, і я наморщила чоло. - Моя мати зняла корону і звеліла всім схилитися перед новою королевою - яка мені доводиться дружиною. Отже, згідно з атлантіанською традицією, це робить мене королем, на чий би голові не лежала корона.

У мене стислося серце. Король. Корольова. Невже це ми?

— Ти ніколи не хотів престолу та всіх атрибутів корони, – кинув Аластир. - Ти десятиліттями намагався звільнити брата, щоб на трон зійшов він, проте зараз заявляєш про свої домагання? То ти справді відмовився від спроб врятувати брата?

Я різко втягла повітря – мене затопив гнів. Кому як не Аластиру знати, як багато значить для Кастіла знайти та звільнити Маліка? Його слова глибоко поранили. Я відчула від Кастила те саме, що й того разу, коли вперше побачила його, – болісний біль, як від порізів уламками льоду. Кастил завжди відчував біль, і хоча вона стихала з кожним прожитим днем, страждання через втрату брата завжди було поруч. Лише нещодавно він дозволив собі відчувати не лише провину, сором та біль.

Я навіть не усвідомила, як рушила вперед, доки не побачила, що вийшла з тіні кривавого дерева.

- Кастил не відмовився від порятунку Маліка, - різко сказала я, а потім намагала проклятий кинджал і жбурнула його через храм. – Ми знайдемо його та звільнимо. Малик тут зовсім ні до чого.

- О боги! – Елоана притиснула долоню до рота, повертаючись до сина.

Риси її обличчя напружилися від болю, і від неї сильними хвилями ринула глибокий смуток. Я не могла цього бачити, але її горе слідувало за нею такою ж невідступною тінню, як і за Кастилом. Воно билося про мене, дряпало шкіру, мов холодне розбите скло.

- Хоуку, що ти наробив?

Я закрила зв'язок з матір'ю Кастила, перш ніж її страждання оглушить мене, і переключила увагу на Валіна. Його оточувала нерівна пульсація горя, пронизана хвилею гострого, як перець, відчайдушного гніву. Але він закрився від мене з силою, якою я не могла не захоплюватися і навіть заздрити. Схилившись, він прошепотів щось на вухо дружині. Заплющивши очі, вона кивнула.

О боги, мені не слід було цього говорити.

- Вибачте. – Я міцно зчепила руки. - Я не...

— Тобі нема за що перепрошувати, — сказав Кастил, оглядаючись і зустрічаючись зі мною поглядом. Від нього виходило щось тепле і солодке, що пересилило крижаний біль.

- Це мені слід вибачатися, - похмуро заявив Аластир, здивувавши мене. - Не треба було вплутувати все це Маліка. Ти права.

Кастіл зміряв його поглядом, і я зрозуміла - він не знає, що робити з вибаченням. І я не знала. Тому Кастил звернув увагу на батьків.

— Знаю, що ви, мабуть, думаєте. Аластир теж так вважає. Ви думаєте, що мій шлюб із Пенеллаф – ще одна марна спроба звільнити Маліка.

- А хіба ні? – прошепотіла його мати. Її очі наповнились слізами. – Ми знаємо, що ти захопив її, щоб використати.

- Так, - підтверджив Кастіл. - Але одружилися ми не тому. Чи не тому ми разом.

Колись мені було тяжко все це чути. Правда про те, як ми з Кастилом опинилися тут, неприємна, але більше не змушувала мене почуватися не у своїй тарілці. Я опустила погляд на кільце на вказівному пальці і яскравий золотий завиток, що проходить через ліву долоню. Кути моїх губ піднялися. Кастил прийшов за мною, маючи намір використовувати, але його плани змінилися задовго до того, як хтось із нас це усвідомив. Питання «як» більше не мало значення.

- Хотілося б у це вірити, - прошепотіла його мати.

Її занепокоєння здавалося гнітуючою, як колюча важка ковдра. Може, вона й хотіла б вірити, але, зрозуміло, не вірила.

– Це нам також треба обговорити. - Валін відкашлявся, і стало зрозуміло, що він також сумнівається в мотивах сина. - А зараз ти не король, а вона не королева. Елоана погарячкувала, коли зняла корону.

Він стиснув плечі дружини. Те, як вона скривилася при словах чоловіка, зачепило мене до глибини душі.

– Для цього має відбутися коронація і пройти так, щоб ніщо не викликало сумнівів.

- Чи не викликало сумнівів у її домаганнях? – засміявся Джаспер, склавши руки на грудях. - Навіть якби вона не була одруженя з спадкоємцем, її домагання незаперечні. Ви знаєте. Ми це все знаємо.

У мене в животі виникло те саме відчуття, як колись я стояла на краю урвища в горах Скотос. Я не хочу престолу. І Кастіл теж.

– Навіть якщо й так, – протягнув Валін, примруживши очі, – доки ми не з'ясуємо, хто замішаний у цій справі і не обговоримо все, Аластир буде утримуватись у надійному місці.

Аластир повернувся до нього.

– Що...

- Те, що ти маєш прийняти з вдячністю. - Валін одним поглядом змусив вольвена замовкнути, і стало ясно, у кого Кастіл перейняв свої здібності. – Це для твого блага та для блага всіх. Заперечуватимеш - і, я впевнений, Джаспер, Кіран або мій син вмить вчеплятися тобі в горлянку. І я не можу пообіцяти, що зупинятиму будь-якого з них.

Кастіл опустив голову з крижаною, як перше подих зими, посмішкою. З'явилися кінчики його іклів.

– Це буду я.

Аластир переводив погляд з Джаспера на принца. Він стояв, опустивши руки, його груди здіймалися від важкого дихання. Льодисто-блакитні очі втупилися в Кастіла.

– Ти мені як син. Ти був би мені сином, якби доля не розпорядилася інакше.

Я знала, що він думає про дочку. Щирість його слів, свіжий біль, що глибоко врізався в душу і відчувався як крижаний дощ, тільки посилилися, коли Кастіл нічого не відповів. Мене вразило, як Аластиру вдавалося приховувати від мене біль такої сили.

- Правда про те, що тут відбувається, вийде назовні. Усі дізнаються, що я не являю загрози.

Вступивши на Аластіра, я відчула - хвилю ... цілеспрямованості і сталевої рішучості, що гаряче пульсує в його венах. Це промайнуло лише на мить, але інстинкт, що спалахнув у мені, прокричав попередження, яке я не цілком зрозуміла. Я зробила крок вперед.

- Кастил ...

Але я виявилася недостатньо швидкою.

- Захистіть короля з королевою! - Скомандував Аластир.

Декілька стражників оточили батьків Кастила. Один із них потягнувся за спину. Валін різко розвернувся.

- Hi!

Джаспер кинувся вперед, змінюючи вигляд. Елоана зчинила хрипкий крик.

- Hi!

Стріла вдарила вольвена в плече, зупинивши його в польоті. Він упав і, перш ніж звалитися на мармур, що тріснув, обернувся до смертного. Я з жахом відсахнулася, а Джаспер завмер, і по його шкірі розтеклася сіра блідість. Невже?

Я похолола, почувши пронизливе виття і гарчання біля піdnіжжя храму. Інші вольвени...

У повітрі просвистіла стріла, вдаривши Кієрана, який стрибнув до мене. Я повернулася до вольвена, і крик застряг у мене в горлі. Йому вдалося приземлитися на ноги, його спина різко випросталася, а потім зігнулась. Жили на шиї здулися. Очі з сяючими сріблясто-блакитними райдужками зловили мій погляд. Він потягнувся до стріли в плечі - з тонкого держака сочилася сірувата рідина.

- Біжи, - прогарчав він, сковано ступивши до мене. - Біжи.

Я кинулася до нього і схопила під руку - у нього ноги підігнулися. Його шкіра - боги! - Його шкіра була холодною як крига. Я спробувала втримати його, але він виявився для мене занадто важким і впав навзнак. Кастил підскочив до мене і обхопив мою талію рукою. Я з жахом дивилася, як по смаглявій шкірі Кієрана розповзається сіра блідість, і я нічого не відчувала. Ні від нього, ні від Джаспера. Вони не... цього не може бути.

- Кієран?..

Кастил затулив мене собою і з нього вирвалося шалене ревіння зі смаком обпалювально-крижаної люті. Щось ударило його і відірвало від мене. Його мати пронизливо закричала. Я різко повернула голову: королева Елоана посунула ліктем стражнику в обличчя. Треснула кістка, і королева кинулася вперед, але інший стражник обхопив її ззаду.

- Припиніть! Припиніть негайно! - крикнула вона. - Я наказую!

Жах вчепився в мене пазурами - я побачила стрілу, що стирчала з попереку Кастила, з якої стікала дивна сіра речовина. Але він все ще стояв поперед мене з мечем у руці. Звуки, які він видавав, обіцяли смерть. Він ступив уперед.

Від входу до храму прилетіла ще одна стріла, влучивши в плече Кастила. Валін встремив меч у живіт чоловіка з цибулею в руках. Чергова стріла пронизала ногу Кастила і відкинула його назад. Я підхопила його за талію, коли він втратив рівновагу, але, як і Кієран, він був надто важким. Кастил звалився на підлогу, його меч брязнув об мармур. Все його тіло напружилося, він відкинув голову назад, жили на шиї спучилися. Я впала поруч із ним, навіть не відчувши удару колінами. З його ран текла сіра рідина, змішуючись із кров'ю. Він вишкірився, оголивши ікла. Відня під його шкірою набрякли і потемніли.

Hi! Hi! Hi!

Я не могла дихати, дивлячись у його дикі очі з розширеними зіницями. "Цього не може бути". Ці слова крутились у моїй голові, коли я схилилася, стиснула його обличчя тремтячими руками. Я заплакала, відчувши холодну шкіру. Живе не може бути таким холодним. О боги, його шкіра більше не відчувалася, як тіло.

- Поппі, я... - відихнув він, потягнувшись до мене.

Білки його очей, а потім і райдужку затягло сірою плівкою, і яскравий бурштин помутнів.

Він застиг, уп'явшись у крапку позаду мене. Його груди не рухалися.

— Кастил, — прошепотіла я, пробуючи його трясти, але його шкіра, все його тіло... затверділо, як камінь. Він завмер: спина вигнута, одна нога підігнулася, рука тягнеться до мене.

- Кастил.

Відповіді не було.

Я розкрила чуття, відчайдушно шукаючи хоч якісь емоції, хоч щось. Нічого. Наче він поринув у глибокий сон чи...

Hi. Hi. Hi. Він не міг піти. Він не міг бути мертвим.

Пройшло всього кілька секунд з того моменту, як Аластир віддав перший наказ, і до того, як Кастил опинився на підлозі переді мною без найменших ознак життя.

Я швидко глянула через плече. Ні Джаспер, ні Кієран не ворушилися, їхня шкіра набула темно-сірого кольору, відтінку заліза.

Мене затопила паніка, збираючись навколо моого серця, що шалено билося. Я пересунула руки на груди Кастила, намагаючись намацати серцебиття.

— Будь ласка, будь ласка, — шепотіла я. Сльози переповнювали очі. - Будь ласка. Не роби так зі мною. Будь ласка.

Нічого.

Я нічого не відчувала ні від нього, ні від Кієрана, ні від Джаспера. У самому центрі моєї істоти почав зароджуватись гомін. Я дивилася на Кастила — моого чоловіка. Мою серцеву пару. Моє все.

Я загубила його.

Моя шкіра завібрувала, а з самої глибини душі піднялася темна і масляниста лють. У горлі з'явився різкий металевий смак, вона горіла в моїх венах. Смак смерті. І не такою, як та, що сталася тут, а остаточною.

Лютъ розросталася, поки я більше не змогла її утримувати. Я навіть не намагалася зупинити її. Моїми щоками текли сльози і падали на залізного кольору шкіру Кастила. Гнів вирвався назовні, вдарив у повітря і просочився у камінь. Я відчула, як підлога храму під мною почала тримтіти. Хтось кричав, але я не розрізняла слів.

Схилившись над Кастилом, підібрала його меч, що впав, і торкнулася губами його нерухомих, кам'яно-холодних губ. Стародавня істота всередині мене запульсувала, як раніше. Я стала над чоловіком і повернулася. По підлозі храму пройшов різкий порив вітру, загасивши смолоскипи. Листя на кривавому дереві затремтіло, як сухі кістки. Я міцніше стиснула короткий меч. Я не бачила батьків Кастила. Не бачила Аластіра.

Переді мною стояли десятки людей у білому, з мечами та кінджали. Знайомі металеві маски, які носять Послідовники, приховували обличчя. Тепер їхній вигляд мене не лякає.

А тільки розпалював лють.

Первозданная сила затопила всі мої почуття. Змусила замовкнути всі емоції, окрім однієї: спраги помсти. Нічого іншого не лишилося. Ні співчуття. Ні жалості.

Я була собою.

І водночас чимось зовсім іншим.

Небо над головою залишалося безхмарним, дивовижного блакитного кольору. Воно не вибухнуло кривавим дощем, але моє тіло заіскрилося. На шкірі затанцювали сріблясто-блілі вогни. Вони почали потріскувати, коли з мене вирвалися розпатлані нитки, обплутали колони, немов блискуче павутиння, і поповзли по піdlозі, покриваючи його мережею мерехтливих прожилок. Моя лютъ перетворилася на істоту, що відчувається, живу силу, від якої не можна втекти. Я зробила крок уперед, і камінь тріснув під моїм чоботом.

Шматочки, що відкололися, і пил полетіли вниз. Декілька нападників у масках відступили. У статуях богів з'явилися тонкі тріщини. Розлами на піdlозі розросталися.

З лав нападників у масках вирвався один і кинувся до мене. Він заніс меч, і на лезі відбилося сонячне світло. Я не ворушилася, вітер розвів моє сплутане волосся. Нападник закричав, обрушуючи на мене рукоятку меча.

Я схопила його за руку, блокувала удар і вstromила клинок Кастила глибоко в його груди. Його туніка пофарбувалась кров'ю, він здригнувся і завалився на бік. Мене атачували ще четверо. Я підринула під рукою одного та перерізала горло іншому. Бризнула кров, а я крутнулася і, замахнувшись мечем, обрушила його на металеву маску. Мою спину пронизав різкий біль, що шкодила, коли я наступила на груди чоловіка і, відштовхнувшись, висмикнула клинок з його черепа.

Мене схопила чиясь рука, і я, розвернувшись, всадила меч глибоко в живіт нападника. Різко смикнула, витягаючи клинок і вкладаючи шалене в мені шаленство в крик. Лютъ пульсувала в повітрі навколо мене. Статуя в дальній частині храму розкололася надвое, і кам'яні уламки впали на піdlогу.

Хвиля болю охопила мою ногу. Я обернулася, замахнувшись мечем по широкій дузі. Лезо майже не зустріло опору. Кинжал блиснув у моїй руці, коли голова і маска покотилися в протилежні боки. Краєм ока я помітила, як один із Послідовників схопив під руки застигле тіло Кірана. Підкинувши кинжал, я перехопила його за ручку і, відвівши назад руку, метнула. Клинок ударив під маску, і нападник відсахнувся назад, хапаючись за горло.

Моя увага привернула якийсь рух. Нападники в масках затопили храм. По краях моого поля зору виникло сріблясто-бліле свічення, і я почула голос – жіночий голос, – прошепотів у моїй голові: «Так не мало бути».

На мить я побачила її. З волоссям, як місячне світло, вона занурювала руки глибоко в землю. Вроджене знання підказало, що вона знаходиться там, де зараз стоїть храм, але в інші часи, коли світ був непізнаним. Вона закинула голову і закричала з тією ж люттю, що безжалісно пульсувала в мені. Від того місця, якого вона торкалася, розлився просочуючи ґрунт, сріблясто-бліле світло. Земля пішла тріщинами, і з неї довкола жінки з'явилися тонкі білі пальці – скоріше навіть кістки. До мене долетіли її слова. «Я покінчила з цим. З усім цим».

Як і я.

Я здригнулася. Образ жінки померк, і я відкинула меч. У порожнечі, що панує в голові, я уявила, як блискучі нитки відходять від колон. Так і вийшло: вони огорнули дюжину нападників тонким павутинням. Я хотіла, щоб вони почувалися так само, як і я. Спustoшеною. Надламаною. Втраченої.

Кістки тріснули. Руки та ноги відірвалися. Спини зламалися. Вони попадали, як піdrубані дерева.

Інші повернулися від мене і кинулися тікати. Рятуватися. Я їм цього не дозволю. Вони заплатять. Відчувають смак моого гніву і потонуть у ньому. Я розвалю цю споруду, а потім рознесу все королівство, щоб переконатися, що вони відчули мій гнів. Вони зазнають того, що вирує всередині мене, і що вони самі викликали.

Лютъ вирвалася з мене в новому крику, і я зробила крок уперед, здіймаючи руки. Нитки піdnялися з піdlоги. У моїй уяві вони виросли і розмножилися, потягнулися за межі покоїв Ніктоса до дерев та міста внизу. Я почала знову піdnімати руки.

І серед хаосу побачила його. Аластир стояв у передній частині храму, за межами досяжності виуючої люті та енергії. Я не відчувала від нього страху. Тільки ухвалення. Він дивився на мене так, наче цього й чекав.

Він зустрівся зі мною поглядом.

— Я не маю загрози Атлантії, — сказав він. — Зате ти уявляєш. Ти завжди була погрозою.

Моя потилиця вибухнула болем, таким раптовим і приголомшуючим, що нічого не могло зупинити темряву, що хлинула на мене.

Я провалилася у нікуди.

Розділ 3

Мила маленька квіточка,

Мила макова квіточка,

Його зірвеш, він кровоточить,

І не милий більше...

Я прийшла до тями, хапаючи ротом повітря, що пахло сирою землею і розкладанням. Жахливий віршик звучав у голові, що розколювалася від болю. Я розплющила очі, ахнула і задихнулася від крику.

На мене з запорошеного і брудного черепа витріщалися порожні очниці.

З серцем, що шалено б'ється об ребра, я різко сіла і поповзла назад. Я відсунулася всього на фут, коли щось натяглося і різко, до болю, смикнуло мене за руки та ноги. Я стиснула зуби, пригнічуячи стогін. Шкіра на зап'ястях і під колінами горіла. З мене зняли светр і залишили лише тоненьку нижню сорочку. Але все занепокоєння з приводу того, куди поділися мій светр і штани, і про те, що ліф, що облягає, майже нічого не приховує, зникло, як тільки я витріщилася на свої руки.

Мої зап'ястя охоплювали відполіровані кістки кремового кольору. Кістки і... кучеряві стебла. Врізаючись у шкіру. Я обережно підняла ногу, прискорено дихаючи, і побачила те саме під колінами. При уважному розгляді я зрозуміла, що це стебла, а коріння. Ікри покривала засохла кров. Я потяглася до кайданів.

Зап'ястя пронизав жорстокий біль, і я зупинилася.

— Боги, — прошипіла я крізь зуби і обережно відкинулася назад на щось тверде, вологе та холодне. Стіна?

Хрипучи, я простежила за переплетенням кісток і коріння туди, де вони з'єднувалися зі стіною. Я озирнулася і побачила поряд із собою... істоту. У мене збилося подих. З черепа звисали клаптики тонкого світле волосся. Від одягу залишилися лахміття, потемнілі від бруду та часу. Незрозуміло, чоловік це був чи жінка, але зрозуміло, що тут десятки, а то й сотні років. З грудей трупа стирчав список із чорним наконечником. Я похолола, побачивши такі ж кайдани з кісток і коренів на його зап'ястях і щиколотках. У мене перехопило подих, коли я підняла погляд до того, що було по інший бік від трупа. Ще останки, пов'язані так само. І ще, і ще — вздовж усієї стіни, десятки трупів.

О боги.

Я дико оглядалася, витрішивши очі. Смолоскипи, укріплені на темно-сірих колонах у середині приміщення і далі, відкидали помаранчеве світло на...

Я побачила кілька піднятих кам'яних плит — довгі прямокутні скрині, розставлені між двома рядами колон. Мене охопив жах. О боги. Я зрозуміла, що це. Саркофаги. Кожен саркофаг обмотаний ланцюгами з перевитих кісток та коренів.

Я у склепі.

І ясно, що не перша, кого посадили сюди.

Горло обхопило паніка, і дихати холодним темним повітрям стало ще важче. Пульс болісно почастішав. Мене занудило, шлунок стиснувся. Я розглядала тіні за саркофагами та колонами. Не пам'ятаючи, як потрапила сюди і як довго тут перебуваю...

Кастиль.

У моїй голові виник образ - він тягнеться до мене, а його шкіра стає сірою і твердне. Груди здавило, і серце стиснулося, як у лещатах. Я замрежилася від підступних сліз, але марно. Я бачила його - вигнута спина, скручене тіло, потъмянілі очі. Він не міг померти. Ні він, ні Кієран чи Джаспер. З ними все має бути добре. Мені просто треба вибратися звідси і знайти їх.

Я почала вставати...

Шляхи врізалися у шкіру глибше. З пересохлих губ зірвався хрипкий крик, і я впала до стіни. Глибоко дихаючи, я підняла руку, щоб краще розглянути ланцюг. Відростки. У кістках виявилися загострені відростки.

- Лайно, - прошепотіла я, скривившись від звуку власного голосу.

Потрібно заспокоїтись. Не можна панікувати. Вольвени... вони мене почують? Хіба Кастил та інші не говорили цього? Вони почули або відчули, що я в біді, і озвалися. А зараз я безперечно в біді.

Але я чула, як вони вили від болю після того, як підстрелили Джаспера та Кієрана. Жоден із них більше не піднявся до храму. Що, якщо їх теж?

Я піднесла руки до обличчя. Довжина ланцюга дозволяла це зробити без болю.

- Стоп, - сказала я собі.

Вони не могли вбити всіх вольвенів.

Вони.

А саме Аластир.

В мені боролися гнів і зневіра, і я зосередилася на тому, щоб дихати рівно. Я виберусь звідси. Знайду Кастіла, Кієрана та інших. Усі вони мають бути гаразд.

А потім уб'ю Аластира. Повільно та болісно.

Знявши в серці цю обіцянку, змусила себе повільно видихнути і опустила руки. Мені вже доводилося бувати у ланцюгах. Того разу в Новому Притулку не було так погано, як зараз, але я вже потрапляла в погані ситуації раніше, з герцогом Тирманом та лордом Мезіном. Як у екіпажі з лордом Чейні, якого охопила спрага крові, а мені доводилося зберігати спокій. Не можна скочуватися в паніку. Інакше втрачу над собою контроль.

Як втратила контроль у покоях Ніктоса.

Ні. Я не втратила контроль, коли вбивала тих людей. Я все усвідомлювала. Просто... не дбала, щоб стримуватися, щоб утихомирити ту силу, яка ожила в мені. Я не відчувала вини. І навряд чи розкаюватимуся потім.

Рани від клинків на ногах і спині захворіли, коли я озорнулася туди, де мій ланцюг з'єднується зі стіною. Жодного кільця, до якого вона б кріпилася. Вона виявилася вплавлена у стіну, була її частиною - виростала з неї.

Прокляття, що це за склеп?

Камінь проломити не можу, але кістка... кістка і коріння в порівнянні з ним більш тендітні. Я обережно покрутила пензлем руки, щоб натяг не тиснув на шкіру. Схопила іншою рукою другий ланцюг...

— Я цього не робив би.

Я різко обернула голову на звук чоловічого голосу. Він виходив із тіні за освітленими колонами.

— Це не звичайні кістки, — вів далі голос. — Це кістки давніх.

Я скривила губи та випустила ланцюг.

У тіні засміялися, і я завмерла. Цей сміх... він здавався трохи знайомим. Як і голос.

— І оскільки це кістки божеств, вони мають первозданну магію — ітер, — додав він. - Знаєш, що це означає, Пенеллафе? Ці кістки неможливо зламати, їх зарядили інші — ті, у кому протікає кров богів.

Голос став ближчим, і я напружилася.

— Це досить давня технологія, створена самими богами і призначена, щоб знерухомлювати тих, хто став надто небезпечним, хто становить серйозну загрозу. Говорять, сам Ніктос наділив кістки мертвих силою. Він зробив це, коли правив мертвими в Країні тіней. Коли був Ешером, Благословленим, Вісником смерті та Зберігачем душ. Первозданим богом простих людей та завершень.

Країна... тіней? Правил мертвими? Ніктос був богом життя, королем усіх богів. Богом простих людей та завершень був Рейн. Я ніколи не чула про Країну тіней, але, судячи з назви, не захочу більше нічого знати про це місце.

- Ale я відхилився від теми, - сказав мій співрозмовник, і я побачила у темряві нечіткі обриси людини. Я примружилася, зосередившись на ньому, але нічого не відчула. — Коли ти тягнеш ланцюги, вони лише затягуються тутіше. Якщо ти продовжиш так робити, вони вріжуться у твою плоть та кістки. І зрештою відсічуть тобі руки та ноги. Якщо не віриш, придивися до в'язня поряд з тобою.

Я не хотіла дивитись і відводити очі від фігури в тіні, але не змогла втриматись. Я перевела погляд на тіло, на простір поруч із ним. На землі лежала кисть скелета.

О боги.

- На щастя для тебе, у тебе є кров богів, але ти не божество, як вони. Ти досить швидко спливеш кров'ю і помреш. Інша справа — божества, на кшталт того, що знаходиться поряд з тобою.

Я переключила увагу на того, хто говорив. Його силует наблизився, зависнувши на краю світу.

— Він... він слабшав і страждав з голоду, доки його тіло не почало само поглинати себе. На цей процес, швидше за все, пішли сторіччя.

Століття? Мене пересмикнуло.

— Мабуть, ти питаєш себе, що він такого накоїв, щоб викликати таке жахливе покарання, — казав він. — Що зробив він та інші, що сидять уздовж стін та лежать у трунах?

Так, я думала про це.

— Вони стали надто небезпечними. Занадто могутніми. Занадто... непередбачуваними.

Він помовчав, і я тяжко проковтнула. Неважко припустити, що ті, хто сидів уздовж стін і переді мною, були божествами.

— Вони становили велику загрозу. Як і ти.

— Я не являю загрози, — огризнулася я.

— Хіба? Ти багатьох убила.

Я стиснула кулаки.

— Вони напали на мене без причини. Вони поранили... — Мій голос здригнувся. — Вони поранили вольвенів. Свого принца. Мою...

— Твою серцеву пару? — припустив він. — Спілка не лише сердець, а й душ. Дуже рідкісний і набагато сильніший за будь-яку кревну лінію. Багато хто вважає таке дивом. Скажи, ти зараз теж вважаєш це за диво?

— Так, — прогарчала я без вагань.

Він засміявся, і знову цей сміх торкнувся щось у глибині моєї пам'яті.

— Тоді ти будеш рада дізнатися, що всі вони в безпеці. Король із королевою, ті два вольвени, навіть принц.

Здається, я перестала дихати.

— Якщо не віриш, перевір свій шлюбний відбиток.

У мене тьохнуло серце. Я навіть про це не подумала. Кастіл говорив, що відбиток пропадає зі смертю одного із партнерів. Саме так дехто дізнався про смерть своїх серцевих пар.

Мені не дуже хотілося перевіряти, але я мушу. Відчуваючи всередині порожнечу, я перевела погляд на ліву руку. Вона трептіла, коли я повернула її. Золотий завиток, що проходить через долоню, слабо блимав.

Мене охопило таке сильне почуття, що довелося затиснути рота, щоб стримати крик, що рветься з глибини моєї істоти. Відбиток був на місці. Кастиль живий. Я здригнулася, слізози обпалили горло. Він живий.

— Мило, — прошепотів він. — Так мило.

Мене охопила невиразна тривога, що змінила полегшення.

— Але він сильно постраждав, якби тебе не зупинили, — сказав він. — Ти обрушила б весь храм. Він би впав разом із ним. Може, ти навіть його вбила б. Ти знаєш, що таке здатна? У тебе є сила.

Серце на мить завмерло.

— Я б не завдала йому шкоди.

— Може, не навмисно. Але, зважаючи на те, що мені відомо, ти, схоже, дуже погано себе контролювала. Звідки ти знаєш, що зробила б?

Я почала заперечувати, але потім нерішуче відкинула голову назад. Я... не знала, чим стала у храмі, але я контролювала себе. Мене переповнювала спрага помсти, як і дивну жінку, яку побачила внутрішнім поглядом. Я була готова вбити людей, які кинулися тікати від мене. Була готова рознести все царство. Чи зробила б я це? У Бухті Сеона повно безневинних людей. Звичайно, я б зупинилася перш, ніж дійшло б до цього.

Я брехала собі.

Я вважала, що Кастіл смертельно поранений чи вбитий. Я не зупинилася б доти, доки не наситилася помстою. І гадки не мала, що мені для цього знадобилося б.

Повітря, яким я дихала, стало кислим. Спробувала прибрести подалі ці думки, щоби подумати над ними пізніше.

— Що ви з ним зробили? І з рештою?

- Я нічого не зробив.

- Брехня! – кинула я.

- Я не випускав стріли. Мене там навіть не було, – відповів він. - А вони застосували токсин, витягнутий з тіньовика - квітки, яка росте на самому сході гір Ніктоса. Він викликає судоми та параліч, а потім шкіра твердне. Досить болісно, поки жертва не занурюється у глибокий сон. У принца піде більше часу, щоб прокинутися, зважаючи на те, що я чув. Декілька днів. Можливо, він прокинеться завтра.

Декілька днів? Завтра?

- Як довго я була непритомна?

- Два дні. Може три.

Боги богів.

Я навіть думати не хотіла, як сильно мене обігріли по голові, якщо я так довго була відключена. Але до вольвенів потрапило менше стріл, ніж у Кастіла. Кієран зараз напевно прокинувся. І Джаспер. I, може, решта...

— Знаю, про що ти думаєш, — обірвав чоловік мої роздуми. - Що вольвени почують твій поклик. Що вони прийдуть до тебе? Ні, не прийдуть. Кістки заглушають первозданий нотам. А ще вони нейтралізують усі здібності, повертаючи тебе до того, чим ти є у своїй сутності. Смертний.

Отож чому я нічого не відчула від цієї людини? Не дуже приемна новина. Паніка погружувала вчепитися в мене кігтями, але тіньова постать рушила і зробила крок у світ смолоскипа.

Мое тіло застигло побачивши людину, одягнену у все чорне. Моя душа повстала проти того, що побачила. Безглаздя. Це неможливо. Але я дізналася темне пухнасте волосся, важку щелепу і тонкі губи. Тепер я знала, чому його сміх здався мені знайомим.

Капітан королівської гвардії.

Капітан Янсен.

- Ви ж мертві, - видихнула я, дивлячись на нього, поки він йшов між колонами.

Темна брова злетіла вгору.

- З чого ти так вирішила, Пенеллафе?

- Незабаром після нашого від'їзду виявили, що Хоук не той, за кого себе видавав. - Саме так сказав мені лорд Чейні у тому екіпажі. – Вони казали, що Послідовники проникли до вищих лав королівської гвардії.

— Це так, але мене не впіймали.

Янсен підняв куточок губ, крокуючи вперед і проводячи пальцями по труні.

Я дивилася на нього збентежено.

— Я... я не розумію. Ви послідовник? Ви підтримуєте принца?

— Я підтримую Атлантію. - Він стрімко перетнув відстань, що залишилася, за один удар серця і опустився на коліна, так що наші очі опинилися на одному рівні. – Я не Послідовник.

— Правда? - Швидкість, з якою він рухався, це видавала. - Тоді хто ж ви?

Посмішка на щільно стиснутих губах стала ширшою. Його риси загострилися, звузилися і він змінився. Його нове тіло було тоншим і нижчим на зріст, потонувши в одязі Янсена. Його шкіра стала смаглявішою і гладкішою. Волосся потемніло до чорноти і відросло, а очі посвітлішли і стали блакитними.

Не минуло й кількох секунд, як переді мною на колінах стояв Беккет.

Розділ 4

— Боги богів, — прохрипіла я, відсуваючись подалі від цієї... істоти.

— Я тебе налякав? - спитав Янсен-Беккет голосом юного вольвена.

Його обличчя було абсолютно таким самим, як у онукового племінника Аластира.

— Ти... ти перекинеш.

Він кивнув головою.

Я не могла відірвати від нього погляду. У голові не лягало, що переді мною Янсен, а не Беккет.

— Я... я не знала, що перевертачі можуть зробити себе такими схожими на інших людей.

- Більшість ліній перевертей, що залишилися, можуть тільки перетворюватися на тварин або ... володіють іншими здібностями, - відповів він. — Я один із дуже небагатьох, хто може довго утримувати інший вигляд. Хочеш знати як?

Я, правда, хотіла, але нічого не сказала.

На щастя для мене, він перебував у балакучому настрої.

— Все, що мені потрібно, — щось, що належить іншому. Зазвичай достатньо пасма волосся. Перетворюватися на вольвени неймовірно легко.

А ось для мене було незбагненно, як можна з легкістю перетворюватися на когось.

— А вони... знають, що ти робиш? Що приймаєш їхній вигляд?

Як і раніше, з посмішкою на хлопчащому обличчі Янсен похитав головою.

— Зазвичай ні.

Я навіть не намагалася зрозуміти, як це приймати чужий вигляд і як це можна робити без дозволу. Це здавалося мені найбільшим свавіллям, особливо якщо це робити, щоб обдурити когось...

Я раптом усвідомила щось і це розуміння викликало хвилю гніву.

— То це був ти, — обурилася я. — Не справжній Беккет привів мене до храму, а ти.

- Я завжди знов, що під вуаллю ховається розумна дівчина, - зауважив він і знову змінився, прийнявши власні риси. Мене це вразило анітрохи не менше, ніж уперше.

Усвідомлення, що мене заманив у пастку не юний грайливий вольвен, принесло полегшення.

— Як? Як вийшло, що ніхто не зрозумів? Як я?..

Я замовкла. Коли прочитала його емоції у храмі, вони не відчувалися як емоції Беккета.

- Як вийшло, що ні ти, ні наш принц нічого не зрозуміли? Не навіть Кієран чи Джаспер? Коли перевертня приймають

чужий вигляд, ми переймаємо чужі особливості настільки, що виявити правду неймовірно важко. Деколи нам самим не легко пам'ятати, хто ми насправді.

На його обличчі майнула тривога і зникла так швидко, що я навіть не була певна, чи бачила її.

- Зрозуміло, наш принц знав, що я перевертаєш. Як знали й багато інших. Але, очевидно, ніхто не очікував на таку маніпуляцію. Ніхто навіть не шукав перевертня.

- З Беккет все добре?

Янсен відвів погляд.

- Мало бути. Йому дали сонне зілля. Такий був план. Приспати його на якийсь час, щоб я встиг зайняти його місце.

Мое серце стислося.

- Але щось пішло не так?

- Так. - Янсен на мить заплющив очі. - Я невірно розрахував кількість зілля, необхідну, щоб юний вольвен спав. Він прокинувся, коли я зайдов до його кімнати.

Він відкинувся назад і провів рукою по обличчю.

- Те, що сталося потім, - нещасливий збіг обставин.

У мене до горла підступила жовч.

- Ти вбив його?

- Мені довелося це зробити.

Я дивилася на перевертня. У мене перехопило подих.

- Він був лише дитиною!

- Знаю. - Він опустив руку. - Нікому з нас це не сподобалося, але це потрібно було зробити.

- Цього не треба було робити. - Мої очі наповнились слізами. - Він був дитиною, і він був невинний.

- Невинні постійно вмирають. Ти все життя прожила у Солісі. Ти знаєш, що це так.

- І це дає право вважати, що завдавати біль іншим – нормальну?

- Ні. Але ціль виправдовує кошти, – заперечив Янсен. – Народ Атлантії це зрозуміє.

Для мене було незбагненим, як можна виправдати вбивство дитини.

- А чому тебе це взагалі турбус? - Запитав він. - Ти стояла і дивилася, як люди голодують, як їх принижують та віддають на Ритуал. І нічого не робила.

- Я тоді не знала правди, – кинула я, зморгуючи слізами.

- І це дає право вважати, що це гаразд?

- Ні. Не дає, - сказала я, і він трохи округлив очі. - Але я не завжди стояла і нічого не робила. Я робила, що могла.

- Цього було замало.

- Я не сказала, що достатньо. - Я переривчасто зітхнула. - Навіщо ти це робиш?

- Мій обов'язок – усувати будь-які загрози Атлантії.

Я видала хрипкий недовірливий смішок.

- Ти мене знаєш. Знав багато років. Ти знаєш, що я не загрожую. Я не стала б нічого робити в храмі, якби мені не загрожували.

- Ти зараз так кажеш. Якось це зміниться. Хоча дивно, як тісний світ. Передбачалося, що моя роль полягала у тому, щоб відкрити Кастілу доступ до тебе. Я довгі роки прожив у брехні, щоб він міг взяти в полон Діву і використати її, щоб звільнити брата і повернути деякі з викрадених у нас земель. Я гадки не мав, хто ти і чому тебе зробили Дівою.

- І його шлюб зі мною видався тобі зрадою? – припустила я.

- Насправді ні, – відповів він, здивувавши мене. - Він все ще міг виконати те, що від нього очікувалося. Можливо, це виявилося б навіть легшим, коли ти його дружина, а не бранка.

- Тоді чому? Бо я... бо в мені є крапля крові бога?

– Крапля? – засміявся Янсен. – Дівчинко, я знаю, що ти наробыла у храмі. Тобі треба більше вірити у себе.

У мене скипів гнів, і я вітала його, вчепившись у це почуття. Це була найкраща компанія, ніж горе.

– Я багато років не була просто дівчинкою, тож не називай мене так.

- Мої вибачення. - Він схилив голову. - Готовий битися об заклад, що в тобі набагато більше, ніж крапля. Твоя кревна лінія мала залишатися дуже чистою, раз ти виявляєш такі здібності.

Він раптом подався вперед і схопив мене за підборіддя. Я спробувала вирватись, але він утримав мене. Його темні очі оглянули моє обличчя, наче він щось шукав.

- Дивно, що я ніколи раніше не бачив. А мав би.

Я схопила його за передпліччя. Кайдани на зап'ясті попереджуально стиснулися.

- Забери від мене руки.

– Чи що, Діво? - Його усмішка стала трохи ширшою, а мій гнів розгорівся ще спекотніше. - Ти не можеш зробити зі мною нічого, що не завдасть шкоди тобі самій. Я тільки-но назвав тебе розумною. Не виставляй мене брехуном.

Мій безсилій гнів коренився у розpacі через те, що я не можу захистити себе.

- Відпусти мене!

Янсен прибрав руку. Раптом підвівся і глянув на купу кісток поруч зі мною. Я важко дихала, а серце шалено билося.

- Я знов, що затримуватись у Масадонії нерозумно, - сказав він. – Тож я поїхав незабаром після вас. Я зустрівся з Аластіром по дорозі до Межі Спеси. Отоді я й дізнався, хто ти.

Я вп'ялася нігтями в долоні.

- Значить, Аластір знов, хто я?

– Коли він уперше побачив тебе – ні.

Він штурхнув щось носком чобота, і предмет пролетів по запиленій підлозі. Це виявилася відтята кисть руки. Мені стало погано.

- Я залишався в тіні, поки не настав час, і тоді набув вигляду Беккета.

- Ти стояв і дивився, коли нас ледве не здолало військо тих, що піднялися. Люди вмирали, а ти нічого не робив?

Мій голос сочився зневагою.

Він глянув на мене.

- Я не боягуз.

- Ти сам це сказав, - одними губами посміхнулася я. - Не я.

Він довго не ворушився.

- Було нелегко ховатися і дивитися, як військо насувається на Межу Спеси. Мені ніколи в житті не було так тяжко. Але, на відміну від тих фальшивих Хранительок, я – Захисник Атлантії, справжній Хранитель царства. Я знав, що моя місія набагато важливіша, ніж можливе падіння Межі Спеси і навіть загибель нашого принца.

- Справжній Зберігач?

Я подумала про жінок, які належать довгій традиції воїнів – жінок, які з мечами напереваж зістрибули з Вала, що оточує Межу Спеси, і боролися набагато безстрашніше, ніж, як я бачила, бореться капітан. Я хрипко засміялася.

- Ти бліда жалюгідна тінь порівняно з Охоронцями.

Моя щока вибухнула болем, і це стало єдиним свідченням того, що він ворухнувся і кинувся до мене. У роті з'явився металевий смак.

- Я розумію, що ти спантеличена і пригнічена, - сказав він з удаваним співчуттям, підводячись і роблячи крок назад. - Але якщо ти образиш мене ще раз, то я за себе не відповідаю.

Мене обпалив жар. Щока хворіла, але я повернула йому голову і зустрілася поглядом.

- Ти помреш, - пообіцяла я, посміхаючись, а його щоки почервоніли від гніву. - Я вб'ю тебе сама, і це буде смерть, заслужена таким боягузом, як ти.

Він кинувся до мене. Цього разу разом із гострим болем прийшла темрява, від якої я не змогла втекти, як не намагалася.

Я стиснула зуби, коли тиск пут на зап'ястя посилився, і злегка повернула голову, дивлячись на спис у грудях скелета. На камінь закапала свіжа кров, і я перестала тягнути, важко дихаючи.

Я чекала, вже знаючи, що з кожним завоюванням дюймом пута трохи послаблюються. Здобуття цього знання виявилося болісно повільним процесом.

Зосередившись на диханні, я притулилася скронею до стіни. Уся рука хворіла. Поняття не мала, скільки пройшло часу відколи втратила свідомість. Мабуть, кілька годин. Може, більше, тому що голодні спазми в животі змінилися постійним ниючим болем. І я замерзла – тіло задубіло від холоду.

Мій погляд ковзнув по кам'яних трунах. Чому їм надали честь, поховані належним чином, тоді як решту просто посадили вздовж стін? Це було лише одне з багатьох питань, що мучили мене. Далеко не найважливіший, але я хотіла думати про це, ніж про те, чому досі жива.

Янсен стверджував, що я є загрозою. І, може, що прокинулося в мені в храмі і справді уявляє. Можливо я загроза. Але навіщо залишати мене живими? Чи саме це вони планували? Посадити мене в склеп і залишити тут, поки я не помру з голоду і не перетворюсь на ще одну курну купку кісток біля стіни.

Горло лещатами здавила паніка, утруднюючи подих. Але я вигнала її. Не могла дозволити собі здатися страху, який настирливо тінню маячив у глибині свідомості. Я виберуся звідси – або сама, або мене знайде Кастіл.

Знаю, він мене шукатиме. Швидше за все почне, як тільки прокинеться. І він зруйнує все королівство, якщо знадобиться. Він мене знайде.

Я виберуся звідси.

Але для початку мені була потрібна зброя.

Приготувавшись до болю, я повільно простягла руку. Пальці торкнулися курного держака списа. Мене охопило збудження, хоча пута тужніше зімкнулися на зап'ястя, впиваючись у плоть. Спалахнув біль...

Десь у темряві склепу камінь ковзнув по каменю, і я припинила свої спроби. Ігноруючи сильний біль, опустила руку на коліна, де зібралася свіжа кров, просякнувши сорочку. Я дивилася в темряву, напружуючи зір і намагаючись розглянути, хто прийшов.

- Бачу, ти нарешті прокинулася.

Почувши голос Аластіра, я стиснула руки в кулаки.

За мить він вийшов на освітлене смолоскипом місце. Він виглядав так само, як і в храмі, хіба що тепер його чорна туніка із золотою ниткою була без рукавів.

— Я вже приходив, та ти спала.

- Зрадник, сучий син! – сплюнула я.

Аластир зупинився між двома кам'яними гробницями.

- Бачу, ти сердишся. Маєш на це повне право. Янсен зізнався, що вийшов із себе і вдарив тебе. Я прошу за це вибачення. Бити того, хто не може захиститись, не входить у наші клятви.

- Мене не хвилює, що він мене вдарив, - прошипіла я, сердито дивлячись на Аластіра. - Мене хвилює, що ви зрадили Кастіла. Що ви доклали руку до смерті свого онукового племінника.

Він схилив набік голову, і нерівний шрам, що перетинає його чоло, приховала тінь.

- Ти дивишся на це як на зраду. Я ж бачу в цьому необхідність забезпечити безпеку Атлантії.

У моїх грудях спалахнула лють.

— Як я сказала Янсену, я лише захищалася. Захищала Кастіла і Кієрана, і Джаспера. Я б...

- Ти ніколи такого не зробила б, якби не вважала, що така реакція виправдана? – перебив він. – Тебе змусили застосувати силу твоєї крові проти інших?

Мої груди важко піднялися і опустилися.

— Так.

- Давним-давно, коли боги, чиї імена давно забуті, прокинулися і почали співіснувати зі смертними, смертні

підкорялися правилам. Боги діяли як їхні захисники, спрямовували їх у скрутні часи і навіть дарували милості найвідданішим.

— Мене не цікавив би цей урок історії, навіть якби від нього залежало мое життя, — розлютилася я.

— Але, крім того, вони виступали перед смертними як судді, присяжні та кати, якщо діяння смертних визнавали образливими чи недозволеними, — вів далі Аластир, наче я нічого не говорила. — Проблема полягала в тому, що лише боги визначали, що є, а що не карається. Безліч смертних померли від рук богів за нікчемні образи. Зрештою проти цих богів повстали їхні молодші побратими. Але схильність діяти необдумано, часто в пориві пристрасті чи інших непередбачуваних емоцій, або відповідати насильством — риса, якої схильні навіть боги, особливо старші з них. Ось чому вони заснули.

— Дякую за відомості, — огризнулася я. — Але ви все ще не пояснили, чому зрадили принца. І чому використовували для цього Беккет.

— Я вчинив так, як було потрібно, бо жорстокість богів часто переходить до їхніх дітей, — заявив він. — Думки та поведінка божеств були ще більш непередбачувані, ніж у їхніх попередників. Дехто вважав, що виною тому вплив смертних, оскільки колись боги співіснували зі смертними, але не жили серед них. Вони залишалися в Ілізумі, тоді як їхні діти жили у царстві смертних.

Ілізум? Країна тіней? Все це звучало як марення, а мое терпіння вже добігало кінця. Я була близька до того, щоб, ризикуючи втратити руку, спробувати схопити спис і штурнути в цього мерзотника.

— Не знаю, через вплив смертних чи ні, але після того, як боги заснули, божества стали...

- Надто могутніми і надто небезпечними, - перебила я. — Знаю. Я це вже чула.

— Але чи розповів тобі Янсен, що вони наростили, щоб заслужити на таку долю? Впевнений, ти вже зрозуміла, що всі замуровані тут були божества. - Він підняв руку, показуючи на саркофаги та трупи. - Чи розповів він тобі, чому первинні атлантіанці повстали проти них подібно до того, як їхні предки повстали проти первісних богів? Чи розповів він, якими монстрами вони стали?

- Він був надто зайнятий, поки бив мене, і не дістався цього місця, - зневажливо відповіла я. — Тож — ні.

— Здається, я маю ще раз перепросити.

- Та пішов ти, - видавила я.

Ненавиджу його вибачення. Схоже, його слова пролунали широко. І він вимовив їх із повною обґрунтованістю. Мені не потрібно було застосовувати свої здібності, щоби це зрозуміти.

Він підняв брови, і обличчя його пом'якшилося.

— Божества збудували Атлантію, але вони ледь не зруйнували її своєю жадібністю та жагою до життя, своїм невгамовним бажанням більшого. Вони завжди хотіли більше. Вони не знали обмежень. Якщо вони чогось хотіли, то брали це чи творили. Іноді на благо королівства. Більшість внутрішніх приміщень, які ти бачиш, існує завдяки їм. Але найчастіше вони діяли лише у власних інтересах.

Це жахливо нагадувало тих, що піднялися. Вони теж правила, ставлячи перше місце своїм бажанням.

Я подивилася на Аластіра.

— Отже, я загроза, з якою потрібно розібрatisя, тому що я походжу від божества, чи то чи були, чи то немає проблеми із самовладанням? - З моїх губ зірвався смішок. — Начебто я не маю власної волі і я лише побічний продукт того, що міститься в моїй крові?

- Пенеллафе, можливо, для тебе це прозвучить неймовірно, але ти щойно вступила до Відбору. Рано чи пізно ти

почнеш відчувати ті ж безладні та жорстокі імпульси, що й вони. Ти зараз небезпечна, але врешті-решт станеш чимось зовсім іншим.

Переді мною спалахнув образ жінки з волоссям, як місячне світло.

- Що ще гірше, у самій своїй суті ти смертна і набагато більше склонна до впливу, ніж атлантіанці або вольвени. І через смертність ти будеш ще сильніше склонна до імпульсивних рішень.

Жінка зникла з моого погляду, і я подивилася на нього.

- Ви помиляєтесь. Смертні набагато обачніші і склонніші оберігати життя.

Він вигнув брову.

— Навіть якщо й так, ти походить від тих, що народжені від плоті та вогню наймогутніших богів. Твої здібності разюче нагадують здібності тих, хто, якщо їх роздратувати, могли швидко стати руйнівниками, що випіплюють все у своєму гніві. Цілі сім'ї були винищенні через те, що хтось насмілився образити когось із божеств. Цілі міста руйнували вщент, якщо одна людина вчиняла злочин проти них. Але платили всі — чоловіки, жінки та діти.

У мене виникло занепокоєння.

— Потім вони почали виступати один проти одного та знищувати у боротьбі за владу над Атлантією. У цей час було винищено цілі кревні лінії. Коли загинули нащадки Сеона, проти божеств повстали серени. Вони померли не тому, що впали в депресію і не тому, що їхня лінія розчинилася і вони зрештою зникли. Їх вбило інше божество. Багато кровних ліній загинули від руки цього божества — божества, яке багато хто вважав не таким, як інші.

Від гніву зморшки навколо його рота стали глибшими.

— Навіть я у свій час так вважав. Та й як я міг не вірити, що він не такий? Він же як-не-як походив від короля богів. Він не міг бути таким, як інші.

- Малько? — припустила я.

Аластир кивнув.

— Але багато хто помилявся. Я помилявся. Він був найгіршим із них усіх.

Я напружену спостерігала, як він підходить і опускається на кам'яну підлогу переді мною. Він сів із важким зітханням і, поклавши руку на коліно, почав вивчати мене.

- Мало хто знат, на що був здатний Малек. Якою була його божественна сила. Коли він пускав її, залишалося дуже мало живих свідків. Але я знат, що може зробити. Королева Елоана знала. Король Валін знат. — Його холодні блакитні очі зустрілись із моїми. — Його здібності дуже нагадували твої.

Я різко вдихнула.

— Ні.

- Він міг відчувати емоції, як емпати. Вважається, що їхня лінія, змішавшись з лінією перевертнів, відповіли від тієї же, з якої стався Малек. Дехто вважає, що саме тому боги вподобали емпатів. Що вони мали більше ітера, ніж більшість інших. - Малек міг зцілювати рані дотиком, але рідко так робив, тому що походив не лише від бога життя, а й від бога смерті. Ніктоса. Король богів був і тим, і іншим. І здібності Малека мали темну сторону. Як і емпати, він міг брати емоції та відправляти їх назад. Але він був здатний набагато більше.

Не може бути.

- Він міг насилати на інших свою волю, ламати і руйнувати тіла, навіть не торкаючись. Він міг стати смертю. —

Аластир утримував мій погляд, а я похитала головою. - Ти мені подобаєшся. Знаю, ти, мабуть, у це не віриш, і якщо так, я розумію. Але мені шкода, бо знаю – Кастил до тебе дуже прив'язаний. Спочатку я не вірив, але тепер знаю, що ваші стосунки справжні. Він страждатиме. Але це в твоїй крові, Пенеллафе. Ти походить від Ніктоса. У тебе тече кров короля Малека. - Він не зводив з мене очей. – Я належу до довгої низки людей, які поклялися захищати Атлантію та її таємниці. Ось чому вирішив розірвати узи з Малеком. І ось чому не можу дозволити тобі зробити те, що майже вдалося йому.

Мені було нелегко повною мірою прийняти, що в мені тече божественна кров. Очевидно, я не могла заперечувати, що не просто наполовину атлантіанка і смертна наполовину. Людина змішаного походження не може робити те, що я зробила. На це нездатний навіть первинний атлантіанець. А нащадок Ніктоса? Нащадок короля Малека?

Божества, яке створило найпершу Піднесену? Його дії призвели до загибелі тисяч, якщо не більше.

І це у моїй крові?

Я не могла повірити в те, що говорив Аластир. Це звучало так само неймовірно, як і те, що за твердженням герцогині Тірман королева Соліс доводиться мені бабусею. Неможливо. Піднесені не можуть мати дітей.

- Як я можу походити від Малека? - Запитала я, хоча це навіть звучало неймовірно.

- У Малека було багато коханок, Пенеллафе. Деякі були смертними. Інші – ні. І деякі народили йому дітей - нащадків, розкиданих по всьому королівству і оселилися далеко на заході звідси. Тож у цьому немає нічого неможливого. Є багато інших, подібних до тебе, – тих, хто так і не досяг віку Відбору. Ти його нащадок.

- Інші, хто так і не досяг...

Я осіklася, і в моєму розумі почала формуватися нова жахлива думка. Боги богів, так Аластир і Янсен – і хто знає, скільки інших, – багато століть відповідали за смерті... дітей?

- Але це не просто кревна лінія, Пенеллафе. Ми були попереджені про тебе давно. Пророцтво було написане на кістках твоєї тезки до того, як боги заснули.

По моїй шкірі побігли мурашки.

– «Коли проллеться кров останнього Обраного, великий змовник, народжений із плоті та вогню Первозданих, прокинеться як Вісник і Носій Смерті та Руйнування в землях, дарованих богами. Бережіться, бо прийде кінець із заходу, щоб зруйнувати схід і спустошити всі землі, що лежать між ними».

Я подивилася на Аластіра в здивованому мовчанні.

– Ти – Вибрана, народжена із плоті та вогню богів. І ти прийшла із заходу в землі, даровані богами, – сказав він. – Ти – та, про кого попереджала твоя тезка.

– То ви... зробили все це через мою кровну лінію та пророцтва?

Я затремтіла від хрипкого сміху. Бабусин казки про пророцтва і про кінець світу були в кожному поколінні. Лише казки.

– Нехай ти мені не віриш, але я знав – мабуть, я завжди знав.

Він насупився і злегка примружився.

– Я відчув це, коли вперше зазирнув у твої очі. Вони були старі. Первозданими. Я побачив смерть у твоїх очах ще багато років тому.

Мое серце завмерло, а потім забилося.

— Що?

- Ми зустрічались раніше. Чи то ти була тоді надто мала, щоб запам'ятати, чи події тієї ночі виявилися занадто травмуючими, — сказав Аластир, і я спалахнула, а потім похолола. — Я не зрозумів одразу, що це ти, коли вперше побачив тебе у Новому Притулку. Мені здалося, що я тебе вже десь зустрічав, і це не давало мені спокою. Щось у твоїх очах. Але я зрозумів, хто ти, коли назвала імена своїх батьків. Коралена та Леопольд. Кора та її Лев.

Я підскочила — підлога склепу пливла піді мною. Я не могла казати.

- Я збрехав тобі, - м'яко сказав він. — Коли казав, що питаю, чи не знає хтось про них і чи не намагався допомогти їм втекти до Атлантії. Я не збирався нікого розпитувати. У цьому не було потреби, бо цією людиною був я.

З серцем, що шалено б'ється, я струсила з себе заціпеніння.

- Ви були там тієї ночі? Тієї ночі, коли Охочі напали на зайжджий двір?

Він кивнув, і смолоскипи за ним замиготіли.

Переді мною постала картина: батько, чиї риси розпливаються в моїй пам'яті, виглядає у вікно зайжджого двору, шукаючи щось чи когось. Пізніше тієї ночі він сказав комусь, хто залишився у моїх спогадах тінню: «Це моя дочка».

Я не могла... дихати, дивлячись на Аластіра. Його голос. Його сміх. Вони завжди здавалися знайомими. Я думала, що вони нагадують мені Віктера. Я помилялася.

- Я прийшов зустрітися з ними, щоб допомогти безпечно виїхати. - У його голосі наростала втома.

"Вона не знає", — сказав батько тієї тіні, яку я ніколи не могла розглянути. Образи швидко спалахували перед моїми очима — миттєві картинки, спогади. Я навіть не була впевнена, чи справжні вони чи уривки кошмарів. Мій батько... його усмішка була дивною, коли він озирнувся через плече. "Ясно", — відповів той примарний голос. Тепер я знала, кому належав голос.

- Твоїм батькам слід подумати, перш ніж ділитися цим з ким би там не було. — Аластир знову похитав головою, цього разу сумно. — І ти мала рацію, припускаючи, що вони намагалися втекти з Соліса, забратися з цього королівства якнайдалі. Вони тікали. Вони знали правду. Але, розумієш, Пенеллафе, твої батьки завжди знали, хто такі піднесені.

Я сіпнулася назад, ледве відчуваючи біль у ногах та зап'ястях.

— Ні.

- Так, — наполягав він.

Але це не мало нічого спільногого із правдою. Мої батьки були добрими людьми. Я це пам'ятала. Гарні люди не стали б стояти і дивитися, якби знали правду про тих, що піднеслися. Якби розуміли, що діється з дітьми, яких віддають під час Ритуалу. Гарні люди не стали б мовчати. Вони були співучасниками.

- Твоя маті стала улюбленицею самозваної королеви, але вона не була леді-в-очікуванні, якою призначено піднести. Вона була служницею королеви.

Прислужницею? Щось у цьому слові здалося мені знайомим. У хаосі, що панує в голові, я побачила... жінок, які завжди знаходилися при королеві. Жінок у чорному, які ніколи не розмовляли та блукали залами палацу, наче тіні. Вони... вони лякали мене, коли я була дитиною. Так. Тепер згадала. Як я могла їх забути?

— Прислужниці — її особиста охорона. — Аластир зсунув брови, і шрам на його лобі став глибшим. — Кастил знає, що вони були особливим різновидом кошмару.

Я підняла руку і завмерла. Королева тримала Кастила у полоні п'ять десятиліть. Його катували та використовували — як королева, так і інші. Кастила звільнили ще до народження моєї матері, але його місце зайняв його брат.

Але моя мама, моя ніжна, м'яка та беззахисна мама не могла бути такою. Якби вона служила однією з охоронців королеви, кошмарно чи ні, вона була б навчена боротися. Вона б...

Вона змогла б захистити себе.

Я не розуміла. Не знала, чи було правдою хоч щось із цього. Але знала, що все ж таки правда.

- Ви, - видихнула я, і мое тіло оніміло, коли я дивилася на людину, яку вважала другом. Якому довіряла. – Це були ви. Ви зрадили їх, правда?

- Це не я вбив твого батька. Це не я зрадив твою матір. Але зрештою це не має значення. Я все одно вбив би їх. Я б тебе вбив.

Я хріпко засміялася. В мені вирували гнів і зневіра.

- Якщо це не ви, то хто? Спраглих?

– Тієї ночі там побували Охочі. Вони залишили на тобі шрами. Їх привели прямо до дверей заїжджого двору. - Він не моргнув. Жодного разу. - Їх привів туди він. Темний.

- Брехень! – крикнула я. – Кастил не має жодного стосунку до того, що сталося.

- Я й не сказав, що Кастил. Знаю, це був не він, хоча я не бачив обличчя під каптуром, коли Темний прийшов до заїжджого двору, – відповів Аластир. - Тієї ночі багато було поставлено на кін. Ця темрява була поза моїм впливом. Я прийшов, щоб допомогти твоїм батькам. Саме це я тоді й зробив. Але коли вони розповіли, на що ти здатна, я зрозумів – зрозумів, від кого ти походить. Тому коли до тих дверей підійшла темрява, я дозволив їй увійти.

Я не знала, чи вірю йому і чи взагалі має значення, чи померли мої батьки від його руки чи ні. Він все одно зіграв роль у смерті моїх батька і матері, покинувши Єна, мене та інших на смерть. Кинувши мене на розтерзання Спраглім. У той біль. Тієї ночі. Яка переслідувала мене все життя.

З нього вирвалося зітхання.

- Я дозволив пітьмі увійти і пішов, вважаючи, що з найбруднішою частиною моїх обов'язків покінчено. Але ти вижила, і ми тут.

– Так. - Слово прокотилося як гарчання, що в будь-який інший час здивувало б мене. – Ось я тут. І що тепер? Ви мене вб'єте? Чи залишите тут гнити?

– Якби це було так просто. - Він сперся на руку. - І я ніколи не залишив би тебе тут помирати повільною смертю. Це варварсько.

Він взагалі почув себе?

- А тримати мене в ланцюгах із кісток не варварство? Кинути мою сім'ю і мене на смерть – не варварство?

- Це було необхідне зло, - заявив він. – Але ми не можемо просто вбити тебе. Може, й могли до того, як ти приїхала, до того, як виявився первозданий нотам. Але не тепер. Вольвени бачили тебе. Вони тебе відчули.

Я різко перевела на нього погляд.

- А ви чому не обернулися, як решта? Зважаючи на те, що говорили король з королевою, вольвени не могли контролювати свій вигляд. Їм довелося відповісти на мій поклик.

– Тому що я більше не можу звертатися до вольвена. Коли я порушив клятву королю Малеку, я розірвав зв'язок зі своєю вольвенською стороною. Тому я не можу відчувати первозданих нотів.

Я була вражена. Я цього не знала.

- А ви... ви все ще вільний?

- У мене залишилися довголіття і сила вольвена, але я не можу звертатися до справжнього вигляду. - Його очі затуманилися. – Іноді ця нездатність відчути, як я перевтілююся, відчувається як втрата частини тіла. Але те, що я зробив, я зробив, повністю усвідомлюючи, якими будуть наслідки. Мало хто б ще пішов на таке.

Боги, це має бути нестерпним. Напевно... він почувається так само, як я, коли мене змушували носити вуаль. Почасти мене вразила вірність Аластира Атлантії та королеві. І це багато говорило про його характер, про те, що він за людина, що за вольвен і на що готовий піти на службі королівству.

- Ви зробили це, але не вб'єте мене?

— Якби ми тебе вбили, ти стала б мученицею. Піднявся б заколот, нова війна, і в нас на заході вибухнула б битва. - Він говорить про Соліса, про піднесених. – Я хочу цього уникнути. Уникнути нових проблем для нашого королівства. А невдовзі ти більше не будеш нашою проблемою.

- Якщо ви не збираєтесь мене вбивати або залишати тут помирати, важко уявити, що ви плануєте, - сказала я.

— Я віддам тим, що вони так відчайдушно хотіли зберегти, — відповів він. – Я віддам їм тебе.

Розділ 5

Напевно, я не так почула. Він не міг планувати те, про що щойно заявив.

- Це наймудріше рішення, поки не стало надто пізно, - сказав він. – Ти будеш за межами їхньої досяжності, як і всі, кого захопили Вознеслі.

— Це... навіть не має сенсу, – заперечила я, коли зрозуміла, що він серйозно говорить.

- Не має?

— Ні! - Вигукнула я. - По деяким причинам. Почнемо з того, як ви збираєтесь доставити мене до них?

Аластир посміхнувся, і моє занепокоєння посилилося.

- Пенеллафе, люба, ти більше не за Стовпами Атлантії. Ти в Склепі забутих, далеко в горах Скотос. Якщо хтось і дізнається, що ти тут, тебе все одно не знайдуть. Ми на той час уже підемо.

Я похолола, не вірячи почутому.

- Як ви пробралися повз Охоронців?

— Ти, хто не дізнався про нашу присутність, відчули поцілунок тіньовика.

- А ті, хто впізнав? - Запитала я, здогадуючись, що з ними трапилося. – Ви вбили Охоронців?

— Ми зробили те, що потрібне.

- Боги, - прошепотіла я, стримуючи гнів і паніку, що вирували в мені. – Вони захищали Атлантію. Вони...

- Вони не були справжніми Охоронцями Атлантії, - обірвав він мене. - Інакше вони вбили б тебе в той момент, як ти з'явилася.

Я скривила губи, намагаючись, щоб моє дихання залишалося рівним.

— Навіть якщо ви віддасте мене їм, як я перестану бути проблемою Атлантії, коли ви повернете мене тим, хто планує використати мою кров для створення нових вампірів?

Він переніс свою вагу з руки і випростався.

— А вони це планують?

— А що вони ще можуть планувати? — обурилася я.

Раптом я згадала слова герцогині Тірман у Межі Спеси. Вона стверджувала, що королева Ілеана буде в захваті, коли дізнається, що я вийшла заміж за принца. Що я зможу зробити те, що так і не вдалося їй знищити королівство зсередини. Я викинула ці слова з голови, поки вони не стали підтвердженням уявлень Аластіра про мене, ніби я загрожую. Герцогиня Тірман перед смертю наговорила чимало брехні, починаючи з того, що королева Ілеана — вампірша, нездатна мати дітей — моя бабуся. Ще вона стверджувала, що Тоні пройшла Вознесіння за допомогою крові принца Маліка. У це я теж не могла повірити.

Мить Аластир мовчки дивився на мене.

- Ну, Пенеллафе. Ти справді думаєш, що майже дев'ятнадцять років, що піднеслися, не здогадувалися, що в їхніх руках знаходиться нащадок Ніктоса? Чи навіть довше?

Єн.

У мене перехопило подих. Він говорить про Єну.

- Мені сказали, що Єн став Вознеслимся.

— Але, напевно, це невідомо.

- Але ви думаете, що королева Ілеана та король Джалара знали, що ми нащадки Ніктоса?

Він нічого не відповів, і я придушила бажання кинутись на нього.

- Це знання щось змінює?

- Вони могли використовувати тебе, щоб робити нових вампірів, - погодився Аластир. — Або вони знали, на що ти здатна. Знали, що про тебе написано, і планували використати тебе проти Атлантії.

У мене впало серце. Ідея віддати мене Вознесшимся здавалася мені жахливою. Але чи використовувати мене проти Атлантії, проти Кастіла?

- Тоді дозвольте запитати знову: як я більше не буду проблемою Атлантії, якщо вони?

Я відхитнулася до стіни, округливши очі.

- Стривайте. Ви сказали, що дуже мало хто знат, на що здатний Малек, і що мій дар подібний до його сили. Король і королева могли припустити, що в нас з Єном тече кров бога, але звідки вони знали наш родовід? - Я подалася вперед, наскільки змогла. - Ви працювали на Вознеслих?

Він стиснув губи на тонку лінію.

— Дехто вже жив, коли правив Малек.

- Доки Джалара розбив атлантіанців при Помпеї, Малек вже не сидів на троні, - сказала я. — Більше того, йому вдалося отримати більшу частину атлантіанців у невіданні щодо його здібностей та того, від кого він стався. А якийсь Піднесений знат? До чого той, якому вдалося пережити війну? Тому що це, напевно, не був Джалара чи Ілеана. Вони

прибули з Водинських островів, де, готова посперечатися, вони й піднеслися.

Я скривила губи від огид.

— Ви стверджуєте, що є справжнім Захисником Атлантії, але ви полягаєте у змові з її ворогами. Людьми, які тримали у полоні обох ваших принців. Людьми...

— Це не має жодного стосунку до моєї дочки, — перебив Аластир, і я стиснула губи. — Все, що я робив, я робив заради корони та королівства.

Корони? У мене в грудях розливався жахливий холод, поки я намагалася прийти до тями від нових і нових відкриттів. Я відкрила рота і закрила перш, ніж поставити запитання, відповідь на яке, я була впевнена, не хочу знати.

— Що? — Запитав Аластир. — Не варто зараз розігрувати тихоню. Ми знаємо, що ти не така.

У мене напружилися плечі, коли я підняла на нього погляд.

— Чи знали батьки Кастіла, що ви збиралися це зробити? — Вони билися у храмі, але це могло бути лише уявленням. То вони знали?

Аластир пильно дивився на мене.

— Це має значення?

Має.

— Так.

— Вони про це не знають, — сказав він. — Може, вони припускали, що наше... братство знову повстало, але вони не прикладали до цього руку. Їм не сподобається, що я в цьому замішаний, але, вважаю, вони погодяться з тим, що це було потрібно. — Він різко вдихнув і відкинув голову назад. — А якщо не погодяться, то вони також будуть розцінені як загроза.

Я округлила очі.

— Ви... ви влаштовуєте переворот.

Він глянув на мене.

— Ні. Я рятую Атлантію.

— Ви рятуєте Атлантію, співпрацюючи з Вознеслими, наражаючи народ королівства ще більшої небезпеки, і ви скинете короля з королевою або зробите з ними щось гірше, якщо вони не погодяться з вашими діями? Це переворот. І державна зрада.

— Тільки в тому випадку, якщо клянешся у вірності тим, на кому лежить корона, — заперечив він. — І я не думаю, що до цього дійде. Елоана і Валін знають, що часом заради захисту Атлантії доводиться робити непристойні вчинки.

— І ви вважаєте, що Кастіл з ними погодиться? — обурилася я. — Що після того, як ви передасте мене Вознесеним, він змириться і житиме далі? Що він одружується з вашою внучатою племінницею після того, як ваша дочка...

Я осіklася, перш ніж сказав, що насправді зробила Ши. Стрималася не заради нього. Боги, ні. В мені горіло дике бажання побачити його обличчя після того, як він дізнається, що зробила його дочку, але я зупинилася з поваги до Кастіла — до того, що йому довелося зробити.

Аластир дивився на мене, стиснувши щелепи.

— Ти була б гарною для Кастила, але ти ніколи не стала б моєю дочкою.

- Прокляття, як відверто, - озвалася я, стискаючи нігти в долоні. Мені довелося взяти себе до рук, щоб не закричати. - Кастил обрав мене. Він не збирається йти назад і одружуватися з вашою внучатою племінницею або іншою родичкою, яку ви йому запропонуєте. Ви досягнете лише того, що він ризикуватиме власним життям та майбутнім Атлантії. Бовін приде по мене.

Бліді очі зустрілися з моїми.

- Не думаю, що до цього дійде.

- Ви тішите себе ілюзіями, якщо так вважаєте.

- Я не про те, що він відмовиться від тебе. Я просто не думаю, що він матиме можливість спробувати тебе врятувати.

Я заціпніла.

— Якщо ви йому зашкодили...

- Ти нічого не зробиш, Пенеллафе. Ти не в тому становищі, щоб щось зуміти, — вказав він, і я подавила крик люті та розчарування. - Але я не збираюся шкодити принців. І благаю богів, щоб до цього не дійшло.

— Тоді що?.. — Раптом до мене дійшло. — Ви думаете, що ті, що вознеслися, уб'ють мене?

Аластир промовчав.

- Ви помиляєтесь. - Я відкинула голову назад до стіни. — Я потрібна тим, хто піdnісся. Їм потрібна атлантіанська кров.

- Скажи, Пенеллафе, що ти зробиш, коли потрапиш до них у руки? Коли тебе звільнять від кайданів? Ти кинешся на них, чи не так? Вб'еш стільки, скільки зможеш, щоб звільнитися і повернутися до принца.

Він був правий.

Я вб'ю всіх і кожного, хто стане між мною і Кастилом, тому що ми заслужили бути разом. Ми заслужили майбутнє, можливість дізнаватися про секрети один одного. Любити один одного. Ми заслужили просто... жити. Я піду на все заради цього.

Аластир продовжував спостерігати за мною.

— І як ти думаєш, що ті, що піdnеслися, цінують понад владу? Виживання. У них не буде таких кісток, щоби стримати тебе. І якщо вони вирішать, що не можуть тебе контролювати, вважатимуть тебе великою загрозою, вони покінчать із тобою. Але перш ніж це станеться, можу уявити, що ти забереш із собою чимало тих, що піdnеслися.

Мені стало недобре. Я змусила руки розслабитись.

- Хочете разом убити двох зайців?

Він кивнув головою.

- Навіть якщо вам це вдасться, ваш план все одно провалиться. Думаєте, Кастил не дізнається, що ви та інший так званій Захисник віddали мене їм? Що вольвени не впізнають?

- Ризик заколоту є, - визнав він. — Але невеликий. Ми намагатимемося їх переконати, що ти втекла з полону і потрапила до рук Вознесшихся. Вони ніколи не дізнаються, що це ми віddали тебе їм. Вони звернуть свій гнів на тих, що піdnеслися, як і має бути. Всі, хто вознісся, будуть убиті, і всі, хто їх підтримує, впадуть разом з ними. Атлантія поверне те, що належить. Ми знову станемо великим королівством.

Щось у тому, як він казав, підказувало, що якби я мав можливість скористатися своїм даром, я б відчула від нього гордість і зарозумілість. А ще в мене склалося враження, що я б відчула в ньому спрагу більшого. Я жодної секунди не вірила, що його єдиний мотив – порятунок Атлантії. Враховуючи, що його план наражає королівство на ще більший ризик. І, мабуть, послужить його власній вигоді, якщо він виживе.

- У мене є питання, - сказала я, а мій порожній шлунок забурчав. Аластир вигнув брову. - Що буде з вами, якщо королем стане Малик чи Кастіл? Ви залишитеся радником?

– Радником буде той, кого вибере король чи королева. Зазвичай радником стає зв'язаний узами вольвен чи довірена особа.

- Інакше кажучи, це будете не ви?

Аластир промовчав, і я зрозуміла, що наступила на хвору мозоль.

– Тобто ваш вплив на корону – і на Атлантію – сильно зменшиться чи буде втрачено?

Він так само мовчав.

І оскільки за вольвенів каже Джаспер, що залишиться Аластиру? І якої влади він хоче?

- Чого ти хилиш, Пенеллафе?

– Я росла серед правителів та інших Вознесшихся і в юному віці дізналася, що дружба та знайомство, усі вечірки та звані вечері та всі запрошення на них; кожен шлюб, влаштований королем і королевою, – це робиться з особливих міркувань. Кожен вибір та рішення приймаються задля зміцнення влади та впливу чи їх досягнення. Я не думаю, що так роблять тільки піднесені. Я бачила те саме і серед багатих смертних. Я бачила це у королівській гвардії. Сумніваюсь, що вольвені чи атлантіанці зліплени з іншого тесту.

– Деякі – ні, – запевнив Аластир.

- Ви бачите в мені загрозу через мою кров і через те, на що я здатна. Але ви навіть не дали мені шансу довести, що я не просто результат того, що робили мої батьки. Ви можете судити мене з того, що я зробила, захищаючи себе і тих, кого люблю, але я не школую про свої дії. Може, ви нездатні відчувати первозданий нотам, але якщо планували для Кастіла шлюб з вашою племінницею, щоб об'єднати вольвенів і атлантіанців, то не розумію, чому б вам не підтримати наш союз. Дати нам можливість посилити корону та Атлантію. Але це не все, що ви хочете, адже так?

Він продовжував пильно дивитись на мене. Його ніздрі роздмухувалися.

- Батько Кастіла хоче відплати, як і ви. Правильно? За те, що вони зробили з дочкою. Але Кастіл не хоче війни. Ви знаєте. Він намагається врятувати життя навіть повертаючи землі. Як він зробив із Межею Спеси.

Саме це планував Кастіл. Ми будемо торгуватися за землі та визволення принца Маліка. Я знайду свого брата і розберуся з тим, на що він перетворився чи не перетворився. Король Джалара та королева Ілеана не залишаться на троні, навіть якщо погодяться на всі умови Кастіла. Їх залишати не можна. Він уб'є їх за те, що вони робили з його братом та з ним самим. Як не дивно, ця ідея більше не викликала в мені суперечливих почуттів. Мені, як і раніше, було важко поєднати королеву, яка дбала про мене після смерті моїх батьків, з тією, що мучила Кастила і безліч інших. Але я побачила досить, щоб знати: її ставлення до мене не загладить жахи, яким вона наражала інших.

Але якщо Аластир досягне свого, цей план ніколи не втілиться в життя.

- Те, що він зробив з Межею Спеси, вражає, але цього недостатньо, - заявив Аластир рівним тоном. – Навіть якщо ми зможемо повернути інші землі, цього буде замало. Король Валін і я хочемо бачити, як Соліс заплатить не тільки за наші особисті втрати, а й за те, що піднесені зробили з багатьма нашими родичами.

- Це зрозуміло.

Тяжко було усвідомлювати, ким, можливо, став Єн. Але чи спіткала така ж доля і Тоні – мою подругу, яка була така добра, сповнена життя і любові? Якщо її звернули до піднесеної, як стверджувала герцогиня Тірман, мені буде важко відмовитися від бажання віддати Соліс вогню.

- Отже, ви не підтримуєте плану Кастіла. Ви хочете крові, але, що важливіше, ви хочете впливу, щоб досягти бажаного. І ви бачите, як влада вислизає між вашими пальцями, хоча я ще не заявила домагань на корону.

- Не має значення, хочеш ти корону чи ні. Поки жива, вона твоя. Твоя по праву народження, і вольвени подбають, щоб вона стала твоєю.

Аластир говорив про свій народ так, ніби він сам більше не вільний. Можливо, він і не почував себе одним із них. Я не знала, і це мене не хвилювало.

— Твоя та Кастило, — додав він. - І не має значення, що ти так само ненавидиш цю відповіальність, як і принц.

- Кастил не ненавидить її. Я впевнена, що він за своє життя зробив для народу Атлантії більше, ніж ви з тих пір, як порушили клятву Малеку, — сердито кинула я у відповідь. - Він просто...

— Відмовляється вірити, що його брат безповоротно втрачено, і, отже, відмовляється прийняти трон — що було б на користь Атлантії. - На його обличчі здригнувся м'яз. — Тож про інтереси королівства маю подбати я.

— Ви? - Розсміялася я. — Ви дієте лише у власних інтересах. Ваші мотиви далекі від альтруїзму. Ви нічим не відрізняєтесь від будь-якого іншого, хто прагне влади та помсти. І знаєте, що?

— Що? - гаркнув він. Його зовнішній спокій дав тріщину.

— Ваш план провалиться.

- Ти так думаєш?

Я кивнула.

— І ви загинете. Якщо не від моєї руки, то від руки Кастила. Він уб'є вас. І він не вириватиме у вас серце з грудей. Це було б надто швидко і безболісно. Він змусить вас помучитися.

- Я готовий прийняти наслідки своїх вчинків. - Він скинув підборіддя. — Якщо мені судилася смерть, то так і буди. Головне, що Атлантія буде у безпеці.

Його слова б стурбували мене, якби я не помітила, як він стиснув губи і як проковтнув. І тоді я посміхнулася, як усміхалася, дивлячись на герцога Тірмана.

Аластир раптом підвівся.

— Мій план може провалитися. Це можливо. Я був би дурнем, якби не врахував цього. І я врахував. - Він дивився на мене. - Але якщо він провалиться, ти не будеш вільною, Пенеллафе. Я віддаю перевагу війні серед свого народу, ніж побачити на твоїй голові корону і дозволити обрушитися на Атлантію.

* * *

Чи то чоловік, чи жінка в бронзовій масці Послідовника приніс мені їжу. Піднос був поставлений у межах моєї досяжності, і людина швидко пішла, не вимовивши жодного слова. Мені залишалося лише гадати, чи не зіграли роль у тому нападі на Ритуал Аластир чи ці Захисники. Кастил не віддавав наказу ім'ям Темного, але атака була добре спланована та організована. Хтось влаштував пожежу, щоб відволікти якнайбільше королівських гвардійців — про це цілком міг подбати Янсен.

Я стиснула щелепи, дивлячись на шматок сиру та скибку хліба, загорнуті в тканину, та склянку води. Коли Кастил дізнається, що його зрадив не лише Аластир, а й Янсен, його гнів буде нещадним.

А його біль?

Вона буде такою ж жорстокою.

А що я відчувала, коли думала про причетність Аластира до загибелі моїх батьків? Лютъ пекла мені шкіру. Він був там. Прийшов допомогти моїй сім'ї і натомість зрадив нас. Він сказав, що мої батьки знали правду про піднесених. Очевидно, коли ця правда їм відкрилася, вони вирішили втекти. Зовсім не означає, що вони знали багато років і нічого не робили.

А моя мати? Прислужниця? Якщо це правда, чому вона не дала відсічі тієї ночі?

Чи я не пам'ятала, що вона боролася?

Я стільки не могла згадати про ту ніч, і не могла визначити, що сталося насправді, а що снилося мені в кошмарах. Навряд чи я щось забула. Може, блокувала пам'ять, бо боялася цього? Що я ще забула?

У будь-якому разі поняття не мала, чи були прислужниці королеви її охоронцями чи ні. І не вірила, що тієї ночі була ще темрява, крім Аластира. Спотворене уявлення про честь і справедливість заважало йому зізнатися в тому, що він зробив. Він привів до нас Спраглих і потім кинув на зайжджому дворі вмирати. І все через те, що в мені тече кров богів.

Все тому, що я нащадок короля Малека.

У глибині душі все ще не могла повірити в це - якась частина мене була не в змозі зрозуміти, що в мені, крім дару, яким мені не дозволяли користуватися, і того, що я народилася в покриві, робило мене настільки особливим, щоб проголосити Обрану. Благословленою. Діва. І я згадала, як у дитинстві вечорами ховалася за троном королеви Ілеані замість того, щоб іти до своєї кімнати, бо боялася темряви. А ще проводила дні з братом, вдаючи, що батьки пішли гуляти в сад, а не залишили нас назавжди.

Але я вже не та маленька дівчинка. Чи не юна Діва. Кров пояснює дар, з яким я народилася, і чому стала Дівою; пояснює чому мої здібності зростають і чому шкіра світиться. Вона також пояснює недовіру та страждання, які виходили від королеви Елоані. Вона знала, від кого я походжу, і, мабуть, їй було неприємно, що її син одружився з нащадком людини, яка постійно зраджувала їй і при цьому ледь не знищила їхнього королівства.

Як вона могла вітати мене, знаючи правду?

Чи може Кастіл сприймати мене в тій же ролі?

Серце болісно стислося. Чи випаде мені можливість побачити Кастіла? Я дивилася на їжу. Секунди перетворювалися на хвилини, а я намагалася не думати, що задумав Аластир. Не можна було занадто довго застрювати на цьому — програвати в думці найгірший розвиток подій. Інакше паніка, з якою я боролася, візьме наді мною гору.

Я не дозволю плану Аластира здійснитись. Ні. Мені потрібно або втекти, або дати відсіч в ту мить, коли я зможу. Це означало, що мені знадобляться сили. Я маю поїсти.

Я обережно простягла руку, відламала шматочок сиру і з острахом спробувала. Він був майже несмачним. Потім прийшла черга хліба, який виявився черствим, але я швидко все з'їла і запила водою, намагаючись не думати про скрипілій на зубах пісок і про те, що вода, швидше за все, брудна.

Закінчивши їсти, я переключила увагу на список. Я не зможу його сховати, навіть якщо вийде висмикнути з грудей цього бідолахи. Але якщо відламатиму наконечник, у мене з'явиться шанс. Я зробила вдих, який здався... дивно важким, трохи посунула руку до списа і раптом завмерла. Не через пут. Вони не натяглися.

Я проковтнула, і серце на мить зупинилося. Дивна... насолода огорнула горло, і... губи защипало. Притиснула пальці до губ і не відчула дотику. Спробувала проковтнути ще раз, але це відчувалося дивно — ніби м'язи в моєму горлі почали діяти повільно.

Їжа. І піщинки у воді.

О боги.

Цей солодкий смак. Сонне зілля, яке виготовляють цілителі в Масадонії, залишало цукрово-солодке післясмак. Саме тому я від нього відмовлялася, незважаючи на безсоння. Воно було дуже сильним і занурювало в несвідомий стан надовгий годинник, залишаючи повністю безпорадною.

Мене опоили.

Ось як Аластир збирався мене перевозити. Ось як він хотів доставити мене Вознеслимся. Коли я буду непримітний, він зможе без побоювання зняти пута. І коли знову прокинуся...

То опинюся в руках тих, що піднеслися.

І план Аластира швидше за все здійсниться, тому що ніколи не дозволю Вознесшимся використовувати мене для своїх цілей.

У мені спалахнув гнів на них і на себе, який швидко поступився місцем паніці. Я притулилася до стіни, ледве відчуваючи біль від пут. Я відчайдушно потяглася до списа. Якщо дістану наконечник, не буду беззбройною, навіть у цих проклятих ланцюгах з кісток та коріння. Спробувала схопити його, але рука не піднімалася. Я її більше не відчувала. Ноги теж обважніли й занімали.

- Ні, ні, - прошепотіла я, борючись з підступним теплом, що просочується в м'язи та шкіру.

Марно.

Заціпеніння охопило все тіло, повіки опустилися. Я провалювалася в нікуди без болю. Заснула, знаючи, що прокинусь у кошмарі.

Розділ 6

Коли розплющила очі, стеля склепу була усіяна мерехтливими вогниками. Я розімкнула губи, втягуючи глибокими ковтками... свіже, чисте повітря. Наді мною була не стеля з вогниками. Це зірки. Я більше не була в склепі, а просто неба.

- Прокляття, - виласячий чоловік праворуч від мене. - Вона прокинулась.

Мое тіло негайно відреагувало. Я спробувала встати...

Мене чимось придавило, а потім прокотилася хвиля гарячих уколів. Я стиснула щелепи, щоб стримати крик болю, і відірвала голову від гладкої твердої поверхні. Від грудей до колін мене покривали кістки кремового кольору, переплетені з товстим темним корінням.

- Все добре. Йі не вирватись.

Я перевела погляд. Ліворуч від мене стояв капітал Янсен, його обличчя приховувала срібна маска вольвена. Він трохи нахилився до мене. За його спиною я побачила залишки зруйнованої кам'яної стіни, облиті місячним світлом, а за нею темряву.

- Де я? - Прохрипіла я.

Він схилив голову набік. Його очі здавалися чорними провалами у вузьких прорізах маски.

- Ти в руїнах міста Айрелона. А це, - він широко розкинув руки, - те, що залишилося від колись великого замку Бауер.

Айрелон? Щось неясно знайоме. У мене пішла пара секунд, щоб у голові прояснилося і згадалися старі карти з вицвілим чорнилом, складені ще до війни Двох Королів. Айрелон... Так, я пам'ятаю цю назву. Портове місто на північний схід від нинішньої Карсадонії. Місто, яке впalo під час війни ще до Помпея. Боги богів, це означає...

Я у Пустошах.

Серце забилося в грудях. Як довго я спала? Годинник чи дні? Я не знала, де в горах Скотос знаходиться Склеп Забутих. Наскільки мені було відомо, склепи можуть розташовуватись біля піdnіжжя гір, звідки на північ до кордону Пустошів півдня шляху верхи.

Відчуваючи спрагу, я підвезла голову, щоб озирнутися. Посередині того, що могло бути колись Великою залою замку, і по краях зруйнованої будівлі стояли десятки так званих захисників – всі ховалися під близкучими бронзовими масками. Видовище немов із найпохмуріших кошмарів. Аластир теж серед них?

У темряві за руїнами спалахнув єдиний смолоскип.

– Вони прийшли, – проголосив чоловік у масці. - Піднесені.

У мене перехопило подих, коли загорілося ще кілька смолоскипів, відкинувшись помаранчевий відсвіт на купи каміння та землю, яка за минулі сотні років так і не дала притулку нове життя. Тіні набули форми, і я почула стукіт копит і туркіт коліс по утрамбованій землі.

– Віриш чи ні... – Янсен підійшов ближче і нахилився наді мною, спершись руками на камінь. - Ні кому б не побажав твоєї долі.

Я кинула на нього погляд. Усередині мене закипав гнів.

- Я б більше хвилювалася про твою долю, а не про мою.

Мить Янсен дивився на мене, потім поліз у кишеню штанів.

- Знаєш, - він підняв руку з ганчірковим пакунком, - коли ти була Дівою, то принаймні знала, коли слід тримати рота на замку.

– Я...

Він сунув грудку тканини мені в рот і зав'язав кінці на потилиці, обірвавши мої погрози. Від присмаку тканини та відчуття безпорадності в мені піднялася нудота.

Янсен вигнув брову, а потім відштовхнувся від кам'яної плити і опустив руку на ручку короткого меча. Його плечі напружилися, і я пошкодувала, що не бачу виразу його обличчя. Він відвернувся від мене, і решта оголила мечі.

- Будьте напоготові, - наказав він. – Але не нападайте.

Скрип коліс припинився, і люди в масках зникли з поля моого погляду. Не дозволяючи собі замислитися про майбутнє далі за найближчу секунду, я спостерігала, як смолоскипи рушили вперед, а потім їх застромили в землю навколо руїн замку Бауер. Мое серце забилося. Не вірилося у те, що відбувається. Я повернула голову, сподіваючись скинути пута, але безуспішно.

Мене охопила паніка. Темна тінь наблизилася до залишків сходів і повільно зійшла ними. Фігура у чорно-червоному плащі зупинилася серед напівзруйнованих стін. Я припинила рухатися, але серце продовжувало шалено битися.

Цього не могло бути.

Бліді руки взялися за край каптура і опустили його, відкривши обличчя жінки, якої я не впізнала. Її світле волосся було зачесане назад, а обличчя складалося з одних холодних кутів. Вона рушила вперед, її підбори зацокали по каменю. Вона не кинула на інших жодного погляду і, здавалося, нітрохи не боялася їхньої присутності та оголених мечів.

Цілком зосередилася на мені, а я гадала, як обидві сторони можуть бути поруч? Невже бажання уявних захисників позбутися мене, а тих, що піднеслися, повернути таке велике? І невже ті, що піднеслися, заберуть мене і не спробують схопити атлантіанців, повних крові, яку вони так відчайдушно жадають?

Боги, у глибині душі я сподівалася, що це пастка. Що Вознеслі накинуться на них. Це було б цілком очікувано.

Я змусила себе ніяк не реагувати, коли піднялася пройшла повз моїх ніг і, скривившись, окинула поглядом ланцюга з кісток і коренів.

- Що це? – холодно спитала вона.

- Це щоб вона залишалася спокійною, - відповів Янсен звідкись ззаду. - Вам доведеться їх зняти. Кляп? Ну, вона досить брутальна. Раджу не виймати його якнайдовше.

«Сволота», – мовчки обурювалася я, дивлячись, як Піднесена підходить ближче.

– Зараз вона виглядає цілком спокійною, – зауважила Вознесшаяся.

Очами, в яких плескалася ніч, вона дивилася на мене, на мої шрами і видала переривчасте зітхання.

- Це вона, - повідомила вона комусь, що залишився в темряві, і простягla до мене руку. Холодні пальці торкнулися моого чола, і я скривилася. Криваво-червоні губи склалися на усмішку. – Тепер усе буде добре, Діво. Ми заберемо тебе додому. Туди, де ти й маєш перебувати. Королева буде дуже...

Раптом піднялася сіпнулася, і на моє обличчя і шию бризнуло щось вологе і тепле. Вона одночасно зі мною опустила погляд - у її грудях стирчав товстий болт.

Вона вишкірила зуби, оголивши гострі ікла, і випустила пронизливий рик.

- Що?

Інший болт розірвав її голову, роздробивши кістку та м'які тканини. Видовище виявилося для мене таким несподіваним, що я спочатку навіть не почула крику. Я могла тільки вирячитися на те місце, де вона стояла, де була щойно її голова. Раптом у полі моого зору виявилося щось велике та біле, повалившi людину в масці.

Делано.

Хвиля полегшення піднялася в мені так різко, що я закричала, але кляп заглушив звук. Вони тут. Вони знайшли мене. Я відкинула голову назад, намагаючись зазирнути якнайдалі. Сюди біг ще один вольвен, великий і темний. Він кинувся через зруйнований замок, і його сильні м'язи напружилися, коли він перемахнув через залишки стіни. Вольвен зник у темряві, але тут же пролунав пронизливий вереск. Він схопив Вознесеного.

- Поппі.

Я різко повернула голову праворуч і здригнулася побачивши Кієрана. Він виглядав зовсім інакше, ніж коли я бачила його минулого разу: його шкіра на тлі чорного одягу виділялася теплим коричневим відтінком. Я потяглася до нього, але тільки зашипіла від болю.

Вилаявшись, він витяг кляп з моого рота і окинув мене поглядом.

- Ти сильно поранена?

– Я не поранена. - Я змусила себе залишатися нерухомою і не звертати уваги на ватяне відчуття, залишене в роті кляпом. – Це пугта. Вони...

– Кістки божества. - Скривившись від огид, він потягнувся до ланцюга під моїм горлом. – Я знаю, що це таке.

— Обережно, — попередила я. — На них відростки.

— Я буду в порядку. Просто... не ворушились, — наказав він.

М'язи на його руці напружилися — він потягнув за мої кайдани.

У мене тіснилися тисячі запитань, але я випалила найголовніше.

— Кастил?..

— Зараз він потрошить якогось ідіота в масці Послідовника, — відповів Кієран, хапаючись за мої пута обома руками.

Хоча його слова пролунали абсурдно, я повернула голову, намагаючись знайти Кастила.

— Поппі, не рухайся.

— Намагаюся.

— Намагайся краще, — гаркнув Кієран і примружився, дивлячись на пошкоджену шкіру моїх зап'ястей. — Як довго ти була у цих штучках?

— Не знаю. Не дуже довго.

Погляд Кієрана сказав мені, що він розпізнав мою брехню.

— А з вами все гаразд? З твоїм батьком?

Кієран кивнув головою. За кілька футів позаду нього з'явився широкоплечий чоловік зі світлим волоссям, пов'язаним у вузол на потилиці. Він обернувся і всадив меч у груди Послідовника, зірвавши з нього маску.

Я була вражена — батько Кастила. Він тут. До горла підступили сльози — може, через голод чи луну паніку від того, що я трохи знову не опинилася в лапах Вознеслих. А може через те, що наговорив Аластир. Я дивилася на короля Валіна. Він тут, він бореться за мене.

— Думаю, мій батько зараз зриває злість на тих, що піднялися разом з Нейллом і Емілем, — сказав Кієран.

— Схоже, отець Кастила робить те саме, — видихнула я, стримуючи емоції, які вирували в мені.

Повірити не могла, що Валін тут. Для нього було неймовірно небезпечно знаходитись так далеко від Атлантії. Якщо хтось із Вознеслих упізнає його в цьому чорному одязі, всі вони на нього накинуться. Він повинен був розуміти всі ризики, але проте знаходився тут, допомагав Кастилу. Допомагав мені.

Кієран пирхнув.

— Ти гадки не маєш.

У мене залишалася купа питань, але потрібно було переконатися, що Кієран знає, з чим вони мають справу.

— Це не тільки Аластир. Не знаю, чи він тут, але тут капітан Янсен. Він у срібній масці Послідовника.

Кієран стиснув зуби, розриваючи навпіл ланцюг. Вона впала з обох боків від мене.

— Ще когось дізналася?

— Ні. — Серце бухнуло. — Але Беккет... у храмі був не він. Він... — Мій голос надломився. — То був не він.

Кієран схопив другий ряд ланцюгів.

- Поппі ...

- Беккет мертвий, - сказала я. Кієран кинув на мене погляд і завмер. – Вони вбили його. Не думаю, що так планувалося, але так сталося. Він мертвий.

Кієран вилаявся і знову взявся за ланцюг.

– Янсен набув вигляду Беккета. З межі Спеси з нами виїхав він, а не Беккет. Янсен у всьому зізнався, а Аластир сказав, що збирається віддати мене Вознеслимся.

– Воно й видно, – сухо відповів Кієран, розриваючи черговий ланцюг. - Проклятий ідіот.

Я засміялася, і мій сміх пролунав хрипко та недоречно серед криків болю та лютого гарчання. Так недоречно, але те, що я знову могла сміятися, було дивно чудово. Сміх завмер, і я дивилася на брови Кієрана. Мій голос перейшов у шепот.

– Аластир сказав, що я походжу від Ніктоса. Що я родичка короля Малека, і тієї ночі, коли загинули мої батьки, Аластир був там. Це було...

Моя увага привернула рух за плечима Кієрана. До нас кинувся чоловік у масці.

Не встигла я крикнути попередження Кієрану, як той опинився поряд – високий і темний, як ніч, що огорнула руїни. Синьо-чорне волосся майоріло на вітрі. Я повністю зосередилася на Кастилі, коли його почевонілій меч вstromився в живіт Захисника і вstromився в стіну за спиною людини в масці. Кастил розвернувся, спіймавши за руку ще одного, і з загрозливим гарчанням підтяг до себе. Вискочивши зуби, він вчепився в горло супротивника, розірвав шкіру і всадив руку йому в груди. Піднявши голову, він виплюнув кров в обличчя захиснику.

Штурнувшись тіло на землю, Кастил з перебрудненим кров'ю ротом глянув на нового нападника.

– Що?

Чоловік у масці розвернувся і кинувся тікати.

Кастил виявився швидше, він наздогнав його миттю, вstromив кулак у спину і різко висмикнув щось біле, вкрите кров'ю і плоттю. Хребет. Боги милостиві, це був людський хребет.

Кієран упіймав мій погляд.

- Він трохи розгніваний.

- Небагато? - Прошепотіла я.

- Гаразд, він дуже розсерджений, - поправив Кієран і взявся за ланцюг, що обплутав мене під грудьми. - Він збожеволів, розшукуючи тебе. Ніколи не бачив його таким. – Його руки трохи затремтіли. - Ніколи, Поппі.

– Я...

Я осіклася, коли Кастил розвернувся. Наші погляди зустрілися, і якби переді мною сам Ніктос, я б не відверла очей від Кастила. У його загострених рисах виражалося стільки люті. В очах залишилася лише тонка смужка бурштину, але я побачила в них також і полегшення і щось настільки потужне, що мені не потрібен був дар, щоб це відчути.

Він кинувся до нас, і вітер підняв підлогу його плаща. З темряви вискочив гвардієць у чорній формі гвардії Вала, що прийшов із Вознеслими. Кастил кинувся на нього, схопив за горло і вstromив меч йому в груди.

– Я його люблю, – прошепотіла я.

Кієран зупинився.

- Ти тільки зараз це зрозуміла?

- Ні.

Я простежила за тим, як Кастил дістав з піхов на боці кінджал і жбурнув у темряву. Пролунав пронизливий крик, який сказав, що він потрапив у ціль. Моє тіло гуло від бажання доторкнутися до нього, відчути його тіло, щоб стерти спогади, якою була його шкіра, коли я торкалася його минулого разу. Я переривчасто видихнула.

- Як ви мене знайшли?

— Кастил знов, що мають бути замішані й інші варти корони, — пояснив Кієран. - Він ясно дав зрозуміти, що якщо не з'ясує хто саме, то почне вбивати їх.

У мене всередині все стислося. Я кинула погляд на Кієрана. Запитувати було не потрібно.

- Він застосував примус. Випитував у чотирьох вартових, але тільки один щось зізнав. Він сказав, де тебе тримають і що задумали. Ми дісталися склепу через кілька годин після того, як тебе відвезли, але пішли не з порожніми руками.

Я так сподівалася, щоб питати, але все ж таки запитала.

- Аластір?

Кієран люто посміхнувся.

— Так.

Хвала богам. Я на мить заплющила очі. Неприємно було думати, що відчуває Кастил після такої зради, але принаймні тут Аластіра не було.

- Поппі? — Руки Кієрана лягли на останній ланцюг. - Думаю, що навіть якщо я попрошу тебе пересидіти бій, ти мене не послухаєш?

Я випросталася, чекаючи болю. Нічого, окрім колишніх ран.

— Я довго була у них?

Ніздрі Кієрана роздулися.

— Шість днів та вісім годин.

Шість днів.

Мої груди різко піднялися.

— Вони тримали мене прикутою ланцюгами до стіни склепу, де було повно останків божеств. Поїли і збириалися віддати тим, що вознеслися. Я не збираюся просто сидіти.

- Ну, звичайно, ні, - зітхнув він.

Останній ланцюг зламався, і Кієран прибрав його. В той же момент по моїй потилиці і спині пробігла хвиля поколювання, розгалужуючись по всіх нервах. У середині грудей потепліло, і тільки тепер я зрозуміла, що відчувала холод не тільки через вологість склепу, а ще й через силу кісток. Тепер кров ринула в онімлі частини тіла. Але ж це не кров? Це... ітер. Поколювання не було болючим, скоріше нагадувало хвилю звільнення.

У середині грудей піднявся гул, що вібруючий звук зірвався з губ. Чуття розкрилося і вирвалося, з'єднавшись з усіма

довкола мене. Я відчула гіркий, просочений потім страх і гарячу, їдку ненависть. Я не намагалася втримати чуття, а поклалася на первозданне знання, що прокинулось в покоях Ніктоса. Я підвелася. Кастил вбив Узнесеного, поки його батько бився поруч. Я стояла, відчуваючи приплив сил лише тому, що можу стояти після того, як мене так довго тримали у ланцюгах.

Кієран підібрав меч, що впав, і, насупившись, розглянув клинок.

— Ось. — Він подав мені зброю.

Я струснула головою і зробила крок. Ноги, які так довго не приймали мою вагу, злегка тремтіли. Я залишила чуття широко розкритим, гуркіт у грудях наростиав, ітер у крові посилювався. Ці люди хотіли завдати мені болю. І це їм вдалося. Вони хотіли завдати біль Кастилу, Кієрану та решті. Вони вбили Беккета. Ніхто з них не заслуговує жити.

Краї мого зору заволокло білим, і я уявила, як з мене вислизають тонкі сріблясто-блілі нитки, простягаються по підлозі і зв'язуються з цими людьми. Мій гнів влився в бурхливі емоції, що наповнили моє чуття. Я зробила глибокий вдих, забираючи чужі емоції, дозволяючи чужій ненависті, страху та збоченому почуттю справедливості просочитися в мою шкіру і стати частиною мене. Ці емоції вплуталися в мої уявні нитки. Я прийняла їх усі, відчувши в собі отруйну бурю. У них не буде часу пошкодувати, що вони взяли участь у цьому. Я знищу їх. Я зітру їх з...

У цей момент згадала слова Аластіра. "Ти зараз небезпечна, але врешті-решт станеш чимось зовсім іншим".

У мене спалахнув занепокоєння, що розсіяло сріблясті нитки в моїй свідомості. Ці люди заслужили на те, що я з ними зроблю. Не має значення, що сказав Аластир. Якщо я їх уб'ю, то не тому, що не здатна контролювати себе. І не тому, що непередбачувана і виявляю неконтрольовану жорстокість, як це робили божества. Я тільки хочу, щоб вони відчули смак своїх емоцій і щоб ця гидота була останнім, що вони відчулють. Я хочу цього більше, ніж...

Хочу цього дуже сильно, хоча взагалі не повинна хотіти.

Я ніколи не отримувала задоволення від вбивства, навіть Бажаючих. Вбивство - сурова необхідність, яку не можна бажати і якої не можна насолоджуватися.

Збита з пантелику, втягнула сухе повітря і зробила те, що винна, коли перебувала в натовпі або поруч із кимось, хто проектував емоції навколо себе. Я закрила чуття і прогнала сріблясті нитки світла. Гул у грудях стих, але розум не заспокоївся. Я зупинила себе. Ось все, що мені було знати, щоб довести – Аластир неправий. Я не жорстока істота, нездатна контролювати себе.

Підійшов Кієран і нахилився так, щоб бачити мене та все, що відбувається навколо нас. Він розстебнув свій плащ.

- Ти в порядку?

— Я не монстр, — прошепотіла я.

Він завмер.

— Що?

Тяжко проковтнувши, я похитала головою.

- Н-нічого. Я... — Я спостерігала, як король Валін обрушує на землю ще одну людину в масці. Він та його син билися з однаковою витонченою та безжалільною силою. - Я в порядку.

Кієран накинув м'яку тканину на мої плечі, і я здригнулася.

- Ти впевнена?

— Так.

Я перевела погляд на нього. Він застебнув гудзик у мене під горлом. Тільки тоді згадала, що на мені лише закривавлена нижня сорочка. Він стягнув половинки плаща.

- Дякую. Я... Я пересиджу бій.

— Хочу подякувати богам, — пробурмотів Кієран. - Але тепер ти справді мене турбуєш.

- Зі мною все добре.

Я простежила поглядом за Кастилом. Він розвернувся, вибивши меч із рукі Захисника. Клинок задзвенів на кам'яній підлозі, а Кастил заніс меч, готовуючись завдати смертельного удару. Від маски на обличчі чоловіка відбилося місячне світло – від срібної маски.

Янсен.

- Кастил, стій! - Закричала я.

Він завмер, важко дихаючи, і спрямував меч на Янсена. Тому, що він зупинився без вагань та питань, я вирішила дивуватися пізніше. Я зробила крок вперед.

— Я йому дещо пообіцяла.

- Я думав, ти пересидиш бій, - нагадав Кієран, рушивши разом зі мною.

— Так, — підтвердила я. — Але він – особливий випадок.

Кастил напружився при моїх словах і кинувся вперед так стрімко, що я боялася – він завдасть смертельного удару. Але немас. Він схопив срібну маску та зірвав її.

- Сукін син. - Він кинув маску на підлогу.

Погляд Янсена кидався між Кастилом та його батьком.

- Вона буде...

— Заткни свою смердючу ковтку, — прогарчав Кастил, ступивши вбік.

Я пішла вперед, ступаючи босими ногами холодним каменем. Кієран слідував за мною. Коли проходила повз Кастила, він вклав у мою долоню рукоять меча і торкнувся закриваленими губами мої щоки.

- Поппі, - сказав він, і звук його голосу пробив невелику дірку в стіні, яку я звела навколо дару.

Все, що він відчував, досягло мене. Гаряча, їдка лютъ, освіжаючий полегшення дерев і тепло, яке він відчував до мене. А також те, що випробував до цього, – гіркота страху та паніки.

Пересмикнувшись, я дивилася на Янсена.

- Зі мною все добре.

Кастил стиснув мені руку, передаючи меч.

- Тут немає нічого хорошого.

Він правий.

Справді, нічого хорошого.

Але я знала, як можна хоч трохи це віправити, чи правильно це чи ні.

Я звільнила руку, яку він тримав, і спітала Янсена:

— Що я тобі пообіцяла?

Королівський гвардієць потягнувся за мечем, що впав, але я була швидше. Зробила випад, і Янсен зі стоном відсахнувся назад, падаючи на коліна. Піднявши голову, він обома руками стиснув клинок, ніби спрівді сподівався зупинити те, що станеться.

- Я сказала, що сама вб'ю тебе. - Я посміхнулася і повільно вдавила клинок у його груди, відчуваючи, як кістки ламаються під тиском меча, як він проходить крізь м'які тканини. У куточках його рота забухала кров. – Я виконую своїй обіцянки.

- Я теж, - прохрипів він, і життя згасло в його очах, меч вислизнув із рук. Гострі краї клинка залишили поризи на долонях та пальцях.

"Я теж?"

Раптом щось смикнуло мене з такою силою, що в грудях вибухнув жорстокий біль. Я випустила меч. Рух був такий раптовий, такий сильний, що мить я нічого не відчувала, ніби відокремилася від тіла. Час для мене зупинився, але люди, як і раніше, рухалися, і я побачила, як Джаспер кидається на спину Захиснику в масці, стискаючи зуби на його горлі. У того щось випало з рук. Цибуля... арбалет.

Я поволі опустила погляд. Червоне. Так багато червоного всюди. З моїх грудей стирчав болт.

Розділ 7

Я приголомшено підвела голову і зустрілася з Кастілом. Бурштин у його очах був ледве видно, а на обличчі з'явився язах, якого колись ніколи не бачила. Його потрясіння прорвалося крізь мої захисні стіні, переповнивши мое чуття.

Я відкрила рота і відчула в горлі неприємний металевий смак. З кожним вдихом, який намагалася зробити, з рота пухиріла в'язка рідина, виступаючи на губах.

- Кастил?..

Мое тіло затопив всепоглинаючий біль. Мука накочувала хвилями – однією за одною, перехоплюючи мое дихання. Я ніколи не відчувала нічого подібного. Навіть тієї ночі на зайжджому дворі. Усі органи почуттів відмовили, дар закрився. Я не відчувала нічого крім лютого печіння в грудях, у легенях, у кожному нерві.

О боги, біль несла із собою бритвенно-гострий жах. Усвідомлення того, що я не можу втекти. Я відчувала всередині слизький, вологий холод. Зробила вдих, потягнувшись до болта. Або спробувавши потягтися. Я давилася повітрям, яке намагалася вдихнути, а той, що проходив через горло, потріскував і пузирився в грудях. Пальці ковзнули гладкою поверхнею болта з кровокам'я, а ноги... зникли. Або так здавалося. Коліна підігнулися.

Мене підхопили руки, зупинивши падіння, і на мить аромат насичених спецій та хвої заглушив різкий металевий запах крові, що поштовхами випливає з рані. Я підвела голову.

- Я з тобою. Все добре. Я з тобою.

Я побачила широко розкриті янтарні очі з розширеними зіницями – дикі очі. Його погляд став диким, коли він швидко глянув на мої груди. Він знову зосередився на моєму обличчі і сказав:

– З тобою все буде гаразд.

Я не почувала себе добре. О боги, не відчувала взагалі нічого доброго.

У повітрі промайнув рух, і поряд з нами з'явився Кієран. Його зазвичай смаглява шкіра була блідою. Він поклав руку біля болта, намагаючись зупинити кров.

Дотик був болісним. Я сіпнулася, намагаючись ухилитися.

- Це боляче.

— Знаю. Вибач. Знаю, що боляче. - Кастіл глянув на Кієрана. - Чи можеш подивитися, наскільки глибоко зайшло?

- Я не бачу виступів на болті, - сказав він, дивлячись поверх мого плеча.

Я здригнулася. Мені доводилося стріляти стрілами, схожими на ці болти. Вони зазубрені, щоб завдавати більше шкоди.

- Кров, Касе, - додав Кієран. - Її надто багато.

— Знаю, — сказав Кастіл.

Його слова потонули в тріску, бурчанні та вологих чвякаючих звуках, які пролунали десь позаду нас.

Кієран схопив мене за ліве плече, і моє тіло здригнулося від болю. Я закричала. Або це було лише зітхання. Щось вологе і тепле пузирилося на губах, і це було поганим знаком. Я переводила погляд широко розпллющених очей з Кастіла на Кієрана. Знала, що це погано. Я це відчувала. Відчувала болт, не могла зробити глибокого вдиху і не відчувала кінчиків пальців.

- Вибач. Я намагаюся тримати твоє тіло нерухомим, щоб не торкнутися болта. Вибач. Вибач, Поппі, - знову і знову повторював Кієран.

Він продовжував це твердити, і я хотіла його заспокоїти, бо він говорив задихаючись, надто схвильовано. Він ніколи не був таким схвильованим. Він говорив так, ніби знав, що моє тіло намагалося мені сказати.

Кастіл почав рухатися, і я спробувала звернутися клубочком, ухилитися від болю, поворухнути ногами. Але... Пульс почастішав, я гарячково закотила очі та запанікувала.

— Я... не відчуваю... ніг.

— Я це виправлю. Обіцяю. Я все це виправлю, — клявся Кастіл.

Я дивилася поверх його плеча в нічне небо — яскраві, як діаманти, зірки зникали одна за одною.

Кастіл опустився на коліна і повільно уклав мене, повернувшись так, щоб його груди утримували мій правий бік.

— Наскільки все погано?

Позаду Кастіла з'явився його батько і втупився вниз широко розпллющеними очима. Риси його обличчя завмерли.

— Ми не можемо його витягти, — сказав Кастіл.

- Не можемо, - погодився Кієран.

Його голос пролунав невиразно і напруженено. Тепер хмари, що заслонили зірки, стали непроникно-чорними. Рука Кієрана ковзнула на мої груди, але він швидко прибрав її. Було не так боляче.

— Кас...

- Він не зачепив серця, - перебив Кастіл. - Вона б не ... - Його голос надломився, і я скривилася, змушуючи себе зосередитися на ньому. Його шкіра втратила колір. - Він не зачепив її серце.

— Кас...

Він похитав головою, торкаючи мою щоку, витираючи мій рот.

— Я можу дати їй кров...

- Кас, - повторив Кієран, а король Валін поклав руку на синове плече.

- З тобою все буде добре, - сказав Кастіл. — Я заберу біль. Обіцяю.

Його рука на моєму підборідді тримала, а він... рідко тримав, але зараз тримав все його тіло.

- Обіцяю, Поппі.

Я хотіла доторкнутися до нього, але мої руки стали важкими та марними. А вдихи, які змушували себе робити, — вологими та слабкими.

— Мені... мені не так... боляче.

- Це добре. — Він усміхнувся — чи спробував це зробити. - Не розмовляй. Гаразд? Я дам тобі крові.

— Сину, — почав його батько. — Не можна. І навіть якби можна було...

Кастіл вишкірив ікла, струшуючи руку батька.

- Забирайся від нас подалі.

— Мені шкода, — прошепотів король Валін. Поруч виник Джаспер, ричачи і брязкаючи зубами. Батько Кастіла змушений був відступити. Темне небо перетнуло блискавки. - Я не хотів цього для тебе, для вас обох. Мені шкода...

- Кас, - прохрипів Кієран, цього разу благаюче.

Кастіл вкусив своє зап'ястя, розриваючи шкіру. Виступила яскраво-червона кров, і, дивлячись на сріблясто-блілі блискавки, що прорізали небо, я раптом зрозуміла, що більше не відчуваю болю. Моє тіло оніміло і...

— Холодно. Мені знову холодно.

— Знаю. — Губи та підборіддя Кастіла забруднила свіжа кров. Він підніс зап'ястя до мого рота і помістив мою голову у вигині свого ліктя. - Пий, принцеса. Пий заради мене.

Його кров торкнулася моїх губ, тепла та насичена. Потекла на моє горло, але я не відчувала її смаку, не могла її проковтнути. Усередині все оніміло. Паніка наростала.

— Кас...

— Що? - прогrimів він.

— Вислухай мене. Будь ласка, Кас. Послухай мене. Він не зачепив її серця. - Кієран подався вперед, хапаючи Кастіла заду за шию. - Подивися на кров. Потрапило до артерії і принаймні до легкого. Ти знаєш що...

Над руїнами вибухнув потужний спалах блискавки, миттєво засліпивши мене, а за ним почувся гучний гуркіт грому. Камінь тріснув. Хтось закричав. Кам'яна підлога тримала при кожному ударі блискавки.

— Ні. Ні. Ні. Розплющ очі, — благав Кастіл. Вони закриті? - Ну ж бо. Не роби цього. Не роби так зі мною. Будь ласка. Відкрий очі. Будь ласка, Поппі. Пий.

Він нахилився наді мною, притискаючи зап'ястя до моого рота.

- Будь ласка, Поппі, пий.

Риси Кастила знову склалися разом, але були ніби оповиті туманом, наче розмазалися. Я швидко заморгала, намагаючись прояснити зір.

- Ну ось і ти, - сказав він. Його груди часто піднімалися і опадали. - Залишся зі мною. Добре? Не заплющуй очі. Залишся зі мною.

Я хотіла. Боги, хотіла цього найбільше у світі, але я втомилася. Хотілося спати. Я прошепотіла це. Принаймні подумала, що прошепотіла. Достеменно не знала, але це не було важливо. Я зосередилася на його обличчі, на пасмі темного волосся, на виразних бровах. Не могла відвести погляд від бахроми густих вій і високих незgrabних вилиць. Я вивчала кожен дюйм його дивовижного обличчя, від крутого вигину щелепи до повних, чудово окреслених губ, змальовуючи їх у пам'яті. Бо знала... Знала, що коли мої очі знову заплющаються, вони більше не розпллющаються. Хотіла запам'ятати його обличчя, коли світ перетвориться на пітьму. Хотіла пам'ятати, як це бути в його руках, чути його голос і відчувати його губи на своїх. Хотіла запам'ятати, як він усміхається, коли я йому погрожую, і як спалахують і теплішають його очі, коли кидаю йому виклик. Хотіла запам'ятати гордість, яку відчувала від нього, коли словом чи мечем змушувала ворогів замовкнути. Хотіла запам'ятати, з яким благоговінням він торкається моїх шрамів – ніби він не вартий їх, не вартий мене.

У небі спалахнула чергова блискавка, ударивши в землю і наелектризувавши повітря. Вгору полетіли уламки каменю. Батько Кастила закричав, і звідусіль пролунало виття. Ale я зосередилася на Кастилі. Його очі блищають, а вії були мокрими.

Він плакав.

Кастиль плакав.

Сльози бігли його щоками, утворюючи блискучі доріжки в засохлій крові. Вони котилися і котилися... і я знала... знала, що вмираю. Кастил теж знати. Я так багато хотіла сказати, так багато зробити разом із ним і так багато змінити. Майбутнє його брата. Майбутнє Єна. Майбутнє народів Атлантії та Солісу. Наше майбутнє. Я хоч раз дякувала йому за те, що він зазирнув під вуаль? За те, що ніколи не змушував мене стояти і не діяти? Чи говорила я йому, як сильно він змінив моє життя, як багато це означало для мене, хоч думала, що ненавиджу його, навіть коли хотіла ненавидіти його? Здається, казала, але, мабуть, замало. I було ще щось. Я хотіла ще одного поцілунку. Одну посмішку. Хотіла знову побачити його безглузді ямочки і поцілувати їх. Хотіла довести йому, що він гідний мене, гідний любові та життя, і не важливо, що сталося з ним у минулому і що він зробив. Ale, боги, у мене не залишилося часу.

Я пробилася крізь паніку та відчуття, ніби згасаю, тону, відчуття нереальності того, що відбувається. Мої губи заворушились. Я ворушила ними, але не видавала жодного звуку.

Кастил... зламався.

Він відкинув назад голову і заревів. Він ревів, і цей звук віддавався луною навколо нас, прокочувався через мене. Камінь під мною тріснув і розверзся. Звідти вирвалося товсте, міцне коріння попелястого кольору. Кіеран упав, а вони поповзли моїми ногами і піднялися над Кастилом. Дерево росло. Воно росло швидко. Небо розірвали блискавки, одна за одною, перетворивши ніч на день, а товстий, блискучий стовбур підносився все вище, від нього відокремлювалися сотні гілок. На кожній гілці пробилися крихітні золоті бруньки. Вони розпустилися, розкрившись у криваво-червоне листя.

Кастіл різко опустив голову. Його погляд був диким і втраченим, як того ранку, коли він прокинувся від кошмару. Він скхопив корінь, що впав на мій живіт, мить дивився на нього, потім зламав і відкинув геть.

— Я не можу тебе відпустити. Я не відпущу. Не зараз. Ніколи. - Він торкнувся моєї щоки, але я цього майже не відчула.

- Кіеране, мені потрібно, щоб ти висмикнув болт. Я... Я не можу... — Його голос тремтів. - Ти потрібен мені. Я не можу це зробити.

— Ти збираєшся... — Кієран перекотився вперед. - Прокляття. Так. Гаразд. - Він прорвався через коріння. — Давай це зробимо.

Зробимо... що?

Кієран схопив болт.

- Боги богів, вибачте нас, - сказав він. — Ти маєш діяти швидко. У тебе будуть секунди, якщо пощастиТЬ, а потім...

- Потім я розберуся з тим, що буде далі, - різко заявив Кастил.

- Ні, - заперечив Кієран. — З тим, що буде далі, ми розберемося. Разом.

- Кастил, стій! - Закричав його батько. - Вибач, але цього не можна робити.

Я почула паніку. У його голосі було стільки паніки, що вона наповнила повітря.

- Ти знаєш, що станеться. Я цього не дозволю. Можеш ненавидіти мене все життя, але не дозволю. Вартові, схопіть його!

— Нехай вони заберуться від мене, — гаркнув Кастил. - Нехай вони всі заберуться від нас або, присягаюсь богами, вирву серця у них із грудей. І мені начхати, якщо також і серце того, хто дав мені життя. Ти мене не зупиниш.

- Озирнися навколо! — прокричав його батько. — Боги зараз говорять із нами. Ти не можеш це зробити.

— Боги мене не зупинять, — закричав Кастил.

Земля затремтіла від гучного гуркоту, який був потужнішим за інших. Між гуркотом грому чулися виття і гавкіт. І... крики. Пронизливий вереск болю і гортане ричання, що вібрує. У моєму полі зору з'явився Джаспер. Він сів біля моїх ніг між Кієраном і Кастилом. Я мигцем побачила біле хутро. Звуки, які видавали вольвени, - сумне скорботне виття, - супроводжували кожен слабкий короткий вдих, який мені вдавалося зробити.

- До нас ніхто не підійде. - Кієран посунувся ближче. - Якщо хтось наважиться, не притримається довго.

- Добре, - сказав Кастил. — Я не збираюся... — На мене опустився покрив темряви, ніби я почала падати. Кастил зник і знову з'явився. — ...може, вона буде іншою... Пообіцяй, що її охоронятимеш.

— Я охоронятиму вас обох, — відповів Кієран.

Потім я почула голос Кастила.

- Подивися на мене, - наказав він, повертаючи мою голову до себе. Мої повіки були надто важкими, щоб зробити це. - Тримай очі відкритими і дивися на мене.

Мої очі розплюшились, підкоряючись його волі, і я... не могла більше відвести погляд від нього.

- Дивись на мене, Поппі, і слухай.

Його голос був м'яким і глибоким, і поширювався всюди – довкола та всередині мене. Я могла лише підкорятися.

- Я люблю тебе, Пенеллафе. Тебе. Твоє шалене серце, твій розум і силу. Люблю твою нескінченну доброту. Люблю те, що ти прийняла мене. Зрозуміла. Люблю тебе і любитиму до останнього дихання і після, в Долині.

Кастил опустив голову, притулившись губами до моїх губ. Щось мокре ковзнуло по моїй щоці.

— Але я не збираюся так скоро вирушати до Долини. І я не втрачу тебе. Ніколи. Я люблю тебе, принцеса, і навіть якщо

ти зненавидиши мене за те, що маю намір зробити, проведу решту наших життів, загладжуючи свою провину.

Він різко випростався і тяжко видихнув.

— Давай!

Кієран висмикнув болт, і це... розколохолодне заціпеніння, що огортало моє тіло. Моє тіло смикувалося і продовжувало смикатися і звиватися. Щось стиснуло мій череп, мої груди, поширюючись по тілу.

Кастил був швидше блискавки. Він відкинув мою голову назад і занурив мені зуби в горло. Мене охопило сум'яття. Хіба мало я вже втратила кров? Думки плуталися, і до мене повільно доходило, що має намір зробити Кастіл. Він...

О боги, він збирається мене піднести.

Жах вчепився в мене пазурами. Я не хотіла вмирати, але не хотіла і перетворюватися на щось нелюдське. Холодне, безжалісне та бездушне. Адже у Вознеслих немає душі? Ось чому я від них нічого не відчуваю. Вони не мають душі, щоб підживлювати емоції. Вони нездатні навіть на найпростіші почуття. Я не...

Обпалюючий червоний біль розкидав мої думки і потряслю серце, що ледь б'ється. Паління від укусу не минуло, коли Кастіл зімкнув губи на ранці. Не змінилося млюснім, чуттєвим відчуттям, коли він втягнув мою кров. Не було того чудового, спокусливого жару. Тільки вогонь на шкірі та всередині мене, що спалює кожну клітинку. Це було гірше, ніж того разу в екіпажі з лордом Чейні, але зараз я не могла чинити опір. Нічого не помогало. Не могла ухилитися від болю. Вона була надто сильною, і крик, який не вдавалося видихнути, відскочив від моого черепа і вибухнув у небі, у срібних блискавках, які перекреслювали хмари та били у руїни замку та навколо нього. Здавалося, весь світ здригнувся, і червоне листя посыпалося з дерева, падаючи на плечі Кастіла, вкриваючи спину Кієрана і осідаючи на сріблястому хутрі Джаспера.

Моє серце... Воно зупинилося — я це відчула. О боги. Я відчувала, як воно пропустило один удар, другий, а потім ніби спробувало битися далі, завестися знову. Але йому не вийшло. У мені все стислося. Легкі. М'язи. Усі органи. Мої очі були широко розпллющені, погляд зупинився, а тіло намагалося зробити вдих, звільнитися, а потім смерть увірвалася так солодко, проковтнувши мене цілком. Я потонула у її насичених темних спеціях.

Розділ 8

Не було ні світла, ні кольору, і якийсь час я ширяла там, ні до чого не прив'язана, холодна і порожня. Я не думала. Чи не відчувала. Існувала в небутті...

Поки не побачила крапку сріблястого світла — здавалося, у цілому світі від мене. Світло пульсував і з кожним ударом розширювався. По краях виповзли клаптеві щупальця і потяглися через порожнечу. Я поволі попливла до нього.

Несподівано виник звук. Голос такий глибокий і потужний, що знайшов мене в небутті і вчепився так, що я більше не ковзала до сріблястого світла. Голос тримав мене у полоні.

- Пий. Продовжуй пити, — наказав він. - Ось так. Ковтай. Пий, принцеса, пий заради мене...

Слова повторювалися знову і знову, здавалося, цілу вічність. Нарешті вони стихли, і я знову залишилася сама в тиші. На цей раз сріблястого світла не було. Не було нічого, окрім тепла та порожньої темряви з солодким, приємним ароматом... бузку.

Я залишалася там, поки мене не оточили проблиски неяскравих фарб. Червоний. Сріблясті. Золотий. Вони кружляли у вихорі, і я ковзала крізь них, падала через ніч, через роки, доки не стала маленькою і беззахисною. Я стояла перед батьком.

Я бачила його чітко. Мідно-руде волосся у світлі лампи. Квадратна щелепа, вкрита багатоденною щетиною. Прямий ніс. Очі кольору хвої.

- Мила маленька квіточка. Мілій макова квіточка. - Тато нахилився і поцілував мене в верхівку. — Я люблю тебе

більше, ніж усі зірки на небі.

— Я люблю тебе більше, ніж усіх риб у морі.

— Дівчинко моя. - Батькові руки затремтіли на моїх щоках. — Кора?

Мама вийшла вперед. Вона здавалася блідою.

- Тобі треба було знати, що вона знайде сюди дорогу. - Вона озирнулася через плече. - Ти йому довіряєш?

— Так, — відповів він, а мама взяла мене за руку. — Він відведе нас у безпечне місце...

На заїжджому дворі, мов грім, заревів вітер, що прилетів з якогось нетутешнього місця. Почулися голоси — не тата й мами, а зверху, з-за кольорового вихору, з іншого кінця небуття.

— Хто залишився? — спитав чоловічий голос, той самий, що знайшов мене, коли я пливла до сріблястого світла, але зараз він був хрипким, слабким і втомленим.

— Тільки ми, — відповів інший глибокий голос. Цей був напруженій. — Не варто хвилюватися щодо вартових. Думаю, Джаспер вирішив, що буде краще, якщо їх просто більше не буде.

— А мій батько?

— Він поки що не є проблемою. — Голос помовчав. — У Бухту ми повернутися не можемо, але є... — Він на мить замовк.

— Нам доведеться про це подбати про випадок, якщо вона... Як ти думаєш, можеш рухатися?

Відповіді довго не було.

- Я не знаю.

Я знову впала, знову ковзнула назад за роки.

- Залишайся з мамою, мала. - Тато торкнувся моїх щік, відволікаючи мене від голосів. - Залишайся з нею і знайти брата. Я скоро за вами повернуся.

Тато підвівся і повернувся до дверей, до людини, яка стояла там, дивлячись у вузьку щілину між панелями. Його волосся нагадало мені пляжі біля моря Страуд.

- Ти його бачиш?

Чоловік біля дверей кивнув головою.

— Він знає, що ти тут.

— Він знає, що вона тут.

- Як би там не було, він веде їх сюди. Якщо вони сюди прийдуть.

— Цього не можна допустити, — сказав тато, кладучи руку на ручку меча. - Вона їм не дістанеться. Ми цього не допустимо.

— Ні, — тихо погодився чоловік, озираючись на мене дивними блакитними очима. — Я не допущу.

- Ходімо, Поппі. - Мама потягla мене за руку.

Голос висмикнув мене за межі кольорового виру та небуття.

— Із цього моменту я не знаю, що буде далі.

Голос звучав ближче, але був ще втомленішим, ніж минулого разу. Здавалося, кожне слово дається насилу і він швидко втрачає сили.

- Вона дихає. Її серце б'ється. Вона жива.

— Це все, що має значення, — відповів інший голос, який став менш напруженим. — Тобі треба поїсти.

- Я в порядку...

- Нісенітниця. Ти ледве можеш піднятися на коня і триматися в сіdlі. Ти втратив надто багато крові, — заперечив інший. - Вона рано чи пізно прокинеться, і ти знаєш, що буде. Ти не зможеш про неї подбати. Вважаєш за краще, щоб Нейлл або Еміль послужили тобі чи нехай вони послужать?

- Нейл, — гаркнув він. - Прокляття, покличте Нейлла.

Пролунав грубий смішок, і я знову провалилася кудись, тільки трохи пізніше почувши:

— Відпочинь. Я нагляду за вами обома.

* * *

Я знову відключилася, але цього разу інакше. Я заснула. Заснула глибоким сном, до мене долітали уривки слів. Але тепер я усвідомила, що у мене є тіло. Щось теплое і вологе торкнулося моого чола, щоки. М'яке. Ганчірка. Нею провели по моїх губах і під ними, по моїй шиї та між грудьми. Ганчірка зникла, і почувся звук — плескіт води.

Потім ганчірка повернулася, ковзнула по моїх голих руках і між пальцями. Дотик був присмінним. Воно заколисало мене, я знову поринула в глибокий сон.

Я знову була дитиною і чіплялася за закривлені мамині руки.

Вони прийшли, як і попереджала та людина. Крики. Навколо стільки криків, і вереск тих істот зовні - вони шкрябалися і дряпали кігтями вікно, намагаючись потрапити всередину.

- Відпусти, мале. Поппі, тобі треба сховатися.

Мама завмерла, а потім вирвала свою руку з моєї.

Мама потяглась до шкіряних чоботів, які я любила одягати і човгати в них, прикидаючись, що я доросла і велика. Вона щось витягла з чобота — щось чорне, як ніч, тонке та гостре. Вона рухалася швидко — ніколи не бачила, щоб вона рухалася так швидко. Мама стрімко розвернулася і підвела, тримаючи в руці чорний шип.

- Як ти можеш так чинити? - Запитала мама, а я посунулася до краю посудної шафи.

А потім я знову опинилася у кольоровому вирі, у небутті, але була не одна.

Зі мною була жінка з довгим волоссям, що розвівається навколо неї, таким блідим, що вони нагадували сплетене місячне світло. Її риси були знайомі. Я вже бачила її подумки тоді, у храмі. Але тепер мені здалося, що вона трохи схожа на мене. Ластовиння на носі і на щоках. Очі кольору вкритої росою трави, але за зіницями сяяло світло. Сріблясто-біле свічення, що просочувалося назовні, розбиваючи яскраву зелень.

Її губи ворушилися — вона казала. Вона опустила вії, і з куточка ока впала криваво-червона слізинка. Від її слів мене обняло крижаною хвилею. Але потім вона зникла, і я також.

* * *

Перше, що я відчула, - це поколювання, яке почалося в ступнях, потім піднялося до літок і поширилося по всьому тілу. За ним пішов жар. Мене охопила лихоманка, обпалюючи й без того пересохле горло. Пити. Так хотілося пити. Я спробувала відкрити рота, але губи ніби склеїлися.

Я підібгала пальці ніг, і спочатку відчуття мені не сподобалися. Потім прийшло усвідомлення, що я вкрита ковдрою, а піді мною матрац. Моя шкіра здавалася надто чутливою, а тканина надто колючою.

Мене мучила спрага.

Я стиснула пальці на голому животі. Шкіра здавалася зморщеною. Я зосередилася, бажаючи розімкнути губи. Якщо я відкрию рота, то зможу попросити... води. Ні. Я не хочу води. Я хочу чогось іншого.

Я хочу пити. Я хочу їсти. Мене мучив голод. Я змусила себе розплющити губи і неглибоко вдихнула ротом. Запахи. Свіжа хвоя. Щось дике. Шкіру почало поколювати, вона напружила, ставши ще чутливішою. Вуха вібрували від звуків. Шелесті вітру. Ледачий шум вентилятора. Звуки були приемними, але я почувала себе спустошеною.

Я була така голодна.

Така голодна, що все тіло нило. Боліло в роті, а всередині, здавалося, все пересохло, скожилось і стало тендітним. М'язи звело судомою, коли я спробувала розплющити очі. Повіки були ніби зашиті, але я хотіла їсти, а для цього мені потрібно було розплющити очі. Здавалося, минуло ціле життя, перш ніж мені вдалося розліпити вій.

Все виглядало як у тумані – розплівчасті скупчення тіней та плями світла. Я кілька разів моргнула, майже боячись, що мої очі більше не розплющуються, але вони відкрилися. Зір прояснився. Приглушене світло газової лампи омивало сірі стіни і старе пошарпане крісло.

У кріслі хтось сидів.

Чоловік у розслабленій позі, з бежево-коричневою шкірою та коротким темним волоссям. Він протер очі, і в моїх грудях виникло дивне відчуття. Я спробувала його вловити, але воно вислизало. Я була надто голодна, щоб на чомусь зосерeditись. Мені потрібно...

Чоловік зітхнув, мої м'язи напружилися. Мої ноги зігнулися в колінах, а ниючий біль у животі і грудях все наростала. Голод охопив мене, горло стиснуло, а серце почало важко битися об ребра. Я не усвідомила, що рухаюся або сідаю, поки волосся не впало мені на плечі, чому шкіру зашипало. Чоловік опустив руку.

Його риси споторили потрясіння, яке обрушилося на мою гарячу шкіру, як крижаний дощ. Я підібгала ноги і напружила.

Він подався вперед і вчепився в підлокітники так, що здулися жили і його вени.

– Я, як і раніше, чую твій нотам.

Його слова не мали значення. Мої груди пронизав голод. Я опустила підборіддя і вишкірила зуби. Я зосередилася на його горлі, де, присягаюсь, бачила, як б'ється пульс.

- Лайно, - прошепотів він, встаючи.

Я схопилася з ліжка і кинулась на нього. Він відсахнувся назад і схопив мене за руки. Коліном він ударився об крісло і, втративши рівновагу, впав у нього. Я впала разом із ним і, підіймаючись у крісло, потяглася вперед.

– Боги! Ти швидка. І по-справжньому сильна, – пробурчав він, намагаючись мене відсунути тремтячими руками.

Я підняла голову, і пасма мідно-рудого волосся впало мені на обличчя.

Він ахнув і витріщив блакитні очі.

- Ні хріну собі!

Я кинулась на нього. Крісло затріщало під нашою загальною вагою. Один підлокітник відламався, а я потяглась до його горла, широко розкривши рота. Мій шлунок болісно стискався.

Мене обхопила за талію чиясь рука, а інша обвила груди і притягla мою спину. Від контакту з теплою шкірою пробіг статичний розряд, здивувавши мене. Це відчуття... аромат спецій та хвої. З мого горла вирвалося скорботне виття, і я потяглась вперед, намагаючись схопити чоловіка. Він зіскочив із крісла. Його чорна туніка була пом'ятою і забрудненою... у чомусь. У крові? У моїй крові. Я дивилася на нього, почувши, що він не смертний. Він щось інше. Щось, що належить мені.

- Ти його не хочеш, - пролунав голос над моїм вухом. – Він несмачний. Ти хочеш мене.

- У будь-якій іншій ситуації я образився б, - сказав чоловік з льодово-блакитними очима.

Голод хвистав мої нутрощі. Відчай спучувався пухирями на шкірі. Я хотіла їсти, і це було боляче. Боліло все: шкіра, кістки, м'язи, волосся. У мене вирвався низький звук, що гудів, що перетворився на грубі, гортанні слова.

- Боляче.

– Знаю. Ти голодна. Але не можна їсти Кієрана. Мене це засмутило б.

Мене не хвилювало, якщо його засмутить. Я відкинула голову назад, врізавшись у його щелепу. Він закряхтів, але не випустив мене, а стиснув ще міцніше.

– Обережно, – сказав той, кого назвали Кієраном. - Вона стала сильнішою.

- Я її тримаю, - вимовив він, міцно притискаючи мене до грудей. - Напевно, тобі варто відійти від неї подалі.

Інший не рушив з місця, а той, котрий тримав мене, прибрав одну руку і підняв зап'ястя над моїм плечем. Повітря наповнилося ароматом. Моє серце забилося швидше, а я завмерла, глибоко дихаючи. Запах був чудовим – насиченим та витонченим. Гризучий біль посилився.

– Її очі, – сказав інший, а той, хто мене тримав, опустив руку – опустив зап'ястя. Кровоточиве зап'ястя. – Вони не чорні. Вони, як і раніше, зелені.

Чоловік поряд зі мною завмер.

– Що?

Забувши про те, хто стояв переді мною, я схопила руку, зімкнула рота на двох свіжих ранках і зробила глибокий ковток. Чоловік сникнувся і ахнув.

– Боги.

Сmak його крові вразив усі мої почуття – терпкій та солодкий. Кров потекла в моє горло, тепла і густа. Вона вдарила в порожнечу в моїх грудях, моєму шлунку, полегшивши біль. Я застогнала, здригаючись, коли судоми почали відпускати мої м'язи. Червоні тіні в мозку почали розсіюватися, і крізь голод пробилися уривки думок. Шматочки...

Рука обхопила мою щелепу і відірвала мій рот від зап'ястя.

– Hi! - Запанікувала я.

Болісний голод повернувся. Мені потрібно більше.

- Поглянь на мене.

Я виривалася, намагалася звільнитися, але він був таким сильним.

Чоловік повернув мою голову.

- Припини.

Його дихання танцювало на моїх губах, і щось у його словах прозвучало інакше, м'якше та глибше. Голос озвався в мені луною.

- Припини вириватися і розпліощ очі, Пенеллафе.

Його голос пронизав голод, як і колись, коли я пливла в темряві. Моє дихання сповільнилося, а тіло підкорилося наказу. Янтарні очі, яскраві, з золотими цятками, що в них іскрилися, дивилися на мене. Я не могла відвести погляд і поворухнутися, хоча мене затопила гостра болісна хвиля.

- Поппі, - прошепотів він, і його дивні очі заблищають від вологи. - Ти не піднеслася.

Я знала, що в його словах має бути сенс. Якась далека частина мене знала те, що я мала зрозуміти. Але я не могла думати ні про що, крім голоду, не могла зосередитися ні на чому іншому.

— Я не розумію, — сказав інший чоловік. — Навіть при тому, що в ній тече кров богів, вона однаково смертна.

Той, що тримає мене, прибрав руку з моого підборіддя і торкнувся моїх губ. Мене охопило сильне бажання зачепити його за палець, але я не могла з ним боротися - він тримав міцно. Він обережно витяг мою верхню губу.

- У неї немає ікол, — сказав він, швидко переводячи погляд до моїх очей.

Я відчувала... як його терпке сум'яття поступилося місцем землістому, деревному полегшенню.

- Я знаю що це. Це спрага крові. Вона відчуває спрагу крові, але вона не піднеслася. Ось чому ти, як і раніше, чуєш первозданий нотам.

Він прибрав палець і здригнувся.

- Годуйся, — прошепотів він, відпускаючи мене.

Окови, яких я не бачила і не відчувала, зникли. Я могла рухатись. Він знову підняв зап'ястя, і я припала до нього. Мій прот знову припав до ранки. Кров текла не так вільно, як раніше, але я все одно пила, втягуючи її в себе.

— Обережно, — попередив інший... вольвен. - Ти віддав дуже багато крові, а здобув зовсім недостатньо.

- Я в порядку. Тобі краще піти.

— Ще чого, — прогарчав вольвен. - Вона може тобі нашкодити.

Той, що годував мене, видав грубий смішок.

- Хіба тобі зараз не слід турбуватися про її благополуччя?

— Я турбуєсь про вас обох.

Чоловік зітхнув.

- Це може викликати напругу.

Настало мовчанка.

— Вже викликало.

Щось у тому, що сказав вольвен, і в різкості, з якою говорив той, хто мене годував, мало мене стравожити. І справді трохи стравожило — не знаю чому. Але я знову загубилася в тому, хто тримав мене, у його смаку та в його есенції. Я майже не помітила, як він зрушив з місця, сів і, посадивши мене на коліна, притиснув до грудей, при цьому не прибираючи руки від моого рота. Його кров — усе, що мало значення. Це було пробудження. Дар заіскрився в моїх венах, заповнив порожнечу і дістався мороку в моїй голові. Товста плівка чорноти тріснула, і шматочки мене почали вставати на місце.

Його пальці потерли мою щоку, спіймали пасмо волосся і перекинули мені через плече. Я напружилася, але він не забирає руку, і я розслабилася. Він знову торкнувся мене, заспокійливо погладжуючи моє волосся. Мені це сподобалось. Дотик... щось особливе. Колись мені їх забороняли, але він... із самого початку порушив це правило.

- Поппі, - прошепотів він.

Поппі. Це я.

- Мені шкода, - сказав він надтріснутим голосом. - Шкода, що ти прокинулася в такому стані, а мене поряд не було. Здається, я... мабуть, відрубав. Мені так шкода. Я знаю, що таке спрага крові. Можна втратити у ній себе. Але ти знову знайдеш себе. Я в цьому жодної секунди не сумніваюся. Ти така сильна.

Його пальці продовжували гладити мене по голові, і я трохи послабила хватку на руці. Сmak його крові - це щось, з кожним ковтком порожнеча в мені зменшувалась, а тіні в голові розтріскувалися сильніше.

— Боги, сподіваюся, ти розумієш, наскільки ти сильна. Не перестаю тобою захоплюватись. Я захоплююся тобою, починаючи з тієї ночі у «Червоній перлині».

Мое дихання вирівнювалося. Серце і пульс почали сповільнюватися, а перед очима виникили кольори - блакитне безхмарне небо і тепле сонячне світло. Чорна вода, що мерехтить як обсидіан, і теплий пісок під босими ногами. Долоні з'єдналися, і він прошепотів: «Зовсім дріб'язкове». Це його образи, його думки. Він говорив далі:

- Ти смілива, така смілива. Я зрозумів це у «Червоній перлині». Будучи Дівою, з таким вихованням, яке тобі дали, ти все одно хотіла пожити на своє задоволення, і це сказalo мені, що ти смілива. А та ніч, коли ти прийшла на Вал у тій... клятій нічній сорочці? - Він усміхнувся. — Ти не ховалась. Ні тоді, ні коли виходила полегшиши долю проклятих Спрагліми. Ти сама вибирала, як чинити, довше, ніж усвідомлювала, Поппі, довше, ніж усвідомлювала. Ти завжди така чинила, коли це було найважливіше, і знала про наслідки. Тому що ти смілива. Ти ніколи не була Діва. Не була по-справжньому безпорадною. Ти була розумною, сильною та сміливою.

Він тяжко зітхнув.

- Не думаю, що я тобі це казав. Я ще не мав такої можливості. Пам'ятаєш, як ти попросила поцілувати тебе під вербою? В глибині душі я знат, що дам тобі все, що ти попросиш. І, як і раніше, дам. Все, що ти хочеш, — схвилювано пообіцяв він, запустивши пальці у моє волосся. — У тебе це буде. Що завгодно. Всі. У тебе буде все. Я про це подбаю.

В мені загуло тепло, згладжуючи поколювання на шкірі. Я проковтнула його насичену кров і нарешті зробила перший справжній вдих. Тепер повітря не обпалювало і не викликало відчуття порожнечі. Дихання зробило щось зовсім інше. Кров...

Його кров...

Вона була як рідкий вогонь, що пробуджує всі бажання, одному з яких я безрозсудно поступилася. Я нахилилася вперед, притулившись грудьми до його голих грудей. Від дотику я відчула голод зовсім іншого роду, але такий самий сильний. Я поїхала на його колінах. Ми обидва застогнали. Інстинкт узяв гору, мое тіло знато, чого я хочу, що мені потрібно. Продовжуючи пити, я похитнулася на його стегнах, і глибоко внизу живота виникло сильне відчуття.

Його кров... боги. Шкіру почало поколювати інакше, вона стала чутливою. Мої соски заніли - вони терлися об рідкі волоски на його грудях. Я захникала, притискаючись до твердості, яка відчувалася через його тонкі штани. Я хотіла...

ні, я потребувала його.

- Все що ти хочеш. – Його слова пролунали як клятва. – Я дам тобі все.

Його. Я хочу його.

Не прибираючи його зап'ястя від рота, я вперлася долонею йому в груди і сильно штовхнула. Він упав на спину, а я прилаштувала стегна і почала тертися за нього. З разючою силою він підвівся разом зі мною, щоб однією рукою стягнути штани. Від відчуття його гарячої твердості під собою я застогнала.

- Прокляття, - видихнув він, і його велике тіло затремтіло.

Він знову поворухнувся, підняв мене одним текучим рухом і направив мої стегна, опускаючи мене на себе і глибоко проникаючи в мене. Його зап'ястя заглушило мій здивований зойк, а його стегна піднялися. Підібгавши пальці ніг, я опустилася, підлаштовуючись під його ритм, і обвилася навколо його руки, жадібно ковтаючи.

– Вона бере надто багато, – сказав інший. Його голос пролунав близче. - Ти мусиш її зупинити.

Навіть одурманеним бажанням розумом, коли напруга в мені наростала, я розуміла, що той, хто рухається піді мною і в мені, не зупинить мене. Він дозволить мені взяти все. Дозволить осушити себе повністю. Він зробить це, бо...

– Заради всього святого, – прогарчав вольвен.

За мить я відчула його руку на своїй талії, а його пальці втиснулися під моїм підборіддям. Він відтягнув мою голову назад, але я не стала з ним боротися, тому що кров цього чоловіка була для мене всім.

Той, що лежав піді мною, сів, обвиваючи мої стегна під рукою другого. По мені промчав вихор поколювання. Він потягся поверх руки вольвена і, схопивши в кулак моє волосся, притулився чолом до моого чола. Його чудове тіло рухалося піді мною в лютому ритмі. Я вся напружилася, а потім моїми венами пройшла блискавка. Мої м'язи судомно стиснулися. Мій зойк змішився з його грубим вигуком. Його стегна несамовито захиталися, і він пішов за мною в шалене, бездумне блаженство, що зруйнувало моє тіло. Напруга повільно покидала мене, м'язи перетворювалися на рідину. Не знаю, скільки пройшло часу, але нарешті долоня під моїм підборіддям зникла, звільнинвиши мене. Я впала щокою на тепле плече і сиділа, заплющивши очі і часто дихаючи. Він міцно притискав мене до грудей, все ще вчепившись іншою рукою в моє волосся на потилиці. Він кивнув, і вольвен пішов. Про це свідчив клацання дверей, але я залишилася сидіти, задоволена та розслаблена. Жар, що вирував у моїй крові, охолонув. Його кров...

Кров Хоука.

Кров Кастіла.

Порожнеча в моїй голові миттєво розкололася. Мене затопили думки та спогади. Вони дісталися кожної моєї клітини, несучи усвідомлення. Спочатку мене охопив шок - невіра і біль від того, що зробив Аластир у покоях Ніктоса і що сталося потім.

Я йому довіряла.

Я... хотіла, щоб люди в храмі прийняли мене, а вони називали мене Пожирачем душ. Вони називали мене повією. Вони... називали мене Дівою, а я не була нічим із цього. Гнів витіснив жах. Лють охопила мене до кінчиків нігтів. Злість загула в самій моїй серцевині, зіткнувшись з сказом, що наростає в мені. Вони заплатять за те, що вчинили зі мною. Кожен із них дізнається, хто я. Мене більше ніколи так не вдарят. Ім не вдасться.

Але хіба їм уже не вдалось?

Я відчувала болт, що пронизав мою плоть, що розірвав життєво важливі органи. Я спробувала смерть на смак. Відчула її – вдих, що не могла зробити; серце, яке більше не билося; слова, які не могла вимовити. Я вмирала, але там був і інший біль, шалений біль, який прорвався в мене.

«Пий. Продовжуй пити. Ось так. Ковтай. Пий, Поппі, пий заради мене ... »

Смак цитрусу та снігу, як і раніше, тримався в моєму горлі, на моїх губах. Все ще зігрівав і заповнював гризучу, болісну порожнечу всередині мене. Я здригнулася, і рука на моїй потилиці завмерла. О боги, їм удалося. Він... підніс мене.

Про що він думав? «Я не втрачу тебе. Ніколи. Я люблю тебе принцеса». Він не думав. Він просто... відчував.

Раптом ніби відімкнули скриню і зняли кришку. У мене хлинули емоції – накопичені за майже дев'ятнадцять років, що виходять за межі того, що сталося у храмі, – спогади та переконання, досвід та почуття. Прийшли й кошмари з іхнім гнітючим розпачом та безнадійністю. Але з ними і мрії, сповнені чудес та можливостей. Мрії, переповнені бажанням та любов'ю.

Я випросталася так різко, що втратила рівновагу. На мою талію впала рука, не даючи мені впасти. Крізь поплутане волосся я побачила його, насправді побачила.

Сполохане темне волосся, що впало на лоб. Напруга в куточках рота і тіні під очима, але самі очі спалахнули, як топази, зустрівши мій погляд. Жоден із нас не ворушився і не говорив, ми тільки дивилися один на одного. Я гадки не мала, про що він думає, і насліду розуміла власні думки. Так багато всього трапилося, я стільки всього не знала. А саме – як тут виявилася після того, як піднеслася. Після того, як він зробив немислиме, щоб урятувати мене. Я згадала паніку в голосі його батька, коли він благав не робити цього, не повторювати історію. Але він ризикнув – боги, він ризикнув усім. І я жива завдяки йому. Я тут завдяки йому. Але нічого з цього не мало сенсу.

Ті, хто піднісся після звернення, неконтрольовані і небезпечні для смертних, не кажучи вже про первинних атлантіанців. У них йдуть роки, щоб навчитися контролювати спрагу, але, що ще наймовірніше, я, як і раніше, відчувала ці п'янкі, хвилюючі та лякаючі емоції. Я відчувала любов, а ті, що піднеслися, навряд чи здатні на таке диво. Я не розуміла. Може це сон? Можливо, я померла і потрапила в Долину, де на мене чекає вічний рай. Якщо так і було, то не впевнена, чи це хочу знати.

Я підняла тремтячу руку і притиснула пальці до теплої шкіри його щоки.

- Кастил.

Розділ 9

Кастил здригнувся і прошепотів:

- Поппі.

– Це все реальне? - Запитала я.

В його очах затанцювали золоті цятки.

– Немає нічого реальнішого, ніж те, що відбувається зараз.

Не знаю, хто рушив першим. Я Він. Ми обидва одночасно? Неважливо. Наші губи зустрілися, і в цій зіткненні не було нічого ніжного. Він схопив, стиснувши в кулаку моє волосся. Я вчепилася в нього, вп'явшись нігтями в його плечі. Це був руйнуючий поцілунок, вимогливий і неприборканий. Ми подавали права один на одного. Наші губи з'єдналися. Руки несамовито сплелися. Поцілунок і те, як ми тримали один одного, перетворилися на щось зовсім інше. Його руки ковзнули до моїх стегон, і він притягнув мене до себе, де я знову відчула його твердість.

- Ти мені потрібна, - простогнав він у мої губи. - Ти мені потрібна, Поппі.

– Я твоя, – повторила я слова, які одного разу казала йому. Тепер вони здавались непорушною клятвою. – Назавжди.

– Назавжди, – повторив він.

Піднявши мене зі своїх колін, він підвівся, розвернувся і поклав на досить вузьке, як виявилося, ліжко. Я помітила темні стіни і сонячне світло, що просочувалося в щілини на дверях, але бачила тільки його.

Кастиль.

Мого чоловіка.

Мою серцеву пару.

Мого рятівника.

Боги, він... він врятував мене, вважаючи, що чинить заборонене дійство Вознесіння. Прийняв цей ризик, розуміючи, що стану вампіром. Його батько не зміг зупинити його. І боги також. Ніхто, бо він не відпустив би мене. Він не хотів мене втратити.

Бо любить.

Він піднявся на мене. Погляд його був диким та власним. Усі м'язи в моєму тілі напружилися. Він провів рукою вгору на моєму стегні, і я підігнула ногу. Огрубіла шкіра його долоні створювала чудове тертя. Я не могла відірватися від його яскравих очей, що горять. Я була повністю заворожена ними. Він обхопив мене за талію та перевернув на живіт. Я здивувалася і почала підніматися, але жар його тіла, що притулилося до моєї спини, придавив мене до шорсткого ковдри. Кастил обсипав поцілунками мою спину, стегна, а потім і зад, через що по мені пробігла тремтіння.

- Якщо ти колись попросиш поцілувати тебе в зад, - сказав він, - пам'ятай, я це вже зробив.

З моїх губ зірвався здивований гортанний смішок.

- Навряд чи я це забуду.

- Добре.

Він підняв мене навколошки і своїм стегном розсунув мої ноги. Я вчепилася в колючу тканину, і по мені прокотилося тремтіння передчуття.

- Я довго не притримаюсь, - попередив він. - І ти теж.

Я не могла думати, не могла дихати, коли він однією рукою обвив мою талію, а іншу поклав мені на бік. Він не ворушився. Мій пульс почався.

- Кас...

Його ім'я обірвалося коротким вигуком, коли він увійшов до мене.

Він притягнув мене до себе, занурюючись знову в лютому ритмі. Притиснув мою спину до своїх грудей, а його стегна терлися об мій зад. Він обхопив моє горло біля основи і притулився губами до вологої скроні.

- Я люблю тебе.

Я вибухнула, розкололася на тисячі крихітних уламків. Звільнення розтрощило мене з такою силою, що з його грудей вирвався рик. Він обхопив мене міцніше. Ще один глибший поштовх, і він завершив, вигукуючи моє ім'я. Тяжко дихаючи, мокрий від поту, він уклав мене на ліжко і ліг сам. Ковдра дряпала шкіру, але я була задоволена, розслаблена та насолоджувалася моментом. Не знаю, як довго ми лежали так: я на животі, а Кастил наполовину на мені, але відчуття його ваги захопило мене, як і шалений стукіт серця, притисненого до моєї спини.

Потім я знову опинилася в його обіймах, пригорнувшись до нього. Ми сиділи в узголів'ї вузького ліжка. Я не пам'ятала, як ми опинилися в такому положенні, але він обіймав мене, погладжуючи тремтячою рукою мою голову та волосся. Ми довго сиділи так – напевно, минув годинник.

- Як ти себе почуваєш? - Запитав Кастил. Його голос здригнувся. - Щось болить?

Я трохи похитала головою.

- Ні.

Відчувався ниючий біль у деяких місцях, але це нічого не означало.

- Я... Я не розумію. Я вмирала.

Піднявши голову, подивилася на свої груди, прибираючи убік поплутані пасма волосся. Між грудями я побачила бліскучий рожевий шрам у вигляді нерівного кола. Тут мене пронизав болт.

- І ти... ти забирал мою кров, поки моє серце не зупинилося, а потім дав свою.

- Так.

Він прикладав пальці до рані, і мені пробігла знайома хвиля.

- Я не міг тебе відпустити. І не відпустив би.

Я спробувала зловити його погляд, але він, насупившись, дивився на рану.

- Але я не відчуваю спраги крові. Тобто відчувала. Я була така голодна. Ніколи раніше не відчувала такого голоду.

Я тяжко проковтнула, бажаючи забути, як це. Бажаючи забути, що Кастил відчував таке знову і знову протягом десятиліть. Як йому удалося знайти себе? Я захоплювалася ним і любила його.

"Я люблю тебе". Ці слова знову і знову крутилися в моїй голові – слова, витатуювані на моїй шкірі та вирізані у моїх кістках. Те, що я до нього відчуваю, набагато потужніше за слова, але слова важливі. Кому, як не мені знати силу слів, можливості говорити чесно, відкрито і без вагань. Кому як не мені знати, як важливо не мовчати тепер, після того, як я лежала серед тих руїн, кров випливала з моого тіла, і я думала, що не матиму шансу сказати йому ці слова.

Я впіймала його погляд.

- Я люблю тебе.

Рука Кастила затрималася на моїй спині.

- Що? – прошепотів він.

Його очі трохи розширилися. Я бачила його здивування і відчувала це, як порив холодного вітру на шкірі. Чому в нього такий здивований вигляд? Адже він повинен знати.

Але Кастил не вмів читати емоції, на відміну від мене. Я казала йому, які почуття він у мені викликає, і показала їх, коли тримала кінджал біля горла в битві біля Межи Спеси – готова накласти на себе руки, якщо це врятує його. Але цих слів я ніколи йому не казала.

І мені треба було їх сказати. Відчайдушно треба.

Я притиснула руку до його щоки і зробила неглибокий вдих.

- Кастил, я люблю тебе, - сказала я. Його груди завмерли, а потім різко піднялася. - Я люблю...

Кастил поцілував мене. Його губи рухалися по моїх так ніжно, так лагідно. Поцілунок був солодким і повільним, ніби наші губи з'єдналися вперше, наче він вивчав контури та відчуття моого рота. Він здригнувся, і мені на очі навернулися

сьози.

Трохи відсунувшись, він притулився чолом до моого чола.

- Я не... - Він прочистив горло, поки я проводила пальцями по його щелепі. - Тобто я... думав, що любиш. Я вірив у це - чи, може, мені треба було вірити. Але я насправді не знат.

Його голос тримтів. Він витер слізинку, що втекла в мене. За мить його груди піднялися в різкому вдиху. Усі маски Кастіла тріснули і спали, як і тоді в руїнах, коли він закинув голову і закричав.

- Я знат, що ти до мене небайдужа. Але кохання? Я не знат, чи ти можеш після... всього. Я не став би тебе звинувачувати, якби ти не змогла відчувати цього до мене. Не після того...

- Те, що зроблено у минулому, не має значення. Я розумію, чому ти це все робив. Я це здолала. - Мої пальці поринули в його м'яке волосся на потилиці. - Я люблю тебе. Я... - Я проковтнула. - Заради тебе я піду на все, Касе. Як і ти заради мене. На все...

Він знову заволодів моїм ротом, і цього разу... о боги, поцілунок став глибшим. Я розчинилася у ньому. Його язык погладжував мої губи, розсование їх. По моєму тілу пробіг трепет, і ми злилися в поцілунку, поки обидва не почали задихатися.

- Кас, - повторив він. — Ти не маєш уявлення, як довго я чекав, щоб ти мене так назвала.

- Чому? - Я навіть не зрозуміла, що сказала його зменшувальне ім'я.

- Не знаю. Так мене називають лише ті, кому я найбільше довіряю. - Він тихо засміявся, а потім відсунувся і обережно обхопив долонями моє обличчя. - Ти ж знаєш, правда? - Він заглянув мені у вічі. - Що ти означає для мене? Що я відчуваю до тебе?

- Так.

Він витер великим пальцем слізинку з моєї щоки.

- Я ніколи не припускав, що можу відчувати таке. Що можу відчувати це до когось. Але я люблю тебе.

Я затремтіла. У моїх грудях тіснилися любов, надія, передчуття і сотні неприборканих емоцій, і це було так дивно після всього, що сталося. Проте це здавалося таким правильним.

- Здається, я зараз розплачуся.

Він нахилив голову і стер поцілунком ще одну слізинку. Мені вдалося втримати себе в руках, а він поцілував мою скроню, лоб, перенісся. Із заплющеними очима він покрив крихітними поцілунками золотий шлюблений відбиток на моїй руці. Кілька миттєвостей я мовчки спостерігала за ним, загубившись у його ласках.

Він торкнувся обручки на моєму вказівному пальці.

- Я... не хотів, щоб твоє перше враження від Атлантії, твого будинку було жахливим. Хотів, щоб ти побачила красу нашого дому, нашого народу. Я знат, що не буде легко. - Він з зусиллям проковтнув. - Аластир мав рацію, коли сказав, що деякі з наших людей забобонні і з побоюванням ставляться до приїжджих. Але я сподівався, що ти матимеш теплий прийом. І ще - що відчуєш себе у безпеці. Мені ненависно, як усе сталося, і шкода. Мені так шкода.

- Це не твоя провина. Ти зробив усе, щоб забезпечити мою безпеку.

- Хіба? - Заперечив він. - Я знат, що є можливість неприйняття. Знат, що знайдуться люди, які прагнуть відплати. Я переоцінів їхнє бажання жити. Не слід було відпускати тебе гуляти. Я мав бути там. Я не зміг тебе захистити.

- Припини.

Подавшись уперед, я торкнулася його щоки.

— Це не твоя вина, — повторила я. — Будь ласка, не думай так. Я...

Я різко вдихнула. Ділитись почуттями мені ніколи не було легко, навіть після того, як я сказала ті неймовірно потужні слова. Та як інакше, якщо мене вчили ніколи цього не робити? Але мені потрібно продовжувати. Я мала, бо відчувала кислий смак провини.

- Мені нестерпно, коли ти вважаєш, що винен. Не хочу, щоб це тебе завтракало. Ти мене не підвів. Не знаю, де я була зараз, якби не ти. Сумніваюсь, чи була б я жива.

Він нічого не сказав, тільки заплющив очі і повернув голову так, що його щока притулилася до моєї долоні.

Я провела великим пальцем його нижньої губи.

— Але знаю, що я... мене було б менше. Я б не почувала себе такою — цілісною. І це завдяки тобі. — Я глибоко вдихнула. — Коли вперше побачила Стовпи і стояла у Покоях, я почувала себе вдома. Було відчуття, що все правильно, як те, що я відчуваю до тебе. Бути тут видається правильним. Може, це пов'язано з моїм походженням. Я... не знаю, що Атлантія для мене зараз і чим стане, але це неважливо.

Я зрозуміла в цей момент, наскільки це твердження є вірним, і завдяки цьому раптовому усвідомленню з мене спав важкий тягар. Прийняття мене атлантіанцями та батьками Кастіла, звичайно, мало значення, але наші стосунки були набагато важливішими. Ось про що я думала, коли заплющувала очі вночі і відкривала вранці.

— Ти — фундамент, який допомагає мені стояти. Ти мої стіни та мій дах. Мій притулок. Ти мій будинок.

Його вій піднялися вгору. Бурштин люто вирував у очах.

- А ти - мій, Поппі.

— Тоді, будь ласка, не звинувачуй себе. Будь ласка. Інакше я... не знаю, що зроблю, але впевнена, тобі це не сподобається.

- Упорнеш кинджалом?

Я дивилася на нього.

— Бо це мені, мабуть, сподобається.

Я зітхнула.

- Кас.

На його губах з'явилася легка посмішка.

- Я постараюся не звинувачувати себе. Добре? Ця вина не з тих, що швидко минають, але я постараюся. Заради тебе.

— Заради нас, — поправила я.

— Заради нас.

Я повільно видихнула і кивнула, хоч мені хотілося, щоб його вина пройшла негайно.

— Я знала, що знову побачу тебе, хоч мене тримали в полоні. - Я провела рукою по його шовковистій шкірі. — Знала, що чи звільнюся сама, чи ти мене знайдеш. І знайшов ти.

— Як я не міг знайти? Завжди знайду. Незважаючи ні на що.

Мое серце стислося. Я обхопила його щоку.

— А коли мене вдарив болт, і я там лежала? Думала, що більше ніколи не відчує твої обійми. Ніколи не відчує твій поцілунок і не побачу ці безглузді ямочки на щоках.

Він посміхнувся.

- Ти любиш мої ямочки.

Я торкнулася однією великим пальцем.

— Так. — Нахиливши голову, я притиснула губи до того місця, де щойно був мій палець. — Коли прокинулася, почувала себе... голодною. Ніколи раніше не відчувала нічого подібного. Таке бажання. Це було жахливо, і я... — Я на мить заплющила очі. — Ти знаєш, як це. Тебе раз-по-раз доводили до цього стану, коли ти був у полоні у Вознесених. Не знаю, як ти справляєшся з цим.

Я впіймала його погляд.

— Ти казав, що я сильна, але ти... найсильніший із усіх, кого я знаю.

— Не можу думати, що тобі довелося дізнатися, як це. Знав, що так буде, особливо якщо ти піднесешся. Мені слід було...

— Ти був тут. Ти не дозволив би мені годуватися далі.

Він продовжував дивитись на мене.

— Я б віддав тобі свою кров до останньої краплі, якби це знадобилося.

У мене перехопило подих.

— Так не можна. Тобі не варто було дозволяти мені пити так довго. Тобі самому потрібна була кров, хіба ні?

Я згадала розмову.

— Ти... харчувався від Нейлла.

— Так, і я гаразд. Моя кров швидко відновлюється.

Я не знала, чи вірю йому. Він глибоко зітхнув, узяв мою руку і зняв поцілунок у центрі долоні.

— Ти ще голодна?

— Ні. Нині цього не відчуваю. Я відчуваю лише тебе.

— Мою кров...

— Ні. Не це.

Я відчувала в собі його кров, темну та насичену, але вона остигала. Вона більше не вела мене... нас обох у вирнепрозудливості.

О боги.

Я раптом згадала, що тут був Кієран. Він був у кімнаті, коли ми... коли Кастіл і я з'єдналися вперше. Він зупинив мене,

щоб я не взяла надто багато крові. Розгубившись, озирнулася через плече, майже чекаючи, що вольвен стойти там.

- Кієран пішов, - сказав Кастіл, повертаючи мое обличчя назад до себе. - Він залишався, бо турбувався.

- Я знаю.

Я згадала: «Я турбується про вас обох». Чекала, що мене затопить сором, і справді зніяковіла, але не могла нічого вдіяти з тим, чому Кієран став свідком.

- Я... намагалася з'їсти Кієрана.

- Він не буде на тебе образитися.

- Я була голою, коли намагалася з'їсти Кієрана.

- Напевно, саме тому він не буде на тебе образитися.

- Це не смішно. - Я обурено дивилася на нього.

- Хіба?

Він підняв куточок губ, і на щоці з'явилася ямочка.

Ця безглазда ямочка.

- Не розумію, як перейшла від бажання з'їсти Кієрана, до бажання з'їсти тебе, а тепер ось до цього? Я хочу сказати, що відчуваю емоції. Почуваюся нормально. Адже нещодавно звернені вампіри не повинні так відчувати, правда? Чи це тому, що я годувалася від тебе?

У мене тяжко забилося серце.

- Моя шкіра здається тобі холодною? У мене з'явилися ікла?

Я невиразно згадала, як хтось із них сказав, що іклів у мене немає, але я все одно потягнулася до рота перевірити.

Кастіл схопив мою руку і прибрав від обличчя.

- Поппі, у тебе немає іклів. І твої очі... Вони, як і раніше, кольору атлантіанської весни. Новонавернені вампіри не можуть насититися, хоч би як багато вони харчувалися. Я знаю. Бачив їх у перші години та дні після звернення.

Мені було гайдко, що він усе це зазнав.

- Якби ти була вампіром, ти зараз тягнулася б до мого горла. Я б не відчував тебе м'якою та теплою у своїх обіймах та навколо моого члена.

Я залилася гарячою фарбою.

- Ти не піднеслася.

- Але це не...

Перевела погляд із ліжка на двері. Сонячне світло. Ті, що піднеслися, можуть без пошкоджень переносити непрямe сонячне світло. Але що щодо прямого?

Це інша справа.

Перш ніж зрозуміла, що роблю, я зістрибнула з колін Кастіла. Мабуть, застигла його зненацька, бо хоч він і потягнувся

за мною, я вислизнула від його рук. А може, я просто рухалася надто швидко. Не знаю.

- Поппі! – закричав Кастил, коли я кинулась до дверей. - Не смій...

Я схопила ручку і ривком відчинила двері. У кімнату увірвалося холодне повітря, а я вийшла на невеликий ганок. Сонячне проміння заливало холодним світлом потріскану кам'яну підлогу. Я простягла руку. У вухах загриміли прокляття Кастила. Світло впало на мої пальці, а потім на долоню.

Кастіл обхопив мене за талію і притягнув до грудей.

- Прокляття, Поппі!

Я дивилася на свою руку, на шкіру, почекала, чи не станеться щось страшне.

- Нічого не сталося.

- Хвала богам, - прогарчав він, стискаючи мене міцніше. - Зі мною міг статися серцевий напад.

Я посунула брови.

- У атлантіанців бувають серцеві напади?

– Ні.

- Тоді ти гаразд, - відповіла я і прикусила губу, відчувши вологу між стегон.

Він притулився чолом до моєї голови.

– Це під питанням. У мене трохи серця з грудей не вирвалося.

Почувся грубий пихкаючий звук, і я перевела погляд на тісний ряд напівмертвих дерев. Звук нагадував сміх. На мить я відволілася і, примруживши очі, придивилася до голих, як руки скелета, гілкам, які низько схилилися, підмітаючи землю. Серед дерев сидів сніжно-білий вольвен.

Делано.

Він нагострив вуха і схилив голову набік.

Приблизно в той же момент до мене дійшло, що на мені немає жодного шматка одягу.

- О боги. – Рум'янець затопив моє тіло. – Я ж гола.

— Дуже, — промимрив Кастил, повертаючись так, щоб заслонити мене. Взявшись за дверну ручку, він сказав Делано:

- Перепрошую.

Вольвен видав уривчастий смішок, а Кастил зачинив двері й негайно розгорнув мене обличчям.

– Не можу повірити, що це ти зробила.

— А я не можу повірити, що ще один випадковий вольвен побачив мене голою, — буркнула я, а Кастил дивився на мене так, наче я неправильно розставляю пріоритети. Може, так воно й було. Я змінила тему. – Але ж ти сказав, що я не піднеслася...

– Це не означає, що я знаю, що сталося. Поняття не мав, що буде, якщо ти вийдеш на сонце.

Він схопив мене за плечі, і моє розсіяне чуття поєдналося з його емоціями. Я відчула важке занепокоєння і водночас свіжість полегшення. А під ними – пряний, димний смак, пронизаний насолодою.

- Могло нічого не статися. А могло бути й так, що твоя шкіра почала б розкладатися, і я б знову втратив тебе. - Його груди різко піднялися, а золоті цятки в очах яскраво спалахнули. - Адже я втрачав тебе, Поппі. Відчував, як твоє серце зупинилося. Відбиток на моїй долоні почав зникати. Втрачав тебе, а ти для мене – все.

Я здригнулася.

- Вибач.

- Не вибачайся. Нічого, що сталося, немає твоєї провини, Поппі. Просто... не можу пережити це знову.

— Не хочу, щоби ти це переживав. - Я зробила крок до нього ближче, і він обвив мене руками. - І я не збираюся змушувати тебе відчувати це знову.

— Знаю. - Він поцілував мене у скроню. — Давай просто посидимо. Добре?

Він підвів мене до ліжка.

Я сіла, а він підібрав свої штани. Я прикусила губу, дивлячись, як він їх надягає, залишивши незастебнутими. Він обернувся. Штани сиділи непристойно низько. У кімнаті було ще одне крісло – дерев'яне, і на ньому лежала купка одягу.

— Джаспер знайшов одяг та чоботи, які, як він вирішив, тобі підійдуть. Тут нижня сорочка, пара штанів та светр. Не знаю, де він усе це роздобув, і не впевнений, що я хочу знати.

Він приніс мені нижню сорочку та темно-коричневий светр.

— Але ж вони чисті.

- Де ми? - Запитала я. Кастил жестом показав мені підняти руки, і я підкорилася. — Ми були... в Айрелоні, правда? Божж туди мене відвезли?

У приглушеному свіtlі я побачила, як на його вилицях заходили живна. Він надів мені через голову нижню сорочку. Тканина була м'якою і пахла свіжим повітрям.

— Ми більше не в Айрелоні та не в Пустошах. Ми у передгір'ях Скотос. Це стара мисливська хатина, де ми іноді зупиняємося шляхом Скотос. Насправді ми недалеко від Межі Спеси, але ми не хотіли.

Кастил не домовив. Я стала на коліна і поправила сорочку. Я зрозуміла, що він подумав. Вони не хотіли везти мене до Межі Спеси на випадок, коли я піднеслася і стала некерованою.

Як і раніше, приголомщена тим, що жива і не перетворилася на вампіра, я нічого не відповіла, а Кастил натягнув мені через голову товстий светр. Він виявився трохи колючим, але теплим. Я підняла комір і понюхала. Светр пах деревним димом, і я чомусь подумала, що ще він пахне... бузком.

Я згадала.

Підвела голову. Кастил спостерігав за мною, скинувши брову. Він нарешті застебнув штани. Я опустила светр.

— Коли ти вперше давав мені кров у Новому Притулку, мені здалося... що я бачу твої спогади. Або відчуваю твої емоції. Тоді пахло бузком, і я відчула цей аромат зараз. - Я подумала про квіти, що росли в печері в Межі Спеси. — І ти думав про наше весілля, коли я... пила твою кров цього разу?

— Так.

— Але як я могла бачити твої спогади? Насамперед і тепер? Це не те саме, що читати емоції.

- Таке буває, коли годуються два атлантіанці. - Він опустив голову і торкнувся губами моого чола. – Кожен із них може влюблувати спогади. Думаю, саме це й сталося.

Я подумала про той перший раз у Новому Притулку. Він зупинив мене, як тільки я дісталася його спогадів.

На цей раз він мене не зупинив.

- А мої думки ти міг читати? - Запитала я.

- Я ніколи не харчувався від тебе так довго, - відповів він, і я відчула дивне трепет передчуття. - Але зараз хотів би дізнатися, про що ти думала.

- Я думала ... - Я зробила глибокий вдих. Боги, я думала про все. Мої думки перескачували з однієї події, з однієї розмови на іншу. – Знаєш, що я зробила у Покоях? Після... як на тебе напали?

Він сів поруч.

- Я чув.

Я опустила руки на коліна. Руки виглядали нормальними.

- Тоді, у покоях Ніктоса, коли в тебе потрапила стріла і твоє тіло стало сірим і холодним, я вирішила, що ти мертвий. Не думала, що колись знову буду в порядку. Я забула про відбиток, - зізналася я, перевертаючи руку. Ось він – м'яко бліскучий золотий завиток. - Я не знаю. Я загубилася.

- Ти боронилася, - поправив він. – Ось що ти зробила.

Я кивнула, як і раніше, дивлячись на відбиток, а мої думки перенеслися з храму в склеп, до Аластира, який впевнено казав, що я стану такою ж некеровано жорстокою, як і стародавні.

Розділ 10

– Знаю, що багато трапилося. - Кастил ласково взяв пасмо моого волосся і прибраав за вухо. – І знаю, що зараз усе так заплутано, але чи не могла б ти розповісти, що сталося? Дещо я знаю. Мені вдалося витягти трохи інформації з Аластира та інших, але не за допомогою сироватки правди, і я не можу силою змусити їх розповісти все. Мені довелося формулювати конкретні питання, і мене найбільше цікавило, як тебе знайти і хто ще в цьому замішаний. Тож хочу почути твою розповідь. Думаю, це єдиний спосіб спробувати дати раду тому, що сталося. Рухатимемося по одному кроку.

Я відірвала погляд від своїх рук і глянула на нього.

– Я можу розповісти.

Він з усмішкою торкнувся моєї щоки.

- Ти не проти, якщо я покличу Кієрана? Йому також треба це почути.

Я кивнула.

Кастил поцілував мене там, де тільки-но торкався пальцями, і попрямував до дверей, а я опустила погляд на свої руки. За кілька секунд у кімнату зайшов Кієран. Я глянула на нього і нерішуче потяглась чуттям, а він витрішився на мене і підійшов до ліжка. Не знаю, що очікувала від нього відчуття, але відчула лише тяжкість стурбованості та свіжість весняного повітря – полегшення.

Кієран опустився переді мною на коліна, а Кастил сів поруч на ліжку.

- Як ти себе почуваєш? - Запитав Кієран.

- Добре і трохи ніяково, - зізналася я. – У мене купа запитань.

Куточки губ вольвена здійнялися.

- Я вражений, - пробурмотів він. У його світлих очах блиснули веселощі.

- Вибач, що я намагалася тебе з"їсти. – У мене спалахнули щоки.

Кієран усміхнувся.

- Все добре.

- Я ж казав, що він не буде на тебе образитися, - зауважив Кастіл.

— Це був не вперше, коли мене намагався з"їсти голодний атлантанець, — сказав Кієран, і я підняла брови. У мене постало ще більше запитань, але на мене наринули спогади.

Прокинувшись, я була захоплена спрагою і навіть не усвідомила, що більше не забруднена в крові. Але ж мала. З рани випливло так багато крові.

- Це ти витер кров?

— Я вирішив, що ви не повинні лежати у крові. - Він знизав плечима, ніби це було дрібницєю. - Я не хотів, щоб ви це побачили, коли прокинетесь.

Я дивилася на Кієрана, і мене душили емоції. Я не роздумуючи кинулась уперед. Не знаю, чи почув він, що хочу зробити, чи просто боявся, що я знову спробую розірвати йому горло, але він підхопив мене, не впавши, хоч трохи похитнувся. Без жодного вагання обійняв мене і тримав так само міцно, як і я його. Я відчула на попереку долоню Кастіла, під руками Кієрана, і ми всі троє так і сиділи.

— Дякую, — прошепотіла я.

— Не варто мені дякувати. - Він провів рукою по моїй потилиці і відхилився назад, щоб заглянути мені в очі. - Це було найменше, що я міг зробити.

- Але це ще не все, - сказав Кастіл, ляснувши по плечу вольвена. - Ти простежив за тим, щоб ми безпечно дісталися сюди, і продовжував наглядати. Ти зробив усе, що нам було потрібно, і навіть більше. Я перед тобою у боргу.

Кієран прибрав руку з моєї потилиці і стиснув передпліччя Кастіла. Його бліді очі зустрілися з янтарними очима моого чоловіка.

- Я зробив усе, що міг, - повторив він.

Побачивши їх разом я знову відчула ком емоцій. Згадала, як у покоях Ніктоса дізналася, що узи розірвані. У грудях зануро. Я вибралися з обіймів Кієрана і перевела погляд з одного на іншого.

- Узи справді розірвані? - Запитала я. - Між вами?

Кастіл дивився на Кієрана.

— Так.

У грудях знило дужче.

- І що це означає? Насправді?

Кієран глянув на мене.

— Ця розмова може зачекати...

— Ця розмова може відбутися зараз. - Я скрестила на грудях руки. - Аластир і Янсен дещо розповіли, поки я сиділа в склепі.

Я внутрішньо стиснулася, відчувши на шкірі опік від їхнього гніву.

— Не знаю, скільки у цьому правди. Жоден, ні другий так і не пояснили, як я виявилася нащадком божества.

Я різко вдихнула, подумавши, кого Аластир проголосив моїм предком. Чи знає про це Кастіл?

— Я не розумію, як це може зруйнувати зв'язки, які існували давно. Я не божество.

— Я сумніваюся, що ми точно знаємо, хто ти, — зауважив Кастіл.

— Я не божество, — заперечила я.

- Те, що ти вижила і не стала вампіром, означає, що нічого не можна виключати, - додав Кієран. А я так хотіла це виключити. - Але в будь-якому разі ти нащадок богів. Єдина з тих, що нині живуть. В тобі...

— Якщо я ще раз почую, що в мені тече кров бога, я закричу, — попередила я.

- Добре.

Кієран почухав обличчя, підвівся і сів з іншого боку від мене. На його підборідді була щетина, що відросла за кілька днів.

— Завдяки крові, яка в тобі тече, кийу набули людської подоби. Не для того, щоб служити первинної лінії, а щоб служити дітям богів. Якщо божества не ... - Він осікся, хитаючи головою. — Коли боги дарували кийку людську подобу, ми зв'язалися з ними та їхніми дітьми на інстинктивному рівні, і ці інстинкти передавалися з покоління до покоління. І ці інстинктивні узи впізнають тебе.

Я розуміла, що він говорив, але це звучало для мене цілковитим безглаздям.

— Це просто... Я Поппі, з кров'ю богів чи ні...

- Ти не просто Поппі, і це не має жодного відношення до того, що ти не стала вампіром. - Кастіл поклав мені руку на плече. — І я говорю серйозно, принцеса. Не можу з упевненістю сказати, що ти не є божеством. Я бачив, що ти робила. Бачив і чув, що ти наробила. Ти не схожа ні на кого з нас, і мені досі не віриться, що я не зміг зіставити факти, коли побачив, як ти світишся.

- А ти як міг не зрозуміти? - Я подивилася на Кієрана. - Якщо моя кров справді така потужна, то чому жоден вольвен не зрозумів, хто я?

- Думаю, ми зрозуміли, Поппі, - відповів Кієран. — Але, як і Кастіл, ми не зіставили те, що бачимо та відчуваємо у твоїй присутності.

Я раптом дещо зрозуміла.

— Так ось чому ти сказав, що я пахну як щось мертвє...

- Я сказав, що ти пахнеш смертю, - поправив Кієран зітхнувши. — А не як щось мертвє. Смерть — це сила, дуже давня.

— Смерть — це сила? - Повторила я, спочатку не впевнена, що в цьому є сенс. Але потім до мене дійшло. — Смерть і життя — дві сторони однієї монети. Ніктос...

— Він бог життя та смерті. — Кієран кинув погляд на Кастіла. — І це пояснює, чому її кров на смак здалася тобі старою.

— Стародавній, — промовив Кастил, і я насупилася. — У її крові давній смак.

Мені не хотілося, щоб вони продовжували обговорювати смак крові.

— Делано здалося, що він почув мій поклик, коли я сиділа під замком у кімнаті в Новому Притулку.

— Заради твоєї ж безпеки, — нагадав Кастил.

Я проігнорувала його зауваження. Мене, як і раніше, злило, що мене тримали в тій кімнаті.

— Мене тоді... негодували емоції. Саме так працює заклик? Ви реагуєте на мої емоції?

Кієран кивнув головою.

— Так, саме так. Це схоже на наші пута з атлантіанцями. Сильні емоції часто сигналить, що пов'язаний з нами у біді. Ми можемо відчувати ці емоції.

Я задумалась.

— А ще були статичні розряди, якщо до мене торкається вольвен, — пробурмотіла я.

Ознаки були очевидні, але, як сказала мати Кастила, з чого б комусь припустити таке, якщо останнє божество давно померло? Схоже, це збентежило навіть Аластіра — розмах моєї сили. Але як вийшло, що в мене немає інших разючих здібностей, якщо я справді нащадок короля богів?

Що ж, вбивати людей, звертаючи проти них їхні власні емоції — напевно, це вважається вражуючою здатністю — лякаючою, але чому я не можу перетворюватися на щось на зразок дракона?

Це було б приголомшливо.

— А я справді походжу від Ніктоса? Аластір так сказав, але, оскільки Ніктос батько богів...

— Це образний вираз, — поправив Кастил. — Насправді Ніктос богам не батько. Він їхній король. Аластір сказав правду — принаймні він вірив, що говорить правду.

Обличчя Кастила напружилося.

Я тяжко зітхнула.

— Чому мені взагалі вдалося зробити те, що я зробила у покоях Ніктоса? Що змінилося? Це через відбір?

Я згадала процес, через який проходять атлантіанці, після чого вони більше не старіють так, як смертні, органи почуттів загострюються і відбувається безліч фізичних змін. Кастил припускає, що саме тому, що піднеслися, досі чекали, щоб провести мене через Вознесіння. Тепер моя кров буде для них кориснішою, з її допомогою можна створювати більше Вознесшихся.

Невже Ви знаєте, чия кров у мені тече? І королева Ілеана весь цей час знала? Я думала, що Аластір спілкувався з тими, що піднеслися. А чи буде моя кров діяти тепер, коли я?

Коли я мало не вмерла.

І, можливо, навіть трохи вмерла. Я згадала, як пливла до сріблястого світла, безтілесна і не мисляча. І знала, що якби добралася туди, навіть Кастил не зміг би до мене дістатись.

- Думаю так, - сказав Кастіл, і тепло його тіла, що знаходиться поруч, відвернуло мене від роздумів. – Я думаю, що перебування на атлантіанській землі у поєднанні з кров'ю, яку я тобі давав, посилило твою кров.

- І те, що сталося в покоях Ніктоса, стало останньою краплею? - Я притулилася до нього. - Пробудило ... цю штуку всередині мене?

- Це не штука, Поппі. - Кастіл подивився на мене. – Це сила. Магія. Це ітер прокинувся в тобі і став частиною тебе.

– Не впевнена, що мені від цього легше.

Він криво посміхнувся.

- Легше стане, якщо ти припиниш думати про свою спадщину як про штуку. Але, беручи до уваги все, що сталося, у тебе справді не було часу, щоби примиритися з цим.

Сумніваюся, що я змогла б примиритися, навіть якби мав час.

- Я не...

— Ти цього не хотіла, — доказав за мене Кієран, і його крижаний погляд зустрівся з моїм.

— Я не хотіла... – Я на мить заплющила очі. - Не хотіла ставати між вами, між будь-яким вольвеном і пов'язаним з ним атлантіанцем.

Я не хотіла бути монстром, яким, на думку Аластіра, стану.

- Поппі, - почав Кастіл.

— Не кажи мені, що розрив зв'язку з Кієраном на тебе не впливув, – перебила я. – У храмі ви були готові розірвати одне одного. Це не правильно. – Мене душили емоції. - Мені це не подобається.

— Якби ти знала нас, коли ми були молодші, мабуть, вирішила б, що ми один одного ненавидимо. - Кастил м'яко стиснув моє плече. - У нас доходило до бійки і з набагато менш важливих причин, ніж ти.

- І ти думаєш, мені від цього легше? Тому що, якщо ти намагаєшся мене заспокоїти, у тебе нічого не вийде.

- Думаю що ні. - Кастил торкнувся моєї щоки і нахилив мою голову назад, щоб заглянути у вічі. - Знаєш, дуже дивно усвідомлювати, що пут немає. Не брехатиму. Але знати, що узи перейшли на тебе, що не тільки Кієран, а й усі вольвени тебе захищатимуть, – це полегшення. Почасти завдяки цьому ми вистежили тебе у склепі у горах Скотос та в Пустощах. Вони відчувають тебе. Інакше ми б не дісталися до тебе вчасно.

У мене всередині все перекинулося.

— Тому я не можу на це злитися. Не тепер, коли знаю, на що піде Кієран, щоб забезпечити твою безпеку.

У мене затрепіла нижня губа.

— Але ж він твій найкращий друг. Він тобі як брат.

— І це, як і раніше, так. Узи - дивна річ, Поппі. – Кієран поклав руку поверх руки Кастила на моє плече. Я здригнулася.

— Але моя вірність Кастилу ніколи не визначалася узами, створеними, коли ми ще не вміли ходити. І ніколи не визначатиметься ними. Тобі не варто турбуватися, коли йдеться про нас. І навряд чи варто турбуватися про інші пов'язані вольвени. Більшість із нас поєднує непорушна дружба. Тож ми просто... знайшли місце для тебе.

Знайшли місце для мене.

— Мені... це подобається, – хрипко прошепотіла я.

Кієран поплескав мене по плечу або, скоріше, по руці Кастіла. Може, і по плечу, і по руці.

- Як ти думаєш, можеш розповісти нам усе, що пам'ятаєш? – трохи згодом спитав Кастіл, і я кивнула, підтверджуючи, що можу. – Мені потрібно точно знати, що сталося у храмі. Про що ти і цей сучий син Янсен могли говорити, коли він видавав себе за Беккета. Як він діяв? Я хочу знати, що тобі сказали ті люди. – Він упіймав мій погляд. – Знаю, що буде нелегко, але мені треба знати все, що ти згадаєш.

Я кивнула і розповіла все. Це виявилось легше, ніж думала. Від спогадів про те, що сталося нило серце, але я не дозволяла цьому відчуттю розростись або завадити говорити. Кастіл би не дозволив. Я практично нічого від нього не відчувала, доки розповідала. Тепер був не час для емоцій. Потрібні були лише факти.

- Що це за пророцтво, про яке він говорив? - Запитала я, переводячи погляд з одного на іншого. – Хтось із вас чув про це?

- Ні, - похитав головою Кастіл. - Звучить як повна нісенітниця, особливо щодо богині Пенеллаф. Образливо приписувати таку нісенітницю богині мудrostі.

Я не могла з ним не погодитись.

- Але, може, ви його не чули?

– Ні. У нас немає пророцтв, – підтвердив Кієран. – Ми в них не віrimo. Це більше смертних.

– У Солісі не дуже вірять пророцтвам, але вони є, – сказала я. – Я в них також не вірю. Все це звучить надто зручно та конкретно, але я багато чого не знаю чи не вірю.

– Це саме те, про що тобі не слід хвилюватися, — зауважив Кастіл.

Я кивнула, і мої думки перекинулися на інше.

– Коли з неба пішов кривавий дощ, вони сказали, що то слози богів. Вони прийняли це як знак, що роблять правильно.

– Вони помиллялися.

– Знаю, – відповіла я.

- Ти знаєш, як змогла їх зупинити? - Запитав Кієран. – Як використала свої здібності?

- Важке питання. Я... не знаю, як пояснити інакше. Я ніби знала, що робити. - Я зсунула брови і притиснула долоню до середини грудей. – Або це був інстинкт, про який я навіть не підозрювала. Я просто знала, що робити.

- Ітер, - тихо поправив Кастіл.

- Ітер, - повторила я. - Я... ніби бачила це подумки, і потім це відбувалося. Знаю, звучить неймовірно...

- Зовсім ні. - Він став переді мною. – Коли я застосовую примус, це завдяки ітеру. Я подумки бачу, чого хочу від людини, коли говорю з нею.

– О. То ти... начебто проєкуєш свої думки?

Він кивнув головою.

- Схоже, ти робиш те саме. Саме так ми можемо визначити, чи маємо справу з первинною чи іншою кревною лінією – за кількістю ітера, який відчуваємо.

— Є записи, що боги теж могли відчувати ітера, якщо його застосовують, — сказав Кієран. — Для них це відчувалося як землетрус.

Я обміркувала все, що вони сказали.

— Однак це дивно. Коли я полегшую комусь біль, я згадую щось радісне, гарне. І потім ... - Я зітхнула і закотила очі. — Потім я проецирую ці відчуття на людину.

Кастіл посміхнувся.

- Мабуть, немає великої різниці.

Він похитав головою.

— Як ти гадаєш, можеш це повторити?

У мене трохи стислося серце.

- Не знаю. Не знаю, чи захочу я...

- Ти повинна. - Кастіл стиснув щелепи, утримуючи мій погляд. — Якщо ти колись потрапиш у подібну ситуацію, будь-яку ситуацію, коли не зможеш захищатися фізично, роби так, не замислюючись. Дослухайся до цього інстинкту. Дозволь йому вести тебе. Це не буде неправильно, Поппі. І збереже тобі життя, а це все, що має значення.

- Я згоден з усім, що зараз сказав Кастіл, - додав Кієран. — Але знаю, що ти можеш використати ці здібності. І знаєш як. Ти збиралася застосувати їх тоді в руїнах, перш ніж побачила Янсена, але зупинилася. — Він упіймав мій погляд. — Ти зупинилася і сказала, що ти не монстр.

Я відчула з боку Кастіла неприродну нерухомість.

— Чому? — наполегливо спитав він. — Чому ти це сказала?

Кієран мав рацію. Я знала, як користуватись ітером. Потрібно лише уявити те, що потрібно. Це знання скидалося на древній інстинкт.

- Поппі, - вимовив Кастіл м'якше. - Скажи мені. Скажи нам.

— Я... — Я не знала, як розпочати. Думки, як і раніше, розбігалися. Я перевела погляд із одного на іншого. — Ви заходили у склеп?

- Так, - відповів Кастіл. — Ненадовго.

— Тоді ви бачили божеств у ланцюгах, залишених помирати? - Мені, як і раніше, ставало погано, коли я представляла їхню долю. — Мене тримали з ними. Не знаю, як довго. Кілька днів? Аластир та Янсен сказали, що божества стали небезпечними.

Я розповіла всю історію, повторивши те, що Аластир та Янсен розповіли про дітей богів.

— Вони казали, що я теж стану небезпечною. Що представляю загрозу Атлантії, і саме тому вони роблять те, що робили. Божества насправді були такими некерованими?

Кієран перезирнувся з Кастілом і сказав:

— Божества зникли ще до нашого народження.

— Але? - Наполягала я.

— Але я чув, що вони мали схильність діяти у гніві та виявляти жорстокість. Вони могли бути непередбачуваними, — обережно повідомив Кастіл, і я напружилася. — Хоча вони були такими не завжди. І не всі. Але це не має жодного відношення до їхньої крові. Це через вік.

Я насупилась.

- Що ти маєш на увазі?

Кастіл важко зітхнув.

- Ти вважаєш тривалість життя атлантіанців немислимую, але божества подібні до богів. Вони безсмертні. Вони жили не по дві-три тисячі років, а вдвічі та втрічі довше. — Від цих слів моє серце завмерло. - Таке довге життя будь-кого зробить апатичним і нудним, нетерплячим і нетерпимим. Вони... старіли і ставали холодними.

— Холодними? Як піднеслися?

- Так, до певної міри. Ось чому боги впали у сплячку. Це був єдиний спосіб зберегти хоч трохи співчуття та чуйності.

- Але навіть якщо таке трапиться з тобою, - почав Кієран, привертаючи мою увагу, - пройдуть тисячі років, перш ніж тобі прийде час заснути довгим і спокійним сном.

Я спохмурніла, але раптом слова Кієрана наздогнали мене зі швидкістю некерованого екіпажу. У мене забилося серце, і я подивилася спочатку на нього, а потім на Кастіла. По шкірі пробігло поколювання, і я насилу видавила:

— Я... тепер безсмертна?

Розділ 11

Груди Кастіла піднялися в глибокому вдиху.

— Я знаю лише те, що забрав рештки крові з твоого тіла. І коли твоє серце зупинилося, він прочистив горло, дав тобі свою. Це моя кров знову запустила твоє серце і підтримує його биття, і моя кров живить твоє тіло. У тобі немає жодної краплі смертної крові.

Я прочинила рота, намагаючись осмислити те, що він каже — і що це означає.

- І це ще не все, - продовжив він, і по моєму тілу пробігла тремтіння. — Ти... я не відчуваю тебе смертною.

- І я теж, - додав Кієран. - Ти більше не пахнеш як смертна.

— А ким ви мене відчуваєте? Як я пахну? - Запитала я. У Кієрана був такий вигляд, наче він не хоче відповідати на це запитання. - Я ще більше пахну смертю?

Він повільно заморгав.

- Даремно я тоді це сказав.

- Так як? - Вимагала я.

Кієран зітхнув.

- Ти більше пахнеш силою. Абсолютним. Остаточною. Я ніколи не відчував такого запаху.

- І я не відчуваю тебе атлантіанкою або піднесененою. - Кастіл узяв мене за підборіддя і підняв, щоб заглянути мені у вічі. — Насамперед я ніколи такого не відчував. Не знаю, чи це означає, що ти відчуваєшся як божество. Мої батьки знають. Може, навіть Джаспер, але він був надто юним, коли божества ще жили, тож щодо нього я не впевнений.

Не встигла я зажадати, щоб негайно розшукали Джаспера, як він продовжив:

— І я навіть не знаю, чи буде тобі й надалі потрібна кров.

О боги.

— Я про це навіть не думала.

Моє запущене серце мало не відмовило. Вампірам потрібна кров – смертних або атлантіанців – майже кожен день, а той час як атлантіанці можуть не годуватись тижнями. Щодо божеств і богів я не знала, навіть не була певна, чи потрібна їм кров взагалі. Про це ніхто не згадував, і я про це навіть не думала.

— А божествам та богам потрібна кров?

— Не думаю, – відповів Кастил. – Але божества суверо охороняли все, що стосувалося їхніх слабкостей та потреб. А боги – ще суворіше. Тому таке можливе.

Була готова сперечатися, що його мати знає. Але навіть якщо їм була потрібна кров, це не мало значення. Я не богиня та не божество.

— Навіть не знаю, чи можу думати про це просто зараз. Не тому, що це здається мені огидним чи чимось...

— Знаю. Це просто інше, і також накладається на все інше. Але ми разом розбиратимемося. - Він прибрав з мого обличчя пасмо волосся. - Отже, Поппі, я не знаю, чи ти безсмертна. Нам доведеться вирішувати це питання день за днем.

Безсмертна.

Жити тисячі та тисячі років? Я не могла це осмислити. Не могла збагнути це, коли була Дівою і вважала, що мені доведеться пройти через Вознесіння. Тоді мене лякала думка про те, щоби жити сотні років. Багато в чому тому, наскільки холодні і недосяжні. Звичайно, атлантіанці та вольвени не такі, але все одно мені стільки всього потрібно було усвідомити.

І якщо виявиться, що я безсмертна, то Кастил – не безсмертний, хоч і може прожити у сотню разів більше, ніж смертний, перш ніж почне старіти. Але все ж таки почне. Зрештою, він помре. А якщо я... щось інше, то я не помру.

Я перервала недоречну паніку – жахатимуся другого дня, коли точно дізнаюся, що безсмертна.

Я кивнула, відчуваючи, що в мене взяла гору логіка.

- Гаразд. - Я зробила повільний і приємно глибокий вдих. – Розв'язуватимемо день за днем.

Раптом мені дещо спало на думку, і я перевела погляд на Кієрана.

- А ось зараз ти зрадієш. У мене є питання.

— Я просто у захваті.

Тільки світло в його очах сказав мені, як він радий тому, що я жива і здатна ставити запитання.

— Якщо вольвени були пов'язані з божествами, то чому вони не захищали їх під час війни? - Запитала я.

- Багато хто захищав, і багато хто при цьому загинув, - відповів Кієран, і мої плечі напружилися. – Проте не всі божества загинули. Дещо залишилися після війни – ті, кого влада не цікавила. Вольвени захищали їх дуже завзято, але після війни був важкий період, коли між вольвенами та атлантіанцями виникла напруженість. Відповідно до нашої історії, з цим розбирався предок твого чоловіка.

- Що? - Я подивилася на Кастіла.

- Так. Це був Еліан Да'Нір. Він закликав бога, щоб допомогти владнати проблеми.

- І бог відповів?

- Це був сам Ніктос разом із Теоном та Лейлою, богом згоди та війни та богинею миру та відплати.

Я розуміла, що витріщила очі після цих слів.

- Вони говорили з вольвенами. Поняття не маю, про що, і навіть не знаю, чи відомо це вальвенам, що нині живуть, але після цієї зустрічі виник перший зв'язок між вольвеном і атлантіанцем – і все налагодилося.

- І першим зв'язався твій предок?

Кастил з усмішкою кивнув.

- Да він.

- Ого. - Я заморгала. — Хотілося б знати, про що вони говорили.

- Мені теж. - Він упіймав мій погляд і, пильно дивлячись на мене, знову посміхнувся, але усмішка не торкнулася його очей. - Поппі.

- Що?

Невже я почала світитись? Я подивилася на свою шкіру - вона виглядала нормальнюю.

- Ти не монстр, - сказав він, і приємний, глибокий вдих застряг у моєму горлі. - Не сьогодні. Чи не завтра. І навіть не через вічність, якщо річ у цьому.

Я посміхнулася до його слів, і на серці потеплішало. Знала, що він у це вірить. Відчувала його щирість, але також розуміла, що Аластір не брехав, коли розповідав про божества. Він говорив правду – неважливо, повідав він реальну історію чи лише ту, у яку вірив. Проте серед тих, що нині живуть, були й інші, хто бачив божеств на власні очі і хто міг знати, чи насправді божества стали занадто старими й запеклими, чи причина їхнього поганого характеру криється в чомусь іншому.

Батьки Кастіла мають знати.

- Розумію, що змінити цю тему буде важко, - почав Кієран, і мені чомусь захотілося розсміятися від сухості тону.

- Ні, я хочу її змінити, - сказала я, прибираючи назад волосся, що знову впало на обличчя. - Мені це необхідно, інакше моя голова вибухне.

На обличчі Кієрана з'явилася крива усмішка.

- Ми цього не хотіли б. Буде надто брудно, а в нас закінчилися чисті рушники.

Я безтурботно засміялася. Його світлі очі потеплішали.

- Янсен згадував ще спільників? - Запитав він. - Кас примусом змусив Аластіра розповісти все, що йому відомо, але або він справді не знає, хто ще причетний, або його спільніки надто розумні та подбали, щоби залишилися невідомими.

- Наче припускали, що до когось із них застосують примус? - Додала я, і вони кивнули. Розумно.

Підібгавши губи, я перебрала в пам'яті всі розмови з Янсеном та Аластіром.

— Ні. Вони не назвали жодного імені, але обидва говорили так, ніби вони... перебувають у якісь організації. Не знаю. Здається, Аластир згадував братство, і я бачила тільки чоловіків, якщо не рахувати людей, які зустріли мене в Покоях. Приймні наскільки я можу судити. Не знаю, чи вони насправді перебувають у братстві чи їх залучили до цього обманним шляхом. Але знаю, що Аластир, мабуть, співпрацював з тими, що піднеслися. Він натякнув, ніби вони знали, на що я здатна, і планували використати мене проти Атлантії.

Я розповідала, як, на думку Аластира, вчинили б піднесені, а в пам'яті постійно виринала герцогиня.

- Він вирішив, що піднесені вб'ють мене, коли я на них нападу, але у нього був і запасний план. Я не зрозуміла цього, коли він сказав, що я більше ніколи не вільна. Мабуть, він наказав убити мене, якщо план з Вознеслими провалиться. Він сказав, що віддасть перевагу війні серед свого народу, ніж...

- Проклятий ідіот! - прогарчав Кастил, підводячись з ліжка. - А я збиралася в покоях повірити Аластіру. Думав, що він не такий дурний.

- Навряд чи хтось вважав його здатним на таке, - сказав Кіран. - Зайти настільки далеко, щоб зрадити тебе, зрадити твоїх батьків. Вбити Беккет. Це не та людина, яку я знову

Кастил знову вилаявся, запустивши руку у волосся. Мої плечі придавило смутком. Я не могла не представляти Беккета у вигляді вольвена – як він виляв хвостом і підстрибував, коли ми приїхали до Межі Спеси. Гнів змішався з горем.

- Мені шкода.

Кастіл повернувся до мене.

- За що ти вибачаєшся?

— За те, що ти поважав та любив Аластира. Розумію, як тебе це засмутило.

- Засмутило, але справа не в цьому. - Він схилив голову набік. – Це не перша зрада з боку тих, у кому тече його кров.

Мої груди пронизав біль, хоча він і закрив свої емоції.

— І мені шкода ще більше, бо ти останні кілька десят років оберігав його від правди.

На вилицях Кастила заходили живна. Минула мить, перш ніж Кіран промовив:

- Гадаю, Аластир любить твою сім'ю, але на першому місці у нього стоїть відданість королівству. Потім – батькам Кастила, а потім самому Кастилу та Маліку. Я можу знайти лише одну причину, чому він уплутався в це, – він дізнався, що ти стоїш над усіма, і розумів, що це означає для Атлантії та корони.

Я не розповідала їм про участь Аластира у моїй долі, і навряд чи вони могли витягти з нього це навіть за допомогою примусу. У мене всередині все стислося, а в центрі грудей загуло.

- Так, це тому, що він знову.

Обидва дивилися на мене.

- Коли Охочі напали на заїжджий двір, він був з нами. Він прийшов допомогти моїм батькам вийхати до Атлантії. – Я похитала головою. – Вони довіряли йому. Розповіли, на що я здатна, і він зрозумів, що це означає. Як він сказав, мої батьки знали, що творять піднесені, а моя мама була... служницею.

Я підняла погляд на Кастила – він завмер.

- Я забула про служниць, але коли він їх згадав, згадала, що часто бачила поряд із королевою Леаною цих жінок у чорному. Не знаю, чи це справжні спогади.

Кастил стиснув губи.

— Прислужниці існують насправді. Це особиста гвардія і військо Кровавої королеви, — сказав він, і я здригнулася. — Не знаю, чи твоя мати була однією з них. Не розумію, як вона могла бути служницею, якщо, як ти казала, вона не вміла захистити себе. А ті жінки були навченні всім відомим способам нести смерть.

— Не знаю, — зізналася я. — Я не бачила, щоб вона билася, але... — Я згадала, що тієї ночі вона мала щось у руках. — Не впевнена. Однак Аластир сказав, що не вбивав їх. Що Охочих привело щось інше. Він сказав, що це зробив Темний. Не ти, а хтось інший.

— Це звучить як повне нісенітниця, — пробурмотів Кієран. — А ще йому, схоже, дуже пощастило, що з'явилися Спрагли і зробили за нього всю брудну роботу.

Я погодилася, але на краю свідомості, як і раніше, щось маячило. Неясне, як дим. Коли намагалася це схопити, воно вислизало крізь пальці.

Я зітхнула.

— Багато чого в його відношенні до мене було вдавання.

Це завдавало біль, тому що Аластир... він трохи нагадував мені Віктера.

— Він неодноразово підходив до мене, пропонуючи допомогу у втечі. Говорив, що не хоче брати участь у примушенні мене до шлюбу. Я думала, це означає, що він добрий чоловік.

— Спочатку це могло пропонуватися від широго серця, — зауважив Кієран. — Хто знає.

— А потім у нього з'явилися приховані мотиви? — Я подивилася на Кастіла. — Тобі не здавалося дивним, що він хотів одружити тебе зі своєю племінницею?

— Не лише він, а й мій батько також.

— А він радник твоого батька, — нагадала я. — Мені це його бажання здається дивним після того, як ти був заручений із його дочкою. Може, в цьому немає нічого незвичайного, адже минуло стільки років, але... це для мене дико.

— Це дивно, але нічого надзвичайного. — Кастіл задумливо примружився. — Можу пригадати кілька прикладів, коли через роки вдівці і вдови брали шлюб із сестрами або братами померлого подружжя.

Я цього не розуміла. Не тому що засуджувала тих, хто потрапив у таку ситуацію, а тому що цих людей може зачіпати те, що вони стали заміною.

— Він отримав би більше контролю над короною, якби ти одружився з кимось, на кого він має вплив. Твоє одруження зі мною поставило його перед ризиком втратити вплив на Атлантію, і він знову правду про те, хто я. Я жодної миті не думала, що його мотиви пов'язані із захистом Атлантії. Я вважала, що він хотів зберегти контроль, і задля цього влаштував державний переворот. Я сказала йому про це.

На обличчя Кастіла повільно лягла тінь посмішки.

— Справді?

— Так. — Я трохи посміхнулася. — Він прийняв це не надто радісно і дуже заперечував.

— Занадто заперечував? — Уточнив Кієран.

Я кивнула.

- Думаю, він вірив, що робить правильно, але я вважаю, він хотів зберегти вплив і хотів помсти.

- Це має сенс, - сказав Кастіл. - Мій батько хоче відплати, як і Аластир. Малик був би проти війни, і я теж проти, якому відомо. І моого батька, і Аластіра вразило те, що зроблено в Межі Спеси.

- Але Аластир вважає, що цього недостатньо, - зауважила я, згадавши його відповідь. - Він сказав, що й для твого батька цього недостатньо.

- Було недостатньо, - визнав Кастіл. - І Аластир не підтримував мій план торгуватися. Він хоче від Соліса крові. І мій батько також. Аластир вважає, що моого брата остаточно втрачено.

Він склав руки на грудях, і я відчула гострий укол страждання. Я потяглась до нього, щоб усунути біль, але змусила себе зупинитися. Він якось просив мене так не робити. Я зчепила руки в замок, а Кастіл продовжив:

- І, можливо, він думав, що якщо Джіанна стане моєю нареченою, він зможе утримати вплив.

Джіанна.

Я не знала, що думати про вольвенку, яку ніколи не зустрічала і не бачила, наскільки мені відомо. Кастіл ніколи не збирався з нею одружитися, і, за його словами, вона теж не виявляла до нього жодного інтересу. Не можна звинувачувати її в тому, чого хотіли отець Кастіла та Аластир, твердила я собі. Аластир взагалі про неї не говорив.

- Якими б не були його мотиви, - сказав Кієран, - зараз вони не мають жодного значення.

І я так гадала. Тому що Кастіл знайшов його, а це означало, що вольвена більше немає в живих.

Кастіл вийшов уперед і опустився переді мною навколошки. Він узяв мене за руки, і я витріщилася на нього, відчуваючи його гнів на самого себе і свою сім'ю. Але цей гнів перемагали обурення на те, що зробили зі мною, та його занепокоєння.

- Мені так шкода, що тобі довелося дізнатися правду в такий спосіб. - Він узяв мої руки у свої. – Уявити не можу, що ти маєш відчувати.

- Я хотіла його вбити, - зізналася я.

Він опустив голову і поцілував мої руки.

- Що ж, принцеса, пам'ятаєш, я сказав, що дам тобі все, що забажаєш?

– Так?

Він знову посміхнувся, цього разу його посмішка обіцяла кров.

– Аластир ще живий.

– Що? - Прошепотіла я.

– Ми посадили його під замок перед тим, як вирушили до Пустоші, – сказав Кієран. – Ми вирішили, що краще тримати його живим на випадок, якщо не встигнемо до тебе вчасно.

Кастіл зустрів мій погляд.

- Він твій, Поппі.

* * *

Я дізналася, що ми поїдемо через Скотос без упину. Як сказав Кієран, ми перевалимо через гори до настання ночі, бо

вже недалеко від них. Я була рада це почути, бо не горіла бажанням провести ще одну ніч у горах у тумані. Мене все переслідував спогад, як я минулого разу мало не зробила крок у прірву, і зараз дуже не хотілося це повторювати.

Кієран пішов, щоб підготувати до від'їзду вольвенів та атлантіанців, що залишилися. У моїх думках, як і раніше, панувала повна плутанина, я намагалася осмислити все, що дізналася. Проте про три речі намагалася не думати, поки ходила до невеликої вбиральні, а потім поверталася до мізерно обставленої кімнати.

Безсмертя і все пов'язане з ним. Як не дивно, не думати про нього було неважко, тому що я почувала себе так само, як і до того, як мені в груди потрапив болт. І навряд чи змінилася зовні. У вбиральні не було дзеркала, але Кастіл нічого не сказав з приводу моєї зовнішності. Я почувала себе.

Я не дозволила собі думати, що можу бути королевою. Хвала богам, ні Кієран, ні Кастіл про це не говорили. Інакше я б, мабуть, забилася в куток.

І, нарешті, була третя тема, не думати про яку мені не виходило. У голові кожну пару секунд випливало нагадування про те, хто, за твердженням Аластира, доводиться мені ріднішим. Я спостерігала, як Кастіл натягує щільну туніку. Чи він знов? Чи розповів йому про це Аластир, потрапивши в полон? Може, й ні. Мені не треба було нічого казати. Якщо Кастіл не знов, то, можливо, це на краще. Що він відчує, дізнавшись, що одружився з нащадком короля, який мало не знищив Атлантію? А його мати? У мене завиривало в животі. Що вона подумає?

Чи вона вже знала? Чи не тому Кастіла запитувала, кого він привіз додому? Король Валін бився поряд з ним, але це не означає, що він не знов. Аластир прибув до нас, і навіть якщо батьки Кастіла ні до чого не причетні, вони все одно могли знати, чия родичка.

І його батько... Я згадала, як він кричав Кастілу зупинитися, не давати мені кров. Його батько знов, що збирається зробити Кастіла, і, боги, Малек зробив те саме сотні років тому, у відчай перетворивши свою коханку Ізбет на першого вампіра.

Історія трагічно повторилася, крім того, що я вампіром не стала.

Але король Валін цього не знов.

— Де твій батько? - Запитала я, беручи чобіт зі знайденої Джаспером пари.

— Еміль та ще кілька моїх людей провели його назад до Атлантії. Нині його тримають під наглядом.

Я підвела голову від чобота.

- Думаєш, це потрібно? Тримати його під наглядом?

Кастіл кивнув, вставляючи в піхви меч.

- Швидше за все він вважає, що я обернув тебе у вампіра, - повторив він мої недавні думки. — Якщо ми просто відправимо його до Атлантії, він негайно повернеться сюди.

— Навіщо?

Я натягла м'який шкіряний чобіт. Туговато в гомілки, але зійде.

— Відрізати мені голову? - Запитала я напівжартома.

- Якщо він спробує, то помре, - заявив Кастіл.

Я завмерла.

- Кастіл ...

— Знаю, це звучить суворо. - Він підняв з підлоги другий чобіт і приніс мені. Я сиділа на краєчку дерев'яного крісла. — Але навіть якби ти стала охопленою жагою крові, що піднялася, і намагалася розірвати горло кожному поблизу, я б все одно знищив будь-кого, хто задумає завдати тобі шкоди.

Я дивилася на нього. Мое серце на мить зупинилося і потім тяжко забилося.

— Не знаю, чи варто мені хвилюватися чи відчувати себе задоволеною.

- Відчуй себе задоволеною. - Він опустився на коліна з чоботом у руках. — І дякую, що до цього не дійде. Коли він побачить тебе, то зрозуміє, що ти не піднеслася — принаймні не у вампіра.

А у що? Я сподівалася, що він чи ще хтось зможе відповісти.

- Я сама можу взутися.

— Знаю. Але тоді я почуватимуся марним. Будь ласка, дозволь мені бути корисним.

- Тільки тому, що ти сказав "будь ласка", - промовила я, піdnімаючи ногу.

Він швидко посміхнувся.

- Як ти себе почуваєш? Чесно? Я маю на увазі не лише фізично.

Я завмерла, поки він просовував мою ногу в халяву.

— Я... гаразд, — сказала я, дивлячись на темні локони його схиленої голови. — Мені лише трохи дивно, бо... почивається такою ж. Не відчуваю жодних змін. Хочу сказати, може, й справді нічого не змінилося? Може, ти зцілив мене.

- Я не просто зцілив тебе, Поппі. - Він глянув на мене, натягуючи чобіт. - Твоє серце зупинилося. Якби я промішав секунду чи дві, ти пішла б.

Він утримував мій погляд, і в мене обірвалося серце.

- Ти не відчуваєшся такою самою, як раніше.

Я скочилася за край сидіння.

- Я насправді не розумію, що це означає. Відчуваю себе тією самою.

— Важко пояснити, це як поєдання запаху та інстинкту. - Він поклав руки на мої коліна. - Коли я торкаюся тебе, я дізнаюся відчуття твоєї шкіри. Ти, як і раніше, Поппі, але не відчуваю у твоїх венах смертної крові, і ти більше не відчуваєшся колишньою на інстинктивному рівні.

— О, — прошепотіла я.

Мить він пильно дивився на мене.

- Це все, що ти можеш сказати у відповідь?

— Це все, що я зараз можу вигадати.

Він зазирнув мені у вічі і кивнув.

- Я навіть уявити не можу все, що, мабуть, проноситься зараз у твоєму розумі.

Я видала сухий смішок.

- Дуже багато. Щось із цього я можу відкласти на майбутнє, щоб лякатися потім. Але...

- Що? – тихо підбадьорив Кастил.

Я відкрила рота і закрила. Потім спробувала ще раз. У душі я хотіла як і раніше замовчувати, не говорити про короля Малека, але я... не хотіла, щоб між нами залишалися недомовленості. Не після того, що сталося. Не після того, як він ризикував заради мене. І ми так близько підійшли до того, щоби втратити один одного.

І навіть якщо те, що скажу, його шокує, я не думала, що це вб'є між нами клин. Ми разом. Ми для цього надто сильні.

Я міцніше вчепилася в край крісла.

- Коли ти розмовляв з Аластіром, він тобі щось казав про мене? Крім того, що я представляю небезпеку для Атлантії – це, я впевнена, він не забув згадати.

- Дещо сказав. Але ми мали мало часу, а я був не в тому настрої, щоб вислуховувати щось крім того, де тебе знайти. - Він стиснув мої коліна. - І що ж?

Я тяжко проковтнула.

– Він сказав, що я походжу від Ніктоса, і... і що я також походжу від короля Малека.

Кастил дивився на мене, але ніякої хвилі потрясіння та жаху від нього не було.

- Він і мені це сказав.

- Сказав?

Кастил кивнув, і я запитала:

– І це тебе не турбує?

Він зрушив брови.

– А чому це мусить мене турбувати?

– Чому? - Дещо спантеличено повторила я. - Він же створив першого вампіра. Він зраджував твоїй матері.

- Так, він усе це зробив. Але ж не ти. - Він відпустив мої коліна і, накривши мої руки долонями, повільно розчепив мої пальці. – Ми навіть не знаємо, чи це правда.

- Він сказав, що здібності Малека були дуже схожі на мої - що він міг зцілювати дотиком і завдавати шкоди людям, навіть до них не торкаючись.

- Я ніколи про це не чув. – Кастил переплів пальці з моїми.

– Аластир сказав, що лише мало хто знов, на що він здатний. Що твої батьки знали?

– Тоді нам потрібно, щоби вони це підтвердили.

Я напружилася.

- Твоя мати...

– Моя мати не триматиме на тебе зла за те, хто був твоїм предком, – перебив він. – Може, її це шокує. Може, навіть змусить думати про речі, які вона намагалася забути, але вона не покладатиме на тебе відповідальності за те, що накоїв твій далекий родич.

Я так сильно хотіла в це вірити. Мабуть, він має рацію. Він знає свою матір, але в моїй голові крутився спогад про те, як вона дивилася на мене, вперше побачивши, і що сказала. То був не просто шок.

— Чому ти нічого про це не казав?

— Тому що я чесно не думав, що це має значення.

Щирість його слів була смак як ваніль.

- Я гадки не мав, чи говорив він про це тобі, і чи це правда. Чесно кажучи, для мене це не має сенсу. Наскільки я можу судити, це не пояснює твої здібності та їхньої сили. Одне те, що у вас схожий дар, не означає, що ти походить від Малека.

Він підвівся, зняв мене з крісла і поклав у кільце обіймів.

— Але навіть якщо ти походиш із його роду, це не має значення. Це не змінює тебе. - Він дивився на мене, і його очі горіли, як бурштин. - Ти справді думаєш, що це може мене турбувати?

- Я не думала, що це стане між нами, - зізналася я. — Просто... Не хочу бути його родичкою. Не хочу доставляти твоїй матері ще більше незручностей, ніж доставила і доставлю.

- Я можу це зрозуміти, але знаєш що? - Він притулився чолом до моого чола. - Мене не хвилює, що вона відчує. Я турбууюсь про тебе — про все, що трапилося з тобою. Ти виявила стільки сили. На тебе напали, тебе взяли в полон, а потім ти мало не розлучилася з життям.

Він прикладав долоню до моєї щоки.

- Я гадки не маю, чому ти не піднеслася, або ж піднеслася, а ми просто ще не знаємо, у що. І, до того ж, на тебе обрушується одне потрясіння за іншим: спочатку правда про Вознеслих, страх за брата і Тоні, а тепер відкриття, що в тебе тече кров бога.

— Що ж, після того, як ти це перерахував, мені треба сісти.

Він поцілував мене в носа.

- Не потрібно. Ти стоїш. Ти справляєшся з цим, і будь я проклятий, якщо зараз тобою не захоплююся. Але також знаю, що нічого з того тебе не приголомшило, і це мене турбує. Ти твердиш, що з тобою все гаразд, щоразу, коли питаю, а я знаю, що це не може бути правдою.

- Зі мною все в порядку.

В загальному. Я притулилася щокою до його грудей. Мені треба бути в порядку, тому що нічого з того моменту, як я ступила в Покої Ніктоса, не скасовує того, що нам потрібно знайти брата Кастила і мого...

Єна.

Я сіпнулася назад.

- О боги. Я навіть про це не подумала.

В мені спалахнула надія, розслабивши напружені м'язи.

- Якщо я не стала вампіром, це означає, що і Єн міг не стати. Може, він, як і я. Став тим, що я. Може, він не такий, як вони.

Настороженість луною озвалася в Кастилі.

- Це можливо, Поппі, - почав він нерішуче. – Але його бачать лише ночами. І він одружений на Вознесеній.

Те, що він не домовив, повисло в курному повітрі мисливської хатини. Або Єн мені не рідний брат, або наш спільній батько не той, кров якого несе ітер. Я не знала. Але одне те, що Кастіл не бачив Йена вдень, або те, що Йен одружений на Вознесеній, не означало, що він теж піdnісся. Надія, яку я тепер мала, була не такою крихкою і наївною, як тиждень тому, і за неї можна вхопитися.

І я схопилася.

* * *

Коли ми вийшли на ганок, Кастіл подбав, щоб я не вискочила на сонці пізнього ранку. Кієран чекав нас, стоячи між масивним вороним конем – Сетті – і коричневим. Сетті тихо заржав і труснув блискучою чорною гривою. Кастіл змусив мене сповільнити крок і поступово вийти на сонце.

Нічого не сталося, окрім приємного відчуття тепла на обличчі.

Я приголубила Сетті. Чухаючи його за вухом, я оглядала дерева навколо хатини. Серед низько опущених сучкуватих гілок іноді миготіло щось сріблясте, біле чи чорне. Землю усеювало коричневе скручене листя і яскравіше зелене. Наче листя струсило різке похолодання. Але ми ж у передгір'ях Скотос, я бачила оповиті туманом піки. Хіба місцеві рослини не звикли до холоду?

Поки Кастіл закінчував прив'язувати сідельні сумки, я взялася за сідло і схопилася на Сетті. Посівши, побачила, що на мене витріщаються не тільки Кієран з Кастілом, а й темношкірий атлантіанець. Нейлл вийшов із-за хатини. Всі троє витрішилися на мене так, ніби я зробила зворотне сальто на кінській спині.

- Що таке? - Запитала я, чіпаючи сплутане волосся.

У хатині не було гребінця, і, мабуть, вигляд у мене був такий, наче я побувала під потужним вентилятором.

Нейлл піdnяв брови і повільно заморгав.

– Це було... вражаюче.

Я насупилася.

- А що було?

- Ти щойно схопилася на Сетті, - сказав Кастіл.

- І що? - Куточки моїх губ опустилися.

- Ти не скористалася стременами, - пояснив Кієран, а Нейлл тим часом піdnявся на коня, що стояв поруч з ним.

– Що? - Я насупилася сильніше. - Ти впевнений?

Я мала це зробити. Мені ніяк не залізти на Сетті без сторонньої допомоги чи без того, щоб поставити ногу у стремено. Кінь був надто високий, а я не досить сильною, щоб зробити такий трюк без гарного розбігу.

І навіть з розбігом на мене чекав би грандіозний провал.

- Напевно не скористалася, - підтвердив Нейлл.

Він дивився на мене з легким подивом, яке, як я вирішила, більше належало до того, що я не стала вампіром.

– Давай. - Кастил піdnяв руки і поворухнув пальцями. - Злізь на хвилинку.

- Я щойно залізла.

- Знаю, але це лише на хвилину. - Він знову покрутів пальцями. – Я хочу дещо перевірити.

Я зітхнувши взяла його за руки і дозволила зняти мене з Сетті, який спостерігав із цікавістю. Я сподівалася, що вони не чекають, щоб я знову схоплювалася на коня під їхніми уважними поглядами.

- Що?

Кастіл випустив мої руки і ступив назад.

- Вдарь мене. Сильно. Начебто всерйоз.

Я наморщила чоло.

- Чого б мені тебе бити?

Нейл схрестив руки на цибулі сідла.

- Гарне питання.

- Вдар мене, - наполягав Кастіл.

- Я не хочу тебе бити.

- Це вперше, - відповів він, і його очі бліснули в сонячному свіtlі.

- Зараз я не хочу тебе бити, - уточнила я.

Мить Кастіл мовчав, потім повернувся до Кієрана з Нейллом.

— Я вам розповідав, як знайшов Поппі, коли вона стояла на карнизі за вікном, притискаючи до грудей книгу?

Я примружилася, а Нейлл сказав:

- Hi, але маю купу запитань.

- Кас, - почала я.

Він зобразив на обличчі попереджувальну посмішку.

— Вона тримала цю книгу – свою кохану. Вона навіть узяла її з собою, коли ми покидали Масадонію.

— Я не брала, – заявила я.

- Вона зніяковіла, - продовжував він, - тому що це книга про секс. І не просто про секс. У ній повно всяких непристойних та нечуваних...

Я кинулася вперед і посунула йому в живіт.

- Прокляття. - Кастіл зі стогоном зігнувся, а Нейлл свиснув. – Боги.

Я скрестила на грудях руки.

— Тепер задоволений?

- Ага, - судомно вдихнув він. – Буду, коли відновлю подих.

Я закотила очі.

- Прокляття. - Кастил глянув на мене, трохи округливши очі. - Ти сильна.

– Я ж тобі казав, – зауважив Кієран. - Казав, що вона сильна.

Я згадала, як Кієран сказав Кастилу про це після того, як я спробувала його з'їсти. У мене всередині все впало. Я впустила руки, і вони повисли з обох боків.

- Ти думаєш, я стала сильнішою?

– Думаю? – засміявся Кастил. – Знаю. У тебе завжди була важка рука, але зараз річ не в цьому.

- Насправді я вдарила тебе не з усієї сили, - сказала я.

Він подивився на мене.

- Ну треба ж.

– Не проси бити тебе ще раз. Я не буду.

На його обличчі повільно розплывлася посмішка, і я відчула на язиці... смак пряних спецій.

- З тобою щось негаразд, - пробурмотіла я.

На його правій щоці з'явилася ямочка, і я відвернулася від нього. За мить він опинився біля мене, цілуючи куточком моїх губ.

- Мені це подобається, - сказав він, кладучи руки мені на стегна. - Сильно.

Я почервоніла до коріння волосся і, нічого не відповівши, схопилася за сідло. Цього разу Кастил підняв мене сам, чого я, напевно, не потребувала. Він сів за моєю спиною і взяв поводи. Я не знала, що думати про те, ніби стала сильнішою. У голові більше не лишилося місця. Тому я додала це до списку того, про що подумаю потім і повернулася до Нейла.

- Дякую.

Він дивився на мене, наморщивши чоло.

- За що?

- За те, що допоміг Кастил в Айрелоні. За допомогу мені.

Він з усмішкою перевів погляд з Кастила на мене і похитав головою.

- Нема за що, Пенеллафе.

- Можеш кликати мене Поппі.

Я подумала, що можу вважати друзями всіх, хто допомагав нам. І не важливо, чи робили вони це з відданості Кастилу. Для мене це не мало значення.

Його усмішка перетворилася на приголомшливу посмішку.

- Нема за що, Поппі.

Кастіл направив Сетті до лісу.

Я відчувала, що мої щоки знову спалахнули.

— А де Делано та Джаспер? І останні?

— Вони довкола нас, — відповів Кастіл, підганяючи Сетті.

- У них немає коней? - Нахмурившись, я глянула на Кієрана. - А де твій кінь?

Він похитав головою.

— Подорож через Скотос буде швидкою та виснажливою. У вигляді вольвенів ми витратимо менше енергії. Крім того, так ми покриваємо більшу відстань.

Що? Я цього не знала. Кієран пройшов уперед. Діставшись дерев, він схопився за поділ туніки. Я виявила, що він уже босоніж. Він стягнув туніку через голову і відкинув. При цьому на спині позначилися опуклі м'язи, а руки напружилися.

- Що за марнотратство, - пробурмотіла я, спостерігаючи за тим, як чорна туніка пролетіла повітрям і повільно впала на землю. За кілька секунд до неї приєдналися і штани.

Нейлл зітхнув і пустив коня вперед. Нахилившись набік у сіdlі, він витяг руку і підібрав кинуту одежду.

- Треба було просто залишити це тут, щоб ти повернувся до королівства з голою дупою.

Я помітила, як Кієран підняв руку і відставив середній палець. Я веліла собі не дивитися, але знала, що зараз він почне перетворюватися, а це процес, що цілком зачаровує. Я не змогла втриматись і глянула, намагаючись тримати погляд вище.

Не допомогло.

Кієран нахилився вперед, і на мить я побачила більше, ніж слід. Потім він помінявся. Шкіра потоншла і потемніла, кістки затріщали і витяглися, а потім знову зрослися. На спині пробилося пальового кольору хутро, що покрив м'язи, які стали товстішими і крупнішими. Лапи впали на землю, потривоживши листя та бруд. Секунди. Усього кілька секунд – і Кієран біг попереду нас у вигляді вольвена.

- Не думаю, що колись звикну до такого видовища, - прошепотіла я.

— До чого саме? - Задивився Кастіл. — До того, як Кієран звертається, чи як роздягається?

Нейлл пирхнув, випрямляючись у сіdlі, і засунув одяг Кієрана в сумку.

- І до того, і до іншого, - зізналася я.

Ми вступили в ліс, і я підвела погляд на дерева. Їхні вершини були деформовані, гілки загнуті вниз, ніби по деревах пройшла гіантська рука, намагаючись притиснути їх до землі.

— Ці дерева завжди такі?

— Були такі, коли ми приїхали в хатину, — відповів Кастіл, обвиваючи мою талію рукою. Під копитами Сетті хрумтіло листя і тонкі гілочки. — Але раніше вони ніколи не були такими.

— Що з ними сталося?

- Мабуть, тут пройшла сильна буря.

Я глянула на Нейлла - він теж дивився нагору. Наскільки ми могли бачити, дерева скрізь були зігнуті й понівечені.

Яка бура могла таке вчинити? Збита з пантелику, я їхала мовчки. Незабаром ми дісталися туману, що приховує гори. Він був густий і білий, як молоко. Хоча знала, що він мені не нашкодить, все одно напружилася, коли Кієран стрибнув у нього. Тут я помітила інших вольвенів. Вони миготіли в моторошному лісі навколо нас і нерішуче входили в туман. Я роздивилася Джаспера і Делано – вони наблизилися до нас та наших коней. Жмути туману клубилися навколо їхніх лап і тіл.

Делано підняв голову, пробираючись між конем Нейлла і Сетті, і глянув на мене. Я незgrabно помахала йому, згадуючи, як зникав у тумані Беккет, коли я вперше переходила Скотос.

Але то був не Беккет.

З важким серцем обернулася вперед, приготувавшись увійти в непроникну порожнечу. Примружилася. Туман здавався не таким густим, як я пам'ятала. Або це тому, що він рухався, клубився та розсіювався.

- Щось змінилося, - зауважив Кастіл, міцніше стиснувши руку на моїй талії.

Коли ми вступили в туман, він розійшовся і відкрив нам чисту дорогу. Я повернулася і подивилася назад. Там туман зійшовся знову, ущільнівши у густу, непроникну масу. Озирнувшись, помітила попереду кількох вольвенів, їхнє ухтро блищало на сонці.

Передчуваючи чудовище золотих дерев Ейос, я підняла голову, як тільки туман розвівся.

- Боги мої, - прошепотів Нейл.

Кастіл завмер за моєю спиною, а Сетті сповільнив крок і нервово замотав головою. Вольвені попереду нас теж зупинилися і задерли голови. Їхні тіла напружилися. По моїй шкірі пробігли мурашки. Я розплющила губи.

Червоне.

Яскраве листя блищало в сонячному свіtlі, як мільйони озер крові.

Усі золоті дерева Ейос стали кривавими деревами.

Розділ 12

Під пологом блискучого рубінового, а не золотого листя ми підіймалися на гори Скотос у прискореному темпі, що дає мало можливостей обговорити, що сталося з деревами Ейос. Відповіді не було ні Кастіл, ні Нейл. Я відчувала їхнє потрясіння і тривогу, майже такі ж сильні, як і ті, що походили від вольвенів, коли ці чудові розлогі дерева постали перед нами одягненими в червоне, а не в золоте.

Як і раніше, ми розбилися на групи, хоча лише слабкі клапті туману просочувалися через колючий чагарник і клубилися над товстою моховою підстилкою, що вкривала землю під деревами. З нами залишилися Кієран та Делано, і ми продовжили рівномірне піднесення. Не було чути ні співу птахів, ні криків тварин, і хоча важкі гілки, усіяні блискучим червоним листям, гойдалися над нашими головами, ми не чули й шуму вітру. Іхали мовчки, хіба що Кастіл іноді питав, чи не хочу я їсти, а Нейлл пропонував свою фляжку, запевняючи, що віскі допоможе зігрітися, коли ми проїдемо далі. За кілька годин ми зупинилися, щоб відпочити і нагодувати коней. Кастіл і Нейлл одягнули плащи, а мене загорнули в ковдру, яку Кастіл прихопив з хатини, після чого ми рушили далі. Гори були гарні тихою красою, від якої ставало не по собі. Я не могла відвести очей від темно-червоного листя над головою і під ногами, від листя, що стирчало з-за каменів і в кущах. Наче вся гора перетворилася на величезний Кривавий ліс, тільки без Спраглих.

Що змінило золоті дерева, що вирости на гірському хребті, починаючи від самого піdnіжжя після того, як богиня Ейос заснула в горах? Це питання переслідувало мене годину за годиною. Може, мені й подобалося це заперечувати, але не могли стати випадковим збігом ці зміни і те, що сталося зі мною. Вже тричі на тому місці, куди падала моя кров, стрімко виростало криваве дерево, а на руїнах замку Бауер коріння дерева обвилося навколо мене – довкола нас із Кастілом – наче дерево намагалося затягнути нас у землю чи сховати. Я чітко пам'ятала, як Кієран проривався через

гладке темно-сіре коріння.

Таке ж коріння, як і те, що було вплетено в кістяні ланцюги.

Невже моя майже смерть створила таке з цими деревами? А ліс навколо мисливської хатини, яким ніби пройшлася буря? Невже можлива втрата моєї смертності була бурею, що пронеслася над лісом і перетворила дерева Ейос на криваві? Але як? І чому? Чи подіяло це на богиню, яка тут спить? Богиню, яка, за переконаннями Кастіла та Кієраном, прокинулася, щоб утримати мене від смертельного падіння?

Я сподівалася, що ні.

Незважаючи на тривожну красу гір і невблаганий темп подорожі, мене почала долати сонливість, і я все більше обм'якала в обіймах Кастіла. Щоразу, коли моргала, ставало все важче знову розплющити очі назустріч сонячним променям, що пробивалися крізь листя.

Я неміцно обхопила руку Кастіла під ковдрою і перевела погляд на Кієрана з Делано, що бігли пліч-о-пліч поперед нас. Думки спливали, а очі почали заплющуватися. Не знаю, скільки я спала після того, як Кастіл дав мені кров, і ми приїхали до хатини. Я не подумала спитати, але здавалося, що сон тривав якийсь час, хоча був не надто глибоким. Зовсім не глибокий, бо бачила сни. Тепер я їх згадала. Мені снилася ніч, коли загинули батьки, і цей сон відрізнявся від тих, що бачила раніше. Мама витягla щось із чобота – щось довге, тонке та чорне. І там був ще хтось. Я не могла побачити цю людину, як би не намагалася згадати, але мама розмовляла з кимось. Його голос не був схожий на той, що я чула раніше, – на голос людини, яка розмовляла з батьком, – голос Аластира, як я тепер знала. Співрозмовником мами була постать у чорному. Я знала, що мені снилося ще щось, але це весь час вислизало з мого стомленого розуму. Чи був цей сон старим спогадом, який нарешті пробився? Чи він народився грою моєї уяви, яка відповідала на слова Аластира про Темне?

Але що не було схоже на сон, що здавалося реальним, – так це жінка, яку я побачила. Жінка з довгим сріблястим волоссям, що постала перед моїм внутрішнім поглядом, коли я стояла в покоях Ніктоса. Вона ж з'явилася, коли я була безтілесною і ширяла в порожнечі. Вона трохи була схожа на мене, але в неї було більше ластовиння, інше волосся, а очі здавались дивними - зелень, розбита срібними тріщинами. Так само виглядали очі вольвенів, коли вони оточили мене в покоях.

По її щоці скотилася кривава слізинка. Значить, вона повинна бути богинею, але я не знала жодної богині з таким волоссям та рисами. Я стомлено скривила губи, намагаючись сісти прямо. Вона щось сказала мені - щось, що мене вразило. Я практично чула в голові її голос, але, як і сни про зайїджому дворі, на моє розчарування, сенс слів ковзав по краю свідомості.

Кастіл перемістив мене так, щоб моя голова припала до його грудей.

- Відпочинь, - м'яко промовив він. - Я з тобою. Відпочинь.

Здавалося неправильним відпочивати, коли решта не може собі цього дозволити, але я не встояла перед спокусою. Сон був неглибоким. Мене переслідували події, які хотіла забути. Я знову опинилася у склепі, прикута до стіни. Повернула голову вбік, і в горлі піднялася жовч.

О боги.

Я виявилася віч-на-віч з трупом. Його порожні очниці вели в нікуди. Він здригнувся.

Щелепа відкрилася, з неї посипався пил, і з безгубого рота пролунав хрипкий, сухий голос:

— Ти така сама, як ми. - З щелепи почали падати і кришитися зуби. - Ти закінчиш так само, як і ми.

Я відсунулася назад, наскільки могла, відчуваючи, як натяглися пута на руках та ногах.

- Це не правда...

- Ти така сама, як ми, - вторив інший труп, повернувши до мене голову. - Ти закінчиш так само, як і ми.

- Hi. Hi. - Я смикалася в кайданах, відчуваючи, як кістки врізаються в шкіру. - Я не монстр. Hi.

- Ти не монстр, - втрутився м'який голос, що виходить звідусіль і звідки.

Трупи вздовж стін продовжували сіпатися і ворушитися, їхні кістки терлися одна об одну і скреготали. Голос звучав як голос... Делано?

- Ти мейя льєса. Прокинься.

Труп поруч зі мною роззявив рота і видав крик, який почався беззвучно, а потім перейшов у довге пронизливе виття.

- Прокинься, Поппі. Прокидайся. Я з тобою.

Кастиль. Він обійняв мене міцніше, притискаючи до грудей. Під нами рухалися сильні м'язи Сетті.

- Ти в безпеці. Ніхто тобі не зашкодить. - Він притис губи до моєї скроні – теплі та приємні. - Більше ніколи.

Серце шалено калатало, я важко дихала. Я кричала? Швидко заморгала, намагаючись вивільнитись з обіймів Кастіла. Мені вдалося витягти одну руку з-під ковдри, і я квапливо витерла холодні щоки, поки очі звикали до слабкого сонячного світла. З зусиллям проковтнувши, я подивилася на Нейлла, який їхав, дивлячись прямо перед собою, а потім перевела погляд далі. Біль вольвен, що біжить поруч із палевим, повернув до нас голову і нагострив вуха. На секунду наші погляди зустрілися, і я відчула його занепокоєння. У мене в грудях загуло, і відкрилася особлива доріжка для зв'язку з емоціями вольвена, виразніша нитка, яка несла не почуття, а щось інше – свіже, як джерело, легке, як пір'їнка, відчуття, що не має жодного відношення до полегшення. Це було майже як тавро - відбиток Делано, того, що він є в самій своїй суті, унікальний і притаманний тільки йому.

Вольвен розірвав зоровий контакт і перестрибнув через валун, обганяючи Кірана. Я випустила нерівне зітхання.

- Поппі?

Пальці Кастіла ковзнули по моєму підборідді, а потім по шиї.

- Ти в порядку? – тихо спитав він.

Відрівавши погляд від Делано, я кивнула.

- Зі мною все добре.

Його пальці застигли, а потім він опустив руку і підібрав моє волосся.

- Що тобі снилося?

- Склеп, - зізналася я, прочистивши горло. – Я... кричала? Чи казала?

- Hi.

Я мовчки подякувала богам.

- Ти трохи звивалася. Смикалася. - Він помовчав. – Хочеш про це поговорити?

Я похитала головою.

Після деякого мовчання він сказав:

– Вони відчували тебе. Відчували, що тобі снилося. І Кіран, і Делано. Вони весь час озирнулися.

Я знову перевела погляд на вольвенів. На землі під їхніми лапами вже не було стільки моху.

— Делано завив, — продовжив Кастіл. - Тоді я тебе розбудив.

— Я... думаєш, це та первозданна штука? - Запитала я, думаючи, чи правда чула голос Делано. Якась нісенітниця, тому що він відповів на те, що я вимовила уві сні.

— Первозданий нотам? Думаю так.

Притуливши до Кастіл, я подивилася вгору. Дерева стали рідшими, і я розгледіла ділянки неба, тепер пофарбовані у глибокі відтінки малинового та синього.

— Ми вже перевалили через Скотос?

— Так, — підтвердив він.

Повітря було не таким холодним, як раніше, коли я засинала.

Ми їхали далі, небо темніло, а земля ставала рівною і пологою. Коли ми минули останні дерева, Кастіл зняв з мене ковдру. З обох боків до нас вискочили інші вольвени. Я повернулась і зазирнула за спину Кастіла, але було надто темно, щоб розглянути дерева Ейос.

Навіть думати не хотілося, що відчули жителі Атлантії, побачивши змінені дерева. Моє серце забилося швидше, і я подивилася вперед, роздивляючись нерівний кам'янистий краєвид. Я не відзнала місцевість, хоча повітря з кожним кроком ставало дедалі теплішим.

- Де ми? - Запитала я, помітивши попереду великого сріблястого вольвена.

Джаспер з легкістю орієнтувався між валунами, перескаючи з одного на інший. Інші вольвени йшли за ним.

— Ми виїхали трохи на південь від Бухти Сеона, — пояснив Кастіл. - Близче до моря, у Утьосів Йони. Тут стоїть старий храм.

- Склі можна побачити з покоїв Ніктоса, - сказав Нейлл, пускаючи коня повільніше, тому що місцевість стала нерівною. — Але храм, мабуть, не можна.

- Тут чекає мій батько, і тут же тримають Аластіра, - повідомив Кастіл.

Я сіла рівно, підхопивши ковдру, перш ніж вона впала і заплуталася в ногах Сетті. З'явилися високі кипариси, на відстані вони з'єднувалися в гайки. Повітря пах сіллю.

- Можемо зупинитися тут або вирушити до Бухти Сеона, - сказав Кастіл. - Розібратися з Аластіром зараз чи залишити це на потім. Як ти вирішиш?

Я не вагалася, хоча розібратися з Аластіром означало зустрітися з батьком Кастіла.

- Покінчимо з цим зараз.

- Впевнена?

— Так.

Від Кастила долетіло щось на кшталт гордості, і його губи торкнулися моєї щоки.

— Така сильна.

Зліва від нас дзюрчала вода. При місячному свіtlі я побачила, як вона блищить на схилі гір Скотос і біжть через рівнину. Вода прагнула стрімчаків і падала з них на скелі внизу.

На небі сяяли зірки, а крізь величезні дерева пробивалося нерівне свіtlo безлічі смолоскипів, кидаючи помаранчеві відблиски на колони – майже такі ж високі, як і оточуючі кипариси.

Кієран приєднався до свого батька, і вони побігли між деревами до широких сходів, що оточували храм. На колонаді стояли люди в чорному, і я, не питуючи, знала, що це люди Кастіла та Охоронниці Атлантії. Ті, кому він довіряв.

Коли кілька вольвенів збігли сходами, Кастіл сповільнив крок Сетті.

– Найімовірніше, спочатку ми зустрінемося з моїм батьком. Він має побачити, що ти не піднеслася.

Я кивнула. В мені вирувала нервова енергія і щось неприборканіше.

- Потім розберемося з Аластіром, - продовжував Кастіл, прибираючи руку з моєї талії. Його долоня ковзнула на моєму животі, викликаючи трепет. - Я витягнув з Аластіра все, що може нам стати в нагоді, тому ти знаєш, чим сьогодні все закінчиться.

Моя знервованість змінилася рішучістю. Я знала, чим сьогодні все скінчиться. Впевненість проникла до кісток і заповнила центр грудей. Я скинула підборіддя.

– Смертю.

– Від твоєї руки чи від моєї? - Запитав він, проводячи губами по вигину моого підборіддя.

– Від моєї.

* * *

Взявшись за руки, ми з Кастилом піднялися східцями храму Сейона. По колонаді нишпорили близько двох дюжин вольвенів, а Джаспер з Кієраном стояли перед дверима, такими ж чорними, як небо, і майже такими ж високими, як сам храм.

Коли ті, хто чекав між колонами, помітили Кастіла, а потім мене, повіtrя наповнилося терпкістю невпевненості і свіжішим лимонним смаком цікавості. Зміни, які відчув у мені Кастіл, відчули й вони. Я бачила це після того, як завмерли Охоронниці. Їхні руки потяглися до піхв і зупинилися. Схиливши голови набіk, вони намагалися зрозуміти, що відчувають. Ні від кого не виходило страху - ні від Хранительок, ні від інших. Мені захотілося запитати когось із них, що вони відчули побачивши мене, що змусило їх спочатку потягтися до мечів, а потім завмерти. Але Кастил міцніше стиснув мою руку, не даючи мені підійти до них, що я, мабуть, намагалася зробити.

Тільки боги знали, як я зараз виглядала з розпатланим волоссям, у тісних штанях, чоботях і в плащі Кастіла поверх неї за розміром великої чужої туніки. Цілком можливо, що мене прийняли за Спрагу.

Коли ми дісталися до верхнього ступеня, один із атлантіанців вийшов перед. Це був Еміль, його рудувато-каштанове волосся у свіtlі смолоскипів здавалося майже червоним. Він перевів погляд з Кастіла на мене, його ніздрі роздулися, а горло смикулося - він проковтнув. Гарне обличчя трохи зблідло, він взявся за рукоятку меча і злегка вклонився.

- Радий бачити вас тут, ваша високість.

Я трохи смикула головою. Це звернення застав мене зненацька, і я не відразу згадала, що ношу цей титул як дружина Кастіла.

– Я теж, – сказала я з усмішкою.

Від Еміля прокотилася хвиля потрясіння. Він дивився на мене, ніби не зовсім вірячи тому, що я тут стою. Враховуючи, в якому стані я була, коли він бачив мене востаннє, я не могла його звинувачувати.

— Дякую за допомогу, — додала я.

На обличчі атлантіанця з'явився той самий вислів, що й у Нейлла, коли я подякувала йому. Однак Еміль схилив голову і обернувся до Кастіла.

— Твій батько у храмі і далеко не в райдужному настрої.

- Готовий посперечатися, що не в райдужному, - буркнув Кастил.

До нас підішов Нейл. Еміль криво посміхнувся.

- Як і жменька атлантіанців і смертних, які пробралися сюди і спробували звільнити Аластира.

— І до чого спричинила ця спроба? - Запитав Кастил.

— Не обійшлося без крові. - Еміль дивився на принца, і його очі блищають у світлі смолоскипів. — Тих, що залишилися живими, тримають з Аластиром, і вони... у вашому розпорядженні.

Кастил відкинув голову назад, і на його губах з'явилася похмуре посмішка.

— Хтось ще знає, що мого батька тримають тут?

- Ні, - відповів Еміль. - Твоя мати і сторожа корони вважають, що він усе ще з тобою.

- Прекрасно. - Кастил окинув мене поглядом. — Готова?

Я кивнула.

Еміль почав відходити назад, але зупинився.

- Мало не забув.

Він поліз під туніку. Джаспер з низьким гарчанням ступив уперед, нахиливши голову. Я завмерла. Кастил поруч зі мною трохи перемістився, його тіло напружилося. Атлантіанець нервово озирнувся на величезного вольвена.

— Це належить їй, — сказав він. — Я просто повертаю.

Я опустила погляд — він дістав чорний клинок, що відливає червоним у вогні смолоскипів. У мене перехопило подих. Еміль підкинув клинок і подав мені кістяною ручкою вперед. Це був мій кінджал із кровокамня. Той, що Віктер подарував мені на шістнадцятиліття. Це було не просто спогадом про людину, яка ризикнула кар'єрою і, мабуть, життям, щоб я навчилася себе захищати, а й єдиною річчю, яка від неї залишилася.

— Як?.. — Я відкашлялася і зімкнула пальці на холодній кістці вольвена. — Як ти його знайшов?

— Пощастило. — Він швидко відступив, мало не натрапивши на Делано, який нечутно підкрився до нього ззаду. — Коли я з кількома хлопцями повернувся оглянути місце події, кінджал лежав під кривавим деревом.

Я проковтнула грудку в горлі.

- Дякую.

Еміль кивнув головою, а Кастил ляснув його по плечу. Я прибрала руку з кінджалом під плащ, і ми пішли далі широкою колонадою. Біля стіни стояв худенький юнак. Я насліду дізналася похмуре обличчя з м'якими, майже крихкими рисами. Квентін Да'Лар. Він не посміхався, не балакав без угаву, його не переповнювало енергія, як це бувало зазвичай. Він нерішуче вийшов до нас. У момент, коли мое чуття поєдналося з його емоціями, у мене перехопило подих від його страждань. У ньому прозирала невпевненість і кислий смак провини, але під ними

клубилося щось ще... гірше. Страх. У мене стислося серце, а чуття швидко спробувало розпізнати, чи спрямований його страх на мене чи... Я згадала, що він був близький до Беккета. Вони дружили. Чи знав він, що сталося з його другом? Чи, як і раніше, вважав, що Беккет брав участь у нападі? Хоча я точно не знала, але мені не вірилося, що Квентін був замішаний у змові. У такому разі він би тут не стояв.

Кастил перевів на юного атлантіанця холодний бурштиновий погляд, але, перш ніж він заговорив, Квентін упав на одне коліно і схилив перед нами золоту голову.

— Вибачте, — промовив він тремтячим голосом. - Я не знав, що збирався зробити Беккет. Якби знав, я завадив би...

- Тобі нема за що вибачатися, — сказала я, не в змозі дозволити юному атлантіанцю нести неправдиву провину. Я раптом зрозуміла, що решта, мабуть, ще не знає, що насправді сталося. - Беккет був ні в чому не винний.

— Але він... — Квентін підвів голову. Його золотаві очі були сповнені сліз. - Він же привів тебе в Покої і...

— То був не він, — пояснив Кастіл. - Беккет не чинив жодних злочинів проти Пенеллаф чи мене.

- Я не розумію. — Атлантіанець невпевнено піднявся на ноги, його охопили спантеличеність та полегшення. — Тоді де ж він був, ваша високість... тобто Кастіл? Він із вами?

Я стиснула руку Кастіла, а на його щелепі засмикався м'яз.

- Беккет не залишав Межі Спеси. Він був убитий тими, хто перебував у змові з його дядьком.

Я не знала, чи інші відреагували на смерть юного вольвена. Все, що я відчувала, - це гірко, що стрімко захлеснуло атлантіанця, що послідувало за жорстоким ударом заперечення. Його біль був такий свіжий і потужний, що вибухнув у солоному повітрі навколо нас і згустився на моїй шкірі. Я чула, як Кастіл висловлює жаль, і бачила, як Квентін хитає головою. Його біль... він був абсолютним, і я подумала, що в його житті це, напевно, перша справжня втрата. Він був старший за мене, хоч і виглядав молодшим. Але за атлантіанськими мірками він все ще вважався дуже юним. Він намагався не показувати біль, стискаючи губи; його спина одеревеніла. Він намагався триматися, адже з ним говорив принц, його оточували вольвени, атлантіанці та Охоронці. Як не сумно, він програвав цю битву: страждання пульсувало в ньому хвилями. Якби він програв, Кастіл не засудив би його, але я відчувала, що Квентін хоче здаватися сміливим і сильним. Мені було важко спостерігати за цим. Я ненавиділа тих, хто опинився у відповіді за біль, завданий іншим, і за відібрані життя.

Я відреагувала не роздумуючи, підкоряючись інстинкту. Я залишила сумніви, що все могло піти не так, адже я тепер гадки не мала, на що здатний мій дотик. Вивільнила руку з руки Кастіла і притиснула до передпліччя атлантіанця. Погляд його широко розплющених очей метнувся до мене. На вії повисли слізи.

- Мені шкода, - прошепотіла я, бажаючи знайти кращі слова, більш дієві, більш надихаючі.

Але слова рідко допомагають зменшити біль втрати. Я зробила те, що вміла: витягла свої щасливі миті, теплі та сповнені надії емоції. Я згадала свої почуття, коли Кастіл сказав, що любить мене; згадала, що відчула, коли зрозуміла, що він зробив у Межі Спеси. Я взяла ці емоції та дозволила їм ринути через моє тіло до Квентіна.

Він сникнувся, а я побачила, як його горе та заперечення швидко слабшають. Зморшки навколо його рота розгладилися, плечі розслабилися. Він тяжко відихнув, і я більше не відчувала страждання. Я прибрала руку, знаючи, що йому полегшало на якийсь час. Я сподівалася, що перепочинок дасть йому трохи часу, щоб змиритися зі смертю друга, коли він виявиться один.

- Твої очі, - прошепотів Квентін, повільно моргаючи. — Вони дивні...

У світлі смолоскипів було видно, як спалахнули його щоки.

- Я хотів сказати, вони насправді гарні. Красиво дивні.

Піднявши брови, я подивилася на Кастіла.

Лінії його обличчя пом'якшилися.

- Вони світяться, - промовив він, трохи нахиляючись. - Тобто світяться не всі очі. - Він схилив голову набік. — Наче струмки світла. Сріблясте світло через райдужку.

Очі у тріщинах.

Кастіл подивився на тих, хто чекав на Кієрана з Делано, і побачив те саме, що і я. Блідо-блакитні очі у прожилках сріблясто-білого світла.

Такі самі очі були в тієї жінки, яку я бачила уві сні. Жінка, яка говорила зі мною. У цей момент вся моя істота усвідомила, що сказане нею було відповідю.

Розділ 13

Кастіл повернувся до мене, взяв за руку і піdnіс її до губ.

— Вони більше не світяться.

Він поцілував мої пальці, і ця проста дія зняла напругу, яка вже закрадалася в мене. Він схилив голову і прошепотів мені на вухо:

— Дякую за те, що зробила для Квентіна.

Я похитала головою, і він поцілував нерівний шрам на моїй щоці. Тримаючи пальці переплетеними з моїми, він махнув Охоронцям.

Дві вийшли вперед, приклавши долоню до серця, і вклонилися. Кожна взялася за одну з ручок черних дверей. Двері відчинилися, дряпаючи камінь. На колонаду хлинуло світло від свічок. Джаспер увійшов усередину, його сріблясте хутро заблищає. За ним пішли його син і Делано. Кастіл і я зробили крок уперед, я так само тримала, стискаючи в руці під плащем, вольвенський кінджал. Інші вольвени оточили нас з обох боків і попрямували до товстих колон, що височіли вздовж чотирьох стін внутрішньої зали. Чорні кам'яні колони також відбивали світло, як і храми в Солісі. Я дивилася, як вольвени нишпорять між ними, притиснувши вуха, їхні льодово-блакитні очі блищають. Пробігши залом, вони оточили високого широкоплечого чоловіка, що сидить спиною до нас на одній з кам'яних лав, які стояли рядами в центрі храму Сейона. Його спина була напружено прямою, він повертав голову, стежачи за вольвенами.

- Батьку, - покликав Кастіл, коли двері за нами з м'яким стукотом зачинилися.

Повільно й обережно піднявся король Атлантії і тільки потім повернувся. Його рука потяглася до пояса, де мали знаходитися піхви з мечем. У покоях Ніктоса цю людину було важко прочитати, але зараз він не так добре контролював емоції, коли перевів погляд із сина на мене.

Він відсахнувся назад, і його ноги натрапили на лаву.

- Ти не...

Він осікся, і мою шкіру обпалило крижаним потрясінням. Він витріщив очі, його зіниці так розширилися, що залишилася видна лише тонка золота смужка. Він уп'явся в мене поглядом, відкривши губи.

У мене пересохло у роті. Я боролася, бажаючи закрити чуття. Але втримала його відкритим, коли король зробив крок уперед. Кієран повернув до нього голову, і по залі прокотилося низьке гарчання, але батько Кастіла, здавалося, нічого нечув.

- Ти ж помирала, - хрипко промовив він.

Я зіщулилася при спогаді.

- Вмирала.

Пасма світлого волосся впало на грубу щетину на щоках і підборідді.

- Тебе було неможливо врятувати, - сказав він.

Кієран, схоже, розслабився і трохи відступив назад, хоч батько Кастіла зробив ще один крок до нас.

— Я бачив тебе. Бачив твою рану та скільки ти втратила крові. Тебе було неможливо врятувати, хіба що...

- Я забрав залишок її крові і дав їй свою, - сказав Кастіл. — Ось чому вона стоїть тут. Я піdnіс її.

— Але...

Король ніби втратив дар мови.

Зате я знайшла. Вдихнувши, я сказала:

— Я можу виходити на сонце – насправді ми їхали весь день сюди. Я не холодна на дотик, і маю емоції. І я не відчуваю потреби розірвати комусь горло.

Кастіл перевів на мене погляд, і я відчула легку іронію.

- Що таке? - Прошепотіла я. — Мені здалося, що це слід зазначити.

- Я нічого не сказав.

Я примружилася, глянувши на нього, і знову переключила увагу на батька.

— Я намагаюся сказати, що я не вампір.

Груди короля Валіна піднялися в глибокому вдиху, і я відчула, як його потрясіння з кожною секундою відступає, слабшає. Але я не вірила, що він так швидко впорався зі здивуванням. Він прибрав емоції подалі, сховав там, куди мені нелегко було дістатися – зробив те, що робив його син, коли не хотів, щоб я читала його емоції. У центрі моїх грудей гуділа енергія, і мені хотілося розхитати зведені ним стіни, знайти слабкі місця, розламати, відкрити...

Hi.

Я цього не хотіла.

З багатьох причин, а точніше тому, що це було б грубим насильством. Якщо хтось закривався від мене, він мав повне право. Це була єдина причина, яка мала значення, але я сумнівалася, що змогла б зробити щось подібне.

Батько Кастіла прочистив горло, привертаючи до себе мою увагу.

- Кастиле, не можу повірити, що ти це зробив. - Він відступив назад і сів на лаву, витягнувши ногу. Я більше не намагалася його прочитати. - Ти знат, що могло статися.

- Я точно знат, що могло статися, - відповів Кастіл. - Я знат ризики і зробив би це знову, навіть якби вона піdnеслася.

Мое серце радісно затримтало, але батько Кастіла не виглядав враженим.

- Ти знаєш, до чого подібний вчинок привів для нашого королівства, нашого народу, і забажав ризикнути?

- Якщо тебе вражає те, що я зробив, то ти повинен зрозуміти: заради мої дружини я піду на все і зроблю що завгодно.

- Погляд Кастіла був прикутий до батька. — Для мене немає надто великого ризику та жертви. Тому що вона для мене

Все. Немає нічого важливішого за неї, а я не значу нічого.

Я розімкнула губи і дивилася на Кастіла. У горлі здіймався маленький сплутаний клубок емоцій.

- Я в цьому не сумніваюся, сину. Я був з тобою, коли ти прийшов до тями і зрозумів, що вона зникла. Ніколи раніше за тебе таким не бачив. Ніколи цього не забуду.

Я повернула йому голову. Вже друга людина говорить про це.

- Я навіть можу зрозуміти твоє бажання її захищати. Боги, я добре це розумію. - Він провів рукою по обличчю, зупинившись на бороді. - Але як король я не можу схвалити те, що ти зробив.

Рука Кастіла вислизнула з моєї, кілька вольвенів подивилися на короля. У принцу виравав холодний, лякаючий гнів — той вид люті, яка, наскільки знала, була однією з причин, чому він отримав прізвисько Темний.

- Хіба я просив твого схвалення?

Мое серце здригнулося, а батько Кастіла пирхнув.

— Очевидно, що ні, зважаючи на те, що ти вже зробив.

— І?

Виклик у голосі Кастіла пролунав м'яко. Занадто спокійно.

У мене волосся стало дібки, а долоня, що стискає вольвенський кінджал, спіtnila. Від вольвенів виходила настороженість. Вони завмерли.

— Зачекайте, — сказала я, не знаючи, чи це говорю їм чи всім живим істотам у залі. — Кастил пішов на величезний ризик, проти якого багато хто виступив би, але він пішов. Усе скінчилося. Я не вампір.

Я згадала спрагу крові, яку зазнала після пробудження.

— Або принаймні не така, як інші вампіри. І хоча він, напевно, заслужив догану...

Король вигнув брову, а Кастіл насупився, дивлячись на мене.

- Прямо зараз це здається трохи недоречно, - наголосила я.

- Ти маєш рацію, - трохи подумавши, відповів король Валін. - Йому пощастило. Або тобі. Або мені і всьому королівству, оскільки ти не піднеслася. Наскільки я знаю. Якби ти нею стала, мій син знає, що я мав би зробити.

Він зустрівся зі мною поглядом.

— І я кажу це, розуміючи, що не зміг би навіть торкнутися тебе перед тим, як ці вольвени — яких я знав сотні років — вчепилися б у мене.

Він перевів погляд на сина.

— Ти б розв'язав війну, яка б послабила нас перед справжньою загрозою із заходу. Тобі просто треба це знати.

Кастил вигнув куточек губ, і я напружила побачивши його усмішки.

- Я знов, до чого могли привести мої дії.

- І тим не менш?

— І ось до чого ми прийшли, — відповів він.

Я різко вдихнула, відчуваючи, як гнів проривається через стіни, зведені королем.

— Так, ось до чого ми прийшли, — випалила я, і обидва глянули на мене. — Мабуть — до рішення розлютити один одного. Ale не я. Я не хочу нікого злити — а ви знаєте, що це на мене напали не один раз, а двічі, а потім вистрілили в груди за арбалета. Проте це я закликаю вас заспокоїтися.

Король здивовано дивився на мене.

— Касе, чому мені згадалася твоя мати?

— Тому що вона цілком могла вимовити цю промову, — відповів той. — Може, навіть справді таке говорила, крім частини про постріл.

Я закотила очі.

— Ну добре. Як я сказала, я не піднеслася. Або, принаймні, не така, як інші. У цьому ми всі згодні, правда? То, може, ви випадково знаєте, чим я стала? — У мене вирвався незграбний смішок, який привернув кілька цікавих поглядів. — Звучить надзвичайно дивно, коли я говорю це вголос.

— Я чув і дивніші речі, — зауважив Кастіл.

Я здивовано глянула на нього.

— Мені раніше не доводилося зустрічати нікого, хто відчувався б як вона, — сказав він батькові, і його тон більше не здавався вбивчо спокійним, що завжди було поганим знаком. — Ale ж вона більше не смертна.

Дуже дивно було таке чути, хоч я це вже знала.

— Так, вона не смертна, — підтвердив батько.

Він вивчав мене так уважно, що важко було стояти і ніяк не реагувати. Тим більше що зазвичай так мене розглядали ті, хто вирячився на мої шрами. Хоча я не думала, що він зараз їх узагалі бачив.

— I ти не вампір. Ніхто з них не може виходити на сонце іди перебувати серед наших родичів невдовзі після навернення і триматися так спокійно.

— I я так думаю, — погодився Кастіл. — Ти можеш пояснити, що сталося?

Його батько довго не відповідав, і хоч я на ньому зосередилася, нічого від нього не відчувала.

— Мабуть, це через її походження. Її кревна лінія, — сказав він. — Це відіграло роль. Вона відчувається... я навіть не розумію як.

Задзвеніли попереджуvalні дзвіночки — їх викликав раптовий смак внутрішньої боротьби, що раптом виник у мене в роті. Чи знов він більше, ніж казав? Інтуїція нагадувала, що так. Я оглянула зал і побачила навколо лише вольвенів. Я набрала більше повітря.

— Аластир сказав, що я рідня...

— Можу лише уявляти, що тобі наговорив Аластир, — перебив король Валін. — Щось може бути правдою. А щось — ні. I є те, що я та моя дружина, мабуть, зможемо підтвердити.

Мое серце тъхнуло, і я відчула тепло тіла Кастіла — він присунувся і притиснувся до моего стегна.

— Ale?

- Але я не вестиму цю розмову без Елоани, - відповів король, і мое серце здригнулося. Він упіймав мій погляд. – Знаю, що прошу багато про що, відкладаючи це, але вона має взяти в ньому участь.

Мене просили почекати, щоб розібратися, чи справді я походжу від короля Малека. Відкласти пояснення, чому я не стала вампіром, коли Кастіл піdnіс мене. Зрозуміло, я не хотіла чекати, але подивилася на Кастіла. Він на мить зустрів мій погляд, а потім обернувся до батька.

- Батьку, ти просиш багато про що.

– Знаю. Але так само, як ти підеш на все заради дружини, я зроблю все, щоб захистити свою.

– Від чого її треба боронити? - Запитав Кастіл.

- Від історії, яка переслідує нас століття, - відповів його батько, і я зіщулилася. Він повільно підвівся. - Ти можеш наполягати, але без Елоани я не про це говоритиму. Можеш її покликати зараз, якщо хочеш, але я вважаю, у вас є ще одна невідкладна справа.

Аластир.

- І думаю, ти захочеш, щоб я поговорив з твоєю матір'ю до того, як вона дізнається, що ти тримаєш мене тут, - провадив далі король з іронією в голосі. – Крім того, це дасть вам час відпочити – вам обом. Ви їхали без зупинок і через багато пройшли. Але вирішувати вам.

Кастіл подивився на мене. Скріпивши серце я кивнула.

- Впевнена? – тихо спітав він.

– Так, – підтвердила я, хай мені й хотілося кричати від розчарування.

Груди короля піdnялися.

- Дякую. Думаю, нам усім не завадить цей зайвий час.

Я відчула крихітні кульки тривоги. Аластир сказав, що батьки Кастіла не були замішані в змові, але король має причину відкласти розмову – він хоче, щоб була присутня його дружина.

- Думаю, буде дуже розумно зберегти в таємниці те, що сталося в руїнах від усіх, кого там не було, - порадив він. Іншими словами, ніхто не повинен знати, що Кастіл піdnіс мене. – А всі тут присутні присягнуть зберігати таємницю.

- Згоден, - сказав Кастіл.

- Але ж ви відчули в мені щось дивне? – Я переводила погляд із одного на іншого. - Хіба будь-хто, хто теж зможе це відчути, не зрозуміє?

– Вони лише зрозуміють, що ти не вампір і не смертна. Їхні відчуття не скажуть, що сталося, – пояснив король.

Це напевно заспокоювало. Але що щодо дерев Ейос? Зміна з ними має насторожити народ Атлантії.

- Отже, я вільний і можу піти? - спітав він у сина, і я не змогла зрозуміти, чи говорить він серйозно.

Кастіл кивнув головою. Кієран та інші вольвени простежили, як король іде до нас. Зупинившися за кілька футів, він поглянув на сина. Обидва мовчали. Я не була настільки наївною, щоб вважати, ніби в їхніх стосунках не виникло тріщини, хоч і хотіла, щоб цього не сталося. Я лише сподівалася, що це можна виправити.

Король Валін перевів погляд на мене.

— Вибач за те, що з тобою зробили, коли ти тільки-но приїхала, і потім. Не Атлантія. Ні Елоана, ні я не допустили б цього, якби знали, що задумав Аластир. — Крізь його стіни прорвалося співчуття. — І я знаю, що мої вибачення мало що змінять і не виправлять того, що трапилося, — наслідків зради та заподіяного зла. Того, що зробили Аластир та його спільніки.

Я кивнула.

— Всі...

Я зупинилася, перш ніж сказати, що все гаразд. Бо нічого хорошого у цьому не було. Тому я змогла лише вкотре кивнути.

Король Валін повернувся до сина.

— Можу тільки припускати, що ти збираєшся зробити з Аластиром та іншими, кого тримають у підземеллі, але постараєшся, щоб він не пережив цієї ночі. Інакше його страчують уранці. І поки корона лежить на моїй голові, я особисто подбаю, щоб зробити цей наказ.

Хоча мене тішило те, що він не вимагає поблажливості для Аластира, слова щодо корони викликали в мені хвилю занепокоєння. Я знала, що вони означають, хоча він і не виразився більш ясно. Він гадав, що йому не довго залишилося носити корону.

— Він не переживе цієї ночі, — запевнив Кастил. — І ніхто з них.

Король Валін кивнув і мить зволікав.

— Приходьте до нас, коли підготуєтесь. Ми будемо чекати.

Батько Кастила обійшов нас, і вольвени розступилися перед ним.

— Зачекайте. Будь ласка! — Відчуваючи на собі погляд Кастила, я повернулася до його батька, що зупинився біля дверей. Він озирнувся на мене. — Ви були в руїнах у Пустошах. Дякую, що допомагали Кастилу, допомагали мені. — Я сподівалася, що пізніше не виявлюсь дурницею за те, що подякувала йому. — Дякую.

Король Валін схилив голову набік.

— Не варто дякувати. Ти тепер сім'я. Звичайно, я допоміг би тобі.

* * *

Будинок.

Кієран сидів поруч зі мною у вигляді вольвена, а я стояла між кипарисами під променями місячного світла, що пробивалися крізь гілки. З скелі відкривався вид на темні в цей час води бухти Сейона, в яких відбивалися темно-сині та чорні фарби нічного неба. Звідси виднілися вогні міста — вони сяяли як зірки, що вирішили відпочити за деревами та долинами. Все це виглядало як прекрасне, майже неправдоподібне полотно. І трохи нагадала Карсадонію, але навіть серед ночі бухтою зазвичай плавало безліч суден, що розвозили пасажирів і товари. Але зараз тут панував спокій, тишку порушували лише шум водоспадів і далекі крики нічних птахів, і я з подивом і радістю відчула те саме, що коли стояла в покоях Ніктоса.

Я, як і раніше, почувала себе вдома.

Невже моя кревна лінія та ітер у ній пам'ятали цю землю, це повітря та це море? Невже моя спадщина настільки потужна? Я не вірила, що після нападу себе тут почуватиму так.

Теплий вітер кинув мені в обличчя поплутане волосся. Я прибрала їх назад, і повітряний потік підняв підлогу моого плаща. Відчули б мої батьки — принаймні той із них, у кому текла атлантіанська кров — те саме побачивши Атлантії?

Якби потрапили сюди. Серце стиснулося від смутку й гніву, і я покликала всі сили, щоб придушити ці почуття і не дати їм заволодіти мною. Інакше клубок емоцій вирвався б із грудей, а я... не могла цього дозволити. Не зараз.

На мою ногу та бік навалилося щось важке. Я опустила погляд – до мене притиснувся Кієран. Мене охопило непереборне бажання погладити його по голові, як мені часто хотілося зробити з Делано. Кієран залишився зі мною біля кам'яного павільйону за храмом Сейона, куди мене привів Кастил, перш ніж зі своїми людьми спуститися в підземний склеп за Аластиром.

Це був не той скlep, у якому я сиділа, але Кастил попросив мене залишитися нагорі. Мабуть, він не хотів, щоб я знову опинилася серед мертвих, що нагадало б мені про ув'язнення. Його запобіжність – ще одна якість, за яку я була нескінченно йому вдячна.

Я повернулася до моря, воскресаючи надію, яка спалахнула, коли я зрозуміла, що Єн може бути таким, як я. Якщо так, то він зможе приїхати сюди. Йому тут сподобається. Я знала це, хоч так мало тут бачила. Він також відчує цей спокій. А коли побачить море – ясне вдень та темне вночі? Я не могла дочекатися історії, на які воно його надихне. На моїх губах заграла посмішка.

Кієран підвівся, нагостривши вуха. Він почув кроки на кілька секунд раніше за мене. Може, я й стала сильнішою, але, схоже, гострий атлантіанський слух у мене не розвинувся.

Я озирнулася через плече. До нас повільно підходив Еміль, розуміючи, що Кієран не єдиний вольвен, що причайвся серед дерев.

- Час? - Запитала я.

Еміль кивнув і зупинився за кілька кроків від мене.

- Коли Аластир побачив Каса одного, він вирішив, що ти мертвa. Ми не стали його переконувати. Кас подумав, що в такому разі Аластир стане балакучішим і видасть інших своїх спільників. Але цей мерзотник мало що сказав.

– Але ж щось сказав?

Еміль стиснув щелепи.

– Нічого, що варто було б повторити.

- Дозволь припустити. Він сказав, що просто робив те, що потрібно заради захисту Атлантії, і що я загрожую? - Висловила здогад я. В очах атлантіанця заблищала сталь. - А ще він був неймовірно люб'язний і постійно вибачався.

- Приблизно так, - посміхнувся Еміль.

Я не була здивована чи розчарована. Що ще міг сказати Аластир? Зізнатися, що тієї ночі на заїжджому дворі більше нікого не було? Якби він зізнався, це не мало б жодного значення. Нам нема чого з нього витягувати. Принаймні мені.

- Напевно, тому Кастил дозволив йому вважати тебе мертвою. Думаю, він уже бавиться, уявляючи, яким буде обличчя Аластира, коли він побачить, що його план провалився. Ідемо. - Еміль почав повертатись. - Кас покличе нас, коли захоче видати нашу присутність.

А його план провалився?

"Так".

Я сіпнула, у мене підскочило серце. Я подивилася на Кієрана, і моя шкіра вкрилася мурашками. Він продовжував спостерігати за Емілем своїми сріблясто-блакитними очима.

- Хіба я?..

Я замовкла. Я не могла почути у голові голос Кіерана. Кастил ніколи з ним не спілкувався подумки. Але хіба я вже не чула голосу Делано? Хоча тоді спала.

- Ти в порядку? – з явним занепокоєнням поцікавився Еміль.

— Ага. Так. - Я швидко нахилилася і підняла з землі вольвенський кінджал. - Я готова.

Я тихо пішла за Емілем повз товсті дерев'яні стовбури назад у освітлений смолоскипами павільйон. Еміль підняв руку, закликаючи до мовчання, і я зупинилася. До павільйону залишалося ще кілька ярдів, але я побачила Кастила.

Він стояв у центрі, опустивши руки і трохи схиливши голову. Видно було лише вигин вилиці та повні губи. Одягнений у чорне, він виглядав як нічний дух, викликаний, щоб здійснити відплату.

Я прибрала кінджал під плащ. Охоронці вивели із задньої частини храму півдюжини чоловіків із зв'язаними руками. Мої м'язи напружились, коли Нейлл вивів останнього. Пошарпане шрамами обличчя Аластира було позбавлене емоцій, коли його поставили в ряд з іншими.

Їх усіх змусили опуститися навколошки. Мою душу запекла ненависть. Мої батьки. Кастиль. Його батьки. Я. Всі ми довіряли йому, а він не тільки задумував віддати мене Вознеслимся, але й наказав мене вбити. І в певному сенсі його план не провалився. Мене вбили. Кастил врятував мене, і я прокинулася як хтось інший.

«Переконання Аластира щодо мене не мають значення», – твердила я собі, спостерігаючи, як Кастил рушив уперед до безіменних людей, від яких виходив гіркий смак страху. Я нічим не заслужила на те, що вони з Аластиром зробили. Я боронилася. А мої батьки довірились йому. Я міцніше стиснула кінджал.

Кастил був неймовірно швидкий.

Я навіть не зрозуміла, що він зробив, поки чоловік, що стоїть найдалі від Аластира, не впав. Ще п'ять пішли за ним як кісточки доміно, і я побачила відблиск місячного світла на закривавленому мечі, тільки коли клинок зупинився за дюйм від шиї Аластира. Кастил зніс їм голови. Усім, окрім Аластира. За кілька хвилин.

Я відчула подих, який, здавалося, залишив тіло Аластира. Вольвен стояв нерухомо, наче висічений з каменю.

- Ти зрадив короля і королеву, - вимовив Кастил позбавленим емоцій голосом. І... я нічого від нього не відчувала, поки він тримав вістря закриваленого меча біля шиї Аластира. - Ти зрадив мене, і ти зрадив Атлантію. Але ніщо з цього не є найстрашнішим із твоїх гріхів.

Аластир повернув голову, щоб подивитись на Кастила.

- Я зробив...

- Неймовірне, - сказав Кастил.

- Пророцтво...

- Повна нісенітниця, - гаркнув принц.

Аластир мовчав кілька хвилин.

- Кастил, вибач за біль, який я тобі завдав. Я мусив це зробити. З нею треба було розібратися. Сподіваюся, ти колись це зрозуміеш.

По тілу Кастила пробігла тремтіння, і я відчула, як у ньому закипає гнів, гарячий, як розплавлена руда для кування сталі. На мить я подумала, що Кастил сам це зробить. Покінчить з Аластіром прямо тут. І, чесно кажучи, я не тримала б на нього образи. Якби Аластир зробив з Кастилом те саме, що зі мною, я не змогла б зупинитися.

Але Кастил зміг.

З гідним захопленням самовладанням він прибрав меч від шиї Аластира і опустив, витираючи меч про туніку бранця.

Від образи щоки Аластира спалахнули.

- Це ти відповідаєш за роки кошмарів, які мучили Поппі, адже так? - Запитав Кастил, закінчивши витирати меч. – А потім ти потоваришував із нею. Ти дивився їй у вічі, посміхався їй, весь час знаючи, що залишив її тоді вмирати страшною смертю.

Аластир дивився перед собою.

— Так.

— Може, Охочі розірвали її шкіру, але це ти відповідаєш за її біль – за шрами, видимі та приховані. Мені слід було вбити тебе за це одне. - Кастил прибрав меч у піхви. – Але я не буду.

- Що? - Аластир смикнув голову в його бік. – Ти... даєш мені відстрочку?

- Вибач.

У голосі Кастила не вибачалося. Еміль мав рацію. Він бавився.

- Ти не вірно зрозумів. Я сказав, що мені треба було вбити тебе, але я не буду. Але я не казав, що ти сьогодні не помреш.

Кастил озирнувся на дерева.

Туди, де я чекала.

Еміль кивнув і відійшов убік.

Я зробила крок вперед.

Поки перетинала відстань, що розділяла нас, єдиним звуком, що порушувавтишу, було хрипке дихання. Аластир витріщив очі. Наші погляди зустрілися та зчепилися. За моєю спиною пролунало гортане попереджувальне гарчання. Моеї руки торкнулося тепле хутро, і Кієран вийшов уперед, зупинившись поряд зі мною.

Я тримала під плащем кінджал, відчуваючи дивний спокій. Аластир приголомшено дивився на мене.

- Як?..

Його гарне, вкрите шрамами обличчя споторилося, коли здивування зникло, змінившись гримасу гніву. Його ненависть була відчутною істотою.

- Зроби це. Давай же. Це не має значення. Зі мною це не закінчиться. Ти доведеш, що я правий. Ти...

Швидко розмахнувшись по дузі, я кинула кінджал, і кровокамінь встромився глибоко в його горло, перетворивши отруйні слова в булькання.

Я впала на коліна, схопивши Аластіра за плече, перш ніж він завалився вперед. Тепер наші очі були на одному рівні, і ненависть його погляду змінилася шоком від рани. Поняття не мала, що світилося у моєму – якщо мої очі взагалі щось висловлювали.

- Після цієї ночі я більше ніколи про вас не згадаю, - пообіцяла я, витираючи клинок про його туніку, як і Кастил. – Я лише хотіла, щоб ви це знали.

Він відкрив рота, але звідти потекла кров. Я встала і відпустила його. Він упав і смикнувся, а кров полилася струмком.

— Що ж, — сказав Кастіл. — Ця смерть не буде швидкою.

Поспостерігавши, як камінь чорніє в місячному свіtlі, я подивилася на Кастіла.

— Раніше я помилялася. Деякі не заслуговують на честь померти швидко.

Він підняв куточок губ, і на його щоці намітилася ямочка. Він глянув на моє обличчя.

— Таке дивовижне та злісне маленьке створення.

Я відвернулась, а Кієран пробіг повз мене до тіла, що лежало на землі, і, поклавши величезну лапу на спину Аластира, вчепився в нього пазурами і підняв голову до неба. Тишу ночі прорізalo глибоке виття, що рознеслося луною по долинах і над морем. По моїй шкірі побігли мурашки. Звук був довгим і, здавалося, висів у повітрі навіть після того, як Кієран опустив голову.

Минула мить.

Внизу, біля моря, що темніє, пролунало пронизливе виття. Далі — ще й ще. По всьому місту сотні вольвенів відповіли на поклик Кієрана. Їх гавкоту вторив тупіт лап. Серед дерев замиготіли їхні тіла. Тисячі кіттів уп'ялися в землю.

Вони прийшли.

Подібно до невблаганих хвиль, що билися внизу об скелі, вони прийшли — великі й маленькі. Вони прийшли і почали пожирати свою здобич.

Розділ 14

Коли ми рушили дорогою навколо храму Сейону, що густо заросла деревами, вже займалася зоря, фарбуючи небо яскравими рожевими і блакитними розлученнями. Я впіймала себе на тому, що задоволення від відплати виявилося сумно швидкоплинним.

Не те, щоб я шкодувала, що забрала у Аластіра життя або що не постаралася зробити його смерть швидкою. Мені лише хотілося, щоб у цьому не було потреби. Коли зійшло сонце, я мріяла, щоб воно знаменувало початок дня, не затъмареного смертю.

Я не усвідомлювала, що все ще стискаю вольвенський кінджал, поки Кастіл не розтиснув мовчки мої пальці і не сунув кінджал у піхви, що висять у нього на стегні.

— Дякую, — прошепотіла я.

Він перевів погляд на мене. Його очі блиснули відтінком топазу. Мені здалося, що він хоче заговорити, але він промовчав. З кущів і дерев з'явилися вольвени. Їх було багато — деякі великі, інші маленькі, ледве більші за Беккет. У мене стислося серце. Вони побігли поруч із нами, нагостривши вуха.

Я не могла не думати про те, що вони зробили з Аластіром та іншими — у мене досі стояв у вухах хрускіт кісток і звук розривається плоті. Ця ніч запам'ятається мені надовго. Цікаво, чи не засмутиться у них після цього травлення?

Однак питати я не стала, вирішивши, що це непристойне питання.

Але зараз я була зосереджена на тому, як переставляти ноги. Кожен крок забирає енергію, що у мене швидко закінчувалася. Втіма могла викликати брак сну, коли ми вдруге перевалювали через гори Скотос, брак відпочинку після першої подорожі або все, що трапилося з того моменту, як я прибула до Атлантії. Усе це могло подіяти разом. Кастіл, мабуть, виявився так само виснажений, як і я. Була й хороша новина: я знову потрапила під сонячне проміння, але моя шкіра не почала розкладатися і з нею не сталося нічого поганого.

Це було очевидним плюсом.

- Тримаєшся? – тихо спітав Кастил, коли ми підійшли до Сетті.

Шерсть коня блищала в променях ранкового сонця, як онікс. Він щипав траву.

Я кивнула, думаючи, що навряд чи такого повернення додому хотів Кастил. Як довго він не бачився з батьками? Роки. І ось якою виявилася зустріч – з нападом на нього, мене та можливим розладом у стосунках з батьком.

Мені на груди ніби ліг важкий камінь. Одна з Охоронців підвела до нас Сетті. Я підвела голову, дивлячись на гори. Скотос, і побачила бліскучий червоний полог.

Красвиди Атлантії назавжди змінилися, але що це означало?

- Поппі? – тихо покликав Кастил.

Зрозумівши, що він чекає на мене, я відірвала погляд від гір і схопилася за сідло Сетті. Я не знала, чи достатньо в мене сил, щоб скочити на нього, як я це зробила біля мисливської хатини. Мене підняв Кастил і швидко піднявся сам.

Кієран приєднався до нас, прийнявши образ смертного і одягнувшись в одяг, який віз Нейлл. Він тепер їхав верхи, і я бачила тіні у нього під очима. Ми всі втомилися, тому не дивно, що йшли з храму мовчки. Вольвени супроводжували нас, але я не бачила Еміля та Нейлла і ніде не помітила Квентіна.

Деякий час ми лавірували між скелями, а потім виїхали на поле рожевих та блакитних кольорів. Я глянула на дерево на іншому краю поля, але з дороги Покої Ніктоса не було видно. Цікаво, в якому стані тепер цей храм? Зітхнувши, я подивилася вперед. Серце завмерло побачивши Стовпів Атлантії. Колони з мармуру та вапняку підносилися так високо, що майже губилися в хмарах. На камені були вирізані письмена незнайомою мені мовою. Це місце відпочинку Теона, бога злагоди і війни, і його сестри Лейли, богині миру і відплати. Колони з'єднувалися зі стіною, такою ж високою, як Вал, що оточує столицю Соліса. Стіна тяглася і губилася вдалині.

Будинок.

Я почувала себе вдома. Це підтверджувало трепет у грудях. Відчуття того, що все вірно. Я озирнулася на Кастила, щоб сказати йому це, але вловила гнів, що закипав у ньому, що наповнив мій рот кислотою. А його занепокоєння відчувалося в горлі, як густі вершки.

– Я гаразд, – сказала я.

- Мені хотілося б, щоб ти перестала це повторювати. - Він міцніше стиснув поводи. – Ти не гаразд.

- Мені б теж хотілося не повторювати, - наполягала я.

- Ти втомилася. - Кастил неміцно обвив рукою мою талію. - Ти через багато чого пройшла. Ти ніяк не можеш бути гаразд.

Я дивилася на його руку, що стискає поводи. Часом гадала, чи міг він відчувати мої емоції чи читати думки. Звичайно, він не міг, але вивчив мене краще, ніж ті, хто знов мене роками. Вражає, що йому це вдалося за такий короткий час. Але зараз я майже хотіла, щоб він мене не знов. Я зморгнула гарячі безпричинні слізози, що підступили до очей. Не розумію, чому раптом так розчулилася, але мені не хотілося, щоб його це обтяжувало. Я потяглась до нього, але зупинилася і впустила руку на коліна.

– Пробач, – прошепотіла я.

- За що?

Я з зусиллям проковтнула і підняла погляд, дивлячись у спину Кієрана.

– Просто... за все.

Кастил напружився.

- Ти серйозно?

- Так?

- За яке саме «все» ти перепрошуюеш?

Навряд чи достатньо буде повторити це слово.

- Я думала про те, що ти кілька років не бачив батьків, і твоє повернення додому мало пройти добре - щасливо. А натомість сталося все це. І Аластир ... - Я похитала головою. - Ти знов його набагато довше, ніж я. Його зрада мала тебе засмутити. І ще я думала про покої Ніктоса і наскільки сильно вони пошкоджені. Готова посперечатися, що храм стояв тисячі років. А потім прийшла я і ...

- Поппі, дозволь перервати тебе. З одного боку, мені хочеться розсміятися.

- Мені теж, - вставив Кієран.

Я примружилася на вольвену.

- Але з іншого боку, мені не здається смішним, коли вибачаєшся за те, що тобі не підвладно.

- Підтримую, - кинув Кієран.

- Кієран, я не з тобою розмовляю, - огризнулася я.

Вольвен знизвав плечима.

- Я лише додам. Живи далі. Ми з батьком прикинемося, ніби вас не чуємо.

Я насупилась і подивилася на Джаспера, який їхав з нами у вигляді смертного. Я не помітила, коли він обернувся до людини.

Кастил понизив голос:

- Нам потрібно буде багато про що поговорити, коли ми опинимося десь на самоті і в мене з'явиться можливість переконатися, що твої рани зцілені.

- Які рани?

Він зітхнув.

- Ти, мабуть, не помітила, але ти, як і раніше, вся в синцях після відпочинку в мисливській хатині.

Після того, як він піdnis мене... у ту, ким я тепер стала.

- Я...

- Поппі, не кажи знову, що ти гаразд.

- Я й не збиралася, - збрехала я.

- Ну так. - Він посунув мене ближче до себе - так, що я притулилася до його грудей. - Що тобі треба знати, то це те, що ти ні в чому не винна. Ти нічого не зробила неправильно, Поппі. Твої провини ні в чому немає. Ти це розумієш? Віриш у це?

— Я знаю, що нічого не зробила, щоби викликати все це.

Я казала правду. І не звинувачувала себе в діях інших людей, але все одне моя поява виявилася руйнівною, навмисно чи ні. Це інший різновид провини.

Ми замовкли, і я перевела погляд на Кієрана, на місто, що розкинулося — Бухту Сейона. Великі пологи пагорби і долини були усіяні будинками кольору піску і слонової кістки — квадратними, круглими, бліскучими під тьмяним сонцем. Деякі будівлі були присадкуватими, з однаковими шириною та висотою. Вони нагадали мені храми в Солісі, тільки на відміну від них будинки були збудовані не з чорного дзеркального каменю. Ці будинки ловили сонце, обожнювали його. Деякі споруди здавались вище замку Тірман, їхні стрункі вежі граційно підносилися в небо. І всі дахи, як я могла бачити, покривала зелень. На них росли дерева, і спускалися кучеряві пагони, посыпані яскравими рожевими, блакитними та фіолетовими квітами.

Бухта Сеона розміром не поступалася Карсадонії, і це було лише одне з міст Атлантії. Я не уявляла, як міг виглядати Еваемон — столиця Атлантії.

Перші ознаки сільського життя ми побачили на фермах перед містом. На полях паслися корови та пухнасті вівці. Біля дороги кози об'їдали бур'яни та листя з низьких гілок. У садах зрілі жовті фрукти і росли різні овочі, а трохи острівної головної дороги через покриті мохом стволи кипарисів виднілися стіни кремових будинків. Їх було чимало, всі на пристойній відстані один від одного і досить велики, щоб умістити немалу родину. Нічого схожого на Масадонію або Карсадонію, де переважали просторі особняки та маєтки, а робітники або їздили в місто, або селилися в ледь придатних для життя халупах.

Коли ми проїжджали повз ферми, худоба, що пасуться, не звертала уваги на супроводжуючих нас вольвенів. Можливо, тварини звикли до них і відчуvalи, що ті не загрожують. Цікаво, чи чули вночі фермери чи жителі міста вольвенів, що біжать до храму Сейону? Їхнє виття повинно було всіх перебудити.

Але думки про вольвенів відійшли на задній план, коли перед нами раптово постало місто. Мене затопила нервова енергія.

Тут не було воріт, внутрішніх стін і будівель, що наповзали одна на одну. У повітрі не стояв сморід людей, змушених скучено жити в обмеженому просторі, який бив у ніс, коли в'їжджаєш до Масадонії чи Карсадонії. Той запах завжди нагадував мені про негаразди і безвихід, але в Бухті Сейона пахло садами і сіллю з моря. Сільські угіддя та кипарисові гаї переходили до міста.

Так і здавалося — жодного поділу між тими, хто годував місто, і тими, на чиї столи попадала їжа.

Цей вигляд викликав у мені приплив віри і надії, і я сіла в сідлі. Я мало що знала про атлантіанську політику, але розуміла, що королівство не було повністю позбавлене проблем. Воно стрімко ставало перенаселеним, і Кастил сподіався це віправити, поторгувавшись із Солісом щодо повернення земель на схід від Нового Пристанища — великого і майже безлюдного шматка Соліса. Хтось міг і не помітити, наскільки суттєвою є різниця між королівствами, але вона була величезна. І якщо Атлантія змогла все так влаштувати, то може і Соліс.

Але як це можливо? Якщо нам з Кастилом вдасться повалити Криваву Корону, Соліс залишиться тим самим, тільки буде безпечнішим для смертних, тому що виживуть тільки ті, що піднеслися, які погодяться приборкувати свою спрагу крові. Але влада залишиться в багатих. А найбагатші — піднесені. Вони благоденstвують у становому суспільстві, яке буде важче змінити, ніж покласти край Ритуалам та вбивствам невинних.

Але чи можна вірити в те, що більшість Знеслих зміниться? Чи погодяться на це нові королі з королевою, які замінять тих, що зараз правлять Кривавою Короною? Чи взагалі будуть зміни в Солісі? Однак ми маємо спробувати. Це єдиний шлях уникнути війни та запобігти подальшому знищенню та незліченним смертям. По-перше, ми повинні переконати королеву Ілеану і короля Джалару, що, всупереч твердженням герцогині, мій союз із принцом нестиме загибель тим, що піднявся, а не призведе до краху Атлантії. Обидва — і герцогиня, і Аластир — помилялися, і вони мертві.

У якомусь сенсі Вознесшиесь самі започаткували свій крах тим, що створили Діву і переконали народ Соліса, ніби я обрана богами — богами, яких смертні вважають дуже навіть живими і не втрачають пильності. Ті, що піднеслися,

зробили мене своєю маріонеткою і символом Соліса в очах людей, якими маніпулювали. Мій шлюб із Кастилом послужить двом цілям. Доведе, що атлантіанці не поширюють чуму, відому як Спраглих, – цю брехню піднесли винайшли, щоб прикрити власні злі діяння і посіяти страх, за допомогою якого легше керувати людьми. І народ Соліса повірить, що боги схвалили союз Вибраної та атлантіанця. У нас буде перевага завдяки брехні Вознеслих. Вони збережуть владу тільки якщо зрозуміють це. Тому що якщо вони звернуться проти мене, все їхнє королівство брехні обрушиться. Кастил мав рацію, коли називав королеву Ілеану розумною. Вона й справді розумна. Їй доведеться погодитись. Ми запобігаємо руйнівній війні і, можливо, при цьому змінимо Соліс – змінимо на краще.

Але в самій глибині моєї істоти зазвучав дивний голос, дуже схожий на мій, але не мій, що походить з того ж місця, що й пробуджена в мені давня сутність. Від його шепоту стало не по собі, і я похолола від страху.

«Іноді війні запобігти не можна».

* * *

По обидва боки дороги знаходилися два великі стадіони, що нагадали руїни в Межі Спеси. За колонами вишикувалися статуї богів, а зовнішні, далекі від дороги стіни були вищими, і на них розташовувалися ряди сидінь. На кожній сходинці, що веде до споруд, стояли букети яскравих фіолетових квітів. Обидва стадіони пустували, як і невеликі павільйони із золотими та блакитними пологами, що колихалися на теплому вітрі, та будівлі навколо. Але пустими вони залишалися недовго.

- Кастил, - сказав Кіран. У його тоні простежувалася застереження.

— Знаю. - Рука Кастила міцніше стиснулася на моїй талії. – Я сподівався, що нам удасться проїхати далі, перш ніж нас помітять. Очевидно, що нам не пощастило. Вулиці заповнюються.

Дивний голос усередині мене і викликана ним тривога швидко стихли, коли з будинків почали повільно й обережно виходити люди. Чоловіки. Жінки. Діти. Здавалося, вони не помічали Джаспера чи Кірана, ніби вигляд першого без сорочки верхи на коні – звичайнісіньке явище. Може, так воно й було. Зате вони широко розплющеними очима вирячилися на Кастила і мене. Від усіх, на кого я не дивилася, виходило замішання. Усі ніби застигли, а потім літній чоловік у синьому прокричав:

— Наш принц! Принц Кастил! Наш принц повертається!

Натовпом промайнуло зітхання, наче порив вітру. Двері крамниць і будинків відчинялися. Мабуть, люди не знали, що Кастил прийшов до тями після квітки тіньовика. Я гадала, що їм відомо про те, що сталося у покоях Ніктоса. Чи падав кривавий дощ на місто? Звичайно, вони помітили дерева Ейос, хоча вид на гори зараз затуляли будинки.

Вулиці заповнили схильовані крики та привітання, люди гаманіли, вискачували з будинків або висовувалися з вікон. Вони вдягали тремтячі руки, і одні вигукували ім'я Кастила, а інші – подяки богам. Літній чоловік упав навколошки, зчепив руки на грудях і заплакав. І не лише він. Жінка плакала. Багато хто ридав у відкриту, вигукуючи його ім'я. Кастил ворухнувся за моєю спиною, а мої очі розширились. Я ніколи не бачила нічого подібного. Ніколи.

— Вони... деякі плачуть, – прошепотіла я.

— Думаю, вони боялися, що я мертвий, - зауважив він. – Я досить довго не був у дома.

Не впевнена, що причина була у цьому. Як я бачила в Новому Притулку та Межі Спеси, він мав любов і пошану. Я зозирнулася, бачачи миготіння захоплених, усміхнених облич, і до горла підступив ком. Подібного не відбувалося, коли до своїх міст приїжджали Вознесшиєся. Навіть коли королева чи король виходили перед народом, що, наскільки пам'ятала, траплялося нечасто. Народ у таких випадках завжди мовчав.

Люди завмиралі, вітальні крики переходили у шепіт. Спершу я не зрозуміла, в чому була причина.

Вольвени.

Мабуть, колись вони відстали, але тепер повернулися до нас. Вони бігли вулицею, пробиралися тротуарами, рухалися

між смертними та атлантіанцями. Вони не гарчали і не клацали зубами, але їхні тіла здавалися явно напруженими.

Моя шкіра защипала від усвідомлення, що погляди перемістилися з Кастіла на вольвенів, а потім на мене. Я застигла, відчуваючи, як дивляться на мій закривавлений брудний одяг та синці. І шрами.

— Я вибрав би інший шлях до будинку Джаспера, якби було можливо, — сказав мені Кастіл, понизивши голос.

Ми повернули на дорогу, де будівлі прямували до хмар, а з-за будинків почали показуватись кришталево-чисті води моря Сейону. Я і забула про пропозицію, яку Джаспер зробив у Покоях Ніктоса. Значить, Кастіл їхав до нього, а не до батьків.

- Але це був найменш людний шлях, - додав він.

То це найменш людна територія? Тут же... боги, тут, мабуть, тисячі людей: на вулицях, у вікнах, на сплутаних балконах і терасах.

- Знаю, що це занадто, - вів далі він. - Вибач, що не вдалося це відкласти на якийсь час.

Я потяглася до його руки, що легко лежала на моєму боці. Цього разу я не зупинилася, а поклала руку поверх його ізнизила.

Кастіл повернув долоню і повернув мені цей жест. Ми не стали розчеплювати руки.

Мені хотілося відвернутися, не дозволяти собі відчути емоції людей, але це була б боягузтво. Я дозволила чуттям залишатися відкритим і потягнутися настільки, щоб вловити найслабші відлуння емоцій на випадок, якщо я втрачуся в контролі... над тим, на що здатна. Через серце, що шалено билося, і думок, що розбігалися, було важко зосередитися, але через кілька миттєвостей я відчула від жителів Атлантії... терпкість замішання і легкий, свіжий смак цікавості.

Жодного страху.

Жодної ненависті.

Тільки цікавість і збентеження. Я цього не очікувала. Чи не після храму. Я притулилася до Кастіла і припала головою до його грудей. Емоції натовпу могли змінитись, коли люди дізнаються, що я зробила і чим можу чи не можу виявитися. Але зараз я вирішила про це не перейматися. Я хотіла прикрити очі, але мою увагу привернула темно-синя тканина.

На балконі високої будівлі стояла жінка з білим волоссям. Вітер тріпав її синю сукню. Вчепившись у чорні перила, вона повільно опускалася на одне коліно і притискала кулак до худих грудей. Вона схилила голову, і вітер розтріпав її сніжно-біле волосся. На іншому балконі старий з сивим волоссям, заплетеним у довгу товсту косу, зробив те саме. А на тротуарі...

Чоловіки та жінки, чиї шкіра та тіла носили ознаки віку, опускалися навколошки серед тих, хто залишався стояти.

— Л'єssa! - Вигукнув чоловік, ударивши долонею по землі, чому я здригнулася. - Мейя л'єssa!

Сетті відкинув назад голову, коли з одного будинку вискочили двоє дітей – один не старше п'яти років. Їх каштанове волосся майоріло на вітрі. Один з них обернувся відразу – з його шкіри пробилося смугасте коричнево-біле хутро, і воно впало вперед. Крихітний вольвен почав гавкати і підстрибувати, ляскавчи вухами. Друга дитина, приблизно на рік старша, побігла поруч із цуценям.

Кастіл міцніше стиснув поводи Сетті, коли малюк закричав:

— Л'єssa! Л'єssa!

Л'єssa. Я чула це слово, коли мені снився жах у горах Скотос, – його промовив голос Делано. Він сказав ці самі слова. Або мені насnilося, що сказав.

Малюк схопив старшу дитину і погнався за тим, який обернувся до вольвена. На тротуарі та на балконах з'явилися молоді чоловіки та жінки з немовлятами на руках і опустилися навколошки. Від інших крижаними хвилями котилося подив, а вигуки «Лъєсса!» ставали дедалі голоснішими.

- Що це означає? - Запитала я Кастіла.

Ще один малюк звернувся до маленької пухнастої істоти, яка відтіснила назад на тротуар наступний за нами великий вольвен. Маленька дівчинка чи хлопчик клацнув зубами і почав ганятися за власним хвостом.

- Лъєсса? - Уточнила я.

- Це старою атлантіанською. Мовою богів. - Голос Кастіла був схвильованим. Він прочистив горло і знову стиснув мою руку. - Мейя лъєсса. Це означає "моя королева".

Розділ 15

Будинок Джаспера стояв на скелі, з якого відкривався вид на море та значну частину міста. Вище підносилося тільки розкішний палац на сусідній скелі - як я припустила, резиденція короля з королевою. Я гадки не мала, чи приїхали вони в Бухту Сейона і чули вітальні крики.

Мейя лъєсса.

Моя королева.

Це була одна з трьох тем, на яких мені вдавалося не зациклюватися після того, як я прокинулась у мисливській хатині. Корольова. Я не могла про це міркувати і навіть не намагалася. Принаймні поки не викупуюсь, не висплююсь і не співаємо хоч трохи. Тому я лише розглядала стебла білих та фіолетових квітів, що звисали з плетених кошиків, які прикрашали стіни внутрішнього двору.

Коли ми наблизилися до стайні, моя увага перейшла до центру двору. Там дзюрчала і плескалася вода багатоярусного фонтану, висіченого з каменю квіткового кольору, який відбивав світло ще сильніше, ніж каміння, з якого зводили храми в Солісі.

З однієї стайні вискочив чоловік у коричневих штанях та вільній білій сорочці. Він перевів погляд з Джаспера і Кієрана на Кастіла і в ньому спалахнуло здивування. Він низько вклонився.

- Ваша високість.

- Харлан, - сказав Кастіл. - Знаю, ти досить давно мене не бачив, але не варто так звертатися до мене.

Я не могла уявити, щоб хтось із Вознеслих, не кажучи вже про короля з королевою, дозволив собі подібну фамільяність. Люди, які не привітали герцога Тирмана належним чином, зазвичай безвісти зникали.

Тим часом Джаспер спішився. Харлан кивнув головою.

- Так, ваше ... - Він осікся з несміливою усмішкою. - Так, досить давно.

Коли він узяв поводи Сетті, я побачила, що очі у чоловіка темно-карі. Він або смертний, або з лінії перевертень. Я хотіла запитати, але таке питання здавалося неввічливим. Він глянув на мене, на мить затримавшись на моєму обличчі.

- Харлан, я хочу представити тебе якомусь надзвичайно важливому для мене, - сказав Кастіл, а Кієран повернувся до нас. - Це моя дружина, Пенеллафе.

Моя дружина.

Незважаючи на все, мое серце безглаздо підскочило.

- Ваша дружина? - Чоловік моргнув раз, другий, і його обличчя розпливлося в широкій усмішці. – Вітаю, ваше...
Вітаю. Навіть не знаю, який сюрприз більший. Ваше повернення або ваше одруження.

- Він любить, щоб було або все, або нічого, - зауважив Кієран, поплескуючи по боці свого коня. – На випадок, коли ти забув.

Харлан засміявся, чухаючи світлу шевелюру.

— Мабуть, забув. - Він знову глянув на мене. – Для мене честь познайомитись з вами, ваша високість.

Він знову вклонився, цього разу вищуканіше.

Кієран глянув на мене, скинувши брову, і вимовив одними губами: «Ваша високість».

Якби я не так втомилася і прагнула не справити вдруге поганого першого враження, я зіскочила б з Сетті і врізала вольвену по обличчю. Сильно. Але натомість я відклейла мову від неба.

- Дякую, - вимовила я, сподіваючись, що мій голос не звучить для нового знайомого так само дивно, як і для мене самої. – Але мене також не треба так називати. Пенеллаф зійде.

Чоловік посміхнувся, але мені здалося, що моя пропозиція влетіла йому в одне вухо і вилетіла з іншого.

- Сетті досить багато часу провів у дорозі. Йому може знадобитися додатковий відхід, - сказав Кастил, на щастя, відволікаючи від мене увагу.

— Я подбаю про нього та про інших. — Харлан узяв поводи і почухав морду Сетті.

Кастил граціозно зістрибнув на землю, що змусило мене здивуватися, звідки в нього береться енергія. Він одразу потягся до мене. Я взяла його за руки, він зняв мене з сідла та поставив на землю. Його руки ковзнули на мої стегна та затрималися там. Я подивилася на нього, а він нахилився і притис губи до моого чола. Від солодкого поцілунку моє серце здригнулося.

- Ще кілька хвилин, - прошепотів він, приираючи мені за плече пасма сплутаного волосся, - і ми залишимося одні.

Я кивнула. Його рука залишилася на моїй талії, коли ми обернулися.

Кієран і Джаспер зупинилися перед нами, але мою увагу привернули вольвени не в людській подобі. Вони пройшли за нами у двір, і... боги, їх сотні. Вони бродили повз стайні і по всьому маєтку. Декілька десятків застрибнули на стіні двору. Інші піднялися широкими сходами особняка і стояли між колонами. Вони розступилися, даючи нам пройти до бронзових дверей. Але перш ніж ми з Кастилом вирушили з місця, вони звернулися. Усі разом. Хутро витончилось і змінилося тілом. Кістки затріщали і стяглися, знову з'єднавшись. Руки та ноги витяглися, пазурі перетворилися на нігти. Через секунди вони стояли перед нами у вигляді смертних, демонструючи свою наготу. Більше, ніж хотілося б бачити. До моїх щок прилив жар, і я спробувала не дивитися... нікуди. Я хотіла запитати Кастила, що відбувається, але всі вольвени водночас заворушилися.

Стиснувши праві руки в кулаки, вони притиснули їх до середини грудей і опустилися на одне коліно, схиливши голови, як робили люди на вулиці. Всі вольвени – і на подвір'ї, і на стіні, і на сходах, і між колонами.

У мене трохи закружляла голова, а Джаспер з Кієраном повернулися до нас і зробили те саме.

— Мене вони так ніколи не вітали, — промимрив Кастил під ніс.

Кієран трохи підняв голову, і я побачила, що він самовдоволено посміхається.

— Я не знаю, чому вони так вітають мене.

Кастил глянув на мене, зсунувши брови.

— Тому що в тобі кров...

— Знаю. — Моє серце знову забилося. — Знаю, але...

Як висловити, наскільки це здавалося мені диким? Раніше мені кланялися як Діві, але то було інше, і річ навіть не в тому, що переді мною тепер простяглися оголені люди.

Хоча це також відігравало роль.

Кієран підвівся, зустрів погляд Кастіла і кивнув. Поняття не мала, як вони зрозуміли одне одного, якщо між ними більше не існувало зв'язків. Прокляття, я не знала, як вони спілкувалися і коли ці пута були. Кієран щось сказав Джасперу, і той знову набув вигляду вольвена. Інші наслідували його приклад, і я здивувалася тому, як усі вони діяли в унісон. Я простежила, як вони йшли від дому, бігли двором і зникали за стінами. Цікаво, чи вів їхній інстинкт чи щось інше?

Кастил поклав руку на середину моєї спини і ступив уперед.

- Що ж, це було кумедно, правда?

Я глянула на нього, піднявши брови.

— Було дуже багато... наготи.

Він усміхнувся куточком губ.

- Ти звикнеш, - заявив Кієран, підводячись сходами.

Я не була в цьому така впевнена.

Кієран пройшов через відчинені двері.

- Скоріше доведеться звикнути, - сказав Кастіл. — Вольвени схильні вважати одяг обтяжливим.

Я подумала про те, що доводиться витримувати їхні штани та сорочки, і вирішила, що можу зрозуміти таку точку зору.

Теплий вітерець колихав прозорі фіранки, поки Кієран вів нас через кілька віталень, заповнених величезними кріслами яскравих кольорів. Коли ми йшли за ним по накритому пологом переходу, у повітрі трохи пахло корицею. Я не бачила жодних ознак присутності матері Кієрана або ще когось і гадала, чи була вона серед тих вольвенів у дворі.

Нарешті ми знову увійшли під дах в іншому крилі будинку і рушили довгим коридором. Коли ми пройшли через чергові двері, я сповільнила кроки та зітхнула.

— Скільки людей тут мешкає?

- Залежить від пори року, - відповів Кієран. - Буває, що зайняті всі кімнати, і багато хто приходить і йде, коли потребує тимчасового притулку.

— О! - Я внутрішньо заплакала, коли ми пройшли ще через два двері. — Якою довжиною цей коридор?

- Ще трохи, - сказав Кієран.

Кастил почав погладжувати мою спину повільними, заспокійливими колами. Через мить ми завернули за ріг, і я побачила глухий кут — хвала богам. Кієран зупинився перед подвійними дверима кремового кольору.

— Я вирішив, що ти захочеш зупинитись у своїх колишніх кімнатах.

— Ти часто тут мешкав? - Запитала я.

Кастіл прибрав руку з моєї спини, і я відразу занудьгуvalа за її торканням.

Він кивнув і відчинив одну стулку.

— Мої батьки не часто сюди приїжджають, особливо після того, що сталося з Маликом.

Я подумала, що в цьому було сенс.

- Я вважав за краще зупинятися тут, а не в порожньому маєтку.

Я уявити не могла, наскільки великий будинок його батьків тут чи в столиці з огляду на розміри житла Джаспера.

— Я простежу, щоб ваші сумки принесли зі стайні, — сказав Кієран.

- Було б чудово. Дякую. - Кастіл глянув на нього і взяв мене за руку. — Нам потрібно небагато часу, перш ніж приймати відвідувачів.

На обличчі Кієрана майнула іронічна усмішка.

- Я простежу, щоб моя мати це зрозуміла.

При думці про зустріч з матір'ю Кієрана в мене затремтіло в животі.

Потім він вийшов, причому зробив це з вражаючою швидкістю. Може, боявся, що я засиплю його питаннями. Він і не згадувався, що йому не варто було хвилюватися. Кастил відчинив двері ширше, і я прошкандибала в кімнату.

Де ж ліжко?

Це все, про що я могла думати, крокуючи кремовими плитками в кімнату, серед якої розташувалися диван перлинного кольору і два широкі крісла. Поруч стояв стіл із мармуровими ніжками, вигнутими у вигляді лоз, і два обідні стільці з високими спинками, оббиті темно-сірою тканиною. Перед зачиненими гратчастими дверима стояв шезлонг, а на стелі лініво крутився вентилятор.

- Спальня там. - Кастил пройшов під круглою аркою праворуч.

Я зайшла за ним і мало не спіtkнулася.

- Це найбільше на світі ліжко.

Я дивилася на ліжко на чотирьох стовпчиках під тонким білим балдахіном.

— Це? - Перепитав він, відкидаючи балдахін з одного боку і закріплюючи на стовпчику. — Ліжко у моїй резиденції в Евамоні більше.

— Ну... - Я прочистила горло. — Вітаю.

Кинувши мені усмішку, він вийняв з піхв мій кінджал і поклав на тумбочку, а потім витягнув свої мечі. Біля великої шафи лежали знайомі сідельні сумки — з ними ми в'їдждали в Атлантію вперше. Як довго вони були тут, чекаючи на нас? Я повернулась. З іншого боку від ліжка стояло кілька стільців. Ще одні гратчасті двері вели, схоже, на веранду, а на стелі висів вентилятор ще більше першого, з лопатями у формі листя, що крутилося, розганяючи повітря.

- Стривай. - Я кинула погляд на Кастила. — Ти маєш резиденцію?

— Є. - Закінчивши з балдахіном над ліжком, він випростався. — У мене є кімнати у сімейному будинку — палаці, — але

ще й маленький будинок у місті.

Я була впевнена, що знаю Кастіла краще, ніж більшість, але мені все одно ще стільки треба було про нього дізнатися. Будь-які неважливі подробиці і те, що зробило його таким, яким він є зараз. Ми ще не мали часу по-справжньому розкрити секрети один одного, і я хотіла цього так само болісно, як обійняти брата, побачити Тоні і дізнатися, що та не піднеслася, як стверджувала герцогіня. Я хотіла цього так само сильно, як і возз'єднання Кастила з його братом і щоб Малік виявився здоровим і неушкодженим.

І ми мало не змарнували шанс на цей час.

Кастіл відійшов убік і повернувся до мене. Я побачила позаду нього відчинені двері. Слабке сонячне світло заливало стіни, вкриті плиткою кольору слонової кістки, і відбивалося від великої фарфорової ванни. Мене потягло вперед. Напевно, я перестала дихати, побачивши, наскільки величезна ця ванна і що на полицях повно пляшечок із кольоровою сіллю, кремами та лосьйонами. Я не могла відвести погляд від кута ванної кімнати. Там зі стелі спускалося кілька труб, на кінці кожної була овальна головка в крихітних дірочках. Підлога під ними була прогнута, а в центрі розташувався слив. Збоку під вікном стояла вбудована в стіну лава, вкрита плиткою.

- Це душ, - сказав за мене Кастил. – Якщо повернути кран, зверху тече вода.

Я могла тільки пильнувати на це диво.

- Краї над раковиною такі ж, як на душі та ванні. Червона ручка – це гаряча, а синя – холодна вода. Просто поверни його... Поппі? - У його голосі лунав сміх. – Дивись.

Моргаючи, я відірвала погляд від душу і перевела на Кастила. Він повернув червоний кран. У раковину потекла вода.

- Іди сюди, - покликав мене він. - Спробуй воду. Пару секунд вона буде холодною.

Я підійшла і підставила руку під струмінь. Вона була холодна, потім стала теплою і нарешті гарячою. Ахнувши, я відсмикнула руку і перевела погляд на Кастила.

Ямочка на його правій щоці заглибилася.

– Ласкаво просимо до країни, де гаряча вода завжди під рукою.

Я сповнилася благоговінням. Тоні б сподобалася ця кімната. Мабуть, вона б з неї ніколи не виходила і просила приносити їй вечерю прямо сюди. Сум погрожував прокрасти і викрасти мою радість, і було важко відкинути її геть і дозволити собі насолоджуватися справжнім. Я знову підставила руку під воду, але Кастил закрив кран.

– Гей...

Він узяв мою руку.

- Можеш весь день грати з кранами та водою, але спочатку про тебе треба потурбуватися.

Я підвела голову і хотіла сказати, що в цьому немає необхідності, але побачила своє відображення, завмерла, і всі думки зникли.

Я вперше бачила себе з того часу, як прокинулася в хатині. Я не могла відвести очей, і справа була не в тому, що моє волосся перетворилося на сплутану масу. Опустивши руки на край раковини, я дивилася на своє відображення.

- Що ти робиш? - Запитав Кастил.

– Я... виглядаю як раніше, – сказала я, відзначивши широку брову, лінії носа та рота. – Але й не так.

Я помацала шрам на лівій щоці. Погляд Кастила слідував за моїм у дзеркалі.

- Тобі не здається ... що шрами стали менше? - Запитала я, тому що мені так здавалося.

Шрами, як і раніше, були чітко видно: і той, що тягнувся від лінії волосся і перетинав брову, і другий, що проходить по скроні і нагадує, що я мало не втратила очей. Шрами вже не здавалися на один тон блідішою за шкіру, як раніше. Вони були того ж рожевого відтінку, що й моє обличчя, не грубі на дотик і не такі рвані.

- Я й не помітив, - сказав Кастіл, і я зустрілася з ним поглядом у дзеркалі.

Я... відчула його здивування. Він говорив правду. Він справді не помітив різниці, бо ніколи не звертав уваги на шрами. Вони йому нічого не означали.

Я закохалася б у нього ще сильніше, якби таке було можливе.

- Вони стали трохи блідішими, - продовжив він, схиливши набік голову. - Мабуть, це через мою кров – через її кількість. Вона могла зцілити деякі старі рани.

Я опустила погляд на свою руку і побачила її – насправді. Шкіра стала гладкішою.

- Мене вражає, що ти насамперед помітила шрами.

— Тому що коли люди дивляться на мене, то бачать насамперед шрами, – заявила я.

- Не думаю, що насамперед, Поппі. Не раніше. - Він перекинув пасмо мого волосся через плече. - І вже точно не тепер.

Точко не тепер.

Я знову підняла погляд до дзеркала і перевела його від шрамів і розсипаних по носі ластовиння до очей. Зелені, як і в батька, як я його пам'ятала, але вони теж змінилися. На перший погляд, це було непомітно, але я помітила.

Сріблястий блиск за зіницями.

- Мої очі...

— Вони стали такими після храму Сеона, — відповів Кастіл.

Я моргнула раз, другий. Очі залишилися такими самими.

- А коли вони світяться, вони виглядають не так, правда?

Він похитав головою.

— Тоді світло через зіниці просочується на зелень. І стає сильнішим.

— О, – прошепотіла я.

- Думаю, це через твій ітер. - Він трохи нахилився до мене.

- О, - повторила я, подумавши, що, мабуть, ця сама штука змушує очі Кастіла та інших атлантіанців сяяти і переливатися.

Він вигнув брову.

- Це все, що ти можеш сказати, побачивши свої очі?

- Мої очі ... вони відчуваються як раніше, - промовила я, не знаючи, що сказати.

Він підняв куточок губ.

— І вони, як і раніше, найпрекрасніші очі, які я бачив.

Я обернулася до нього.

- Тебе нічого з цього не турбує? Мое походження? Чим я стала?

Його напівусмішка згасла.

- Ми торкнемося цього, коли говоритимемо про Малека.

— Так, поговоримо, але... коли ти зі мною познайомився, я була Діва. Ти вважав мене за смертну, а потім дізнався, що я наполовину атлантіанка. А тепер знаєш, що я походжу від бога, і тобі не відомо, хто я взагалі. Мій дар теж не той, що я раніше. Я змінююсь.

— І?

— І?

— Коли ти зі мною познайомилася, ти вважала мене за смертного гвардійця, який поклявся захищати тебе. Потім дізналася, що я атлантіанець, а потім — що принц. Щось із цього змінило твоє ставлення до мене?

Спочатку так, але...

— Ні. Чи не змінило.

— Тоді чому тобі так важко повірити, що це для мене нічого не змінює? Ти, як і раніше, Поппі. - Він торкнувся моєї шоки. - Як би ти не змінювалася, у своєму серці ти, як і раніше, будеш собою.

Я знову подивилася в дзеркало і побачила знайоме обличчя, яке стало трохи незнайомим. У своєму серці я почувала себе... і сподівалася, що це не зміниться.

Розділ 16

- Ходімо, - повторив Кастіл, беручи мене за руку. - Дай мені тебе оглянути.

— Я ж сказала, що гаразд.

Він відвів мене від дзеркала назад до спальні.

- А я сказав, щоб ти припинила це твердити, коли знаю, що ти не в порядку.

- Я навіть не відчуваю синців, про яких ти говорив, - заявила я, поки він підводив мене до ліжка.

Його очі кольору охри вловили мій погляд.

— Я знаю, що є рани, невидимі для ока, і хочу, щоб ти перестала приховувати їх від мене.

Я затулила рота.

— Думаю, нам багато про що треба поговорити. - Він узявся за поділ моєї туніки і потяг угору. – Але є дещо посправжньому важливе, про що треба поговорити, перш ніж обговорювати щось інше.

Він жестом звелів мені підняти руки, і я підкорилася. Мої голі руки обдуло холодним повітрям. Кастіл відкинув туніку. Проста нижня сорочка, що залишилася на мені, була набагато тоншою і більше підходила до місцевого клімату, але ці тонкі бретельки і майже прозорий ліф, що облягав, мало що приховували.

Кастил провів пальцем по бретельці, вп'явшись у неї поглядом, і просунув палець під тонку тканину.

— Ці безглазді, тоненькі бретельки...

Він прикусив кінчиками іклів нижню губу.

- Ти про це хотів поговорити?

Мою шкіру почало поколювати, коли він провів пальцем по ліфу, по моїх округlostі. Соски напружилися та затверділи. Кастил подивився мені у вічі.

— Ці бретельки дуже важливі і страшенно відволікають, але обговорити не треба їх, — відповів він. - Сідай, Поппі. Я знаю, що ти вимоталася.

Я опустила погляд на мої запилені штани.

- Я забрудню ліжко.

- Тоді тобі доведеться зняти штани.

Я скинула брови.

- Намагаєшся роздягнути мене?

- Поппі, - промуркотів він, прибираючи мені за плече пасма волосся. - Коли я не намагався роздягнути тебе?

Я м'яко засміялася.

- Складно посперечатися.

Я взялася за гудзики на штанях, знаючи, що він дражниться і насолоджується цим - і задоволений, що я, як і раніше, отримую від цього задоволення, незважаючи на все, що сталося. Я розстебнула гудзики.

- Чоботи, - нагадав він. – Ось. Тримайся за мої плечі.

Кастил опустився навколошки переді мною, його вигляд зводив мене з розуму - широкі плечі; сплутана копиця волосся з вибитими кучерями, щопадають на лоб; бахроми густих вій. Він гарний. Сміливий. Розумний. Добрий та приймаючий. Безжалісний.

І він мій.

Я поклала трохи тремтячі руки йому на плечі, щоб не впасти, а він швидко зняв з мене чоботи. Штани пішли за ними, і ось я стояла перед ним в одній нижній сорочці, що ледве прикривала стегна.

Кастил залишився на місці, його погляд піднявся по моїх ногах, затримавшись не на старих шрамах, отриманих в нічній нападу Спраглих, а на тьмяних синцях, які взялися боги знають звідки. Потім він оглянув мене всю – руки, груди, обличчя.

Його очі кольору вкритого льодом бурштину зустрілися з моїми.

— Якщо хтось із тих, хто завдав тобі бодай однієї секунди болю, ще дихає, я розірву його на частини, відриватиму шматок за шматком. Я сподіваюся, що смерть, яку ти принесла їм, була повільною і болісною.

- Для більшості вона не була повільною. - Мені згадалося, як вони схопилися за голови і кричали, а їхні тіла корчились. – Але для всіх – болісною.

- Добре. - Він не відвідав погляду. - На жодну секунду не піддавайся почуттю провини чи жалю. Ніхто з них – а

особливо Аластир – на це не заслуговує.

Я кивнула.

– Обіцяю, що якщо в цьому ще хтось причетний, ці люди будуть знайдені, і вони заплатять. Те саме станеться з будь-ким, хто посміє тобі загрожувати. Ким би він не був.

Він говорив серйозно, і інтуїція нагадувала, що ніхто не стане винятком. Навіть його батьки.

– І я пообіцяю те саме тобі. Я нікому не дозволю тобі нашкодити, - заприсяглася я, і мое серце заколотилося.

– Знаю.

Кастіл узяв мене за руки і потягнув униз, сідаючи на край м'якого ліжка. Настала мовчанка.

- Я ж твій чоловік, правда? – спитав він, сидячи навпочіпки.

Я підняла брови, не чекаючи такого питання.

– Так?

- Так ось, я мало що знаю про те, як бути чоловіком. - Він поклав руки мені на коліна, і я гадки не мала, до чого він хилить. – Знаєш, що вирізано на наших обручках?

Я похитала головою.

– Це старою атлантіанською. На обох одне й те саме. "Навічно і назавжди". Це про нас.

- Так, - прошепотіла я, і мое горло стислося. - Про нас.

– Звичайно, у мене немає жодного досвіду щодо шлюбу, але як би там не було, ти моя дружина. Це означає, що ми більше не вдаємо, правильно? Що, назавжди і назавжди, у нас все по-справжньому.

– Так, – кивнула я.

- Ні в чому не прикидаємося. Навіть коли ти не хочеш мене хвилювати. Я знаю, що ти сильна і неймовірно витривала, але ти не мусиш завжди бути сильною зі мною. Це нормально, якщо ти не гаразд, коли ти зі мною.

У мене перехопило подих.

– Це мій обов'язок як чоловіка переконатися, що ти почиваєшся в достатній безпеці, щоб поводитись природно. Поппі, ти не повинна вдавати, що ти в порядку після всього що трапилося.

О...

О боги.

Від його слів я не витримала. Сльози підступили до горла і навернулися на очі. Я зробила єдиний можливий дорослий вчинок – шльопнула себе по обличчю.

- Поппі, - прошепотів Кастіл, охоплюючи мої зап'ястя. - Судячи з звуку, це боляче.

– Так. – Мій голос пролунав приглушеного. – Я не хочу плакати.

- А якщо бити себе по обличчю, то це допоможе?

- Ні, - засміялася я.

Мої плечі тримали, а вії стали мокрими від сліз.

- Я не хотів, щоб ти плакала.

Він трохи потягнув мої руки.

Я не відвела їх від обличчя.

- Тоді не говори такі неймовірно добре слова підтримки.

- А ти б віддала перевагу, щоб я сказав щось зле і непідтримуюче?

- Так.

- Поппі, - протяжно сказав він моє ім'я, прибиравши мої руки від обличчя, і обдарував мене кривою усмішкою, яка робила його обличчя таким юним. – Плакати – це нормально. Нормально бути вразливою. Це, мабуть, найгірше повернення додому. Останній тиждень був огидним, без жодних жартів.

Я знову засміялася, і сміх перейшов у ридання. Цього разу я не почала боротися з емоціями. Зламалася, і, як Кастіл і обіцяв, він підхопив уламки мене і надійно тримав доти, коли я змогла зібратися. Я опинилася на підлозі разом з ним, на його колінах, міцно обвиваючи його руками та ногами.

І припинила вдавати.

Тому що я не була гаразд.

Я не була гаразд після всього, що сталося, я не знала, про що може говорити і що означає, адже я навіть не знала, хто я тепер. І я не була гаразд після того, як дізналася, що моїх батьків зрадила людина, якій вони довірилися. Що вони намагалися втекти з Соліса разом із Єном та зі мною, ризикуючи життям заради мене – заради нас. Але їм не вийшло. Ця зрада поранила, і біль був сильним. Все, про що я намагалася не думати, загрожувала на мене. Хіба після такого можна бути гаразд?

Секунди перетворилися на хвилини, хвилини складалися на годинник. Від моїх сліз груди Кастила промокли. Я так не плакала, навіть коли втратила Віктера. Тоді стався різкий вибух емоцій, але Кастил... на той момент він теж був поруч. І тепер він обіймав мене, притуливши щокою до моєї маківки, погладжував мою спину, і я не турбувалася, що здається слабкою. Він м'яко погодував мене туди-сюди, і я не боялася отримати догану за прояв емоцій. Я не дозволяла собі такого навіть із Віктером, хоча знала, що він не став би мене засуджувати. Він дозволив би мені виплакатися, а потім сказав, що мені доведеться змиритись. І іноді це було саме тим, що мені потрібно. Але зараз не такий випадок, а відколи мої батьки загинули, а Єн поїхав до Карсадонії, я не відчувала себе в достатній безпеці, щоб бути вразливою.

Я знала, чому можу бути такою з Кастилом. І з усією повнотою відчула це, коли відкрила чуття. Я потонула у смаку полуниці у шоколаді.

Кохання.

Кохання та прийняття.

Не знаю, як довго ми так сиділи, але, здавалося, на той час, як мої слізи закінчилися, минула маленька вічність. Очі трохи хворіли, але мені стало легше.

Кастіл повернув голову і поцілував мене в щоку.

- Чи не хочеш прийняти перший у твоїм житті душ? Потім ми трохи поїмо і зрештою – на жаль – знайдемо тобі одяг. А потім поговоримо про все інше.

Спочатку я зачепилася за слово "душ", а потім зависла на "про все інше". Все інше означало зустріч із його батьками, мене як королеву і... ну все інше.

— Або спершу можемо поїсти. Як скажеш, — сказав він. — Чого б ти хотіла?

- Напевно, мені хотілося б прийняти душ, Касе.

Він ущипнув мій палець, і я ахнула.

Він розплющив очі — вони сяяли як цитрини.

- Вибач. Коли я чую, як ти це говориш... зі мною щось трапляється.

Я уявляла, що з ним відбувається, і мої вени затопило теплом. Я ковзнула поглядом по його плечах, і в мені спалахнуло натхнення.

- Дуже дивно купатися стоячи.

- Тобі сподобається.

Кастил підвівся і легко підняв мене за собою. Його сила завжди вражала, і я не була впевнена, що колись до неї звикну.

Я пішла за ним у ванну кімнату. З вікна над лавкою сочилося слабке світло. Кастил увімкнув лампу над умивальником, і по плитковій підлозі розлилося м'яке золотисте світло. Я спостерігала, як Кастіл кладе два пухнасті рушники на маленький табурет між ванною та душем. Насамперед я цей табурет не помітила.

Кастил скинув з себе одяг без найменшого збентеження, що заворожувало і викликало заздрість. Я не могла відвести від нього очей, коли він підійшов до душі і заходився поратися з кранами на стіні.

З безлічі трубок над головою потекла вода, перетворившись на зливу. Мені слід було зосередитися на чаклунстві, завдяки якому це стало можливо, але я була зачарована Кастілом: рідкісними темними волосками на його ликах, шириною плечей і грудей, тугими рельєфними м'язами живота. Його тіло служило доказом того, що він і дні не проводив у ледарстві. Він полонив мене — всім, починаючи порочною красою його тіла і завершуючи прожитим ним життям, закарбованим на бронзовій шкірі у вигляді дрібних блідих шрамів.

Його тіло ... боги, воно було шедевром досконалості та вад. Навіть тавро у вигляді королівського герба — коло, пронизане стрілою, — у верхній частині правого стегна не применшувє його первозданної краси.

- Коли ти на мене так дивишся, всі мої добрі наміри дозволити тобі вперше насолодитися душем випаровуються з кожною секундою, — сказав він, вступаючи під душ. Вода потекла на його плечах. — І заміщаються намірами дуже непристойними.

Мої вени затопило жаром. Стираючи поділ нижньої сорочки, я опустила погляд нижче тугих м'язів його живота, нижче пупка. Там затверділо, шкіра набула глибшого відтінку. Внизу моого живота та між стегон виникло раптове та гостре відчуття.

Його груди бурхливо піднялися.

— Здається, тебе цікавлять ці непристойні наміри.

- А якщо так?

- Буде дуже важко їм не піддатися. — Його очі спалахнули. — І це стане проблемою.

Мое серце важко забилося.

— Як це може бути проблемою?

— Проблемою? Якщо я зараз опинюся всередині тебе, навряд чи зможу себе контролювати.

Він зупинився переді мною і опустив голову. Його губи торкнулися моєї вуха, він просунув палець під бретельку.

- Я притисну тебе до цієї стіни, а мій член і їкла поринуть у тебе так глибоко, що ми навіть не знатимемо, де кінчається один з нас і де починається інший.

На мене тугими хвилями прокотилося сильне бажання. Спогади про його їкла, що дряпають мою шкіру, укус і короткий біль, що змінюється задоволенням, затьмарили всі думки.

— Я, як і раніше, не розумію, в чому проблема.

З його горла вирвався глибокий грубий звук.

- Ти ще не бачила мене, коли я втрачав контроль.

— А хіба ти контролював себе у тому екіпажі? Після битви біля Межі Спеси?

— Так.

Він схилив набік голову, і все мое тіло смикнулося від відчуття гострих їклів на моїй шиї.

Болісно ниючий біль угнездився між моїх ніг.

- А що щодо того ранку, коли ти проکинувся голодний?

Я ахнула, коли його мова пройшлася тим місцем, яке щойно лоскотали їкла.

— І мій рот опинився між твоїми стегнами, а твій смак потік по моєму горлу?

Я затремтіла, мої очі заплющились.

— Так. Того ранку. Ти тоді не контролював себе.

- Ти до мене достукалася, Поппі.

Він просунув пальці під обидві бретельки і повільно опустив сорочку до моїх соків.

— Я тоді не втратив контроль.

— А після... після того, як я годувалася від тебе? - Мені було важко проковтнути. - У мисливській хатині?

- Я, як і раніше, контролював себе, Поппі.

У мене перехопило подих. Якщо він насправді не втрачав контролю в жодній із тих ситуацій, я й уявити не могла, що буде, якщо він його втратить. Мені дуже хотілося дізнатися. Сорочка спустилася до моєї талії і впала на підлогу.

— А зараз я втратив би контроль.

Його пальці пройшлися вигином моєго плеча і округлістю грудей. Торкання було легким, як пір'їнка, але моя спина вигнулась. Він торкнув губами мою щоку, а його великий палець виводив круглі кола на затверділому соску.

- Я б дослідив всю тебе своїм ротом. Я пив би з твого горла. Я пив би звідси, - прошепотів він мені в губи, обхоплюючи долонею мої груди і розминаючи тіло. Я задихнулася, коли його інша рука ковзнула між моїх стегон. - І точно пив би звідси.

Він може пити звідти?

- Я не заперечую проти нічого з цього.

Він знову видав грубий, жадібний звук.

- Поппі, твоє тіло багато випробувало, причому за дуже короткий термін. Може, ти почуваєшся добре. Може, ти справді гаразд, але менше двох днів тому в тобі не залишалося й краплі крові. Я не ризикну годуватись від тебе. Несьогодні. Тому комусь із нас треба бути відповідальним.

У мене вирвався гортаний смішок.

- І відповідальний – ти?

- Очевидно.

Він погладив пальцем вологу, що зібралася в центрі мене, розпалюючи вогонь, що вже спалахнув, в моїх венах.

- Навряд чи ти знаєш, що означає бути відповідальним.

- Може, ти й маєш рацію. - Кастил поцілував мене, потягнувши за нижню губу. – Тоді відповідальною треба бути тобі.

- Я не хочу.

Він посміхнувся мені до губ, знову поцілував і прибрав руку від моїх стегон.

- Душ, - нагадав він чи то мені, чи то собі.

Розчарування, яке я відчула, коли він узяв мене за руку, було ганебним, особливо коли він повернувся, зачепивши моє стегно своєю твердістю. По мені прокотилася хвиля бажання, а він повів мене до душі, ступив під нього і повернувся до мене. Вода намочила його волосся, потекла по плечах, і краплі – теплі краплі – бризнули на мої простягнуті руки. Гарячий погляд, яким він окинув мене, був таким пильним, що здавався фізичною ласкою.

Я тримтіла всім тілом, дозволяючи йому дивитися. Це було не так легко. Я боролася із спонуканням заслонитися. Не тешити мені було незручно поруч із ним чи я соромилася недоліків. Як би я не тренувалася зі зброєю та власним тілом, моєї талії ніколи не бути тонкою, а стегнам – стрункими, як у леді – чекаючи в Солісі.

Для цього я дуже люблю сир, бекон та все покрите шоколадом.

Шрамів я теж не соромилася. Не коли він так дивиться на мене, наче я божество чи богиня. Не коли ці шрами, як і в нього, свідчать про життя, яке я прожила, і про те, що мені довелося пройти.

Просто... ця відкритість була для мене чимось новим. Значна частина життя я була одягнена від підборіддя до п'ят і ходила з прикритим обличчям. Я вміла ховатися. Тільки тепер вчилася бути на очах. Тому боролася із спонуканням прикристися, відчуваючи легке запаморочення від гордості та усвідомлення власної наготи, і з кожною секундою незручність зникала.

- Ти прекрасна. - Голос Кастила був як запашна літня ніч. – І ти моя.

Повністю його.

Це не викликало сверблячки на шкірі, а яzik не палили слова заперечення. Ці слова не заявляли про домінування чи контроль. Я достеменно знала, що це. Кастил лише сказав правду. Я належала йому.

А він мені.

Він потягнув мене вперед, і я підкорилася. Мене обкотило водою, і я завирнула від відчуття бризок, що б'ють по шкірі.

- Ти що, забула, як потрапити під дош? - Запитав він, відпускаючи мою руку.

- Думаю так.

Я перевернула долоню і дивилася, як вода стікається в дрібні калюжі. Ще трохи, і вона стала б надто гарячою – але тепер була саме такою, як мені подобається. Закинувши голову, я ахнула, коли вода впала на мое обличчя і потекла по волоссу. Як гаряча злива. Я почала повільно повернутися, у захваті від відчуттів води на шкірі, навіть на ранах та болючих місцях.

Я розплющила очі і подивилася на Кастіла. Він усміхався – справжньою усмішкою. Той поодинокий випадок, коли з'являлися обидві ямочки.

- У мене дурний вигляд?

- У тебе чудовий вигляд.

Я широко посміхнулася і перейшла під іншу трубу, де вода текла сильніше. Мое волосся прилипло до обличчя, і я розсміялася. Прибравши їх назад, я побачила, що Кастіл узяв пляшечку з полиці біля кранів. Рідина була прозорою і пахла лимоном та хвоєю.

Поки я грала у воді, переміщаючись між, як їх називав Кастіл, душовими насадками, він викуповувався сам. Потім підійшов до мене, набравши в руку порцю мила, що пахне мило.

- Заплющ очі, - наказав він.

Я послухалася, насолоджуючись відчуттям його пальців, що стосуються моєї голови, поки він збивав мильну піну.

– Я можу до цього звикнути, – прошепотіла я.

- Я теж. - Він присунувся ближче, і я відчула жар його тіла на своєму попереку. - Відхили голову назад і тримай очі закритими.

Я виконала його прохання. Його губи торкнулися моїх, і я посміхнулася. Він зібрав мое волосся і почав вимивати з них мило. Під душем це виявилося набагато легшим. Достатньо було просто стояти.

Я могла не виходити з-під душу ніколи.

Ця ідея ставала все більш спокусливою. Кастил на мить відійшов від мене і повернувся з намиленою м'якою губкою. Він провів нею по моїх руках, грудях, животі і потім попереку, залишаючи мильну піну. Він так дбайливо поводився з невеликими порізами, залишеними камінням, що від його ніжного піклування в мене потепліло на серці. Груди наповнилися любов'ю, яку я до нього відчувала, почала хворіти і всередині утворився якийсь тягар. Торкання губки змінилися погладжування грубих долонь Кастила.

Мої очі заплющились, а думки потекли в гріховних напрямках, поки його руки пробирали той самий шлях, що перед цим губка. Згадали його слова про те, що він зробить своїми іклами... і членом. Моя кров скипіла, а всередині запалала пожежа. Чи може він зробити це тут, під душем? Тут досить слизько, але якщо хтось на таке здатний, то це Кастил.

Він провів руками на мої груди і затримався там. Моя голова відкинулася назад до його грудей. Його рука опустилася на мій живіт, і я прикусила губу. Моя шкіра напружила, а внизу залюбило задоволення. Його пальці на затверділому соску змусили мене видихнути, а інша рука пробирала шлях нижче пупка. Мое тіло відреагувало не замислюючись, і ноги трохи розсунулися.

– Подобається душ? - Його голос звучав приглушено.

Він точно знав, як мені це подобається, а те, що він міг відчувати запах моого збудження, спалахнуло мене замість того,

щоб збентежити. Але я все одно кивнула.

— Ти виявляєш відповіальність?

- Звичайно. - Його рука ковзнула між моїх стегон. – Просто намагаюся бути ґрунтовним.

Його великий палець погладив там грудку нервів, і я ахнула, підвівшись навшпиньки. У глибині завихрилося бажання. Я розплющила губи і застогнала, а мої стегна піднялися назустріч його руці.

Він поцілував мене в плече та прибрав руки. Я розплющила очі і почала повернатися до нього.

- Я ще не закінчив, - сказав він, перш ніж я заговорила. - Потрібно ще вимити твої ноги.

Я скинула брови.

— Серйозно?

Його очі були як озера теплого меду.

- Дуже серйозно.

Мене зовсім не турбували мої ноги.

- Кастил ...

- Я ніколи собі не пробачу, якщо ти не вважаєш свій перший душ таким же приємним і дієвим, як ванну, - сказав він, і я придушила бажання закотити очі. - Але тобі краще сісти. Ти... трохи почервоніла.

- Цікаво чому?

Він від душі засміявся, і я ненадовго задумалася, чи не вдарити його, але вирішила цього не робити, хоча він напевно заслужив це за свої подразнення. Я дозволила йому посадити мене на лаву і здивовано втягнула повітря, виявивши, що весь простір затягнутий легким туманом від води, що падає.

Кастил додав у долоню мила і опустився переді мною навколошки.

— Зручно?

Кивнувши, я подивилася між його ніг. На нього все це дуже впливало.

- Добре. Твоя зрученість – це найголовніше.

На його вій повисла вода. Він обхопив мою кісточку і, дивлячись мені в очі, з усмішкою підняв мою ногу. У мене перехопило подих, коли він поклав ступню собі на плече. У такій позиції я... о боги, я була повністю відкрита перед ним.

Уривчасто видихнула, дивлячись, як його погляд перемістився до самого мого центру. Між його відкритих губ з'явилися кінчики ікол, і все в мені чудово затремтіло. Я притиснула долоні до гладкої лавки, а він провів мильними руками по моїй ікрі і потім по стегні. Я затримала подих, коли його пальці дійшли до складки між моїм стегном та сідницею. Він провів рукою по внутрішній частині стегна, зачепивши кісточками пальців найчутливіше місце. У мене все повітря вилетіло з легенів.

Його рука зупинилася там, і він упіймав мій погляд.

— Досі зручно?

- Так, - прошепотіла я.

На його обличчі з'явилася жорстока чуттєва посмішка, і моє тіло охопило солодку напругу. Водяний туман пестив мою шкіру. Він провів рукою назад. Закінчивши, поставив мою ногу на підлогу та підняв іншу. Моєї нагрітої плоті торкнулося прохолодне повітря. Кастил зробив те саме і з іншою мосю ногою, намилив пальці ніг, підошву, а потім рушивши вище. Я напружилася в передчутті, як натягнута струна, серце забилось, коли кісточки його пальців знову зачепили мою серцевину. Провівши по всій довжині ноги, він стер мило і, схиливши голову, поцілував нерівний шрам на внутрішній стороні коліна.

Обхопивши мою ікру, Кастил не поставив ступню на підлогу, а присунувся ближче, розтягуючи плечима мої ноги.

Моє серце завмерло, а очі розширились. По мені пробігла хвиля дрібного тремтіння. Навіть того ранку, коли він прокинувся від кошмару і був близький до того, щоб втратити себе в спразі крові, я не була така відкрита перед ним. Тремтіння перемістилося з грудей у живіт.

— Ти... як і раніше виявляєш ґрунтовність? — Мій голос пролунав хрипко.

— Так. Здається, я пропустив. — Він поцілував місце над старим шрамом. — Здається, я бачу багато місць, що їх пропустив. Ти ж знаєш, я перфекціоніст. І ще не хочу, щоб ці місця почувалися обділеними. А ти?

— Ні.

Моє серце билося так сильно, що, напевно, він міг це бачити, але коли я подивилася вниз, змогла побачити тільки свої соски, що напружилися між пасм мокрого мідного волосся. У мене збилося подих, коли я окинула себе поглядом — плечі притулені до стіни, груди виставлені, ноги розсунуті. Не заплющаючи очей, я притулилася потилицею до стіни і спостерігала за Кастилом, чиє мокре волосся лоскотало мою шкіру.

— А як щодо цього? — Він поцілував внутрішню частину моого стегна, коли його долоня погладжувала задню. — Чи тут?

Він намацав губами один із тих нерівних шрамів усередині моїх стегон і перемістив голову, зачепивши губами пульсуючу плоть між моїх ніг. Я сіпнулася.

— Так. Здається, ось це місце особливо брудне та самотнє.

Він схилив голову, і я втратила мову. Він провів по мені вологим язиком, і я вирвала горловий стогін. Мої очі заплющилися і злегка розплющилися, коли він сказав:

— Цьому місцю треба приділити особливу увагу. — Він ще раз провів мовою, цього разу навколо тутого грудки нервів. — Це може тривати деякий час.

Його язик пройшовся по шкірі і ковзнув усередину мене. Я затримала, мої відчуття вразив вибух задоволення. Він знову нахилив голову набік. Погладжування його мови були глибокими, повільними та чудово непристойними. Мої стегна піднялися в унісон з його рухами — дражливими та легкими. Те, що він робив, було дивовижним і йшло врозріз з усіма моїми уявленнями про купання.

Відтепер, опинившись поблизу води, я не зможу думати ні про що інше.

Мої стегна почали рухатися, коли місце язика зайняв палець. Трохи торкаючись набряклої плоті, він з кожним рухом трохи прослизав у мене. Моє тіло перетворилося на палаюче пекло.

— Кас, — видихнула я, здригаючись і все більше наближаючись до урвища.

Він зупинився і глянув на мене сяючими очима.

— Тримайся за лаву.

Тремтячими руками я вчепилася в край сидіння.

Він зігнув куточок губ.

- Гарна дівчинка.

Він знову нагнув голову і обпік мене гарячим подихом. Минула мить. Я відчула його губи, а потім еротичне дряпання ікла.

Моє тіло пронизало шок від різкого укусу, і я скрикнула. По ногах і хребті пробіг вихор палкого задоволення. Я широко розплющила очі і, клянуся, побачила спалахи білого світла. Потім його рот зімкнувся на пульсуючій грудці нервів, а палець просунувся всередину. Він глибоко і сильно втягнув ротом, вбираючи не тільки моє збудження, але і, як я зрозуміла, тоненький струмок крові. Моє тіло вигнулося на лавці, руки зісковзнули.

Він поклав іншу руку мені на живіт, притискаючи мене до сидіння. Він насолоджувався мною. Він поглинав мене, і я охоче загубилася в відчуттях, що затопили мене, захоплена стогін, який він видавав. Я звивалася на ньому, втративши свідомість. Відчуття від нього були потужними, проте недостатніми для мене. Насолода межувала з болем, одягненим у красу. Воно п'яніло і лякало, а найсильніший жар усередині мене закручувався все глибше і тугіше.

- Кас, - простогнала я знову, не впізнаючи власний голос.

Він забрав руку з моого живота. Посунувшись на край лави, я вперлася в підлогу іншою ногою і опустила підборіддя. Мої стегна піднялися і хитнулися на його пальці, на його роті. Вигляд самої себе, що рухається на ньому, запам'ятався в моєму мозку. Вигляд м'язів на його плечах, що скорочуються у міру того, як його рука рухалася між моїми стегнами, відобразився на моїй шкірі. Його вій здригнулися, і погляд зустрівся з моїм, коли його рука швидкими та різкими рухами зіштовхнула мене в прірву. Я розпалася на частини, вигукуючи його ім'я, а він хрипко вигукнув мое. Я розколювалася, знову і знову, розсилаючись на уламки насолоди. Звільнення було спустошливим і чудовим у своїй могутності, набігаючи хвилями, і я розпласталася на плитках, немов позбавлена кісток. Коли він витяг палець, у мені все ще іскрилися крихітні спалахи задоволення.

Його губи зігнулися в посмішці на моїй набряклій плоті.

- Медова дinya.

* * *

Кастіл загорнув мене в рушник і, перш ніж я зробила крок, підняв на руки.

Я схопила його за плече.

- Я можу йти.

- Знаю.

Він приніс мене до заповненої тінями спальні.

- В цьому немає необхідності.

- Необхідність є у всьому, що стосується тебе.

Кастіл опустив мене на ліжко і за мить поклав на бік, а сам сів поруч. Він був безсоромно оголений, а я, як і раніше, закутана в пухнасту ковдру.

- Ну як, тобі сподобався перший твій душ?

До щок прилив жар. Я посміхнулася.

- Це був досвід, який змінив моє життя.

- Згоден. - Він вигнув куточок губ і прибрав з мого обличчя пасмо мокрого волосся. - Їсти хочеш?

Я кивнула, пригнічуючи позіхання.

— Подивлюся, що можна знайти для нас.

Нахилившись, він заволодів моїми губами. Поцілунок був ніжним і млюсним, він наповнив моє серце теплом і світлом.

Він підвівся з ліжка. З-під напівопущених вій я спостерігала, як він підходить до дубової шафи і одягає чорні штани. Повернувшись до мене, він дістав з піхви вольвенський кінджал.

— Вольвени зараз зовні, патрулюють.

Я підняла брови.

— Правда?

Він кивнув, і мої губи торкнулася сонної посмішки.

— Чому я не можу їх відчувати, а ти можеш?

— Тому що я особливий, — відповів він із самовдоволеною усмішкою.

Я закотила очі.

Він засміявся.

— Я не можу їх відчувати. Я чую їх. Але це все одно робить мене особливим, — додав він, і я зітхнула.

Я подумала, що, як мені здалося, сталося зі мною і Делано, а потім з Кієраном.

- Як ти думаєш, ця первоздана штука означає, що я можу відчувати їх іншим способом?

- Ти маєш на увазі первозданий нотам?

- Ну так, без різниці.

- А що ти маєш на увазі під відчувати іншим способом?

- Не знаю. — Я знизала плечима. - Відколи я прокинулася в хатині, мені кілька разів здавалося, що я чую у своїй голові Делано і Кієрана.

Він скинув брову.

— Що?

— Так, я чула їхні голоси у голові. — Я зітхнула. - Пам'ятаєш, мені снівся сон у горах Скотос? Я чула, як Делано відповів на щось із кошмару, і я чула, як він сказав, що я їх... льєса. А потім, присягаюся, я чула голос Кієрана, коли ми чекали біля храму Сейону. У мене не було можливості запитати їх, але від Делано я відчула більше, ніж його емоцій, коли зосередилася на ньому в горах. Я відчула... не знаю, як пояснити. Неначе його унікальний відбиток. Його знак. Я ніколи раніше не відчувала такого. Знаю, це звучить неправдоподібно.

— Не думаю, що це звучить неправдоподібно. — Кастил зсунув брови. — Думаю, що все можливе. Нам певно треба запитати Кієрана, чи він чув тебе і чи знає взагалі, що це можливо. Коли ми були пов'язані, такого між нами не траплялося.

Я кивнула, підібгавши губи.

Мить Кастіл дивився на мене.

- Ти абсолютно унікальна, Поппі. Ти ж це знаєш?

Я ліниво знизала плечима.

На його губах з'явилася і зникла слабка посмішка.

- Ти тут у безпеці. - Він поклав кинжал поруч із моєю рукою. – Але про всякий випадок, якщо сюди хтось увійде, спочатку бий, а вже потім запитуй. Такий спосіб думки тобі має бути знайомий.

- Чому всі думають, наче я бігаю і б'ю людей кинжалами?

Кастіл подивився на мене, а потім кинув багатозначний погляд на свої груди.

- Ну і що, - пробурмотіла я. - Ти це заслужив.

– Так. – Посміхнувшись, він поставив коліно на ліжко і нахилився з мене. – Я скоро повернусь.

- Я буду тут. - Я взяла кинжал. – Сподіваюся, бити не буде кого.

На його правій щоці з'явилася ямочка, він нахилив голову і поцілував мене над бровою, а потім нижче над шрамом.

– Принцеса?

Я вигнула губи. Прізвисько перетворилося на реальність.

– Так?

Він торкнувся рота моїх губ.

- Я люблю тебе.

Моя посмішка стала ширшою, а серце завмерло в грудях.

- Я люблю тебе.

Він видав грубий, гучний звук.

- Мені ніколи не набридне це чути. Говори це знову і знову, сотню тисяч разів – і для мене це буде наче вперше.

Я підвела голову і поцілувала його. Він зволікав йти, але нарешті пішов, і мій стомлений погляд перемістився на решітчасті двері. Зовні опускалася ніч, і я напружила слух, щоб почути те, що було очевидно для Кастіла. Я нічого не вловила, окрім низького гудіння комах та трелів нічних птахів. Я міцніше стиснула холодну кістяну ручку кинжала.

Кастілу нема про що хвилюватися. Якщо хтось увійде до цієї кімнати, я буду готова.

Розділ 17

Повернувшись, Кастіл, мабуть, був радий дізнатися, що мені не довелося нікого бити кинжалом.

А може, й не радий.

Думаю, йому подобалося, коли я різала людей.

Особливо його.

Він повернувся з пляшкою вина та тарілкою з нарізаним м'яском та кубиками сиру. Ще він приніс маленькі плитки молочного шоколаду - я могла засунути до рота відразу три штуки. Я одяглась в стару кремову туніку Кастіла, схожу на ту, що була на ньому. Він допоміг мені закатати довгі рукави. Туніка прикривала більше ніж нижня сорочка або та нескромна нічнушка. І хоча нам було про що поговорити, їжа, вино і те, що він зробив під душем, спрацювали розслаблюючим. В результаті я заснула, поки Кастіл ніс тарілку у вітальню, і лише невиразно усвідомила, що він приєднався до мене, обвив мене своїм тілом і притиснувши до себе.

Я спала міцним сном без сновидінь. І прокинулася, коли в кімнату почав просочуватися сірий світанок. У напівсні я скористалася ванною кімнатою і повернулася до ліжка, де Кастіл негайно обхопив мене. Не знаю, як довго спала цього разу, але коли розплющила очі, їх залило приглушене світло лампи. Ерзаючи під легкою ковдрою, я зачепила ногу.

— Доброго вечора, — сказав Кастіл, розтягуючи слова.

Я перекотилася на спину і подивилася на нього.

Він сидів, притулившись до ліжка, одягнений у чорні штани і білу сорочку, схожу на ту, що була на мені, і гортав книгу в шкіряній палітурці.

- Я розпакував сумки, з якими ми приїхали, і розвішав твій одяг у шафі. Кіра - мати Кієрана і Нетти - додала ще трохи одягу, який, як вона вважає, тобі підійде, і порекомендувала кравчину, хоча мені подобається, коли на тобі мало одягу.

Останні слова мене анітрохи не здивували.

- Котра година?

- Скоро вісім вечора. - Він оглянув мене. - Ти проспала майже двадцять чотири години.

Боги милостиві, давно я так довго не спала.

- Вибач...

- Не вибачайся. Ти потребувала відпочинку. І я теж. Хоча мені вже стало трохи самотньо.

— А ти як довго?.. — Примружившись, я дивилася на книгу в його руках. Вона здавалася дуже знайомою. - Що ти читаєш?

— Твою улюблену книгу. - Він багатозначно глянув на мене, і я різко сіла. - Знаєш, у мене є теорія щодо міс Віллі Колінс.

- Повірити не можу, що цей проклятий щоденник досі у тебе.

- Вона тут дещо згадує в двадцять третьому розділі, що навело мене на думку. — Він відкашлявся. — «Андре був найрозкутішим із усіх моїх коханців...»

— Не обов'язково зачитувати, щоби висловити свою теорію.

- Не згоден, - заперечив він. — «Він був досить безсоромний як у пошуках задоволень, так і в тому, що міг охоче дати, але найбільш спокусливим було не його чоловіче єство».

Він глянув на мене.

- Пам'ятаєш, що означає чоловіче єство?

- Так, Кастіл. Я пам'ятаю.

Він посміхнувся і повернувся до проклятого щоденника.

— На чому я зупинився? А, так. Десь про чоловіче єство.

— Чому тобі так подобається повторювати цей вислів?

— Бо тобі подобається його чути.

— Hi.

Я прибрала волосся з обличчя.

- Перестань мене перебивати. Це дуже важливе спостереження. «Але найспокусливішим було не його чоловіче єство, а темний, безбожний поцілунок нашого племені, яким він із зайвою завзятістю удостоював мене в найнепристойніших місцях».

Я зрозуміла, до чого хилить Кастіл. Темний, безбожний поцілунок нашого племені. Але я зачепилася за «в найнепристойніших місцях». Під душем Кастил не вкусив мене в те непристойне місце, але подряпав до крові.

- Я вважаю, що міс Вілла або атлантіанка, або нащадок атлантіанців. Може, навіть із іншої кревної лінії, — зауважив він. — Цікаво, чи вона ще жива. Якщо жива, мені також цікаво, що вона напише у другому томі. - Він помовчав. - Поппі, ти так почевоніла. Це через фразу про безбожний поцілунок? А хочеш більше дізнатися про Андре?

Він глянув у щоденник.

- «Поки любителі вечірок віддавали належне дню народження однієї юної леді, Андре заманив мене в сад, де разом зі своїм нагрудником Торро вони віддавали належне мені».

Я прикусила зсередини губу, слова завмерли мосю мовою. Вони... віддавали їй належне? Вони?

Кастил продовжував:

- "Торро взяв мене ззаду, його товстий і твердий вже довів мене до блаженства, а Андре тим часом опустився на коліна і зімкнув рота на мое..."

— Досить.

Я кинулася вперед і вихопила у нього книгу, але втекти мені не вдалося.

Кастіл обхопив мене за талію і притиснув до себе.

— Навіщо ти мене зупинила? — Його очі потеплішли. - Міс Вілла провела в саду дуже захоплюючий вечір. До них збиралася приєднатися одна не дуже безневинна леді.

— Мені все одно... Стривай. - Цікавість взяло наді мною гору. — Що? Їх... було четверо? Разом?

Він посміхнувся і провів рукою по моїй спині.

- О так.

Його долоня ковзнула на мій зад, який оголився, коли я кинулася забирати щоденник. Кастіл обхопив мою сідницю, через що по мені пробігла хвиля знайомого трепету.

— Четверо. Разом. Стільки чоловічих переваг. Стільки непристойних жіночих принад.

- Жіночих принад? - Я поперхнулася сміхом.

Він кивнув і провів кінчиками зубів нижньою губою.

- Як ти себе почуваєш?

- Відчуваю ... незручна цікавість, - зізналася я.

У мене виникли запитання. Наприклад, як це взагалі буває?

Кастил підняв брови. Його здивування промайнуло моєю шкірою як порив холодного вітру, а потім на кінчику язика з'явилося щось пряне і насичене.

- Поппі, - промуркотів він, і його очі стали кольором теплого меду. – Я питав, як ти почуваєшся після того, як трохи поспала.

- О. - Все мое тіло охопив жар. Зморщивши ніс, я уtkнулася обличчям у його груди. - Почуваюся добре.

І ніяково.

Його сміх прокотився мені. Він обійняв мене міцніше.

- Радий це чути. Радий чути і те, й інше.

– О боги, – пробурмотіла я. – Будь ласка, забудь те, що я говорила про цікавість.

- Навряд чи.

- Терпіти тебе не можу.

- Це брехня.

– Знаю.

Він видав глибокий сміх, і я посміхнулася, бо любила цей звук. Те, наскільки він глибокий та справжній.

– Про твою незручну цікавість ми у всіх подробицях поговоримо потім, а тепер тобі треба злізти з мене і одягнутися в щось таке, що ускладнить доступ моєї чоловічої гідності до твоїх жіночих принад.

Я підвела голову від його грудей.

- Це ти мене тримаєш.

- І правда.

Він прибрав руку, і я почала вставати, але тут він легенько ляснув мене по дупі. Я трохи верескнула, і на його щоках з'явилися прокляті ямочки.

Я дивилася на нього.

- Це було неналежно.

- Так, і справді.

Він анітрохи не був присоромлений.

Досі червона до коріння волосся, я почала підніматися, але зупинилася. Мої м'язи напружилися у протирічній міжнерішучістю та цілеспрямованістю.

– Що? - Кастил упіймав мій погляд. - Що трапилося?

— Я...

Як важко пояснити, що відчувала. Така складна суміш. Я стала на коліна.

— Я не дуже хочу залишати ліжко. Все... Тут все здається іншим. Начебто зовні нічого немає або не має значення. І я знаю... — Я подивилася в темряву за гратчастими дверима. - Знаю, що коли встану, мені доведеться зіткнутися віч-навіч з усім, що має значення.

Я опустила погляд на щоденник, що притискала до грудей.

— Напевно, я говорю як дитина.

— Ні. Зовсім ні. Я розумію, що ти відчуваєш. - Він узяв мене за підборіддя і підняв, щоб заглянути у вічі. — Коли ми з Маликом ішли в печери, то був наш спосіб втекти.

— Чого ж ви тікали? - Запитала я. Він про це так і не розповів.

— Ми з Маликом втручалися у розмови. - На його губах виникла іронічна усмішка. — Які скоріше були суперечки між нашими батьками. Мої батько з матір'ю палко люблять один одного, і вони завжди мали одну мету — забезпечити краще життя всім, хто називає Атлантію своїм будинком. Подбати, щоб усі жили у добробуті та безпеці. Але їх методи досягнення цієї мети не завжди збігаються.

Я задумалась.

- Правити королівством і водночас бажати кращого для людей, за яких відповідаєш, не завжди легко.

- Так, не завжди, - погодився він. — Методи батька у досягненні цієї мети завжди були агресивнішими.

Однією з ідей його батька було відправити мене королеві Соліса частинами.

- А твоя мати не дотримується такого світогляду?

- Думаю, моя мати побачила стільки воєн, що цього вистачить на чотири життя. Навіть коли ми з Маликом були надто юними, щоб повною мірою розуміти проблеми Атлантії щодо нестачі землі та загрози Солісу через гір Скотос, ми відчували тяжкість на плечах нашого батька та смуток нашої матері. Вона неймовірно сильна жінка. Як ти. Але вона дуже хвилюється за людей, і часом сум затъмарює надію.

- Як ти гадаєш, твоя мати любила Малека? - Запитала я.

За словами Кастіла, атлантіанці рідко брали шлюб без взаємного кохання, але заміжжя його матері з попереднім королем не здавалося щасливим. В глибині душі я сподівалася, що вона його не любила, враховуючи, чим обернувся їхній шлюб. Але вона назвала сина іменем напрочуд схожим на ім'я її першого чоловіка, і це змушувало мене ставити запитання.

Схоже, Кастіл замислився над цим.

- Насправді вона ніколи про нього не говорила. Ми з Маліком звикли вважати, що це з поваги до нашого батька, але він не з тих, хто переживатиме через іншого, кого більше немає в її житті. Думаю, вона любила його — і, хочби як дико це звучало, він теж її любив.

Я здивувалась.

- Але ж у нього було безліч любовних зв'язків? І хіба ти не казав, що ходили чутки, ніби вони з Ізбетом були серцевою парою?

Кастіл кивнув, накручуючи на пальці пасмо мого волосся.

- Думаю, Малек любив бути закоханим і невпинно ганявся за цим відчуттям замість того, щоб цінувати те, що вже мав.

- Він провів пальцем по моєму волоссу. – Якщо чутки про те, що Малек та Ізбет були серцевою парою, правда, це міг бути перший раз, коли він припинив пошуки та звернув увагу на те, що перед ним.

Я посунула брови.

- Все це неймовірно сумно, але й вселяє надію. Я хочу сказати, що якщо твоя маті і любила Малека, вона все одно змогла знову знайти кохання. Відкритися ще раз. Не знаю... – Я міцніше притиснула до грудей щоденник. – Не знаю, чи вдалося б мені.

- Поппі, я ніколи не дам тобі для цього.

Моє серце розтануло в грудях. Що, коли я безсмертна? Те, що я переживу Кастіла, здавалося незбагненим, але мій гадки не мали, у що я піднеслася. І хоча пройдуть кілька звичайних життів, перш ніж у Кастіла з'являться перші ознаки старіння, вони з'являться. А я... не хотіла думати про те, щоб провести безкінечність без нього, скільки б часу з неї ми не прожили разом. Існували випробування для серцевої пари, але боги заснули. Існувало ще Приєднання, але я не знала, чи працює воно у зворотний бік, щоб зв'язати його життєвий термін із моїм.

І я не уявляла, чому думаю про це, коли невідомо, ким я стала і який мій життєвий термін. Що мені якось сказав Кастіл?

«Не переноситимемо завтрашні проблеми в сьогоднішній день».

Мені треба розпочати жити саме так.

- Ale коли ми з Маликом йшли в печери, - продовжив він, на щастя, не знаючи, куди зайшли мої думки, - ми могли вдатися, ніби тих розмов не було. Тяжкість і смуток не прямували за нами туди. Зовнішній світ переставав існувати.

— Ale ж ви тоді були хлопчиками.

- Це не має значення. Ці почуття залишаються, хай і за сотні років.

У мене стислося серце при нагадуванні про його вік – вік, якого я коли-небудь зможу досягти.

- Це ліжко, ця кімната можуть стати нашою версією печер, - вів далі він. – Коли ми тут, зовнішній світ не має значення. Це буде наш власний світ. Ми його заслуговуємо, правда?

У мене перехопило подих, і я кивнула.

— Заслуговуємо.

Його погляд пом'якшав. Він провів великим пальцем по моїй нижній губі.

— Мені хотілося б, щоб ми залишалися тут вічно.

Я посміхнулася.

- Мені теж.

Але ми не залишились – не змогли. Бо через мить у двері постукали. Я скотилася з Кастіла і встала.

Він зітхнув і теж підвівся. Зупинився, щоб поцілувати мене в щоку.

- Зараз повернуся.

За мить я почула голос Кієрана. Поклавши щоденник на тумбочку, я попленталася у ванну, швидко вмилася, але

возитися з волоссям не стала. Перед відходом перевірила у дзеркалі очі – сріблясто-біле сяйво за зіницями не зникло. Усередині щось стиснулося, але я нагадала собі, що я колишня.

В цілому.

Коли я повернулася до спальні, Кастил увійшов з новою тарілкою їжі та пляшкою солодкого вина. Помітивши його міцно стиснуті щелепи, я відразу зрозуміла, що Кієран приніс погані новини. Я сіла на ліжко.

- Що трапилося?

- Нічого суттєвого.

- Правда?

Я дивилася, як він підходить до мене.

— Так. Це лише мій батько. Пам'ятаєш, він казав, що чекатиме, коли ми самі прийдемо до нього? Мабуть, передумав. Він хоче зі мною поговорити.

Я розслабилася. Кастил витяг пробку і налив у келих вина.

- Тоді ти маєш з ним поговорити. Мабуть, він хвилюється.

— Якщо я скажу, що мені байдуже, я поганий син?

Він подав мені келих.

Я іронічно посміхнулася і підібгала під себе ноги. Зробила ковток. Вино мав смак зацукрованих ягід.

- Небагато.

- Що поробиш.

Я подалася до нього.

— Але знаю, що тобі не байдуже. Ти любиш батьків. Ти не бачився з ними боги знають скільки часу, і в тебе ще не було нагоди поговорити з ними за нормальніх обставин. Так що йди до батька, Касе. Зі мною все добре.

- Кас. - Він прикусив нижню губу, уперся кулаками об ліжко і нахилився. - Я передумав, не називай мене так.

— Передумав? - Я опустила келих.

Він кивнув і торкнувся моїх губ.

- Тому що коли я це чую від тебе, мені хочеться, щоб мій рот знову опинився між твоїми стегнами, і це дуже відволікає.

Мої вени затопило жаром.

- Схоже, це проблема. - Я посміхнулася. - Кас.

- Боги, - сказав він.

Він швидко поцілував мене, куснувши нижню губу.

Коли Кастил випростався, в арочному отворі з'явився Кієран. Він перевдягся. Тепер на ньому були пальтові штаны та заправлена в них біла сорочка без рукавів.

- Ти справді відпочивала або весь цей годинник ставив Касу одне запитання за іншим?

— Я спала, — відповіла я, беручи з підносу полуницю у шоколадній глазурі. — Після того, як поставила кілька запитань.

— Декілька? — пирхнув Кієран.

- Так тільки...

Я втратила мову, коли Кастил схопив моє зап'ястя і, піdnіsshi мою руку до губ, зімкнув рот на пальцях.

У мої вени ринув трепет. Він злизував розтанутий шоколад. У мене перехопило подих, коли кінчик його ікла кольнув мою шкіру. Я всім тілом відчула важкий рух його рота.

Його золоті очі перетворилися на нагрітий мед.

— Смачно.

Я дивилася на нього, і всередині мене закрутилося напруження. На його обличчі з'явилася хижая напівусмішка.

— Ви про мене забули? — поцікавився Кієран. - Що я з вами розмовляю? Або намагаюсь.

Я начебто забула.

— Анітрохи, — відповів Кастил. - У Поппі видався дуже розслаблюючий вечір. Ми читали дещо легковажне.

Читали щось легковажне?

- Та ви що? - Кієран піdnіяv брови.

Не роби цього.

- Так, з улюбленого щоденника Поппі, написаного міс Віллою.

- Це він читав, - перебила я, беручи шматочок сиру. — Я прокинулася, а він читав...

— Знаєш, та книга, з якою я знайшов її, коли вона читала, сидячи на вікні. Сцену про дуже темне, безбожне поцілунок у дуже непристойне місце, — продовжував Кастил, поки Кієран незворушно дивився на нас. — І про розваги вчотирьох.

Я повільно перевела погляд на Кастила. О боги. Примружившись, я міркувала, чи не шпурнути сир йому в обличчя. Я стрималася і натомість агресивно його зжуvala. Кастилі пощастило, що я любила сир.

- Учотирьох? — повторив Кієран і глянув на мене. - Можу уявити, що в тебе з'явилася купа питань із цього приводу.

- Не з'явилася, — гаркнула я.

- Ні секунди в це не вірю, — заявив Кієран із напівусмішкою. - Напевно, ти питала, як таке можливо.

Мені справді було цікаво, але я ні словом про це не сказала.

- Чи не хочеш її пояснити? - Запитав Кастил.

- Немає необхідності, — обірвала я, коли Кієран відкрив рота. - У мене досить жива уява. Велике дякую.

Він набув трохи розчарованого вигляду.

Сміх Кастила залоскотав мою маківку. Він узяв із чаши з фруктами ще одну полуницю і запропонував мені.

— Я дуже заінтригований твоєю уявою.

- Не сумніваюся, - вимовила я, взявши ягоду. - Хочеш знати, що я зараз уявляю? Я зараз розважаюсь, уявляючи, як штовхаю вас обох у горло.

Кієран окинув мене поглядом. На мені, як і раніше, була тільки сорочка Кастіла. Я не сумнівалася, що вигляд у мене такий самий грізний, як у сонного кошеня.

— Тепер і я заінтригований, — зауважив Кієран.

Я закотила очі і закинула в рот шматочок дині.

- Не важливо, - промовила я з набитим ротом.

Кієран втік із кімнати.

— Я не затримаюсь. Кієран буде тут... Так, знаю, що тобі не потрібна охорона, — додав Кастіл, перш ніж я заговорила. - Але він наполіг, і мені буде краще, якщо я знаю, що ти не одна. Можеш відпочити ще. Впевнений, це не зашкодить.

Я придушила бажання сказати, що мені не потрібний охоронець.

- Гаразд.

Він примружився.

— Така несподівана покірність.

- Покірність? - Я вигнула брову, відпиваючи вина. - Я б так не назвала.

— Не назвала б?

Я похитала головою.

— Терпіти не можу няньок, але мене вже намагалися вбити, і ми гадки не маємо, чи є ще ті, хто має на думці те саме. Тож я б назвала свою швидку згоду здоровим глузdom.

На його правій щоці з'явилася ямочка.

- Здоровий глузд. Тобі це щось новеньке.

- Я зараз уявляю, як штовхаю тебе в обличчя.

Він засміявся і швидко поцілував мене.

— Я не затримаюсь.

— Затримуйся скільки знадобиться.

Кастіл торкнувся моєї щоки і пішов. Я важко видихнула, ковзнувши поглядом наполовину порожньому келиху, і, нахилившись над тарілкою з їжею, поставила його на тумбочку. Поки я їла холодні шматочки смаженої курячої грудки, з вітальні не долинало жодних звуків. Чим там взагалі займається Кієран? Напевно, стоїть біля арочного отвору, схрестивши на грудях руки, зі своїм звичайним нудним виглядом.

Закотивши очі, я зітхнула.

- Кієран?

- Поппі? – пролунало у відповідь.

— Тобі не обов'язково там стояти.

— Передбачається, що ти відпочиваєш.

— Я сьогодні лише й роблю, що відпочиваю. - Я кинула в рот шматочок сиру. – А коли ти причайвся за стінкою, це аж ніяк не сприяє відпочинку.

— Я не причайвся, – сухо відповів він.

- Ти непомітно несеш варту. Не знаю, чи може бути найкращий приклад того, як причайтися. Або тоді я вийду. Не впевнена, наскільки зможу розслабитись у...

Кієран з'явився у дверях, і я посміхнулася. Він пройшов у куток, опустився в крісло і глянув на мене. Я трохи помахала йому.

- Вітання.

- Вітання.

Він витяг довгі ноги, схрестивши їх.

Я дивилася на нього. Він дивився на мене. Я взяла з тацю маленьку тарілку.

- Сиру?

Він трохи посміхнувся і похитав головою.

- Хочеш, щоб усе було так дивно?

— Я запропонувала тобі сир. - Я поставила тарілку назад на ліжко. – Що в цьому дивного?

- Ти мені помахала.

Я схрестила на грудях руки.

— Я виявила ввічливість.

- Те, що ти чемна, теж дуже дивно.

— Я завжди чемна.

Кієран підняв брови, і мені не треба було читати його емоції, щоби відчути недовіру.

- Я збиралася запропонувати тобі останній шматочок шоколаду, але тепер можеш про це забути.

Розсміявшись, він відкинувся на спинку.

- Отже, чого тобі зараз особливо ніяково? Від того, що ти намагалася годуватися від мене, або що я бачив тебе голою - хоча я бачив набагато більше?

- Тобі справді не варто було починати цю розмову, - заявила я, свердлячи його сердитим поглядом.

- Чи справа у первозданному нотамі?

— Я вже шкодую, що покликала тебе сюди. Чесно? Мені трохи ніяково від усього цього.

- Тобі не треба переживати через те, якою ти була, коли прокинулася. Так буває.

- Як часто тебе намагалися з'їсти щойно прокинулися?

- Ти б здивувалася.

Я відкрила рота, щоб дізнатися подробиці, але тут же закрила. Напевно, не варто зараз порушувати цю тему.

— Я не знаю, що про все це думати.

- На тебе багато що впало. Багато чого для тебе змінилося за дуже короткий час. Навряд хто б зінав, що про це думати.

Я подивилася на нього, бажаючи знати, що він відчуває з приводу всього цього, але насправді мені хотілося з'ясувати, чи можемо спілкуватися без слів.

— Я...

- Дозволь припустити, - сказав він. - Ти маєш питання.

Я насупилась і скрестила руки на грудях.

- Так що? - Він глянув на мене.

— Нічого. — Я тяжко видихнула. Минула мить. - Кіеран?

— Так?

- У мене є питання.

Він зітхнув, але його губи трохи зігнулися.

- Що за питання, Поппі?

— Що ти відчуваєш із приводу нотаму?

Мить він мовчав, а потім перепитав:

— Що я відчуваю щодо нотаму? Що думає мій народ? Вони здивовані. Вони благоговіють.

— Правда? - Прошепотіла я.

Я взяла подушку та обняла її.

— Так. - Він підійшов до ліжка і сів поряд зі мною. - І я теж.

Я відчула, що обличчя моє горить.

- Не потрібно. Мені від цього дивно.

Він посміхнувся і опустив підборіддя.

— Навряд чи ти розумієш, чому це... честь для нас — жити у присутності нашадка богів. Мало хто в нашому народі досить старий, щоби йому довелося жити серед них. Аластир був одним із небагатьох, і... та пішов він, правильно?

Я посміхнулася.

— Так. Пішов він.

Він усміхнувся.

— Але діти богів завжди відводили вольвенам особливе місце. Ми існуємо в цьому вигляді лише завдяки їм. Не завдяки атлантіанцям.

Міцно стиснувши подушку, я влаштувалася на боці, нічого не сказавши.

— Мої предки кийу були дикими і лютими, відданими своїй зграї, але їх вели лише інстинкти, прагнення вижити та зграйний спосіб мислення. Боротьба йшла за все — за їжу, за партнерів, за лідерство у зграї. Мало кому вдавалося прожити довго, і кийку перебували на межі зникнення, коли Ніктос з'явився перед останньою великою зграєю і попросив вовків захищати дітей богів у цьому царстві. В обмін він запропонував їм людську подобу, щоб вони могли спілкуватися з божествами, і довге життя.

- Він попросив, а не просто взяв і зробив кийку вольвенами?

- Він міг. Адже він — король богів. Але він ясно дав зрозуміти, що ця угода — не служіння, а партнерство між кийком та божествами. Не може бути рівності, якщо немає вибору.

Він був правий.

— Цікаво, чому про це партнерство просив Ніктос? Тому що він єдиний бог, здатний творити життя? Вважаю, що дарувати людську подобу — це все одно що створити нове життя. Чи тому, що він король богів?

— Можливо, з усіх цих причин, але ще й тому, що він — один із небагатьох богів, які здатні змінювати вигляд.

— Що? - Я цього не знала.

Кієран кивнув головою.

— Він міг набувати вигляду вовка — білого. Ти мало що бачила в Атлантії, але тобі ще доведеться побачити безліч зображень і статуй Ніктоса. Поруч або за ним часто зображують вовка. Коли вовк позаду, він символізує образ, який може приймати Ніктос, а коли вовк поруч, він являє собою пропозицію, зроблену зграйкою.

Я зрозуміла це, але мої думки рухалися у певному напрямку.

— І все ж я не можу перетворюватися.

- Ти справді на цьому зациклилася?

- Можливо, - буркнула я. — Як би там не було... хтось із кийку відмовився?

Кієран кивнув головою.

— Дехто відмовився, бо не довіряв богу, а інші хотів залишатися яким був. Ті, хто прийняв пропозицію, отримали образ смертних і стали вольвенами. Ми з'явилися тут раніше за атлантіанців.

Це змусило мене задуматися, чому країною правлять не вольвени, враховуючи, що вони вважаються рівними первинним атлантіанцям і божествам. Чи є в інших вольвенів влада, як у Джаспера? Як... була у Аластіра?

- Чи хотів колись вільний правити Атлантією?

— Упевнений, деякі бажали влади, але в нас залишився зграйний інстинкт наших предків. Ми досі воліємо дбати про наші зграї. Королівство — не зграя, але серед вольвенів є кілька лордів та леді, які керують невеликими містами та селищами.

Він ліг на бік, спершись на лікоть так, що ми опинилися віч-на-віч.

— Лорди та леді в Атлантії часто володіють землями чи займаються комерцією. Не всі вони походять із первинної лінії. Серед них є вольвени, є наполовину смертні, а також перевертень. Вони допомагають правити королю з королевою. Ми не маємо герцогів і герцогінь, а титули не обов'язково залишаються в сім'ї. Якщо земля чи підприємство продаються, разом із ними переходить титул і вся відповідальність.

Слухаючи Кірана, я розуміла, як багато мені ще потрібно дізнатися про Атлантію, але я не надто здивувалася, що тут схожа класова структура. Я відчула себе впевненіше, припустивши, що Вознеслі скопіювали і її теж. Проте, мене здивувало, що титули можна передавати. У Солісі тільки Вознесшиесь вважалися знаті чи правлячим класом, і вони займали ці позиції довічно - по суті вічно.

— Виявивши, хто ти, ми не перестали шанувати королеву і короля, — промовив Кіран після недовгого мовчання. — Але ж ти... ти для нас інше. Ти є доказом того, що ми походимо від богів.

Я схилила голову.

— Декому треба це нагадувати?

Кіран посміхнувся.

— Завжди будуть люди, яким треба нагадувати історію.

- Поясни.

Його бліді очі потеплішали.

— Раз на кілька десятиліть якийсь зарозумілий молодик з первинних атлантіанців вимагає зв'язок або поводиться так, ніби він чи вона найкраща. Але ми здатні нагадати, що всіх вважаємо рівними, і, зрештою, нікому не служимо.

Я посміхнулася, але посмішка згасла.

— Але останнім часом виникли проблеми між вольвенами та атлантіанцями, адже так?

— Здебільшого це земельне питання. Ми втратили багато людей під час війни, але наша чисельність зростає. Незабаром це стане проблемою.

— А інші проблеми? Вони пов'язані з тим, що батьки Кастила, як і раніше, при владі?

— Це нікому не подобається, але ми відчуваємо — щось назріває. Земельне питання. Невизначеність із короною. Піднесені і Соліс. Знаю, звучить дивно, але це наші інстинкти, що збереглися з тих часів, коли ми були кийку. Ми чуємо смуту.

Я уважно його слухала, бажаючи зрозуміти причину чвар між вольвенами та атлантіанцями.

— І деякі події лише посилюють цю тривогу, — продовжив він.

— Які події?

— Від сестри та батька я чув про кілька незрозумілих випадків. За одну ніч знищуються посіви — скошуються та витоптуються поля. З незрозумілих причин відбуваються пожежі у будинках. Вандалізм.

Приголомщена, я опустила подушку на ліжко між нами.

- Крім пожеж, нічого з цього не здається незрозумілим. Але це не відбувається випадково.

- Саме так.

- Чи є постраждалі?

- Несерйозно.

Він хотів додати «поки що», але промовчав.

- Кастил ні про що таке не згадував.

- Думаю, він не...

- Не хотів мене хвилювати? - Роздратовано закінчила я. - Доведеться це змінити.

- На його захист можна сказати, що багато чого трапилося.

Я не могла з цим посперечатися.

- Є припущення, хто за цим стоїть і чому?

- Hi. I це надзвичайно. - Кієран сів. - Усі, хто живе в Атлантії, вірять у силу і владу громади.

- Мабуть, хтось не вірить у силу та владу громади, - зауважила я, і він кивнув. Ми ще не мали часу обговорити те, що сталося в храмі. - Як ти думаєш, Аластир був замішаний у чомусь із цього?

- Не знаю. - Кієран важко зітхнув. - Я все життя зновував цього вольвена і не сподівався, що він на таке здатний. Я не завжди з ним погоджувався. Як і мій батько. Але ми вважали його за хорошу людину.

Він провів рукою по волоссу і глянув на мене.

- Але якщо він та інші діяли з переконання, що вони захищають Атлантію, я не розумію, яке відношення до цього мають псування посівів та погromи.

Мій погляд упав на подушку кольору морської хвилі, і я змусила себе розтиснути руки. Для мене теж все це не мало сенсу, але ці дії викликали смуту. Хтось шляхом руйнування домагався своєї мети. Варто було подумати про піднесених, як мені це стало ясно. Народ Соліса постійно зазнавав негараздів, і завдяки цьому людям було легше маніпулювати та керувати. Аластир задумував переворот, і його було б легше здійснити, коли народ Атлантії був нещасний. Але тепер, коли Аластира та його спільників більше не існувало, чи були інші, хто сіє розбрат в Атлантії та бачить у мені загрозу? Кастил та Кієран, ймовірно, вважали, що це можливо. Ось чому Кастил дав мені кінджал перед тим, як піти за їжею, і ось чому Кієран сидів зараз зі мною.

Те, що мені сказала в екіпажі герцогиня, і слова Аластира спливли в пам'яті, наче привиди, які хотіли переслідувати мене.

Кієран обережно смикнув мене за волосся.

- Про що ти думаєш?

Я залишила подушку у спокої.

- Кастил казав тобі про те, що сказала мені герцогиня, перш ніж я її вбила?

- Hi.

Мене це здивувало, але навряд чи Кастил замовк про це тому, що не хотів повідомити Кієрана. Вони справді не мали часу на розмови.

- Вона сказала, що королева Ілеана буде в захваті, коли дізнається про моє заміжжя, і що я зможу виконати те, що так і не вдалося їй. Що я захоплю Атлантію.

Кієран насупився.

- Безглаздя якась.

- Але сенс є, чи не так? Як нащадок богів, я можу зайняти трон без застосування сили. Я захоплю Атлантію.

- Так. Ти законна правителька.

Я тяжко проковтнула і потяглась за келихом вина.

- Але я не розумію, як це допоможе Солісу, - додав Кієран.

- Я теж, але вона так сказала, і...

- Ти думаєш, у цьому є сенс через ту нісенітницю, що наговорив тобі Аластир?

Я нічого не відповіла.

- Послухай мене, Поппі. - Він нахилився так, що наші очі опинилися на одному рівні, і між нами майже не залишилося простору. - Усі, хто до єдиного живе в Атлантії, є потенційною загрозою королівству. Наші дії, наші переконання? Кожен із нас може рознести королівство на частини. Те, що ти нащадок богів, не робить тебе більшою загрозою для королівства, ніж будь-який інший. Контролювати свої дії можеш лише ти. Не твоя кров, твоя кровна лінія. Аластир був неправий. Як і герцогиня. А те, що ти не звернулася до вампіра, коли Кастил тебе піdnіс, є доказом цього. І якщо ти приймеш корону, то зробиш це не заради Соліса.

- Не можу сказати, що це щось доводить, коли ми гадки не маємо, ким я стала, - зауважила я. Але слова Кієрана нагадали про мою нещодавню розмову з Каstілом. - У мене є до тебе ще одне запитання.

Він відсунувся назад.

- Ще б пак.

- Коли ми чekали біля храму Сейона і з нами говорив Еміль, я дещо подумала йому у віdpovідь.

- Ти спітала, чи провалився план Аластіра, - закінчив за мене Кієран. У мене перехопило подих, і я дивилася на нього.

- Але ти сказала це вголос, Поппі.

Я посміхнулась.

- Ні, не вголос.

Куточки його губ опустилися.

- Ні, ти сказала.

- Не сказала, - наполягала я. Мое серце билося. - Кієран, я тільки подумала про це. І я почула твою віdpovідь.

Мить він не ворушився і не говорив, а потім підтягнув коліна і нахилився вперед.

- Я був у вигляді вольвена.

- Знаю.

- Я не міг сказати нічого у віdpovідь. Я...

— Ти це подумав. — Я сіла. — Ось що я намагаюся до тебе донести. І таке було неодноразово.

Я розповіла про Делано.

— Ми спілкувалися... телепатично.

— Я... — Потрясіння Кієрана окатило мене як крижана вода. — А ти можеш відчувати мій відбиток — мій знак, як із Делано?

- Не знаю. Не пробувала.

— А можеш спробувати?

Я кивнула, і він сів, притулившись колінами до моїх.

- Тоді давай.

Прагнучи якнайшвидше розібратися, я зробила глибокий вдих і зосередилася на Кієрані. Його потрясіння ще не минуло — холодне та слизьке, але я проштовхнулася далі. У центрі моїх грудей загуло, і ось я відчула — невидимий шлях через емоції та думки. Наче нитка, що ніби зв'язує нас, невидима оку, і по ній потекло землісте, деревне відчуття, що нагадала мені...

— Кедр.

— Що? - Заморгав Кієран.

- Ти відчувася як кедр.

Він подивився на мене.

— Я відчуваюсь як дерево?

- Не зовсім. Я мала на увазі, що... твій відбиток або що це таке здається таким. Щось насичене та деревне, з'єднане із землею. — Я знизала плечима. — Я можу пояснити лише так.

— А як відчувається Делано? Як тонке деревце?

У мене вирвався сміх.

— Ні. Чи не деревце. Він відчувається як... не знаю. Як джерело.

— А я як щось деревне.

- Я починаю думати, що не варто було нічого казати.

Він підняв куточок губ.

— Хоча мені подобається... щодо насиченого та деревного.

Я закотила очі і відкинулася на подушку.

- Раніше я не могла відчувати нічого такого. Або чути думки.

— Перш ніж ти спитаєш, — ні, я не можу читати твої думки. Ні тоді, ні зараз. Я почув лише ту.

Я справді збиралася запитати.

— Можливо, це сталося, бо ти відчувала сильні емоції.

Як і того разу, коли я закликала вольвенів, не усвідомлюючи цього.

— Якщо чесно, я радий, що не можу. Уявляю, скільки в твоєму розумі вирує запитань, і як вони борються не на життя, а на смерть, щоб мати честь бути заданими.

Я насупилась.

— Це досить брутально. — Я кинулася вперед, налякавши Кієрана. — Давай зараз спробуємо? Подивимося, чи можу я зробити це навмисно?

— А ти знаєш, що треба робити?

— Ні, — зізналася я, притискаючи до грудей синьо-зелену подушку. — Але думаю, це стосується відбитка — унікального шляху. Напевно, мені просто потрібно слідувати за ним. Хочу сказати, що щось нове, тому логічно, що спосіб буде таким, — пояснила я, а Кієран дивився на мене так, ніби я говорила незрозумілою мовою. — Гаразд. Дай мені секунду, щоб зосередитись.

— Впевнена, що однієї секунди вистачить? — уїдливо поцікавився він.

— Впевнений, що не хочеш дивитися на рукоятку кінджала, що стирчить із твоїх грудей?

Вольвен посміхнувся.

— У такому разі буде складно перевірити, чи ти можеш робити це цілеспрямовано.

Я метнула в нього сердитий погляд.

Він тихо засміявся.

— Вперед. Подивимося, чи вийде в тебе.

Неглибоко дихаючи, я відкрила чуття, щоб прочитати Кієрана. Я відчула на языку цукрову насолоду веселощів, а потім... потяглась далі і знайшла те землісте, деревне відчуття. Я вчепилася в нитку. "Кієран?"

— Так?

Я відсахнулася, витріщивши очі.

— Ти мене почув?

Він кивнув головою.

— Звучало майже так, ніби ти говориш вголос, але я знов, що ти нічого не сказала, і ... це скидалося на шепіт. Спробуй ще. Подивимося, чи зможу відповісти.

Я зосередилася на ньому, відчувши свіжість цікавості, що змінила веселощі. На цей раз я знайшла шлях швидше. "Кієран?"

І раптом сталося щось дивне. Не була впевнена, може, таке відбувалося і раніше, а я не усвідомлювала, але я відчула його - відчула його знак, що торкнувся моєї свідомості як ароматний деревний вітерець. «Ти схиблена на тому, щоб бити людей кінджалом».

Ахнув, я трохи підстрибнула.

- Зовсім ні!

Його обличчя прорізала широка посмішка.

- То ти чула?

- Так. - Впustивши подушку, я шльопнула його по руці. - Я на цьому не схиблена. Просто мене оточують люди, схиблені на тому, щоб мене дратувати.

Він посміхнувся.

- Мабуть, це ноти. Це єдине, що мені спадає на думку. Має сенс. На кшталт того.

Я підняла брови.

- Що означає на зразок того? Божества могли спілкуватися з вольвенами в такий спосіб?

- Наскільки знаю, ні. - Він глянув на мене так пильно, ніби намагався зазирнути в мій розум. - Але як, на твою думку, Ніктос спілкувався з кийком? Мова вони б не зрозуміли. Той, яким говорять. Він звертався безпосередньо до їхнього розуму.

Розділ 18

У мене всередині все перекинулося. Я дивилася на Кієрана.

- Ale ж тоді як я можу?.. - Я осіклася. - Кієране, все це повна нісенітниця. Я розумію, що в мені тече кров Ніктоса і навіть Малека, якщо Аластир сказав правду, але це не пояснює, чому мої здібності такі сильні, коли, наскільки я пам'ятаю, жодного з моїх батьків не було такого дару. I в Єна теж. Так, знаю, він може бути мені не рідним братом, — додала я, перш ніж він про це нагадає. — Ale якщо я нащадок Малека та однієї з його коханок, це сталося кілька поколінь тому. Як могло виявитися стільки ітера?

- Гарне питання, — сказав він, помовчавши. — Можливо, здатність спілкуватися з нами подібно до того, як це робив Ніктос, проявилася завдяки твоєму Вознесіння. Уся твоя смертна кров замінена на атлантіанську. Це могло... не знаю... щось у тобі відкрити.

- Наче я двері?

Він іронічно посміхнувся.

- Швидше, ніби всередині тебе відкрилася скриня. Ale ще до того, як Кастил тебе піdnіc, твій дар був набагато сильнішим, ніж слід, тому...

Кієран різко повернув голову до ґратчастих дверей і, примруживши очі, придивився до темряви.

Я відклала подушку.

- В чому справа?

- Не знаю. Мені щось почулося.

Він підвівся і, не зводячи очей із зачинених дверей, дістав із чобота вузький кінджал з довгим лезом.

- Залишайся тут.

Залишатися тут? Наморщивши ніс, я переповзла ліжко, мало не перевернувши тарілку із залишками м'яса та сиру. Схопивши вольвенський кінджал, я витягла його з піхов і встала.

- Ну звичайно, сидіти на місці ти не будеш, - промимрив Кієран, відчиняючи стулку подвійних дверей.

- Hi.

Я пішла по нього.

Кієран вийшов на веранду. Світло проникало сюди тільки зі спальні і від маленького ліхтаря над широкою кушеткою. Кієран відсунув прозору фіранку і пішов уперед, вдивляючись у стіну за кілька ярдів від веранди.

Він завмер.

Я оглянула дерева і стіну за ними, важко розрізняючи в місячному свіtlі важкі лози, що обплутують камінь.

- Що таке?

- Цю частину стіни патрулювала Сейдж, вольвенка, - пояснив він. - Я її не бачу.

Зліва від стайні пролунав крик. Я повернулася і зробила крок з тераси на камінь – ще теплий, нагрітий за цілий день сонцем.

Кієран упіймав мене за руку.

- Не смій.

Я спробувала вирватися, метнувши на нього здивований погляд. Повірити не могла, що він мене зупиняв.

- Щось відбувається. Кастил...

- З Касом усе буде добре, - гаркнув він, затягуючи мене назад на обгорожену терасу. - Знаю, що ти вмієш боротися. Ти ще задира, Поппі. Але справа не тільки в тому, що Кастил відріве мені голову, якщо з тобою щось трапиться, – ти, до того ж, наша королева.

Я різко вдихнула.

- Я нічия королева. Я просто Поппі.

- Чи заявляєш ти свої претензії на трон чи ні, ти все одно наша льєса.

- Значить, ти чекаєш від мене, що я ховатимуся? Ось що для вольвенів означає обов'язки королеви?

Я сердито дивилася на нього, відчуваючи їдкий опік його гніву і тяжкий тиск тривоги. Це здавалося дивним – відчувати від Кієрана щось, крім іронічних веселощів.

- Який я буду королевою, якщо ховатимусь?

Він стиснув щелепи.

- Такою, яка залишається живою.

— І така, яка недостойна тих, хто її захищає, — огризнулася я, намагаючись нагадати собі, що його противідня пов'язана із занепокоєнням про мене. - А тепер відпусти мою руку.

- Чи?

Я зупинилася.

- Або я тебе примушу.

Блідий погляд Кієрана яскраво спалахнув. Він опустив голову так, що наші очі опинилися на одному рівні.

- Ти вже гідна тих, хто тебе захищає, - сказав він. - Що вже дратує.

Я знову смикнула руку.

- Я чогось не розумію.

— Якби ти не була такою сміливою, мені й Кастилові жилося б набагато легше, — пробурчав він, випускаючи мою руку. — Не дай себе вбити.

- А як щодо того, щоб постаратися не дати мені тебе убити? — париувала я, і він похмуро витріщився на мене. — До речі, ми обговоримо це згодом.

— Чекаю не дочекаюся, — буркнув Кієран.

Я не встигла відповісти — долинув ще один крик. Я обернулася на звук. Він був близче, а слідом почулося гуркіт.

Раптом на стіні спалахнули вогні, налякавши мене. Я зробила крок назад, налетівши на Кієрана. Він поклав мені руку на плече, утримуючи в рівновазі. Яскраві промені прорізали дерева та квітучі кущі.

Від дерева відокремилася тінь і зробила крок у смугу світла. Я похолола. Перед нами стояв блідий чоловік із голими грудьми, його обличчя приховувала маска Послідовника.

Мене кольнуло спогад прощальних слів Аластира. "Думаєш, зі мною це закінчиться?" Я сподівалася, що закінчиться, але людина, яка стоїть перед нами, була доказом того, що змова Аластира продовжувала жити.

— Прокляття, — промимрив собі під ніс Кієран, коли з-за дерев і кущів у двір вийшла ще дюжина людей.

— Гадаю, це не дружелюбно налаштовані послідовники? — Запитала я.

Найближчий до нас Послідовник зняв з пояса кінджал.

- Я б сказала, що ні, — відповіла я на власне запитання і перевела погляд на кінджал. Мій пульс почастішав. — І ще гадаю, що в них сьогодні ввечері немає інших намірів, як убити мене.

— Цього не станеться, — пообіцяв Кієран.

— Ні. Не станеться.

Я міцніше стиснула вольвенський кінджал, розглядаючи їх. Наскільки могла судити, тут були лише чоловіки. Ймовірно, частина братства, про яке говорив Аластир, але це ще не означало, що в змові замішані всі послідовники.Хоча, якщо хтось в Атлантії і дивився на мене як на Діву, знаряддя Знеслих, то це вони.

Я визволила чуття і відчула холодну порожнечу.

— Я... нічого не відчуваю, — прошепотіла я і зосередилася на чоловікові з темним мечем у руках. Я стривожилася, усвідомивши, що, як і раніше, нічого не відчуваю. — Як із Вознеслими.

- Вони не піднеслися, — сказав Кієран, нюхаючи повітря. Його ніздрі роздмухувалися.

Було щось... дивне в цих людях, що стоять у променях світла. І річ була навіть не в тому, що я не здатна читати їхні емоції. Я дивилася на них і по мені пробігали мурашки. Їхня шкіра. Вона здавалася тонкою, як папір, і надто блідою, наче в їхніх венах не залишилося ні краплі крові. У мене всередині все стислося.

— Вони?.. Вони не атлантіанці? Чи з якоїсь іншої кревної лінії?

— Ні, — прогарчав Кієран. — Я гадки не маю, що це за тварюки.

Тварини?

Я із зусиллям проковтнула. Інстинкти вимагали, щоб я наскільки можливо збільшила відстань між собою та цими істотами. Таку ж реакцію в мені завжди викликали спраглих, але від них я не тікала, і від цих істот не втечу.

Кієран опустив підборіддя.

- Поняття не маю, хто ви такі, але що б ви не задумували, я наполегливо раджу передумати.

Моя увага привернула рух біля стіни. Там присів навпочіпки ще один чоловік у масці. Шкіра в нього була рожева, а не мертвівецького відтінку, як у інших. Я потяглась чуттям і відчула... щось сухе і дубове, наче віскі, майже горіхове. Рішучість. Цей біля стіни — інший. Для початку — він живий. Я примружилася, розглядаючи ланцюг, що висів на його трудах - кольори слонової кістки з сірувато-коричневими вкрапленнями. У мені злетів гнів, немов осиний рій. Якщо й були сумніви щодо їхніх намірів, тепер вони зникли. Ці кайдани більше ніколи не торкнуться моєї шкіри.

- Ти гадки не маєш, кого охороняєш, вольвен, — заговорив чоловік у масці, через яку його голос звучав приглушеного. — Кого ти борониш.

- Я точно знаю, кого захищаю, — заявив Кієран.

— Не знаєш, але дізнаєшся, — відповів чоловік. — Ми просто хочемо отримати Діву.

— Я не Діва.

Я вітала свою палку лють. Вона заглушила болюче засмучення від того, що є й інші, хто налаштований так само, як і Аластир. Я відкинула цей смуток перш, ніж вона заволодіє мною.

— Ти б воліла, щоб тебе називали Благословенною? Вибраної? — Заперечив він. — Або вважаєш за краще, щоб до тебе зверталися як до Вісниці та Носії Смерті та Руйнування?

Я завмерла. Я вже чула цей титул, але забула. Янсен якось назвав Ніктоса. У грудях завібраувало.

— Якщо ти справді вважаєш, що це стосується мене, то ти поводиться як дурень, погрожуючи мені.

— Я не дурень. — Він зняв зі своїх плечей ланцюг. — Ти, про яку було передбачено на кістках, не мала пережити тієї ночі в Локсвуді.

Моєю шкірою побігли мурашки, а тіло скував шок. Це не мало жодного відношення до так званого пророцтва. Локсвуд. Я багато років не чула назви цього маленького села. Навіть Аластир його не згадував.

Але очевидно, що Аластир поділився з цією людиною подробицями того давнього дня.

- Хто ти?

- Я ніхто. Я — все. — Він повільно підвівся. — А ти будеш королевою нічого. Вбийте її.

Істоти кинулися до нас. Гарчання, що вирвалося з людського горла Кієрана, мало звернути їх у втечу, але вони не здригнулися. Нас оточили. З лайками, від яких почервоніли загартовані вуха Віктера, я підринула під широке замах атакуючого. Кієран, розмахнувшись, прокреслив гострим лезом клинка по шиях двох істот, і повітря наповнилося затхлим квітковим запахом.

— Боги богів, — вигукнув Кієран.

Я вискочила за спиною тварюки в масці Послідовника і вдарила його в колінну чашку. Нога істоти підкосилася, але

вона не видала ні звуку. Тієї ж миті я повернулася і встремила кинджал в груди іншого. Затхлий запах посилився, а на мою руку бризнула чорна масляниста рідина.

Виразно не кров.

Ахнувши, я висмикнула кинджал. Істота спіtkнулася і розспалася - розпалася на дрібний пил і чорне масло, що заблищало на світлі фіолетовим. Щось схоже відбувалося з королівськими лицарями, якщо вразити їх кровокамнем, але у лицарів шкіра та тіла спочатку покривалися тріщинами. Ці ж істоти вибухали гейзером фіолетової погані, яка смерділа гнилим бузком.

Коли інша істота почала вставати на ноги, я розвернулась і обхопила його голову рукою. Смикнувши її назад, я застромила кинджал у вразливе місце біля основи черепа і, прибравши руку, відскочила назад перш, ніж тварюка вибухне.

- Що це за істоти? - Крикнула я, відступаючи від маслянистих плям, які залишили на землі ці двоє.

- Гадки не маю. - Кієран уклав чергового, скривившись від огиди. – Просто вбивай їх.

- О, добре, бо я думала зберегти одного. - Мене схопили за руку холодні, липкі пальці, і я різко обернулася. – Знаєш, як...

– Якщо ти скажеш «як ручне звірятко», я вважаю тебе ще більш чокнутою, ніж Кас.

– Я хотіла сказати – друга.

Кієран глянув на мене вигнувши брови.

– Це ще гірше.

Я кинулася вперед і схопилася за край маски. Сильно смикнула. Шнурки луснули. Мaska впала...

- О боги! – скривилася я, відскакуючи.

Істота не мала обличчя.

Не повністю. Не було носа. І рота. Тільки вузькі чорні щілини там, де мають бути очі. Решта – гладка, тонка, бліда плоть.

Мені це ніколи не забути.

- Забирай назад! Ось!

Я жбурнула бронзову маску в істоту. Метал відскочив від грудей і впав на землю. Тварина схилила голову набік.

– Що? - Кієран наблизився до мене. - Ні хріну собі! Це... гадаю, це – гирм.

– Що?

– Вони не належать до цього світу.

– Мені це ні про що не каже. - Я показала кінчиком кинджала. - У нього немає обличчя!

– Бачу.

– Як воно взагалі дихає?

– Зараз... – прокряхтів він – йому на спину стрибнула ще одна тварюка. Нахилившись, він струсив її. - ...не час для

запитань, Поппі.

Справжнє зауваження, але все ж таки – як воно дихало без носа і рота?

Гірм кинувся на мене, і я змусила себе не страхати. Мені треба було зосередитися, бо той, хто мав рота і міг говорити, зізнав про Локсвуда. Жахатися через ці істоти я буду потім. Я зустріла атаку і вstromила кінджал глибше в груди противника. Я не встигла відскочити, і чорна рідина близнула на сорочку Кастіла.

Повернувшись, я побачила, що чоловік стоїть на стіні. Я кинулася вперед, не звертаючи уваги на гостре каміння під босими ногами.

До мене кинувся гірм, і я приготувалася. Він підняв меч, але я напала першою, всадивши кінджал під край маски. Я висмикнула меч, істота впала, і його тіло за лічені секунди розсыпалося в ніщо. Я обернулася – Кієран перерізав шию іншого. Близнула фіолетова рідина. Вольвен упіймав мій погляд.

– Твої очі, – сказав він, витираючи обличчя тильною стороною долоні. – Вони так яскраво світяться.

Справді?

Гул у моїх грудях відгукувався в крові пошепки. Я обернулася до стіни. Чоловік досі був там. Енергія піdnimalася в мені, як це було в покоях Ніктоса. Серце завмидало. У яскравому свіtlі з'явилася ще одна істота у масці. Я міцніше стиснула кінджал, опираючись вібрації. Я не хотіла робити це знову. Не хотіла, доки не зрозумію повною мірою і не дізнаюся, чи можу це контролювати.

Волога рука обхопила моє передпліччя. Дозволивши навичкам усіх ранкових та денних тренувань з Віктером вести мене, я розгорнулася та розмахнулася ногою. Гірм не очікував цього руху або я діяла надто швидко, щоб він встиг відреагувати. Я збила його з ніг і вдарила кінджалом у груди. Скочивши на ноги, я повернулася в пошуках нового супротивника.

Істота занесла меч, і я кинулася вперед, блокуючи удар і всаджуючи кінджал у його груди. Висмикнувши клинок, метнулася вбік, перш ніж тварина розсыпалася. Я підняла погляд на високу постать, що виникла на місці щойно впала.

І зробила крок назад. Там стояв отець Кастіла. Його кремова сорочка була заляпана фіолетово-червоною рідинкою. Скільки тут цих істот? Від нього хвилями виходило здивування. Він окинув мене поглядом, і я згадала, що на мені немає нічого, окрім сорочки Кастіла – тепер безнадійно зіпсованої.

Боги.

Чи можу я зустрітися з сім'єю Кастіла за нормальних обставин?

– Здрастуйте, – пробурмотіла я, випрямляючись.

Король Валін підняв брови, а потім кинувся до мене, занісши меч. Мене охопила паніка, серце підскочило. Я застигла, не вірячи. Він збирався...

Схопивши мене під руку, він зробив випад мечем і відштовхнув мене убік. Я спіtkнулася, і повітря вилетіло з легень, коли побачила гірма, насадженого на меч короля.

– З-дякую, – промиррила я, а істота розсыпалася.

Бурштинові очі зустріли мій погляд.

– Ти думала, мій удар призначався тобі?

– Я...

Боги богів, я справді так думала.

З тіні вийшов Кастіл. Прекрасні лінії його обличчя всеювали краплі фіолетової крові. Він був не один, його оточували кілька вартових. Його погляд кинувся на мене у пошуках слідів нових ран. Їх не виявилось, але якби були, він би їх знайшов. Він попрямував до мене, опустивши меч, слизький від речовини, яка наповнювала цих тварин. Бліскучі, як зірки, очі пильно дивилися на мене. У мене перехопило подих, коли він обвив рукою мою талію і міцно притиснув мене до грудей. Жар від його тіла швидко просочився крізь наші сорочки. Він знайшов мої губи, ніби в саду, крім нас, нікого не було, у тому числі його батька. Поцілунок вийшов шаленим і глибоким, через що мое серце забилося сильніше.

Коли Кастіл відірвався від моїх губ, я часто дихала. Він притулився чолом до моого чола, як і раніше, міцно обіймаючи. Глибоким і чуттєвим голосом він спітив:

— Скільки ти вбила?

- Кілька, - відповіла я, вчепившись вільною рукою в його сорочку.

Його губи торкнулися моого вуха.

— Кілька?

- Пристойне число, - одужала я.

Кастіл поцілував мене в щоку.

— Моя дівчинка.

Хтось відкашлявся — гадаю, отець Кастіла. Мої щоки потеплішали, а потім запалали, коли Кієран промовив:

- Вам нема кого звинувачувати, крім самого себе, у нездатності Каса пам'ятати, що він не один.

Король Валін розреготався.

- Точно підмічено.

Кастіл поцілував мене в середину чола.

- Ти в порядку?

— Так. А ти?

- Як завжди.

Я злегка посміхнулася, але усмішка швидко зів'яла. Я вивільнилася з його обіймів і обернулася до стіни, оглядаючи її по всій довжині.

Прокляття, на ній нікого не було.

- Він пішов, - сказала я.

— Хто? - Запитав Кастіл.

Мене обпалило розчарування.

- Там був чоловік, який привів цих тварин. Він знав про Локсвуд.

- Локсвуд? — перепитав отець Кастіла.

— Це поблизу Ніельської долини у Солісі.

Я повернулася до Кастіла. Він завмер, і я відчула пульсуючий у ньому гнів.

— Зайжджий двір, де зупинилися на ніч мої батьки і на який напали Спраглих, був у селі Локсвуд. Там загинули мої батьки. Очевидно, Аластир розповів цьому Послідовнику тієї ночі.

— Це не Послідовник, — зауважив король Валін, і ми з Кастілом повернулися до нього. Він нахилився і підібрав одну з масок, що звалилися з тварин. — А ці істоти у масках? Боги, їм тут не місце. Але ці маски не мають жодного відношення до Послідовників.

Я спантеличено подивилася на Кастіла. Він, насупившись, розглядав маску в руках батька.

— Такі маски носять Послідовники у Солісі, щоб приховувати себе, — заявив він.

— Але не вони перші, — відповів батько. — Першими їх носили Незримі.

Розділ 19

— Незримі? — повторила я.

— Ти що, розігруєш мене? — обурився Кастіл. — Я вважав, що Незримих розформували або вони вимерли задовго до війни Двох Королів.

— Ми всі так думали, — відповів король Валін. — До недавнього часу.

— Хто такі ці Незримі? — Зустріла я.

Король озирнувся через плече, і я помітила жінку. Висока і мускулиста, світло-коричнева шкіра із золотистим відтінком, чорне як смоля волосся зібране ззаду в тугу косу набагато акуратніше за ті, що зазвичай носила я. Вона була у білій формі варти корони, але середину її грудей прикрашали золоті завитки. Один меч вона тримала в руці, рукоятка іншого виглядала з-за спини. Король віддав їй мовчазний наказ, і вона кивнула. Повернувшись, вона забрала меч у піхви і тихо свиснула.

З-під тіні дерев вийшли кілька вартових.

— Обшукуйте територію, — наказала жінка. — Переконайтесь, що тут немає сторонніх.

Я дивилася, як варти розбігаються в різні боки, минаючи Джаспера, який прямував до нас у вигляді вольвена. Ким би не була ця жінка, вона обіймає командну посаду. Через лічені секунди з вартових залишилася тільки вона.

Король повернувся до нас — до мене.

— Не хочеш увійти до будинку? — запропонував він. — Схоже, тебе застигли непідготовленою ні до битви, ні до відвідувачів.

Пам'ятаючи, що тримаю кінджал, я скрестила руки на грудях.

— Якщо я вдягну одяг, що найкраще підходить, це не змінить того, що ви вже бачили мене в одній сорочці, — сказала я, здивувавши саму себе.

Я зовсім не звикла до такого ступеня оголення, але, з іншого боку, щойно зіткнулася з бандою тварин, позбавлених осіб. Мої голі ноги не посідали першого місця у списку з півсотні предметів, які мене зараз турбували.

— Якщо вас це не бентежить, то й мене також. Я хотіла б послухати, хто такі Незримі.

Веселощі поширилися і від короля Валіна, і від його сина. На обличчі короля виникла напівусмішка, і будь я проклята,

якщо не з'явилися натяки на ямочки.

- Не бентежить, - сказав він, віддаючи маску жінці-варту і забираючи меч у піхви. - Це Хіса Фа'Мар. Одна з найдовіреніших осіб. Капітан охоронці корони.

Жінка вийшла вперед. Побачивши її, я відразу зрозуміла, що вона атлантіанка, можливо, навіть первинна. Вона трохи вклонилася - спочатку принцу, потім мені.

- Не думаю, що ми раніше зустрічалися, - зауважив Кастіл.

- Ні. Ми не зустрічалися. - Вона швидко посміхнулася, і її золотаві очі звернулися на мене. - Ви досить вмілі у бою. Я вас бачила. Вас навчали?

- Так. Мені не належало, але я не хотіла бути безпорадною, як тієї ночі, коли Охочі напали на заїжджий двір, де ми зупинилися з батьками, - пояснила я, коли до мене долетів свіжий, хрумкий смак цікавості. Я усвідомлювала, що король Валін уважно слухав. - Мене навчав один із моїх охоронців, щоб я могла захистити себе. Він робив це потай, ризикуючи кар'єрою і, можливо, життям, але Віктер був таким сміливим.

- Був? - тихо спитав король Валін.

До горла підкотив ком душевного болю, як завжди, коли я думала про Віктера.

- Його вбили Послідовники під час нападу на Ритуал. Тієї ночі загинуло багато людей – невинних людей.

- Мені шкода. - Від короля виходило співчуття. - І шкода, що у цьому винні ті, хто підтримує Атлантію.

- Дякую, - промовила я.

Довгу мить він дивився на мене, потім сказав:

- Незримі - стародавнє братство, що виникло принаймні тисячу років тому, після того, як народилося кілька поколінь атлантіанців і з'явилися інші кровні лінії. Приблизно в той час, коли... – Він зробив глибокий вдих. – Приблизно в той час, коли божества почали більше взаємодіяти зі смертними, які живуть далеко від первісних кордонів Атлантії. Давні почали побоюватися, що атлантіанці та інші лінії не в усьому підтримують рішення щодо смертних.

- А що це за рішення? – поцікавилася я, майже боячись почути відповідь, якщо зважити на те, що мені вже сказали.

- Божества хотіли об'єднати всі землі, моря та острови в одне королівство, – сказав король Валін. Все це звучало не так уже й погано – поки що. – Не має значення, що на деяких землях уже були правителі. Божества вважали, що можуть покращити життя людей, як вони зробили на землях за горами Скотос, які вже були зайняті смертними. Багато атлантіанців та інших кревних ліній з ними не погодилися, вважаючи, що краще зосередити сили на Атлантії. Божества боялися повстань, тому створили Незримих – мережу шпигунів та солдатів, призначених душити будь-який заколот ще у зародку. Незримі приховували свої особи, щоб невідомими шпигунали серед жителів Атлантії. А колиїм треба було, щоб їх побачили та почули, вони носили маски у вигляді морди вольвена.

- Вони наслідували те, що робив Ніктос, - додав Кієран, витираючи обличчя тильною стороною долоні. – Зрозуміло, що спроба була дуже незграбною, проте.

- А як до цього ставилися вольвени? - Запитала я.

- Не думаю, що в ті часи це хвилювало їх, – відповів отець Кастіла. Джаспер тинявся навколо нас у пошуках можливих зловмисників. – І Незримі, і вольвени мали тоді спільну мету: захищати божеств. Принаймні так рахували вольвени.

"Мали тоді спільні цілі". Очевидно, ці цілі згодом розділилися та змінилися.

- Незримі нічим не були схожі на вольвенів, – сказав Кастіл. – Скоріше – на групу екстремістів. Вони нападали на

будь-кого, кого вважали загрозою божествам, навіть якщо ця людина просто порушувала питання або виявляла незгоду з тим, що хотіли божества.

— Це нагадує мені Вознеслих. - Я підібгала пальці босих ніг. — Жодні питання ставити не можна. Інакше тебе вважатимуть Послідовником і нічим хорошим для тебе це не скінчиться. Але якщо Незримі були створені, щоб захищати божества, то чому вони прийшли за мною?

- Бо все закінчилося зовсім не так, як починалося. - Кастил на мить зустрівся зі мною поглядом. — Незримі принесли клятву короні та королівству, але зовсім не тим, хто носить корони. Зрештою, вони обернулися проти божеств. Що спричинило причину, як і раніше неясно, але Незримі стали вважати, що деякі рішення божеств щодо смертних більше не служать інтересам Атлантії.

Я відразу згадала Аластіра та Янсена. Обидва затверджували саме це. Що вони діють на користь свого королівства.

— Тому їх розпустили, — вів далі король Валін. — Принаймні так усі рахували тисячу років.

- Ти справді думаєш, що Аластир був з ними заразом? — глузливо спитав Кастил. — Зграя чоловіків, які відчували себе неповноцінними через те, що всі справжні Хранительки Атлантії — жінки, і тому відчайдушно трималися за своє таємне суспільство?

— Аластир казав, що полягає у якомусь братстві, — нагадала я. — Він називав себе захисником Атлантії.

- До нападу в Покоях я не знав, що Аластир у чомусь замішаний, — сказав отець Кастила. — Але побачивши ті маски в руїнах, я почав гадати, чи не незримі це. Чи не повернулися вони і стоять за іншими справами.

Я згадала, про що розповідав Кієран. Кастил думав у тому напрямку.

— Ти говориш про знищений урожай, пожежі та погроми?

Його батько стиснув губи у тверду лінію та кивнув.

— Ми не думаємо, що вони були активними весь цей час, — сказала Хіса. — Або якщо й існували, то не робили жодних дій, виконуючи свої клятви. Однак, це змінилося. І змінилося перед тим, як прийшли новини, що принц...

Вона замовкла, ледь наморщивши чоло, — схоже, підшукувала потрібні слова.

- Це змінилося перед тим, як прийшли новини про ваші труднощі з нашим принцом.

Труднощі звучали набагато краще, ніж полон, слід віддати їй належне. Вона вміла бути тактовною.

— Чому ти впевнена, що вони відповідальні за погроми? — Запитав Кієран.

- Мaska. — Хіса підняла ту, яку тримала в руках. — Ми знайшли таку ж на місці пожежі, яка знищила кілька будинків біля моря. Ми не були впевнені, що є зв'язок: надійних доказів не було. Але тепер? — Вона обвела поглядом спорожнілій двір. — І вони носили маски у руїнах? Зв'язок має бути.

— І вона є, — підтвердила я. — Це нагадує мені Вознеслих. Вони використовують страх, напівправду та пряму брехню, щоб контролювати народ Соліса. Буває вони піdnімають істерію, як це зробив герцог після нападу на Вал. Пам'ятаєш?

Я глянула на Кастила, і він кивнув головою.

— Перекладають провину на Спраглих та Послідовників, коли насправді самі створюють цих монстрів, — продовжувала я. — Діючи таким чином, сіючи смуту та підозрілість, вони полегшують собі контроль над людьми. Тому що люди, надто зайняті тим, щоб показувати один на одного пальцем, і не стануть об'єднуватися, зрозумівши, що в корінь, що піdnявся, всіх їх бід.

Я прибрала назад пасмо волосся — не звикла, щоб стільки людей слухали та дивилися на мене.

— Я лише думаю, що якщо за знищеннем урожаю та погромами стоять Незримі, вони роблять це, щоб посилити смуту, змусити людей злитися чи підозрювати. А вони тим часом запропонують винуватця, якого можна звалити всі біди.

— І цей винуватець — ти? — спитав король.

Мої м'язи скувало напругу.

- Схоже на те.

Король Валін нахилив голову, вивчаючи мене.

— Смута та невдоволення — два потужні руйнівні чинники для будь-якого суспільства. Яким би великим воно не було, його можна розвалити зсередини, послабити фундамент настільки, щоб воно впало, перш ніж хтось зрозуміє, що відбувається.

* * *

- У мене купа запитань, - оголосила я, як тільки після відходу короля Кастіл привів мене до нашої кімнати.

- Цьому не здивується жодна людина в обох королівствах, - зауважив Кієран, зачиняючи за собою двері веранди. — Навіть трохи.

Кастіл вигнув губи, а я кинула лютий погляд на вольвена.

— Перепрошую, але якщо люди без обличчя в Атлантії звичайне явище, то я до такого не звикла.

- Це не звичайне явище, - відповів Кастіл, намагаючись привернути мене до ванної кімнати.

- Мені треба з тобою поговорити, - продовжувала я, зупиняючись.

Кастіл важко зітхнув.

— А нам? - Підняв брови Кієран.

- Так, нам теж треба поговорити про те, що ти намагався зробити.

Кастіл поволі повернув голову до вольвена.

- Що ти намагався зробити?

Кієран схрестив руки на грудях.

- Намагався змусити її сидіти тут, у безпеці.

Кастіл голосно розреготався.

- І як все пройшло?

— Настільки безболісно, наскільки ти можеш уявити, — сухо відповів Кієран. — Я тільки вказав, що ти вважав би за краще, щоб вона залишалася неушкодженою, і нагадав, що вона означає для тебе, для мене і...

- Кастіл ніколи не просив мене сидіти остононь, - перебила я. — А він мій чоловік.

Кастіл опустив голову, і з його грудей вирвався глибокий, гучний звук.

— Чоловік. - Він притис губи до мого скроні. - Мені подобається це чути від тебе.

Він підвів голову і глянув на Кієрана.

— Моя дружина може себе захистити. Ти це знаєш.

— Знаю.

Я примружилася.

- Схоже, все ж таки забув.

- Не забув. - Стиснувши щелепи, Кієран утримував погляд Кастила. – Тепер усе змінилося, і ти знаєш.

- Ні, не змінилося. - Я відірвалася від Кастила. – Я не королева. Як я вже казала. І навіть якби була королевою, зовсім не такою, що сидітиме без діла, поки інші ризикують своїм життям. Це не для мене, і я дуже маю сумнів, що й Кастил буде таким королем.

- Не буду. - Кастил підійшов до мене і обхопив мене за талію. - Вона не тільки здатна себе захистити, їй необхідно вміти захищати себе. Ось чому вона вільна це робити, будь вона нашою королевою чи нашою принцесою.

Мое серце так забилося, що дивно, як не пробило мені грудну клітку. Кастил... він розумів мене. Розумів, що мені неможна почуватися безпорадною.

- Ти єдиний, кому я можу по-справжньому довірити Поппі. Тільки тобі, - провадив далі Кастил, і в мене трохи сперло подих. - Я знаю, що ти турбуєшся з добрих спонукань, і Поппі теж це знає.

Я вже збиралася відкрити рота, але Кастил притиснув мене до себе.

- Правда, Поппі?

Я проковтнула лайку.

- Да я це знаю.

Знала, але була роздратована і збентежилася від усього, що сталося у дворі; збита з пантелику і стривожена тим, що наговорив чоловік, що стоїть на стіні.

- Знаю, що це було з добрих спонукань.

Кієран потер щелепу і перевів погляд на двері тераси.

— Розумію, що ти здатна себе захистити. Але я намагався зупинити тебе з іншої причини. Тому що ти тут у небезпеці, а цього не має бути. Це єдине місце, яке має залишатися для тебе безпечним. - Він опустив руку і глянув на мене. - Здогадуюсь, нічого з цього не означає, щоб просити тебе не втручатися. Вибач.

Щирість виразно звучала в його голосі – на смак нагадуючи теплу ваніль, але я відчула ще й кислий присmak, як і від Кастила, через що у мене в грудях занудило. Жоден із них не був винен у тому, що тут сталося.

- Все добре, - сказала я, дивлячись на Кієрана. - Я подбаю, щоб мені тут було безпечно. Ми про це подбаємо.

Кієран кивнув і слабо посміхнувся.

- Прокляття, ми подбаємо.

Я посміхнулася.

- Тепер, коли ми це прояснили, знаю, що в тебе купа запитань, - сказав Кастил, розвертаючи мене до ванної кімнати. -

Але спочатку давай змиємо з тебе цю погань. - Він помовчав. - І переодягнемо в щось чисте.

Я опустила погляд на свої руки і наморщила носа, побачивши, що вони забризкані фіолетовим.

- Це кров?

- Якщо чесно, не можу сказати із упевненістю. - Кастіл підвів мене до умивальника і повернув крані. Потім уявив пляшечку і видавив мені на руки трохи густого мила з хвойним ароматом. - Що б це не було, смердить дуже дивно.

Я кивнула, потираючи долоні.

- Мені нагадує гнилий бузок.

Зсунувши брови, він схопив шматок мила.

- Знаєш, ти маєш рацію.

Обернувшись, він віддав мило Кієрану. Я побачила в дзеркалі, як вольвен знімає та кидає убік зіпсовану сорочку та повертає кран душа. Зверху потекла вода.

- Ти казала, що один був на стіні, - тихо заговорив Кастіл, привертаючи мою увагу. - Він щось сказав?

Я кивнула, втираючи рідке мило в передпліччя.

- Він не був схожий на інших. Він або смертний, або атлантіанець.

- На ньому була срібна маска, - додав Кієран. Нахиливши голову, він підставив її під струмені води і почав розтирати обличчя і коротко стрижене волосся. На його спині та плечах напружились м'язи. - Як і на Янсені у руїнах. А ще в нього були ті кляті ланцюги з кісток.

- Що? - майже закричав Кастіл.

- Були, - підтвердила я, підставляючи долоні під теплу воду.

- Ці кістки більше ніколи не торкнуться твоєї шкіри. - У голосі Кастіла чулася жорстка обіцянка. Погляд його на холодних, як замерзлий бурштин, око зустрівся з моїм. - Це я тобі обіцяю.

- Я ж пообіцяла сама собі, - сказала я. При думці про Незримих мене колънула холодна тривога. - Багато років ніхто не вимовляв назви того села.

Стиснувши щелепи, Кастил провів долонями по моїх передпліччях, змиваючи мило.

- Я знов, де знаходився той заїжджий двір, бо ще до нашої зустрічі вивчав твоє минуле, але ці відомості не відкриті. - Він прибрав мені волосся з лиця, коли я знову потяглась за мілом. - Ми не знаємо, зі скільки людей Аластир поділився цією інформацією.

Він тримав мое волосся, поки я швидко вмивалася. Коли закінчилася, від мене більше не несло гнилими квітами. Кієран вимкнув воду.

- Дякую, - сказала я, коли він подав мені рушник.

- Аластир стверджував, що на заїжджому дворі був ще хтось, вірно? - Кієран глянув на мене в дзеркалі. Його шия та груди були мокрими. - І назвав його Темним?

Я відійшла від умивальника, опускаючи рушник.

- Так. Чому?

- Може, Аластир просто поділився цією інформацією з рештою? – відповів Кієран. - Чи є ймовірність, що він казав правду? Що там був той, другий?

Все було можливим, але...

— Аластир дав зрозуміти, що Спраглих привів та загадкова людина.

Я дивилася, як Кастіл знімає забруднену сорочку. Верхня частина його грудей була заляпана фіолетовою кров'ю. Він узяв у Кієрана мило.

— Ці... Незримі можуть керувати Спрагліми? - Запитала я.

Кастіл стиснув губи, намилюючи долоні.

- Незримі зникли задовго до появи першого Спраглій - принаймні, наскільки ми знаємо. У будь-якому випадку, Охочих можна гнати в потрібному напрямку, але ще якось керувати ними не можна. - Він озирнувся на Кієрана. - Якщо хочеш, можеш узяти мою сорочку.

Той кивнув і пішов до шафи за дверима ванної кімнати, а я кинула рушник у кошик для брудної білизни.

- Ale мені...

— Що? — Кастіл провів намиленими долонями по обличчю та волоссу.

Мені знадобилося кілька хвилин, щоб зібратися з думками.

— Мені казали, ніби мої батьки поїхали з Карсадонії, бо захотіли спокійнішого життя. Ale то була брехня. Вони дізналися правду чи завжди знали у тому, що творять Вознесшиєся, і вирішили більше у цьому брати участь. - Я ненавиділа, що доводиться вимовляти ці слова. - Іде він стверджував, ніби моя мама була служницею, навченою боротися.

Я підійшла до табурету і взяла менше рушника, як те, яким витиралася Кієран, а Кастіл тим часом підставив обличчя під воду.

- Це може бути правдою, а може, і брехнею, - продовжувала я. - Ale що, якщо Аластир не брехав? Що, якщо там був хтось ще, хто привів на зайїзджий двір Бажаючих?

Простягнувши Кастілу рушник, я сказала:

- Я це пам'ятаю.

Я подивилася на Кієрана. Він одягнувся в чорну туніку.

— Я знаю, що чула голос Аластіра: він розмовляв із моїм батьком. Ale я... мені снівся хтось у темному плаці. Там був хтось, і Аластир говорив про нього не так, ніби ця людина була з ним. Що, якщо той напад Охочих не має жодного відношення до Аластира та Незримого?

- Ty думаєш, до цього можуть стосуватися Вознесшиєся? — спитав Кієран із дверного отвору. - Ale якщо вони знали хто ти, то захотіли б залишити тебе живими.

- Згоден. — Кастіл витер рушником груди та обличчя. - Заманювати Охочих на зайїзджий двір було б занадто великим ризиком. Цих істот ніхто не може контролювати.

- I все впирається в те, знали чи ні Піднеслися, хто я, до від'їзду моїх батьків - до того, як на мене напали. Я, як і раніше, не знаю цього напевно. Аластир це так і не підтвердив.

Кастил витирає рушником волосся.

— Але якщо вони знали, це означає, що Вознесені — Кривава Корона — були обізнані, що один із твоїх батьків має атлантіанське походження.

- І це змушує задуматися, чому вони не зробили з ними так само, як і з іншими нащадками атлантіанців, - зітхнувши, промовила я.

Одна можлива відповідь чи питання вів до іншого. У мене розболілася голова.

І занурилося серце.

- До того, як з'явилися ці тварюки, ти запитувала, чому твої здібності такі сильні - чому вони були такі сильні ще до того, як Кас підніс тебе, - зауважив Кієран. — Один із твоїх батьків має бути чистокровним атлантіанцем.

- Але як це можливо, якщо я походжу від Малека? Його сини від коханки були б смертними. А якщо моя маті була служницею, значить, не про неї, правда?

Я подивилася на Кастіла.

- Думаю ні. - Він жбурнув рушник у кошик. — Служниці, яких я бачив, атлантіанками не були, але це не означає, що таке неможливо. Може, неправдоподібно, але неможливо.

— І я схожа на маму, — сказала я. — Окрім очей.

— Твій батько? — спитав Кієран, хоча я була впевнена, що ми про це вже говорили раніше.

— Він був із Карсадонії, як і мама.

- Знаю, що тобі це не сподобається, - почав Кієран, і я напружилася, знаючи, до чого він веде. — ...Але все це правильно лише за умови, що батьки були тобі рідними. Або ж... — швидко додав він, коли я відкрила рота. — Або те, що тобі говорили про батьків, — брехня.

Розділ 20

— Він має рацію, — м'яко сказав Кастіл, намагаючись зловити мій погляд. — Не знаю, навіщо Аластиру брехати, що твоя маті була служницею. Якщо він сказав правду, вона ніколи не була леді в очікуванні, призначеної до Вознесіння. Це також може означати, що твій батько був сином торговця. — Він помовчав. — А також — що або один із твоїх батьків, або вони обидва тобі не рідні.

А якщо вони обидва мені не рідні? Тоді Єн... якщо він піднявся, може виявитися не таким, як я. А таким як інші вампіри.

Притуливши до холодних плиток, я відкинула голову назад. Я почала відповідати, але зупинилася, підтискуючи пальці ніг.

— Я була маленькою. Мої спогади про те, що було до тієї ночі, у кращому разі уривчасті. Я знаю тільки те, що мені розповідали, і хоча Єн старший, навряд чи його спогади відрізняються. — Я похитала головою. — Але я схожа на маму, тому, можливо, атлантіанцем був мій батько, а мама — смертним нащадком Малека та його коханки. Чи пояснити такий розклад силу моїх здібностей?

- Це було б дуже дивним збігом, — зауважив Кієран, і він має рацію.

Кастіл і Кієран перезирнулися.

— Не знаю, — відповів Кастіл. — У твоєму родоводі важко розібратися, та ще й зважити на припущення, що ти рідня Малека. Він міг і не бути твоїм предком. Аластир міг помилитися, навіть якщо сам у це свято вірив.

Цікаво, чи могла мати щось знати?

Кастил упіймав мій погляд.

- Ми в цьому розберемося.

А крім його матері, як це неймовірно, єдина, хто ще може знати щось, – королева Ілеана.

Кастіл повернувся до Кієрана.

– Здається, там висить старий халат. Можеш принести?

Кієран вручив йому довге чорне вбрання зі словами:

- Мені потрібно щось зробити. Я скоро повернусь.

Дивлячись на мене, Кастіл кивнув і повісив халат на гачок біля дверей.

– Ми будемо тут. - Він зачекав, поки Кієран піде. - Давай знімемо з тебе цю сорочку, я її спалю.

Мої губи розтяглися в глузливій усмішці.

- Думаю, врятувати її неможливо?

- Малоймовірно. - Він підійшов до мене і взявся за поділ. - Ти знаєш що робити.

Я знала.

Я підняла руки.

– Схоже, тобі подобається мене роздягати.

– Так.

Кастіл потягнув сорочку вгору і зняв голову. Мою оголену шкіру охопило прохолодне повітря. Кинувши сорочку на підлогу, Кастіл витріщився на мене, відкривши губи так, що здалися кінчики іклів. Він окинув мене повільним, уважним поглядом. У низу мого живота напружилися м'язи. Він поклав мені руку на ребра під грудьми. Від торкання по мені прокотилася різка пульсуюча хвиля. Його друга рука лягла мені на інший бік.

– Однак мені не подобається роздягати тебе тільки для того, щоб одразу знову одягнути.

Я опустила погляд нижче зморщених рожевих сосків і ще більше підібгала пальці ніг. Його золотисто-бронзова шкіра представляла разочаруючий контраст з моєю, а його руки були великими і сильними.

- Те, про що Кієран просив тебе сьогодні, - почав він. – Не тримай на нього зла. Він про тебе піклується. А його неспокій? Мені теж доводиться боротися з моїми інстинктами, коли ти кидаєшся у бій із усіма й усіма. Не тому, що я вважаю тебе нездатною. Просто боюсь тебе втратити.

Він опустив голову, і його тепле дихання овіяло мої груди.

– Але твоя потреба захистити себе важливіше за мій страх. Це єдина причина, чому я не заважаю тобі. І Кієран буде робити так само.

– Знаю...

Я ахнула, коли його рот зімкнувся на моїх грудях. Округливши очі, дивилася на його темні вологі кучері. Його язик

кружляв на моєму соску, викликавши в мене здавлений вигук. Кастил підняв голову і вигнув брову, чекаючи, що я скажу далі. Його очі горіли.

— Я... не злюся на Кієрана.

Його обличчя на мить перетнула задоволена усмішка, а потім він захопив мою чутливу шкіру кінчиками зубів, а потім губами.

— Знаєш, що мені допомагає долати страхи?

Я похитала головою.

— Це. — Він провів рожевим кінчиком язика по моїй напруженій пульсуючій шкірі. — Це допомагає. А ще твоя хоробрість, і знаєш, я хочу нагородити тебе за хоробрість.

Мій пульс, і так прискорений, загуркотів.

— Я... отримаю винагороду?

- Так, але я теж буду винагороджений тим, що впораюся з власним страхом. — Його густі вії піднялися. В його очах вірував золотий вир. — Добре, коли винагорода є взаємовигідною.

— А воно таким буде?

Він кивнув і знову взяв у рот мій сосок. Я відчула вологе погладжування його язика, а потім дряпання іклів. У мене перехопило подих від заборонених відчуттів, а потім він встромив гострі зуби в плоть над соском. Я скрикнула, вчепившись у його волосся, і мое тіло смикулося. Мене пронизав сильний бритвенно-гострий біль. На секунду мені захотілося вирватися, болюча насолода була надто сильною, але через мить все пройшло. Кастил припав до поколюючої шкіри моїх грудей, взяв у рот чутливий сосок і втягнув мою кров.

Всередині мене вибухнуло полум'я, зігрівши кров та кожну клітинку тіла. У мене закружляла голова, і я здригнулася, коли відчула шкірою його гарчання. Я тримала його за волосся, безсороно обіймала, а вся моя істота затопила вологим жаром. Мене пронизав ниючий укол насолоди. Кастил ущипнув мене, і мої стегна смикулися.

- Кас, — видихнула я.

Він знову відав чуттєвий, грубий звук, а потім притис міні міні спину до стіни, а його тверде стегно опинилося між моїми нігами. Я ахнула від дотику холодних плиток до голої шкіри і відчуття його стегна біля моего центру. Він опустив руку мені на бік і, сильніше натиснувши на груди, підтяг мое стегно вниз і вперед, похитуючи мене на нозі. Між моїх стегон і грудей розійшлися тугі хвилі задоволення. Я підвела майже всією вагою спираючись на нього. Тягне відчуття від його рота йшли в одному ритмі з потужною пульсацією в моїй середині. Я рухалася на його стегні. Нічого повільного — я розгойдувалася на ньому, ведена подвійним відчуттям: його годуванням від моїх грудей і м'яким потиранням його ноги об мое набрякле напружену плоть. Напруга закручувалася все тугіше і швидше. Кастил бенкетував, а я в нестямі тягла його за волосся і встромляла нігти в його шкіру. Мої ноги стиснулися на його стегні, і напруга всередині мене вибухнула і захлеснула найчудовішим чином. Я здригнулася, вигукуючи його ім'я, і почуття звільнення прокотилося по мені.

Я все ще тримала і звивалася, коли він лизнув укус і випростався, міцно притискаючи мене до грудей. Його рот зімкнувся на моєму в повільному, млюсному, насиченому металом і мускусом поцілунку. Від смаку моєї крові на його губах по мені прокотилася ще одна хвиля насолоди.

— Тобі... — простяг він невиразним голосом. — Тобі справді сподобалася винагорода.

Я притулилась чолом до його чола, намагаючись вирівняти подих.

- Небагато.

- Небагато? - Його сміх був таким спокусливим. - Ти так сильно скінчил, я відчував це через штани.

- О боги. - Я задихнулася сміхом. - Це так...

- Як? - Він провів губами по моїх. - Непристойно?

- Так.

- Але це правда. - Він поцілував мене і поставив на ноги. - Чи можеш стояти? Чи підірвав я твій розум і м'язи?

- Твоє самолюбство смішно. Я можу стояти. - Насилу. - І, якщо тобі цікаво, не проти отримати більше таких винагород, будь ласка і дякую.

На його губах заграла дивовижна усмішка, і на щоках виникли дві ямочки.

- Хоча мені подобається чути від тебе слово "будь ласка", тобі ніколи не слід його говорити.

Я посміхнулася, а він відпустив мене і одвернувся за халатом. Я подивилася вниз. До щоків прилив жар побачивши два яскраво-рожеві проколи і опухлу шкіру навколо них. О боги! Він залишив ці нескромні мітки.

Мені це подобалося.

Він потримав для мене халат, і я просунула руки у рукави. Тканина виявилася м'якою та такою легкою, що в ньому не могло бути спекотно. Халат виявився трохи довгим мені, доходячи до самих п'ят, але він пах Кастілом - хвоєю і спеціями.

Кастіл зупинився переді мною, швидко застебнув гудзики і зав'язав пояс.

- На тобі він виглядає набагато краще, ніж на мені.

- Не можу уявити тебе в ньому.

Я глянула на довгі вільні рукави і помахала руками.

- Вважаю за краще бути голим.

Я скинула брову, і він підморгнув.

- І волію бачити голою тебе.

- Невже? - пробурмотіла я.

Поки Кастіл ходив до шафи за чистим одягом, я швидко заплела косу. Як не сумно, приємний туман у голові, викликаний його винагородою, вже розвіявся, коли я сіла на диван у вітальні. Саме тоді повернувся Кіеран з великою книгою в руках. З ним прийшов батько.

Пронизливий погляд Джаспера зустрівся з моїм, і вольвен почав згинатися в поклоні. Я завмерла, але він, здавалося, змусив себе зупинитися, перш ніж вклонився, і промимрив прокляття, яке викликало в мене легку усмішку.

- З тобою все добре? - Запитав він.

Я кивнула.

- Так. А з вами?

- Чудово, - сказав він і опустився в крісло. - А де?..

- От і я.

Кастил увійшов до кімнати, пригладжуючи волосся і прибираючи ще мокрі пасма з обличчя. Він попрямував до буфету.

— Випити хочете?

Кивнув лише Джаспер. Кастил налив дві склянки, а Кієран тим часом сів поряд зі мною.

— Отже, Незримі?.. — спітав Кастіл.

- Так, - прогарчав Джаспер. — Мене бісить, що я вперше чую про їхню можливу участь. Ніяких претензій до твого батька, - додав він без особливого тепла, - але йому слід було розповісти мені про них, навіть якщо це не мало до неї жодного відношення.

- Згоден, - пробурчав Кастіл і глянув на Кієрана. — У цій книзі є відповіді, чому мій батько зберігав це таємно?

- На жаль немає. - Кієран відкрив товстий том. — А щодо тих тварин, як розумію, у вас купа питань про них.

— А хто б не мав? - обізвався Кастіл, подаючи склянку Джасперу. — Після того, як уперше побачиш таку тварину.

- Саме так. - Кієран перегорнув сторінки. — Загалом, я вирішив прихопити це із собою. Це старий підручник з історії Атлантії — про богів та їхніх дітей.

- О. - Я нахилилася вперед з цікавістю, але, побачивши сторінку, зітхнула. — Це іншою мовою.

— Стара атлантіанська — первозданна мова богів. — Кастил сів на підлокітник дивана. — Я зараз важко на ньому читаю.

Джаспер пирхнув.

- Нічого дивного.

Кастил трохи посміхнувся і відпив віскі.

- Сподіваюся, у цій книзі, яку ти навіщось зберігаєш, йдеться про те, як гирми опинилися тут, у нашему царстві, і чому вони прийшли за Поппі.

"У нашему царстві". Чому це звучить мені так знайомо?

- Він зберігає всі старі підручники, - пояснив Джаспер. - Точніше, його мати. У кімнаті у задній частині будинку.

З Кірою мені ще потрібно було познайомитися, і я сподівалася, що це станеться незабаром. Хотілося подякувати їй за одяг.

- З нею все добре?

- Все чудово. — Джаспер усміхнувся, і суворі риси його обличчя пом'якшилися. - Проспала всю заварушку.

Я скинула брови.

— Правда?

Він кивнув головою.

- Вона завжди спала міцно, а зараз, чекаючи малюка, може проспати пришестя богів.

— Ось, — сказав Кієран, опускаючи книгу навколошки і глянувши на Кастіла. - Ти їх бачив без маски?

— Бачив, — простяг він. — Спочатку вирішив, що мене підбиває зір, а потім мій батько сказав щось на кшталт «Що за хрень?». І я зрозумів, що це бачу не лише я.

Я на мить відволіклася, представивши високу зловісну постать — його батька — і те, як він це вимовляє. Кіеран поплескав по сторінці, я опустила погляд, і в мене стиснувся шлунок, коли я побачила малюнок чорнилом — зображення істоти, як ті, яких ми зустріли у дворі. Малюнок був дуже достовірним — голова, вузькі щілини очей і більше нічого, лише гладка шкіра. Втім, художникові справді більше нема чого було сфотографувати, крім загальних обрисів чоловічої фігури з добре розвиненою мускулатурою.

— Як вони дихають? — Запитала я, тому що це питання здавалося мені дуже важливим.

Кастіл вигнув губи, а Кіеран заплющив очі.

- Це гірм, — заговорив Джаспер, підводячись із крісла, щоб подивитися на малюнок. — Їм не треба дихати, бо вони не живі.

Я спантеличено зрушила брови.

- Як таке можливо? Як можна ходити, взаємодіяти з людьми та не бути живим?

- Таке саме питання можна поставити і про Спраглих, — сказав Кастіл. — Вони реагують на оточуючих. Вони мають роти, їхні тіла здійснюють дихальні рухи. Вони відчувають голод. — Він опустив склянку на коліно. — Але неваже ти вважаєш їх живими?

Тут і думати не було про що.

— Ні, — відповіла я і подивилася на малюнок. — Після перетворення — ні. Вони більше не живі. Принаймні у них нічого не залишається від смертних.

І це сумно, тому що колись усі вони були смертними — людьми, які жили й доводилися комусь дочками чи синами, друзями та коханими, а потім піднесені вирвали з них усі.

Я стиснула м'яку тканину халата. Ті, що піднеслися, знищили незліченну кількість життів. Вони могли так само вчинити з Еном і Тоні, зруйнувавши все, що робить їх собою.

Їх потрібно зупинити.

- Різниця в тому, що гірми ніколи не були живими, — пояснив Кіеран, проводячи пальцем за фразою, яка мені здавалася каракулями на сторінці кольору слонової кістки. — Їх створюють із екскрементів богів та ітера — магії. Вони підкоряються тому, хто їх покликав. Хтось їх створив. Вони не мислять і не мають волі, лише виконують те, заради чого їх покликали.

Я моргнула раз, другий.

- Вони були створені з нечистот та магії? Серйозно?

Джаспер кивнув і почав ходити по кімнаті.

— Знаю, це звучить як страшилки, якими лякають дітей...

- Як ламея? — припустила я.

Він зупинився і глянув на мене, не донісши склянку до рота. Кастіл видав тихий смішок. Бліді очі вольвена метнулися до принца.

- Мені навіть питати не потрібно, хто з вас про це їй розповів. З усього, що можна з нею поділитися, ти вибрав саме

це?

- Це була випадкова згадка в довгій і важливій розмові, але вона зачепилася за ламею і так і не викинула її з голови. - Кастіл відпив віскі. - Я не винен.

- Як я можу забути істоту з плавцями замість ніг та хвостами замість рук? – голосно спитала я.

- Ламеї ніколи не існувало. Її вигадали божевільні батьки. - Кієран кинув на батька багатозначний погляд. – Але гирми існували, і їх зазвичай закликали служити солдатами чи стражниками – захисниками священих місць. Кажуть, їх може вбити будь-яка колота рана. Мабуть, це розбиває магію, що утримує їх у плоті, тому цілиться їм у голову або серце необов'язково.

- Знатиму, - пробурмотіла я.

Кієран продовжував переглядати сторінку.

- Як тільки вони виконають своє призначення, то, в чому містяться бруд і магія, використані для їх створення, зазвичай посудину або одяг спалюють. Коли залишається лише попіл, вони зникають.

- Значить, їх створюють для якоїсь мети, а потім... хлоп! - І вони зникають? – Я зморщила носа. – Це якось неправильно та сумно. І так, я зрозуміла, що формально вони неживі. І все одно це відається неправильним.

- Так, - погодився Кастил, і на його вилиці заходили жовна. - Ось чому ця магія заборонена в тому царстві і атлантичанців, і смертних.

Знову це слово. Воно викликало спогади про розмову з Янсеном у склепі.

- Коли ти сказав царство, що мав на увазі?

- Країну богів – їхнє царство, – відповів Кастил. Його рука блукала по моїй спині, а потім ковзнула нижче. - Вона називається Ілізіум.

- Ілізіум?

У мене перехопило подих – я нарешті згадала, що казав Янсен.

- Янсен згадував місце під назвою Ілізіум та місце під назвою Країна тіней. Я вирішила, що це все вигадки. – Я оглянула кімнату. – І те, їй інше реально?

- Так. - Кастил поправив комір халата. - Ілізіум – це Країна богів. Країна тіней – місце, де знаходиться Безодня та звідки можна потрапити до Долині.

- Він також... сказав, що Ніктос був відомий як... Ешер? Що його називали Благословленим, Вісником смерті та Зберігачем душ. - Я спохмурніла. - І він сказав, що Ніктос правив Країною мертвих і був первозданим богом звичайних людей та закінчень.

- Формально так і є, – відповів Джаспер. - Як бог життя і смерті він править і Країною тіней, і царством живих, але не бог звичайних людей. І я ніколи не чув, щоб його називали Ешером чи Благословленим. - Він з цікавістю окинув мене поглядом. - Хоча хіба тебе так не називали? Благословленою?

Я кивнула.

- Цікаво, – промірив він. - Думаю, Янсен сказав трохи правди, а потім додав вигадки, щоб здаватися більш обізнаним і важливим, як часто чинили Незримі.

Я підняла брови. У Янсена справді була роздумта зарозумілість.

- Але чому я ніколи не чула про Ілізіум?

- Готовий посперечатися, що ти багато про що не чула. – Джаспер відпив віскі. - Ти знаєш, що у Ніктоса була дружина?

– Правда?

Я дивилася на літнього вольвена.

Кієран глянув на мене.

– А як ти гадаєш, звідки в нього з'явилися нащадки?

- По-перше, у його житті могло бути безліч особливих людей, - зауважила я. — Але що важливіше, він бог життя. Хіба він не міг створити дітей?

- Мабуть, міг. - Кастил трохи смикнув мене за косу. – Але він не створював дітей у такий спосіб. Він і його дружина робили це по-старому.

– Як її звали? - Запитала я. – І чому я вперше про неї чую?

- Її імені ніхто не знає. Вона завжди була відома лише як дружина.

– Це звучить... зневажливо до жінок, – зауважила я.

— Не можу не погодитись, — обізвався Кастил. – Що стосується твого іншого питання: ніхто не знає, чому ті, що піднеслися, вирішили стерти зі своєї історії деякі суттєві деталі.

- Може, вони не знали, - сказав Джаспер. – Справжню історію наших країн і народів можуть знати лише найстаріші з тих, хто піднявся, які звернулися першими. І більшість їх, якщо не всі, було вбито ще до війни.

За наказом королеви Елоані - вона наказала стратити всіх вампірів, коли ті стали численними і занадто голодними до крові, щоб контролювати себе.

- Таку серйозну відсіч дали пізніші, звернені атлантіанцями, які ходили далі на схід, - додав Джаспер.

– Там можна знайти магію богів? Подібну ітеру в кістках божеств? - Запитала я і відчула гарячу хвилю гніву, що виходить від Кастила.

– Не лише в кістках божеств, а й у крові богів. - Джаспер перестав ходити і зупинився перед дверима на терасу, що примикає до вітальні. Він допив віскі одним великим ковтком. - Зрозуміло, сходити в склеп і виламати кістки божеств легше, ніж спробувати дістати кров Бога.

Мене пересмикнуло від думки, наскільки руйнівним це було для мертвих. У склепі я про це не думала.

Кастил продовжував масажувати мою шию, розминаючи напружені м'язи.

– Чого я не розумію, то це як можна дістати нечистоти з Ілізіума. Звідки вони знали, де це і як туди потрапити? – міркував Кастил. – З огляду на те, що між царствами можуть подорожувати лише ті, у кому тече кров богів.

- Це не зовсім так, - заперечив Джаспер.

Кастил і Кієран повернулися до нього.

- Що що? – промовив його син.

- Ілізіум знаходиться в царстві, куди можуть увійти тільки боги, - відповів Джаспер, ставлячи порожню склянку на столик біля дверей. – І мало хто знає, де розташований Ілізіум. - Він глянув на принца. - Як ти думаєш, що лежить за

горами Ніктоса?

Рука Кастила завмерла на моїй шиї.

— Там немає нічого, тільки гори та землі, непридатні для будівництва та життя.

— Так твердили знову і знову тисячі років, поки це не стало загальновідомим питанням, що не викликає. Але це брехня, щоб відвадити цікавих, — сказав Джаспер. — За горами Ніктоса лежить Ілізум.

Розділ 21

Рука Кастила зісковзнула з моєї шиї, і я відчула здивування, яке промайнуло ним. Мені навіть здалося, що він упустить склянку з віскі.

- Ти серйозно?

Кієран закрив товстий том.

- Не може бути.

- Це правда, - підтвердив Джаспер.

У повітрі згустіло терпке замішання.

- Як можливо, що ніхто цього не з'ясував? - Запитала я. — Що не робилося спроб перетнути гори чи попливти морем на кораблі?

— Розташування Ілізума приховують не лише слова. - Нахилившись уперед, Джаспер уперся руками в зігнуті коліна. - Ілізум добре захищений і з суші, і з моря.

— Ітером? Як туманом у горах Скотос? — припустила я.

Джаспер кивнув головою.

— І мій син, і Кас знають, що біля узбережжя Ілізума море надто бурхливе для плавання кораблів.

— Справа не лише у бурхливому морі. - Рука Кастила повернулася до основи моєї шиї, і його пальці почали повільно, розмірено її погладжувати. - Якщо хтось наблизиться настільки, щоб розгледіти щось крізь туман, що огортає берег, підводні скелі можуть розвалити корабель за лічені хвилини. Так само туман з гір Скотос захищає узбережжя Атлантії і з боку моря Страуд, і з моря Сейона.

— У юності ми з Кастилом одного разу спробували, - сказав Кієран. - Ми підвели корабель якомога ближче до берега, щоб перевірити, чи ця земля живе. При цьому ми мало не пішли на дно.

- Це тому, що ви обидва ідіоти, - зауважив Джаспер, і я витріщила очі.

Кастил зробив великий ковток віскі.

— Не можу з цим посперечатися.

- Страйвайте. - Я спохмурніла. — Море Страуд омиває Атлантію? Я думала, що гірський хребет Скотос продовжується далі в морі і...

- Тягнеться до краю світу? - Закінчив за мене Кастил. — Ні. Ось чому туман такий густий. Здається, що за ним ховаються гори, але так треба, щоб ніхто не намагався туди поткнутися.

Я трохи похитала головою і переключилася на інше.

— А що щодо подорожі через гори?

— Гори Ніктоса неможливо перетнути ні атлантіанцям, ні смертним. Не забувай про туман. Це смертоносна магія. — Джаспер перевів свіtlі очі з сина на принца, а потім на мене. - Можливо, ти єдина, хто може перетнути гори.

Кастіл глянув на мене, і його губи зігнулися у слабкій усмішці.

— Просто ти особлива.

Я проігнорувала його.

- Отже, він викликає галюцинації, як і туман у Скотос?

- Ні, - засміявся Джаспер, хитаючи головою. — Магія в цих горах душить будь-кого, у кому не визнає бога.

Я розтявила рота.

- О. Гаразд. Це занадто. - Я почала накручувати на руку пояс халата. — Але я нащадок бога. Не боже. Це далеко не одне ти саме.

Джаспер підняв брови.

- Навряд ми точно знаємо, хто ти, але мені дуже хотілося б знати.

Я закрила рот, тому що він мав рацію.

- Тоді як комусь вдалося пробратися до Ілізіуму і дістати нечистоти? — повернув нас до колишньої теми Кіран.

- Лише мало хто знає, як обійти гори. — Джаспер відкинувся назад і поклав ногу на ногу.

Ми всі чekали від нього продовження.

Очікування затягувалося.

Я дивилася на нього.

— Ви нам розкажете як?

Джаспер довго вивчав кожного з нас і нарешті зупинився на Кастлі.

- Твої батько з матір'ю вбивали, щоб зберегти місце знаходження Ілізіума в таємниці. - Його голос був тихим і холодним, як сніг, що падає. - І я теж.

Кастіл трохи схилив голову набік, а його рука застигла на моїй потилиці.

- А я не проти вбивати, щоб з'ясувати правду.

По моїй спині пробіг холодок, а Джаспер посміхнувся, або не звернувши уваги на загрозу, або не зрозумівши, що означає тон його голосу. Коли Кастіл так говорив, то ставав кровожерливим.

— Не думаю, що є потреба у вбивствах, — ризикнула вставити я.

- Здорово чути від тебе таке, - зауважив Кіран.

Я різко повернула до нього голову.

- Я намагаюся пом'якшити ситуацію.

Кієран пирхнув.

- Що здорово, так це те, що ви вбивали, щоб зберегти місце Країни богів у таємниці, - сказав Кастил. - І тим не менше Незримі, схоже, знайшли шлях до Ілізуму. Звичайно, якщо тільки десь не стоїть відро із брудом із Ілізуму, про яке я не знаю.

- Не думаю, що десь стоїть цебро бруду, - відповів Джаспер. Його очі бліснули веселощами, які просочилися від нього до мене. – Більшість навіть не уявляють, як користуватись такою магією – хіба що найстаріші з нас. Можу припустити, що Незримі дізналися про це, коли були більш численними. Вони, мабуть, зберігали записи про це.

- Думаю, крім тебе та моїх батьків, знову Аластир. - Кастил провів рукою вниз по моїй спині. Джаспер кивнув головою.
– Хто ще знає?

- Дуже мало хто з тих, хто нині живе. - Джаспер провів пальцем щетиною на підборідді. - Думаю, Хіса знає. І Домінік...
– ще один із командувачів.

– Я його пам'ятаю. Один із найстаріших первинних, - сказав мені Кастил, піdnімаючи склянку і переводячи погляд назад на Джаспера. - Він зараз у Бухті Сеона?

- Він в Евамоні, наскільки мені відомо. Або неподалік столиці, – пояснив вольвен. – Гадаю, Вільгельміна знає...

Кастил поперхнувся віскі, а я роззвила рота. Джаспер примржився.

- Ти в порядку?

- Страйвай. - Кастил знову закашлявся, на очах у нього виступили слізки. - Страйвай секунду. Вільгельміна? Що за Вільгельміна?

Джаспер спохмурнів.

- Ти не знайомий із Вільгельміною?

О боги! Не може бути.

- Як її прізвище? – уточнив Кастил.

«Тільки не кажи Колінс. Будь ласка, не кажи Колінс», – повторювала я знову і знову, а батько Кієрана дивився на Кастила так, ніби той збожеволів.

- Здається, Колінсе.

Моя щелепа відвисла. Прокляття, теорія Кастила виявилася вірною. Міс Вілла – атлантіанка. Повірити не могла...
зачекайте. Це означало, що вона мешкає тут – в Атлантії?

Ого! Якщо так... то в мене до неї купа запитань.

– Як я чув, вона в Евамоні чи в Егейі, – відповів Джаспер.

Кастил повільно обернувся до мене. Його губи зігнулися в усмішці, досить широкій, щоб з'явилися ямочки.

- Не можу сказати, що знайомий з нею особисто, але Поппі...

- Я ніколи її не зустрічала! - Практично прокричала я і, повернувшись, штовхнула його в стегно.

– Ой!

Кастил відхилився від мене, потираючи ногу, і засміявся.

— Що це з вами? — поцікавився Джаспер.

- Мабуть, це та Вілла, яка вела щоденник про секс, - зітхнув Кієран. - Це улюблена книга Поппі або на кшталт того.

Я повернулася до вольвена, а Кастіл видав здавлений звук.

— Це не моя улюблена книга.

- У цьому немає нічого ганебного, - сказав Кієран, байдуже знізавши плечима, але я вловила від нього цукрові веселощі.

- Книга про секс? — повторив Джаспер.

Я зараз під землю провалюся.

Кієран кивнув головою.

— Кас нещодавно казав, що, можливо, Вілла атлантіанка, бо...

- Гаразд, - перебила я, перш ніж Кієран або Кастіл почнуть розвивати цю тему. - Зараз нічого з цього не важливо.

- О, я не згоден. - Кастіл поставив склянку на маленький стіл біля дивана. — Вілла — первинна? Чи з якоїсь іншої лінії? І ти гадки не мав, що міс Вілла Колінс популярна в Солісі як біограф певних аспектів власного життя?

Боги, зараз я їх усіх ненавиділа. А себе ще більше за те, що хотіла знати відповіді.

— Думаю, вона з лінії перевертень, — відповів Джаспер, наморщивши чоло. — Хоча часом у мене виникали запитання. Але ні, я про це не знов. Однак тепер, якщо подумати, це багато що пояснює.

Кієран вигнув губи, а Кастіл набув зацікавленого вигляду. Я підняла руку і сказала:

- Чому вона може знати про Ілізіум?

- Тому що Вілла стара, - пояснив Джаспер, - Вона найстаріший перевертень з усіх, кого я знаю. Вона одна з найстаріших атлантіанських.

— Скільки років найстарішому? - Підштовхнула я.

Він підняв брову.

— Майже дві тисячі років.

- Що? - Затнулась я, подумавши про Цилліана Да'Лаона, який, як стверджувалося в «Історії війни Двох Королів і королівства Соліс», прожив понад дві тисячі сімсот років. — Це зазвичай? Чи жити так довго?

Джаспер кивнув головою.

— За часів миру та процвітання — так.

- І так, вольвени можуть жити так само довго, - додав Кієран, перш ніж я запитала.

У мене розум за розум заходив. Я не могла подумати, що можна жити так довго. За такий термін все на світі може набриднути. Я подумала про тему книги Вілли і вирішила, що, можливо, це багато що пояснює.

Я вразила головою, сподіваючись прояснити думки.

- Вона може робити те, що міг Янсен? Приймати чужий вигляд?

Джаспер похитав головою.

— Ні. Янсен був... боги, мабуть, він був останнім із перевертень, здатним на це.

Як не жахливо, але я зазнала полегшення.

— А хто такі найстарші в Атлантії?

— Щось на кшталт Ради, яка допомагає правити королю та королеві, якщо потрібно, — пояснив Кастил, легко потягнувши мене за косу. — Зазвичай їх ніколи не скликають, якщо не потрібно ухвалити важливе рішення. Вважаю, востаннє вони збиралися, коли Малик потрапив у полон. - По ньому прокотилася хвиля гострого страждання. - Коли це сталося, мене не було в Евамоні. Я був тут.

Він був тут – відновлювався, намагався частинами зібрати себе заново. У мене занурилося серце.

- Можеш не сумніватися, їх уже скликали. - Тон Джаспера був сухим, і в мене все перевернулося. - У тебе буде можливість розпитати Вілла про книгу, про яку ви говорили.

О боги.

Хоча в мене до неї купа питань, не впевнена, що зможу підтримувати бесіду, бо думатиму про безбожні поцілунки та розваги вчотирьох.

Але мені не доведеться на цьому зосереджуватись. Тому що я чудово знала, чому скликали Раду через моє прибуття і все, що трапилося.

- Як би мені не хотілося почути більше про міс Вілла, у нас є більш нагальні питання, - заявив Кастил, здивувавши мене. — Як можна потрапити до Ілізіуму, якщо не можна зробити це сушою чи морем?

Джаспер відповів не одразу.

- Ти ж розумієш, що міг би дізнатися про це, коли займеш трон. - Він на мить затримав на мені погляд, і я зрозуміла, що він має на увазі. Що Кастил дізнається, коли я прийму корону. — Гори Ніктоса перетинати не треба. Потрібно пройти під ними.

Кастила облягла крижана хвиля здивування.

- Система тунелів?

Джаспер кивнув головою.

- В Ілізіум веде тунель з Евамона, якщо - і це велике якщо - якщо ти знаєш, як у ньому орієнтуватися.

— Прокляття, — пробурчав Кієран, чухаючи голову. — Після років блукань тунелями ми могли опинитися в Країні богів.

Мене вразило дивне збіг - Кастил і Кієран все дитинство намагалися скласти карту тунелів і печер, і весь цей час вони могли відвести Каса прямо в Країну богів. Невже його чи його брата тягнуло туди? Якщо так, то чи це не було божественним втручанням?

* * *

Наступного ранку я багато часу провела під душем, перевіряючи, як довго вода залишатиметься гарячою.

Відчуття теплої води, що барабанить по шкірі і змиває мильну піну, було занадто чарівним, щоб поспішати. Здавалося, душ не тільки очищав тіло, а й забирає липке сум'яття, яке заважало бачити крізь усі шокуючі відкриття. Можливо, це була лише гра моєї уяви, але на той час, як я змусила себе закрити крані, я відчувала, що можу сміливо зустріти все, що готове сьогоднішній день.

Що чекає на мене в Атлантії.

Може, мені допоміг не лише душ, а й довгий годинник міцного сну, якому я присвятила майже весь вчорашній день. А може, справа минулої ночі, коли після відходу Джаспера Кієран захотів обговорити систему тунелів. Кастіл зайняв місце Кієрана і всю розмову тримав мене в обіймах. Я дивувалася, як багато вони знають про тунелі та все ще пам'ятають різницю між підземними гірськими породами та запахами у різних тунелях. Я лише недовго побувала в тому, що вів у зарослу бузок печеру в Межі Спеси, і в іншому, під Новим Пристанищем, де бачила висічені на стінах імена загиблих від рук Вознесшихся.

На стіну потрібно додати ще так багато імен.

Але поки вони говорили, я не могла позбутися відчуття, що якесь пророцтво все ж таки існує. Якщо майже нікому невідомо, що Ілізіум перебував за горами, то хіба не можливе існування пророцтва, про яке ніхто не знав? Чи я порівнювала непорівнянне? Я не знала.

Перш ніж Кієран пішов, я запитала про Сейдж - вольвенку, яка мала патрулювати стіну. Її знайшли з іншого боку стіни. На неї напали ззаду. Рана і падіння зі стіни серйозно покалічили або вбили б смертного, але, за словами Кієрана, який навідався до вольвенки перед поверненням до нас із книгою, вона відновиться через день або близько того. Для мене було величезним полегшенням дізнатися, що вольвени та інші учасники битви із гірмами не постраждали серйозно. Це допомогло мені упокоїтися.

А ще допоміг солодкий поцілунок Кастіла, коли я прокинулася вранці. Його очі, як озера теплого золота, коли він дивився на мене. Перед тим, як піти в душу, він сказав, що батько покликав його, бо турбувався. Йому не подобалося, як вони розлучилися у храмі Сейону. Я була рада, що вони хоч трохи прояснили стосунки перед появою гирмів. Ще я розповіла, як можу спілкуватися з Кієраном. Кастил ... він сприйняв мої нові здібності так само, як і все інше. З цікавістю, благоговінням, без жодної тривоги, і це допомогло мені спокійно прийняти факт, що я зробила те, на що був здатний тільки Ніктос.

Як би там не було, завдяки чомусь із цього чи всього одразу я відчула себе готовою до того, що нам з Кастилом треба було обговорити і розібратися.

Одяг, який принесла мені в Межі Спеси Вонетта, висів у шафі серед інших яскравих речей, які передала Кастил ії мати. У всьому гардеробі білими були лише дві нижні сорочки. Мої губи почали розтягуватися в усмішці, і я не стала її стримувати - навіть не подумала її ховати, як у ті часи, коли була Дівою.

Кастіль.

Це все він. Він подбав, щоб у моєму розпорядженні було менше білого.

Боги, я його кохаю.

Я потяглась до туніки з рюшами на рукавах, але мою увагу привернув кобальтово-синій м'який муслін. Сукня виявилася простою і нагадала вбрання, яке леді в Солісі називали денними, але набагато більше підходило до теплого клімату Бухти Сеона. Завдяки облягаючому ліфу на підкладці відпадала потреба в нижній сорочці. Сукня була без рукавів, з майже прозорої тканини, призбираної на плечах, а на поясі та стегнах перехопленим небесно-блакитним ланцюжком-поясом.

Я обвела поглядом туніки та сукні з широкими рукавами до ліктів, які якось прикривали руки. Я зволікала внерішучості. Зазвичай воліла носити штані або легкі легінси і щось ховаючи шрами на руках, але такий гарний колір... Ніколи не носила нічого подібного. Мені не дозволяли.

І мені більше не потрібно було ховати шрами.

Я схопила спідню білизну і стягнула сукню з вішалки. Вдягла його, задоволена, що воно довелося вчасно. Потім знайшла гребінець і почала розплутувати волосся. Я мало що могла з ними зробити, окрім як заплести в косу, тож залишила їх розпущенными. Потім знайшла в шафі пару босоніжок із застібками на щиколотках. Задерши спідницю, сунула кінджал у піхви на стегні.

Кастіл чекав мене у вітальні, стоячи зі складеними на грудях руками перед відчиненими гратчастими дверима. У кімнату проникав теплий вітерець, обертаючи подвійні лопаті стельових вентиляторів. Коли я увійшла через арочний отвір, Кастіл почав повертатися.

— Є фрукти. І, звичайно, твій улюблений сир.

Він замовк, відкривши губи так, що здалися кінчики іклів.

— Що? - Я зупинилася і опустила на себе погляд, розгладжуючи уявні складки на спідниці. - У мене безглаздий вигляд? Ліф трохи тісний. - Я потремтіла виріз. - Чи воно вийшло з моди? Я вирішила, що це старе плаття Вонетти, адже вона вища за мене, але довжина майже ідеально ...

- Не вартий.

- Прошу вибачення?

- Я не вартий тебе, - різко заявив він. - Ти мрія.

Я прибрала пальці з вирізу і дивилася на нього.

Кастіл упустив руки і окинув мене поглядом. Його груди піднялися.

- Твоє волосся. Це плаття. - Його очі спалахнули. - Поппі, ти така прекрасна.

- Дякую. - На серці потеплішало. - І ти гідний.

Він усміхнувся і прочистив горло.

— Будь ласка, скажи, що кінджал при тобі.

Борючись з усмішкою, я підняла до стегна поділ з правого боку.

Кастіл простогнав.

— Боги, ти досконалість.

- А ти божевільний, - сказала я. - Гідний, але схиблений.

— Прийнято.

Я засміялася.

- Ти щось сказав про сир?

— Так. - Він простяг руку до столу. - Пригощайся!

Я не забарилася прийняти запрошення, сіла за стіл і відразу потяглась до страви.

- Що питимеш? — поцікавився Кастіл, приєднувшись до мене. — Є вода, вино та віскі — три життєві «В».

Я вигнула брову.

— Вино.

Самовдоволено посміхнувшись, він налив мені світло-рожевої рідини, а собі — склянку віскі. Я обережно скуштувала вино і із задоволенням відчула смак полуниці.

- Що ти думаєш про Ілізіума? - Запитала я, так як ми про це ще не говорили.

— Чесно? - Він тихо посміхнувся. - Не знаю. Мене виховували у переконанні, що Ілізіум перебуває в іншому царстві, не в нашому. Як і Долина з Безоднею. А уявити, що мої батьки знали правду? Аластир? Джаспер? - Він похитав головою.

- А ти взагалі не знала, що Ілізіум існує насправді. Для тебе це мало стати ще більшим потрясінням.

- Так і є, - зізналася я, глянувши на нього. — Але я ще стільки не знаю. Я постійно дивуюся, але це приголомшливо — думати, що колись, коли боги ще не впали в сплячку, вони жили тут. Цікаво, чи часто вони спілкувалися з атлантіанцями та смертними?

- Як мене вчили, не часто. Але це також може виявиться не цілком правдою. - Він з'їв шматочок сиру. - А знаєш, що найбаже, Поппі? Те, що Малік, Кієран і я в якийсь момент могли опинитися поблизу Ілізіума. Ми подорожували тунелями, що ведуть на схід. Хоча щоразу зупинялися і не йшли далі.

- У вас була причина не ходити далі?

Він підняв брови.

- Тоді здавалося, що ні, але якщо зараз озирнутися в минуле? Так. У нас завжди виникало дивне відчуття, що нам треба повернутися додому. Ніхто з нас не міг цього пояснити. Можливо, ми боялися, що нас можуть упіймати через довгу відсутність. Але тепер думаю, що нас відганяла магія, що захищає Ілізіум. Магія не підпускала нас надто близько.

- Думаю, це добре. Хто знає, що сталося б, якби ви пробралися в Ілізіум?

Він посміхнувся.

— Що ж, якби наша поява розбудила богів, впевнений, ми б підкорили їх своїми приголомшивими особистостями.

Я засміялася.

— Вчора вночі я подумала, що ваш інтерес до тунелів майже здається божественним втручанням.

- Так і є, хіба ні?

Я кивнула. Трохи згодом, коли глянула на нього, він сидів мовчки, перебираючи в руках фрукти. Він подав мені велику виноградину, а потім соковиту скибочку дині.

— Знаю, що нам треба поговорити. Більше не відкладай цієї розмови, — сказала я.

— Треба. - Він відкинувся на спинку стільця і провів зубами по нижній губі, продовжуючи копатися у фруктах. - Сьогодні вранці я не став вдаватися до подробиць того, про що мені розповів учора ввечері батько. Усіх вартових корони, звідси і до Еваемона, перевіряють, шукаючи тих, хто міг брати участь у змові або знати про неї.

— Знайшли ще когось?

— Поки не знайшли нікого, хто був би безпосередньо замішаний.

Я взяла запропоновану ним полуницю, а собі він поклав шматок смаженого м'яса.

— Але кілька вартових підозрювали, що з тими, хто діяв разом із Аластиром, щось відбувалося. І дехто висловив

стурбованість твоєю присутністю.

- Але ж це не дивно?

- Не дивно, але змушує мене замислитись, скільки їм було відомо про те, що планували змовники. - Кастіл зімкнув пальці на склянці. – Батько вважає, що ті, що перебували у змові з нападниками, могли відкрито говорити з тими, хто не перебував, заражаючи їх своїми мареннями.

Переконання і слова Аластира та його спільників справді були схожі на заразу, але чи можна її вилікувати? Поки ми їшли, я думала про людей, які напали на мене першими.

- Пам'ятаєш тих людей у покоях Ніктоса? - Запитала я. Кастіл на мить завмер, а потім узяв серветку і витер пальці. – Як тільки вони зрозуміли, хто я, один із них просив богів пробачити їх.

Кастіл відпив ковток, і над краєм склянки виникла його напруженна, жорстока посмішка.

– Вони не прощають.

– Я... сподіваюся, що вибачать.

Він підняв брови.

- Дуже милостиво з твого боку, Поппі.

- Вони ж мене не вбили...

– Вони хотіли вбити.

– Дякую за непотрібне нагадування.

- Дуже потрібне, - заперечив він рівним голосом.

Я придушила бажання шпурнути в нього сиром.

– Моя надія на те, що вони не пропадуть на віки вічні в Безодні, не означає, що я згодна з тим, що вони намагалися зі мною зробити.

– Ну, а я сподіваюся, що пропадуть.

Я проігнорувала його зауваження.

- Ясно, що їх дуже сильно ввели в оману.

- Що ти маєш на увазі?

- Я намагаюся сказати, що вони були не такими, як Аластир, Янсен і ті в масках послідовників. В останніх були дуже міцні погляди і їх нічого не змінило б. – Я кинула сир на тарілку. - А люди з Покоїв? І інші, які можуть щось знати чи відчувати сумніви? Яка б думка у них не склалася, її можна змінити. Ця зараза не... фатальна. Вони не безмозгі гірми або Спрагли.

– А для мене вона фатальна, – зауважив Кастіл.

Я трохи зітхнула.

– Якби люди в Покоях передумали до того, як стало запізно, і вижили, я б не хотіла їх вбивати.

Він відкрив рота, ставлячи склянку на покритий кремовою скатертиною стіл.

— Знаю, що ти збираєшся сказати. Ти хотів би бачити їх мертвими. Але, якщо їх ввели в оману, хотіла б, щоб вони отримали другий шанс. І потім, — наголосила я, — покарати їх належним чином. Очевидно, що ім втюкмачили це в голови або... промили мізки. Щодо тих, хто знат про змовників. Тих, хто зараз має сумніви. Все це можна змінити.

Він пильно дивився на мене, погладжуючи пальцем край склянки.

- Ти справді в це віриш?

— Так, вірю. Не можна вбивати людей лише тому, що вони сумніваються. Так чинять Вознесіння. І якщо ми не віримо, що люди здатні змінювати спосіб думок, переконання і поведінку, то який сенс давати шанс змінитися, що піднеслися? Який сенс сподіватись змінити хоч щось?

- Твоя взяла, - промирив він, нахиляючи склянку в мій бік.

- Ти не віриш, що люди здатні змінюватись? - Запитала я.

- Вірю, - зізнався він. - Просто мене не турбус, чи здатні змінюватися ті, хто завдав тобі шкоди.

— О.

Я взяла ще один кубик сиру. Втім, він мене не здивував. Я перейшла до того, що ми зовсім не обговорювали навіть коли це спливло в розмові з Джаспером.

— Але це мусить тебе турбувати. Я не хочу, щоб людей вбивали лише тому, що вони не довіряють мені чи не люблять мене. Не хочу у цьому брати участі.

— Ти просиш мене дбати про тих, хто, можливо, знат про змовників, які зрадили не тільки мене, а й тебе, — тихо заперечив він. — Якщо називати речі своїми іменами, вони здійснили державну зраду проти нас.

— Так, але переконання та сумніви, які не вилилися у дії, не рівнозначні зраді. Якщо є докази, що вони знали і нічого не робили, їх треба подати до суду. Чи Атлантія нічим не відрізняється від Соліса щодо відправлення правосуддя?

— Атлантія вірить у правосуддя, але є винятки. А саме — як ти вже здогадалась — державна зрада.

- Проте, якщо людей ввели в оману, їм потрібно дати шанс на спокутування, Касе.

Його очі спалахнули яскравим бурштином.

- Ти нечесно граєш, принцеса, знаючи, як я люблю, коли ти мене так називаєш.

Куточки його губ трохи піднялися.

Він тихо хмикнув.

- Вже обвела мене навколо пальця?

Я придушила усмішку.

- Я б обвела тебе навколо пальця, якби ти погодився зі мною.

Кастіл засміявся.

- Я згоден. Але... згоден лише за умови, що вислухаю їх. Нехай вони викладуть свої аргументи. Вони повинні бути дійсно переконливими, щоб зберегти їх життя.

Мій переможний вигук завмер на губах.

- Мені не подобається твоя умова.

- Дуже погано.

Я примружилася.

- Вибач, - промовив він, але в його голосі не чулося вибачення. – Я лише хотів сказати, що ми досягли компромісу між нашими бажаннями. Я пішов на поступки. Я дам їм шанс.

Я знала, який шанс він їм дасть, але це був компроміс. Вже непогано.

- Гаразд. Тоді я також піду на поступки.

- Маєш, тому що ти практично отримала що хотіла, - з усмішкою зауважив він.

Так, але я не була впевнена, що багато хто зможе його переконати.

Кастіл довго мовчав.

— Я серйозно маю намір дати людям другий шанс. Нехай доведуть, що вони не стануть проблемою для нас. Але якщо почнуть діяти відповідно до своїх настроїв або я запідозрю їх у таких намірах, то не можу обіцяті, що клопотатиму про помилування.

— Доки твої підозри будуть засновані на доказах, а не на емоціях, я згодна.

Його губи зігнулися в напівусмішці.

— Тільки подивися на нас: домовляємося, кого вбивати, а кого милувати.

Я похитала головою.

— Ніколи не думала, що вестиму таку розмову.

- Але в тебе непогано виходить, - промовив Кастіл.

Я пирхнула, граючи ніжкою келиха.

- Сподіваюся, до цього не дійде.

- Я теж сподіваюся.

— А що з сім'ями Аластира та Янсена?

— У Янсена нікого не залишилося, а з родичами Аластира вже зв'язуються та повідомляють про його участь у змові. Не думаю, що ми матимемо з ними проблеми, особливо коли вони дізнаються, що трапилося з Беккетом.

У грудях різко кольнуло при згадці молодого вольвена. Потім я подумала про внучату племінницю Аластира.

- А що щодо Джіанни? Раз він сподівався на твій шлюб із нею, не думаєш, що вона теж може бути замішана?

— Якщо чесно, не можу сказати із упевненістю. Я не бачив Джіанну багато років. Коли її знав, це була жінка з сильною волею, і вона сама ухвалювала рішення. Але зараз вона для мене практично незнайома. І, до речі, її тут нема.

Я хмикнула, намагаючись здаватися байдужою до цієї маленької подробиці.

Кастіл усміхнувся, і на його щоці з'явилася ямочка. Очевидно, я його не переконала.

- Я питав Кіру, коли бачився з нею сьогодні вранці. Джіанна в Евамоні.

Я сприйняла цю новину з невеликим полегшенням і водночас зазнала розчарування. Я хотіла її побачити. Але не знала, чому.

— Нам ще дещо треба обговорити, перш ніж ми зустрінемося з моїми батьками. - Кастил допив віскі. Передчуваючи, про що йтиметься, я напружилася. — Нам треба обговорити твої претензії на трон.

Підлога під моїм стільцем ніби захиталася. Я проковтнула. Грудка невпевненості важко осів у животі.

Кастил поставив порожню склянку і, відкинувшись назад на стільці, уважно вивчав мене.

- У тебе тече кров богів, Поппі. Невідомо, як багато і що це означає, але ясно, що королівство твоє. Аластир це знав. Моя мати це визнала. І незважаючи на те, що сказав мій батько у пориві почуттів, він розуміє, що це означає. Узи з вольвенами обірвані та перенесені на тебе як ще одне підтвердження. Пам'ятаєш атлантіанців на вулиці, коли ми в'їхали до Бухти Сейону? Багато хто був збентежений від того, як поводилися вольвени, але звістка про те, хто ти, вже поширюється. Незабаром вона долетить до столиці, особливо якщо сповістили найстарших.

— А ти... знаєш, що говорять про дерева Ейос? Впевнена, їх помітили.

— Помітили. Як сказав мій батько, люди побачили у них знамення великих змін.

— А чи не щось погане?

— Ні. Більшість не сприймає їх так. - Він не зводив з мене погляду. — Але не всі налаштовані позитивно. Впевнений, ти вже розумієш, що деякі атлантіанці чинитимуть опір. Але тільки тому, що тебе не знають, — швидко додав він. - Зі страху перед змінами. Вони бачитимуть у тобі чужинку.

— І Діву, — нагадала я.

Він стиснув щелепи.

— Якщо так, то я швидко розвію їхні ілюзії.

Я підняла підборіддя.

- І я теж.

Кастил схвально посміхнувся і поправив:

— Ми обидва їх швидко розвіємо. Але більшість тебе побачить тією, хто ти є. Наступною королевою Атлантії.

Я зітхнула.

Він продовжував пильно дивитись на мене.

— Як я бачу тебе, хто ти є. Моїй королевою.

Я була вражена. Він вдруге називає мене так, і до мене раптом дійшло, що відколи його мати зняла з себе корону, він назвав мене принцесою всього кілька разів.

- Але ж ти не хочеш бути королем! - Вигукнула я.

- Не про те, чого я хочу.

- Як же так? Якщо я королева, то ти король, яким ти не хочеш бути.

- Я ніколи не думав, що мені доведеться стати королем, - сказав він так тихо, що я напружила всю увагу. - І мені не треба було про це думати, тому що мені завжди здавалося, ніби приймаючи своє майбутнє я також упокорююся з долею Маліка. З тим, що він загублений для нас. - Він провів пальцями по підборідді і перевів погляд на порожню склянку. – Але рано чи пізно я почав усвідомлювати правду. Просто не хотів її приймати.

Мое серце завмерло.

- Ти... ти не віриш, що він ще живий?

- Ні, я вірю, що він живий. Я, як і раніше, вірю, що ми його звільнимо. - Він насупився. — Але, боги, я знав, перш ніж зізнався самому собі, що він... буде не в тому душевному стані, щоб зійти на престол. Боги знають, що я не був собою, коли мене звільнили.

Мене пронизав біль. Кіран теж встиг це прийняти, і в глибині душі мені було втішно знати, що Кастил розуміє, з чим зіткнеться, коли звільнить брата. Йому буде боляче, але не так сильно.

— Але ж ти себе знайшов.

- На жаль, Атлантія не може дозволити собі розкіш чекати, коли він себе виявить. Мої батьки перебувають на троні надто довго.

Король і королева можуть правити лише чотириста років. І, як він казав, його батьки давно перевищили цей термін.

- Вже з'явилося невдоволення, Поппі. Його викликає і страх перед майбутнім, якщо ми не зможемо прогодувати населення, і загальне занепокоєння через те, що король і королева правлять надто довго.

— Ти ж казав, що претендентів на престол не було.

— А ще ти знаєш, що я не хотів тобі говорити правду, щоб не налякати, – нагадав він. – І, схоже, ти ось-ось...

- Швирну в тебе тарілку сиру? Так, я збираюся це зробити.

- Не треба. - Його глузливе обличчя розлотило мене ще більше. - Ти засмутишся, якщо сир пропаде.

— І винен будеш ти, – огризнулася я. На його правій щоці з'явилася ямочка. - Припини посміхатися. Ти мусив мені сказати. Як і про знищення посівів та про погроми.

- Я сам дізнався про це лише після розмови з батьком учора ввечері. - Його іронічність зникла. - Я хотів спочатку почути це від нього, перш ніж казати тобі. - Він схилив голову. - Поппі, офіційних претендентів не було, але невдоволення рано чи пізно призвело б до цього, байдуже - з'явилася б ти чи ні.

— Моя поява нічого...

— Не треба заперечувати того, хто ти. Ти для цього дуже розумна і сильна, – перебив він, і я затулила рота. - Ти не можеш собі цього дозволити. Як і я, і ніхто у королівстві. Твоя поява змінює все.

Я відкинулася на спинку стільця, вражена правою його слів. Вийшовши з-під душу, я сказала собі, що готова обговорювати з ним все і дивитися правду в обличчя. Зараз виявлялося, що я обманювала себе. І я поводилася як дитина. Правду про мое походження, те, що зробив Кастил, щоб врятувати мене, і те, що це означає, не можна відкинути лише тому, що я не мав можливості з цим змиритися. Я повинна зустрітися з цією віч-на-віч.

У грудях, де тихо гуділа дивна енергія, проросло зернятко паніки. Я дивилася на фрукти та сир.

- Коли ми звільнимо твого брата, на нього не можна буде тиснути і чекати, що він займе трон. Неправильно звалюватиме це на нього.

- Так, - похмуро погодився Кастіл. – Неправильно.

Але що, якщо Малик, опам'ятившись, захоче того, до чого його готували, вважаючи, що це належить йому по праву народження? Навряд чи зараз це питання взагалі мало значення. Не можна йти непобудованим мостом. Я проковтнула грудку в горлі. Зрозуміло, чому Кастіл відмовлявся від трону. Тепер я бачила, що це означає для нього.

— То тепер ти хочеш стати королем?

Він довго мовчав.

— Рано чи пізно це сталося б, навіть якби ти не виявилася нащадком богів. Малік не зможе правити, і нам довелося зробити вибір. І, зрештою, я бажаю блага для Атлантії.

Я згадала, як Кіран описував Кастіла у дитинстві. Тоді багато хто приймав за спадкоємця його, а не Маліка. Я почула серйозність у його голосі. Я помітила її і трохи раніше, коли він заперечував моїм запереченням.

— Але я також хочу добра для тебе, — додав він.

Я звела на нього погляд.

— Ми знаємо, що нам обоим потрібно зробити. Мені — визволити брата. Тобі побачити Єна. І треба зупинити короля та королеву Соліса. А потім? Якщо хочеш заявити претензії на трон, я тебе підтримаю. Я буду з тобою. Разом ми навчимося правити Атлантією, — сказав він, і в мене стислося серце. — А якщо ні, тільки скажи, куди ти хочеш податися. Я буду з тобою.

— Куди хочу вирушити? — спантеличено перепитала я.

— Якщо ти не захочеш зайняти трон, нам не можна буде залишатися тут.

Розділ 22

— Чому не можна? — Я подалася вперед.

— Бо твій трон, Поппі. Якщо ти перебуваєш в Атлантії, тут не може бути іншої королеви. Вольвени будуть ставитись до тебе як до королеви, навіть якщо ти не сидиш на троні. Деякі атлантіанці будуть ставитись до тебе так само. Інші ж підкорятимуться тій, хто носить корону, чи то моя маті, чи хтось ще. Виникнуть розбіжності, небачені з часів, коли правили божества. Я не можу так вчинити з Атлантією.

— Я цього не хочу. — Я схопилася за край столу. Мое серце тяжко билося. — Але ж це твій дім.

— Ти казала мені, що я твій дім. Це працює в обох напрямках, — нагадав він. — Ти моя. Має значення лише те, що ми разом і щасливі.

Його слова зігріли мене, але йому доведеться виїхати, якщо я відмовлюся від корони. Я втиснулася в спинку стільця, раптом усвідомивши те, що він казав.

— Якби я не була нащадком бога, а Малик був би не готовий до правління, що ти зробив, якби я сказала, що не хочу правити?

— Тоді ми б не правили, — відповів він без вагань.

— Але що б тоді сталося з короною? Твої батьки продовжили б правити?

— Так, доки не з'явилися б претенденти на корону.

— А що відбувається, коли з'являються претенденти на корону?

- Кілька речей, Поппі. Про жодну з них тобі не варто турбуватися.

— А я думаю, що варте. — Я відчула його заклопотаність — важку та густу. — Ти мовчиш про це, бо не хочеш мене турбувати.

- Припини читати мої емоції, — обурився він. — Це нетактовно.

- Кастил, — прогарчала я. — Ми говоримо про те, що можемо стати королем та королевою, а я не можу бути королевою, якщо мій чоловік приховує щось, бо боїться мене засмутити.

— Я не сказав би, що приховую…

Побачивши вираз мого обличчя, він затулів рота.

— Знаєш, про що це каже? Що ти не вважаєш, ніби я можу бути королевою, — сказала я.

— Я говорю не про це. — Він подався вперед, поклавши руки на стіл. — Я не збиралася тримати тебе в незнанні. Дещо я не розповідав, бо не володів повною інформацією, і я… — Він провів рукою по волоссю. — Не звик ділитися такими речами ні з ким, окрім Кієрана. Знаю, це не виправдання. І не виправдовуюсь. Якщо чесно, ти справляєшся з усім, що на тебе обрушилося, набагато краще, ніж справилася б більшість інших. Я не боявся тебе налякати. Просто не хотів засмучувати. Але ти маєш рацію. Якщо вирішиш прийняти корону, мені не можна нічого приховувати.

Відчувиши його каяття, я кивнула.

Він усунувся від мене.

— Якщо ми не підемо на престол, мої батьки можуть його поступитися, але тільки якщо вважатимуть претендента відповідним для правління. Але вони можуть так вчинити лише у тому випадку, якщо буде один претендент. Якщо їх більше, то рішення виносять найстарші. Можуть бути призначені випробування, щоб претенденти виявили себе.

- Як випробування для серцевих пар? — Уточнила я.

- Вважаю, так. Точно не знаю. До цього ще ніколи не сягало.

Мене охопило хвилею недовіри.

- І ти хотів би піти? І, можливо, дозволити статися тому, чого ніколи раніше не траплялося?

- Так, — відповів він знову без жодного вагання. — Я не хочу нав'язувати тобі ще одну роль, якої ти не просила і не хотіла. Я не заміню огидну вуаль ненависною короною. Якщо ти не захочеш зайнятися престолом, я тебе підтримаю.

Мене вразив запал, з яким він це говорив, неначе клявся мені.

- Але якщо ти вирішиш прийняти те, що тобі належить, заявити претензії на трон, я віддам вогню все королівство і дивитимуся, як воно горить, аби переконатися, що корона покладена на твою голову.

Я здригнулася.

— Ти ж любиш свій народ…

— Але тебе люблю більше. — Золоті цятки яскраво спалахнули в його очах і закружляли у вихорі. — Не варто недооцінювати те, що я зроблю чи не зроблю, аби переконатися, що ти щаслива. Думаю, тепер ти знаєш. Немає нічого, що я не зробив би, Поппі. Нічого.

Я знала. Боги, він уже зробив немислимe, піднявши мене, але він був готовий до того, що я стану вампіром. Щоб зберегти мені життя, він бився б з усіма і кожним, хто посмів би наблизитись, навіть якби я стала монстром. Тепер я не сумнівалася в ньому.

- Йдеться про тебе, про твій спокій, і про те, чого ти хочеш, - вів далі він. - Ніхто не змусить тебе зробити цей вибір. Ти вирішиш сама, а потім ми розбиратимемося з тим, що станеться чи не станеться. Разом.

По мені пробіг легкий тремтіння. Я не сумнівалася у його словах. Не те, щоб я його недооцінювала - просто не знала, що сказати, і мовчки дивилася на нього, приголомщена. Така самовідданість. Його обіцянка. Воно... було доленосним.

І, можливо, це я була його недостойною.

Я встала і, обійшовши стіл, підійшла до нього, не зовсім розуміючи, що роблю. Він відкинув голову назад і мовчки спостерігав за мною. Я не дозволяла собі думати про те, що роблю, і чи це прийнятно. Я просто робила те, що хотіла, що здавалося мені правильним. Моє чуття було відкрите, і, сідаючи до нього на коліна, я відчула хвилю тепла та солодощі. Він обхопив мене руками і міцно обійняв, а я вже притулилася до нього, пристроївши голову на його грудях.

Я заплющила очі.

- Сподіваюся, стілець під нами не звалиться.

Кастіл засміявся і погладив мене по волоссу.

- Якщо звалиться, я пом'якшу тобі падіння.

- Припини ніжничать.

- Я лише вказав на те, що буде. Я справді пом'якшу тобі падіння, якщо стілець зламається, бо впаду на підлогу першим. - Він прибрав волосся з мого обличчя. - А зараз ніжничаєш саме ти. - Він стиснув мене міцніше, а потім трохи послабив хватку. - Мені це подобається.

- А мені подобаєшся ти, - прошепотіла я, стискаючи пальці в його груди. - Ти знаєш, що це означає для мене - мати вибір. Свободу. - Мене переповнювали емоції, випалюючи горло. - Це для мене - все.

Він торкнувся моєї щоки, відхиляючи мою голову назад, і ніжко поцілував.

- Знаю.

- Ти гідний мене, Касе. Ти маєш це знати.

- Коли ти в моїх обіймах, я почиваюся гідним. - Він притис губи до моїх.

- Я хочу, щоб ти почував себе гідним, навіть коли я не в твоїх обіймах. - Я притиснула руки до його щоки. - Чому ти вважаєш себе негідним? Після того, що зробив для мене?

Він мовчав, і я відчула кислий смак сорому. Кастіл підняв густі вії.

- А що про все, що я тобі зробив? Знаю, ти з усім цим упокорилася, але це не змінює того, що я обманював тебе. Що завдав біль цим обманом. Тому що через мене загинули люди, які ти любила.

У мене занурилося серце.

- Жоден з нас не може змінити минуле, Касе, але через твій обман я побачила правду про піднесених. Загинули люди - Лорен, Дафін. - Я переривчасто зітхнула. - Віктер. Але скільки ти врятував життя? Впевнена, безліч. Ти рятував мою частіше, ніж ми знаємо.

Слабка усмішка з'явилася і зникла на його обличчі, і я відчула, що справа не тільки в тому, що сталося зі мною. Його сором і почуття провини набагато глибше.

- Поговори зі мною, - прошепотіла я.

- Я говорю.

- Поговори зі мною по-справжньому. - Я погладила його обличчя. - Чому ти думаєш, що не вартий мене?

Він проковтнув.

- Ти читаєш мої емоції?

- Ні.

Він вигнув брову, і я зітхнула.

- Ну, ніби того.

Він усміхнувся, звук вийшов хрипким.

- Я не знаю, принцеса. Мені... часом дещо спадає на думку. Це крутилося в моїй голові, коли сидів у клітці у Вознеслих. Не знаю, як одягнути це в слова, але навіть якщо зможу про це розповісти, нам ні до чого зараз з цим розбиратися.

- Не згодна, - зі співчуттям заперечила я. - Дуже навіть до чого.

Він підняв куточок губ.

- У нас і так проблем по горло. На тебе стільки всього впало. Я не хочу додавати ще. І в цьому немає потреби, - додав він, коли я відкрила рота. - Я гаразд, Поппі. Вір мені, коли я це говорю.

- Кас...

Він поцілував мене, взявши мої губи в полон глибокого, п'янкого поцілунку.

- Я гаразд, принцеса. Присягаюся.

Відчуваючи, що зараз від нього нічого не доб'юся, я кивнула і обхопила його зап'ястя, а він нагнув мою голову. Ми не востаннє говоримо на цю тему, я про це подбаю. Кілька хвилин ми сиділи так мовчки, і я думала про все: починаючи з його полону у Вознеслих і закінчуючи рішенням, які мені потрібно прийняти. Моїм першим поривом було відмовитись від усіх домагань на корону. Цілком розумна реакція. Я гадки не мала, як бути королевою чогось, навіть купи попелу. І хоча Кастила не готували від народження до того, щоб зайняти престол, його виховували як принца. Я бачила його з народом і знала, що він стане чудовим королем. Але я? Мене вирощували як Діву, і від такого виховання мало користі. У мене не було жодного бажання керувати людьми, визначати, що їм можна, а чого не можна, і брати на себе таку відповідальність. Яка у цьому свобода? Свобода жити так, як хочу? Я не відчувала спраги влади, мене не турбували амбіції...

Але я нічого не говорила, а лише сиділа, насолоджуючись відчуттям рук Кастила, що погладжує мое волосся. Я насолоджувалась б його дотиком ще більше, якби не зрозуміла, що на все це можна поглянути зовсім інакше. Я гадки не мала як правити, але могла навчитися. Кастил буде поруч, і хіба можна знайти найкращого вчителя? Керувати людьми – не обов'язково контролювати їх. Це може означати захист їх. І я знала, що Кастил це робитиме, як щосили роблять його батьки. Їхнє ставлення до мене не змінює того факту, що вони дбають про свій народ. Вони нічим не нагадували правителів Соліса. Така відповідальність лякала, але вона також могла сприйматися як честь. Я не жадала влади, але, може, це і є ознакою гарного лідера? Я не знала. Але у своїх прагненнях не вагалася. Я хотіла звільнити народ Соліса від тиранії Вознеслихся, а що може бути амбіційнішим? Але як могла я цього досягти, якщо відмовлюся від тягаря корони? Хто знає, як ми з Кастилом зможемо вплинути на долю Соліса, якщо будемо змушені покинути Атлантію, залишивши її в руках правителя, чиї наміри щодо Соліса та Вознеслих можуть бути зовсім відмінними від наших? Який, можливо, бачитиме в Єні тільки вампіра і нікого більше? А може, Йен зараз тільки ним і є. Можливо, і Тоні. Я не знала, але що, якщо мій другий брат? Що, якщо інші піднесені можуть змінитись так, як, за словами

Кастила, можуть змінюватися деякі? Що буде, якщо трон займе хтось інший та оголосить війну проти них? Я не знала. Але свобода – це вибір. Спосіб життя, який я вибираю. І що це буде за свобода, якщо через мене Кастил покине свій народ, сім'ю?

Усвідомлення цього – клітина іншого, хіба не так? Так само, як страх – також в'язниця, і я...

– Я боюся, – тихо зізналася я, дивлячись на залитий сонцем плющ за відчиненими дверима на терасу. – Я боюся сказати так.

Рука Кастила завмерла на моїй спині.

– Чому?

– Я не знаю, як бути королевою. Розумію, що можу навчитися, але чи вистачить народу Атлантії терпіння чекати? Чи не буде розкішлю чекати, коли я стану такою ж досвідченою, як і ти? І ми не уявляємо, хто я. Чи була колись в Атлантії королева, яка не була ні смертною, ні атлантіанкою, ні божеством? У тебе немає відповідей. Але я здогадуюсь, що ні. А що, коли стану жахливою королевою? Що, як провалюся?

- Насамперед - Поппі, ти не будеш жахливою королевою.

- Ти повинен так говорити. - Я закотила очі. - Тому що ти мій чоловік і тому, що боїшся, що я вдарю тебе кинджалом, якщо скажеш навпаки.

- Страх - зовсім не те, що я відчуваю, коли думаю про те, що ти вмієш користуватися кинджалом.

Я зморщила носа і похитала головою.

- Це не нормальноЛ

– Можливо, – погодився він. – Але повернемось до того, що ти сказала. Звідки я знаю, що ти не будеш жахливою королевою? З виборів, які ти робила щоразу. Ти допомагала проклятим Спраглім гідно піти, ризикуючи при цьому натягнути на себе тільки боги знають яке покарання. Це лише один приклад твоєї співчуття – тієї якості, яка потрібна будь-якому правителю. А коли ти вирушила на Вал під час нападу Охочих? Коли боролася за Межу Спесі, добровільно ризикуючи так само, як і ті, що принесли клятву захищати людей? Це лише два приклади, які доводять, що ти маєш сміливість і готова робити те саме, що чекатимеш від своїх людей. Це саме те, до чого мають бути готові король та королева. У тебе більше досвіду, аніж ти думаєш. Ти довела це у мисливській хатині, коли говорила про владу та вплив. Ти багато спостерігала, коли носила вуаль. Помічала більше, ніж піднесені.

Він був правий. Я непомітно спостерігала та слухала. Так, починаючи з найпростішого, я дізналася, чого не можна робити тим, хто перебуває при владі.

Не можна брехати своїм людям.

Або вбивати їх.

Але в Солісі планка дозволеного була не дуже високо. В Атлантії все було інакше.

- А те, що ти хочеш дати другий шанс змовникам, які задумували убити тебе, доводить, що ти набагато більше підходиш для правління, ніж я.

Я насупилась і підняла голову. Наші погляди зустрілися.

- Касе, з тебе вийде чудовий король. Я бачила тебе з людьми. Бачила, що вони люблять тебе так само сильно, як і ти їхня.

Його погляд потеплішив.

— Але в мене немає твоїх великудущності, співчуття та здатності прощати — якостей, без яких корона може впасти. — Він сповільнився, прибираючи з мого обличчя пасмо волосся. — Якщо ми правитимемо, мені доведеться навчитися деяким речам, і в цьому мені знадобиться твоя допомога. Але те, що ти боїшся провалу, дуже багато про що говорить, Поппі. Це й мусить тебе лякати. Прокляття, це лякає і мене.

— Правда?

Він кивнув головою.

— Думаєш, я не боюся підвести людей? Прийняти неправильне рішення? Направити королівство на неправильний шлях? Боюся і знаю, що мої батьки досі цього бояться. Мій батько сказав би, що ти швидше за все провалишся, якщо перестанеш боятися провалу. А ще сказав би, що ці страхи не дають втратити сміливість та чесність.

Але хіба ці страхи не роблять мене нерішучою? Зупиняють, перш ніж я ступлю на дорогу? Страх провалу — дуже сильний, як і страх перед новим та незвіданим. І я сотні разів випробовувала його. Коли виришила до «Червоної перлини». Коли посміхалася герцогу, знаючи, чим це мені загрожує. Коли пішла з Кастілом під вербу. Я боялась. Я боялася, коли нарешті зізналася собі у своїх почуттях до Кастіла, але не дозволила страху перешкодити мені. Хоча зараз усе було інакше. Найважливіше заборонених поцілунків.

Важливіше за нас.

— А твій брат? Ен? Як це на них вплине?

— Зміниться лише те, що ми торгуватимемося як королева і король, а не як принцеса і принц, — відповів він.

— Сумніваюся, що це, — іронічно сказала я. — Гадаю, ми вестимемо переговори з позиції більшої влади та авторитету.

— Так, і це також. — Кастил обійняв мене міцніше. — Тобі не треба приймати рішення сьогодні, Поппі, — додав він до моого полегшення. — У тебе є час.

Декілька вузлів у моєму животі ослабли.

— Але небагато.

— Небагато, — підтверджив він, глянувши на мое обличчя. — Мені хотілося б, щоб ти хоч дізналася Атлантію, перш ніж вирішиш. Те, що сталося минулої ночі.

— Не маю перешкоджати тому, що мені потрібно побачити Атлантію. — Я випросталася, спіймавши його погляд. — Не повинно заважати нам втілювати наші плани і взагалі заважати в чомуусь. Я нізащо не дозволю цій зграї посадити мене в клітку. Я не збираюся припиняти жити, коли тільки-но почала.

Погляд Кастила пом'якшав. Він підніс руку до моєї щоки.

— Ти ніколи не перестанеш мене дивувати.

— Не думаю, що я сказала щось дивовижне.

Куточки його губ піднялися вгору, і з'явилася ямочка.

— Твоя рішучість і бажання жити, насолоджуватися життям, незважаючи на те, що відбувається і наскільки все заплутано, — одна з багатьох якостей, що дивує мене в тобі. Мало хто міг би впоратися з усім, що тобі випало.

— Були моменти, коли я сумнівалася, що впораюся, — зізналася я.

— Але ти впоралася. — Він провів великим пальцем по моїй нижній губі. — І впораєшся. З чим завгодно.

Його віра в мене торкнулася глибоко захованого почуття невпевненості в собі, про яке я досі не підозрювала. Я

хвилювалася, що ставлю надто багато запитань, погано знаюся на цьому світі і мене наздоганяє одне потрясіння за іншим. Але він мав рацію. Я трималася. Справлялася. Я сильна.

Я нахилилася поцілувати його, але мені завадив стукіт у двері.

Кастіл видав низьке гарчання.

- Зазвичай мені не подобається, якщо мені заважають, особливо коли ти збираєшся мене поцілувати.

Нахиливши голову, я його поцілувала і зіскочила з його колін. Він підвівся і, кинувши на мене палкий погляд, обпалив мою шкіру, попрямував до дверей. Я сподівалася, що не виглядаю надто розчервоненою, як мені здавалося. Я обернулася і побачила Делано. Моя усмішка завмерла в той самий момент, коли я вловила його емоції.

Я відчула смак гірких жирних вершків. Скорбота та стурбованість. Я зробила крок до дверей. Кастіл озирнувся на мене через плече.

- Що трапилося? - Запитала я.

- Тебе хочуть бачити, - відповів Делано.

Кастіл повернув голову до світловолосого вольвена і наполегливо поцікавився:

- Навіщо?

Я підійшла до них.

- У нещасному випадку з екіпажем постраждала дитина, - сказав він. - Вона дуже...

- Де вона? - У мене впало серце. Я зробила крок вперед.

- В місті. Прийшов її батько, - почав Делано, переводячи погляд з Кастіла на мене. - Але дівчинка...

Всі розмови про корону, Незримих і про все інше відійшли вбік. Не раздумуючи про те, чим можу допомогти, я з трепетячим серцем кинулася з кімнати. Мені доводилося бачити наслідки нещасних випадків з екіпажами і в Масадонії, і в Карсадонії. Вони майже завжди закінчувалися трагічно, а мені ніколи не дозволяли підійти і вгамувати біль або страх.

- Прокляття, Поппі!

Кастіл вийшов у коридор, двері за ним зачинилися.

- Не намагайся мене зупинити! - кинула я через плече.

- І не збирався. - Разом з Делано він легко наздогнав мене. - Я тільки думаю, що не слід бігти туди однієї, коли минулouї ночі тебе намагалися вбити Незримі.

Не зменшуючи кроку, я глянула на Делано.

- Батьки та дитина мають особи?

Він зрушив брови, почувши це дивне запитання.

- Так.

- Значить, вони точно не гірми.

- Це не означає, що вони не можуть бути посібниками Незримих, і не скасовує того, що ти маєш діяти з обережністю, -

заперечив Кастіл, - з якою, я знаю, ти не дуже товаришуюеш.

Я нагородила його похмурим поглядом.

Він його проігнорував. І ми завернули за ріг.

— Там лише батько? - Запитала я.

- Так, - відповів Делано. — Схоже, він у розпачі.

— Боги, — промимрив Кастил. — Не варто дивуватися, що вони дізналися про її здібності. За останні пару днів сюди приїжджали люди з Межі Спеси.

Все це було байдуже.

— Хтось послав за цілителем?

— Так. — Смуток Делано посилився, і в мене завмерло серце. — Цілитель зараз із дитиною та матір'ю. За словами батька, цілитель сказав, що нічого не можна зробити.

Підхопивши спідницю, я побігла. Кастил вилася, але не став мене зупиняти. Я мчала нескінченним коридором, невиразно усвідомлюючи, що ніколи раніше так швидко не бігала. Я вибігла в тепле, просочене сонцем подвір'я і кинулась до дверей наприкінці критого переходу.

Кастил упіймав мене за лікоть.

— Є шлях коротший.

Він направив мене між колон на доріжку, оточену кущами з крихітними жовтими квітами.

Як тільки миувійшли на подвір'я і перш, ніж я встигла когось розглянути за стінами, мене вдарила сильна, неконтрольована хвиля паніки, що виходить від чоловіка, що стояв поряд з конем.

- Харлан, - покликав Кастил. - Наведи Сетті.

- Він уже тут, - відповів молодик, виводячи коня.

Чоловік обернувся до нас.

Я різко вдихнула. Його сорочка спереду та штани були забруднені червоним. Стільки крові...

- Будь ласка. - Чоловік ступив уперед, але різко зупинився.

Спочатку я вирішила, що через вольвени, які виникли з нізвідки, але чоловік почав кланятися.

— У цьому немає потреби, — зупинив Кастил. Він відпустив мій лікоть, а я розтиснула руки, що стискали сукню. - Твоя дитина поранена?

- Так, ваша високість.

Очі чоловіка – атлантіанські очі – металися між нами. У цей момент із парадних дверей вийшов Кіран, тримаючи руку на рукояті меча. З одного погляду оцінивши ситуацію, він поспішив до стайні.

- Моя дівчинка, Марджі. Вона була поряд з нами, — розповідав чоловік надтріснутим голосом. — Ми вели їй почекати, але вона... втекла, а ми не помітили екіпаж. Ми не бачили, що вона робить, поки не стало надто пізно. Цілитель каже, що нічого не можна зробити, але вона ще дихає, і ми чули.

Він перевів на мене погляд диких очей із розширеними зіницями. Харлан вивів Сетті вперед.

— Ми чули, що ви зробили у Межі Спеси. Якщо ви можете допомогти моїй дівчинці... Будь ласка. Я вас благаю.

- Не треба благати, - сказала я. Його горе розривало мене, стискаючи серце. - Я можу спробувати допомогти.

— Дякую, — видихнув чоловік. - Дякую.

- Де вона? - Запитав Кастіл, беручи поводи Сетті.

Поки чоловік відповідав, я сіла у сідло, навіть не заплутавшись у сукні. Ніхто не відреагував на те, що я можу підніматися на Сетті. Кастіл сів за моею спиною, а Кієран приєднався до нас уже верхи. Без зайвих слів ми вийшли з двору і пішли за чоловіком дорогою, обсадженою деревами. Ми швидко поскакали вниз з пагорба в супроводі вольвенів і Делано, який теж обернувся і тепер розмитою білою плямою перестрибував через каміння і мчав серед дерев, будівель та коней.

Ми тільки-но говорили про те, щоб подивитися місто, але я не припускала, що це станеться саме так. Розмиті обличчя, сині смуги неба та моря, вузькі, тісні дороги, сади, розбиті між великими будинками, прикрашеними пишно квітучими пагонами. Я не могла ні на чому зосерeditись — прагнення допомогти дитині поглинало всю мою увагу. І це бажання... воно було іншим, важко осягнутим. Я завжди відчувала необхідність допомагати людям за допомогою свого дару, але зараз вона стала наполегливішою. Все одно, що потреба дихати. І я не знала, чи має вона відношення до всього, що сталося, чи народжена бажанням дізнатися, чи мій дар, як і раніше, може полегшувати біль і зцілювати, а не робити те, що сталося в Покоях.

Моє серце шалено калатало, коли ми вийшли на вулицю, заповнену народом. Люди стояли перед будинками та на брукованих тротуарах. Їхня тривога і горе відчувалися на моїй шкірі. Мій погляд упав на простий білий екіпаж, кинутий без нагляду посеред дороги.

Батько дівчинки зупинив коня перед вузьким двоповерховим будинком з вікнами, що виходять на блискучу затоку. Кастіл натягнув поводи Сетті. З двору, оточеного кованою залізною огорожею, піднялася дика суміш емоцій і вдарила в мене, вибивши повітря з легень. Я повернулася — поряд з нами стояв Кієран. Він схопив мене за руки.

- Підтримаєш її? - Запитав Кастіл.

- Неодмінно, - відповів Кієран.

Кастіл прибрав руки, і Кієран допоміг мені злізти. У той момент, коли мої ноги торкнулися землі, Кастіл був уже поряд. Поглянувши на екіпаж, я побачила волосся, що заплуталося в колесах, і швидко відвернулася, перш ніж розглянути інше.

- Сюди, - сказав батько, переходячи тротуар і прямуючи у ворота.

Біля входу в сад стояв чоловік у сірому. Він повернувся до нас. У нього на плечі висіла сумка, а до пояса було прикріплено кілька мішечків. Я одразу зрозуміла, що це цілитель.

— Ваша високість, я маю вибачитися за безладдя, — сказав він.

Від його лисої голови відбивалося сонце. Очі в нього були яскраво-золотими, і я зрозуміла, що цілитель атлантіанець.

- Я сказав батькам, що дитину неможливо врятувати і вона незабаром вступить у Долину. Нічого не можна вдіяти. Але вони наполягали, щоб ви приїхали звідси.

Він затнувся на останньому слові, коли глянув на мене. Його горло сникнулося — він проковтнув.

— Вони чули, що вона...

- Я знаю, що вони чули про мою дружину, - заявив Кастіл, а Делано рушив уперед. — Це не безладдя.

— Але дитина, ваша високість. Має серйозні рани, несумісні з життям. Навіть якщо ваша дружина може полегшувати біль дотиком та зрощувати кістки... — У голосі цілителя виразно пролунав сумнів у таких здібностях. — Рани дитини набагато серйозніші.

- Ми подивимося, - відповів Кастил.

Я різко вдихнула, і ми зайдли у ворота. У саду юрмилося багато людей. У мене пересохло в горлі, коли спробувала розібратися в тому, що відчуваю від них. Я... відчула гіркий смак паніки та страху. Вони просочували повітря, але волоски на моїх руках піднялися від сильного, пекучого болю. Проходячи через мое чуття, вона забарвлювала блакитне небо в темно-червоне і затемняла землю, забруднюючи квіти, про які дбали з любов'ю. Я відчувала хвили агонії, ніби мою шкіру дряпали тупою бритвою.

До нас повернувся блідий чоловік. Він провів руками по голові, смикаючи пшеничного кольору волосся, і дивився на Кастила. Крізь всепоглинаючий біль, розлитий навколо, пробилися шок і гіркоту жаху. Його паніка була така сильна, що здавалася відчутною істотою.

- Я її не бачив, ваша високість! - Вигукнув чоловік, оглядаючись через плече. — Я не бачив її. Боги, мені так шкода. — Похитуючись, він попрямував до нас. — Мені так шкода.

Кастил м'яко заговорив з ним, а Делано рушив уперед, протискаючись крізь натовп. До мене долинули здавлені крики та ридання, які майже заглушали голос і перехоплювали подих.

— Я привів допомогу, — сказав батько. — Ти чуєш мене, Марджі? Вона спробує тобі допомогти.

У мене стиснувся шлунок, коли я побачила маленьке м'яке тільце, яке притискала до грудей жінка, що стоїть на колінах. В обох було руде волосся. Батько схилився над головою малечі. Ті несамовиті звуки видавала жінка. Її емоції металися від жаху до горя та зневіри в те, що відбувається.

- Ну ж, дівчинко, відкрий вічка для тата. — Батько присунувся ближче і обережно прибраав її волосся назад.

Волосся дівчинки було не рудим.

Це кров просочила світло-русяві пасма — такі ж, як у батька. Делано кружляв навколо людей, що зблилися в купку. Я окинула поглядом дитину. Одна нога вигнута під неприродним кутом.

— Відкрий для мене очі, — благав батько.

Коли присутні в саду зрозуміли, що серед них стоїть принц, пролунав нарікання здивування.

— Відкрий очі для мене та мами, дівчинко моя. До тебе прийшла допомога.

Погляд матері метнувся натовпом. Сумніваюсь, що вона побачила хоч одну особу.

- Вона не відкриє, — сказала жінка.

Темні вії дитини різко виділялися на позбавлені кольору щоках. Я майже не відчувала її болю і знала, що це поганий знак. Якщо біль вщухав так швидко, справи погані. Атлантіанці, навіть із первинної лінії, практично не відрізнялися від смертних, доки не проходили Відбір. Будь-які рани, що згубні для смертних, були так само небезпечні і для них.

Погляд матері впав на мене.

- Ви можете її допомогти? — прошепотіла вона, тримячи. — Можете? Будь ласка.

Я підійшла до них. Серце билося, а по шкірі розливалася вібрація.

- Я допоможу.

Принаймні я сподівалася, що зможу. Я ж зцілила зламані кістки Беккета. Поняття не мала, що буде тепер, але я збиралася накачати в неї стільки тепла та щастя, скільки зможу. Я боялася, що цим мої можливості обмежаться. Турбувалася, що цілитель прав та врятувати дитину не зможе ніхто. Я лише молилася, щоб мої дотики не справили той самий ефект, що й у храмі.

Кастіл вийшов уперед і сів навпочіпки перед батьками. Він поклав руку на плече жінки, а я опустилася на землю. Кієран нерухомо завмер, лише його груди піднімалися і опадали, а ніздри роздмухувалися. Делано заскулив і сів біля ніг дитини.

Кастіл упіймав мій погляд, і я побачила, що його очі наповнені горем.

- Поппі ...

- Я можу спробувати, - наполягала я, ставши навколошки поряд з матір'ю.

Я відчула під колінами твердий камінь і постаралася не помічати, як безвольно звисла голова дівчинки і що вона ненормальна форма. Я простягла руку до дитини, але мати міцніше обійняла її.

- Ви можете тримати її, - м'яко сказала я. – Не обов'язково її віддавати.

Жінка дивилася на мене таким поглядом, що я не була певна, чи розуміє вона. Але вона кивнула.

- Мені просто потрібно до неї доторкнутися, - сказала я, відчуваючи з натовпу потрясіння, невпевненість, навіть гнів, який, мабуть, походить від цілителя. Я закрилася від них усіх і зосередилася на дитині – на надто блідій дитині. - I все. Я не завдаю їй шкоди. Обіцяю.

Мати нічого не сказала, але не ворухнулася, коли я знову підняла руки. Зробивши глибокий вдих, я зосередилася на дитині і розкрила чуття. Я... нічого не відчула від дівчинки. Мене охопила тривога. Можливо, вона непрітомна, там, де болю до неї не дістатися, але те, що я бачила на колесі екіпажу, і вм'ятини в її голові...

Я вміла тільки зцілювати рани та кістки, та й то лише з недавнього часу. Але з подібним мені ніколи не доводилося мати справу.

Але все одне я могла спробувати.

Зімкнувши пальці на її руці, я важко проковтнула, відчувши її нерухомість. Тільки так я могла описати її відчуття плоті. Я придушила тремтіння і дозволила інстинкту вести мене. Обережно поклала іншу руку її на чоло. Мої долоні нагрілися, на пальцях і вгору по руках пішло поколювання. Дівчинка не рухалася. Її очі залишалися закритими. Беккет відреагував майже відразу, коли я торкнулася його, але від неї не було жодного відгуку. Я перевела погляд на її груди, і в мене стислося горло. Або її дихання занадто слабке, або вона взагалі дихає. Мої груди пронизав біль.

- Поппі, - прошепотів Кастіл.

За мить його рука лягла на моє плече.

Я не дозволила собі відчувати те саме, що й він.

- Ще кілька секунд, - сказала я, переводячи погляд на обличчя дитини, на її посинілі губи.

- О боги, - простогнав батько, відкочуючись назад. - Будь ласка. Допоможіть їй.

Один із вольвенів зачепив мою спину. Розпач наростав.

– Немає потреби, – заявив цілитель. – Ця дитина вже пішла у Долину. Ви нічого не зробите, тільки подасте даремну надію, і я маю сказати...

Кастил підняв голову, але я була швидшою. Я скинула підборіддя, озирнувшись на цілителя. На моїй шкірі танцювали електричні розряди.

- Я не здамся так швидко, - сказала я, відчуваючи, що моя шкіра палає. - Я спробую ще.

Не знаю, що цілитель прочитав у моєму обличчі та очах, але він знітився і відхитнувся назад, притискаючи руку до грудей. Мені було байдуже, я повернулася до дитини і різко вдихнула.

Неможливо, щоб було надто пізно для дитини, бо це несправедливо, і мені начхати, як буває несправедливе життя. Дівчинка занадто мала – щоб її життя обірвалося лише тому, що вона вискочила на дорогу.

Придушивши наростаючу паніку, я наказала собі зосередитись. Думати про принцип дії. Коли я зцілювала Беккета, я не над цим замислювалася. Це просто сталося. Може, все було інакше. Вона поранена набагато серйозніше. Мені треба більше старатись.

Я маю більше старатися.

По моїй шкірі продовжувала пробігати вібрація, а в грудях гуло, немов усередині мене літала сотня птахів. Від моїх рук полилося слабке сріблясте свічення, і навколо пролунали здивовані зітхання.

— Боги богів, — ахнув хтось. Почулися тупіт ніг по гравію та сирій землі.

Заплюшивши очі, пошукала спогади – добре спогади. У мене пішло на це набагато менше часу, ніж раніше. Я відразу згадала, як стояла навколошки поряд з Кастілом, а він одягав обручку мені на палець. Моя істота була оповита смаком шоколаду та ягід, і я відчувала це зараз. Куточки моїх губ піднялися вгору, і я вчепилася в це відчуття, взяла пульсуючу радість і щастя і представила їх як яскраве світло, спрямоване від моїх рук до дівчинки, що огортає її, як ковдру. Весь цей час я твердила собі, що ще не пізно, що вона житиме. "Ще не пізно. Вона житиме. Ще не пізно. Вона житиме"...

Дівчинка сіпнулася. Або це здригнулася мати – я не зрозуміла. Я розплющила очі, і в мене тъохнуло серце. Над дитиною розливалося сріблясте світло, огортаючи її тіло тонким мерехтливим павутинням. Я бачила під нею лише окремі ділянки шкіри – рожевої шкіри.

- Мамо, - пролунав з-під світла тихий, слабкий голосок. Потім він зміцнів. - Мама!

Ахнувши, я прибрала руки. Сріблясте свічення мигнуло, як тисячі зірок, і згасло. Рум'яна дівчинка розплющила очі і потяглась до матері.

Вражена я відкинулася назад і перевела погляд на Кастіла. Він дивився на мене, в золотистих очах хлюпалося подив.

— Я... – Він проковтнув. - Ти богиня.

— Ні. – Я склала руки на колінах. – Я не богиня.

По його щоці ковзнув сонячний промінь. Кастил подався вперед, перенісши свою вагу на руку, якою вперся в землю. Потерпісь носом об мій ніс, він обхопив мое обличчя.

— Для мене ти богиня. - Він ніжно поцілував мене, через що розлетілися всі залишки моого здорового глузду. – І для них також.

Розділ 23

Для них?

Я відсунулась, дивлячись у вічі Кастілу. Він кивнув головою, і я піднялася на нетвердих ногах, оглядаючи притихлий сад. Я окинула поглядом витончені музичні підвіски з кришталю, що гойдалися на тонких гілках; жовті та білі ехінацеї з мене на зрист. Розплющила губи і тихо вдихнула. У саду зібралося з десяток людей, крім вольвенів. Усі вони опустилися на одне коліно і схилили голови. Я повернулася туди, де стояв Кіран.

У мене перехопило подих. Він також опустився на коліно. Я витріщалася на його зігнуту спину, а потім підняла погляд на цілителя, який не вірив, що я можу допомогти, і сердився, що я даю батькам марну надію. Він теж схилився, притиснувши одну руку до грудей, а другий спираючись на землю. Люди за кованою огорожею теж більше не стояли на ногах. Вони опустилися навколошки, прикладивши одну долоню до грудей, іншу – до землі.

Я повернулася до Кастіла. Він упіймав мій погляд і утримував, переміщаючись на одне коліно. Праву руку він прикладав до серця, а ліву опустив на землю.

Цей жест... Я його впізнала. Приблизно так мене вітали вольвени, коли я прибула до Бухти Сейону. Але я зрозуміла, що бачила таке й раніше. Так робили жерці та жриці у Солісі, коли входили до храмів, тим самим визнаючи, що перебувають у присутності богів.

"Ти богиня".

У мене шалено забилося серце. Я дивилася на Кастіла. Я не...

Я навіть не могла змусити себе закінчити цю думку, бо не знала, хто я. І ніхто не знав. Я перевела погляд на дівчинку, яку, як і раніше, міцно обіймала мати, а тепер і батько. Я... більше не могла виключати таку можливість, хоч би якою неймовірною вона здавалася.

- Мама.

Голос дівчинки привернув мою увагу. Вона обхопила шию матері, а батько обійняв обох, поцілувавши в верхівку спочатку дочку, а потім матір.

— Мені снився сон, — сказала дівчинка.

— Сон? - Очі матері були міцно заплющені, але слізоз текли по щоках.

- Там була леді, мамо. - Дівчинка припала до неї вже. – Вона...

Її слова пролунали приглушені, але наступні вона виразно вимовила:

— Вона сказала, що... сила завжди зі мною...

"Сила завжди з тобою"...

Дивно знайомі слова. Мені здавалося, що я вже їх чула, але ніяк не могла згадати, хто їх казав.

Кастіл підвівся, і я немов у тумані стежила, як він із плинною грацією йде до мене. Якби мені сказали, що він бог, я б ні на мить не засумнівалася.

Він зупинився переді мною, і мос сприйняття, що метнулося, зосередилося на ньому. Я зробила вдих, повний спецій та диму, що зігрів мою кров.

- Поппі, - промовив він із запалом і провів великим пальцем по щаму на моїй щоці. - Твої очі сяють як місяць.

Я заморгла.

— Все ще сяють?

Він усміхнувся, і на щоці позначилася ямочка.

— Так.

Не уявляла, що він сказав іншим, але знала, що він говорив з ними зі спокійною впевненістю людини, яка все життя

була наділена владою. Я усвідомлювала лише те, що він вів мене повз людей, повз чоловіка, який так панікував, а зараз стояв на колінах, не зводячи з мене очей, а його губи знову і знову шепотіли: «Дякую».

Коли ми покидали сад, вольвени приєдналися до нас. Люди на тротуарі та на вулиці ще не розійшлися. Вони піднялися на ноги і стояли як заворожені, спостерігаючи за Кастілом та мною – спостерігаючи за мною. Здавалося, всі вони охоплені одними емоціями, що клекочуть, іскристими - захопленням і благоговінням.

Замість того, щоб підвести мене до Сетті, Кастіл подивився на Кієрана. Він нічого не сказав, і мене знову вразило, як вони спілкуються, знаючи один одного настільки добре, що вони не мали потреби в словах.

Вони обійшлися без слів і зараз. Обличчя Кієрана розплівлося в посмішці.

— Ми зачекаємо на вас тут, — сказав він.

— Дякую, — відповів Кастил.

Він міцно взяв мене за руку, мовчки розгорнув і повів із собою.

Потрясіння від того, що трапилося, поступилося місцем цікавості. Він провів мене вулицею, схоже, не звертаючи уваги на шоковані погляди, перешіптування та квапливі поклони. Я теж їх не помічала, нездатна відчувати нічого, крім густого, пряного смаку в роті та напруження, що розростається внизу живота.

Кастил провів мене під пісочного кольору аркою у вузький провулок, де пахло яблуками, а по краях стояли вази з папороттю. Вгорі, у відчинених вікнах тріпотіли прозорі фіранки. Він вів мене далі. Над нами пливла тиха мелодія. Кастил різко звернув праворуч і пройшов під іншою аркою до маленького дворика. Між будинками тяглися дерев'яні балки, на яких висіли кошики з квітами. Буяння кольору створювало полог, крізь який проникали лише плями сонячного світла. Грати з кучерявими рослинами, усипаними безліччю витончених білих квітів, відгороджували затишний куточек.

- Сад прекрасний, - сказала я, підходячи до тендітної білої квітки.

- Мені начхати на сад.

Кастил зупинив мене і затяг у тінисту нішу.

Я округлила очі, але не встигла відповісти, як він розвернувся і притис мене спиною до кам'яної стіни. У тьмяному свіtlі очі його кольору меду світилися.

- Ти ж знаєш?

Кастил поклав мені руку на шию і навалився на мене. Я відчула на своєму животі його твердість. Він провів губами на мою скроню.

— Що ти там зробила?

Вбираючи його насищений хвойний запах і тепло, я дозволила очам закритися.

— Я її зцілила.

Він поцілував мою щоку і відсторонився.

- Ти знаєш, що не зробила. Ти повернула дівчинку до життя.

Дихання застриягло у мене в горлі. Я розплющила очі.

- Це неможливо.

- Мабуть неможливо, - погодився він, проводячи долонею по моїй руці, а потім по грудях, через що внизу мого живота піднявся вихор. - Ні для смертних, ні для атлантіанців, ні навіть для божеств.

Він перемістив руку мені на бік, а потім на стегно, поряд із вольвенським кинджалом. Я крізь сукню відчула жар його долоні.

— На таке здатний лише бог — лише один-єдиний бог.

- Ніктос. - Я прикусила губу, коли він зібрав у кулак тканину моєї сукні. — Я не Ніктос.

- Ні хрена собі, - сказав він.

- Стеж за мовою, - відповіла я.

Він похмуро засміявся.

- Заперечуватимеш, що ти зробила?

— Ні, — прошепотіла я. Серце забилося швидше. — Я не розумію, як і не знаю, чи справді її душа увійшла до Долині, але вона...

- Вона померла. - Він куснув мою нижню губу, через що я ахнула. — А ти повернула її назад, бо старалася. Бо не хотіла здаватися. Ти це зробила, Поппі. І завдяки тобі її батьки не будуть сьогодні ввечері оплакувати свою дитину. Вони дивитимуться, як вона засинає.

— Я... просто зробила, що могла. Це все...

Я розгубила всі слова, коли він рішуче заволодів моїми губами. Вихор унизу живота посилився, а він нахилив голову і поглибив поцілунок.

Він задер мою спідницю, і мої ноги охопив напоєне ароматами повітря. Потрясіння від його намірів боролося в мені з насолодою.

- Тут же всюди люди.

- Насправді ні. - Кінчики його іклів дряпнули мене під щелепою, і м'язи в моєму тілі стиснулися. Він вів руку все вище, поки його пальці не ковзнули по вигин моєї сідниці. — Це приватний садок.

— Але люди... — Спідниця піднялася вище, і в мене вирвався приглушений стогін. — Десять.

- Ніхто до нас і близько не підійде. - Він прибрав руку з-під моєї голови. — Вольвени про це подбають.

— Я їх не бачу.

- Вони біля входу в провулок. - Він зловив зубами моє вухо, і я здригнулася. - Стежать, щоб нам не заважали розмовляти.

Я хихикнула.

- Так, вони думають, що ми саме цим займаємося.

- Це має значення? - Запитав він.

Я задумалася. Згадалася битва тієї ночі і те, як Кастил лежав на підлозі Покоїв, а я вирішила, що він мертвий. В одній я згадала, як мені було, коли кров покидала моє тіло і я розуміла, що більше на мене не чекають нові переживання чи моменти щастя. Та дівчинка здобула другий шанс, і я теж.

І я не витрачу його марно.

— Ні, — відповіла я.

Він підвів на мене погляд. З серцем, що билося, я простягла руку і, зачепивши його кісточками тремтячих пальців, розстебнула гудзики. Він смикнувся.

— Не має, — додала я.

- Хвала богам, - прогарчав він і знову поцілував мене, допомагаючи позбутися стриманості, що ще залишалася після цілого життя, проведеного пустельницею. Його язик гладив мій, коли він піднімав мене, обвів рукою талію. Його сила ніколи не припиняла мене захоплювати. – Обхопи мене ногами.

Я підкорилася, застогнавши, коли його тверда плоть тицьнулася в мене.

Він присунувся, і я відчула, як він утискається в мене.

— Просто щоб ти знала. - Він підвів голову і заглянув мені в очі. - Я повністю контролюю себе.

— Правда?

- Абсолютно, - поклявся він, заходячи до мене.

Моя голова відкинулася назад, і мене поглинуло гаряче відчуття від нього. Його рот зімкнувся на моєму, і мені сподобалося, як він мене цілує - неначе мого смаку йому достатньо, щоб жити.

Він рухався на мені і в мені, і тепло від його тіла захопило мої почуття. Він рухав мовою в одному ритмі з повільними рухами стегон. Але потім все змінилося. Тримаючи руку між моєю спиною і стіною, він розгойдувався на мені, поки моє тіло не стало вогнем, який він роздмухував кожним рухом і кожним п'янім поцілунком. Він утискався, терся об маленьку грудку нервів, щоб відсторонитися і повернутися ще одним глибоким поштовхом. Коли він почав відсуватись, я стиснула ноги навколо його талії, міцно притискаючись до нього.

Він засміявся мені в губи.

— Ненаситна.

- А ти не дражни.

Наслідуючи його, я зловила зубами його губу.

Він зі стоном вилявся і перемістив стегна, знову і знову втискаючись у мене. Ритм його рухів все наростиав, доки не став шаленим, доки я не відчула, що розпадаюсь на частини. У мене запаморочилася голова від наростаючої насолоди. Здавалося, що він всюди, а коли він опустив рота на моє горло і подряпнув шкіру іклами, це було вже занадто. Помоєму тілу тугими, рівними хвилями прокотилися спазми, закинувши мене так високо, що я сумнівалася, що колись зможу спуститися. Він, здригаючись, пішов за мною в це блаженство.

Ми трохи постояли, зчепившись, намагаючись відновити дихання. Я тримала і лише через кілька хвилин прийшла до тями. Він відсторонився і обережно поставив мене на ноги.

Міцно обіймаючи мене, Кастіл озирнувся через плече.

- Знаєш що? Сад і справді прекрасний.

* * *

Ми з Кастилом гуляли, тримаючись за руки, містом і набережною біля моря Сейона. Сонце та теплий солоний бриз пестили шкіру. Ми вийшли від кравчини, де міс Селеана швидко зняла з мене мірки. Ми були не самі. З іншого боку

від мене йшов Кіран, а Делано і ще четверо вольвенів прямували позаду. Кастил вів мене по звивистих строкатих вуличках, уздовж жовтих і зелених фасадів магазинів і будинків, що хвалилися яскраво-синіми парадними дверима. У мене в волоссі красувалася помаранчева квітка маку, за яку Кастил заплатив потрійну ціну, хоча вулична квіткарка намагалася віддати нам безкоштовно цілу дюжину. Наші руки були липкими від буточок з корицею, якими нас пригостили перед лавкою, пофарбованою в колір вмитої росої трави, з якої пахло солодощами.

З мого обличчя не сходила посмішка, яку не могли стерти навіть короткі спалахи недовіри, що виникають і гаснуть тут, то там. Я відчувала настороженість тільки від смертних і небагатьох сивих атлантіанців. Але це траплялося нечасто. В основному я влюблувала цікавість та здивування. Ніхто не виявляв грубості чи погрози, навіть ті, що кланялися з настороженістю. Можливо, завдяки присутності Кастила, Кієрана та вольвенів. Або через варту корони, одягнених у біле, яких ми помітили перед тим, як купили квітку. Їхня присутність служила доказом того, що батьки Кастила знають про нашу прогулянку містом.

Або через те, що вони почули про мене – про те, на що я виявилася здатною.

Якщо чесно, мені було начхати. Я отримувала задоволення всупереч питанням, що залишилися без відповіді, і тіні Незримих, що нависла над нами; тому, що я зробила з дівчинкою в саду, і всьому, що потрібно вирішити та виконати.

Коли Кастил запитав, чи не хочу я прогулятися містом, я розгубилася. Нам треба було поговорити із його батьками. Нетільки тому, що ми повинні це зробити, але й тому, що вони можуть мати відповіді на деякі наші запитання. Але Кастил поцілував мене і сказав:

- У нас є завтра, Поппі, і сьогодні. Тобі вирішувати, як ти хочеш провести їх.

Я хотіла отримати відповіді. Хотіла переконатися, що його батьки не... загалом не вважають мене загрозою. Але мої м'язи ще були розслаблені, а кров гаряча після того, що сталося між нами, і я вирішила сьогодні зайнятися дослідженням міста. Уявити собі задоволення. Просто жити.

Саме цим ми й займалися.

Ми поступово наблизалися до нижньої частини міста, до блискучих пляжів. Ми йшли повз будівлі, зовні яких стояли накриті столи, де люди розмовляли та їли. Кіран назвав їхнє кафе. Я знала, що такі місця є і в Солісі, в Масадонії я бачила їх лише здалеку, але в жодне не заходила.

Ми щойно скуштували крижаний десерт із колотого льоду та фруктів і вирішили не заходити до кафе.

Кастил зупинився перед низьким будинком без вікон і потягнув мене до нього. Між колонами широкої колонади стояли кам'яні лави.

- Хіба ти не казала, що цікавишся музеями?

Я здивувалася. Коли ми їхали з Межі Спеси до гір Скотос, у розмові з Делано і Нейллом мова зайшла про музеї в Атлантії, і я сказала, що в Солісі мені не дозволяли в них ходити. Я не знала, що Кастил звернув увагу на моє зауваження, і не чекала, що він запам'ятася, що я забула сама.

Я кивнула, придушуючи бажання обійняти його як одного з тих маленьких пухнастих звірків, які висять на гілках, обхопивши їх хвостом, у лісах поблизу Райських піків. Навряд чи Кастил став би заперечувати, але у Кієрана буврвалося зітхання.

– Хочеш увійти? - Запитав Кастил.

– Хочу.

Згоряючи від бажання побачити шматочок історії Атлантії, я примудрилася піднятися сходами між Кастилом і Кієраном, не прискорюючи кроку.

Освітлення всередині було тьмяним, повітря, що застоялося, віддавало камфорою. Коли ми проходили повз вапнякову

статую богині, Кієран пояснив, що тут немає вікон, щоб картини і каміння не вигоріли на світлі.

Тут було безліч зображень богів – і разом, і по одному. Знайти серед них Ніктоса не складало труднощів, оскільки його обличчя завжди приховувало або світло, або його риси просто не були промальовані.

- Пам'ятаєш, я розповідав про його зображення з вовком? – запитав Кієран, звертаючи мою увагу на картину з королем богів, що стояли поруч із високим сірувато-чорним вовком.

– Ця картина символізує зв'язок із вольвенами?

Кієран кивнув головою. Таких зображень тут було багато, включаючи маленькі статуй Ніктоса з вольвеном. А далі висіли картини, на яких бог зображувався з білим вовком за спиною, що символізувало його здатність набувати вигляду вовка.

- Цікаво, які музеї Соліса, - сказала я, коли ми зупинилися перед зображенням богині Йони зі сповитим немовлям у руках. – Там такі самі картини, як ці? Вони їх скопіювали?

– Там у музеї можуть ходити лише представники вищого суспільства? - Запитав Кієран.

Я кивнула.

– Так. Тільки багаті і піднесені. А серед смертних багатих мало.

– Що за жорстока кастова система? - Кастил примружився, дивлячись на пейзаж - схоже, це був вид на Бухту Сейона. – Вона призначена лише для того, щоб підтримувати та посилювати пригнічення.

- Створюючи прірву між тими, хто має доступ до всіх ресурсів, і тими, хто його не має, - додала я. На серці сталося тяжко. - В Атлантії не так? Зовсім зовсім?

Останнє питання я поставила Кієрану, бо думала про тих, кому треба нагадати, хто такі вольвени.

– У нас не так, – відповів він. – В Атлантії завжди було інакше.

- Це не означає, що у нас все ідеально. - Кастил пропустив крізь пальці моє волосся. – Трапляються розбратори, але Рада Найстаріших створена, щоб запобігати тому, що може загрожувати народу Атлантії. Це не означає, що корона не має верховної влади. Але Рада може висловлювати свою думку, і дуже нерозумно до неї не дослухатися. Насамперед так траплялося лише двічі, і наслідки були дуже сумними.

- Це коли Малек підніс Ізбет та інші наслідували його приклад? – припустила я.

Кастил кивнув головою.

- Рада була проти того, щоб дозволити Вознесіння, і пропонував Малеку вибачитися, виправити те, що він накоїв, і заборонити подальші Вознесіння.

– Що ти маєш на увазі під «виправити те, що він накоїв»? - Запитала я з нудотним відчуттям, що вже знаю відповідь.

- Йому порадили позбутися Ізбет. Він не прислухався до жодної їхньої пропозиції.

– І ось до чого ми прийшли, – пробурчав Кієран.

Я проковтнула.

– А вдруге?

На обличчя Кастила лягла задумливість.

- Це сталося до правління Малека, коли жили інші божества. Тоді і була заснована Рада – коли кревні лінії почали перевершувати божества чисельністю. Рада висловила пропозицію, що настав час покласти корону на голову представника кревної лінії. Цю раду також проігнорували.

Аластир згадував це у своєму мерзенному уроці історії. Якби божества прислухалися до Ради, чи залишилися б вони живі?

Ми завернули за ріг, і нам поспішно вклонилася пара з двома діточками. Вирячені очі видавали потрясіння побачивши нас. Кастил з Кієраном привітали їх усмішками та добрими словами. Я вирішила, що вони, швидше за все, смертні. Я теж привіталася з ними, сподіваючись, що не здається занадто манірною.

Проходячи повз вітрину з глиняною вазою, я запитала:

- Чи можу я поставити вам запитання і сподіватися, що ви відповісте чесно?

- Мені не терпиться почути, що за питання, - буркнув Кієран, а Кастил кивнув.

Я кинула на вольвена похмурий погляд.

- Я не здається незgrabною, коли зустрічаю людей? - Я відчула, як до моїх щок прилив рум'янець. - Як зараз, коли я привіталася? Привітання пролунало нормально?

- Привітання пролунало як від будь-якого іншого. - Кастил прибрав з мого обличчя пасмо волосся. - Якщо що, ти здавалася трохи сором'язливою, але ніяк не незgrabною.

- Правда? - З надією уточнила я. - Тому що я... загалом не звикла спілкуватися з людьми. У Солісі люди вдавали, що не помічають мене, окрім тих ситуацій, коли це дозволялося. Тому мені це на диво і здається, ніби я допустила промах.

- Поппі, ти не допустила жодного промаху. - Обличчя Кієрана пом'якшилося. – Все зробила добре.

Кастил швидко поцілував мене в перенісся.

- Ми клянемося.

Кієран кивнув головою.

Почувши це, я відчула себе трохи краще і ми пішли далі. Якщо стану королевою, мені доведеться долати цю прикуру невпевненість у собі. Я поки що не знала як.

Ми повільно брели повз статуй та картини з зображеннями богів і казкових міст, що підносяться до хмар. Кастил стверджував, що це міста Ілізіуму. Всі вони були прекрасні, але я зупинилася перед малюнком вугільного олівця. Він частково побляк, але було ясно, що це малюнок людини, яка сидить на величезному троні. Непромальовані риси обличчя сказали мені, що це Ніктос, але мою увагу прикували істоти, що сиділи біля його ніг. Дві кішки неймовірних розмірів простяглися перед ним, нахилившись до нього голови. Я примружилася і склонила голову набік.

— Це дуже старий малюнок, — сказав Кастил, погладжуючи мене по спині. – Передбачається, що його зроблено рукою божества.

Я не відразу зрозуміла, кого нагадують мені ці кішки.

— Це печерні коти?

- Навряд, - відповів Кієран, розглядаючи малюнок.

- Дуже схожі. Я бачила такого кота одного разу... - Я спохмурніла, згадавши, що мені снилося в склепі. – Може, й не одного разу.

Кастил подивився на мене.

— Де ти його бачила? На картині чи малюнку на зразок цього?

— Ні, — похитала я головою. — У Карсодонії, у замку. Він сидів у клітці.

Кієран підняв брови.

— Навряд чи ти бачила саме його.

- Я бачила кота завбільшки з дорослого вольвена. І Єн теж бачив.

Він похитав головою.

- Поппі, це неможливо. Печерні коти були винищенні щонайменше двісті років тому.

— Що? Ні. — Я перевела погляд із одного на іншого. Кастил кивнув головою. — Вони блукають у Пустошах.

- Хто тобі таке сказав? — поцікавився Кастіл.

— Ніхто мені цього не казав. Просто...

Я замовкла і перевела погляд на малюнок. Це є загальновідомий факт. Але про це говорили Вознесшіся. Про них розповіла королева, коли я запитала про звіра, якого бачила у замку.

- Чого б їм брехати про таке?

Кієран пирхнув.

- Хто знає? Навіщо вони прибрали одних богів і вигадали інших, яких ніколи не існувало, як Перус? Думаю, їм просто подобається писати.

У його словах був сенс.

Я розглядала котів.

- Тоді хто сидів у тій клітці?

— Може, інший великий дикий кіт, — відповів Кастіл, знизвавши плечима. — Думаю, ці дві кішки символізують дітей Ніктоса та його дружини.

- Під дітьми ти маєш на увазі Теона чи інших богів? - Запитала я.

— Його справжніх дітей. А Теон ніколи не був його сином. Піднесені брешуть і про це або просто неправильно розуміють, виходячи з безлічі титулів Ніктоса.

Останнє було цілком можливо. Я дивилася на звірів, думаючи, що один із них символізує Малека.

- Вони могли звертатися до котів?

- Не впевнений, - сказав Кієран. - Наскільки пам'ятаю, ніколи про таке не читав, і не думаю, що здатність Ніктоса перетворюватись передалася його дітям.

Звичайно, ні.

- Як їх звати?

- Як і у випадку з дружиною, ми не знаємо, - відповів Кастіл. – Навіть не знаємо, якої вони статі.

Я підняла брову.

- Дозвольте припустити. Нікто дуже ретельно їх ховав?

Кастіл посміхнувся.

- Так кажуть.

- Схоже, він вирізнявся надмірним контролем, - пробурмотіла я.

- Або просто оберігав своє особисте життя, - припустив Кіеран і обережно смикнув пасмо волосся, яке Кастіл прибрав назад. - Упевнений, що, будучи королем богів, він приховував своє особисте життя як тільки міг.

Може бути.

Ми йшли музеєм, а мені було важко позбутися думок про малюнок і про звіра, якого я бачила в дитинстві. Я згадала, як він відчайдушно метався своєю кліткою, і які розумні в нього були очі.

Розділ 24

Ми повечеряли смаженою рибою та запеченими овочами у кафе неподалік моря. Нам склав компанію Делано, який у якийсь момент прийняв образ смертного. Я питала інших вольвенів, чи не бажають вони приєднатися, але вони вважали за краще залишитися в звіриному вигляді і спостерігали за всіма, хто насмілювався наблизитися до нас, навіть якщо це були варти корони.

Коли сонце почало опускатися за обрій, ми прийшли на пляж. Насамперед я скинула босоніжки. Як тільки ноги занурилися в пісок, на моїх губах заграла посмішка, а в пам'яті спливли спогади – спогади, як я з батьками та Йеном гуляла іншим пляжем. В одній руці у мене бовталися босоніжки, іншу міцно тримав Кастіл. Я дивилася на море, милуючись, як вода набувала сріблястого відтінку в міру того, як сходив місяць. Ті дні на пляжах моря Странд, здавалося, трапилися в іншому житті, цілу вічність назад, і це засмутило мене. Як скоро вони перетворяться на спогади, які здаватимуться чужими?

Делано, що пройшов вперед, обернувся до нас.

- Пенеллафе, якщо ти не втомилася, там попереду є щось цікаве для тебе.

- Я не втомилася. - Я подивилася на Кастіла. - А ти?

Він з легкою усмішкою похитав головою.

Делано перевів погляд із Кастіла на Кіерана і знову на мене, крокуючи спиною вперед.

– Там святкують весілля, – пояснив він. – Одразу за поворотом.

– А ми зможемо приєднатися? Тобто вони ж мене не знають.

- Вони будуть тобі раді, - перебив Делано. – Вам обом.

- А ти бажаєш? - Запитав Кастіл.

Звісно, я хотіла. Я кивнула. Він озирнувся на вартових корони, які прямували трохи позаду нас.

– Дякую, що доглядали. На сьогодні це все.

Охоронці вклонилися і повернули назад.

- Вони справді йдуть? - Запитала я.

- Вони знають, що їм не місце на такому святі, – сказав Кієран. - Нічого особистого. Просто так заведено.

Просто так заведено?

Ми стали обминати дюну, мої ступні поринали у вологий пісок. Звуки музики та сміх ставали голоснішими. Мене чекало стільки вражень – лунали щасливі вигуки, на солоному бризі тріпкалися намети, на піску були розкидані товсті ковдри та подушки; люди, що збилися в невеликі групи, танцювали та розмовляли. Так багато життя, так багато тепла та радості – вони затопили моє чуття, залишивши мене відкритою, як оголений провід, але вперше це було присмно. Саме так, як я хотіла. Мій погляд перескачував з одного на інше і нарешті зупинився на постатах, що рухалися навколо багаття.

– На таких святах танцювати навколо вогнищ можна лише вольвенам, – пояснив Кастіл, простеживши за моїм поглядом. - Хоча я тримаю парі, що тобі дозволять. Ти ж їхня льєса.

- Дивно бути королевою вольвенів і не бути вольвенкою, - сказала я, дивлячись, як люди оточують Делано.

Вольвени, які супроводжували нас весь день, кинулися вперед і розчинилися в юрбі.

– Сьогодні ввечері святкуватимемо, – зауважив Кієран. - Можеш не хвилюватися, що хтось кланятиметься і битиме кулаками в пісок.

Я трохи посміхнулася.

- Моя незручність минулого разу була така помітна?

- Так, - відповіли хором Кастіл і Кієран.

– Ого.

Я уtkнулася підборіддям у руку Кастіла, ховаючи посмішку.

Але Кієран мав рацію. Коли він відокремився від нас і приєднався до людей, що стояли біля наметів, нам почали махати і привітно посміхатися. Кастіл забрав у мене босоніжки і кинув на пісок, а потім відстебнув мечі і поклав на ковдру – на знак того, що він почувається тут у безпеці. Сівши, він потягнув мене вниз, і я примостилася між його ніг, дивлячись на багаття.

Розслабившися в обіймах Кастіла, я втратила з уваги Делано, але незабаром відшукала Кієрана - він розмовляв з високою темноволосою жінкою. Здалеку я не змогла її розглянути.

- З ким це говорить Кієран? - Запитала я.

Кастіл подивився поверх моєї голови.

– Здається, це Ліра. Якщо це та, на кого я подумав. Вона трохи молодша за нас з Кієраном, але їхні родини близькі.

– О, – прошепотіла я, спостерігаючи за ними.

Мені згадалося, як Кієран одного разу говорив про кохання та втрату. Він так і не пояснив, що мав на увазі, але я тоді відчула від нього страждання, яке відчувають, коли коханої людини більше немає у світі живих. Тому я раділа, бачачи його з дівчиною, навіть якщо вони просто бовтають і сміються. Я не збиралася із ним цим ділитися. Він, мабуть, вирішить, що я ставлю чергове запитання.

- Що стосується твого зауваження, що дивно бути королевою вольвенів, але не вольвенкою, - заговорив трохи згодом Кас. - Вони наводять мене на думки про наше знайомство. Я тоді шукав Діву, але знайшов принцесу, королеву – мою

дружину. - Він розсміявся. - Не знаю. Просто це змушує мене думати, що часом шукаєш одне, а знаходиш зовсім інше, навіть не знаючи, що тобі це потрібно.

- Або якщо взагалі не шукаєш, - підхопила я, наморщивши носа. - А може, я шукала. Я пішла тієї ночі до «Червоної перлинни», бо хотіла пожити. І знайшла тебе.

Він обхопив мене, обіймаючи міцніше. Кілька секунд ми дивилися на вольвени навколо багаття.

- Чим би ти хотіла зайнятися прямо зараз, якби могла робити що завгодно? Зустріч із братом і те, що нам потрібно зробити, - не береться до уваги.

Я підняла брови від такого несподіваного питання. Дозволивши чуттям простягтися до нього, я відчула хлоп'ячу цікавість і посміхнулася. Я навіть про це не думала.

- Ось цим. А ти?

- Я серйозно, - наполягав він.

- Я теж. Я хотіла б зайнятися цим - тим, як ми провели сьогоднішній день. А ти?

- Я теж, - тихо відповів він, і я знала, що він каже правду. - Але щоб ти була голою і більшеексу.

Я залилася сміхом, бо це теж відчувалося як правда.

- Рада, що вирішила провести сьогодні саме так.

- Я теж. - Він притулився губами до моєї щоки.

Я правда не знала, коли нам випаде ще один такий день, і взагалі, коли у нас буде на цей час. Але не хотіла думати про причини, чому він може настать нескоро. Не так я хотіла провести сьогоднішній день. Тому з жадібним інтересом спостерігала за танцюючими навколо вогнища, заворожена шаленою радістю, з якою рухалися темні силуети, переходячи від одного партнера до наступного - і чоловіка, і жінки, з тим самим безрозсудним самозабуттям, яке ми з Кастилом розділили в саду. Те, що я від них відчувала, можна описати як звільнення, немов у танці вони скидали ланцюги, що сковували їхній розум і душу, і в цьому набували свободи.

Від багаття відокремилася постать і рушила до нас. Делано вклонився до пояса. Його голі плечі блищають від поту, світле волосся впало на лоб. Він простяг руку.

- Не хочеш потанцювати?

Я збиралася прийняти запрошення, але мене охопила невпевненість. Чи це буде доречно?

Кастіл притиснувся щокою до моєї.

- Можеш потанцювати з ним. - Він послабив руку на мої талії. - Можеш робити, що хочеш.

"Можеш робити що хочеш".

Чотири слова, яких я більшу частину життя не чула.

- Я не вмію танцювати.

- Ніхто не вміє, - з усмішкою відповів Делано. - Поки що не почне. - Він помахав пальцями. - То що скажеш, Пенеллафе?

Мій погляд упав на фігури, що танцювали навколо багаття, і в мені піднялося натхнення. "Можеш робити що хочеш". Я видихнула і, повернувшись до Кастіла, взяла його за підборіддя. Притягнувши його до себе, швидко поцілувала.

- Я люблю тебе, Касе.

Він на мить стиснув мене міцніше.

- Повеселилися.

Я повернулася до Делано і поклала руку в його долоню.

- Поппі, - сказала я. - Називай мене Поппі.

Делано з усмішкою підняв мене на ноги.

- Давай потанцюємо, Поппі.

Я пішла за ним до полум'я. Мене обдало жаром від вогню. Делано повернувся до мене.

- Я й справді не вмію танцювати, - вибачаючись, сказала я.

— Подивися довкола. — Зчепивши пальці з моїми, він поклав мою руку собі на бік, а свою - мені на талію. — На їхній вигляд можна сказати, що вони вміють танцювати? Хіба вони не мають такого вигляду, ніби вони просто веселяться?

Я озирнулася. Нічого схожого на те, що бачила у Великій залі замку Тірман, коли, прокравшись темними коридорами, потай спостерігала за балами. Жодних строгих рухів, і не у всіх пари. Дівчина з довгим світлим волоссям танцювала сама, витягнувши руки над головою і ритмічно похитуючи стегнами. Чоловік із коричневою шкірою — теж один — рухався з текучою грацією. Одні кружляли один навколо одного, інші танцювали так близько, що важко було визначити, де кінчається одне тіло та починається інше. Я помітила Кієрана з темноволосою жінкою. Її золотаво-коричневі руки обвили його шию. Вони були з тих пар, які танцювали так близько, що в Масадонії почали б пліткувати. Кієран підняв партнерку і закружляв, а вона розсміялася, відкинувши голову назад.

- Що ти бачиш? - Запитав Делано.

Відірвавши погляд від пари, я подивилася на нього.

- Вони веселяться.

Він усміхнувся.

- Ти теж так можеш, правда?

Я глянула на Кастила, який сидів на плюшевій ковдрі, поклавши руку на зігнуте коліно, і спостерігав за нами. У глибині душі я не була впевнена, що вмію веселитися, але... адже я розважалася сьогодні. Я розважалася, коли ми з Тоні потай вибиралися на озеро. Тоді не думала, як веселитися. Я просто... жила. У цьому вся справа, хіба ні? Не думати, а жити.

Я підняла погляд на Делано.

- Можу.

— Знаю.

Його усмішка стала ширшою, і він почав рухатися маленькими кроками, що хитаються, ліворуч, а потім праворуч. Я наслідувала його приклад.

Він робив це впевнено, а я — напружене. Напевно, у мене був дурний вигляд. Я безглуздо вчепилася в його руку. Інші почали рухатися довкола нас швидше, а ми продовжували танцювати у нашому маленькому колі. Я помітила, що Делано рухається в одному ритмі зі спокійним боем барабана. Мої м'язи розслабилися, і моя хватка також. Делано

ступив назад, піднімаючи наші з'єднані руки. Він закружляв мене, і спідниця піднялася навколо моїх ніг. Він крутанув мене ще раз, мое волосся злетіло з плечей, а в грудях виник гул. Я засміялася – спочатку тихо, а потім голосніше, коли він знову підняв наші руки та закружляв сам. Його рука повернулася на мою талію, і ми швидше засовувалися в нашому маленькому просторі, крутячись навколо багаття.

Гул у моїх грудях передався в кров. Поділ моєї сукні закрутився навколо щиколоток. Делано відпустив мене, і на мою руку лягла інша. Розвернувшись, я побачила Кієрана.

Я посміхнулася.

- Вітання.

Його губи зігнулися.

- Привіт, Поппі. - Він ступив назад і закружляв мене. Я зі сміхом спіtkнулася, і він підхопив мене. - Ти мене дивуєш.

- Чому? - Ми рушили навколо багаття.

- Не знат, що ти танцюєш. - Він притягнув мене до вологих грудей. - Ти чиниш нам честь.

Не встигла запитати, чому я шаную, як Кієран закружляв мене, і мою руку схопила інша. Я виявила, що тепер зі мною танцює Ліра. Ми були майже так само близько, як раніше вона з Кієраном, і її обтягнуті штанами стегна торкалися моїх при кожному похитуванні. Взявшись за руки, ми кружляли навколо багаття. Волосся липло до моєї ший та скронь. Ми розгойдувалися в такт барабанам, а потім кожна перейшла до іншого партнера. Знову і знову я танцювала з людьми, яких не знала, і зі знайомими, і весь цей час дзижчання, що виходило з моїх грудей, вібрувало по шкірі. Я відкинула назад голову, підставляючи обличчя жару полум'я та місячному світлу. Закружлявши, я опинилася у руках Делано, а потім – Кієрана, який відрівав мої ноги від піску. Схопивши його за плечі, я сміялася, а ми всі кружляли і кружляли.

- Дехто ревнует, - сказав він, коли мої ноги знову торкнулися піску. Ми розгорнулися.

Здавлений сміх Кієрана залоскотав мою щоку, коли Кастіл схопив мене за талію. Я практично впала на нього, а він сказав:

- Я напевно починаю ревнувати.

- Ні, не ревнует. - Я відчувала від нього аромат димних спецій. - Ти...

- Що? - спитав він, відводячи мене геть від багаття і танцюристів назад у тіні, що перемежовуються плямами місячного світла.

Задихаючись, я йшла за ним. Ступні поколювало.

- Ти збуджений.

Він нахилив голову, притискаючись лобом до моого.

- Коли я не був збуджений поряд з тобою?

Я тихо засміялася.

- Гарне питання.

- Зізнаюсь, я збуджений більше, ніж зазвичай. - Він потягнув мене вниз на ковдру і притиснув спиною до грудей. - Але це ти винна.

- Як це я винна?

Я зігнулася назад і посміхнулася, почувши його стогін.

— Твій сміх. — Його губи зачепили мою вологу шию. — Я ніколи не звикну чути його і ніколи не вирішу, що ти досить смієшся.

Його груди різко піднялися, і я відчула глибоко всередині нього щось гостре і болісне.

- Якщо чесно, після всього, що сталося з Ши та моїм братом, я ніколи не думав, що сміх може мене зруйнувати, як це робить твій. І коли я говорю, що він руйнує мене, я маю на увазі — позитивно, руйнує мою фортецю. І я... — Він видав нерівне зітхання. — Я хочу подякувати тобі за це.

- Ти дякуєш мені? — Я зігнулася в його обіймах, ловлячи його погляд. — Це мені слід дякувати тобі. Завдяки тобі я можу так легко сміятися.

Він притулився чолом до моєї скроні.

— Так?

- Так, — підтвердила я, прикладши долоню до його потилиці. — Я живу завдяки тобі, Касе, і в прямому, і в переносному значенні. Ти думаєш, що не вартий мене? Але часом думаю, чи я гідна тебе.

- Поппі ...

- Це правда. — Я стиснула його шию. — Нічого з того, що ти кажеш, не може цього змінити, але знаю. Знаю тут. — Я притиснула долоню до грудей. — Що піду на все заради тебе? І впевнена, що ти підеш на все заради мене. Ти вже так чинив, і ніщо ні в цьому світі, ні в іншому ніколи не змінить того, що я відчуваю до тебе. І ти ніколи не повинен забувати, що я сміюся завдяки тобі.

Затримавши, він притис губи до моєго скроні, а потім обхопив рукою мою талію і почав виводити неквапливі кола на моєму боці. Притулившись підборіддям до моєї маківки, він нічого не говорив, і я теж. Деколи слова не потрібні, і я відчувала, що зараз один із таких моментів.

Так ми й сиділи. Танцюючі розділилися на дрібні групи. Дехто пішов до моря, де хвилі набігали на пісок; інші пішли в намети. Я помітила Кієрана. Він був із тією дівчиною — Лірою. Принаймні мені так здалося. Я не була певна. Вони йшли в тінь скелі. Він обвив її плечі і схилив до неї голову.

Відвернувшись, я кілька хвилин спостерігала за тими, хто ще залишився біля багаття, а потім перевела погляд на скелі.

Я прочинила губи. Поняття не мала, як Кієран і та жінка опинилися в цьому становищі: він відкинувся назад на піску, а вона стояла на колінах між його ніг, і її руки знаходилися в безпосередній близькості від місця, яке безперечно можна вважати непристойним.

— Вони?

Я різко вдихнула, коли Кієран відкинув голову. Я витріщила очі.

Кастіл тихо посміхнувся.

- Мені все ще потрібно відповідати на твоє запитання?

Я проковтнула.

— Ні.

Його рука на моєму боці продовжувала виписувати невеликі кола, а я спостерігала, як гадана Ліра рухає головою туди-сюди так, як я рухалася поряд з Кастілом.

- Ти шокована? – прошепотів він.

Що? Я не знала. Напевно, мала б, бо мені напевно не слід було дивитися. З погляду пристойності мені потрібно відвернутися і вдавати, ніби я поняття не мала, чим вони займалися. Та я знала. Я читала про те, що робила Ліра, у щоденнику міс Вілли. Моє серце важко забилося. Це як коли Кастил цілує мене між стегон, хіба що Вілла описувала це не як поцілунки та облизування, а як... ссання. Те, що відбувалося, дуже збентежило мене, коли я вперше про це читала, але це було перш, ніж я дізналася, що існують різні дії, які можна робити з будь-якими частинами тіла.

— Я можу прийняти твою мовчанку за негативну відповідь? – поцікавився Кастил.

Відчуваючи, що до щок прилив жар, я перевела погляд на багаття, де сиділи і розмовляли люди, або не знаючи, що відбувається в тінях, або не переймаючись цим.

- Здається, ти казав, що вольвени не соромляться виявляти почуття публічно.

Він знову засміявся.

— Говорив, і вони дуже відкриті зі своїми проявами почуттів. Вони не відчувають при цьому сорому. Впевнений, ти ще побачиш одну-дві голі дупи.

Мені подобалося, що вони не відчували сорому – можливо навіть не знали кислоти цієї емоції. Свобода існувати ось так, бути розслабленими та відкритими викликала заздрість.

— Якщо тобі незручно, не соромся сказати про це, — тихо промовив Кастил. - Нам не обов'язково залишатися, ми можемо піти, коли захочеш.

Його пропозиція зачепила моє серце. Я повернула голову і поцілувала його під щелепою.

— Дякую, що сказав це, але я не відчуваю незручності.

- Добре. - Він нахилив голову і поцілував мене.

Я й справді не відчувала незручності. Притулившись до Кастила, я поклала голову йому на груди. Якщо в їхніх діях немає сорому, його немає і в моєму серці.

Але мені справді не варто було дивитися, а я саме це й робила. Мій погляд перемістився до того, чим займалися Кієран та Ліра. Ліра притиснула руку до його грудей і штовхнула назад, а він почав сідати чи тягтися до неї. Вона повністю контролювала свої дії. Кієран відкинувся назад на ліктях. Я зазначила, з якою впевненістю рухається її голова, і її утакт слідує рука.

Мені слід було тримати чуття закритим, коли я зосередилася на Лірі, але я відчула контроль, який уже передбачала в нашій змішаній з теплим димом. Мої щоки запалали сильніше, жар залив шию. Я поворухнулася і витягла ногу. Пальці Кастила перемістилися з мого боку на пару дюймів ліворуч, як і раніше, виписуючи зводячі з розуму кола, від яких у мене перехопило подих.

І мені не варто було залишати чуття відкритим, коли я перевела погляд на Кієрана. Відчуття прянощів зібралося в горлі та в нижній частині мого тіла, до якої так небезпечно близько підібралися пальці Кастила. Я закрила чуття перед тим, як простягла його далі, але я...

- Поппі?

- Так, - прошепотіла я.

Ліра нахилила голову, притиснувши її ближче до тіла Кієрана.

- Ти стежиш за ними? - Запитав Кастил. Його голос був сповнений диму.

Мені хотілося заперечувати.

- Якщо так, то ти не одна така, та й спостерігають не лише за ними. – Кастил провів пальцем по тонкій тканині моєї сукні. – Вони не соромляться будь-яких проявів почуттів, незалежно від того, чи є вони учасниками, випадковими свідками чи... активнішими спостерігачами.

Активними спостерігачами?

Я перевела погляд на тремтливий намет. Тонка рука поманила людину, яка сиділа на піску зовні. Чоловік поставив пляшку, з якої пив, підвівся і, нахилившись, увійшов до намету, де рухалися в унісон темні контури тіл. Він приєднався до них, а Кастил знову перемістився за моєю спиною, нахилився вперед і просунув руку під поділ моєї сукні, що зібралася навколошки. У мене завмерло серце, коли він провів пальцями вгору голою шкірою, примудрившись не зрушити спідницю. Пальці його правої руки кралися дедалі нижче. Я побачила, як чоловік опустився за фігурую, що рухалася зверху. У мене почастішав пульс, а пальці Кастила завмерли під сукнею між моїх ніг.

По мені пробігла тремтіння передчуття, змішана з невпевненістю, а за нею пішов різкий спазм у самому мосму центрі.

- Поппі, Поппі, Поппі, - шепотів Кастил. Його палець на сукні дістався чутливої грудки нервів. - Те, що ти бачиш у наметі, відповість на твої запитання про те, як можуть приносити задоволення один одному три коханці?

Так? Ні? Жінка, яка була зверху на чоловікові, завмерла і вигнула спину, а чоловік за її спиною притягнув її ближче до грудей.

- Новенький рухається всередині неї або на ній, - пояснив Кастил, продовжуючи виписувати прокляті кола на моїй сукні і в западині між моїм стегном і боком. - Хіба в щоденнику Вілли не роз'яснюється техніка?

Жар з мосії шкіри перелився у вени, розігрівши кров. Я кивнула.

- Роз'яснююсь. - Я облизнула губи. – Схоже, це може бути... болісно.

– Можливо, якщо діяти необережно. А вони, мабуть, обережні.

Мабуть, жодному з них не було боляче і жоден не звертав жодної уваги на нас, котрі сидять на ковдрі. Задохнувшись, я трохи розсунула стегна і запитала:

– Вони беруть участь у Приєднанні?

- Не знаю. - Його пальці, що погладжують мою голу шкіру, ковзнули до ниючого місця. Я видала здавлений звук, а він лініво провів пальцем по волозі, що зібралася там. – Для таких дій не потрібно.

- А ти?..

Я прикусила губу, коли його палець пронизав мою плоть. Моє тіло судомно смикнулося так само, як і ті троє в наметі. Мені час було припинити вирячитися.

Але я впіймала себе на тому, що дивлюся на Кієрана з Лірою. Вони тепер цілувалися, але її рука, як і раніше, рухалася на його стегні в повільному ритмі.

- Я що?

Мій пульс гуркотів. Кастил продовжував торкатися мене, його палець повільно занурювався і виходив назад. Я не робила спроби залишатися нерухомою і підняла стегна назустріч його руці, змушуючи себе згадати, як формулюються думки.

- Ти колись це робив? Те, що відбувається у наметі?

Його губи рухалися моєю шисю, м'яко потягуючи мою шкіру.

— Так. — Він куснув мене, і я ахнула. — Тебе це турбує?

Пристрасть у мене вщухла достатньо, щоб запитати:

- Чого б це?

- Іноді чиєсь минуле не дає спокою, — сказав він, і його руки завмерли.

Я опустила брови та перевела погляд.

- Касе, тобі більше двохсот років. Гадаю, ти робив різні речі.

Його пальці знову рушили.

- З різними людьми?

Від того, як він це сказав, я хихкнула.

— Так.

Хоча моя посмішка згасла, тому що я хотіла спитати, чи робив він це з Ши. За мить зрозуміла, що можу просто поставити запитання. Що й зробила.

Кастіл поцілував мене в шию.

- Ні, Поппі. Ми не робили.

Здивована, почала обертатися до нього, але він зігнув палець, зачепивши місце всередині мене, через що мої ноги оніміли, а пальці втиснулися в ковдру.

- Чому ні?

— Ми були друзями, а потім стали більшими, ніж друзьями.

Напруга вгинчувалася в мене все глибше. Мій погляд метнувся до вогнища, до наметів і тіней, а потім виявився зосередженим на Лірі з Кієраном. Вони більше не ціluвалися. Голова Ліри знову була на його поясі, а він вчепився в її волосся, і його стегна рухалися.

— Але в наших стосунках ніколи не було гострої потреби, — вів далі Кастіл. — Це не означає, що я її менше любив, але тоді все було інакше. Не було постійної потреби бути в ній усіма мислимими і немислимими способами. Я ніколи не зловив себе на тому, що відчуваю постійний голод, а вважаю, що необхідно, щоб дослідити таке з кимось, кого любиш.

Мое дихання ставало все більш прискореним та поверховим.

- Зі мною ніколи не відбувалося такого, як зараз із тобою, Поппі.

Я не знала, чи від того, що він робив із моїм тілом; від того, що відбувалося навколо нас, або від його слів, але я опинилася на краю і зірвалася, падаючи і розбиваючись, як хвилі, що накочують на пляж. Я тремтіла після нищівного звільнення.

Коли мое серце заспокоїлося настільки, що туман насолоди почав розсіюватися, я повернула голову до Кастіла.

- Ти хочеш зробити це зі мною?

Він поцілував мене, прибираючи руку з-під сукні.

- Я хочу зробити з тобою все можливе і немислимє, - сказав він. - Але мені потрібна тільки ти, Поппі. Нині. Завжди.

Моє серце завмерло і знову забилося, а груди так переповнилися любов'ю, що здавалося - я можу злетіти до зірок. Я обернулася в його обімах і, ставши на коліна, обхопила долонями його обличчя.

- Я люблю тебе.

Я поцілувала його, сподіваючись передати у цьому поцілунку всі мої почуття до нього, а потім вирішила, що поцілунку недостатньо. Мене охопив трепет. Я відкотилася і схопила його за руки.

- Я хочу у... відокремлене місце.

Його чуттєві, прикриті віями очі, засвітилися янтарним світлом.

- Ми можемо повернутися...

- Ні. - Я не хотіла чекати. Щоб не передумати. - Тут зовсім ніде усамітнитися?

Він прикусив нижню губу кінчиками іклів і озирнувся.

- Є. Ось там.

Ми встали без зайвих слів. У місячному свіtlі Кастил повів мене далі по пляжу до зарослих дерев дюн, яких я не помітила в темряві. Обійшовши гайок, він зупинився і глянув на мене. Було так темно, що я ледве розрізняла риси його обличчя.

- Ти щось задумала, правда?

- Можливо, - зізналася я, вдячна густим тіням.

Взявшись за його сорочку, я потягla її вгору, привертаючи губи до моїх.

У мене забилося серце, коли наші язики стикалися і почали танцювати, як я навколо багаття. Ми ціluвалися і ціluвалися, і хоча він повинен був знати, що я шукала усамітнення не заради поцілунків, він мене не квапив. Слідував за мною, нічого не кажучи, а я покривала поцілунками його шию. Погладжуючи мої голі руки, він спокійно стояв, а я провела долонями вниз по грудях. Діставшись до живота, я опустилася навколошки.

Його руки впали та повисли над моїми боками, а я розстібала його штани, відчуваючи там твердість.

Коли залізла всередину та обхопила пальцями теплу тверду шкіру, моє чуття поглинуло смак димних спецій. Тепер він важко дихав, а моє серце почало стрибати. Його шкіра була навпомацки як нагріта сталь, обгорнута шовком. Я подалася вперед, затримавшись, коли відчула його спазм у моїй руці.

- Поппі, - сказав він.

Я підняла погляд, і мене приголомшили яскраві золоті цятки, що вирували в його очах. Він здригнувся.

- Ти не мусиш це робити.

- Я хочу, - сказала я. - А ти цього хочеш?

- Ти можеш робити зі мною будь-що, я все захочу. - Він знову затремтів. - Це? Мій член у тебе в роті? Щоб не хотіти цього, я маю бути мертвим і звернутися в порох.

Я скривила губи.

Це... приємно.

Він придушив хрипкий смішок.

— Ти...

Він застогнав, коли я провела пальцями від основи до верху.

- Я що?

Кінчики його пальців торкнулися моєї щоки.

- Ти все.

Усміхнувшись, я опустила голову. Солоний смак його шкіри став для мене несподіванкою. Я нерішуче провела рукою по всій довжині, досліджуючи і водночас занурюючи його в рот глибше, як я читала у щоденнику Вілли.

- Поппі, - простогнав Кастіл. Його долоня затремтіла на моїй щоці.

Вона писала ще про інші речі, які нагадали те, що Кастіл робив зі мною, і я не була впевнена, чи сподобається йому. Але я... хотіла це зробити. Провела мовою його пружною шкірою, знайшла невелике віймку і провела по ній мовою.

Вилаявшись, він смикнувся.

— Я... на це не чекав.

Борючись із посмішкою, зробила це знову, і він знову вилаявся.

- Ти читала про це у книзі міс Вілли?

Я промичала згоду, яка пройшла по ньому вібрацією. Його тіло зігнулося, і я відчула в ньому биття.

- Люблю цей проклятий щоденник, - прохрипів він.

У мене вирвався смішок, і, судячи з того, як сіпнулися стегна Кастіла, він йому сподобався. У щоденнику міс Вілли не було нічого щодо сміху в процесі, але, обхопивши рукою основу, я викинула з голови цей проклятий щоденник і дозволила інстинкту вести мене. Я провела язиком по голівці, захоплюючись його реакцією - лінівий жар затопив моє чуття. Мені це подобалося робити. Подобалося знати, що він насолоджується цим.

Його рука ковзнула по моїй щоці, а пальці заплуталися у волоссі. Він обхопив ззаду мою шию, але не тиснув. Лише м'яко розминав м'язи великим пальцем. Це була така ... підтримка, поки він і далі дозволяв мені дізнаватися, що змушує його тіло рухатися короткими поштовхами, через що у нього перехоплює подих і посилюється пряний аромат. Я дещо зрозуміла. Мені не тільки це подобається, я ще й насолоджуєсь контролем, тим, як можу уповільнювати його подих або посилювати поштовхи моєю мовою одним тільки натисканням рота або тим, як сильно або м'яко втягую його шкіру.

- Поппі, я не... боги, довго не притримаюся. - Він міцніше стиснув мою шию, погойдуючись на моїй руці, в моєму роті.

- І не знаю, чи йдеться у щоденнику про те, що відбувається.

Говориться.

І я хотіла цього. Хотіла відчувати, як він кінчає, випробувати це, знаючи, що довела його до цієї точки. Я провела рукою по всій довжині, стуляючи рот на головці. Він вигукнув моє ім'я, його стегна завмерли, і я відчула судомну пульсацію моєю мовою.

Не встигла закінчити і відчути гордість собою, як він упав переді мною на коліна, стискаючи моє обличчя. Він схилив голову набік, і його рот раптом знайшов мій, його язик опинився на моєму. У всепоглинаючому, що не залишає місця,

більше ні для чого поцілунку прозирали як вимогливість, так і поклоніння.

Кастил підвів голову і впіймав мій погляд.

- Ти, - промовив він невиразно і з благоговінням. - Ти все що мені потрібно. Тепер і завжди.

Розділ 25

Вчорашній день ми з Кастилом просто жили, тому сьогодні нам треба було подбати, щоб у нас було більше таких днів.

Ми зустрінемося з його батьками.

Але спочатку треба вибратися з ліжка, що жоден із нас не поспішав робити. Кастил грав моїм волоссям, і ми говорили про те, що я бачила вчора. Я досить поетично описувала заморожений десерт, який мені довелося спробувати.

Ми ненадовго замовкли, і я почала переконувати себе, що давно настав час вставати. У цей момент Кастіл запитав:

- Коли ти зцілила вчора дівчинку, ти не помітила якоєсь зміни у своїх здібностях?

- Загалом ні, - відповіла я, виписуючи на його грудях вісімки. - Ну, я не певна. Коли зцілювала рані Беккета, мені не треба було думати про це. Лікування відбулося само собою. Але цього разу мені довелося зробити те, що робила раніше.

- Думати про щасливі моменти? - Він накручував на палець пасмо волосся.

- Так. Я згадувала наше весілля. - Я підняла голову і поклала підборіддя йому на груди. Він лагідно посміхнувся. - Я думала, як несправедливо, що дівчинка вмирає, і я...

- Що?

Я прикусила губу.

- Це здається дурним, але, тримаючи руки на дівчинці, я думала, що ще не пізно - що вона житиме.

Він глянув на моє обличчя.

- Ти знала, що вона померла?

- Я...

Я почала заперечувати, але зупинилася, згадавши, що Кастил сказав учора вранці. Я більше не могла дозволити собі заперечити. Він говорив про корону, але та ж логіка була застосовна і тут.

- Я не могла з певністю сказати, що дівчинка померла, але вона була до цього близька.

Він повільно розкрутив пасмо моого волосся.

- Тоді ти або силою волі залишила її душу, або повернула її до життя, Поппі.

Серце забилося швидше.

- Мені це важко прийняти, але, гадаю, так. - Я піднялася на коліна, і волосся огорнуло мої плечі. - Логічно, що я можу це робити, якщо врахувати, хто такий Ніктос, але це...

- Чудово. - Він обережно вивільнив руку з моого волосся.

- Я збиралася сказати "тревожно".

Він зрушив брови.

— Ти дала дитині другий шанс. Хіба це не дивно?

Я глянула на руки, не знаючи, як висловити думки.

— Просто ця здатність... така потужна в страшному розумінні.

- Поясни.

Я зітхнувши похитала головою.

— Знаю, люди, які бачили, що трапилося вчора, прийняли мене за божество...

— Гадаю, вони прийняли тебе богиню, — заперечив він. — Між божеством та богинею є різниця.

- Гаразд. Вони взяли мене за богиню. Але ми обидва знаємо, що це не так, — зауважила я, а він підняв брову. Я закотилася очі. - У будь-якому випадку, чинити так - все одно що грати в бога. Схоже, це здатність, якою можна зловживати, навіть не усвідомлюючи цього – звісно, якщо я взагалі можу це повторити.

Він якийсь час мовчав.

- Ти думаєш, що її час настав, а ти втрутилася?

Я завмерла.

— Повірити не можу, що для такого юного створення міг прийти час вирушати до Долини. Я цього взагалі не думала.

- І я теж. - Він поплескав по моїй руці. - Але ти хвилюєшся, що можеш втрутитися в долю того, чий час настав? Тому що якщо хтось страждає від болю та вмирає, ти не зможеш стояти склавши руки.

Він вивчив мене дуже добре.

- Звідки ти знаєш, коли чийсь час настав? - Запитала я і розсміялася абсурдності питання. — Як може хтось із нас знати?

- Ми не знаємо. - Він зустрів мій погляд. — Все, що ми можемо зробити, — це те, що здається правильним. Ти відчувала, що правильно врятувати дівчинку. Але, може, в інший раз порятунок не здаватиметься правильним.

Я не могла уявити випадок, коли допомога не здаватиметься правильною, але таким питанням доведеться почекати. Нам потрібно підготуватися до наступного дня.

Коли я одягалася, в мені вирувала нервова енергія, яка не має жодного відношення до нашої розмови. Я одягла чорні штани та вільну туніку без рукавів, колір якої нагадав волосся Джаспера. Для мене стало сюрпризом, що туніка застібається витонченим срібним ланцюжком, і я сподівалася, що там він і залишиться до кінця дня. Останнє, що мені потрібно – виставити напоказ практично прозору нижню сорочку.

Хоча якщо згадати, в якому вигляді я минулого разу постала перед батьком Кастіла, це, мабуть, не буде таким потрясінням.

Але я хотіла, щоб між мною та батьками Кастіла все пройшло гладко, бо інакше подальші стосунки Кастила з його батьками будуть тернистими.

Коли я вийшла до нього у вітальню, він підійшов до мене і запустив пальці у моє волосся.

- Твоє волосся подобається мені таким, - прошепотів він. — Я починаю думати, що ти їх розпускаєш, бо знаєш, як мене

це відволікає.

Я посміхнулася, і моя нервозність трохи вщухла.

— Можливо, — погодилася я, хоч залишила їх розбещеними, бо знала, як йому це подобається.

І тому, що багато років мені доводилося зачісувати їх назад і піднімати вгору.

Ми вийшли з кімнати.

- Ти все ще хочеш перед від'їздом побачитися з Кірою? - Запитав він.

Я кивнула. Я казала вранці, що хочу подякувати їй за одяг та гостинність перед тим, як ми вирушимо на зустріч із королевою та королем Атлантії. Кастил вже надіслав повідомлення про наш візит. Тримаючись за руки, ми вийшли у критий перехід, де стельові вентилятори розносили аромат кориці та часнику, які долітали з відкритих вікон, що виходять на стежку.

Якби не зблаклі маслянисті плями на доріжці і темніючий ґрунт через кожні пару ярдів, було б важко уявити, що дві ночі тому тут побували ті безлікі тварюки. Але вони приходили, і ми з Кастилом приготувалися на випадок, коли гірми з'являться знову. Я сховала під тунікою вольвенський кінджал, а Кастил прикріпив до пояса два короткі мечі. І ми були не самі.

По верху навколошнього двору стіни, стежачи за нами, бродив вольвен з хутром таким самим чорним, як води Стигійської затоки. У мене склалося враження, що це не єдиний вольвен, який дogleдає нас. Ми вийшли з переходу на звивисту стежку, вздовж якої росли високі пальми. Віялоподібне листя захищало від сонця пізнього ранку. Деякі ділянки стін і землю в саду кутували переплутані пагони, усіяні яскравими рожевими і фіолетовими квітками. Сад нічим не був схожий на пишні сади Масадонії, але мені сподобалася його проста, природна краса. І мене не залишало відчуття, що скільки разів не пройдеш цими стежками, завжди побачиш серед листя щось нове.

Ми завернули за ріг, і попереду здалося патіо із сірого каменю. Велику яму для багаття оточували кам'яні лави та дерев'яні табурети. На патіо виходили двері до просторої, залитої сонцем кімнати.

Серед рослин, розставлених на маленьких столах і ростуть у великих глиняних горщиках на підлозі, розташувалися групи крісел і яскравих оттоманок, що сусідять з широкими кушетками і диванчиками. На підлозі були розкидані великі подушки всіх мисливських відтінків синього, але Кіра Конту сиділа в центрі кімнати, скрестивши ноги і схиливши голову, на плюшевому килимку кольору морської хвилі і копалась у кошик для рукоділля. Її волосся, заплетене в тонкі тугі кіски, було прибрано вгору і назад. Поруч із нею знаходився син.

Одягнений у все чорне, Кіран різко вирізнявся на тлі кольорової кімнати. Він сидів поруч із матір'ю, притулившись спиною до спинки крісла і витягнувши перед собою довгі ноги. В одній руці він тримав клубок помаранчевої пряжі, а в другій — білої. Ще кілька лежали в нього навколошки. Його образ — з легкою усмішкою, що пом'якшує красиві риси обличчя, погляд спрямований на матір — назавжди надрукувався у моїй пам'яті.

Обидва підвели голови, коли ми з Кастилом наблизилися до дверей. Моє чуття було відкрито, і їхні емоції одразу потяглися до мене. Від Кірана я відчула холодний сплеск подиву, що застиг мене зненацька. Він упустив помаранчевий клубок, і той покотився по килимку. Якщо Кіран знов, що ми з Кастилом стали свідками його... втіні, він не подав виду, коли ми поверталися назад до будинку його сім'ї під небом, посыпаним незліченними зірками.

Але навіть якщо він знов, навряд чи причиною його подиву було це. Я гадки не мала що. Я зосередилася на жінці, яка сиділа поруч із ним.

Його маті була досконалою красунею — точною копією Вонетти, починаючи зі шкіри насыченого темно-коричневого відтінку і широких вилиць і закінчуєчи повними губами, ніби таїли сміх. Емоції, що виходять від неї, теж нагадали мені її дочку. Сmak ванілі був затишним, як тепла ковдра прохолодної ночі.

Я зрозуміла, що бачила її, коли приїхала сюди. Вона була в натовпі вольвенів і посміхалася, коли ми з Кастилом сперечалися.

- Кіран, - простяг Кастіл. Коли ми входили до кімнати, він стиснув мою руку і відпустив. - В'яжеш мені сорочку?

Вираз обличчя вольвена розгладився.

- Саме цим і займаюся, - відповів він рівним тоном.

- Він справді добре справляється зі спицями, - сказала Кіра, відставляючи кошик убік.

Від Кієрана потягнувся нудотно-солодкий смак збентеження, а його щоки порозуміли. Примружившись, він кинув погляд на матір. Я підняла брови: образ, що зафіксувався в моїй голові, тепер змінився іншим - Кіран, що в'яже сорочку.

Цього ніколи не забути.

Кіра почала підніматися, але Кастіл поспішно сказав:

- Не треба вставати.

- О, але я стану. І так засиділася і відчуваю, що ноги заніміли.

Клубки пряжі розсипалися з колін Кієрана і покотилися по килиму. Він узяв матір під руку, допомагаючи їй.

Кіра пробурмотіла «дякую» і випросталася. Живот, що округлився, натягнув легку тканину її лавандової сукні без рукавів. Вона притиснула руку до стегна та випростала спину.

- Боги богів, нехай ця дитина буде останньою.

- Треба, щоб ця ідея дійшла до твого чоловіка, - пробурчав Кіран.

- Дійде, коли твоєму батькові знову доведеться постійно міняти пелюшки. Народжу я, а доглядає він, - зауважила вона, посміхнувшись, коли Кіран зморщив носа. - Ось які справи.

— Мені доведеться це запам'ятати, — промирив Кастіл.

У мене всередині все стислося так, що я мало не впала. Я подивилася на Кастила округлими очима. Я навіть не думала про дітей після прогулянки в печеру, де вирішила, що він не хоче мати зі мною дітей. Тоді мене це вразило, що було безглуздо, адже ми тоді ще не визнали своїх почуттів. Він, як і раніше, приймав траву, яка запобігає зачаттю. Я ж, будучи Дівою, чекала Вознесіння та народження дітей ніколи не розглядала, тому навіть не думала про це. Але тепер це сталося на перший план. Дитина. Діти. Наша з Кастилом дитина. Кастил тримає маленьке, закутане в пелюшки немовля. Я прочинила губи в слабкому вдиху. Про це мені точно не слід зараз думати.

- Здається, Поппі погано, - посміхнувся Кіран.

Кастіл повернувся до мене, зсунувши брови. У ньому промайнула стурбованість.

- З тобою все добре?

Я заморгла, проганяючи непрохані образи з голови, і зробила крок вперед.

- Так. Я в порядку. - Я начепила на обличчя широку усмішку перш, ніж хтось із них зрозуміє, куди зайдли мої думки.

- Ми не хотіли заважати. Я лише сподівалася подякувати за те, що дозволили залишитись тут, і за одяг.

Кіра охоче посміхнулася і взяла мене під руки.

- Не варто мені дякувати. Наш будинок завжди був відкритий для Каса. Отже, він завжди буде відкритий і для тебе. -

Щирість її слів була цілком очевидною. - Я рада, що одяг тобі сподобався. Маєш сказати, ти виглядаєш надто

красивою для того, хто стойть тут.

Вона сникнула підборіддям у бік Каса.

- Ой, - промовив Кастил, притискаючи руку до серця. - Мої почуття. Вони поранені.

Кіра розсміялася і притягla мене ближче – наскільки дозволяв живіт, але обійми вийшли теплими, несподіваними та такими... добрими. Давно мене так не обіймали. Я потай сподівалася, що мене так само обійме королева Елоана. У цьому жесті прозирало щось материнське, і на мене наринули гірко-солодкі почуття. Коли Кіра відсторонилася і взяла мене за руки, у мої усмішці нічого не було натягнутого.

— Я так рада з тобою познайомитись. - Вона окинула поглядом мое обличчя, не затримуючись на шрамах. - Сподіваюся, ти добре почуваєшся?

Я кивнула.

— Так.

- Прекрасно. - Вона стиснула мої руки і відпустила, поклавши долоню на живіт. - Кіран казав, що ти познайомилася з Вонеттою?

— Так.

Кастил з'явився поруч і поклав мені руку на спину.

- Вонетта була така добра до мене, - сказала я. – Вона позичила сукню та допомогла підготуватися до весільної церемонії. Сподіваюся, скоро побачу її знову.

- А як же я? - Запитав Кіран. Я та його мати глянули на нього. – I я був добрий до тебе.

— Хтось каже так, ніби вже страждає від синдрому середнього сина, — промінрив Кастил.

— А ще я стою прямо тут, – додав Кіран. - Перед тобою.

Я вигнула губи.

- Ти нормальний.

- Нормальний? - повторив він із скривдженім пихканням і склав руки на грудях.

— Не звертай на нього уваги, – сказала Кіра. - Він роздратований, бо цілителі вважають, що незабаром у нього з'явиться ще одна молодша сестра.

Кастил усміхнувся.

- Незабаром ви з Джаспером залишитеся в сумній меншості.

- А то я не знаю, - буркнув Кіран.

— Коли пологи? – поцікавилася я.

— Через місяць, якщо буде на те воля богів, – відповіла Кіра, погладжуючи живіт. – I не на день раніше. Клянуся, ця дитина вже розміром із Кірана.

- Звучить тривожно, - насупився Кіран, і я не могла з ним не погодитись. - Ти сказав, ви збираєтесь до твоїх батьків?

Кастил кивнув головою.

— Ми зараз якраз прямуємо туди.

— Тоді я з вами. — Він повернувся до матері. — Тобі ще щось потрібно, поки я не пішов?

— Ні.

— Впевнена?

— Так. — Вона засміялася. — Твій батько ось-ось буде тут. Він допоможе із цим. — Вона показала на пряжу. — Упевнена, він мені з радістю допоможе.

Судячи з виразу обличчя Кієрана, той сумнівався. Ми з Кастилом зібрали клубки, що розкотилися, і склали в кошик.

— Пенеллаф? — Зупинила нас Кіра, коли ми повернулися, щоб піти. — Я знаю, що тобі не довелося зустрітися з батьками Кастила за нормальніх обставин.

Я глянула на Кастила — вираз його обличчя був стоїчним.

— Ні, не довелося.

— І тому мене ще більше засмучує те, що сталося, — сказала Кіра. — Елоана та Валін добрі люди. Якби вони знали, то ніколи такого не допустили б. У цьому я певна. І як тільки вони подолають первісне потрясіння від усього, що трапилося, я не сумніваюся, що Елоана прийме тебе так само тепло та відкрито, як і я.

* * *

Коли ми підійшли до стайні, я подивилася на Кієрана, все ще думаючи про те, що сказала Кіра перед нашим відходом.

— Твоя мати теж має знання, як і твій батько?

"Як і ти", — не домовилася я.

Він трохи насупився.

— Та іноді. А що?

Що ж, як я й очікувала, то це не збіг.

— Нічого. — Я похитала головою, знаючи, що Кастил уважно слухає. — Просто цікаво.

— Безперечно, в обох були сильні перевертки, — зауважив Кастил, беручи поводи Сетті з рук незнайомого конюха і оглядаючись через плече.

Я побачила трьох вольвенів у їхньому справжньому вигляді. Серед них був і той чорний, який ходив по стіні, але мою увагу привернула жінка у чорних штанях та туніку. Я відразу її відзначила, хоча зараз її пряме каштанове волосся було заколоте ззаду.

Ліра.

Я крадькома глянула на Кієрана, коли вона підійшла до нас, але жодного з них не вловила яскраво виражених емоцій.

Зупинившись за кілька футів від нас, Ліра різко опустилася на одне коліно.

— Мейя льессса, — сказала вона.

Вольвени за нею пригнули голови до землі.

Не знаючи, що робити з таким формальним вітанням після того, як ми з нею минулої ночі танцювали навколо багаття, я перевела погляд з Кієрана на Кастіла, і останній підбадьорливо кивнув головою. Перш ніж я сказала щось, напевно незручне, Ліра підвелаася. Її блідий погляд кинувся на Кастіла.

— Ми будемо вашою охороною у цій поїздці.

- Дякую, Ліро, - відповів Кастіл. — Ми дуже вдячні.

Я кивнула на знак згоди, сподіваючись, що не виглядала так само безглуздо, як почувала себе. Хоча, можливо, виглядала. Ліра посміхнулася куточками губ, на мить зустрівшись зі мною поглядом. Я повернулася до Кастіла. Він прикусив губу, ніби стримував сміх, і я підозрювала, що його веселощі не мали жодного відношення до моєї відповіді на привітання, а пов'язане з тим, що ми спостерігали минулої ночі. Я примуржилася і схопилася за сідло, а в нього був такий вигляд, ніби він бореться зі сміхом. Я злетіла на Сетті.

Кастіл приєднався до мене і обхопив мене за талію, доки я погладжувала шию Сетті. Дивлячись, як Кієран підіймається на коня, я запитала:

— Часто мені кланятимуться?

- Так, - відповів Кієран, беручи поводи.

— А чому твоя мати так не зробила? — голосно поцікавилася я. — Я цього не хотіла, але мені цікаво. Це тому, що вона вагітна?

Я сумнівалася, що вона могла опуститись на коліна, перебуваючи в такому становищі.

- Я сказав їй, що тобі буде ніяково, якщо вона так зробить, - відповів Кієран. — І те саме казав батькові.

У мене потепліло на серці.

- Знаєш що?

Він глянув на мене, скинувши брову.

— Що?

Я простягла руку і поплескала його по грудях.

- Ти більш ніж нормальній.

— Тепер, коли я знаю, що ти вважаєш мене більш ніж нормальним, я можу спати спокійно.

Його голос був суворим, як Пустоті, але я широко посміхнулася.

— До речі, коли таке станеться знову, скажи: «Можете встати», — зауважив Кастіл, підштовхуючи Сетті. — Або, якщо хочеш чогось меншого формального, просто скажи: «Так» або привітай на ім'я, якщо знаєш, хто перед тобою. І, перш ніж ти попросиш когось відкинути формальності, знай, що я теж просив про це багатьох, і ти бачила, як це добре спрацьовує для мене.

Взагалі не дуже добре.

Зітхнувши, я притулилася до нього, і ми виїхали надвір. Вольвени — тепер четверо — йшли за нами на шанобливій відстані.

— Щоб потрапити до маєтку, не треба їхати по жвавих частинах міста, — сказав Кастіл, коли ми повернули на бруковану дорогу, оточену високими розкішними кипарисами. Вольвени швидко зникли в густому листі. — Ми можемо

вирушити туди навпростець уздовж скелі. Люди будуть зустрічатися, але не порівняти з тим, що ми бачили вчора чи колись тільки приїхали.

Хоча я насолоджуvalася короткою прогулankoю Бухтою Сейона, в голові у мене панувала плутанина, пов'язана з майбутньою зустріччю з батьками Кастіла.

- Дякую.

Він поцілував мене в щоку, а Кієран нагородив його іронічно.

- Не дозволяй йому переконати тебе, що його мотиви повністю альтруїстичні. Він теж не хоче, щоб його вітали криками та довгими захопленими поглядами.

Вчора їх було більш ніж достатньо.

- Я такий сором'язливий, - сказав Кастіл.

- Правда?

Коли Кастіл кивнув, я звернулася до Кієрана за підтвердженням.

- Він мені бреше?

- Небагато.

- Він уявлення не має, про що говорить, - заявив Кастіл.

Його рука, що лежала на моєму стегні, опустилася на живіт, і він почав ліниво виводити кола навколо моого пупка.

- Думаю, я повірю Кієрану, - вирішила я.

- Як ти смієш? - піддражнив він, і моєї шиї торкнулися його гострі зуби. Мене затопило жаром, і я сіпнулася. - Я дуже сором'язливий.

- I такий обманщик, - париувала я, дивлячись на високі дерева.

Тканина туніки була такою тонкою, що здавалося, ніби між його рукою та моєю шкірою нічого немає.

Дуже важко було не показувати жодної реакції на його дотик. Що далі ми їхали, то нижче опускався його мізинець. Між деревами, що оточують дорогу, з'явилися будівлі з пісковика. Я почала розрізняти за деревами людей, які вантажили мішки та кошики у вози та фургони. Палець почав танцювати ще нижче, і я трохи вивернулася, щоб подивитись на Кастіла через плече.

На його обличчі застиг вираз абсолютної невинності.

- Так?

Я примружилася.

Він підняв куточок губ, і на правій щоці з'явилася ямочка. На дорозі з'явився фургон. Обличчя візника закривав крислатий капелюх, але я відчула холодний поштовх здивування і від нього, і від молодшого юнака, практично підлітка, що йде поруч з великим сірим конем.

Візник помахав, а хлопець швидко опустився на коліно і теж помахав.

Я почала закриватися, але змусила себе розслабитися, триматися ні в чому не бувало і відповісти на вітання разом із Кастілом та Кієраном.

Пишаючись собою, я посміхнулася вольвенам, які минули цих двох на дорозі. Поки я гадала, яка з них Ліра, за кілька ярдів попереду з-за дерев з'явилася жінка в яскраво-жовтогарячій туніці, що підкреслює її зовсім чорну шкіру. Вона не спускала очей з малечі, яка гналася за птахом із золотими крилами, що стрибає на низьких гілках. Побачивши нас, жінка широко посміхнулася, поклала руки на плечі дівчинки і щось прошепотіла їй. Та озирнулася, захоплено вискочила і почала підстрибувати на одній ніжці, а потім на іншій.

Кастил усміхнувся собі під ніс, а жінка похитала головою і вклонилася в пояс, терпляче вмовляючи дитину зробити те саме. Вони теж помахали, і цього разу я не завмерла, а відповіла так само, як і Кастіл з Кієраном. Я відчула себе... менш ніяково. Наче моя рука перестала бути такою негнучкою, як раніше. Але я швидко забула про те, як виглядає і відчувається моя рука, коли дівчинка втекла від матері та практично налетіла на чорно-білій вольвен. Вона обхопила вольвена маленькими руками, і в Кієрана вирвався здивлений смішок.

— О боги, Таліє! - Вигукнула жінка. - Я ж тобі казала, що не можна обійтися першого зустрічного?

Я посміхнулася, а вона обережно відірвала дівчинку від вольвена, який грайливо куснув її за руку. Дівчинка залилася сміхом, а наступної миті вже повернулася до переслідування пташки. Вольвен потрусив далі, і, присягаюся, він усміхався.

Як тільки ми залишили їх позаду, я обернулася до Кастіла. Не встигла я вимовити питання, яке збиралася поставити вчора щоразу, як ми когось зустрічали, а я не могла визначити, атлантіанці це чи представники інших кревних ліній, як Кастіл випередив мене.

- Вони обидві атлантіанки, - сказав він, а його великий палець знову почав виводити повільні й круто відволікаючі мене кола. — Перші — обидва нащадки атлантіанців, смертні. Дві останні — первинні.

— О, — прошепотіла я, дивлячись перед собою.

Атлантіанці завжди трималися зі мною холодніше, за небагатьма винятками на кшталт Еміля, Нейлла та Елайджі. Моє серце болісно стиснулося, коли я подумала про Елайджа і Магда — про всіх атлантіанців, Послідовників і вольвенів, безглуздо вбитих Вознесеними. Навіть тепер я ніби чула гуркіт Елайджі.

Але вчора більшість зустрічних трималися тепло та привітно, як і ті, кого ми минули зараз. Чи може бути, що однодумці Незримих становлять лише невелику частину населення? У моїх грудях зародилося крихітне зернятко надії. Кастіл міцніше стиснув мою талію.

Часом я гадала, чи може він знати, що я думаю. Нині це навело мене на нову думку.

- Касе, у твоєму роді були перевертні?

- Не впевнений, але можу тобі сказати, що зараз дещо перевертнається у мене в штанах, - прошепотів він.

- О боги. - Я видала гучний смішок, а найближчі вольвени пирхнули. - Це так...

- Дотепно? — припустив він, і Кієран посміхнувся.

- Нерозумно, - сказала я і, хихикнувши, прикусила губу. - Не можу повірити, що ти це сказав.

- І я теж, - погодився Кієран, хитаючи головою. — Але рід Да'Ниров чистіший, ніж його думки.

Я посміхнулася. Ми залишили позаду групу людей, що прямують в обох напрямках вузькими дорогами.

— Я не винен, що мої думки далекі від невинних, — заперечив Кастіл, помахавши перехожому, що поклонився. — Я не долучався до світу міс Вілли.

- О боги, - пробурчала я, абстрактна спробами прочитати емоції людей, повз які ми їхали.

— Якщо чесно, — вів далі він, — з усього, що казав батько Кієрана, мене більше вразило те, що я мав рацію і вона справді атлантіанка.

— Чому мене це не дивує? — пробурмотіла я.

Кастил засміявся. Ми їхали далі, і моя знервованість повернулася. Але потім він подав мені поводи Сетті і дозволив спрямовувати коня самої. Зрештою дерева скінчилися, поступившись місцем пишній зеленій траві, яка простягалася аж до скелі біля моря. Попереду з'явилася живоплот, що оточує великий круглий храм на високому постаменті. Його білі колони здіймалися в темно-блакитне небо. Позаду нього росли ряди жакаранди, покритої трубочками фіолетових квітів. Їхній вигляд зачепив у мені знайому струну. Я любила жакаранду, що вдосталь росла в саду замку Тірман. Вона навіяла спогади про Рілан, моого гвардійця, якого вбив Джеріко - вольвен, який працював на Кастіла. В грудях оселився тягар. Рілан не заслужив на таку смерть.

І Кастил не заслужив всього, що з ним робили.

Дві несправедливості ніколи не породять справедливість і не погасять одна одну. Вони просто їсти.

Всі думки про те, що я зробила по дорозі сюди, відійшли на задній план, коли по сторонах від нас з'явилися вольвени і ми проскакали повз храм у тінь жакаранди, що випромінює м'який медовий аромат. Я побачила крізь огорожу сад, мабуть, що належить храму. Дорога вела до витонченої будови з мармуру та вапняку. Навколо відкритих вікон із прозорими білими фіранками, що тримають на солоному морському бризі, були намальовані золоті завитки. Центр споруди займало велику будівлю заввишки кілька поверхів з безліччю вікон і дверей, куполоподібним скляним дахом і шпілями. Я бачила його, коли ми тільки-но приїхали. По обидва боки розкинулися великі двоповерхові прибудови, що з'єднуються з основним будинком критими переходами, які обплутували кучеряви рослин. На другому поверсі виступали балкони, штори на них були прибрані в сторони та закріплені на колонах. Внизу були відокремлені веранди, їх розділяли стіни, вкриті плющем і крихітними блідо-блакитними квітами. Палац Бухти виявився наполовину меншим і набагато нижчим від замку Тірман, і тим більше його значно перевершував замок Вейфейр – резиденція королеви та короля Соліса. Але все одно він був чудовий.

Кастил за моєю спиною подерся.

— Варта – це щось нове, – сказав він Кієрану.

Хіба варто було стояти біля входу до палацу, де знаходилися король з королевою?

- Саме так. - Кієран підіхав до нас ближче, дивлячись на варту. – Але не сказати, що це сюрприз.

- Ні, не сюрприз, - погодився Кастіл.

Стражники низько вклонилися, але на вольвенів глянули насторожено. Від них виходила підозрільність, змішана з цікавістю. Ми рушили критим переходом. Спрямовуючи Сетті повз стражників, я не відчула від них відвертої ворожості, але вони безперечно спостерігали за нами, коли ми вступили у двір, де дзюрчала вода в багатоярусному фонтані. На фонтан підіймалися яскраво-червоні червоні троянди. Ми поспішли, і конюхи, що виникли звідкись, взяли поводи коней.

Підтримуючи мене долонею за поперек, Кастіл повів мене до закруглених сходів. Чоловік у золотій туніці вклонився, перш ніж відкрити обидві стулки. Ми вступили в короткий коридор, що виходить у велику круглу залу, і моя нервозність повернулася з подвійною силою. Сонячне світло падало на численні ряди порожніх лав, з ніш по обидва боки зали лилося електричне світло. Тут спокійно могли поміститися кілька сотень людей, але я не могла не відзначити різницю з Великою залою в Масадонії. Тут не було жодного поділу між тими, хто сидить на лавках, і тими, хто стоїть на височині перед ними.

Кастіл повів нас ліворуч, і я перевела погляд на білі прапори, розвішані на чорній стіні. У центрі кожного красувалася рельєфна золота емблема у вигляді сонця з променями. На тлі сонця було зображене меч, покладений по діагоналі на стрілу. Тільки зараз я зрозуміла, що меч і стріла не скрещені. Вони з'єднувалися вістрями, а не перетиналися посередині. Я не знала, як не помітила цього раніше і чому це привернула мою увагу зараз. Але в такому положенні меч, який був довшим за стрілу, простягався далі за неї.

— Такий герб був завжди? — поцікавилася я.

Ми зупинилися перед прапорами, і Кієран кинув на мене спантеличений погляд.

— Ти поставила найнесподіваніше запитання.

Я не змогла вигадати, що заперечити.

— Кожен правитель може змінити герб, якщо захоче. — Кастил подивився на прапори. — Але на ньому завжди мають бути три символи: сонце, меч і стріла.

- Значить, цей вибрали не твої батьки?

Він похитав головою.

- Думаю, його вибрал король Малек.

Я трохи здивувалася тому, що його герб не змінили.

- Сонце представляє Атлантію? - Припустила я, дивлячись на герб. - І дай вгадаю, меч символізує Малека, а стріла твою матір?

— І ти матимеш рацію, — відповів Кастил. - Тобі це не подобається?

Я похитала головою.

— А що в ньому тобі не подобається?

— Меч та стріла не однакової довжини. Вони мають бути рівними.

Він зігнув угору куточок губ.

— Так, маємо бути.

- Колись вони були рівними, - сказав Кієран, теж піднявши погляд на прапори. - До Малека, коли на троні сиділо два божества. Гадаю, меч довший, бо з формальної точки зору Малек був набагато сильнішим за королеву Елоану. - Він кинув на Кастила вибачений погляд. - Без образ.

- Формально чи ні, для мене це погано пахне, - заявила я, перш ніж Кастил відповів.

Морозні очі Кієрана зустрілися з моїми.

— Якщо ти приймеш корону, багато хто чекатиме, що стріла стане довшою, бо ти сильніша за Каса.

— Якщо я прийму корону, стріла та меч стануть рівними, — заперечила я. — Король і королева повинні мати рівну владу, незалежно від того, яка кров у них тече.

Вольвен посміхнувся.

- Нічого меншого я від тебе не чекав.

Я відкрила рота, але він протиснувся повз мене і пішов геть, а я дивилася йому в спину.

- Він роздратований, - прошепотіла я Кастилу.

— Але він має рацію. - Очі Кастила були сповнені теплого меду. - Я теж не чекав від тебе меншого.

Я озирнулася на прапори, думаючи, що їх треба замінити незалежно від того, прийму я корону чи ні.

Відірвавшись від прапорів, ми наздогнали Кієрана і рушили по залі, яка з обох боків відкривалася в криті переходи і перетікала в банкетний зал. За столом тут можна було розмістити ціле військо, але він був порожній, якщо не брати до уваги вази з півонями посередині. Ми пройшли в меншу кімнату, в якій стояв невеликий круглий стіл, схоже, недавно виготовлений, і стільці з сірими подушками. Я побачила в дзеркалі на стіні свої витріщені очі і швидко перевела погляд. Перед нами біля злегка прочинених дверей стояли два сторожі корони. Обидва вклонилися, і один відійшов убік, а другий потягся до дверей.

З кімнати долинули приглушені голоси, і в мене завмерло серце. Я сповільнила кроки. Що, коли Кіра помилялася? Що, якщо батьки Кастила тільки ще більше розгнівалися після того, як потрясіння вщухло? Позаминулій ночі отець Кастила не був грубим, але наша зустріч тривала лічені хвилини.

І я вирішила, що він збирається обрушити на мене меч. І отець Кастила це знов.

З серцем, що колотилося, я дивилася на двері. Чи їх можна звинувачувати, якщо вони так і не приймуть мене? Я іноземка, колишня Діва Піднесених, яка забрала у них сина і, можливо, готова забрати ще більше.

Їхнє королівство.

Розділ 26

Кастил упіймав мій погляд. Я відчула в ньому тінь занепокоєння і кивнула, перш ніж він запитав. Він слабо посміхнувся і зробив варту знак відчинити двері.

У просторій, яскраво освітленій кімнаті пахло кавою. Спершу я помітила його матір. У простій світло-блакитній сукні з короткими рукавами вона сиділа на світло-сіром дивані. Чорне, як онікс, волосся, як і минулого разу, було зібрано у простий вузол на потилиці. Вона тільки-но поставила маленьку чашку на низенький столик і застигла, дивлячись на Кастила яскравими янтарними очима. У ній пронісся вихор емоцій – полегшення, радість, кохання, а під усім цим щось терпке. Печаль. Те саме стійке горе, яке я так часто ловила від Кастила, коли ми тільки познайомилися. Вона встала.

Я перевела погляд на світоволосого чоловіка, який стояв у дальній частині кімнати зі склянкою янтарної рідини в руці. Ні на ньому, ні на королеві не було корон, і я не знала, чи це нормальну, коли вони знаходяться в особистій резиденції. Я була практично впевнена, що королева Ілеана та король Джалаара навіть сплять у коронах.

По мені побігли мурашки, коли батько Кастила дивився на мене. Я не стала з викликом тримати його погляд, а відвернулася. Від нього майже нічого не відчувала. Або батько Кастила був дуже стриманий, або вмів блокувати свої емоції. Король із королевою перебували в кімнаті не одні.

Біля великого вікна, що виходить у сад, тихо стояла капітан варти корони Хіса, зчепивши руки за спину.

Королева поглянула на сина, і з її губ легким видихом зірвалося прізвисько:

- Хоук.

- Мамо, - озвався він, і я почула в його голосі хрипкість, від якої в мене зашипало очі.

Я раптом зрозуміла, що після його повернення вони не мали можливості навіть поговорити.

Вона кинулася вперед, зачепившись за ріг кремового килимка. Кастил підхопив її, перш ніж вона впала. Вона зі сміхом обвіила його руками.

- Я так зраділа, коли почула, що ти збираєшся відвідати нас сьогодні. Ти тільки глянь на себе.

Вона відсторонилася і обхопила його обличчя долонями. Пригладила його волосся.

- Подивися на себе, - повторила вона і обняла його знову, міцніше і довше, ніж уперше. Кастил не тільки дозволив, але з радістю привітав обійми.

Дивлячись, як він обіймає матір, я пом'якшала... Він же Кастил, Темний. Я бачила, як він зносив голови, навіть оком не моргнувши, схоплювався за дерево і іклами розривав горлянки. Він напрочуд сильний і жахливо жорстокий, проте в цей момент він був лише хлопчиком в обіймах матері.

- Мама. - Його голос охрип. - Ти мені ребра зламаєш.

Вона засміялася, легко і щасливо, відсугаючись від нього.

- Це важко зробити. - Вона знову притиснула долоню до його щоки. - Ти що, став вищим?

- Ні, мамо.

- Впевнений?

— Цей хлопчик перестав рости давним-давно, приблизно в той час, коли перестав нас слухати, — заговорив нарешті його батько, і в його тоні, незважаючи на сказане, звучало кохання.

Вона знову засміялася, поплескавши Кастила по щоці. Напевно, вона сказала ще щось, бо він кивнув і ступив убік. Він простяг руку до мене.

- Мені хотілося б належним чином уявити мою дружину, - сказав він, і теплі очі очі зустрілися з моїми. - Пенеллаф.

Не розриваючи наш візуальний контакт, я вийшла вперед і вклала свою руку в нього. Він потис її, і мое чуття заповнило солодкий смак шоколаду. Повільно відихнувши та повернувшись до мене, я подивилася на його матір. Може, далися відзнаки роки, проведені в ролі Діви, тому що мене вів інстинкт, що не має жодного відношення до гулу, який вібрував у моїй крові. Я вклонилася в пояс і випросталась.

— Для мене честь ознайомитися з вами офіційно. — Слова спокійно текли з моїх губ. - Кастил так тепло про вас відгукувався.

Від Кастила потягло веселощами, але від його матері я відчула наче сплеск холодної води, трохи змішаної з недовірою. Наче вона тільки зараз мене побачила. Може, вона й справді вперше подивилася на мене з того моменту, як я увійшла до кімнати. Я нітрохи не сумнівалася, що її відомо про те, що трапилося в Пустощах, тому не могла звинувачувати її в подиві побачивши мене - щодо нормальної, не схожої на охопленого жагою крові вампіра.

Я й сама здригнулася - як це не дивно, але я часом забувала, нехай лише на кілька хвилин, про те, що сталося. Коли я про це згадувала, як зараз, мені теж не вірилося.

Але мати Кастила завмерла, як укопана, глянувши на мене. З її обличчя відринула кров.

- Мама? - звернувся до неї Кастил. - Ти в порядку?

- Так.

Вона прочистила горло, а її чоловік зробив крок уперед. Вона продовжувала пильно дивитися, і в мене одеревеніла脊.

— Просто... перепрошую. - Її золоті очі розширилися, а на губах з'явилася слабка посмішка. — Я повірити не можу у те, що бачу. Валін розповів, що трапилося - що ти піднеслася.

- Я не міг дозволити її померти, - заявив Кастил, перш ніж я заговорила. У ньому почав вирувати гнів - як бриж під стоячою водою. - Я точно зінав, що робив, відповідальність лежить на мені. Чи не на ній.

Королева Елоана ковзнула поглядом по синові.

— Знаю. Так сказав і твій батько. Я не звалю на нїї відповіальності за те, що ти зробив.

У мене перехопило подих.

- Ви не повинні звалювати відповіальність і на Кастіла теж. Я не вампір.

- Бачу, - сказала вона, оглядаючи моє обличчя, немов у пошуках відомих особливостей тих, що піднеслися. - Але що, якби ти стала вампіром?

- Що якщо? – з м'яким викликом промовив Кастіл, відпускаючи мою руку.

Його батько зробив великий ковток зі своєї склянки, і в мене виникло відчуття, що ми повертаємося до тієї ж розмови, якою був у Кастіла з батьком, коли вони сперечалися про мое Вознесіння. Я дуже не хотіла цього повторити.

- Ми не можемо змінити того, що було зроблено зі мною, або того, що зробив Кастіл, рятуючи моє життя, - почала я, міцно зчепивши пальці. - Нам пощастило, що я не звернулася до вампіра. Досить безглаздо продовжувати суперечку про те, що могло б статися, коли цього не сталося. Кастіл розумів ризик. І все одно дав мені шанс, і я, як і раніше, жива. Я не вампір. Питання закрите.

Гнів Кастила ліг, але холодне відчуття від подиву його матері посилилося.

- Питання закрите тільки в тому випадку, якщо те, що трапилося в руїнах, залишиться між тими, хто там був. Якщо чутки про це поширяться, деякі можуть вирішити, що ти нічим не відрізняєшся від Вознесшихся. Тому питання не закрите лише тому, що, на перший погляд, все обійшлося.

Вона говорила рівним тоном, але в ньому прозирала зарозумільність, від якої в мене горіло і щипало очі. Моя рука зачепила чиюсь теплу шкіру. Це Кієран підійшов ближче, і його дотик став ще одним дріб'язком, який нагадав, що мені подібне забороняли, коли я була Дівою. Це змусило мене згадати всі роки, коли я змушені була мовчати. Терпіти, коли мені чи про мене говорили все, що завгодно. Приймати все, що робили зі мною.

Я так хвилювалася, чи приймуть мене його батьки, ще до того, як ми з Кастилом перестали прикідатись і визнали, що наші почуття одне до одного справжні. Я хотіла, щоб король і королева прийняли мене, але те, що зробили зі мною, було зроблено з нами обома. Ми не з власної волі опинилися в тій ситуації. А через тих, хто називає Атлантіо своїм будинком. Я спробувала впоратися з першінням у горлі. Я повинна була.

Тому що я більше не носила вуаль.

Інтуїція підказувала, що те, що відбувається зараз, найімовірніше, визначатиме в майбутньому мої стосунки з батьками Кастила. Я вже стояла на хисткому ґрунті, але це не Тірмани, які були моїми опікунами в Масадонії. Це не королева Ілеана та король Джалара. І я втекла від однієї корони не для того, щоб мовчати і приймати заступництво іншої.

Я зустріла її погляд і не відводила очей, заплющивши чуття і не дозволяючи собі читати нікого з присутніх. У цей момент мало значення лише те, що я відчуваю.

- Питання закрите, і не тільки тому, що читати Кастилу нотації марно і вони служать лише єдиній меті: звалити на нього провину за те, в чому винні ваші люди. - Я трохи підняла підборіддя. – Але й тому, що це лише чергова стомлива розмова на цю тему.

Ніздрі королеви Елоані роздулися. Вона різко втягла повітря і розплющила губи.

Але я ще не закінчила.

- Більш того. Я не впевнена, чи варто турбуватися про те, що те, що сталося в Пустошах, отримає розголос. Наскільки розумію, вольвени віддані мені і не робитимуть нічого, що мені зашкодить. Справді, Кієран?

- Правильно, - озвався той.

- Присутні там атлантіанці віддані Кастілу, і навряд він вважає, що вони його зрадять, - продовжувала я, як і раніше, дивлячись на королеву. - Кастіл, я маю рацію?

- Так, - підтверджив він таким самим сухим тоном, як і Кієран.

Проте в його голосі пролунала знайома мені палкість.

- Всі інші свідки, за винятком короля, мертві, і можна з упевненістю припустити, що вони найближчим часом не ні з ким не ділитимуться подробицями тієї ночі, - продовжувала я. Я так сильно стискала пальці, що вони залили. – Якщо ж станеться малоймовірне і події набудуть розголосу, я все одно не думаю, що є привід хвилюватися. Схоже, народ Атлантії досить розумний, щоб розуміти: оскільки в мене немає іклів, і я можу виходити на сонце, я не вампір. Чи я недооцінюю їх розсудливість?

Ніхто не відповів.

У кімнаті запанувала така тиша, що можна було почути цвіркуна.

Напружене мовчання порушив Кастіл.

- Ти правильно покладаєшся на розсудливість народу, а ця розмова не тільки марна, вона і образлива, враховуючи, що на тебе напали наші люди.

- Ми нічого не знали про плани Аластира і про те, що в цій справі причетні Незримі, - заявила королева. — Він нічого не виказав, щоб ми довідалися, що він таке задумує.

— Коли Аластир прийшов з Кієраном попередити про прибуття Вознесшихся до Межі Спеси, — сказав отець Кастіла, — він повідомив про твій намір одружитися і свою переконаність, що це мас якесь відношення до... Маліка.

Він швидко відпив із склянки та прочистив горло. Хоча я відгородила чуття від усіх, все одно відчула спалах терпкого, майже гіркого страждання.

- Він сказав, що не впевнений, наскільки ви насправді прив'язані один до одного.

- Ми прив'язані, - повідомив Кастіл, і до мого роздратування додався приплів гарячого гніву. – Дуже.

- Я в цьому не сумніваюсь, - сказав батько. – Треба бути сліпим, щоби не помітити.

Я згадала, як Кастіл цілавав мене перед батьком, і до моїх щок прилив жар.

- Це все, що сказав Аластир? – поцікавилася я. - Він знов, що я нащадок божества?

- Аластир розповів, хто ти і на що здатна, - зізналася королева Елоана. – Ми знали, що це означає. Звичайний смертний з атлантіанською кров'ю не може мати такі здібності. Це зрозумів би кожен із нас, хто досить старий, щоб пам'ятати божества. Хоча, може, й не одразу. Ніхто про таке не подумав би. Але Аластир здогадався про твоє походження і зрозумів, хто ти.

— Але ви зрозуміли, коли побачили мене. — Я згадала її обличчя так, ніби це сталося вчора. - Аластир сказав вам, що ще не пізно.

- Він знов, що це означає для корони, як і я, як тільки тебе побачила - побачила, як ти випромінюєш світло. Я знала хто ти. Але не зрозуміла, що він мав на увазі в покоях, коли сказав, що ще не пізно. Але, думаю, він думав, що, дізнавшись про його плани, ми підтримаємо його, і сподівався привести їх у виконання.

- Тобто віддати мене Вознеслимся, щоб вони мене вбили? - Я придушила тремтіння при думці, як близький він був до успіху. - Як і ті люди в покоях, які напали на мене перед вашою появою. Я намагалася їх зупинити.

- Намагалася? - перепитав король Валін з недовірливим смішком, що так сильно нагадав Кастіла. – Я сказав би, що тобі це вдалося, Діво.

Кастил різко повернув голову до батька, його широкі плечі завмерли.

- Її звати Пенеллаф. Якщо моя дружина дозволить, можеш називати її так. Якщо ні, то звертайся до неї «принцеса». Або якось шанобливіше. Але ніколи не називай Дівою. Ти мене зрозумів?

Я стиснула губи. Його слова. Його тон. Не знаю чому, але мені хотілося посміхнутися.

Батько Кастіла подався назад, витрішивши очі, але його дружина підняла руку.

- Хоук, ні твій батько, ні я не хотіли виявити неповагу.

- Ви не хотіли? - Випалила я, і вона перевела на мене золоті очі.

- Ні, - заявила вона, зсунувши витончену брову. - Не хотіли.

Я дивилася на королеву - на мою свекруху.

- Коли ви вперше побачили мене, ви говорили так, ніби Кастіл привіз у королівство прокляття, а не дружину.

- Я була захоплена зненацька тим, що побачила. Як, гадаю, будь-хто б на моєму місці. - Вона ще більше зсунула брови.

- Я... не чекала на твою появу.

- І я ніколи не чекала з цього. - Я утримувала її погляд. Потрібно, щоб вона зрозуміла: я не Діва, я не знаряддя тих, що піднеслися, як вважали ті люди в храмі. - Аластир цього не знат, але я була в Межі Спеси, коли Вознеслі привезли свої дари.

У мене стислося серце при думці про Елайджа, Магду - всіх, кого так безглаздо вбили.

- Я боролася пліч-о-пліч з Кастілом. Вбила герцогиню Масадонії. Зцілювала ваших людей, хоча деякі з них дивилися на мене як на чудовисько. Я не змушувала ваших стражників нападати на мене. Адже дехто з тих людей був вашою охороною, так? Стражами корони. Незримими.

Королева, як і раніше, мовчала. Я подалася вперед. Від мене не сковалося, що король ворухнувся, наче хотів загородити собою дружину, і що Xica зробила крок уперед. Може, пізніше я засоромилася б дикого задоволення, що охопило мене. А може й ні.

- Не знаю, що ви про мене думаете і що наговорив вам Аластир, але я не вибирала бути Дівою і носити вуаль. Я не вибирала бути нащадком божества або, приїхавши сюди, рвати узи та узурпувати права інших кревних ліній. Єдине, що я колись вибирала, – це вашого сина.

Кастил відкинув голову назад, і його груди піднялися в глибокому вдиху, але він нічого не сказав, дозволяючи говорити мені.

- Розповідав вам про це Аластир, коли прибув із Межі Спеси? - Запитала я.

- Ні, – тихо відповів отець Кастіла. – Не розповідав.

- Я так і думала.

Тут втрутився Кастіл.

- Ми прийшли в надії, що ви можете допомогти нам визначити, до чого піднеслася моя дружина. Я особисто сподівався, що ви трохи познайомитеся з Пенеллаф, а вона з вами. Але якщо ми ворушитимемо минуле, то нам нічого не залишиться, крім як піти.

— Але ми маємо поговорити про минуле, — заговорила маті.

Кастиль застиг.

- Тільки не так, як ти думаєш, - додала вона з тяжким зітханням.

Я нарешті розплющила чуття і випустила його до неї. Терпкість її страждання була такою сильною, що я мало не відсахнулася. Вона пригладила рукою і без того ретельно зачесане волосся, а чоловік підійшов до неї так само безшумно, як часто рухався Кастіл, і поклав руку їй на плече.

— Мені треба перепросити, — сказала вона. — Я не хотіла образити когось, хоч знаю, що образила. Очевидно, наді мною взяло гору потрясіння. - Вона поклала руку поверх руки чоловіка. — Але ж це не виправдання. Тому що ви обидва маєте рацію.

Вона перевела погляд на мене.

- Особливо ти. У тому, що сталося, немає твоєї провини чи провини моого сина, і я збиралася сказати, як мені шкода, що так сталося. - Я відчула щирість зі смаком каяття і трохи розслабилася. - Але ми з Валіном раді, що ти стойш перед нами з нашим сином.

Промайнула ще якась емоція, яку я не змогла прочитати — вона з'явилася і зникла надто швидко.

- Мені слід було сказати це, як тільки ви увійшли до кімнати, але я... - Вона сікла і похитала головою. - Я глибоко шкодую, Пенеллафе.

Батько Кастіла опустив підборіддя і поцілував дружину у скроню, чим торкнув моє серце, нагадавши Кастіла. Дихання більше не дряпало моє горло, навіть якщо шкіру ще поколювало від прихованої досади. Але батьки Кастіла боролися із потрясінням. Я не забувала, що королева, мабуть, знає: у моїх жилах тече кров її первого чоловіка. Я уявляла хворобливе нагадування про минуле, про яке вона, мабуть, намагалася не думати.

І хоча в глибині душі мені хотілося розвернутися і піти, я знала, що це буде так само безглаздо, як читати нотації Кастілу. Крім того, я була здатна на чуйність і відчувала співчуття до його матері — обох батьків. Я виявилася не тією, на кого вони чекали.

— Все добре, — сказала я. - У вас не було можливості побачити Кастіла, а тим більше поговорити з ним. І я можу зрозуміти, чому ви вражені, знайшовши мене такою, якою я є, а не такою, якою має бути після Вознесіння.

Я не змарнувала два сплески здивування від обох батьків.

Королева Елоана швидко заморгала, а її чоловік дивився на мене так, ніби в мене виросла третя рука. Маті Кастила перша прийшла до тями.

— Дякую за розуміння, особливо враховуючи, що це нам потрібно багато загладити. Будь ласка. - Вона вказала на крісла, що стоять навпроти того, на якому нещодавно сиділа вона. - Сідайте.

Кастил запитливо глянув на мене. Він надав мені вирішувати, залишитися нам чи піти. Я простягла до нього руку, насолоджуючись відчуттям його пальців, що обвили мої. Я кивнула.

Від його батьків виходило явне полегшення.

- Бажаєте чогось випити? Кієран? - Запитала королева.

Ми відмовилися і сіли в крісла — я легко могла уявити, як тут можна звернутися клубочком та читати книгу.

Тільки не той проклятий щоденник.

Кієран залишився стояти, зайнявши місце, де міг би стояти охоронець, і від мене не сковалося, що саме це він і робить — стойти на варті за моєю спиною, поклавши руку на ручку меча в піхвах.

Досить неприємний натяк.

- Сподіваюся, вчоращня прогулянка Атлантією показала, що ми далеко не такі, як ти могла вирішити з минулого досвіду, - зауважив король Валін, видаючи, що їм відомо, як ми провели вчоращній день. Погляд його був таким самим пильним, як і в його сина. Вони з дружиною сіли. — І люди, яких ти вчора зустріла, справді представляють нашу націю.

- Я нічого так не хочу, як щоб це виявилося правдою, - зізналася я. - Те, що я досі бачила в Бухті Сеона, чудово.

Його батько кивнув головою.

— Як би мені хотілося, щоб ти бачила це.

- Учора ввечері ми дізналися, що в боргу перед тобою, і я ще не встигла подякувати. - Погляд яскравих цитринових очей королеви кинувся на мене. Я відчула лимонний смак цікавості, в'яжуче замішання і під усім цим терпку смуток. — Дякую за допомогу дитині, яка постраждала в нещасному випадку з екіпажем. Ти запобігла великої трагедії.

Не знаючи, що сказати, я поглянула на Кастіла. «Нема за що» здавалося дивною відповіддю в такій ситуації. Він міцніше стиснув мою руку.

— Я... просто зробила, що могла допомогти їй.

Король вигнув брову.

— Просто зробила, що могла? Ти врятувала дитині життя. Це не просто.

Я ніякovo посмікнулася.

— Моя дружина набагато скромніша за мене, — заявив Кастіл.

Зза спини почувся короткий і ледве чутний смішок. Куточки моїх губ опустилися. Погляд Кастіла ковзнув по мені.

- Якби я був здатний на те, що робить вона, я б вивів це чернилом у себе на шкірі.

- Насправді, - сухо відповіла я, - це вже надмірно.

— Але, як ти вже знаєш, я у всьому люблю надмірність.

У його голосі звучала вишукана чуттєвість.

Мої щоки залив рум'янець, а внизу живота спалахнув підступний жар. Я відразу подумала, чим ми займалися минулої ночі на пляжі. Це було... надмірно.

Кастіл посміхнувся.

Його батько прочистив горло.

- Ти завжди була здатна на те, що зробила з дитиною?

Відірвавши погляд від Кастіла і викинувши з голови недоречні думки, я відповіла:

- Ні не завжди. - Я коротко виклала історію розвитку моїх здібностей. - Вони змінювалися ще до того, як я піднеслася.

— Я вирішив, що це пов'язано з Відбором, — зауважив Кастіл.

- Відбір може пояснити зміни, - погодилася маті.

- І це було до Вознесіння? Я не знаю інших напівкровок, які б проходили через Відбір. - Його батько вступив у мене пильний погляд. - А також інших смертельних з атлантіанською кров'ю, які проходили через Відбір і не ставали вампірами. Але я не знаю й інших напівкровок, що нині живуть, що походять від богів.

- Я теж. - Я скривилася. - Ясно, що не знаю. Боги!

Від Кастила потягнуло веселощами. Як не дивно, від його батька також. На обличчі короля з'явилася слабка усмішка, а Кастил сказав:

- Ти згадав, що не знаєш інших, що нині живуть. Ти мав на увазі, що раніше були такі, як вона?

Мені хотілося вліпити собі ляпас за те, що мені самій не спало таке на думку.

Корольова кивнула.

- Не часто, але бувало, що божества заводили дітей із атлантіанцями чи смертними. У таких випадках ітер божества виявлявся у дитині. І, звичайно, виявлявся сильніше, якщо інший батько був атлантіанцем.

- А діти від смертних? - Запитала я, відчуваючи сильне бажання почути відповідь. - Вони все одно були смертними?

Вона кивнула і взяла зі столу білу філіжанку.

- Наскільки пам'ятаю, вони швидше за більшість смертних зцілювалися від ран і рідко хворіли. - Вона відпила каву і подивилася на чоловіка.

Я справді швидко одужувала і рідко хворіла.

- Але вони залишалися смертними, - продовжувала Елоана. - Старіли так само, як і інші. Може, жили б трохи довше, якби не їхня потреба ганятися за смертью.

- Що ти маєш на увазі? - Запитав Кастил.

- Носії крові богів часто були воїнами - тими, хто зупиняв битву, а часом тими, хто починав, - пояснив король. - Це були найсміливіші чоловіки та жінки, яких я знав. Вони билися в окопах разом із атлантіанськими солдатами. Більшість, якщо не всі, загинули у війні, або їх брали в полон Вознесшиєся, як тільки розуміли, що кров у них тече.

Мені стало недобре. На них чекала не менш жахлива доля, ніж та, що випала Кастилу та його братові. Ними або харчувалися, або використовували для створення нових піднесених. Я скривила губи і похитала головою.

- Боги. - Я з зусиллям проковтнула, а Кастил стиснув мою руку. - Чи давно вчинені так роблять?

- Так давно, як існують, - відповів король, і я здригнулася. - Вони чинили жахливі злочини проти атлантіанців, смертних та богів.

Нічого зі сказаного не було перебільшенням.

- Але справа в тому, - продовжував його батько, поклавши лікоть на крісло, - що навіть діти божеств і атлантіанців не мали таких сильних здібностей, які є у тебе. На те, що ти зробила в Покоях, не здатні навіть найсильніші первинні атлантіанці. - Він провів пальцем підборіддя, переводячи погляд з Кастила на мене. - Ти питала мене в храмі Сеона, чи можу я пояснити, що з тобою сталося, коли Кастил тебе піdnіс.

- І ти сказав, що не знаєш, - вставив Кастил.

- Це була не зовсім брехня. - Він глянув на дружину і знову повернувся до сина. - Минуле, про яке говорила твоя маті, відіграє певну роль у тому, ким вона стала. Але не пояснює всього.

Мого потилиці торкнулися крижані пальці тривоги, і по спині пробігло тремтіння.

- А твої батьки? - Запитала мати Кастіла, злегка подавшись вперед. - Ти гадаєш, обидва були смертними?

- Так. - Мої плечі напружилися. – Але тепер не впевнена. Навіть не знаю, чи вони мені були рідними.

Вона проковтнула.

- І ти маєш брата?

Аластир добре їх поінформував.

- Так. Він на два роки старший за мене.

- І він піdnісся?

Я сковано кивнула. Вона зчепила руки на колінах.

- Ти у цьому певна?

- Його бачать тільки ночами, - підтверджив Кастіл. – Крім цього, інших способів дізнатися немає. Але його бачили багато разів. Не думаю, що його тримають заради крові – так, як мали намір використати Пенеллаф.

Я знала, про що думали його батьки. Або в нас з Єном один спільний батько або він взагалі мені не рідний. Якщо й так, мені байдуже. Він все одно мій брат. Як і батьки, які віддали життя, щоб нас захистити, завжди будуть єдиними мамою та татом, яких я знала.

— Думаю, ми можемо відповісти на деякі твої запитання, — оголосила мати Кастіла, швидко перезирнувшись із чоловіком.

Кастіл стис мою руку, а я сказала:

- Аластир казав, що такі ж здібності, що й у мене, були в...

- Малека? - Перебила королева Елоана, і її смуток заповнила кімнату. – Так. Такі ж. Він говорив правду.

Я різко вдихнула, здивована, що це мене так вразило. Мабуть, у глибині душі я не хотіла в це вірити. Я відкинулася назад і спробувала вирвати руку у Кастіла.

Він не відпустив і нахилився до мене.

- Поппі, це не має значення. Я вже казав тобі. – Він упіймав мій погляд. - Для мене це не важливо.

- І для нас теж неважливо, – тихо сказав Кієран за нашими спинами, сміливо кажучи за всіх вольвенів.

- Насправді ти на нього схожа, - прошепотіла Кастіла, і я повернула голову до неї. - Навіть якби я не бачила сили, що виходить від тебе, я б відразу зрозуміла, від кого ти походить. У тебе багато його рис і його волосся – хоча у нього воно було більш коричневим, а шкіра трохи темніша за твою.

У мене кров застигла у жилах.

- Мені завжди казали, що я схожа на матір...

- Хто казав?

- Е...

Про це говорила королева Ілеана. Скільки пам'ятаю, вона твердила, що я копія матері, коли та була в моєму віці. Я ніколи не сумнівалася в цьому і хоча почала підозрювати, що хтось із батьків мені не рідний, ніколи не думала, що це мама.

Мить Кастіл дивився на мене, а потім повернувся до батьків.

- Чого ви хилите?

— Ті, кого ти вважаєш за своїх батьків, не могли бути тими, ким ти їх пам'ятаєш.

Я навіть не уявляла, що Валін може говорити з такою м'якістю.

— Або вони взагалі не були твоїми батьками. Тому що ми знаємо, хто був одним із них.

Мене вразила участь, що походить від королеви.

- Пенеллафе, твоїм батьком був Малек.

Розділ 27

Я дивилася на батьків Кастіла, захоплена вихором сум'яття та недовіри. Хотіла підвістися, але Кастіл міцно тримав мене за руку. Та й куди мені йти?

- Судячи з твоїх здібностей, ти маєш бути дочкою божества, а не просто нашадком, - пояснив король Валін тим же м'яким тоном. — А також усе вказує, що жоден із твоїх батьків не був смертним.

Я різко вдихнула.

— Що?

- Вони ніяк не могли бути смертними, - сказала королева Елоана, ловлячи мій погляд. - Це не означає, що жінка, яку ти знала, тобі не мати. Це лише свідчить, що вона була смертної.

Я похитала головою, намагаючись осмислити її слова.

- Але хіба Аластир цього не зрозумів би? Він зустрічався з нею.

Королева Елоана опустила погляд, і я здогадалася, що вона додала останніх фраз, щоб пом'якшити удар.

У мене всередині розкрилася безодня.

- Не треба так. Не брешіть, щоб мене пощадити. Я це ціную. — Я справді цінувала. Значить, королева дбала про мої почуття. — Але мені треба знати правду.

У королеві ворухнулась повага. Вона кивнула головою.

- Так, він зрозумів би, що перед ним не смертна.

— Це також означає, що Леопольд не міг бути Малеком. - Кіран примостиився на підлокітнику крісла. - Аластир би впізнав його і не преминув про це сказати.

Я зосередилася на тому, щоб дихати глибоко і рівно, нагадуючи собі про те, що вже підозрювала: принаймні один із моїх батьків мені не рідний. Я навіть почала з цим упокорюватися, і... могла це прийняти. Але Малек — мій батько? Щось тут не складалося. Але мої думки перебували в такому безладді, що я не могла зрозуміти, в чому каверза.

- І він сказав би мені, якби наткнувся на Малека, - додала мати Кастіла, привертаючи мою увагу. - Він сказав би нам

обом.

Пальці Кастила вислизнули з моїх, і мое серце здригнулося від крижаного сплеску, що прокотився ним. Він дивився на батьків.

- Ви дізнались про Пенеллаф ще до мене? Чи знали, що Аластир прикладав руку до того, що сталося тоді в Локсвуді?

О боги.

Я навіть про це не подумала. Але потім відчула вихідний від короля і королеви смак сорому. В середині грудей загуло, а Кієран різко втягнув повітря, повертаючи голову до матері.

- Ви знали?

- Ми знали, що Аластир, на його думку, знайшов нащадка Малека, - відповіла королева Елоана, і чоловік узяв її за руку. - Але більше нічого про тебе та твою родину ми не знали. Він навіть не зізнав, що ти дочка Малека. Він почав це розуміти, тільки коли зустрів тебе знову.

Тіло Кастила стало неприродно скутим, а Хіса відсунулася від вікна і попрямувала до його батьків.

— Але ж ви знали, що він убив її батьків? Що кинув її вмирати?

Батько зустрів його погляд.

- Ми дізналися про це після. Коли вже нічого не могли вдіяти.

Минуло мить, і Кастил почав підніматися. Я схопила його за руку.

- Він правий. - Я з зусиллям проковтнула, а він повернув голову до мене. Його очі нагадували замерзлі топази. – Вони нічого не могли вдіяти після того, як усе вже сталося. Це не їхня вина.

Зосередившись на Кастилі, я знову не змогла визначити дивну емоцію, що швидко промайнула – кислу і разом з тим терпку. Я не знала, від кого вона виходила і чи справді я її відчула, коли лють Кастила вирувала вогненним штормом.

- Вони не винні в тому, що зробив Аластир, - говорила я йому, намагаючись утримати. - Не винуваті.

Кілька миттєвостей він не ворушився, а потім сковано сів поруч зі мною. Його м'язи під моїми руками залишилися напруженими. Хіса відійшла назад до вікна і прибрала руку з мечів.

— Як? – наполегливо запитав Кастил. - Як ви могли продовжувати дружити з цим мерзотником, знаючи, що він накоїв?

Це...

Чудове питання.

Груди його батька піднялися у важкому диханні.

- Ми думали, що він діяв на користь Атлантії.

— Він дозволив Спраглім напасти на дитину, — гаркнув Кастил. – Як це пов'язано із інтересами Атлантії?

- Малик зник, а ти не виявляв бажання прийняти корону. У такій ситуації нащадок Малека, вихований серед піднесених, вигодуваний служницею Кривавої Корони, міг заявити претензії на престол, - сказала мати Кастила, і я відчула, як його пересмикнуло. – І навіть не знаючи, наскільки близькою була спорідненість дівчинки з Малеком, ні Аластир, ні ми не вірили в такий збіг: служниця видавала себе за матір дитини, яка є спадкоємицею Атлантії.

Видавала себе за матір.

— Боги, — промовив Кієран, проводячи рукою по обличчю.

Кастил випростався, на його вилицях заходили жовна. Він повернувся до мене.

- Поппі, я...

— Ні. Не смій. — Відпустивши його руку, я обхопила долонями його обличчя. - Не смій вибачатися. Це й не твоя вина. Ти намагався знайти брата. Ти гадки не мав, що робитиме Аластир, і навіть не знов про моє існування. Не бери таку провину. Будь ласка.

- Вона має рацію, сину. - Його батько прочистив горло. - Це не твоя провина.

- I ви дійсно вважаєте, що не несете за це відповідальність? - Запитав Кастіл, не відводячи очей від мене.

— Ні, не несемо, — тихо сказала його мати. — Нам було не до вподоби те, що зроблено, але ми не висловили незгоди. З того часу ми з цим жили і житимемо.

- Як і з думками про тих, кого ви вбили, щоб зберегти в таємниці місцезнаходження Ілізума? - Кастіл звільнився від моїх рук і повернувся до батьків. - Із цим ви теж живете?

- Так, — підтвердив король Валін. Якщо хоч один із них здивувався тому, що нам відомо про Ілізум, вони не подали вигляду. - I якщо ти станеш королем, тобі доведеться робити багато такого, чому тобі буде погано, що переслідуватиме тебе у снах і з чим тобі доведеться жити.

Правдивість цього твердження змусила Кастіла замовкнути. На секунду.

— Упевнений, що так буде, але якщо я виявлю, що хтось із моїх людей завдав шкоди чи вбив дитину, він опиниться у Безодні, де йому й місце. Такої крові ніколи не буде на моїх руках.

Крізь стіни, що оточують короля Валіна, просочився смуток.

— Я сподіваюсь і молюся, що такого ніколи не буде.

— У молитвах немає потреби, — холодно відповів Кастил. Він узяв мою руку і зняв поцілунок у середині долоні.

- Стривай, — випалив Кієран, здивувавши мене. - Я не розумію, як Малек міг бути її батьком. Знаю, про те, що з ним сталося, ніколи не говорилося, але можна було б припустити, що його немає в живих, причому вже кілька століть. I взагалі, чому б йому не повернувшись і не вимагати трон?

Я сіпнулася. Те, що Малек мій батько, не мало сенсу. Так, схоже, ніхто не знов, що трапилося з ним та Ізбет. Але неваже він міг бути досі живим?

- Таке спокійно можна припустити, — погодилася мати Кастіла, підводячись. — I саме тому це неможливо.

Я моргнула раз, другий.

- Що що?

- Неможливо, що Малек став батьком дев'ятнадцять років тому.

Королева Елоана пройшла до дубового буфету. Спідниці захлеснули її щиколотки. Вона взяла графин із янтарною рідиною.

— Ніхто не хоче випити?

У Кієрана був такий вигляд, ніби він цього потребує, коли він сказав:

- Я справді не розумію, що відбувається.

— Після розірвання шлюбу та повалення з трону Малек зник. - Стоячи спиною до нас, вона налила собі склянку і закрила графін, але не прибрала з нього руку. — У той час я була зайнита зростаючою загрозою з боку Вознеслих і початком війни. Але тільки через кілька років після того, як ми з Валіном одружилися і війна Двох Королів закінчилася, тільки тоді я його знайшла.

Її плечі були напружені. Вона зробила добрий, довгий ковток.

— Я знала, що маю його відшукати. Інакше він завжди представляв би небезпеку не тільки для Атлантії, а й сім'ї, яку я намагалася створити. Я знала його. - Зробивши ще один ковток, вона озирнулася через плече і злегка вишкірилася, відкривши кінчики іклів. - Він мстився б за все, що я зробила. Тому я загнала його подалі в Соліс і ув'язнила в гробниці.

— Ви... використовували ланцюги з кісток? - Запитала я.

Вона коротко кивнула.

- Вбити божество неймовірно важко. Хтось скаже, що навіть неможливо без допомоги іншого божества чи бога.

Я згадала, що Аластир сказав про Малека. Що той убив багатьох інших божеств.

Мало того, що мій батько виявляв схильність до безладного насильства і подружніх зрад, він, мабуть, був ще й убивцею.

Але це тільки в тому випадку, якщо він справді мій батько. Цього короля Елоана ще пояснила.

— Це було близько чотирьох століть тому. - Вона повернулася до нас, притискаючи склянку до грудей. — Більше половини цього терміну в нього пішла б на те, щоб поступово послабшати та померти. Але на твоє народження він уже був би мертвий.

Зсунувши брови, Кастил глянув на мене, потім на матір і потім на батька.

- Тоді як Малек міг стати батьком Поппі?

— Може, ви помиляєтесь, — сказав Кіран. - Може, Малько їй не батько.

Король Валін похитав головою.

- Інших божеств немає. У своє правління Малек убив останніх. Але річ не тільки в цьому. - Він перевів погляд на мене.

- Ти схожа на нього. Дуже схожа, щоб вас поділяло кілька поколінь.

Я відкрила рота, але не знала що сказати.

— А те, що ти вчора зробила для дитини, — сказала маті Кастила. — Як ми чули, дівчинка постраждала надто сильно, щоб її можна було зцілити. Малек був на таке здатний.

— Але ж рідко робив? - Запитала я, згадавши, що говорив Аластир.

Вона кивнула головою.

- Робив, коли був молодший і не встиг запеклим і втомитися від життя і смерті. - Вона зробила ще ковток, майже спустошивши склянку. — Він урятував мені життя. Так ми й познайомились.

Її горло сникнулося - вона проковтнула. Я подивилася на Кастила, не впевнена, що він про це знов.

- Інші божества цього не вміли, - продовжувала вона. – Тільки ті, у кому текла кров Ніктоса. А таким був лише Малек. Онук Ніктоса. Ось чому він був такий сильний. Частково це пояснює, чому ти така сильна, адже Ніктос твій прадідусь.

— Крім того, Малек був найстарішим божеством. - Батько Кастила нахилився вперед, потираючи долонею праве коліно. — Інші були дітьми правнуків, народжених від богів.

Значить, якщо у нас із Кастилом народяться діти, вони будуть... як божества, що колись правили Атлантією. Може, трохи слабше, з огляду на те, що Кастил первинний, але... все одно сильними.

Нині я навіть думати про це не могла.

- Але у Ніктоса було двоє дітей, - сказала я, згадавши зображення двох великих сірих кішок. – У них була лише одна дитина?

Вона кивнула головою.

- Я як і раніше не розумію, як Малек міг стати її батьком, - заявив Кієран, і я була з ним згодна.

- Де похований Малек? – поцікавився Кастил.

Його мати підійшла до чоловіка.

— Не знаю, як ця місцевість називається зараз, з того часу країна дуже змінилася. Але знайти його неважко. На землі, де він похований, ростуть дерева кольору крові, подібні до того, що виросло в покоях Ніктоса, і тим, що тепер поширилися по горах Скотос.

Я ахнула.

- Кривавий ліс за Масадонією.

Кастил глянув на мене, потім на Кієрана.

- Знаєте, що мене завжди дивувало? Чому Кривава Корона відправила тебе до Масадонії, хоча в столиці тобі було б набагато безпечніше.

Мене це теж дивувало.

— Її кров була б надто великою спокусою для тих, що піднеслися, тому її відвезли до тих, кому корона довіряла, — відповів його батько, і мене занудило.

— Рішення кривавої Корони викликають у мене сильні сумніви, — сказав Кастил, погладжуючи мою долоню. – Якщо вони довіряли Тирманам, це свідчить про вражуючу непоінформованість.

- Але вони ніколи не харчувалися від мене, - заперечила я. - Наскільки я пам'ятаю.

- Так, зате вони над тобою змиваються, - суворо нагадав він. – На мою думку, різниця невелика.

- Мені шкода це чути, - сказала королева Елоана, опускаючи наполовину порожню склянку на столик поруч із диваном.

— Я... – Мій шлунок запротестував сильніше, коли мені дещо спало на думку. - Чи можливо, що Ілеана чи Джалара дізналися, де похований Малек?

Король Валін глибоко зітхнув, і я ще сильніше напружилася.

- Думаю, можливо. Це єдине правдоподібне пояснення, як Малек виявився твоїм батьком.

Я дивилася на них.

Пальці Кастіла завмерли на моїй руці.

- Ти натякаєш на те, що піднесені його підняли? Я ніколи не чув, щоб вони його згадували.

- Їм довелося б дістатися до нього, перш ніж він помер, - сказав його батько. – Але навіть якщо пішло лише одне чи два сторіччя на те, щоб дізнатися, де він похований, знадобилося б дуже багато атлантіанської крові, щоб привести його до більш-менш свідомого стану. І навіть тоді він був би... не при своєму розумі. Сумніваюсь, що він оговтався б навіть через сотні років.

О боги.

Я притиснула долоню до рота.

Цей натяк був такий жахливий, що я не могла говорити.

- То коли ви запідозрили, що він повстав? – тихо спитав Кастил.

– Коли побачили її у Покоях. Побачили те, про що говорив нам Аластир, – відповіла мати. – Ми б поговорили з тобою негайно, але...

Але часу не було.

В мені піднялася некерована паніка, заважаючи дихати. Я боролася з нею, а серце шалено забилося в грудях. Ніщо з того не змінювало того, ким я була. Ніщо з того не змінювало того, ким я стала. Це лише імена і байки. Вони – не я.

Дихати стало трохи легше.

- Єдиний спосіб дізнатися напевно, чи повстав Малек, - це вирушити до Кривавого лісу, - заявив Кієран. - А це практично неможливо, коли там нишпорять Спрагли і ліс знаходиться в глибині Соліса.

- І який у цьому сенс? - Запитала я, глянувши на вольвена. – Це лише підтверджує те, що ми знаємо.

Трохи подумавши, Кієран кивнув головою.

– А чому криваві дерева? - Запитала я батьків Кастіла. – Чому вони виростають там, де пролилася моя кров чи де похований Мальок? Чому дерева у горах змінилися?

- У дерев Ейос колись було червоне листя, - відповіла королева Елоана. – Коли Атлантією правили божества. Вони стали золотими після повалення Малека.

- І ми думаємо, коли Кастил тебе підніс, тобі щось змінилося. Можливо... відкрилися інші твої здібності чи замкнувся якийсь цикл, – пояснив король Валін. – У будь-якому разі, ми вважаємо, що дерева змінилися, бо тепер на престолі претендує божество.

– То... це не поганий знак? - Запитала я.

На губах королеви Елоані заграла слабка посмішка. Вона похитала головою.

– Ні. Вони завжди символізували кров богів.

- І тому я не стала Вознесла? Через кров богів чи тому що... я ніколи не була смертною?

- Ти справді ніколи не була смертною, - підтвердив король Валін. - Хто твоя мати? Ким вона була? Мабуть, вона з первинних або з іншої лінії, можливо, такої, яку ми вважаємо, що вимерла. І вона має бути старою – майже такою ж старою, як Малек.

Я повільно кивнула, усвідомлюючи, що Коралена не могла бути моєю рідною матір'ю, хіба що вона все знала і була заодно з піднесеними. У цьому я сумнівалася, оскільки мені не зустрічалися атлантіанці, які б підтримували Вознеслихся.

Або ті, що прожили в столиці, досить довго, раз вже Кривава Корона відвезла мене звідти, щоб я не уявляла великої спокуси.

- Таке можливо, - почав Кіран, переводячи погляд з мене на Кастила. - А що? Кривава Корона тримала в полоні ще одного атлантіанця?

— Зазвичай вони мали напівкровки, принаймні, наскільки я бачив і чув, — відповів Кастил огрубілим голосом. — Але він немає нічого дивного в тому, що я не знат, чи... її тримали в іншому місці.

Якщо це так, то мою рідну матір... змусили завагітніти? Піддали насильству з боку божества, яке вижило з розуму, яким маніпулювали?

Боги.

У мене тремтіли руки, і Кастил їх відпустив. Я потерла долоні об коліна.

— Не хочу питати, — прошепотів Кастил, хоча всі присутні чудово могли його чути, — але ти гаразд?

- Мене ніби зараз знудить, - зізналася я. — Але я стримаюся.

- Якщо не стримаєшся, нічого страшного.

У мене вирвався здавлений смішок.

— А ще в мене таке почуття, ніби я цілком можу стати Вісницею смерті та руйнування, як мене назвав Незримий у масці. - Я подивилася на нього. — Я хочу знищити Криваву Корону. — Мої очі наповнились сльозами. — Мені це потрібно зробити.

Королева Елоана спостерігала за нами. Кастил упіймав мій погляд і кивнув. Він нічого не сказав, але це була мовчазна клятва.

Тільки за кілька секунд я змогла знову заговорити.

- Що ж, принаймні ти перестанеш називати мене богинею. Я просто... божество.

За мить Кастил широко посміхнувся. З'явилися обидві ямочки.

— Для мене ти завжди будеш богинею.

Відчуваючи жар на щоках, я відкинулася назад. У голові тіснилася сотня запитань, а то й більше, але на перший план вийшли дві.

- Ви чули якісь пророцтва, імовірно написані на кістках богині Пенеллаф, де йдеться про велике зло, яке зруйнує Атлантію?

Батьки Кастила дивилися на мене так, наче третя рука виросла з моого чола і помахала їм. Першою схаменулась мати Кастила. Вона прочистила горло.

— Ні. У нас немає пророцтв.

- Але це мені здається цікавим, - промимрив король Валін.

- Воно таке безглазде, - зауважив Кієран.

— Так. — Я кинула погляд на Кастила і продовжила: — А ви не знаєте, чи потрібні божества... чи потрібна їм кров? Мені була потрібна, коли я вперше прийшла до тями після того, як Кастил дав мені свою кров, але з того часу я не відчувала... подібної спраги.

Король Валін підняв брови.

— Наскільки мені відомо, божествам не треба було годуватись. - Він глянув на дружину, і та кивнула. — З іншого боку, колись давно я читав, що боги потребували годування, якщо були поранені чи надто виснажені фізично. Ця потреба могла виникнути через те, що ти отримала багато атлантіанської крові. - Він зрушив брови. — Це може бути як разовою подією, так і потребою.

Я кивнула, а Кастил посміхнувся. Ідея пити кров все ще здавалася мені дивною, але я могла до цього звикнути. Я крадькома глянула на Кастила. Він уже точно звикне.

Його мати спіймала мій погляд.

- Не хочеш прогулятися? Ти і я?

Кастил поряд зі мною напружився, а моє серце стислося.

- Не знаю, - сказав він.

Його мати кольнула жалю, яскраве і гостре.

- Я тільки хотіла краще познайомитися зі своєю невісткою. Жодних злих намірів чи шокуючих новин.

Їх справді не було — принаймні я не відчувала від неї ворожості чи страху, тільки смуток та, може, горіховий смак рішучості. Не була впевнена, чи готова опинитися з його матір'ю наодинці. Від однієї думки про це у мене в грудях тріпалися сотні м'ясоїдних метеликів і виникали тривожні образи.

- Обіцяю, - сказала його мати. - Йй не варто мене боятися.

- Так, - погодилася я, і вона подивилася на мене. — Я вас анітрохи не боюся.

То була правда. Я нервувала, але не боялася.

Мить королева дивилася на мене, потім посміхнулася.

- Думаю ні. Мій син вибрав би таку наречену, чия хоробрість дорівнює його власній.

* * *

Ми з королевою Атлантіїй йшли по вимощеній кремовим каменем доріжці, вздовж якої росли високі блакитно-лілові квіти. Ми були не одні, хоч так могло здатися на перший погляд. На шанобливій відстані прямували Хіса і ще один вартовий. Кієран теж йшов за нами, і я була впевнена, що коли ми ступили на доріжку, неподалік кинулося щось чорне. Напевно, це Ліра рухалася серед кущів та дерев.

— Мій син... дуже турбується про твій захист, — зауважила королева Елоана.

— Так, — відповіла я.

Кастил без особливого захоплення сприйняв мою згоду на прогулянку з його матір'ю. Він хвилювався і, як я думала, боявся, що вона може сказати щось, здатне поранити мої почуття чи приголомшити. Але я не чекала, що вона миттєво перейметься до мене дружбою, і вже звикла існувати в стані постійного шоку.

І, якщо чесно, чим вона могла поділитися, що вразить мене сильніше, ніж те, про що я вже дізналася? Те, що я була здатна йти і думати про щось інше, вже доводило, наскільки я впоралася з потрясінням.

- Хоча у мене складається враження, що ти можеш захистити себе сама, - продовжувала вона, дивлячись перед собою.

- Так.

На її губах заграла слабка посмішка.

- Ти любиш сади? - спитала вона, але це було скоріше твердження, ніж питання.

- Так. Вони здаються мені дуже...

- Мирними?

- Так. - Я несміливо посміхнулася. - А ви?

- Боги, ні. - Вона засміялася, і я заморгала. - Я надто... як це каже Валін? Занадто буйна, щоб знаходити світ серед квітів та зелені. Ці сади, - вона обвела рукою, - чудові завдяки Кірі. Має талант до садівництва, і вона шкодує мене. Їй подобається годинами обривати зів'ялі квіти, а мені подобається тим часом відволікати її.

- Сьогодні я нарешті познайомилася з Кірою, - зауважила я. - Вона була дуже добра.

Корольова кивнула.

- Так, вона добра.

Я набрала більше повітря і сказала:

- Але не думаю, що ви хотіли поговорити зі мною про Кіра.

- Ні.

Вона кинула на мене погляд і обернулася до доріжки. Минуло кілька миттєвостей.

- Мені б хотілося, щоб ми розмовляли про щось звичайне, але сьогодні такого не буде. Я хочу, щоб ти знала: нам було відомо про тебе, коли ти була Дівою, до того, як Аластир повернувся з новинами, що Кастил збирається на тобі одружитися. Але ми не уявляли, що ти була тією дитиною, яку він... зустрів багато років тому. Знали лише, що є дівчинка, яку Кривава Корона проголосила Обраною богами і яку назвали Дівою. Зізнатись, ми не звертали особливої уваги на ці новини. Ми вирішили, що це інтрига піднесених, з метою посилити їх домагання і виправдати їхні дії, наприклад, Ритуали.

- Вважається, що до мене була ще одна, - зауважила я. - Її ім'я невідоме, і кажуть, що її вбив Темний.

- Темний? - Замислено сказала вона. - Хіба не так вони називають моого сина?

- Так, але знаю, що він її не вбивав. Навіть не впевнена, що вона існувала.

- Я не чула про іншу Діву. Але це не означає, що вона не існувала. - Ми дійшли до жакаранди. - Ти росла у Карсадонії?

Зчепивши перед собою руки, я кивнула.

- Так, після загибелі моїх батьків.

- Я справді шкодую про смерть твоїх батьків. - У моє чуття хlinуло співчуття. Королева повернула праворуч. - Вони дбали про тебе; це батьки, яких пам'ятаєш. Вони є твої батьки, Пенеллафе.

- Дякую. - До горла підступив ком. Я глянула на безхмарне блакитне небо, а потім на неї. - Упевнена, ви знаєте, що я провела багато років із королевою Ілеаною.

Вона стиснула губи і повторила:

— Ілеана. - Її ніздрі роздулися від огиди. – Королева Крові та Попелу.

Розділ 28

По моїй шкірі побігли мурашки. Я зупинилася.

— Що?

Королева Атлантії повернулася до мене.

— Її називають королевою Крові та Попелу.

Я не тільки ніколи не чула цього титулу, він здався мені нісенітницею.

— Але Послідовники та атлантіанці...

— Чи використовують цей вислів? Ми не перші, як і послідовники не перші, хто носив ті маски. Коли Кривава Корона заснувала свою династію, вони проголосили себе королевою та королем Крові та Попелу, маючи на увазі силу крові та те, що залишається після руйнування.

— Я... цього не знала, — зізналася я.

— Ці слова — цей титул — важливі для нас. Вони означають, що з крові тих, хто впав від рук тих, що піднялися, і з попелу всього, що вони зруйнували, ми все одно повстанемо. - Вона схилила голову набік. – Для нас ці слова означають, що попри те, що з нами намагалися зробити, ми не зламалися. І ми знову повстанемо.

Я обмірковувала почуте. Королева пішла далі, і я пішла за нею.

— Чи знають Вознесшіся, чому Послідовники та атлантіанці так кажуть?

Вона трохи посміхнулася.

— Знають. І впевнена, їх сильно турбує те, що ми взяли їхній титул і перетворили на щось зовсім інше.

Вихідна від неї хвиля задоволення викликала в мене усмішку.

— Ось чому ти ніколи не чула цього титулу. Сумніваюся, що більшість смертних, що нині живуть, і навіть деякі, що піднеслися, його чули. Вони припинили ним користуватися кілька століть тому, приблизно в той час, коли перші послідовники почали залишати написи з цими словами. Король з королевою постаралися дистанціюватися від цього титулу, але він відбиває те, які вони. - Вона піймала мій погляд і пішла далі. – Щодо нападу, в якому загинули твої батьки, а ти отримала шрами. Тобі дуже пощастило залишитися в живих.

У мене пішов якийсь час, щоб зрозуміти, що ми змінили тему.

— Так, — погодилася я і замислилась. - Думаєте, я вижила завдяки моїй кревній лінії?

— Мабуть так. У юному віці атлантіанці майже смертні, але ти... Ти інша. Мабуть, у тобі сильніша лінія божества, і вона тебе захистила.

— Я...

Я замовкла, і вона, не дочекавшись продовження, кинула на мене швидкий погляд.

– Що?

– Більшість життя дивувалася, як я вижила тієї ночі і чому... була обрана Дівою. І тепер, коли знаю, чому, у мене ще більше запитань, бо мені стільки брехали. Дуже багато потрібно осмислити.

– Але схоже, ти саме цим і займаєшся.

– Бо я не маю іншого вибору. Я не можу заперечувати. Мені стає погано при думці, що, мабуть, зробила Кривава Корона, щоб створити мене.

А ще мене лякала думка, навіщо вони це все робили. Але на цьому я зараз не могла зосереджуватися.

– Не лише з тією, хто могла бути моєю матір'ю, а й із Малеком. Я знаю, що він не був гарною людиною, але все однозначно особистістю. Проте відчуваю себе... відсторонено. Мені шкода, і я співчуваю їм, але вони незнайомці, і це не змінює того, хто я. Не має значення, у що вірив Аластир і Незримі. Я не тільки кров, яка тече у моїх венах.

– Ні, – сказала вона трохи згодом. – Я також так не думаю.

– Правда? – Здивовано випалила я.

Вона посміхнулася.

– Я пам'ятаю божества, Пенеллафе. Хоча багато хто виявляв схильність до всіляких злочинів, не всі вони були такими. А інші? Якби вони впали в сплячку, як боги, хто знає, що сталося б із божествами? Ми ніколи не дізнаємось. Але Малек... він не був поганою людиною, Пенеллафе.

Хоча я тільки-но зізналася, що Малек для мене лише незнайомець, мене наповнила цікавість і потреба дізнатися більше про людину, яка була моїм батьком. Цілком природно.

– Не був? – нарешті спітала я.

Вона похитала головою, і її чорне волосся блиснуло синьовою на сонці.

– Він не був поганим правителем. Довгий час він правив чесно та справедливо. І він міг бути дуже великудушним та добрим. Він ніколи не поводився зі мною погано чи навмисне грубо.

– Він зраджував. Постійно, – вирвалося в мене, і я відразу пожалкувала, що висловила свої думки. – Вибачте. Мені не слід...

– Не треба вибачатися, – сказала вона з тихим смішком. – Він зраджував. Так, завжди. У чоловіка дві голови, і ти можеш уявити, якою він користувався частіше.

Я не відразу зрозуміла, що вона має на увазі, а коли до мене дійшло, я витріщила очі.

– Але коли ми познайомилися, то він таким не був. Тільки під кінець почала помічати в ньому це... бродіння. Це сильний розлад, який, як я вирішила, виник ще до того, що він зробив зі своєю коханкою, тому що він перетворювався на щось інше. Я... не знаю, що сталося, щоб він змінився настільки, що більше не задовольнявся мною і життям, якими намагалися збудувати. Чому зникли великудущність та доброта, які колись були його другою натурою. Але знаю, що моєї провини в цьому немає, і я давно перестала турбуватися, чому він шукав повноти та сенсу в обіймах інших жінок. Я намагаюся сказати, що твій батько не був монстром, Пенеллафе. Він був божеством – наймогутнішим із усіх. Але при цьому він був людиною, яка заблукала.

Я сильніше зауважувала її. Їй було так легко зобразити його однією фарбою, і я б її в цьому не звинувачувала. Але вона хотіла, щоб я знала: у цій людині було щось хороше. Я почала дихати трохи вільніше. Я оцінила її вчинок більше, ніж вона, мабуть, усвідомлювала це.

Але ця історія викликала в мене ще одне запитання.

— Ви сказали, що переслідували його, бо...

- Тому що він мстився б мені. Мстився б Атлантії. Коли Рада вимагала, щоб він розібрався з коханкою, яку підніс, він вирішив, що Рада її зрадила. А коли я розірвала шлюб і зайняла престол за підтримки Ради, стало ще гірше. Він не міг у це повірити. Що його — божество та нащадка Ніктоса — могли повалити. - Вона прибрала з обличчя завиток волосся.

— І насамкінець наші стосунки... зовсім зіпсувалися. Він повернувся б, а після того, що зробив, він більше не годився в правителі.

- А Кастіл годиться, як ви думаєте? - Запитала я, ризикуючи знову опинитися в ситуації, коли мені доведеться вибачатися. — Він зробив те саме, що й Малек. Він гадки не мав, що я не стану вампіром.

Вона окинула мене поглядом. Ми проходили повз кущі гібіскусу з ліловими та яскраво-червоними квітами.

- Але я не думаю, що Кастіл спробував би зайняти трон, якби ти стала вампіром. Я знаю свого сина. Він би забрав тебе і поїхав, не ризикуючи твоїм життям в Атлантії. Малек же хотів і Атлантію, і свою вампірську коханку. Хоча мене турбувє ризик, на який пішов Кастіл, ситуації не однакові.

Вона має рацію. Ситуації не однакові. І вона мала рацію щодо того, що зробив би Кастил.

Хоч якби я піднеслася у вампіра, Кастіл знищив би чимало людей, перш ніж піти.

Коли ми замовкли, я побачила крізь високі конуси фіолетових і блакитних квітів Кієрана, що рухався садом, не відстаючи від нас. Якщо він намагався бути непомітним, то йому це не вдалося. Королева Елоана побачила, куди звернено мою увагу.

— Тобі доведеться звикнути до того, що за кілька кроків від тебе завжди хтось іде.

Я перевела погляд на неї.

— Коли я була Дівою, мене супроводжувало багато тіней.

— І мій син був однією з них. - Вона зупинилася перед високим кущем з блідо-рожевими квітами, що утворювали арку над кам'яною лавкою.

- Так був.

- Не заперечуєш, якщо ми сядемо? - Запитала вона. - Я набагато старший, ніж виглядаю, а в останні пару ночей майже не спала.

Цікаво, скільки їй років? Я сіла.

- У мене є до тебе питання, - сказала вона, сівши поряд зі мною. - Ви з Кастилом... - Вона зробила короткий вдих, але я все одно це відчула - сильне страждання, коли вона повільно видихнула. - Ви плануєте знайти та звільнити Маліка?

Так ось про що вона хотіла поговорити наодинці. Я збиралася відповісти, але зупинилася - мені нема чого брехати. Ми з Кастилом більше не вдавали закоханих, щоб досягти своїх цілей. Ми дійсно любили одне одного, і це не змінило того, у що ми вірили і чого хотіли досягти. Однак, коли зосередилася на її емоціях, у моєму горлі виник терпкий, гіркий смак страждання, і я не хотіла його посилювати.

Але якщо сподівалася налагодити стосунки з матір'ю Кастилою, я не могла будувати їх на брехні.

- Так, ми плануємо знайти та звільнити Маліка.

— Ось навіщо мій син захопив тебе? — Її бурштинові очі яскраво спалахнули — надто яскраво. - На самому початку? Він

викрав тебе?

Я кивнула.

- Він збирався використати мене для обміну. І з цієї причини ми спочатку вирішили одружитися.

Вона трохи схилила голову.

— Чому ти погодилася?

— Тому що мені треба побачити брата, дізнатися, ким він став. І в мене буде на це більше шансів із Кастілом, ніж самотужки, — зізналася я. - Ось чому я спочатку погодилася вийти за нього заміж, і неважливо, рідний мені брат Єн чи ні. Він мій брат. Ось усе, що має значення.

- Ти права. Він твій брат, як і люди, яких ти пам'ятаєш як батьків — твої батьки. - Вона помовчала. - І як ти думаєш, що ти побачиш, коли побачиш брата?

Це питання так нагадувало питання Кастіла, що я мимоволі посміхнулася.

— Сподіваюся, що знайду брата таким, яким його пам'ятаю, — добром, дбайливим, терплячим та кумедним. Повне життя і любов.

— А якщо це виявиться не так?

Я на мить заплющила очі.

— Я знаю Єна. Якщо він перетворився на холодну і безсмертну істоту, яка живе за рахунок крові дітей та невинних? Це повільно вбиватиме його — вбиватиме того, ким він насправді є і хто продовжує жити. Якщо він стане таким, я подарую йому спокій.

Королева Елоана пильно подивилася на мене, і її горе пронизало щось, що нагадує повагу, разом із теплим, ванільним смаком співчуття.

- Ти зможеш це зробити? — тихо спітала вона.

- Мені не хочеться це робити. - Я дивилася, як вітерець колише високі квіти. — Але доведеться.

- А зараз? Ваш план, як і раніше, в силі?

- Так, — відповіла я, але не зупинилася на цьому. — Але ми не прикидаємося закоханими, щоб досягти своєї мети, ваша величність. Я люблю вашого сина і знаю, що він любить мене. Коли я сказала, що він перше, що колись вибрала сама, я не брехала. Він ... - Я посміхнулася, прoderвшись через сплутані емоції, через які моє горло стислося. - Він для мене все, і я піду заради нього на що завгодно. Не знаю точно, коли це змінилося для нас, але ми обос закохалися одне в одного задовго до того, як я дізналася, що Хоук — не його основне ім'я. Нічого з цього не скасовує того, як ми до цього дійшли — через обмани та зради. Але зараз ми тут — і це все, що має значення.

Вона проковтнула.

- Ти справді вибачила йому зраду?

Я трохи замислилась.

- Думаю, прощення надається занадто велике значення. Вибачити легко, але набагато важче забути. Зрозуміти та прийняти набагато важливіше, ніж пробачити. Я зрозуміла, чому він брехав. Це не означає, що я погоджуся, але я це прийняла і живу далі. Ми обидва живемо далі.

Вона схилила голову та кивнула. Я не знала, чи вона повірила мені. Душевний біль заглушав решту її почуттів.

Минуло кілька миттєвостей.

- Як ти думаєш, Малик живий? - Запитала вона.

- Кастил вважає, що живий.

Її погляд став пронизливим.

- Я запитала, чи ти думаєш, що Малик живий. А не що рахує мій син.

Я завмерла, дивлячись через гілки туди, де спиною до нас стояв Кієран.

- Він... має бути живим. Не тому, що я так хочу заради Кастила і заради вашої родини, але як ще міг піднести мій брат? Ми не впевнені, що вони тримають у полоні ще одного атлантіанця. - Я подумала про безіменну і безлику жінку, яка, можливо, була моєю рідною матір'ю. - І герцогиня Тірман стверджувала, що Малик живий. Вона не найбільше заслуговує на довіру джерело, але думаю, вона сказала правду. Тільки я не...

- Що? - Не дочекалася вона, коли я замовкла.

Я відчула у ній крихітну іскру надії.

- Тільки не знаю, в якому стані він буде, - закінчила я.

Я зчепила пальці на колінах, приготувавшись до нової хвилі болю від королеви. Очі защипало від сліз, коли я подивилася на неї. Вона стиснула тремтячі губи.

- Вибачте. Я уявити не можу, як вам. Знати, що вони звернули мого брата і, можливо, найближчу подругу вже досить важко. Але ж це інше. Мені так шкода.

Вона дихала так, ніби повітря було сповнене осколків скла.

- Якщо він живий, і вони так довго його використовують? - Її погляд зустрівся з моїм і звернувся до неба. - Може, було б краще, якби він...

Вона не закінчила фразу, але цього не було необхідності.

- Якби він був мертвий?

Її плечі смикнулися, і вона швидко заморгала.

- Жахливо так думати, правда? - Вона притиснула руку до грудей і кілька разів проковтнула. - Особливо для матері, жахливо бажати таке власній дитині.

- Ні, але це... реальність, - сказала я, і її погляд метнувся у мій бік. - Якщо ви так думаєте, це не означає, що ви його не любите, не переживаєте за нього і не сподіваєтесь, що він ще живий.

- Як ти можеш говорити так, коли знаєш, що в глибині душі я бажаю, щоб він перейшов у Долину?

- Ви знаєте, що я можу відчувати емоції, - зауважила я, і вона стиснула губи. - Я відчуваю ваше горе, але також вашу надію та любов до сина. Знаю, що це реальність, - повторила я, ловлячи її погляд. - І я не вважаю неправильним бажати коханій людині знайти спокій. Я люблю свого брата. Те, що мені, можливо, доведеться зробити, не змінює моєї любові до нього.

- Ні, - лагідно погодилася вона. - Тільки доводить, як сильно ти його любиш.

Я кивнула.

- Ти саме і у вас з Маликом.

Декілька секунд вона дивилася на мене, а потім на її губах з'явилася слабка, тремтяча посмішка.

- Дякую, - прошепотіла вона і поплескала мене по руці. - Дякую.

Я не знала, що сказати, тож не сказала нічого. Просто спостерігала, як вона намагається заспокоїтись. Королева Елоана проковтнула і повільно, глибоко зітхнула. Її біль вщух, ставши за силою такий же, як біль, який я відчувала від Кастила при нашому знайомстві. Її риси розгладилися, вона прочистила горло і трохи підняла підборіддя. Якщо чесно, це вражало, адже я знала, наскільки глибокий і жахливий її біль.

Може, мати Кастила ніколи мене не полюбить і ми ніколи не зближимося, але це не змінювало того, що вона наймовірно сильна жінка, яка викликає повагу та захоплення.

- Отже, - почала вона, складаючи руки на колінах, - як же ви з моїм сином плануєте цього досягти?

— Ми виставимо кривавій Короні ультиматум. Вони відпустять його брата, припинятъ створювати нових вампірів та вбивати тих, хто забажає годувати їх. І вони поступляться Атлантії контролем над землями на схід від Нового Пристанища. — Я не знала, що їй уже може бути відомо. — Якщо вони відмовляться, то буде війна.

Вона стежила за маленькою синьокрилою пташкою, що стрибала з гілки на гілку на рожевому кущі.

- І ти думаєш, що Кривава Корона погодиться на це?

— Думаю, розумні, що піднеслися, і усвідомлюють, що їхній контроль над Солісом тримається виключно на брехні та страху. Вони заявили народу Соліса, що я Благословлена та Обрана богами. А ще вони доводять, що від народу Атлантії ці ж боги зrekлися. Впевнена, ви знаєте, що народу Соліса говорять про атлантіанців — про те, як ваш поцілунок і є те прокляття, що створює Бажаючих.

Вона закотила очі, і я не змогла стримати посмішки.

— Мій союз із принцом Атлантії стане доказом, що це неправда. Зробить тріщину в їхній брехні. Народ Соліса вірить у те, що їм кажуть, бо їм ніколи не дозволяли бачити правду. Ми це змінимо. У Вознеслих не буде вибору.

— Але чи цього буде достатньо, щоб вони відмовилися від влади? Припинили годуватись і звертати людей у вампірів?

Якби я сказала, що сподіваюся на це, мої слова прозвучали б не надто підбадьорливо.

— Якщо ті, що піднеслися, хочуть жити, вони погодяться.

— Навіть королева з королем? Вони залишаться живими і збережуть владу?

— Ні. Вони — ні, навіть якщо погодяться з умовами.

Я вивчала її профіль. Я не знала, чи відомо їй про мої стосунки з королевою Соліса.

— Ілеана багато років виховувала мене. Це вона міняла пов'язки і обіймала, коли мені снилися кошмарі. Вона була найближчою заміною матері, і я дуже її любила, — поділилася я, змусивши себе розчепити руки. — Мені важко поєднати королеву, яку знала, та чудовисько, яким вона, очевидно, є. І не знаю, чи вдасться колись. Але мені не потрібно довго думати, щоб зрозуміти: ні вона, ні король Джаларап не повинні жити. Не після того, що вони зробили з Кастилом, з Маліком, моїм братом та рештою.

— І з тобою?

Я кивнула.

Кілька хвилин королева Елоана мовчки дивилася на мене.

- Ти серйозно це кажеш.

Це було не питання, але я відповіла:

— Так.

Вона окинула поглядом моє обличчя, трохи затримавшись на шрамах.

— Мій син сказав, що ти смілива та сильна. Я бачу, що це не перебільшення.

Чути таке від матері Кастила дорогоого варто, тим більше знаючи, скільки в ній самої сили та мужності. Я цілком могла викинути якусь дурість, начебто пробігтися садом або... обійтися її.

Мені вдалося всидіти на місці та втримати руки.

- Але про що мій син не згадав, то це про те, що ти ще й дуже логічно міркуєш, - додала вона.

Я розсміялася - нічого не змогла з собою вдіяти. Причому так голосно, що Кієран озирнувся на нас, запитливо скинувши брови.

- Вибачте, - сказала я, пригнічуючи хихикання. – Кастил міг би посперечатися з тим, що логіка – моя сильна сторона.

Вона злегка зігнула губи.

— Мене це не дивує. Більшість чоловіків не розуміють логіки, навіть якщо кинути її їм у вічі.

Цього разу я розсміялася набагато тихіше, частково через її відповідь і здивування Кієрана.

- Але тому, що ти здаєшся такою розважливою, навіть коли мова заходить про емоції, я можу бути відвертою, - продовжувала вона, і моя веселість зникла. - Маю зізнатися, є ще одна тема, про яку хотіла поговорити наодинці. Мій чоловік хоче розв'язати війну з тими, що піднеслися, - з Солісом. І крім нього цього ж хоче багато хто.

— Порада найстарших?

По її обличчі пробігла тінь.

— Більшість із них хочуть бачити Соліс зруйнованим. Лорди та леді Атлантії? Більшість із них теж. І не лише через те, що зробили з нашими синами. А ще через те, що знов і знов робилося з Атлантією. Вони хочуть крові.

Кастил говорив про це.

— Я можу це зрозуміти.

- У кімнаті ти сказала, що хочеш нести в Соліс смерть і руйнування, - вказала вона, і я зіщулилася, незважаючи на тепло. - Валину, напевно, припало до душі, що він може отримати підтримку в твоїй особі. Але навряд чи ти розумієш, що це насправді означає, і що вже почалося.

Я накрила коліна долонями.

— А що вже почалося?

- Кастил не був дома і не бачив, що ми щодня проводимо навчання наших військ за Евамоном, і він не знає, що ми вже рушили велике військо до північних передгір'їв Скотос.

Я навіть з відстані відчула від Кієрана холодне здивування.

- Я впевнена, що Кастілу говорять про це зараз або скажуть дуже скоро, але ми вже на межі війни, - продовжувала вона. – І якщо ми її перейдемо, ми дістанемося до кожного, хто піднісся. У них не буде шансу довести, що вони можуть контролювати свою спрагу крові та правити без тиранії та пригнічення. - Її твердий погляд зупинився на мені, я ж ніби скам'яніла. - Твій брат? Ен? Подруго, про яку ти говорила? Навіть якщо вони виправдають те, на що ти сподіваєшся, їх все одно знищать разом із рештою. Всі будуть убиті.

Розділ 29

Я різко вдихнула.

– Але...

– Ми вже давали їм шанс раніше, – перебила королева Елоана і потяглася до рожевого куща. – Все королівство Атлантія давало. Ми дозволяли вампірам збільшувати свою чисельність і процвітати, вважаючи, що так буде краще для всіх, поки вони контролюють себе. Ми були дурними, коли вірили в це. Покоління, яке вже пережило такий нищівний провал, не повторить своїх помилок і не буде так оптимістично налаштоване.

Я повністю зосередилася на її словах, і в моїх грудях загудів гнів.

– А ви? Ви хочете війни?

– Серед чоловіків дуже мало таких, хто не хоче розв'язати війну, тоді як кожна жінка бажає її запобігти. Більшість вважають, що розв'язати війну – кровопролитніше. – Вона доторкнулася до рубінової пелюстки. – Вони помиляються. Кровопролитніше запобігти її, це завжди потребує великих жертв. Але часом, хоч би які заходи вживалися і яким би сильним не було бажання йти на компроміс, війну не завжди вдається зупинити.

Я завмерла – все в мені завмерло. Те, як вона це сказала, так було схоже на голос – дивний примарний голос, який я почула, коли ми підїхали до Бухти Сеона. Мабуть, це збіг, бо той голос не належав їй.

– Але яких заходів вживала Атлантія та які пропонувала компроміси після закінчення останньої війни?

– Дехто скаже, що дозволити Солісу існувати – це вже найбільший компроміс.

– Я сказала б, що це взагалі не компроміс, – заявила я. – Схоже, що Атлантія по суті закрила свої кордони і століттями готовувалася до війни, чекаючи на сприятливий випадок, замість того, щоб, незважаючи на минулі невдачі, торгуватися з Солісом. Тим часом піднесені продовжували збільшувати свою чисельність, вбивати і бешкетувати. Тож ні, це не схоже на компроміс. На мою думку, це пособництво. І, повірте, мені це знайомо, оскільки я сама роками була співучасником із тією єдиною різницею, що не знала правди. А це дуже погане виправдання, коли мені потрібно було лише відкрити очі на те, що відбувається. Однак жителі Атлантії завжди знали правду і нічого не робили, дозволяючи тим, хто піднявся, ставати сильнішими.

Від Кієрана долетіла настороженість, а королева Елоана залишила квітку у спокої і подивилася на мене. Але якщо мої слова розсердили чи засмутили її, мене це не хвілювало. Вона щойно заявила, що мого брата буде вбито і що не має значення, чи здатні змінитися. Так, я теж сумнівалася, але це ще не означало, що вони не здатні. І безневинні люди, яким судилося загинути, теж би вважали, що варто хоча б спробувати.

– Смілива, – промовила королева. – Ти дуже смілива.

Я похитала головою.

– Не знаю, чи це сміливість. Я знаю, що втручання Атлантії все ускладнить, але ні я, ні Кастіл не хочемо війни.

– Але ж ти сказала...

– Я сказала, що хочу бачити тих, що піднеслися, – перебила я. – І я хочу. Хочу побачити, як паде Кривава Корона, але це не означає, що хочу загальної війни. Нехай мене ще не було на світі під час минулової війни, але знаю, що найбільше постраждають невинні – народи Соліса та Атлантії. Може, атлантіанці не співчувають жителям Соліса, але вони не

вороги. Вони також жертви.

- Почасти те, що ти говориш, вірно. Ми чекали на сприятливий момент, – сказала вона після деякого мовчання. - Але ти помиляєшся, вважаючи, що ми не співчуємо народу Соліса. Ми знаємо, що вони є жертвами. Принаймні так у нас вважає переважну більшість.

- Сподіваюсь це правда.

- Але?

Я промовчала.

Вона підняла куточек губ.

- Ти мало спілкувалася з народом Атлантії. Я не звинувачую тебе за сумніви.

Це сприяло моїй недовірі, але причина моїх сумнівів крилася не лише в цьому.

- Якщо атлантіанці співчулють народу Соліса, вони не повинні хотіти війни.

- Але це рішення ухвалюють ті, хто пережив останню війну чи ріс, бачачи її наслідки. Їхня спрага відплати така ж сильна, як спрага крові у Вознеслих, – заперечила вона, і мою увагу знову привернув її підбір слів.

- Ваша величність, що ви хочете сказати мені насправді?

- Називай мене Елоаною, - запропонувала вона, і я заморгала, не зовсім розуміючи, в який момент нашої розмови ми перейшли від офіційних титулів до імен. - Що, якщо ваш ультиматум провалиться?

Від мене не сховалося, що вона залишила мое запитання без відповіді.

- Тоді, як ви й сказали, запобігти війні буде неможливо. - За цих слів по мені пробіг холодок, який важко було ігнорувати. - Але ми хоча б спробуємо. А не просто відведемо війська до Солісу і віддамо королівство вогню.

- Ти думаєш, ми саме це зробимо?

- А хіба ні?

- Ми хочемо, щоб ці землі були придатні для використання, Пенеллафе. Нам не потрібний ще десяток Пустошів. Але Карсадонію ми спалимо. Відрubaємо голову змії. Це єдиний шлях.

Я з жахом дивилася на неї.

- У Карсадонії мешкають мільйони людей.

- І мільйони можуть померти, – погодилася вона з тихим зітханням. Я вловила укол страждання, який, мабуть, не мав відношення до Маліка. - Я цього не хочу. І Валін не хоче. Боги знають, ми обидва бачили достатньо крові. Але ми, як і Найстарші, зійшлися у тому, щоб розпочати війну. Все вирішено.

Мое серце важко забилося в грудях. Я не очікувала сьогодні почути таке. І, як відчувала, Кієран теж. Його потрясіння було майже таким самим сильним, як мое. Елоана стиснула зуби, потім розслабилася.

- Тепер зупинити війну можуть лише король із королевою.

- То зупиніть! - Вигукнула я.

Вона повільно повернула до мене голову, і подих застряг у мене в горлі. Я зрозуміла, що криється за недомовленістю – зрозуміла, що вона мала на увазі, коли говорила, що її покоління не дастъ Вознесшимся шансу торгуватися – що ні

вона, ні король Валін більше цього не зроблять.

Однак це могли зробити ми з Кастілом.

Вона знову переключила увагу на троянди.

— Я люблю своє королівство майже так само сильно, як синів та чоловіка. Я люблю атлантіанців усіх до одного, незалежно від того, скільки атлантіанської крові тече в їхніх венах. Я зроблю все, щоб мої люди були в безпеці, цілі та здорові. Знаю, що з ними зробить війна, і він знає. Але я також усвідомлюю, що війна – не єдине, чого моєму народу треба боятися чи турбуватися. У межах Стовпів Атлантії назриває інша битва - між тими, хто не може довірити іноземці правити ними, і тими, хто бачить тебе законною та єдиною королевою.

Я знову зчепила руки на колінах.

- Якщо ти сховаєшся, це нічого не дасть. Розбіжності будуть так само руйнівними, як війна, і тільки послаблять Атлантію, - продовжувала вона, підтверджуючи те, що казав Кастіл. - Кастил любить так само шалено, як і його батько, і судячи з того небагато, що я знаю про твоє минуле, він не змушуватиме тебе прийняти вибір. І розумію, що це означає. Я можу втратити обох синів.

Мое серце болісно стислося.

- Я кажу тобі все це не для того, щоб звалити на тебе тягар. Наскільки можу судити, на тобі і так лежить досить важкий тягар. У мене складається враження, що якщо попросити тебе прийняти корону сьогодні, ти відмовишся.

Я дивилася на неї.

- А ви хотіли б, щоб я її прийняла?

— Я хочу того, що буде кращим для моого королівства.

Я мало не засміялася.

— І ви вважаєте, що це я? Мені ще дев'ятнадцять немає. Я майже не знаю себе та не розумію, хто я. І зовсім нічого не знаю про те, як керувати королівством.

- Вважаю, що найкращим для моого королівства будете мій син і ти. — Її янтарні очі зазирнули у мої. - Так, ти молода, але я була такою ж, коли стала королевою. А коли ще до нашого королівства цими землями правили смертні, бували королі і королеви ще молодіші за тебе. Ти божество, нащадок короля богів. Ось хто ти зараз, і коли ти правитимеш, ніякі правила не завадять тобі дізнатися, ким ти станеш.

На словах все звучало так просто, але вона мала знати, що це далеко не так.

- І я хочу посперечатися з тим, що ти нічого не знаєш про управління королівством, - продовжувала вона. - Ти довела, що це не так, у цій розмові зі мною.

— Одне те, що я не хочу розв'язувати війну, не означає, що я гожусь у правителі.

- Те, що ти хочеш думати про людей, висловлювати свою думку і робити те, що необхідно, навіть якщо це вбиває твої найніжніші почуття, означає, що ти цілком здатна носити корону. А керувати королівством можна навчитися.

Я могла тільки з подивом дивитись на неї. Я хотіла розглянути нагоду прийняти корону, але не очікувала, що вона це підтримає.

— Чому ти не хочеш бути королевою? - Запитала вона.

— Я просто ніколи про це не думала.

"Я буюсь". Але я цього не сказала. Одна справа – ділитися цим із Кастилом, зовсім інша – з нею.

– Це не мій вибір.

- Буду відвертою знову, - заявила вона, і мені стало цікаво, коли її відвертість зникла. – Я шкодую за все, що тобі нав'язували в житті. Можу уявити, що свобода та контроль над власним життям потрібні тобі так само сильно, як потреба багатьох у відплаті. Але, якщо чесно, мене це не хвилює.

О. Гаразд. Насправді відверто.

– Може, це звучить жорстоко, але багато хто протягом життя зазнає жахливих поневірянь: у них несправедливо відбирають свободу, право вибору і навіть життя. Їхні трагедії не страшніші за твої, а твої – не страшніші за них. Я співчуваю тому, що ти пережила, але ти нащадок бога і завдяки тому, що ти пережила своє коротке життя, з усіх людей саме ти зможеш нести вагу корони. - Корольова не намагалася пом'якшити свої слова. Жодного разу. – Але якщо ти вирішила прийняти те, що належить тобі за правом народження, все, про що я прошу, – хай твої мотиви будуть правильними.

У мене зникла мить, щоб зібратися з думками і відповісти.

– Що ви вважаєте за правильні мотиви?

- Я не хочу, щоб ти приймала корону тільки для того, щоб знайти моого сина або свого брата. Не хочу, щоб ти приймала корону тільки тому, що можеш врятувати життя або навіть зупинити тих, хто піdnісся.

Я була зовсім спантеличена, оскільки всі ці причини здавались мені цілком вагомими.

– Я хочу, щоб ти прийняла корону, бо любиш Атлантію, бо любиш її народ та її землю. Хочу, щоб ти полюбила Атлантію так само сильно, як Каstіл, як його батько та як я. Ось що я хочу.

Я відкинулася назад, трохи здивована, що не впала з лави.

- Якщо зараз ти не любиш Атлантію, я тебе не звинувачую. Як я сказала, ти мало спілкувалася з народом, і, боюсь, у тебе не буде часу полюбити країну, перш ніж доведеться зробити вибір.

Крізь її горе пробилося занепокоєння. Вона турбувалася про це – і дуже.

Мое серце швидко забилося.

– І скільки в мене часу?

– Може, дні. Якщо пощастиТЬ, трохи більше тижня.

- Якщо пощастиТЬ?

Я засміялася, але сміх пролунав сухо, як стукіт кісток. Кастил припустив, що часу мало. Але ж дні?

– Новини про твоє прибуття та про те, хто ти, вже досягли столиці. Найстарші знають. Задаються питаннями та турбуються. Впевнена, деякі сумніваються у твоєму походженні, але після вchorашнього – того, що ти зробила для дівчинки, – сумніви пропадуть.

Я напружилася. Вона примрежилася.

- Ти шкодуєш про те, що зробила? Через те, що цим підтвердила?

– Боги, ні, – заперечила я. – Ніколи не шкодуватиму про те, що використовувала дар, допомагаючи людям. Ті, що піднеслися, не дозволяли мені застосовувати свої здібності, але тепер знаю чому. Мої можливості багато б відкрили. Було дуже не допомагати, коли я могла допомогти.

— Але ж ти це робила? Чи знаходила способи непомітно допомагати людям?

Я кивнула.

— Так. Я допомагала людям, якщо могла знайти спосіб, — полегшував біль. Більшість навіть не знали, що відбувається.

Від королеви потягло схваленням, що нагадує масляні тістечка. Вона швидко посміхнулася.

— Ми не можемо надто довго тримати народ Атлантії у стані невизначеності.

- Іншими словами, ви плануєте відправити війська до Соліса найближчими днями?

— Так, — підтвердила вона. - Якщо тільки...

Якщо ми з Кастилом не зупинимо це.

Боги богів.

- Я знаю, що вчора ти трохи познайомилася з Атлантією, але зустріла не досить людей. Часу в тебе небагато, але вже сьогодні можете вирушити до Еваemona. На завтрашній ранок ви вже приїдете туди, і в тебе буде на дослідження Атлантії стільки днів, скільки в нас ще залишилося. Поговорити з людьми. Почути їхні голоси. Побачити їх на власні очі. Дізнатися, що не всі вони взяли б участь у тому, що сталося в Покоях, і не всі поділяють переконання Аластира та Незримих. - Вона поклала руку поверх моєї. - У тебе не так багато часу, але ти можеш скористатися ним, щоб дати народу Атлантії шанс, який бажаєш дати нашим ворогам. Адже плани моого сина та твої можуть зачекати кілька днів?

Безперечно, Кастил — син своєї матері.

Я дивилася на верхівки фіолетових і блакитних кольорів, що м'яко погойдувалися. Я хотіла краще познайомитись з Атлантією, і не лише тому, що мені цікаво було побачити столицю. Це потрібно було мені, тому що я маю зробити вибір — той, який ніколи не збиралася робити, але з яким мені доведеться рано чи пізно змиритися. Проковтнувши, я повернулася до королеви.

Не встигла заговорити, як пролунали кроки. Ми обернулися до доріжки, якою прийшли, і встали. Моя рука потяглася до подолу туніки, а Кіран вийшов з-за високих квітів і зупинився за кілька футів від мене.

- Це Кастил та його батько, — сказав він.

Королева розгладила сукню на талії.

— Навряд чи вони вирішили нам перешкодити, бо скучили.

Я також так рахувала.

За мить вони здалися з-за рогу, і чорне волосся Кастила заблищало синьовою на сонці. До мене долетіло важке, густе відчуття, а потім — терпкий смак. Він був стурбований. І спантеличений.

На брукованій доріжці з'явилися не тільки він та його батько. За ними йшла висока красуня зі шкірою дивовижного відтінку пелюсток нічних троянд і тонкими кісками до пояса.

Вонетта.

Я глянула на її брата, і збентеження посилилося. Він був здивований її появою так само, як і я. Вона мала залишатися в Межі Спеси, захищати і відбудовувати місто. Повернувшись вона збиралася, тільки коли підіде термін її матері.

Я перевела погляд на Кастила. Мої м'язи напружилися від поганого передчуття, і я зробила глибокий вдих. В уяві виникли дари герцогині та пожежа, якій зрадили Помпей.

- Що трапилося?

- До Межі Спеси прибули ті, що піднялися, - сказав він.

- Місто ще стоїть? - Запитала я, борючись зі страхом, який викликав його відповідь.

Він кивнув, не відводячи від мене погляду.

- Вони не нападали. Вони чекають.

Мене затопило іншим страхом.

- Чекають на нас, - додав він. – Вони вимагають аудієнції.

- Навіть так? - Його мати опустила руки і коротко, хрипко посміхнулася. – Якийсь Вознесений вважає, що має право просити аудієнції?

- Це не якийсь піднесений, - заговорила Вонетта, виходячи вперед. Кастил стиснув щелепи. Її огортала тривога, і я знала - вона не хоче говорити те, що збирається сказати. - Він стверджує, що він - її брат, Ен Бальфур.

Розділ 30

Я кинулася вперед, перш ніж це зрозуміла, і зупинилася перед Вонеттою.

- Ти?

Я замовкла, щоб дати серцю заспокоїтись. Я не знала, приїхала Вонетта на коні чи бігла у вольвенському вигляді. Так чи інакше, я розуміла, що вона не зупинялася. Від неї віяло втомою. Я взяла її за руки.

- З тобою все добре?

- Я гаразд, - відповіла вона. - А ти?

- Не знаю. - Мені здавалося, що серце зараз вискочить із грудей. - Ти його бачила?

Мить вона вагалася, потім кивнула, і я цілком зосередилася на цій секунді.

- Ти з ним говорила? Він гарно виглядає? - Запитала я, а Кастил поклав руку мені на плече. - Він виглядає щасливим?

Вона проковтнула і кинула швидкий погляд через моє плече на Кастила.

- Не знаю, чи він щасливий, але виглядав цілком здоровим.

Ну звісно - звідки їй знати, чи щасливий він? І я дуже сумнівалася, що вони тепло представилися одне одному. Я відкрила рота, закрила, потім почала знову:

- Він ... він - Піднесений?

- Він вийшов уночі. - Вонетта схопила мене за руки і різко видихнула. - Він ... - Вона почала заново: - Ми відчуваємо вампірів. Він піднесений.

Ні.

І хоча мені слід було цього чекати, я затремтіла, і вся моя суть повстала проти того, що я почула.

Кастил провів рукою по верхній частині моїх грудей і обійняв ззаду. Схиливши голову до моєї, прошепотів:

- Поппі.

Hi.

У грудях все стислося, і горе вчепилося в мене пазурами. У горлі виникла гіркота. Я ж знала. Кастил говорив, що, на його думку, Єн піднісся. Це не мало стати для мене новиною, але в глибині душі я сподівалася... молилася, що це не так. І справа була зовсім не в тому, що це підтверджувало: або у нас лише один спільній батько – безіменна маті, або взагалі жодного. Мене це не хвилювало, бо він усе одній мій брат. Я лише хотіла, щоб він виявився таким самим, як я, і піднісся в щось інше. Або щоб не став вампіром. Тоді переді мною не виник би вибір, про який я щойно говорила королеві Елоані.

- Мені шкода, - прошепотіла Вонетта.

У горлі горіло. Я заплющила очі. Під віками швидко замиготіли образи Єна – як ми збираємо черепашки на близьких пляжах моря Страуд; як він, уже старший, сидить зі мною в порожній кімнаті в Масадонії і розповідає про крихітні створіння з найлегшими крильцями, які живуть на деревах. Єн обіймає мене і прощається перед тим, як поїхати до столиці.

І тепер усе це зникло? Він став істотою, яка живе за чужий рахунок?

Немов річка, що вийшла з берегів, у мене ринули гнів і горе. Я почула вдалині скорботне вольвенське виття...

Вонетта випустила мої руки, а повітря розірвало ще одне жалібне виття, цього разу ближче. Гнів у мені зростав. По шкірі поширилася вібрація. Жага помсти, що виникла, коли я зрозуміла, що могли зробити з моїми справжніми батьками, повернулася. Я хотіла зруйнувати щось дощенту. Хотіла побачити, як кинуться у бій війська, про які говорила королева Елоана. Хотіла бачити, як вони перетнуть гори Скотос і обрушаться на Соліс, змітаючи все на своєму шляху і спалюючи вщент. Я хотіла бути там із ними...

- Поппі. - Голос Кієрана звучав хрипко, немов у роті в нього камінці. Він торкнувся моєї руки, потім щоки.

Кастил міцніше стиснув мене, притискаючись грудьми до моєї спини.

- Все добре.

Він обвив іншою рукою мою талію.

- Все добре. Просто дихай глибше, – тихо наказав він. - Ти скликаєш вольвенів. - Він помовчав. – І починаєш світитись.

Тільки за мить голос Кастила досяг мене і його слова набули сенсу. Вольвени... вони реагують на мене – на лють, яка сочиться з кожної моєї пори. Серце билося як шалене, а жадоба відплати гризла зсередини. Це відчуття – ця пробуджена міць... лякала мене.

Я вчинила як сказав Кастил – змусила себе зробити глибокий вдих і видих, що обпікли горло та легені. Я ж не хотіла цього бачити, як усе горить. Я лише хотіла повернути брата і зробити так, щоб ті, що вознеслися, більше ні з ким цього не створили.

Глибоке дихання розчистило кривавий туман у думках. Коли вони прояснилися, прийшло усвідомлення, що Єн, можливо, ще не повністю втрачено. Після його Вознесіння минуло всього два роки, і йому вже довірили подорожувати з Карсадонії до Межі Спеси? Це дещо означало. Що його колишня особа після Вознесіння не повністю стерлася. Піднесені могли контролювати спрагу крові. Вони могли не годуватись від тих, хто цього не хотів. Єн, мабуть, один із таких. Він здатний тримати себе у вуздечку. Надія ще лишалася.

Я вхопилася за неї. Я повинна за неї триматися, тому що це єдине, що могло вгамувати лють, огидне бажання і потреба, які кипіли в мені. Коли я розплющила очі, Вонетта вирячилася на мене, стиснувши губи в напруженну тонку лінію. До мене повернулася подоба спокою.

— Я... не зробила тобі боляче?

Я подивилася на Кієрана, який теж був блідіший від звичайного. Не чула, як прийшли вольвени, але тепер бачила за спинами батьків Кастіла Ліру та трьох інших — вони сиділи, ніби чекаючи на команду. Я перевела погляд на Вонетту:

— Hi?

Вона похитала головою.

— Hi. Hi. Я просто... — Вона уривчасто відихнула. — Це було дуже.

Риси Кієрана трохи розслабилися.

- Ти була дуже розгнівана.

— Ви це відчуваєте? - Запитав Кастіл поверх моєї голови. — Те, що вона відчуває?

Брат та сестра кивнули.

- Ага, - сказала Вонетта.

У мене тьохнуло серце. Я знала, що вольвени можуть відчувати мої емоції і відгукуються на цей поклик, але схоже, Ліра та інші вольвени чекали, коли треба діяти. На щастя, батьки Кастіла навряд чи зрозуміли, що сталося.

— Я відчувала це кілька днів тому. Усі вольвени в Межі Спеси відчували. - Вонетта ковзала по нас поглядом, поки я дивилася на Ліру, яка, як і інші вольвени, розслабилася. — У мене купа запитань.

- Чудово, - пробурмотів Кієран, і Вонетта нагородила брата похмурим поглядом.

Кастіл нахилився до мене.

- Ти в порядку?

Я кивнула, хоч була не в порядку. Але буду. Я притиснула руку до його чола.

— Я цього не хотіла — скликати вольвенів.

Я перевела погляд на батьків Кастіла. Обидва завмерли, і в цей момент я уявити не могла, що вони відчувають чи думають. Я подивилася на Вонетту.

- Мій брат там? Чекає?

Вона кивнула головою.

- Він і загін солдатів.

— Скільки? - Кастіл розтис обійми, але залишив руку на моєму плечі.

- Близько сотні, - відповіла вона. — Серед них королівські лицарі.

Це означало, що серед смертних солдатів є навчені боротися Вознесшиєся. А також, що Єн добре захищений на випадок, якщо у Межі Спеси вирішать діяти. Я зненавиділа почуття полегшення, що охопило мене. Це було неправильно, але я нічого не могла з собою вдіяти.

- Він сказав, що привіз послання від Кривавої Корони, - повідомила Вонетта. — Але говоритиме лише зі своєю сестрою.

"Своєю сестрою".

У мене перехопило подих.

- Він сказав ще щось? – поцікавився король Валін.

— Поклявся, що вони більше не влаштовуватимуть кровопролиття, — відповіла вона. — Інакше розпочнеться війна, яку він хоче запобігти.

- Дуже сумнівно, - прогарчав отець Кастіла, а в мені спалахнула іскра надії - крихітна, оптимістична іскра.

Я повернулася до Кастіла.

— Ми повинні їхати до Межі Спеси.

- Страйвайте. - Елоана вийшла вперед. — Це треба обміркувати.

Я похитала головою.

— Тут нема чого обмірковувати.

Вона зловила мій погляд.

- Але обдумати треба дуже багато, Пенеллафе.

Я знала, чи має вона на увазі королівство, Незримих чи навіть нас із Кастилом. Це було неважливо.

— Hi. Нема чого обмірковувати. Там мій брат. Я маю його побачити, і нам треба дізнатися, що це за послання від Кривавої Корони.

— Я розумію твоє бажання побачити брата. Добре розумію.

Я відчула в її словах правду та співчуття.

— Але мова більше не йде тільки про тебе та твої потреби...

- А ось тут ти помиляєшся, - перебив Кастіл. Його очі перетворилися на уламки бурштину. — Йдеться про її потреби, і вони стоять на першому місці.

— Сину, — почав його батько. - Я поважаю твоє бажання дбати про дружину, але на першому місці завжди має бути королівство, будь ти принц чи король.

- Дуже шкода, якщо ти так вважаєш. - Кастил озирнувся через плече на батька. — Тому що для мене турбота про одне одного означає, що будуть задоволені й потреби королівства. Одне неможливе без іншого.

Я дивилася на Кастіла. Він... боги, часом мені не вірилося, що колись я вдарила його кинджалом у серце.

Зараз був саме такий випадок.

— Це каже закохана, а не людина, яка колись правила королівством, — заперечив його батько. - Той, у кого дуже мало досвіду.

— Нічого з цього не має значення, — обірвала мати Кастіла. Її роздратування було майже так само сильне, як її горе. - Це швидше пастка, щоб заманити вас обох.

- Дуже може бути, але одразу за горами Скотос знаходиться мій брат із посланням від Кривавої Корони. Я не зможу

думати ні про що інше, доки не побачу його. - Я подивилася на Кастила. – Нам треба їхати. Мені потрібно їхати.

На щелепі Кастила здригнувся м'яз. Я не змогла вловити від нього жодних емоцій, але він коротко кивнув.

– Ми їдемо до Межі Спеси, – оголосив він, і його батько вилася. Кастил відповів королю поглядом, що не терпить заперечень. – Негайно.

* * *

Батьки Кастила протестували - голосно і наполегливо, але жоден з нас не здригнувся. Коли ми залишали маєток, вони були далеко не в захваті, і я не могла їх у цьому звинувачувати. Моя поява поставила королівство на межу хаосу, а ми втрачали важливий час, вирушаючи до Межі Спеси. Але я не могла зробити те, про що просила мене королева. Я хотіла побачити в Атлантії все, що можливо, але мій брат був набагато важливішим за позолочену королівську корону.

Батьки Кастила повернуться до столиці, і ми поїдемо туди, як тільки приїдемо з Межі Спеси. Я знала, що їхній від'їзд до Еваемона означав, що тоді мені доведеться приймати рішення, ґрунтуючись на тому небагатом, що я побачила в Атлантії.

Але зараз я не могла думати ні про що.

Як тільки ми прибули до будинку родини Конту, Кієран та Вонетта вирушили до батьків. Джаспер з Кірою прийшли до наших кімнат, коли я нашвидкуруч заплітала волосся. Потім сунула в сідельну сумку светр і туніки пощіліші для нас із Кастилом, пам'ятаючи, як буває холодно в горах Скотос. Проходячи повз платтяну шафу, прихопила ще по одній чорній сорочці для нас і пару штанів для нього на випадок, якщо одяг забруднеться... або заллеться кров'ю.

А таке часто траплялося.

- З вами виrushать вольвени, - сказала Кіра, коли я увійшла до вітальні.

Вона сиділа в кріслі, яке позаминулоЯ ночі займав Джаспер. Тепер він стояв за спиною дружини.

- Це єдиний спосіб уберегти вас від пастки - якщо це пастка, - додала вона.

– Скільки? - Запитав Кастил, беручи в мене шкіряну сумку. Він опустив на неї погляд, і його брови поповзли вгору. - Що ти туди засунула? Дитину?

Я насупилась.

- Тільки зміну одягу.

Він із сумнівом глянув на мене.

– Ну, чи дві.

На його обличчі з'явилася крива усмішка.

- Принаймні півтори дюжини готові вирушити негайно, - відповів Джаспер. - Може, трохи більше. Кієран зараз із ними сперечується. І це не рахуючи моїх дітей і мене.

– Ви їдете з нами? - Я повернулася до них. – І Вонетта? Вона ж лише прибула.

- Я казала їй, що вона може залишитися, - сказала Кіра, подервшись у кріслі, наче намагалася зайняти зручне становище. – Що вона може пересидіти тут? Вона відмовилася. Межа Спеси зайняла важливе місце в її серці, і вона не хоче залишатися остронь, коли за його стінами розбили табір, що піднявся. Вона зараз приймає душ, щоб, здогадуючись, знову забруднено.

Я трохи посміхнулася. Не уявляла, як вона зможе пройти цей шлях ще раз. І також дивувалася, як Кієрану вдалося

зробити його двічі, коли Межа Спеси була в облозі, але мене вразило, що Джаспер теж виришає. Не знаю, наскільки це доречно, коли його дружина на останніх місяцях вагітності.

- Про мене не турбуйся, зі мною все буде добре, - підморгнула мені Кіра, помітивши мої витріщені очі. - Я не збираюся народжувати наступного тижня. До родів Джаспер встигне повернутись.

Вольвен із сріблястим волоссям кивнув.

- Крім того, не думаю, що ми будемо відсутні так довго. Гадаю, ми вирушимо прямісінько через гори.

Я подивилася на Кастіла. Той кивнув головою.

- Так ми приїдемо завтра за кілька годин до настання темряви. Це дасть нам трохи часу перевірити, що вони насправді задумали і відпочити.

- Поїздка буде важкою та швидкою, але цілком посильною, - заявив Джаспер. - Зустрінемось трохи згодом у стайні?

Кастіл погодився, а Джаспер допоміг дружині підвістися. Коли двері за ними зачинилися, я сказала:

- Я б хотіла, щоб Джаспер не відчував потреби їхати з нами, коли Кіре скоро народжуватиме.

- Якби він хоч на одну секунду припускав, що Кіра народжуватиме в найближчі пару днів, він би не поїхав, - пояснив Кастіл. - І про Вонетту не варто хвилюватися. Вона б не зважилася на зворотну подорож, якби не думала, що витримає її. - Він з клацанням застебнув сідельну сумку. - Що моя мати хотіла обговорити з тобою?

- Майбутнє королівства.

Я обернулася до нього. Знаючи, що ми маємо всього кілька хвилин, я коротко викладала нашу розмову.

- Вона сказала, що війська Атлантії готові вступити до Солісу. Батько сказав тобі про це?

- Так. - На його щелепі сіпнувся м'яз. - Я знов, що він це планував. Але не здогадувався, як ці плани наблизилися до здійснення. Як я зрозумів з розмови з ним, половина найстаріших згодні. Він хоче війни. Але не бачить іншого вибору.

Схрестивши руки, я дивилася на двері тераси.

- А ти, як і раніше, бачиш?

- Думаю, спробувати варто. Я вірю, що це не все.

Мені було втішно це чути.

- Твоя мати хотіла, щоб я провела найближчими днями в Евамоні і подивилася місто перш, ніж ухвалю рішення щодо корони. Сказала, що її покоління через те, що їм довелося пережити, нездатне дати шанс, що піднісся. Що це ми маємо взяти на себе цей ризик. Схоже, вона хоче, щоб я прийняла корону. Вважає, що так буде найкраще для королівства.

Я озирнулася на Кастіла. Він уважно слухав, і я не помітила, щоб він був вражений.

- Тебе це не дивує?

- Ні. - Хвiliaсте пасмо волосся впало йому на лоб. - Вона завжди ставила королівство вище за власні потреби.

- І ти правда вважаєш, що не це відрізняє добрих короля та королеву?

- Мої батьки справедливо правила Атлантією і робили все, що могли, більше, ніж міг би хтось інший. Хоча, може, я упереджений. Особисто я не вважаю, що з нещасливих чи абстрактних короля з королевою вийдуть хороші правителі. А ти не змогла б насолоджуватись вивченням Атлантії, якби вирішила не їхати до брата. Зі мною було б те саме, якби я

дізнався, що Малік десь неподалік. Я виrushив би до нього.

Мене не переставало дивувати, як добре він мене знає, бо не може читати мої емоції.

— Крім того, — продовжував він, — ми планували торгуватися з Кривавою Кореною. Якщо вони надіслали повідомлення, нам треба його почути.

Кивнувши, я повернулася до дверей на терасу, де солоний бриз турбував кучеряві рослини.

— А що твій батько думає про нас — про нас та корону?

— Він не знає, що думати. Він більш... стриманий, ніж мати, коли йдеться про те, щоби відкрити свої думки. Так було завжди, але якщо ти заявиш претензії на корону, і він, і найстарші мало що зможуть зробити.

Розділ 31

Залишаючи Бухту Сейона і вкотре обминаючи Стовпи Атлантії, ми розповіли Вонетті про все, що сталося після нашої останньої зустрічі. Її скорбота за Беккетом трималася довго після того, як вона набула вольвенського вигляду, а ми перетнули квітковий луг.

Подорож до Межі Спеси була важка і швидка, як і попереджав Джаспер. Набагато жорсткішим, ніж наш шлях через гори з Пустошів. Ми зупинялися під пологом червоного листя тільки щоб подбати про особисті потреби і дати Сетті та вольвенам можливість перепочити та поїсти.

Я займалася тим, що шукала поглядом вольвенів і читала їхні відбитки. Вонетта нагадала свого брата — теж щось деревне. Але її відбиток не був кедровим, а більше був схожий на білий дуб і ваніль. Відбиток її батька віддавав землею та скошеною травою — таке землісте, м'ятне відчуття. Інші виявилися схожими і нагадували холодні гори та теплу воду. Я відстежувала кожен відбиток, повторювала його знову і знову, поки мені більше не потрібно було дивитися на вольвенів, щоб знайти їхні відбитки. Коли я вперше заговорила з Вонеттою через нитку, у неї, мабуть, стався серцевий напад.

До ночі ми піднялися на гори, і туман... він виявився іншим. По зарослій мохом землі тяглися слабкі клуби замість густого туману, що закривав дерева і урвища.

— Думаю, це через тебе, — сказав Кастил, коли Сетті прискорив крок. — Ти вже казала, що туман на тебе реагує. Ти мала рацію. Мабуть, він упізнав твою кров.

Я в темряві пошукала Кірана, сподіваючись, що він досить близько і чує, що я виявилася тоді правою щодо туману, коли ми перевалювали через гори вперше.

Туман нас не сповільнив, ми змогли їхати вночі і на той час, як крізь листя пробився сірий світанок, просунулися далі, ніж спочатку припускали.

Ми спустилися з гір і слідом за Вонеттою вступили в долину. М'язи моїх ніг нулі. Не уявляла, як вольвени та Сетті досі були здатні переставляти ноги. І як Кастил міг тримати мене і жодного разу не послабити хватки. Я продовжувала сидіти просто тільки завдяки його обіймам і хвилюванням через те, що скоро побачу брата.

Ми дісталися до Межі Спеси за кілька годин до настання ночі. Проїхали під покровом густих дерев уздовж східної стіні і вступили в місто через приховані ворота, потай від тих, хто міг розбити табір за північною стіною.

Від занепокоєння у мене почав хворіти на шлунок. Ми пройшли по залитому сонцем дворі. Зі стайні вискочив Коултон, витираючи білою хусткою лису голову. Схопивши поводи Сетті, літній вольвен зобразив усмішку.

— Бажав би я побачити вас обох за найкращих обставин.

— Я теж, — погодився Кастил.

Я перевела погляд на стіну, де стояли люди, які хотіли зробити Межу Спесі своїм будинком. Серед них я помітила кількох Охоронців у чорному.

Сунувши хустку в задню кишеню, Коултон простяг мені руку, щоб допомогти злізти. Я прийняла її і помітила, як його ніздри трохи розширилися.

- Тепер я знаю, чому мене тоді вдарило струмом, - сказав він, примружившись на мене. - Мейя льєса.

- Як ви дізналися? - Запитала я, поки він допомагав мені спуститися.

Ми ще не мали можливості розпитати Вонетту.

— Ми всі щось відчули кілька днів тому, — відповів він. Слідом за мною спішився Кастіл. - Важко пояснити, але це була ніби хвиля усвідомлення. Ніхто з нас не зрозумів, що це, але зараз, бачачи тебе, я знаю. Все набуло сенсу.

Він сказав це так, ніби те, що я божество, анітрохи не шокувало, і взагалі в цьому не було нічого особливого.

Мені це навіть сподобалося.

- До речі, не треба мене так називати.

- Знаю, - посміхнувся Коултон, і в мене склалося враження, що він продовжить до мене так звертатися. - Тримаєш нашого принца в вузді?

- Намагаюся.

Я посміхнулася і підійшла до Сетті на ногах, що ослабли після довгої поїздки.

Вольвен посміхнувся, а я погладила морду коня.

— Можу уявити, що це робота без вихідних.

- Я ображений. - Кастил провів рукою по розпатланому волоссу і примружився на стіну. — Як люди поставилися до непроханих гостей?

- Нервують, але все гаразд, готуються, - відповів Коултон.

Я запустила пальці у гриву коня.

- Як тільки я подбаю про Сетті, надіслати вам усім їжі в кімнати? - Запитав Коултон.

- Було б непогано, - сказав Кастил, звалюючи сідельну сумку на плече.

Втомлені вольвени висипали надвір. Багато хто захекався, навіть Делано.

Я стурбувалася, дивлячись, як Вонетта опустилася черевом на землю. У неї було таке ж палеве хутро, як і в брата. Джаспер сів поруч із нею, розглядаючи двір. Його велике тіло трохи сутулилося. Я пошукала Кірана. Він підштовхував носом коричневого вольвена поменше. Я відкрила чуття і зосередилася на останньому. До мене ринула зерниста виснаженість. Відчуваючи гул у грудях, я проштовхнулася далі і знайшла індивідуальний шлях. Через нитку відчула... теплу текучу воду. Коричневий вольвен — це Ліра. Я переключила увагу на Кірана і пошукала, доки не знайшла примарний аромат кедра. Не маючи жодного поняття, як це працює, я направила по нитці свої думки. "З вами все гаразд?"

Кіран смикнув головою в мій бік. Коултон вів стомленого Сетті в стайню, де, я сподівалася, його завалять морквою і свіжим зеленим сіном. Через мить я відчула шепіт Кірана. "Ми втомилися, але з нами все добре".

Я зіщулилася від відчуття, що збиває з пантелику: я відчувала його слова.

"Відпочиньте", - відправила я йому. Це була не пропозиція, скоріше вимога. Мені здавалося, що всі вони залишатимуться насторожі, доки Піднеслися близько.

«Відпочинемо. - На мить його присутність зникла, а потім я відчула дотик його думок до моїх. – Мейя льєса».

Я примружилася.

- Ти спілкуєшся з кимось із вольвенів? – поцікавився Кастіл, обійнявши мої плечі.

Він простежив за напрямом мого погляду туди, де Кіран грайливо куснув Ліру.

– Так. - Я дозволила йому повести мене до східного кута Стігійської фортеці. - Хотіла переконатися, що вони відпочиватимуть і не патрулюватимуть.

Він стиснув моє плече. Ми пройшли критим переходом і повз замкнених кімнат.

- Я дуже заздрю цій здібності.

- А тебе не турбує, що ми можемо говорити про тебе без твого відома? – піддражнила я, коли ми підійшли до тераси наприкінці переходу.

Там, як я пам'ятала, стояв шезлонг і низенькі крісла.

- Чого б це? - Кастіл відчинив двері, і нас вітали аромати лимона та ванілі. - Упевнений, ти відгукнутишся тільки захоплено.

Я засміялася.

– Твоя самовпевненість – дуже завидна здатність.

Він пирхнув і зачинив за нами двері.

– Відпочинь перед тим, як принесуть їжу.

– Я не можу відпочивати.

Я пройшла через знайому вітальню, де легко можна було уявити Аластіра, що сидить на дивані. Зупинилася біля входу до спальні і на мить повернулася тієї ночі, наче на вічність назад, коли ми з Кастилом нарешті перестали прикідатись.

– І навряд чи зможу їсти.

-Хоч би спробуй. - Кастил підійшов до мене.

- Сам спробуй, - пробурчала я.

- Я спробую, але без тебе не зможу. А оскільки ми не збираємося прямо зараз відпочивати, можемо поговорити про вечір.

Я обернулася до нього. Він стягував чоботи.

- Гаразд. Про що ти хочеш поговорити?

Він вигнув брову, ставлячи чоботи поряд із кріслом.

– Нам треба бути обережнішими у розмові з твоїм братом. Існує велика ймовірність, що їм відомо, хто ти по крові. Але вони не знають, що твої здібності змінилися. Йому не слід про це говорити. Що менше вони про нас знають, то краще.

Це дасть нам перевагу.

Я сіла на край крісла, повільно стягуючи чобіт.

— Це розумно.

І оскільки це дійсно було розумно, мені стало трохи погано.

— А що, як Ен... якщо він такий, як я пам'ятаю?

— Навіть у цьому випадку не можна давати їм жодної нової інформації.

Він помовчав, поки відстібав меч з лівого боку, а потім з правого й укладав їх на стару дерев'яну скриню.

- Я сподіваюся, що він такий, яким ти його пам'ятаєш, але навіть якщо так, не можна забувати, що він приїхав за дорученням Кривавої Корони.

— Я не збираюся про це забувати.

Я стягнула шкарпетки і залишила їх, скомкавши, поряд із взуттям, а Кастил свої шкарпетки повісив на чоботи.

Він кілька секунд пильно дивився на мене.

— Мої батько з матір'ю можуть мати рацію, і сьогодні на нас чекає пастка.

Я встала і почала ходити перед дверима на терасу.

- Знаю, але це не змінює того, що тут мій брат.

— А мабуть, Поппі, — заперечив Кастил. - Ті, що піднеслися, хочуть тебе повернути і точно знають, чим тебе залучити в пастку.

- Мені справді треба повторюватися? - Огризнулася я, проходячи повз нього у вітальню. Він пішов за мною. - Я розумію, що це може бути пасткою, але, як сказала, тут мій брат.

Я розвернулась і попрямувала назад до спальні.

- У нього послання від Кривавої Корони. Ми збираємося з ним зустрітися. І якщо ти намагаєшся зупинити мене зараз, коли ми пройшли весь шлях, ти будеш дуже розчарований.

— Я не намагаюся тебе зупинити.

- Тоді чого ти хилиш?

- Ти дивитимешся на мене і слухатимеш?

Я різко повернула до нього голову.

— Ось, я на тебе дивлюсь. І що?

Його очі люто спалахнули золотом.

— А чи слухаєш?

— На жаль, — париувала я.

- Грубо, але я не звертатиму на це уваги. - Він схилив голову, і на його щелепі засмикнувся м'яз. — Ти усвідомлюєш: те,

що ми робимо, є ризикованим.

- Ну звичайно. Так. Я не дура.

Він підняв брови.

— Hi?

Я примружилася.

- Я розумію ризики, Кастіл. Як і ти розумів, коли вирішив зображені смертного гвардійця.

- Це інше.

— Правда? Серйозно? Тебе будь-якої миті могли викрити і взяти в полон. І що тоді? Але ти все одно пішов на це, бо обробив це заради свого брата.

- Гаразд. Ти права. - Він ступив до мене. В його очах буріли цятки гарячого бурштину. — Я був готовий ризикнути життям...

— Клянуся богами, якщо ти скажеш, що не дозволиш мені йти на такий самий ризик, я тебе вдарю, — попередила я.

Він трохи посміхнувся.

— Моя улюблена загроза.

- Ця тобі не сподобається. - Я багатозначно глянула йому нижче пояса. - Повір мені.

Я відвернулася від нього і зробила крок. Раптом він з'явився переді мною. Я сіпнулася назад.

- Прокляття. Ненавиджу, коли ти так робиш.

- Ти знаєш, я ніколи не заважатиму тобі захищатися - брати меч чи лук і битися, - сказав він, ступивши вперед. Я не відступила. - Але також не дозволю тобі йти прямо в пастику.

- І якщо це пастика, невже ти думаєш, що я просто здамся і скажу: "Ось вона я"? — обурилася я. — Ти ж сам сказав — я можу себе захиstitи. Я не дозволю нікому забрати тебе чи мене, і, судячи з того, що вмію, я в цьому впевнена.

- Нещодавно ти не наважувалася застосовувати свою силу, - нагадав він. - Ти передумала?

— Так! - Я справді передумала. - Я використовую все, що в мене є, щоб я і ті, кого люблю, більше не потрапили до тих, хто піднісся.

- Радий чути.

— Ну а я рада, що ти радий. Якщо ти не намагався мене зупинити, тоді навіщо вся ця суперечка?

- Я лише пропоную тобі триматися остронь, поки ми не переконаємося, що небезпеки немає.

— Hi. - Я махнула рукою, перебиваючи його. - Цього не буде. Я не залишусь остронь. Ти залишився б, якби це був твій брат? Ці ризики переважили б твоє бажання підійти до нього, чи залишився б ти остронь?

Кастіл відкинув голову назад і різко вдихнув. Повисла тиша.

— Hi. Ці ризики не переважили б моє бажання, — зізнався він.

- Тоді чому ти намагаєшся зупинити мене? - Я дійсно не знала, чому він так робить. - Хто, як не ти, повинен це

розуміти?

- Я розумію.

Він обхопив мої плечі долонями. Від його шкіри до моєї пробіг статичний розряд.

- Я вже казав, що, на мою думку, Єн піднісся. Але в глибині душі ти цього не приймала і розумію чому. Тобі треба було вірити, що він міг залишитися смертним або стати таким, як ти.

Повітря, яке вдихнуло, обпалило горло. Не могла заперечувати нічого з того, що він сказав.

- Це має якесь відношення до справи?

- Коли ти дізналася, що він піднявся, ти так засмутилася, що втратила контроль над емоціями. Ти почала світитися і скликати вольвенів. - Він опустив голову так, що наші очі опинилися на одному рівні. - Вони відчули твій гнів, і, не знаю, чи помітила ти, але я цілком упевнений: якби ти наказала їм нападати, вони б підкорилися без вагань.

Я це помітила.

- І хоча маю визнати, що це досить вражаюча здатність, я боюся, що станеться, коли ти побачиш Єна і не впізнаеш його, - продовжив він, і мое серце стиснулося. - І я не боюся твого гніву чи того, на що ти здатна. Цього я взагалі не боюсь. Але боюся, що з тобою буде, якщо ти зрозуміеш – твого брата справді більше нема.

Я переривчасто вдихнула і на мить заплющила очі. Його турбота зігріла мене. Вона була така прекрасна.

- Ти справді готова до цього? - Він погладив мое обличчя. - Чи готова зробити те, що вважаєш за необхідне, якщо виявиш, що він перетворився на невпізнанну істоту?

Повітря, яким я дихала, продовжувало завдавати біль. Я вперлася руками в груди Кастіла, відчуваючи долонями, як сильно б'ється його серце. Підвела голову і побачила бурштинові цятки.

- Ти знаєш, я сподіваюся, що глибоко всередині нього тайтесь він колишній, але знаю - я маю бути готова до того, що там виявиться. І тоді мушу визнати, що від Єна нічого не залишилося.

Кастіл погладив мое обличчя.

- А якщо ти не будеш готова, коли дійде до того, щоб звільнити його від прокляття?

- Я зможу прийняти будь-який біль після того, як дам братові спокій, – запевнила я.

Нею пробіг легкий трепет.

- Я маю побачити брата.

- Знаю і, присягаюся, я не збираюся тебе утримувати. Не про це. Так, я хвилююся, що це може бути пастка. Як я сказав, вони точно знають, чим тебе привабити. Але на одну мить мені так захотілося не дати тобі піти до Єни. Просто... я сподіався, якщо це можливо, вберегти тебе від болю. Я думав... – Він похитав головою. - Не знаю. Що тобі, крім іншого, не доведеться мати справу ще й з цим. Але мені треба було знати. Життя не чекає і підсовує нову головоломку ще до того, як ти вирішиш попередню.

- Хоча було б непогано, якби вона зачекала. - Я різко вдихнула. - Я впораюся, що б не сталося.

Кастіл притулився чолом до моого чола.

- Але ти поняття не маєш, на що схожий цей біль. А я – знаю, – прошепотів він. - Знаю, як це: вбивати того, кого колись любив і поважав. Цей біль завжди тут.

Розуміючи, що вінкаже про Ши, я встояла перед поривом забрати його біль.

- Але ж вона зменшилася?

- Так. З кожним роком слабшала потроху, і почала зменшуватися швидше, коли я зустрів тебе, – зізнався він. – І це не брехня.

Я вчепилася в його сорочку.

- І моя зменшуватиметься, бо в мене є ти.

Він проковтнув, а потім притягнув мене до грудей і обійняв.

- Знаю, це егоїстично з моого боку, але не хочу, щоб ти носила такий біль.

- Те, що ти цього не хочеш, - одна з причин, чому я люблю тебе.

Я наблизила губи до його губ, тому що слів було замало.

Поцілунок подяки швидко перетворився на щось більш вимогливе. Стрімко вийшов з-під контролю, хоч, напевно, це особливість усіх поцілунків. Вони створені не для того, щоб контролювати їх.

Я не помітила, як йому вдалося так швидко мене роздягнути, але була зовсім голою на той час, коли стягнула з нього через голову сорочку. Він затиснув мене між стіною та своїми грудьми. Мене з головою захлеснули відчуття, що походять від його теплої шкіри.

Ікла дряпнули моє горло, а руки ковзнули вниз, і одна зупинилася на моїх грудях, а інша затрималася між грудями там, куди потрапив болт. Не залишилося жодних слідів, але я знала - він ніколи не забуде, де саме була рана. Рука продовжила шлях по м'якості моого живота та шрамів, ковзнула між стегон. Він розчепірив пальці і подушечками зачепив мій центр, чому я здригнулася всім тілом.

- Ти знаєш, що я зголоднів? - Він полонив мої губи в швидкому, що обпалює поцілунку, поки інша рука дражнила ниючий сосок. - Поппі?

Його волосся лоскотало мою щоку. Я проковтнула.

- Що?

- Ти взагалі слухаєш мене? - Він куснув моє горло, і я затремтіла. – Чи ти не здатна слухати?

- Цілком.

Я повністю зосередилася на тому, як його пальці обхопили мій сосок, а інша рука ліниво погладжує між стегон.

- Я цілком здатна ... - Я ахнула, вчепившись у його плечі, коли він просунув у мене палець. – Слухати.

Він усміхнувся мені і почав повільно рухати пальцем туди-сюди, поки я не стала задихатися.

- Отже? Знаєш, чого я жадаю?

Мене дивувало, як швидко він мене відволік. Насолода клубилася, проникаючи все глибше.

- Чого?

- Медовий дині, - прошепотів він мені в губи, прискорюючи темп. Він схилив голову. – Я можу жити одним твоїм смаком. Присягаюся.

Ця порочна клятва прокотилася мені, і мій пульс різко прискорився. Він підняв голову і просунув усередину ще один палець. Його очі яскраво горіли і були сповнені зухвалих обіцянок. Він рухав пальцями і, не відводячи очей від моїх, спостерігав, вбираючи кожне легке зітхання і трепет моїх вій, не дозволяючи мені відвернутися і втекти від створюваного ним шаленого припливу відчуттів.

Втім, я й не хотіла нікуди втікати.

На його правій щоці з'явилася ямочка. Він потирав великим пальцем моє чутливе місце, а очі його спалахували, коли я переривчасто втягувала дихання. Він почав виводити ледачі круги навколо затверділого соска, майже торкаючись його, але щоразу в останній момент відводячи руку.

- Кас, - видихнула я.

— Люблю, як ти це кажеш. — спалахнули і закружляли золоті іскри. — Люблю, коли ти так виглядаєш.

— Знаю.

Мої стегна рушили вперед, але він притис іх.

- Стій смирно, - хрипко наказав він. Його великий палець зробив дражливе коло. - Я ще не надивився на тебе. Знаєш, яка ти прекрасна? Я тобі сьогодні про це казав?

Я була майже певна, що казав.

— Яка дивовижна... Коли твої щоки палають, а губи припухли... Прекрасна.

Як я могла не почуватися прекрасною, коли знала, що він вірить у свої слова? Я ніби горіла зсередини. Я провела руками по його грудях. Захоплена, як б'ється його серце під моїми долонями, напружилаася в його обіймах, потерпівшись губами об його губи. Він навалився на мене, притулившись своїм збудженням до моого стегна, і поцілував.

- З цією спрагою треба щось робити, - сказав він, і це стало єдиним попередженням.

Він прибрав руку від моїх ніг, і я не встигла запротестувати, як він опустився на коліна.

- Я можу цілу вічність простояти перед тобою на колінах, - сказав він, і його очі горіли бурштиновим світлом.

— Це буде втомлює.

Кастіл притиснув великий палець до грудки нервів, і я скрикнула, а мої стегна вигнулися під його рукою.

- Ніколи, - сказав він.

Його рот зімкнувся на мені, і він зробив мовою щось витончене. Я скрикнула після його чуттєвої атаки. Моя спина вигнулась настільки, наскільки він дозволив.

Я хотіла більше.

Хотіла більшого для нас обох. Не лише для себе.

Може, через те, що вже сталося, і те, з чим я скоро зіткнуся. Може, через жар його рота. Або я просто усвідомила, що потребую його. Потрібна, щоб нагадати нам обом: як би не закінчилася сьогоднішня ніч, ми живі, ми тут, і ми разом. І нічого цього не змінить.

Усі ці причини могли визначити мої дії. Дати мені силу керувати своїми бажаннями, ситуацією та Кастілом – і довести, що я можу впоратися з ним, коли він спокійний і коли неприборканий; коли сповнений любові і коли нестерпний.

Я відштовхнулася від стіни і схопила його за волосся. Не була впевнена, здолала я його чи просто застигла зненацька. Неважливо. Обвивши його шию, я змусила його встати, притягla його рота до моого і відчула на губах його смак. Пхаючи його вперед, я розстебнула його штани і допомогла їх позбутися. Коли ноги Кастіла вдарилися об ліжко, я штовхнула його.

Він сів і, піднявши брови, дивився на мене.

- Поппі, - видихнув він.

Я поклала руки йому на плечі і поставила коліна з обох боків від його стегон.

- Я хочу тебе, Кастіл.

Він затремтів.

- Я твій. Я завжди буду твоїм.

І він був моїм. Він перемістився піді мною, і я опустилася на нього, задихнувшись, коли ми стали одним цілим.

Тремтячи, я обвила однією рукою його шию, запустила пальці в його волосся і притулилася чолом до його чола, а іншою рукою взялася за його передпліччя. Я почала рухатися, повільно погойдуючись на ньому. Жар заповнив мої груди, уgnездився між стегон гарячим, ниючим болем. Я ахнула, і мое дихання торкнулося його губ.

- Доведи, - наказала я. - Доведи, що ти мій.

Він не вагався жодної миті. Його рот злився з моїм, поцілунок приголомшив своєю силою так, що в мене перехопило подих. Все мое тіло напружилося. Я піdnімалася і опускалася, і так само жадібно пила з його губ, як він – з моїх. Тонкі жорсткі волоски його грудей лоскотали мої соски.

- Твій. - У його трохи відкритих очах горіла спрага.

- Зараз. Навіки. Назавжди.

Я міцніше вчепилася в його волосся. З кожним рухом моїх стегон він торкався місця всередині мене, від якого по всьому тілу котилося задоволення. Я засувалася швидше, стогнула і нахиливши до нього. Здригнувшись, я випустила його руку і погладила його по грудях. Мої вени затопило шаленство, а тертя його твердості розпалило вогонь. Я поцілувала, жадібно, втягуючи його губу, його язик. Він схопив мене за стегна, піdnімаючи свої назустріч моїм поштовхам.

- Треба було знати. - Він часто дихав. - Тобі подобається так робити.

- Мені подобається... подобається це робити, - прошепотіла я. - З тобою.

Він обхопив мій зад і став сильніше розгойдувати мене на собі.

- Так, тобі подобається. - Він притис мене до себе міцніше, так що між нами не залишилося місця навіть для дихання. - Пообіцяй мені.

Пульсуюча напруга в мені закручувалася. Я спробувала відірватись, але він утримав мене.

- Що завгодно, - прохрипіла я, впиваючись нігтями в його шкіру. - Що завгодно, Касе.

- Якщо Ен став таким, як ти боїшся, і дати йому спокій буде небезпечно... - почав він, і мое серце підскочило. Він провів рукою по моїй спині, взяв у кулак волосся і притягнув мою голову до своєї. - Пообіцяй, що якщо це буде ризиковано, ти не намагатимешся навіть намагатися. Чекаєш, поки загроза мине. Пообіцяй мені.

- Обіцяю, - вирвалось у мене.

Кастил підняв мене зі своїх колін і перевернув на живіт. Не встигла я зробити вдих, як він глибоко увійшов до мене. Моя спина вигнулась, я відкинула голову, і його ім'я хрипким криком зірвалося з моїх губ. Він гойдався на мені і терся стегнами об мій зад.

Я вигукнула непрохане слово – вимога, від якої запалали мої щоки.

- Сильніше.

- Сильніше?

– Так. – Я зігнулася, подавшись назад, назустріч його стегнам. - Будь ласка.

Він прогарчав лайку, і я відчула, як він смикнувся глибоко в мені.

- Я тебе люблю, - сказав він.

Я не мав можливості відповісти йому. Він просунув під мене руку та обхопив під грудьми. Його груди опустилися на мою спину, і він сперся на іншу руку - під моєю головою. І дав мені те, чого я хотіла, увійшовши сильніше.

Кастил був невтомний. Його тіло билося про мое. Ми стали двома вогнями, що палають яскраво і некеровано, загубилися в пожежі. Це було бажане божевілля, шаленство в нашій крові та наших тілах, і це було більше, ніж секс та пошуки задоволення. Ми брали один від одного і давали, падаючи і відлітаючи разом на тремтливих хвилях насолоди.

Коли тремтіння лягло і Кастил уклав нас на боки, моя обіцянка повернулася як мстивий привид, що попереджає, що я, можливо, не зможу його стримати.

* * *

Коли останні промені сонця ковзнули на підлогу, ми з Кастілом одягнулися в запасні чорні туніки, які я взяла з собою. Мені вдалося поїсти трохи смаженої курки, яку нам принесли, і ми освіжилися. Ще трохи часу я витратила, щоби заплести косу.

Невдовзі прийшла Вонетта. Її гарне обличчя було напружене.

- Вони тут.

Розділ 32

- Тільки один екіпаж і чотири охоронці, - говорила Вонетта, поки ми йшли по двору повз те місце, де ми з Кастілом стояли на колінах і обмінювалися клятвами. Вонетта зібрала кіски в тугий вузол на маківці, а руку тримала на рукоятці золотого меча на боці. – Інші, що піднеслися, залишилися в таборі.

– Охоронці – королівські лицарі? – уточнив Кастіл.

Вонетта кивнула головою. Полум'я смолоскипів уздовж стіни коливалося на вітрі.

Розглядаючи Хранительок на стіні, я помітила в місячному свіtlі товсту свіtlу косу - це була Нова. Вона тримала в руках два мечі, а поряд з нею стояла Охоронниця з цибулею.

– А мій брат? - Запитала я.

- Його не видно, але ми вважаємо, що він в екіпажі.

Біль у животі погрожував повернутися, і я змусила себе зберігати спокій. Бракувало ще почати світитися.

Коли ми підійшли до воріт, я побачила озброєних чоловіків із мечами та луками. Серед них я дізналася про тих, кому

допомагала після облоги. Вони вклонилися за нашого наближення. З тіні вийшли Кієран з Делано у вигляді вольвенів.

— Ви відпочили? — Запитала я Вонетту.

Вона кивнула, і ми побачили її батька та інших вольвенів.

— Відпочили. Сподіваюся, ви також.

На обличчі Кастіла з'явилася трохи помітна посмішка, і я сподівалася, що Вонетта її не помітила.

— Мені так шкода, — сказала я. — Мешканцям Межі Спеси ні до чого ці зайві тривоги.

- Ви ні в чому не винні, ваша високість, — заявила вона.

- Поппі, — поправила я. — Ми ж ... подруги, правда? — Мою шию залила фарба. — Я одягала на весілля твою сукню, і ...

Я осіклася: колишня невпевненість підвела свою мерзенну голову. Вонетта завжди була зі мною добра та привітна, але вона дружила з Кастілом і познайомилася зі мною, коли я збиралася стати принцесою. А тепер, коли я їхня льєса? Немов би повторювалася історія з Тоні, і я почувала себе ще більш безглаздо. Крім того, зараз був не час для цього.

- Не звертай уваги. Не знаю, чому я про це думаю, коли за воротами чекають Вознесіння.

— Напевно, це можна назвати реакцією ухилення, — пробурчав Кастіл.

Я кинула на нього застережливий погляд, і в нього з'явилася ямочка.

— Ми подруги, — з усмішкою сказала Вонетта. — Принаймні я думаю, що були. Рада, що ти теж так думаєш, бо інакше було б дуже ніяково.

Я полегшено зітхнула.

- Гадаю, це вже ніяково. Принаймні мені.

Я відчула веселощі з того боку, де чекав Кієран. Ось негідник.

- Не турбуйся з цього приводу. — Вона стиснула мою руку. Якщо вона відчула дивний статичний розряд, то не подала вигляду. — І не вибачайся за те, що відбувається сьогодні. Тут усі усвідомлюють ризики. Піднесені могли прийти будь-якої миті. Ми підготовлені.

Судачи з того, як швидко вони зібралися перед тим, як герцогиня Тірман спробувала захопити Межу Спеси, не було сумніву, що вони справді підготовлені.

До нас приєдналася Нова, що зійшла зі стіни. Світловолоса Хранителька притиснула кулак до серця і вклонилася до пояса. Місячне світло бліснуло на золотих обручах на її передпліччях.

- Який план? — Запитала вона.

Кастіл глянув на мене. Я мовчала, оскільки вирішила, що вона цікавиться докладнішим планом, ніж мій намір не втрачати контролю над емоціями.

- Кієран і Делано підуть з нами, — сказав Кастіл. — Нетто, знаю, що ти чудовоправляєшся з клинком, тому хочу взяти і тебе. І тебе, Ново.

Обидві кивнули, а Нова сказала:

- На стіні стоять лучники, а за воротами в гаю ховаються кілька вольвенів.

— Чудово, — озвався Кастіл. Я почала говорити, але зупинилася. Кас це помітив. — Що?

— Мені просто... цікаво, чому ти вибрал тільки Кієрана та Делано у вигляді вольвенів та Вонетту з Новою. — Мої щоки потеплішали, коли я перевела погляд із однієї дівчини на іншу. — Я не сумніваюся у вашій майстерності. Знаю, що ви обидві дуже вмілі, тож, будь ласка, не сприймайте моє запитання як сумнів у вас. Я лише намагаюся зрозуміти стратегію.

Я сказала правду. Мені було цікаво, чому Кастіл іде до Вознесених без усіх вольвенів і всіх озброєних солдатів, які ми маємо.

— З двох причин, — почав Кастіл, а я відкрила чуття і з полегшенням виявила, що від Нової та Вонетти не виходить ні гніву, ні роздратування. — Їм не потрібно знати, наскільки добре ми організовані. Що менше вони побачать, то краще. Це дасть нам елемент несподіванки, якщо буде потрібно.

Я кивнула.

— Це розумно.

— І, як ти знаєш, ні піднесені, ні жителі Соліса не очікують, що жінки можуть бути так само вправні в бою, як чоловіки. Це так міцно засіло в них у головах, що навіть ті, хто чув про бойові вміння Охоронців, не побачать у них погрози.

Мені слід самій збагнути.

— Дотримуватися таких переконань — сумна помилка.

— І ми скористаємося цією помилкою, — заявила Нова.

Я сподівалася, що Хранителька більше не вважає, ніби я відволікатиму чи послаблюватиму Кастілу.

— Дякую за пояснення. — Я взяла цю інформацію на замітку.

Кастіл подивився на мене.

— Ти готова?

Зробивши неглибокий вдих, я кивнула, бо мусила б, хоч насправді не була готова.

— Так.

— Твоя обіцянка. — Він ступив до мене ближче і опустив підборіддя. — Не забувай його.

— Не забула, — прошепотіла я.

Вольвенський кінджал на стегні раптом став важким. Якщо Єн перетворився на те, чого я боялася, буде практично неможливо піти від нього, не знаючи, коли мені ще нагодиться можливість.

— Ти можеш, — сказав Кастіл.

Поцілувавши мене в лоб, уяв за руку і повернувся до чоловіків біля воріт. Після його кивка важкі ворота зі стоном відчинилися, скречочучи по каменю.

По обидва боки дороги горіли смолоскипи, кидаючи моторошне свічення на багряний екіпаж без вікон, на боці якого красувалася емблема: коло, пронизане стрілою. Королівський герб.

Йен подорожував в екіпажі Кривавої Корони. До горла підступила нудота.

Поруч із запряженими в екіпаж кіньми стояли два гвардійці у чорній броні та чорних накидках. Ще двоє застигли біля

зачинених дверей, міцно стискаючи мечі. На цих лицарях були нові деталі одягу. Шоломи, прикрашені плюмажами з кінського волосся, відливали червоним у місячному свіtlі. Верхню частину обличчя закривали червоні маски з прорізами для очей, що приховували риси. Вони нагадували маски, що носять на Ритуалі.

— Маски, — прошепотіла за нашими спинами Вонетта. - Цікавий вибір.

— Ті, що піднеслися, люблять ефектність у всьому, — зауважив Кастіл, і він мав рацію.

Моє серце билося як шалене. Кастіл переплів свої пальці з моїми, і ми рушили вперед, що супроводжувалися ззаду Кіераном з Делано, а з боків — Вонеттою та Новою.

Під чоботами хрумтів гравій. Я нічого не відчувала від королівських лицарів. Ми зупинилися за кілька футів від екіпажу. Лицарі, що дали обітницю мовчання, не промовили жодного слова. Принаймні ці. Ті ж, що приїжджали до Нового Притулку, багато чого говорили.

Кастіл заговорив першим. У його тоні прозирала байдужість:

— Нас звали. Ми прийшли.

Минула мить тиші, потім з екіпажу почувся тихий стукіт. У мене перехопило подих, а один із лицарів відчинив двері.

Час ніби сповільнівся. З екіпажу висунулась покрита плащем рука, і бліда кисть взялася за двері. Моє серце зупинилося. З екіпажу вилізла довга худорлява постать і ступила на дорогу. Чорний плащ упав навколо ніг, одяgnених у темні штані. Зі складок плаща показалася біла сорочка. Я не дихала, коли фігура обернулася до мене і я підняла погляд. Волосся у свіtlі смолоскипів відливаво червоно-коричневим. Гарне овальне обличчя та гладка щелепа. Повні губи не вигнуті в хлопчацькій посмішці, як я пам'ятала, а стиснуті в тонку лінію.

Єн.

О боги, то був мій брат. Але, перевівши погляд, я побачила його очі, які раніше часто змінювали колір від карего до зеленого, залежно від освітлення. Тепер вони здавались бездонними та непроглядно-чорними.

Очі піднесеного.

Він нічого не говорив, тільки дивився на мене з абсолютно непроникним виразом обличчя, і напружене мовчання простяглося між нами, як розпалена прірва.

Я відчула, як у моїх грудях росте тріщина. Мої руки обм'якли, але Кастіл тільки сильніше стиснув мою долоню, нагадуючи, що я не одна, що він вірить — я витримаю, бо можу. Я змусила себе набрати повітря у легені.

"Я можу".

Я підняла підборіддя та почула свій голос.

- Йен.

Він моргнув, і навколо його рота щось смикнулося.

- Поппі, - сказав він.

Моє серце трохи тріснуло. Голос був м'який і легкий, як повітря. Його голос. Куточки його губ трохи піднялися в майже знайомій посмішці.

— Я так хвилювався.

Хвилювався? Правда?

- Зі мною все добре, - сказала я, здивувавшись, як рівно звучить мій голос. – А з тобою? З тобою ні.

Він схилив голову набік.

- Зі мною все добре, Поппі. Це ж не мене захопив Темний і тримає у заручниках.

— Я не заручниця, — перебила я. Мене пронизала гаряча червона стріла гніву. Я вчепилася в неї, оскільки це було краще, ніж наростаюче горе. - Зі мною мій чоловік, принц Кастіл.

— Чоловік?

Голос Єна огрубів, але інтонація була награною. Мабуть, ті, що піднеслися, можуть виявляти сильні емоції на кшталт гніву чи пожадливості, але занепокоєння? Співчуття? Ні. Він ступив уперед.

— Якщо це фарс, я...

Праворуч від мене пролунало попереджуvalьне гарчання, і Кієран подався вперед. Єн різко зупинився і витрішив очі на вольвена.

— Боги богів! - Вигукнув він, і справді голос у нього був здивований ... може, навіть благоговійний. – Вони справді величезні.

Кієран вишкірився, гарчав, і напружився. Я зосередилася на ньому та відкрила нитку – наш зв'язок. "Все в порядку".

Я боялася, що Кієран мене не почусі і кинеться на Єна, але гарчання стихло.

- Моя дружина прийшла з власної волі, - заговорив Кастіл, і від нудьги в його голосі не залишилося й сліду. – І хоча мене бавить ця зустріч, я не зазнаю наклепів щодо законності нашого шлюбу.

- Звичайно, ні. – темний погляд Єна перемістився на принца. У його рисах виникла твердість, якої раніше не було. — Чого насправді сподівається досягти Атлантія, захопивши мою сестру?

По моєму хребту пробігла хвиля настороженості, а лицар ліворуч від Єна повернув до нього голову. Я здивувалася, що Єн назав мене не так, як усі піднесені. Чи не Дівою. Крихітна іскра надії повернулася.

— Атлантія хоче цього досягти, — відповів Кастіл. – Але я отримав від цієї спілки все.

Єн витрішився на нього, зсунувши брови. Потім перевів погляд на мене і зробив кілька нерішучих кроків уперед. Вольвени дозволили.

— І я маю повірити, що ти з доброї волі вийшла заміж за монстра, який у відповіді за смерть наших батьків?

— Я щаслива з принцом, який, як ми з тобою знаємо, не має жодного відношення до смерті наших батьків.

Єн похитав головою, піднявши брови.

- Можу тільки уявити, чого тобі наговорили, щоб ти залишилася поряд з ворогами, які відповідають за стільки жаху і болю. Я не триматиму на тебе зла за це. Як і корона. Королева і король так хвилювалися за тебе, і ми так сподівалися, що звільнимо тебе в Пустошах.

— Мене не треба звільняти. - Укутавшись в гнів, що охопив мене, я самовдоволено посміхнулася. – Упевнена, вони дуже стурбовані тим, що втратили свій мішок із кров'ю.

- Поппі, це не...

- Ні, - перебила я, вивільняючи руку з хватки Кастіла. – Я знаю правду про тих, що піднеслися. Знаю, як виходять Спрагли, знаю, чому вони тримають принца Маліка і для чого збираються використовувати мене. Так що давай не

вдавати, ніби я перебуваю в невіданні. Як і ти. Кривава Корона – ось корінь зла, що терзає народ Соліса. Вони гнобителі, а не герої.

Минула мить.

- Лиходій завжди постає героєм у своїй історії, хіба не так?

- Не в цій, - заперечила я.

Єн довго мовчав, потім промовив:

– Я хотів би з тобою поговорити. - Його темні очі глянули на штурм, що зароджувався поряд зі мною. - Наодинці.

- Цього не буде, - сказала я, і тріщина в серці ще трохи розширилася.

– Бо не довіряєш мені? - Куточек рота Єна смикнувся. – Чи тому, що Темний не дозволить?

У Кастіла вирвався похмурий сміх.

- Ти погано знаєш свою сестру, якщо думаєш, що їй можна завадити робити, що вона хоче.

Хоча він якраз угадав. У моєму серці з'явилася ще одна тріщина. Єн знову знав мене як молодшу сестричку, а потім як Діву. Він знову знав мене в ті часи, коли я робила те, що говорили. І, боги, я хотіла, щоб він дізнався мене тепер – дізнався мене справжню.

Але бачачи нелюдську холодність у його рисах, я розуміла, що цього ніколи не буде.

Мені хотілося кричати.

Мені хотілося сісти тут і розколотися. Це б не змінило істоти, що стоїть переді мною, але мені стало б краще. Принаймні тимчасово. Але мені не можна було так чинити. НЕ тут. Не найближчим часом. Я згадала маті Кастіла і зробила те саме, що й вона у моїй присутності. Я обгородила себе так, що в мене пробилася лише одна нитка горя.

Переконавшись, що тримаю цю нитку під контролем, я зробила крок до Єни.

- Ти мій брат. Я завжди буду тебе любити. - Мій голос здригнувся. - Але ти маєш знати, що вони роблять із дітьми, яких забирають на Ритуалі. Чи не для служби богам. Як ти можеш з цим упокоритися? Єн, якого я знала, прийшов би в жахах, дізнавшись, що вбивають дітей, вбивають уві сні невинних людей – і все для того, щоб годувати Вознеслихся.

На його обличчі щось промайнуло, але зникло надто швидко, і я не була певна, що мені не здалося. Його риси розгладилися.

- Але я піdnіssя, Поппі.

Я завмерла, переводячи подих. До моєї спини пригорнулося тепле тіло Кастіла.

- А Тоні? – хрипко запитала я.

- Тоні в безпеці, - відповів він рівним тоном. - Як і брат Темного. Про них добре дбають.

- І ти чекаєш, що я в це повірю? – обурився Кастіл, і його гнів злетів.

- Доведеться. Ви обидва можете переконатись у цьому самі. - Словами Єна були схожі на крижаний дощ. – Ось навіщо я приїхав.

Іскра надії згасла, і я придушила трептіння. Тепер у тоні Єна не було нічого знайомого, а його слова означали більше, ніж він говорив. Він приїхав не з неспокою.

— Привіз послання від Кривавої Корони? - Видавила я.

Він кивнув головою.

— Справжня королева просить зустрічі з принцом та принцесою Атлантії.

- Справжня королева? - Я мало не розсміялася і здивувалася, що не засміялася Кастіл. Я подивилася на нього. Його гарні риси загострилися. - Смішно, ми теж хочемо поговорити з фальшивою королевою.

- Тоді вона буде рада дізнатися, що ви зустрінетесь з нею через два тижні, щоб обговорити майбутнє. У королівській резиденції у Дубовому Емблері.

Він згадав невелике портове місто перед самими Пустошами.

- Зрозуміло, вона доповнює цю пропозицію обіцянкою, що жодному з вас не завадуть шкоди, і сподівається, що ви надасте честь прийняти її пропозицію і залишите війська, які стягнули на півночі.

У мене впало серце, а від вольвенів і Кастіла я відчула холодний подив. Звідки вони знають?

— Так. — Єн усміхнувся, і це мене злякало: я побачила кінчики ікол, що виступали з нижнього та верхнього рядів зубів.

— Король із королевою знають про стягнуті війська. Вони сподіваються, що майбутня зустріч запобіжить непотрібному кровопролиттю.

Він глянув на Вонетту:

- Радий, якщо ти приєднаєшся.

Мої брови поповзли на чоло. В юності Єн любив пофліртувати, але хіба зараз він не одружений? Але він майже не говорив про свою дружину, а я ніколи не бачила проявів любові між парами, що піднеслися.

— Спасибі, я утримаюся, — сухо відповіла Вонетта, і я відчула від Кісрана злість.

- Шкода, — промовив Єн. — Я сподівався продовжити нашу розмову.

— А я — ні, — пробурчала вона.

Мені стало цікаво, що за розмову він мав на увазі.

— Чому ми маємо довіряти цій пропозиції? - Запитала я.

Кастіл мовчки пересунувся і знову став поряд зі мною, чому лицарі теж зробили крок вперед.

Єн підняв руку, зупиняючи лицарів.

- Тому що Кривава Корона не хоче розв'язувати нову війну, — відповів він. — Яку вам не виграти. Сподіваюся, це ви розумієте.

— Ми б із цим поспоречалися, — сказав Кастіл.

— Ось якраз і поспоречаемось. - Єн схилив голову. - Але ви повинні знати: якщо ви прийдете з поганими намірами, будете знищені не тільки ви, а й Атлантія - починаючи з Межі Спеси.

Моє горло розлютило, і я вчепилася в руку Кастіла. По ньому пробігало легке трептіння. Він нахилив підборіддя, і риси його обличчя були різкішими. Я стиснула його передпліччя, і він на мить опустив погляд на мою руку, ніби не знаючи, хто до нього торкнувся. У нього пішло кілька секунд, щоб упоратися з гнівом.

— Кривава Корона самовпевнена, — сказала я так само байдуже, як і Кастил на самого початку. Темні очі зустрілись із моїми. — Це означає, що королева насправді не знає скільки військ зібралося на півночі.

Зважаючи на те, що я й сама не знала, це був блеф.

- Сестра, - вкрадливо промовив Єн, чому в мене всередині все перевернулося. — У вас можуть бути сотні тисяч солдатів, половина з яких — вольвени більші за ті, що стоять переді мною, але ви не здолаєте те, що створила королева.

Збита з пантелику, я дивилася на нього.

- Йєне, а що створила королева?

- Сподівайтесь, що ви цього ніколи не дізнаєтесь.

— А я хочу дізнатися, — наполягала я.

- Ще більше лицарів? - Кастил кинув зневажливий погляд на тих, що стояли за спиною Єна. — Якщо так, то нам немає про що турбуватися.

— Ні. - Єн продовжував усміхатися, а лицарі ніяк не відреагували на випадок Кастила. — Вихідці — не лицарі. Вони не піднеслися, не смертні і не атлантіанці. Вони набагато більше... унікальні.

Вихідці? Я гадки не мала, що це може бути.

- Мені час їхати. Шлях у столицю неблизький. Побачимося у Дубовому Емблери. - Він перевів погляд на мене. - Хотілося б обійти тебе, Поппі. Сподіваюся, ти зможеш відсунути убік наші відмінності і вчинити мені цю милість.

Я підвела голову. Вага вольвенського кінджала нагадувала про клятву, яку я дала собі, і про обіцянку Кастилу. Йен... більше не був моїм братом. Іноді він дивився, але ці секунди нічого не означали. Його більше не було.

Я кинула погляд на лицарів. Вони ніяково переступали, очевидно, не в захваті від прохання Єна і того, як далеко він від них стоїть. І я відчувала настороженість від моїх супутників, особливо від Кастила.

Це може бути мій шанс. Я буду досить близько, щоб встремити кінджал. Навряд чи він чекав на це. Я це могла зробити. Серцем я знала, що можу. Але ж ризик? Кастил з іншими легко впорається із чотирма лицарями. У цьому я ні секунди не сумнівалася, але що, якщо Кривава Корона візьме наші дії за оголошення війни, а Єн говорив правду про цих вихідців? Що, якщо мій вчинок розв'яже війну, яку ми з Кастилом намагаємося запобігти?

Я цього не хотіла.

Полегшення боролося з розчаруванням настільки сильним, що, здавалося, я встремила кінджал у себе. Однак я хотіла б нести провину за те, що дозволила братові продовжувати існувати в цій формі, ніж звалила б на себе відповідальність за безглазду загибель багатьох людей.

- Все добре, - сказала я Кастилу, виступаючи вперед. - Він не завдасть мені шкоди.

Єн трохи спохмурнів, але я сподівалася, що Кастил мене зрозумів. Від моїх супутників виходила настороженість, і, можу присягнутися, від вольвенського кінджала теж. Прогнорувавши їх усіх, я зупинилася перед Єном. Він більше не пах морем та сонцем. Натомість я вловила квітковий аромат дорогої одеколону. Шкіра Єна була холодна навіть крізь сорочку, і коли він обійняв мене, все це здавалося неправильним. Я заплющила очі і на секунду уявила, що це Єн, якого я пам'ятаю, що я обіймаю брата і з ним усе гаразд.

- Поппі, слухай мене, - прошепотів він, і я розплющила очі. — Я знаю правду. Розбуди Ніктоса. Тільки його варти можуть зупинити Криваву Корону.

- Ну-у ... - Протягнув Джаспер.

Ми сиділи в одній із кімнат за Великою залою фортеці. Делано і Ліра виrushili за Вознеслими - переконатися, що ті поїхали, але всі інші зібралися тут.

- Це було несподівано, - додав Джаспер.

Я мало не розсміялася, але вирішила, що це недоречно. Я вже пройшла доріжку на кам'яній підлозі, ходячи по кімнаті туди-сюди. Мені не сиділося, поки думки металися в голові, а емоції змінювалися від смутку до надії та недовіри.

Йен все ще існував.

Щоб сказати те, що він сказав, він мав залишатися собою. А я... могла штурнути його кинджалом. У мене всередині все скрутилося. Йен все ще існував. Боги богів, я хотіла кричати від радості і одночасно впасти на коліна і заридати, тому що він залишається собою в оточенні тих, що піднеслися. Я не могла дозволити собі думати про це. Він розумний і хитрий. Очевидно, він виявився сильнішим, ніж я думала, бо вижив.

Але на що вказує те, що Єн залишився собою? Він здатний так переконливо вдавати заради виживання, якщо його піднесли зовсім недавно. А значить, можуть бути й інші такі самі - багато.

- Як ви думаєте, що це за сторожі Ніктоса? - Запитала я.

- Не знаю. - Кастіл стежив за мною, сидячи на місці. - Важко уявити, що варти його залишать.

Нова, що стоїть біля дверей, насупилася.

- Думаєте, він сказав правду? Це не пастка?

- Він сказав, що знає правду, - відповіла я їй - і всій кімнаті. Кастіл стояв досить близько, щоб чути шепті моого брата. Решта - ні. — Мабуть, він мав на увазі тих, що піднеслися.

- Не схоже, що він знає правду про піднесених, - похмуро зауважив Джаспер. - Він говорив так само, як будь-який, що піднявся, який мені траплявся.

- Мабуть, він прикидався, - сказала я.

- Тоді він дуже гарний актор, - повернув літній вольвен.

Гарний, але ми мали на увазі різні ситуації.

- У дитинстві Єн складав казки і розповідав мені. Він знову почала ходити, смикаючи косу. - Коли він розповідав ці казки, він передавав їх в обличчях, з різною вимовою та манерами. У нього добре виходило - досить добре, щоб почуватися на сцені як у дома.

- Я ледве почув, що він шепотів Поппі, - додав Кастіл. - Лицарі почути ніяк не могли.

Я кивнула.

Він зробив так, щоб вони не чули. Ось навіщо відійшов від них так далеко - настільки, що вони занепокоїлися.

- Правда чи ні, але одне те, що Єн взагалі заговорив про Ніктоса, наводить мене на думку, що він знає про твоє проходження, - почав Кієран, припавши до столу, на краю якого сиділа його сестра, поставивши ноги на стілець. - Це означає, що Кривава Корона, швидше за все, теж знає. Не дивно, але це також може означати, що вони мають уявлення про твої здібності.

- Можливо. - Я дала спокій косу, але почала терти великий палець. - Я хочу сказати: схоже, що вони організували мое творіння.

Я не стала вдаватися до деталей. Дивно, як добу тому я була вражена звісткою, що Малек - мій батько. Тепер ця новина замінилася набагато важливішими і стала здаватися несуттєвою.

— Тоді у них, мабуть, є припущення щодо того, у що розвиваються мої здібності. Але що то за вихідці? Ніколи про них не чула.

- Я теж, - підхопив Кастіл, що турбувало, оскільки він провів якийсь час у столиці відносно недавно.

- Але чим би вони не були, це щось дуже погане, адже Єн сказав, що їх не зможе здолати навіть велике військо.

— Якщо він сказав правду, — нагадав Кієран.

- Може ні. А може, так. - Кастил скосив очі, спостерігаючи за мною, і провів великим пальцем по нижній губі. - Розбуди Ніктоса.

Наші погляди зустрілися. Сказане моїм братом звучало дико, щоб навіть міркувати над цим, але...

- Сумніваюся, що будь-який бог зрадіс, якщо його розбудити, а тим більше - Ніктос, - втрутилася Вонетта. - А якщо він сказав це, сподіваючись, що бог тебе знищить?

Від цієї думки у мене всередині все перевернулося. Прогнівити бога - надійний спосіб стерти мене з лиця землі. Але я згадала, що казала герцогиня Тірман. Що я досягла успіху там, де провалилася королева Ілеана. Чи могло це бути пов'язане з Ніктосом?

Навряд чи. Герцогиня говорила про Атлантію, і я вірила, що Єн намагається нам допомогти.

— Але кривавій Короні Поппі потрібна жива, — нагадав Кастіл. — І вони хочуть побачити її на тій зустрічі. Якщо плану тому, щоб її вбив розбуджений Ніктос, навіщо призначати зустріч?

- Гарне питання. - Вонетта постукувала пальцями по колінах, переводячи погляд з мене на Кастила. - Ви серйозно думаете про це? Розбудити Ніктоса?

Кастил не переставав дивитись на мене.

— Якщо Єн сказав правду, нам потрібні сторожі Ніктоса. У будь-якому разі Атлантія втратила елемент несподіванки щодо наших військ.

Я кивнула.

- А ти бував у Дубовому Емблері?

Він швидко перезирнувся з Кієраном, і на його губах заграла підступна усмішка.

— Ми там були. І захопили замок Червона Скеля.

Я підняла брови.

— Чи я хочу знати, що ви там робили і чим усе закінчилося?

Його погляд спалахнув.

- Напевно ні.

— Я лише скажу, що ті, хто називає Дубовий Емблер своїм домом, не нудьгуватимуть за кількома Вознесеними, — зауважив Кієран. - Можливо, тобі краще і більше не знати.

— Бude розумно приїхати раніше, ніж на нас чекають, — запропонував Кастіл, і я кивнула.

- Згоден, - кивнув Джаспер. - Впевнений, що твій батько буде в сказі, коли почує, що Кривавій Короні відомо про атлантианські війська на півночі. - Він провів рукою по обличчю і глянув на Кастіла. - Прокляття!

Я завмерла і знову подивилася на Кастіла. Коли Єн виявив несподівану обізнаність, я не зрозуміла, звідки їм відомо. Тепер здогадалася.

- Аластир.

Кастіл стиснув щелепи.

- Виходячи з того, що казав мій батько, тільки Рада знала про справжню мету переміщення військ на північ. Люди вважали, що це вчення, але Аластир теж зінав.

- І він зв'язувався з тими, що піднеслися. — Я похитала головою. - Як він міг вирішити, що поділитися такою інформацією з піднесеними піде на благо Атлантії?

Джаспер пирхнув.

- Думаю, Аластир мав багато безглуздих переконань, але, може, він поділився в надії, що Соліс нападе первім і змусить Атлантію форсувати події? Запасний план на випадок, якщо інші проваляться.

На жаль, у цьому була логіка.

— Хто знає, що він міг їм розповісти?

Всі притихли, і в мовчанні, що настало, мої думки знову почали метатися між Єном і тим, що це означає для тих, що піднеслися, і нарешті зупинилися на предметі, про який я не дозволяла собі думати.

Корони.

Вже наведені в дію плани неможливо було зупинити після того, як стало відомо, що Йен не втілення зла і, можливо, інші піднесені - теж. Коли король дізнається, що Солісу відомо про атлантианські війська, це спровокує атаку. Йен і піднесені, подібні до нього, загинуть, якщо атлантианським військам супроводжуватиме успіх. А якщо ні, і ці вихідці виявляться чимось жахливим та могутнім, здатним знищити атлантианські сили? Тоді впаде не тільки Межа Спеси, а й усе королівство Атлантії. У будь-якому разі загинуть безневинні люди з обох боків. Я зупинилася біля Кастіла. Він допитливо глянув на мене.

Ми з Кастілом могли це зупинити.

А точніше, зупинити могла лише я.

Я дивилася на нього і мій пульс почав тішав. Я знала, що ми повинні зробити, що я повинна зробити. Підлога ніби пішла під моїми ногами. Усередині розцвіло зернятко паніки, і я покликала всі сили, щоб її погасити.

Кастіл простяг руку, і я вклала в неї свою.

— Що? — тихо спитав він.

- Ми можемо поговорити?

Він підвівся і швидко оглянув присутніх.

- Ми повернемось.

Ніхто не сказав жодного слова. Ми вийшли з кімнати і рушили порожнім Великим залом, де на стінах висіли

атлантіанські прапори.

- Куди ти хочеш піти? - Запитав Кастил.

- До затоки? - Запропонувала я.

Туди ми й попрямували. Кастил вів мене повз напівзруйновану кам'яну стіну. Яскраво світив місяць, повітря було набагато холодніше, ніж удень. Трава і ґрунт змінилися піском, і нас огорнув аромат лаванди.

Ми зупинилися на березі затоки з водою такою темною, що в ній відбивалися зірки. За чутками, Стигійська затока – це брама до Храми Вічності. Я придушила тремтіння від думки, що під цими тихими водами спить бог звичайних людей і закінчень.

- З тобою все добре? - Запитав Кастил.

Знаючи, що він говорить про Єну, я кивнула.

- Дивно. Коли я вирішила не давати Єну спокій, мене охопило полегшення та розчарування.

- Чому ти вирішила не робити цього? - Кастил відвів погляд від затоки і подивився на мене. - Я думав, що ти збираєшся це зробити.

- Я збиралась. Шанс був чудовий. Я була впевнена, що ви впораєтесь з лицарями. Але якщо не брати до уваги того, що ми поняття не маємо, хто такі вихідці, ми ще й намагаємося запобігти війні. Якби я покінчила з Єном, Кривава Корона сприйняла б це як оголошення війни і напала б на Межу Спеси. Я не могла ризикувати.

Він погладив мене по спині.

- Я пишауся тобою.

- Заткнися.

- Ні я серйозно. - Він трохи посміхнувся. - Ти хотіла цього до того, як Єн із тобою заговорив, коли вирішила, що він для тебе втрачений. Але потім ти думала не про свої бажання, а про те, як буде краще для народів Соліса та Атлантії. Мало хто б так вчинив.

- А ти так зробив би?

Він наморщив лоба, переключивши увагу на затоку.

- Не знаю. Хотілося б думати, що теж стримався б, але не можна сказати з упевненістю, доки сам не потрапиш у таку ситуацію.

Сріблясте місячне світло впало на вигин його обличчя, наче притягнуте до нього.

- То ти віриш, що Єн не такий, як інші? Що він сказав правду? - Запитала я.

Він довго не відповів.

- Я вірю в те, що має сенс, Поппі. Він наказав тобі розбудити Ніктоса, бо його варти можуть здолати Криваву Корону. Це має сенс тільки якщо він намагався нам допомогти. Не думаю, що це може допомогти кривавій короні. Як уже казав, ніщо не вказує на те, що вони хочуть твоєї смерті. Думаю, він намагався допомогти тобі, нам, ризикуючи сам. Якщо він добровільно йде на ризик, щоб допомогти сестрі, значить залишився тим самим. Звичайний піднесений шукав би вигоди тільки для себе. А він не такий.

Я на мить заплющила очі і кивнула. Впевненість Кастила в тому, що Єн залишився тим самим, стерла сумніви, які ще залишилися в мене, і мені стало легше.

— І це може означати, що деякі піднесені — молоді, як Єн, — за плечима яких немає довгих років контролю над спрагою крові, не безнадійні.

— Може.

- Атлантія готується до війни і готова вбивати всіх, хто піднявся. Твоя мати сказала, що якщо Єн не такий, як інші, це не має значення. Солдати не ризикуватимуть. - Я підійшла до решток пірсу і сіла на кам'яну плиту. — Не можу цього допустити. Ми не можемо цього допустити.

Кастіл повернувся до мене, мовчки зберігаючи.

Глибоко зітхнувши, я глянула на нього.

— Справа не лише у моєму браті. Так, він вагома причина. Я знаю, твоя мати хоче, щоб я прийняла корону з любові до Атлантії, але в мене мало часу, щоб її полюбити. Я не впевнена, чи має це значення зараз. Тому що я вже хочу захищати Атлантію та її мешканців. Я не хочу бачити, як їх використовують піднесені, або як вони гинуть на війні. І я не хочу бачити Соліс зруйнованим. Знаю, що ти цього не хочеш.

— Ні.

У мене затремтіли руки, і я затиснула їх між колінами.

— Я не вмію керувати королівством, але не маю сумніву, що можу навчитися. Ти так сказав. І твоя мати так сказала. Не знаю, чи готова до цього і чи зрештою стану доброю королевою, але хочу покрасти життя народів Соліса та Атлантії. Я вважаю, що піднесених необхідно зупинити. Я знаю, що для цього потрібно і це має щось означати, правда? Я маю вірити, що можливість запобігти війні варте того, щоб розібратися. Життя людей варте цього, в тому числі життя моого брата. Ти будеш поряд. Ми правитимемо разом, і твої батьки зможуть нам допомагати.

І, можливо, я полюблю Атлантію так само сильно, як люблять Кастіл та його батьки. Вона вже здавалася мені будинком, тому не було нічого неможливого. Але я відчувала провину. Я хотіла, щоб його мати схвалила причини, через які я вирішила прийняти корону. Я проковтнула, але ком у горлі залишився.

- Якщо ти захочеш. Якщо приймеш із радістю. Не хочу, щоб ти відчував, ніби тебе змушують, — продовжувала я, і він зробив до мене крок. — Ти казав, що в глибині душі знат — рано чи пізно це станеться, але я хочу, щоб ти робив це з власної волі, а не... бо я зробила такий вибір.

Я закінчила і, дивлячись на нього, чекала на відповідь. Коли він мовчки зупинився переді мною, ком у горлі розрісся.

- Ти хоч щось скажеш?

Кастіл опустився переді мною навколошки в пісок.

- Я вже казав, що якщо ти захочеш прийняти корону, то я тебе підтримаю. Я буду там, де ти будеш. Це не змінилося.

- Але чого ти хочеш? — Наполягала я.

Він поклав мені руки на коліна.

- Не про мене і не про те, чого я хочу.

- Нісенітниця собача! — Вигукнула я.

Кастіл засміявся.

- Вибач. — Він з усмішкою опустив підборіддя. — Ти така чарівна, коли лаєшся.

- Дивно, ну гаразд. Йдеться не лише про мене.

- Якраз про тебе, я знаю, що таке правити королівством. Я ріс з матір'ю-королевою та батьком-королем. А ще я ріс, усвідомлюючи, що можу зійти на престол. – Його золотаві очі зазирнули у мої. – І якщо не поспішав брати цю роль, то не тому, що не хотів бути королем.

– Розумію, – тихо сказала я. – Через брата.

– Я впевнений, що зможу. І ти зможеш. Але для мене це не таке вже потрясіння.

Просунувши пальці між моїми колінами, він звільнив мої руки і взяв їх у свої.

– Я хочу захистити мій народ та королівство, і якщо для цього треба сидіти на троні, то це чого я хочу. Але, – наголосив він, – важливо, щоб у тебе був вибір – свобода. А ще я хочу, щоб ти знала: ти не повинна виправдовуватись і пояснювати причини, через які збираєшся прийняти корону. Не мені. Ні моєї матері. Поки що це твій вибір, правильних причин немає. То що? – Він провів пальцем по моїх кісточках. – Ти вирішила прийняти корону?

Мое серце пропустило удар.

– Так, – прошепотіла я.

Лише одне слово, але воно стало доленосним. Було дивно думати, що ще до того, як мене назвали Дівою, у гру вступили сили, які прагнули не дати цьому моменту відбутися. У цьому відчувається щось гірко-солодке, але також... правда, що гуділа в моїх венах, у крові богів. Подібна до тієї, що я відчувала, коли увійшла до Покоїв Ніктоса. Я чекала, що земля затремтить і небеса розкриються.

Але нічого не сталося, тільки Кастил схилив голову і підніс наші руки до свого серця.

– Моя королева, – прошепотів він. Його вій піднялися вгору, і погляд зустрівся з моїм. І цей зв'язок – зв'язок з моїм серцем і душою – був таким же доленосним. – Думаю, мені доведеться перестати називати тебе принцесою.

Я скривила губи.

– Ти майже не називав мене так відколи ми приїхали в Атлантію.

– Ти помітила? – Він підняв брови і поцілував мої руки. – Здавалося неправильним називати королеву принцесою. І не має значення, що ти не приймала корону.

– Ти знову ніжничаш.

– А ти збираєшся розплакатися?

– Не знаю.

Посміхнувшись, він відпустив мої руки та обхопив обличчя.

– Ти впевнена?

Мое серце підскочило.

– Так. – Мені дещо спало на думку. – Я хочу змінити герб. Хочу, щоб меч та стріла були одинаковими.

З'явилися його ямочки.

– Мені це подобається.

Я набрала більше повітря в легені і повільно видихнула.

- Добре.

- Добре, - повторив він, киваючи. - Цієї ночі ми відпочинемо тут, але я пошлю когось попереду нас в Еваemon. Завтра ми їдемо до столиці.

Де ми приймемо корону.

А потім вирушимо до Ілізіуму будити короля богів.

* * *

- Відпусти, мале. Поппі, тобі треба сховатися.

Мама завмерла, а потім вирвала свою руку з моєї і потяглася до чобота. Вона щось витягla з нього – щось чорне, як ніч, тонке та гостре. Вона рухалася швидко – я ніколи не бачила такого. Мама стрімко розвернулась і підвелася, тримаючи в руці чорний шип.

- Як ти можеш так чинити? - Сказала мама, а я посунулася до краю посудної шафи.

За кілька футів від неї... стояв чоловік, укутаний лякаючими тінями.

- Вибач.

- І мене.

Мама розгорнулася, але чоловік-тінь схопив її під руку.

- Мама! - Закричала я.

Віконне скло тріснуло.

Вона повернула голову.

- Біжи. Біжи...

Скло розбилось, і в кухню ринула ніч, скотилася по стіні і впала на підлогу. Я завмерла, нездатна рухатися. Сіркошкірі істоти вставали, їхні запалі тіла та забруднені червоними ротами лякали мене. Вони повеніли кухню і заслонили маму.

- Мама!

Тварини повернулися до мене. Розчинилися роти. Повітря розрізали пронизливі крики. У мою ногу втиснулися холодні кістляві пальці. Я закричала, відповзаючи назад, у посудну шафу.

— Лайно, — вилаявся чоловік у чорному.

Мені в обличчя вдарив струмінь чогось гнилого. Істота випустила мою ногу. Я почала ухилятися, але чоловік-тінь поліз у шафу і схопив мене за руку.

— Боги, допоможіть мені, — пробурмотів він, витягаючи мене.

Я в паніці намагалася вирватися, а тварюки кинулися на нього. Він змахнув рукою. Я звивалася і боролася. Ноги ковзали на мокрій підлозі. Я повернулася убік...

Там була мама з червоними п'ятьоками на обличчі. Вона тицьнула чорний шип у груди чоловіка-тіні. Він прохрипів погане слово. Його хватка послабшала, він випустив мою руку і завалився назад.

- Біжи, Поппі, - видихнула мама. - Біжи.

Я побігла. Побігла до неї.

- Мама...

Пазурі спіймали моє волосся, подряпали шкіру, обпалюючи так, як того разу, коли я доторкнулася до чайника. Я з криком потяглась до мами, але не бачила її в купі, що звивається на підлозі. У мою руку встремилися зуби, а друг татамовчки відступив назад. Мене пронизав дикий біль, що охопив легені і все тіло.

Мила маленька квіточка,

Мила макова квіточка,

Його зірвеш, він кровоточить,

І не милий більше...

Я різко прокинулася. Крик обпалював горло, а погляд кидався по темній спальні.

— Поппі, — покликав Кастил невиразним голосом. Через секунду він притулився грудьми до моєї спини і обійняв талію. - Все добре. Ти в безпеці. Ти тут.

Я з б'ється серцем вирячилася в темряву, твердячи собі, що я в Межі Спеси. Я не замкнена в Локсвуді, одна і...

У мене перехопило подих.

— Я була не одна.

— Що?

Я проковтнула. Горло садніло.

- У кухні, де я ховалася в посудній шафі, був ще хтось. Хтось, кого моя мама знала. Я певна, що знала.

- Аластір ...

- Ні, - хрипко прошепотіла я, хитаючи головою. — Це був хтось інший. Він був схожий на тінь, одягнену в чорне. - Я зігнулася в обіймах Кастила, ледь розрізняючи у темряві його риси. - Він був одягнений як Темний.

Розділ 34

Кастил відправив попереду нас Ардена, вольвена з Межі Спеси. Той повинен був потрапити спочатку до Бухти Сейону, а потім до Еваемона і попередити короля з королевою про наше прибуття.

Кастил дозволив мені тримати поводи Сетті і керувати конем, поки місцевість не стала більш рельєфною. Цього разу на шлях до Бухти Сейону ми пішли півтора дня із зупинкою на відпочинок у горах Скотос. Ми переночували в будинку Джаспера та Кіри. Кравчиха, яку ми відвідали, коли дослідили місто, встигла пошити для мене кілька пар штанів, туніки і навіть тонку смарагдову сукню, а також спідню білизну. Ці речі ми акуратно запакували, а решту вона обіцяла потім надіслати до Еваемона. Увечері ми повечеряли з родиною Конту, кількома вольвенами та Нейлом з Емілем. Все було так звичайно, навіть не вірилося, що ми щойно зустрічалися з Єном і збираємося вирушити до Ілізіуму.

І розбудити короля богів.

Або те, що ми з Кастилом скоро станемо королем та королевою.

Ми докладно обговорили все з Кірою та Джаспером. Нам доведеться вирушити в Ілізум якнайшвидше, якщо ми сподіваємося прибути в Дубовий Емблер раніше, ніж нас там чекають. З нами поїде невеликий загін, оскільки, як пояснили Кастіл та Кіран, тунелі можуть бути вузькими та тісними. А куди слідувати після тунелів? Ми сподівалися, що хтось із Старших знає, де спить Ніктос, і моя кров допоможе нам пройти неушкодженими.

Але за вечерею ми про це не говорили, хоч усі присутні знали про наші плани. Натомість Кіра та Джаспер розважали нас розповідями про своїх дітей та Кастіла, коли ті були зовсім юними, – до їхньої досади. Я ніколи в житті так не сміялася. А потім, коли ми з Кастилом залишилися самі, мене ніколи так не любили.

Я трималася за цей сміх і любов, коли ми рано-вранці залишали Бухту Сейона. На мені були м'які чорні штані і така ж туніка з рукавами трохи нижче за ліктя, що облягало груди і розширювалося на стегнах. Я посміхнулася, помітивши, що кравчиня зробила на правому боці розріз, щоб легше діставати кинджал. Джаспер залишився з Кірою, і я була присміно вражена, дізnavшись, що Вонетта поїде з нами в Евамон. Я думала, вона залишиться з батьками або повернеться до Межі Спеси, але вона сказала, що хоче подивитися нашу з Кастилом коронацію.

І не лише вона.

З нами вирушили десятки вольвенів, багатьох з яких я раніше не зустрічала, а з деякими, як з Лірою, тільки-но починала знайомитися. Еміль і Нейлл теж їхали з нами, і було досить смішно слухати, як ці двоє сперечаються з будь-якого приводу: починаючи від того, яка віскі смачніша, і до того, яка зброя краща: меч чи стріла. Проте всі були напоготові на випадок появи Незримих.

Відчуття задоволеності та мої тренування у налагодженні зв'язку з вольвенами, використовуючи їхні відбитки, тримали всі мої страхи під контролем. Я не згадувала навіть нічний жах, який, якщо й був правою, підтверджував заяви Аластера.

Що він не вбивав моїх батьків?

Я не могла зосередитися на цьому, поки ми їхали Атлантією на північ. Я ще маю час розібратися в цьому. Якщо я чомусь навчилася в останній місяці, то це розставлятиме пріоритети. А може, просто слідувала пораді Кастіла не переносити сьогоднішні проблеми.

Так чи інакше, в цій подорожі до Еваемона було неважко залишатися зараз. Я загубилася в красі Атлантії: пологі пагорби, будинки з вапняку з теракотовими дахами, невеликі села, поля перетинали струмки, що стікали з оповитих туманом гір Ніктоса, які нарешті здалися вдалини. Поки ми їхали, ставало ясно: у межах Стовпів Атлантії немає юного невикористаного клаптика землі, якщо не брати до уваги гаїв і небагатьох недоторканих ділянок.

Всюди орані поля чи землі, віддані під житлову та ділову забудову, – в Атлантії вільні простори закінчувалися.

Або вже скінчилися.

Проте країна була чудова – будинки, лавки та ферми. Все відкрито – і села, і міста, жодних стін, щоб відгороджуватися чи не пускати у житлові квартали жахливих тварин. Я могла припустити, що колись таким був і Соліс.

Кастил знову передав поводи Сетті мені, і ми їхали так, поки не подолали половину шляху до Еваемона. Ми зупинилися на ніч у Тадусі – містечку, що сильно нагадує Новий Притулок. Неподалік від заїзджого двору стояла будівля, з вікон якої нам махали діти. Воно схоже на школи в Карсадонії, де в групах, розділених за віком, навчають історії, письма та рахунку. Різниця полягала в тому, що тут до школи ходили всі діти незалежно від того, чим заробляли на життя їхні батьки. У Солісі ж вчитися могли лише діти заможних.

Стало набагато прохолодніше. Не настільки, щоб одягати теплі плащі, але в повітрі трохи пахло пічним димом. Ми зібралися на вечерю і попросили меню у доброзичливого господаря заїжджого двору та його дружини.

Я сиділа між Кастилом і Кіраном за довгим столом і переглядала меню. Навпроти розташувалася Вонетта, сміючись з чогось, що їй сказав Делано.

- Хочеш спробувати касероль? - Запропонував Кіран, заглядаючи мені через плече. – Ми можемо його поділити.

– А що таке... касероль?

Кастил окинув мене поглядом, і на його губах повільно розповзла усмішка.

- Поппі ...

– Що?

- Ти ніколи не пробувала касероль?

Я примружилася.

– Зрозуміло, що ні.

– Це добре, – зауважив Кієран. - Гадаю, тобі сподобається.

- Сподобається, - погодилася Вонетта.

Кастил смикнув пасмо мого волосся.

– Особливо якщо у ньому багато... м'яса.

Я з підозрою дивилася на нього.

– З чого це ти так кажеш?

– Як?

- Не зображай невинність.

– Я? - Він притис долоню до грудей. - Я завжди невинний. Просто кажу, що тобі сподобається м'ясній касероль.

Я не вірила йому жодної секунди.

- Про що він говорить? – обернулася я до Кієрана.

Той насупився.

– Про м'ясній касерол.

Я перевела погляд на Вонетту та Делано.

- Це правда?

Піднявши темні брови, Вонетта подивилася на Кастіла.

- Я чесно не знаю, про що йдеться, але думала про касерол із зеленою квасолею.

- О боги, цілу вічність його не кушував, - пробурмотів Нейлл.

Відкинувшись на спинку стільця, я склала на грудях руки.

- Я не хочу.

– Шкода, – промовив Кастил.

- Мені здається, до кінця вечора я захочу вдарити тебе кинджалом.

Кієран пирхнув.

- Хіба в інші вечори було інакше?

Я зітхнула.

- І правда.

Кастил поцілував мене в щоку і заглянув у меню. У результаті ми зупинилися на смажених овочах та качці. Наївшись, я перемістилася в м'яке крісло з високою спинкою біля незапаленого каміна, поки Кастіл сперечався з Вонеттою про... не розуміла, про що вони сперечалися. Трохи раніше вони з'ясовували, чи можна вважати ямс солодкою картоплею. Дуже дивна суперечка, але в мене склалося враження, що для них це була не незвична тема.

Вони поводилися як брат із сестрою, хоч вони й не кровні родичі. Спостерігаючи за ними, я відчула заздрість. Ми з Еном теж могли ось так сперечатися про овочі. Якби ми мали нормальнє життя.

Але її в нас забрали.

Все тому, що я дитя Малека і в мені тече кров богів. Ось чому мене змушували носити вуаль і півжиття тримали в клітці з приводу того, що я Вибрана. Я й справді була обраною, лише в іншому сенсі.

Я більше не вірила в існування іншої Діви. Це була лише брехня для підтримки іншої брехні. Я тільки не уявляла, чого королева Ілеана сподівалася цим досягти. Дізнаюся за два тижні. В мені, як змія, ковзнула тривога.

Принаймні я тепер знала, що частина Єна залишилася. У нас, як і раніше, могло бути нормальнє життя, в якому ми будемо сперечатися про овочі.

У сусіднє крісло плюхнувся Кієран.

- Про що ти замислилась?

- Ні про що.

Він кинув на мене тямущий погляд.

- Про все, - погладшала я.

Він посміхнувся.

- Не передумала?

- Ні.

Як не дивно, не передумала. Піти в Ілізіум? Може, трохи.

- Як ти думаєш, йти до Ілізіуму – це поганий життєвий вибір?

Кастил упіймав сирну кульку, кинуту Вонеттою.

- Якби ти запитала мене рік тому і я знав би, як потрапити до Ілізіуму? - Він засміявся, потираючи пальцями лоба. - Я б сказав так. Але зараз? З того часу, як батько розповів, що в Ілізіум можна обратися тунелями, я все думаю: який же це дивний збіг, що ми провели в них стільки років.

- Я теж, - зізналася я, притуляючись потилицею до м'якої спинки крісла. - Це було так до речі, наче вас туди вели.

Він кивнув головою.

- Це наводить мене на думки про долю. Про те, як усі ці дрібниці – і не дрібниці – могли бути... зумовлені. Наче вони всі підводили нас до цього.

- До того, що я стану королевою? - Розсміялася я. – Сподіваюся, ти маєш на увазі щось інше, бо це надто великий тягар.

Він посміхнувся.

– Бути королевою – це великий тягар.

– Так. - Я прикусила губу. – То ти думаєш, це поганий життєвий вибір?

– Якби ти спітала мене рік тому...

- Кіран, рік тому ти мене не знав.

Опустивши підборіддя, він посміхнувся і перевів погляд на мене.

- Якщо чесно? Думаю, це найкращий вибір для тебе та для майбутнього Атлантії та Солісу.

– Що ж, відчуваю, тягар став ще важчим.

- Вибач. – Він розвалився у кріслі. – Але, серйозно, як уже сказав, усе вказувало на це – щось значне. Ти чиниш правильно. - Він глянув на Кастіла. - Ви обидва.

Глибоко зітхнувши, я кивнула. Рішення здавалося правильним - страшним, але правильним.

- Я тільки сподіваюся, що від мене не очікують, що носитиму корону весь день, - пробурмотіла я.

Кіран видав гучний смішок, що привернув увагу Кастіла та Ліри. Принц підняв брови. Я опустилася трохи нижче у своєму кріслі.

- Клянуся, у тебе дуже дивний спосіб думок, - похитав головою Кіран.

– Корони на вигляд важкі, – заперечила я. Ліра продовжувала дивитись на Кірана з легкою усмішкою на гарному обличчі. – І їх не можна замінити, якщо зламаєш чи втратиш.

Кіран мовчав, але я відчувала на собі його пильний погляд.

- Здається, ти подобаєшся Лірі, - різко змінила тему.

- Здається, їй подобаєшся ти.

– Рада, але ми, напевно, говоримо про різні види симпатії.

Він повів плечем.

– А тобі вона подобається?

– Подобається. - Він уперся чоботом у ніжку іншого крісла. – Вона кумедна. Хороша дівчина.

Я підняла брови і крадькома глянула на Ліру. Та розмовляла з Делано та Нейллом. Кумедна? Хороша дівчина? Кіран часто був так само прозорий, як цегляна стіна, але якби мене запитали, що думаю про Кастіл, я б відгукнулася зовсім інакше. Мабуть, ударилася б у поезію... а потім перерахувала б усе, чим він мене бісить.

Я вивчала профіль Кієрана, думаючи, що він говорив, коли ми сиділи на березі Стігайської затоки.

— Хочу поцікавитись.

- Як коли ти спостерігала за мною та Лірою на пляжі?

Я задихнулася - по-справжньому задихнулася, а моє обличчя стало червоним.

— Я мала на увазі не це.

Він посміхнувся так широко, що дивно, як у нього не тріснуло обличчя.

- Але ж ти не заперечуватимеш?

- А який сенс? – буркнула я.

Кієран глянув на мене.

- Інтригуюче.

- Заткнися.

Він розсміявся.

- То про що ти хотіла поцікавитися?

Я опустила очі і провела пальцем по обручку.

- Пам'ятаєш, ти казав, що когось любив і загубив? Що трапилося з цією людиною?

Кієран мовчав так довго, що я вирішила - він не відповість. Але він відповів.

- Вона померла.

У мене стислося серце.

- Вибач.

Він кивнув, і минула ще одна довга мить.

- Це було досить давно.

— Як... як це сталося? - Мені стало ніяково від цього питання.

— Вольвени мають хороше здоров'я, як і атлантіанці та інші кревні лінії, але ми схильні до деяких хвороб. Усі вони вроджені. Елашія народилася з однієї з них - з виснажливою недугою, успадкованою від кийку. Він вражає тіло та веде до смерті. - Він замружився і почухав підборіддя. - Вона знала, що її сім'я схильна до цієї хвороби, але вона буває не у всіх, тому в Елашії була надія. Але хворіла її бабуся, а хвороба виявлялася у кожному поколінні чи через одне. Проблема в тому, що вольвен сотню або близько того років здоровий, а потім його атакує недуга. Починається з мимовільних судом у м'язах, практично непомітних. Але потім, за лічені дні... все скінчиться.

Мій палець завмер на кільці.

— Ти... любив її, знаючи, що можеш втратити?

- Серце не хвилює, як довго людина може бути з тобою. - Кієран дивився на мене, затуливши очі. - Його хвилює тільки

щоб ця людина була з тобою якнайдовше.

* * *

Наступного ранку, коли ми покидали заїжджий двір, я звернулася до Кастіла.

- Можна дещо попросити?

- Про що завгодно.

Я посміхнулась.

- Ми можемо дістати ще одного коня?

Ми саме проходили повз Еміля з Нейлом, які готували своїх коней. Ми взяли з собою ще двох осідланих, але вони належали Кієрану та Делано, які прийняли образ смертних і тепер їхали верхи.

- Я... хотіла б вступити до столиці на власному коні. Я пам'ятаю твої уроки, - додала я, коли Кастіл подивився на мене.

Вонетта зупинилася, і навіть у її вольвенському зовнішності було помітно, як вона послала Кастилові погляд, який радить не сперечатися.

- Гадаю, я готова. Смирною конячкою зможу керувати.

Його очі потеплішли до відтінку сонця, що тъмяніло передвечірнього.

- Я теж думаю, що ти вже готова.

Я засяяла.

— Хоча нудьгую, коли ти не сидітимеш поперед мене, — додав він.

- Я теж сумуватиму, - зізналася я, відчуваючи, як до щок приливає жар. - Але я...

- Знаю, - тихо сказав він.

Мабуть, він справді зрозумів, чому я хочу в'їхати до столиці на власному коні. Що це означає для мене? Він поцілавав мене в лоба і озирнувся.

- Вже виконується, - відповів Еміль, витончено кланяючись. - Ваша високість, я знайду вам коня, гідного вашої краси та сили.

Він підморгнув мені з усмішкою. Я теж усміхнулася.

- Щоразу, коли він тобі посміхається, мені хочеться відірвати губи від його обличчя.

Піднявши брови, я обернулася до Кастіла.

- Це занадто.

- І близько не дуже, - пробурчав він, проводжаючи поглядом атлантіанця, який зник у найближчій стайні.

- Мені часом здається, що Емілю жити набридло, - зауважив Нейлл, підіймаючись на коня.

- Мені теж, - промирив Кастіл, і я закотила очі.

Еміль повернувся з дуже гарною сірою кобилою, запевняючи, що вона смирна. Сетті висловив схвалення, штовхнувши кобилу носом. Я подякувала Емілю.

- Як її звати?

- Буря, - відповів він, поки Кастіл перевіряв попругу. - Так її назвала дочка господаря стайні.

Я з усмішкою погладила шию кобили.

- Приємно познайомитись, Бурю.

Кастіл, що стояв біля іншого боку коня, підняв брови, але принаймні не вирвав у Еміля серце.

Запевняючи себе, що ідея не така вже й погана, я видерлася на спину Бурі. Шлунок перекинувся, всередині затремтіло. Поняття не мала, чи Кастіл помітив мою нервозність, але він узяв поводи і потримав деякий час. Як тільки я звикла до руху і з того, що їду одна, я забрала їх. Оскільки ми їхали лише швидкою риссою, я сповнилася впевненістю, що не звалюсь.

Проте Кастіл і Кієран трималися ближче до мене – один праворуч, другий ліворуч.

- Що ти думаєш про коронацію? - Запитав Кастіл, коли ми скакали лісом. – Зазвичай святкування займає цілий день – бенкет і бал.

Бенкет? Бал? У мене завиривало радісне хвилювання. Я стільки років нічого так не хотіла, як побувати на балі у замку Тірман. Мене полонили музика і сміх, сукні, майстерний макіяж і пронизливе натовп передчуття. Це була нерозважлива радість. Я цього хотіла. Одягти гарну сукню, зробити зачіску, нафарбуватися і... танцювати з Кастілом.

Але на підготовку балу витрачаються тижні, а на планування коронації, як на мене, – ще більше. Ми не мали вільних днів, щоб підготуватися до такого заходу.

- Я хотіла б бал, - сказала я. – Але навряд чи ми маємо на цей час.

Кастіл кивнув головою.

- Думаю, ти маєш рацію.

- А ми можемо влаштувати його згодом? - Запитала я. – Я маю на увазі після офіційної коронації, коли ми розберемося з Кривавою Кореною і всім, що пов'язано з цим?

На його правій щоці з'явилася ямочка.

- Поппі, ти станеш королевою. Ти зможеш робити все, що захочеш.

- О, - вимовила я, а Делано посміхнувся.

Я можу робити все, що хочу? Я зморгала і зосередилася на дорозі попереду. Всі? Незвичайне відчуття. Шокуючий. Я різко видихнула.

- Тоді я...

Повз мою голову просвистіла стріла. Я ахнула і сіпнулася вбік. Кастіл потягся до мене.

- Тримай її поводи, - наказав він, обвиваючи рукою мою талію.

Вилаявшись, Кієран схопив поводи Бурі, а Кастіл перетягнув мене на Сетті. Над нашими головами пролетіла ще одна стріла.

- Ось гади, - пробурчав Нейлл.

Я побачила, що він дивиться на свою руку.

- Ти в порядку? - Крикнула я, а Кастіл розвернув Сетті вбік і нахилився, захищаючи мене своїм тілом.

- Дрібнична подряпина, - прогарчав атлантіанець, вискалив ікла. - Чого не можу сказати про ці дохлі ублюдки.

Я обернулася в сідлі і побачила бронзові маски.

Незримі.

На дорозі стояли десятки незримих: деякі з луками, інші з мечами. Гірми. Шкіра їх оголених торсів була сірого відтінку, як у істот, які ніколи не жили.

А потім на брукованій дорозі і в чагарниках очерету з'явилися вольвени і кинулися на Незримих, які тримали луки. Гострі зуби встремилися в горлянки, і крики різко обірвалися. Нейлл пронісся повз нас, встремляючи меч у груди гірма, а Вонетта перестрибнула через Незримого, що впав, і врізалася в спину іншого. Кільком гірм вдалося обійтися вольвенів, і вони бігли до нас. Еміль обігнав нас і жбурнув кінджал. Клинок устромився в маску, і Незримий упав навзнак. У мене не було часу аналізувати те, що відбувається, те, що Незримі, як і раніше, одержимі ідеюю не допустити мене до корони.

Як і обіцяв Аластир, і як показали події в Бухті Сейона, з його смертю нічого не скінчилось.

- Тримайся.

Кастіл різко обернувся і, поки я трималася за сідло, зіскочив із Сетті. Він приземлився, не спіткнувшись, зняв мене з коня і пригнув до землі, утримуючи за шию.

- Убий скільки зможеш.

Його рот накрив мій у швидкому та грубому поцілунку – зіткненні мов.

Тієї ж миті, коли він мене відпустив, я вихопила вольвенський кінджал і розгорнулася. Кієран провадив Сетті та Бурю з дороги – сподіваюся, у безпечне місце.

Відчепивши короткі мечі, Кастіл вийшов уперед.

- Виродки, ви завадили дуже милій розмові. - Він нахилився вбік так швидко, що націлена в нього стріла пролетіла повз, не завдавши шкоди. - І це було дуже нетактовно.

З кінджалом у руці я кинулася до найближчого гіру. Пригнулась, коли він замахнувся мечем. Вискочила за спиною тварюки і встремила клинок глибоко в спину, а потім відскочила назад, подалі від неминучої мерзенної бавовни. Я обернулася на місці. Делано зносив мечем голову гіру. З-за дерев зі зброєю на висоту вискочив Незримий. Почекавши, я кинулася вперед і вдарила його в коліно. Затріщала кістку, нога підігнулася. Він приглушенено скрикнув, а я розвернулася і всадила кінджал йому в шию збоку, а потім висмикнула смертоносно гострий клинок. Він завалився вперед. Я окинула поглядом тих, що ще стояли на ногах, і не побачила нікого в срібній масці чи з ланцюгом із кісток.

Стало ясно, що вони не мали наміру брати мене живою.

З-за дерев вискочив ще хтось. Не гірм, а хтось розумніший. Метнувшись ліворуч, а потім праворуч, він замахнувся мечем, і я відскочила вбік. Клинок врізався у найближче дерево.

- Якщо я забруднею кров'ю новий одяг, - попередила я, кидаючись уперед і встремляючи кінджал у груди супротивника, - я дуже засмутуюся.

- Я дістану тобі нову, - пообіцяв Кастіл, хапаючи за плече Незримого і встремляючи меч йому в живіт.

Я стрибнула назад.

- Але мені подобається ця туніка.

- Ось лайно, - пробурмотів Еміль за кілька футів від нас, дивлячись на ліс.

Я розгорнулася, і в мене впало серце. З густих тіней під деревами вийшли щонайменше дві дюжини нападників: половина – Невидимі та половина – гирми. Вольвени та інші наші супутники швидко розправлялися з тими, що стояли на дорозі, але приспіли нові, і один із наших, схоже, виявився пораненим, а то й гіршим.

Я цього не хотіла.

Пізніше в мене буде час дивуватися, як Незримі дізналися, що ми поїдемо цією дорогою до Евамона. І я, мабуть, задумаюся про те, як легко і швидко наважилася звернутися до сили, що наростає в грудях. Про те, як не перестала боятися, що не зможу контролювати себе. Я просто відреагувала, дозволивши інстинкту вести мене.

Може, пізніше я подумаю про розмову з Кастілом, коли сказала, що дала б другий шанс тим, хто виступив проти мене, але зараз чинила протилежним чином.

Однак ці люди і істоти намагалися вбити мене, так що, можливо, я не потім замислюватимуся.

Я широко відкрила чуття і випустила зворотний прояв мого дару - те, що забирає, а не дає життя. Наскільки я розуміла, це було як зцілювати тільки навпаки. Моя шкіра почала вібрувати, а у горлі з'явився металевий присмак. До мене ринули гарячий, їдкий, обпікаючий гнів від Незримих і абсолютноне, лякаюче ніщо від гирмів. Я взяла їх - ненависть і порожнечу, впустила у свої вени, і вони перетекли в груди, де з'єдналися з ітером. Я відчула, як земля піді мною злегка тримтить, і перевела погляд на супротивників у масках. Усі мої почуття сповнились первозданною силою богів.

Мое тіло заіскрилося.

Зі шкіри зірвалися сріблясто-блілі вугілля. Краєм ока я помітила, як Кастіл ступив назад, а вольвени відступили.

- Візьми їх, дівчинко.

Я посміхнулася, і від мене потяглися розпатлані блискучі нитки. Хтось ахнув – мабуть, Незримий. Блискуче павутиння світла поповзло від мене по землі мережею прожилок, що розходяться. Декілька незримих розвернулися і втекли, але в них нічого не вийде. Я про це подбаю.

Подумки я побачила, як павутиння світла накриває Незримих і гирмів, ламаючи і ламаючи тіло, а зброя падає з їхніх рук на землю. Зосередившись на цьому образі, я взяла всю ненависть, страх і порожнечу зі своїх грудей і направила їх назад по безлічі ниток.

Над деревами промайнув порив сили, струсивши листя, частина якого обсипалася. Павутиння світла піднялося і впало на Незримих і гирмів – і тих, що стояли на дорозі, і кинулися до нас, і навіть на тих, що тікали.

З гуркотом ламалися кістки, відривалися руки та ноги, згиналися спини. Нелюдські істоти впали і розсипалися в пилюку. Один за одним вороги ламалися або розпадалися на частини, доки не перетворилися на трупи на землі, а потім я уявила, як останки стають попелом, змішаним із брудом.

Мені здалося, що не варто залишати трупи.

Сріблясто-бліле полум'я зайнялося над зламаними тілами, поглинуло їх і згасло, доки не залишився лише попіл. Срібляста мережа тримтіла в одному ритмі з пульсуючою в мені давньою неприборканою силою.

- Поппі.

У повітрі тріщали електричні розряди. Я повернула голову до Кастіла, який стояв на дорозі, скинувши голову. Віднього виходила не їдка кислота і не порожнечча, а щось тепле, палке, пряне та солодке.

- Це було неймовірно гаряче, - заявив він.

У мене вирвався сірий смішок. Його зауваження – перекручене та неправильне – допомогло мені втягнути всю силу назад. Я увила, як мерехтлива павутинна тъмяніє, і коли вона зникла, закрила чуття, а сріблясто-біле свічення на мої шкірі згасло.

Я подивилася на те, що залишилося від нападників, шукаючи в собі сліди каяття, але знайшла лише сум за загубленим життям. Ці люди, члени суспільства Незримих, могли вибрати для себе інший шлях, а вони вважали за краще це діяти, виходячи зі своїх вузьких переконань про кревні лінії та фальшиве пророцтво.

У мої думки проникло тихе запитання Делано.

- Ти в порядку?

Я глянула на нього і кивнула.

- А ти?

Його бліді очі зловили мій погляд.

— Так.

— Боги. - Еміль скривив губи і провів рукою по обличчю, витираючи маслянисту кров. Він дивився на попіл і купи жирного бруду. — Чого вони хотіли досягти?

Для мене було цілком очевидно, чого вони хотіли.

Я впіймала погляд Кастіла. Його очі, схожі на уламки яскравого, блискучого топаза, зустрілися з моїми.

— Вони хотіли не допустити того, щоб я правила, — сказала я. — І зазнали невдачі. Так буде з усіма, хто думає, що може мене зупинити.

На обличчі Кастіла з'явилася тонка, гостра, мов бритва, посмішка.

- Прокляття, це правильно.

Розділ 35

— Це міг бути хтось із заїджного двору в Тадусі, — сказав Еміль.

Ми йшли далі, стежачи, чи не з'являться нові вороги. Еміль з Нейллом тепер їхали попереду, що здавалося мені... кумедним. Вони розташувалися так, щоб захищати мене – мене та Кастіла – хоча, мабуть, це я мала їхати попереду.

- А може, хтось побачив Ардена по дорозі в Евамон і припустив, що він везе до столиці звістку про наше прибуття, - продовжував Еміль.

Сподіваюся, Арден дістався палацу благополучно.

- Гей, - тихо покликав Кастіл.

Я подивилася на нього. Він їхав поряд зі мною, а Кіран і Делано трохи відсторонилися, щоб дати нам місце.

- Я про те, що ти там зробила. Ти вчинила правильно.

— Знаю. — І я справді так вважала. — Ми могли битися далі, але хтось би постраждав, а я цього не хотіла.

- Ти дивовижна.

Я тихо засміялася.

- Я серйозно, Поппі. Може, ти божество, але виглядаєш як богиня.

— Що ж, дякую. - Я посміхнулась. — Просто тішуся, що в мене вийшло і я не втратила контролю.

- Я теж. - Він зігнув куточок губ. — Але згодом така здатність стане в нагоді.

Я подумала про криваву королеву.

Так, знадобиться.

Минула мить.

- А Незримі? Вони не уявляють Атлантію. У своїх помислах та бажаннях вони не солідарні з королівством.

Наши погляди зустрілися.

— Знаю.

Але... я не була впевнена, чи це так насправді. Я зустрічала багатьох атлантіанців, які були привітними, навіть доброзичливими. Зустрічала таких, що поводилися насторожено і стримано. Але з гірмами було принаймні дві дюжини Незримих. Скільки їх всього? Скільки людей вони заразили своїми переконаннями, запевнивши, ніби знищуючи Атлантію?

Я гадки не мала. Але, як і раніше, схovalа ці тривоги подалі. Як і сказала у лісі, вони мене не зупинять.

Не зупинять Кастіла.

Ми поїхали далі і приблизно в середині дня я зрозуміла, що столиця близько. Ми піднялися на пагорб, і попереду з'явилися розлогі дерева з багряним листям. Криваві дерева всеювали околиці і тяглися вздовж широкої брукованої дороги, що веде до Еваемона. Тепер я знала, що ці дерева символізують кров богів, а не щось зле та страшне.

Попереду з'явився Евамон, і я випросталась.

А потім витріщила очі і розплюща губи.

У небо підносилися високі споруди кольору слонової кістки з гострими шпилями, що обертаються. Вони оточували кам'яні мости на високих опорах над каналом із блакитною, як небо, водою. Я розгледіла три мости. Мости на сході та на заході вели на острови розміром майже з Бухту Сейону, на яких тіснилися високі, до небес будівлі. Кожен міст з'єднувався з куполоподібною кам'яною спорудою, на якій було вирізане сонце, що сходить над дзвіницею. Міст, яким ми їхали, вів у саме серце Еваемона.

Низькі будівлі з колонадами шириною з міський квартал змінилися сірими і кремовими будівлями, що стояли набагато більше одна до одної, ніж будинки в Бухті, зате вони були вищими, і їхні граційні вежі і шпилі злітали в небо. Як і в Бухті Сейона, всюди, куди не глянь, росла зелень: навколо витончених великих будинків і на дахах менших будівель. По всьому місту стояли блискучі храми, що відбивали світло полуденного сонця. У мене пересохло в горлі, коли мій погляд упав на західну околицю міста, де на пагорбі височіло масивне спорудження з блискучого чорного каменю. Крила будівлі закінчувалися круглими портиками. Безліч куполів зі скляними дахами та шпилями яскраво сяяли на сонці, а центральна частина переходила до храму, спорудженого з того ж північно-чорного каменю, що й храми Соліса. Уздовж купола храму стояли на колінах кам'яні солдати зі схиленими чорними головами, тримаючи перед собою щити та простягаючи мечі. Кам'яні мечі виділялися темними смугами на тлі неба.

Приголомшена, я відвела очі від будівлі, яку могла назвати лише палацом, і окинула поглядом Евамон. Я вбирава вигляд міста, яке колись вважала полеглим. Мої ніздрі та очі горіли.

Якщо Бухта Сеона була майже такою самою величиною, як столиця Соліса, Евамон виявився втрічі більшим. Він розкинувся наскільки вистачало очей із заходу на схід, де межував з відкритими пасовищами, засіяними білими цятками. За смугою вздовж гір Ніктоса, що поросла густим лісом, на схилі гори стояли одинадцять статуй, кожна вище за масадонську Бібліотеку. Усі фігури тримали у витягнутих руках запалені смолоскипи, що палали так само яскраво, як і сонце, що заходило.

Боги – всі боги – спостерігали містом чи стояли на сторожі.

Уявити не могла, як спорудили статуй такого розміру і поставили на гору. Як запалили смолоскипи, і чому вони горять, не згасаючи.

- Гарно, правда?

Кастілу не треба було питати. Я ніколи не бачила міста прекраснішими.

- Майже всі будівлі перед тобою звели божества, - додав він.

Боги це означає, що їм тисячі років. Незбагненно, як щось простояло так довго. І в мене в голові не вкладалося, як місто може бути таким приголомшивим і страшним.

Ми вступили на міст. Попереду бігли вольвени. Над нашими головами літали білокрилі птахи. Я дивилася на великі колеса у воді. Чи не вони постачають електрикою місто? У Карсадонії електрику виробляла подібна технологія, але не така масштабна. Попереду каналом маячили вітрила невеликих суден.

– У мене стільки запитань, – прошепотіла я.

- Ніхто не здивований, - зауважив Кієран, а Делано посміхнувся.

- Але зараз я навіть не можу формулювати думки, - зізналася я, прочистивши горло.

Кастіл на Сетті наблизився і оглянув мене.

- Ти плачеш?

- Ні, - збрехала я, зморгуючи слізами. – Чи так? Не розумію, чому. Просто... я ніколи не бачила нічого подібного.

Вдарив дзвін, налякавши мене і птахів, що спалахнули з дзвіниці. Пролунало три удари поспіль. У Бухті Сеона дзвонили інакше, сповіщаючи про час.

– Сповіщають місто про наше прибуття, – запевнив Кастіл, і я кивнула.

Еміль озирнувся і глянув на Кастіла. Кивнув і виїхав уперед. Підстебнувши коня, він поскакав швидше і минув будинок наприкінці моста.

– Куди це він? - Запитала я.

– До палацу, повідомити про наше прибуття, – повідомив Кастіл. – Ми поїдемо обхідною дорогою. Там будуть люди, але набагато менше, ніж на заваді Еміля.

Зайве говорити, що я була йому вдячна. Я і так переповнена враженнями. Не вистачало ще, щоб жителів Евамона вітала ридаюча розмазня.

Вольвени та Нейлл залишилися з нами. Солдати і Хранительки, які чекали в тіні біля входу до будівлі, вклонилися в пояс, коли ми проїжджали повз. Ми повернули на схід і ступили на порожню дорогу за довгою колонадою,

розташованою біля самого моста. Моє серце важко билося.

— Навіщо ці будинки? — поцікавилася я.

- У них знаходяться механізми, які перетворюють воду на електрику, - пояснив Кастіл, тримаючи Сетті ближче до мене. — У місті ти побачиш ще кілька таких.

- Дивно, - прошепотіла я.

Вздовж дороги повільно відчинялися двері будинків, збудованих з пісковика, і звідти з'являлися цікаві обличчя.

- А також нудно і складно, - заявив позаду нас Нейл.

— Але ти міг би перерахувати кожну деталь обладнання та розповісти, для чого він призначений, — зауважив Кіран.

— Правда. — Нейлл усміхався, коли я озирнулася на нього. — Мій батько — один із багатьох людей, які доглядають механізми.

- Доглядає? — пірхнув Кастіл. — Скоріше він — серце цього виробництва. Його батько відповідає за те, щоб ці стародавні колеса працювали і у всіх був доступ до благ, що дає електрику.

- Мабуть, твій батько дуже розумний, - сказала я.

Мій погляд ковзнув по обличчях у вікнах. Вони не здавалися ворожими. Схоже, розсяви переважно зосередилися на вольвенах, що біжать вулицею.

- Так і є, - відповів Нейлл із теплою, як сонце, гордістю.

Півдюжини вольвенів разом із Делано відстали. Я стурбовано потяглась до нього і знайшла свіже, як джерело, відчуття його відбитка.

«Все добре, — запевнив він за мить. Відповідь була нерішучою, ніби вона ще не звик спілкуватися таким чином. — Ми просто дбаємо про те, щоб захиstitи вас із принцом».

Вони турбувалися про Незримих чи ще про щось? Я зосередилася на дорозі. Нарешті ми проїхали під мостом, що веде на схід, до району Еваемона, який Кастил назвав Виноградники.

- Вино, - пояснив він. — Цей район отримав назву завдяки виноградникам.

Ми їхали берегом головного каналу. На численних причалах стояли кораблі з білими та золотими вітрилами. Вантажники розвантажували судна і снували туди-сюди з ящиками.

Інший район носив назву Розкіш завдяки розмаїттю музеїв та предметів мистецтва, а крім того тут знаходилися деякі найстаріші будівлі в Атлантії. Мені не терпілося дослідити цю територію, але моя цікавість поки зачекає.

Ми проїхали повз гаї близкучих кривавих дерев, що розкинулися на пологих пасовищних пагорбах. У мене почастішало дихання, коли дерева стали рідшими і крізь них здався гладкий, чорний, як смоль камінь.

— Чому палац так відрізняється від решти будівель Атлантії? - Запитала я, змушуючи себе не натягувати поводи Бурі.

- Він не завжди так виглядав. Його перебудував Малек, коли зійшов на престол, - пояснив Кастил, і в мене все всередині стислося. - Наскільки пам'ятаю, Малек сказав, що це на честь Ніктоса, щоб палац більше був схожий на храми в Ілізумі.

Я обміркувала почуте.

- Думаєш, він бував у Ілізумі?

— Не знаю, але це можливо. — Прохолодний вітер підняв волосся Кастіла. — Інакше звідки знати, як там виглядають храми?

— Логічно, — зауважила я. — Жриця Аналія розповідала, що храми Соліса — найстаріші споруди, зведені задовго до правління Вознесених.

— Ну, хоч раз ця сука сказала правду, — обізвався Кастил, і його слова анітрохи не образили мій слух. Аналія і справді була сукою. — Храми збудовані з тенекамню. Давним-давно його здобували боги в Країні тіней і перевозили до нашого світу. Деякі вони склали в Райських піках.

Я цього не знала.

Однак донедавна я навіть про існування Країни тіней не підозрювала. Проте дивно, що ті, що піднеслися, так сильно змінили справжню історію, але при цьому залишили храми такими, якими вони були. Напевно, просто не наважилися перейти цю межу.

Як би там не було, роздуми про тенекамні та стародавні храми відійшли на задній план, коли ми вийшли з гаю і попереду з'явилася задня стіна палацу.

З висоти перед нами відкрився вид на місто: на пагорбах, у долинах та між каналами були розташовані житлові будинки та різні заклади. Евамонський палац, значну споруду з близкучого чорного каменю з безліччю вікон на вежах і нижніх поверхах, виявився вбудований у схил пагорба. Але дещо одразу впало у вічі.

Навколо палацу не було стін — ні вздовж задньої частини, ні вздовж переднього двору, що веде до храму. Прохід від палацу до храму і більшість палацу оточували колони чорного дерева. До мене раптом дійшло, що довкола маєтку в Бухті Сейона теж не було жодних стін.

Палац оточували варти корони. Кілька сторожів у білому і золотому стояли під арочним проходом і біля сірих дверей трохи темніші за мою кобилу.

Ми проїхали під аркою. Чи не вірилося, наскільки палац відкритий. У всіх містах Соліса, де правили піднесені, їхні будинки охороняли стіни, майже наполовину такі ж високі як Вали, що оточують міста. До замків, фортець і особняків правлячих, що вознеслися, не можна навіть наблизитися, і їхні будинки завжди відокремлювалися від внутрішніх стін великими дворами. А тут? Хто завгодно міг підійти до входу до палацу.

Зрозуміло було, що тут правлячий клас підтримував спілкування зі своїми підданими. Ще одна разюча відмінність від тих, що вознеслися в Солісі.

Подивившись на подвір'я, я мало не випустила поводи Бурі.

— Нічні троянди, — прошепотіла я.

Оксамитові чорні пелюстки, зараз закриті під променями сонця, підіймалися на колони фасаду, обплітали онікові стіни і піднімалися на вежі та шпилі.

Кастіл простежив за моїм поглядом.

— Я хотів розповісти тобі про них, коли ти згадала, що це твої улюблені квіти, але не міг. — Він наморщив чоло. — А потім це вилетіло з моєї голови.

Я заморгла, вражена видовищем. Який збіг: квіти, які завжди мене приваблювали, покривали стіни палацу, який я називатиму будинком.

— Кас! — Крикнув хтось, і я кинула погляд на стайні.

Подвір'ям йшов молодик у світло-коричневих штанях і білій сорочці, як у Кастіла, тільки незаправленою. Темно-

коричневе обличчя перетинала широка посмішка. Посмішка на мить здригнулася, коли його помітили вольвени.

- Це правда? Чи галюцинація?

Якщо людина так невимушено називала Кастила зменшувальною назвою, значить, вона її друг – з тих, кому Кастил довіряв. Коли незнайомець наблизився, я побачила, що очі його як чистий бурштин. Він первинний атлантичанець і досить гарний – приємні, велики риси обличчя та коротко острижене, як у Кієрана, волосся.

— Це була б дивна галюцинація, — пожартував Кастил і потис юнакові руку, поки я намагалася сповільнити крок Бурі і зупинити її. - Давно не бачилися, Перрі.

Атлантичанець кивнув, а до нього підкрався рудувато-коричневий вольвен і почав уважно стежити за ним. На щастя, Буря ніяк не реагувала на таку кількість вольвенів у безпосередній близькості від неї.

- Справді давно. Я здивувався, почувши, що ти повертаєшся додому. Коли надійшли новини, майже не вірив, що це правда.

— Думаю, багато хто здивувався, — відповів Кастил. - Як ся маєш?

— Зазнаю найкращого вигляду неприємностей.

Кастил усміхнувся, а Перрі перевів цікавий погляд на мене, затримався на мить і подивився на Кієрана.

- Але й близько не так сильно, як у присутності вас двох.

Я підняла брови, а Кієран поцікавився:

- Що ти тут робиш?

- Втягую Рауля в стимулюючі та захоплюючі вправи щодо розвитку навичок бесіди.

- Швидше докладає всіх зусиль, щоб мене бісити, - промовив грубий голос.

Зі стайні, злегка накульгуючи, вийшов літній чоловік з волоссям кольору хмар і такою ж бородою, тільки з чорними нитками. Він витягнув руки об ганчірку, яку потім сунув у передню кишеню коричневої туніки.

- Прокляття. Невже справді блудний принц повернувся додому? - Сказав літній. - Чи мені привиділося?

Перрі посміхнувся трохи ширше.

- Тебе підводить зір, Рауль.

— Ну от, мало того, що тіло підводить, то ще й зір, – озвався той.

— До речі, щодо тіл, що підводять, — втрутився Кієран, зістрибуючи з коня. – Я здивований, що ти ще живий.

Я заморгла, а Кастил пирхнув.

- Про що ти? Рауль усіх нас переживе.

— Сподіваюся, матір вашу, що ні... Ладъмо! - Рауль зупинився поруч із Перрі і примуржив горіхові очі. - Ну от, лаюся як останній матюка, а з тобою леді.

- Леді, якої він нас ще не представив, - повідомив Перрі трохи сором'язливо. Я потяглась до нього чуттям і відчула лише веселість та цікавість. - З дуже тихої леді, яку я ніколи раніше не бачив, але, гадаю, багато про неї чув.

- Це тому, що ти знаєш мало леді, - заперечив Рауль і потягся до поводи Бурі, чухаючи шию коня.

Перрі зі сміхом кивнув головою.

— А я й не сперечаюся. Але про цю леді я чув. Якщо чутки правдиві. — Він помовчав, озирнувшись на вольвену, який спостерігав за ним. — А я думаю, що вони дуже правдиві.

— Це принцеса Пенеллаф. Моя дружина, — оголосив Кастил, і мое серце відгукнулося на ці слова радісним трепетом. — Якщо твої чутки говорили про це, то вони правдиві.

— Частини чуток, — зауважив Перрі.

— Ось херня, — пробурмотів Рауль.

Поняття не мала, чи це була їхня нормальна реакція або насторожуючий знак, але коли Перрі ступив уперед, перед Бурою виник палевий вольвен і притиснув вуха. Перрі підняв брови.

— Це ти, Вонетто?

То була вона.

Вольвенка не відповіла, тільки продовжувала пильно дивитися на атлантіанця. Її тіло напружене завмерло. Якщо Вонетта і Перрі були раніше у добрих відносинах, зараз це, схоже, не мало значення. Але якщо Перрі дозволено називати принца Касом, я вважала, що йому можна довіряти.

Я пройшла по ванільно-дубовому відбитку Вонетти. "Все в порядку. Адже він друг Кастила?"

За мить тиші в мої думки вкрався шепот Вонетти: «Каса вже зраджували друзі».

Що ж, вона мала рацію. "Все одно, дай йому шанс".

Вонетта кинула на мене хитромудрий для вольвенки погляд, але відійшла на кілька кроків.

— Херня, — повторив Рауль.

— Що ж, якщо це не є підтвердженням інших чуток, то не знаю, що це. — На гарне обличчя Перрі повернулася усмішка, і він глянув на мене. У мене в роті з'явився свіжий, шипучий смак. Цікавість... і веселощі. — Мені слід називати вас принцесою чи королевою?

Ніхто не за мене відповідав.

— Можна називати мене Пенеллаф, — вирішила я.

Посмішка Перрі стала ширшою, з'явилися кінчики іклів.

— Добре, Пенеллафе, я можу допомогти вам спуститися?

Я кивнула. Рауль притримав Бурю, а Перрі допоміг мені зійти на землю.

— Дякую, — сказала я.

— Немає за що. — Тримаючи мої руки, він перевів погляд на Кастила. — Цілком у твоєму дусі: з'явитися після стільких років відсутності з гарненькою дружиною.

Кастил спішився з дратівливою легкістю.

— Люблю ефектну появу.

Він обійшов мене і звільнив мої руки з рук Перрі.

Перрі глянув на Кієрана.

- Оскільки цей дурень з тобою, значить, і Делано повернувся? Щось я його не бачу.

— Повернувся. — Кастил переплів наші пальці. - Скоро прийде.

Посмішка знову осяяла обличчя Перрі. Я вирішила, що він завжди посміхається. Але зараз вигин його губ супроводжувався димним смаком потягу.

— Не знаєш, де мої батьки? - Запитав Кастил.

Перрі кивнув на будинок, купол якого оточували уклінні кам'яні солдати.

- Я тобі потім все розповім, - звернувся Кастил до Перрі, а потім заговорив з Раулем: - Подбаєш про наших коней?

— Хіба це не моя робота? — обурився Рауль. У мене вирвався здивований смішок, через що Кастил ніжно стиснув мою руку. — Принаймні, коли я востаннє перевіряв. Якщо я звільнений, то мені про це ніхто не повідомив.

— Ми про це ніколи й не подумаємо, — відповів з усмішкою Кастил.

— Наче ти багато часу витрачаєш на роздуми, — огризнувся Рауль.

Я посміхнулася: мені сподобався цей трохи буркотливий старий.

- Ти й справді посміхаєшся йому після того, як він тільки-но припустив, ніби у мене відсутні мізки? - з удаваною образовою вигукнув Кастил.

- Мені здалося, він припустив, що ти рідко користуєшся мізками, - сказала я. — А не що в тебе їх нема. Так, я йому посміхнулася. Він мені подобається.

- У її високості гарний смак, - кивнув у мій бік Рауль. - Хіба що він їй відмовив, коли вона вибирала того, хто стоїть поруч із нею.

Я знову засміялася.

— Повірте, я сама цьому дивуюсь.

Перрі розреготався, і старий теж грубувато посміхнувся.

- Кас, вона мені подобається, - заявив атлантіанець.

— Ну, ще б не подобалася, — зауважив Кастил. - Можеш дати Сетті та Бурі кілька зайвих шматочків цукру? Вони заслужили.

- Буде зроблено.

Ми розлучилися з ними і попрямували подвір'ям у супроводі вольвенів. Я відкрила рота.

- Дозволь припустити, - перебив Кієран. - У тебе є запитання.

Я не звернула на нього уваги.

— Перрі живе тут? В Палаці?

- У нього тут кімнати, але в Евамоні його родина має і власний будинок. - Кастил вільною рукою прибрав з очей

волосся. – Ми практично разом росли.

– А навіщо йому тут кімнати, якщо має будинок?

– Бо він лорд, як і його батько Свен. Свен - Найстарший. Усі Старші мають кімнати у палаці.

Якщо врахувати, що у палаці спокійно поміститься невелике село, то нічого дивного.

- Б'юся об заклад, що Раду скликали, і вони чекають нашого прибуття, - продовжив Кастил.

Моє серце трохи прискорилося. Хоча посланий уперед вольвен не став говорити батькам Кастила про наші наміри, так само як і Еміль, король з королевою могли відчути, що ми прийняли рішення.

Коли ми наблизилися до напівкруглих сходів і два стражники відчинили двері, мене охопило підступне відчуття дежавю, хоча зараз ми й стояли на порозі храму. Але цього разу все було інакше, оскільки я входила до нього не як принцеса, невпевнена у майбутньому.

Я входила як та, хто має намір стати королевою.

* * *

Еміль чекав на нас у храмі біля входу. Він стояв під атлантіанським прапором, який звисав зі стелі. Мій погляд упав на зчинені двері за ним, де застигли принаймні десять стражників. Від них виходила настороженість, очевидно, викликана несподіваною появою кількох десятків вольвенів, які разом з нами піднімалися східцями.

Хоча я рушила вперед, серце в грудях затремтіло. Моя рука в руці Кастила тремтіла. Я розуміла, що роблю найкращий вибір. Я була готова як ніколи, але мені здавалося, що в моїх грудях літає десяток м'ясоїдних стерв'ятників. Це буде грандіозно. Я ввійду як Поппі, а вийду як королева – королева народу, котрий мене не знає і, можливо, не довіряє мені.

Кастил зупинився і повернувся до мене. Торкнувся пальцями моєї щоки просто під шрамами і привернув мій погляд до себе.

- Ти стояла віч-на-віч із Спрагліми і вампірами, з людьми в масках з людського тіла, з тварями без обличчя, дивилася на атлантіанців, які хотіли завдати тобі шкоди - і всіх їх ти зустрічала з силою і сміливістю, яких багатьом бракує, - прошепотів він. – Пам'ятай, хто ти. Безстрашна.

Інший моєї щоки торкнулися пальці, і на мене глянули бліді очі Кієрана.

- Ти нащадок богів, Поппі. Ти ні від кого і ні від чого не втекла.

У мене перехопило подих. Я перевела погляд з Кієрана на Кастила. У центрі грудей загуло. Минула мить, і я подивилася на зчинені двері. Нервувати – нормально. Хто б не хвилювався у моїй ситуації? Та я не боялася.

Тому що вони мали рацію.

Я смілива.

Я безстрашна.

І я не ні від кого і ні від чого не біжу – у тому числі від корони.

Я окинула поглядом вольвенів і зупинилася на Вонетті. Повільно віддихнула та кивнула. Ми повернулися до дверей, і ті відчинилися. Приміщення всередині купола заливало сонячне світло, що проникало крізь скляні стіни.

По обидва боки від проходу розташувалися півколом ряди лав, розрахованих кілька тисяч осіб, або навіть більше. Вгорі, на балконах, могло розміститися ще більше людей. Під балконами стояло десять статуй богів – по п'ять із кожного боку. Кожен тримав біля чорних кам'яних грудей незапалений факел. У центрі піднесення перед нами

знаходилася, на мою думку, статуя Ніктоса. Позаду нього були ще одні двері, такі ж величезні, як ті, через які ми ввійшли. Біля них чатували стражники. Я впізнала Xicy. Перед статую Ніктоса височіли трони.

Обидва - з тела, що відливає перламутром, з товстими золотими прожилками. Мене зачарувала форма тронів. Спинки, висічені з того ж каменя, – округлі, з шипами, наче сонце та його промені, а в центрі вирізано схрещені меч і стрілу.

Нинішні королева і король Атлантії стояли поряд з тронами, а їхній син і я йшли вперед у супроводі вольвенів, які розбіглися рядами лав. Король із королевою були в коронах.

Корона на голові короля складалася з перекручених побілілих кісток, але корона королеви сяяла золотими кістками. Після покоїв Ніктоса я не бачила цієї корони. Елоана та Валін мовчали. Мати Кастіла зчепила руки біля пояса.

Ми зупинилися за кілька кроків від піднесення. Кієран та інші трималися трохи позаду.

- Мамо, - сказав Кастіл. – Батьку.

– Ми раді вашому поверненню, – відповів його батько. Його рука лежала на рукояті меча.

- Не обійшлося без перешкод. – Кастіл схилив голову – Нас затримали Незримі.

– Чи є постраждалі? - Запитала його мати.

– Ні. - Кастіл подивився на мене. – Моя дружина про це подбала.

– Ми всі про це подбали, – додала я.

– Рада чути, – сказала королева. – Але цього не мало статися.

Не повинно було.

Але сталося.

- Думаю, Арден прибув благополучно? – поцікавився Кастіл.

Його батько кивнув головою.

– Так. Він відпочиває. Усі вольвени запевнили нас, що зустріч пройшла добре.

- Твій брат? - Мати Кастіла спіймала мій погляд. Корона різко контрастувала з її темним волоссям. - Він такий, яким ти його пам'ятаєш?

– Ні, – відповіла я. - Так, він такий. Але не такий, як інші піднесені.

Її груди різко піднялися під сукнею кольору слонової кістки.

– Не знаю, добре це чи погано.

- Я теж, - зізналася я.

- Мабуть, вам багато про що треба з нами поговорити, - почав його батько.

Краєм ока я помітила якийсь рух. У темних нішах на пагорбі стояли кілька людей. Я потяглась чуттям і відчула цілу бурю емоцій – від цікавості до слабкої недовіри.

- Але ми вважаємо, ви з'явилися не тільки для того, щоб обговорити зустріч з Вознесеним.

При згадці Йена як піднесеного в королі спалахнуло роздратування, хоча ... Йен і є піднесений. Як не абсурдно, але

мене обпекла злість у відповідь.

- Ти маєш рацію, - відповів Кастил і подивився на мене. Наші погляди зустрілися. – Ми прийшли не лише із цим.

Я зосередилася на Кастилі, не дозволяючи собі читати його батьків чи тих, що стоять у темних нішах. Смак ягід у шоколаді заспокоїв мої нерви, а впевненість у його золотих очах послабила напругу, що скувала мою шию.

Я смілива.

Я безстрашна.

Стиснувши руку Кастила, я обернулася до його батьків.

– Ми прийшли зажадати те, що належить мені, – корону та королівство.

Розділ 36

Елоана розчепила руки, опустила їх і тяжко зітхнула. Сподіваюся, це було зітхання полегшення чи хоча б прийняття.

Батько Кастила ступив уперед.

– А якщо ми відхилимо ваші претензії?

Я повернула до нього голову і, перш ніж Кастил відповів, сказала:

– Ви можете. Але це не змінить неминучого.

Вонетта вийшла вперед, зачепивши мою ногу. Ліра застрибнула на кам'яну лаву. Навіть не дивлячись на решту вольвенів, я знала, що вони теж наблизилися. Я випустила руку Кастила і зробила крок уперед, дивлячись на його батька.

– Люди, яких я завжди вважатиму своїми батьками, були вбиті, щоб запобігти цьому моменту. Через моє право від народження мене кинули вмирати і покрили шрамами. Через мою кровну лінію мене змушували носити вуаль. Мого брата зробили тим, що піднісся. Довгі роки я не могла керувати власним життям. Через те, що належить мені, гинули безневинні люди. Я сама мало не вмерла. Дорогою сюди на нас напали. Але ніщо з перерахованого не завадило статися цьому моменту. Корона належить мені та моєму чоловікові, і я думаю, вам це вже відомо.

Валін вступив у мене непроникний погляд. Сумнівалася, що мені вдалося б прочитати його емоції, якби я спробувала. Він глянув на сина.

– Тобі є що додати?

– Нічого. – У його тоні прозирала легка посмішка. – Вона чудово підбила підсумок. Ви знаєте, що корона належить їй. Нам. Щоб правити Атлантією, нам потрібна ваша допомога. Але нам не потрібні зайві драми.

Я боролася з усмішкою, а його батько примружився і сухо сказав:

– Вибач, сину. Я не хотів викликати жодних зайвих драм.

– Вибачення прийнято, – сказав Кастил.

За моєю спиною почувся фиркаючий вольвенський сміх. Валін знову примружився.

– Він має рацію, – підтримала я. – Нам дуже потрібна ваша допомога. Мені багато чого потрібно навчитися, і нам з Кастилом багато чого потрібно зробити.

– З яких причин ти ухвалила це рішення? – Запитала Елоана.

Я зустріла її погляд, думаючи про те, що казав мені Кастіл.

— Це не має значення, бо це мої причини.

Мить вона пильно дивилася на мене, потім підняла куточок губ і, кивнувши, перевела погляд на чоловіка.

- Час, - сказала вона. - Давно пора.

— Знаю, — важко зітхнув отець Кастіла. — Я тільки сподіваюся, що ви обоє розумієте, що відповіальність не закінчиться, коли ви виконаєте те, чого бажаєте.

— Ми знаємо, — відповів Кастіл і підвівся поруч зі мною.

— Знаємо, — кивнула я.

Валін із дружиною підійшли до краю піднесення.

- Підозрюю, жоден з вас не хоче дотриматися всіх традицій?

Кастіл подивився на мене. Припустивши, що традиції включають бали та бенкети, я відповіла:

— Як тільки ми впораємося із загрозою із заходу, ми хотіли б влаштувати... більш продуману церемонію коронації. Зараз, як нам здається, у нас немає на це часу.

Елоана кивнула головою.

— Коронаційні свята можна провести будь-коли, на ваш розсуд.

По мені пробігло трептіння. Я простягла руку, і тієї ж миті Кастіл узяв її.

— Отже, вона відбудеться зараз?

— Церемонія досить проста, — сказав отець Кастіла. — Перед Радою Старших ми складемо з себе корони та керування країною і передамо тобі та моєму синові. А потім оголосимо народу про зміну влади.

Моє серце завмерло. Я перевела погляд на темні ніші.

— Це може статися зараз, оскільки Рада вже збирається?

Валін трохи посміхнувся.

— Може.

Кастіл придивився до ніші.

— А якщо хтось із них проти?

Запанувалатиша, а потім ліворуч від нас із ніші вийшов високий чоловік. Яскраво-жовті очі і темне волосся з сивиною на скронях говорили про те, що це дуже старий атлантичанець.

- Лорд Грегорі. - Кастіл нахилив голову, мабуть, впізнавши чоловіка. - Ви хочете щось сказати?

- Так, ваша високість. - Він вклонився, а Елоана кинула на чоловіка косий погляд. — Знаю, нам нема чого заперечити, щоб відкласти те, що зараз відбувається, але як один із найстаріших Старших у Раді я відчуваю потребу висловитися від себе та від інших, хто стурбований розвитком подій.

Якщо він один із найстаріших членів Ради, то, можливо, він перекрут. Мій дар рвався назовні, і я відкрила чуття настільки, щоб прочитати Найстаршого. Від жорсткого смаку недовіри в мене пересохло в роті, але в цьому не було нічого дивного з огляду на його слова.

— Ваше занепокоєння прийняте до уваги, — зауважив Кастіл. — Але, як ви й підозрюєте, відстрочок не буде.

Від лорда Грегорі ринув їдкий сплеск гніву. Він зробив крок назад.

— У чому ваше занепокоєння? — поцікавилася я із щирою цікавістю.

Погляд лорда Грегорі ковзнув до мене. Його обличчя не вдавало настороженості, яку він відчував.

— Ми стоїмо на межі війни, і деякі з нас вважають, що зараз не час передавати владу.

Я пильно розглядала його, і в моїх грудях гула тривога. Рік тому мені не вистачило б сміливості на таке запитання. Півроку тому я прийняла б цю половину відповіді. Сьогодні немає.

- І це все?

Лорд Грегорі, випроставши спину, дивився на мене.

— Ні. Ми тебе не знаємо, — холодно заявив він. — Może, в тобі тече кров богів...

- Вона божество, - суворо поправив Валін, здивувавши мене. - Походить від короля богів, дитя Малека. У ньому не просто тече кров богів. Це вам відомо.

Я округлила очі.

Щоки лорда Грегорі порозуміли.

— Мої вибачення, — промимрив він. - Ти божество, але все одно для нас чужинка.

— І до того ж вихована ворогами як Діва? - Закінчила я за нього.

Цікаво, чи натяжкою не припустити, що він симпатизує Незримим? Можливо навіть підтримує їх?

— У нас одні й ті самі вороги, лорде Грегорі, й ті самі союзники. Сподіваюся ви дасте мені шанс довести, що це правда.

В отці Кастіла промайнуло схвалення, і я б збрехала, якби сказала, що не вважала це добрым знаком.

- Благаю богів, щоб це виявилося так. - Лорд Грегорі хитро вклонився і відступив назад у тінь.

— Хтось ще відчуває потребу поділитися своєю думкою? — спитав Кастіл.

На цей раз у нішах ніхто не ворушився. Проте інші, певне, поділяли побоювання лорда Грегорі.

- Добре. - Кастіл натягнуто посміхнувся. — Тому що нам потрібно багато обговорити з Радою.

- Їм не терпиться почути те, чим ви хочете поділитися, - відповіла Елоана. — Ми можемо зараз скласти корони і, поки ви спілкуватиметеся з Радою, розішлемо по Еваемону новину про те, що їх вітатимуть нові король і королева. - Вона простягла руку до високих дверей за статую Ніктоса. - З балконів храму Ніктоса.

По моїй шкірі пробігли мурашки. Усвідомивши, що знаходжуся в його храмі, я злегка занервувала і втупила в гладку, бліскучу кам'яну підлогу. Проковтнувши, я підняла голову.

— Все це можна зробити сьогодні? Передати владу? Поговорити з Радою та привітати народ?

— Так, — підтвердила Елоана.

Кастил стиснув мою руку.

- Тоді нехай так і буде.

Обличчя його матері осяяло любов'ю, і вона жестом покликала нас.

- Підйдіть. Ви маєте стояти не внизу, а перед нами.

Глибоко зітхнувши, ми з Кастілом піднялися сходами. Те, що сталося далі, здавалося нереальним. Моє серце сповільнило ритм і заспокоїлося. Слабка дрож пропала, а гул з грудей поширився по всьому тілу, змиваючи нервозність і заміщаючи її відчуттям правильності того, що відбувається. Я подивилася на свою руку в руці Кастіла, майже чекаючи побачити свічення, але моя шкіра виглядала як завжди.

- Схилицься, - тихо наказала королева.

Слідом за Кастілом я опустилася на одне коліно перед матір'ю. Ми, як і раніше, трималися за руки, а батько Кастіла став прямо перед ним. Я озирнулася через плече. Вольвени по всьому храму припали до підлоги і схилили голови, але їхні очі були розплющені і прикуті до піднесення. Кіран, Нейлл та Еміль зробили те саме. Делано у вигляді смертного приєднався до них і теж схилився.

— У храмі короля богів, перед Радою Старших як свідки ми складаємо корони і поступаємося тронам Атлантії, — проголосив Валін, — а також усю владу корони. Ми робимо це доброю волею, щоб поступитися дорогою мирному і законному сходженню принцеси Пенеллаф та її чоловіка, принца Кастила.

Я була вражена, почувши, що мій титул прозвучав раніше титулу Кастіла.

Елоана зняла позолочену корону. Валін зробив те саме зі своєю. Вони поклали їх на підлогу.

По храму пронісся вихор, знявши моє волосся. Корона Валіна пішла тріщинами, розкололася, і під вибленими кістками виявилися позолочені. Обидві корони засяяли яскравим світлом, що йде зсередини, а потім погасли і лише виблискували в променях сонця.

Валін уривчасто видихнув. Разом із дружиною вони знову підняли корони. Впевненим голосом Валін сказав:

- Кастіл Хоукtron Да'Нір, чи клянешся ти дотримуватися Атлантії та її народу з добротою і твердістю і керувати зі співчуттям і справедливістю з цього моменту і до твоєї останньої миті?

"З цього моменту і до останньої миті". При цих словах у мене підступила грудка до горла.

- Клянуся дотримуватися Атлантії та її народу, - з хвилюванням відповів Кастіл. - З добротою і твердістю і керувати зі співчуттям і справедливістю з цього моменту і до моеї останньої миті.

- Тоді бути з цього.

Батько Кастіла поставив золоту корону на його голову.

- Пенеллаф Бальфур Да'Нір, - заговорила Елоана, і при звуку прізвища, приєднаного до мого, я стрепенулась. - Чи клянешся ти дотримуватися Атлантії та її народу з добротою і твердістю і керувати зі співчуттям і справедливістю з цього моменту і до твоєї останньої миті?

Моя шкіра завібрувала, і я наслідувала приклад Кастіла:

— Клянуся дотримуватися Атлантії та її народу з добротою і твердістю і керувати зі співчуттям і справедливістю з цього моменту і до моеї останньої миті.

— Бути по цьому, — озвалася Елоана, опускаючи корону на мою голову.

Смолоскипи в руках богів по обидва боки проходу стали спалахувати один за одним, поки вогонь не злетів у смолоскип Ніктоса. Потріскуюче нерівне полум'я було сріблясто-білим.

— Підніміться, — тихо наказала Елоана. Її очі блищають від сліз, і вона посміхалася. — Підніміться як королева та король Атлантії.

Розділ 37

Вага позолоченої корони виявилася легшою, ніж я очікувала, але тільки у фізичному сенсі. Разом з нею на мене лягла невловима вага, що нагадує про тисячі років рішень, виборів, жертвувань і досягнень.

Але я носитиму цю вагу, тому що поклялася, як носитиме і Кастил.

Я окинула його поглядом. Він дивовижно виглядав у короні.

Ми стояли в холі палацу перед пропорами, що звисали зі стелі, всього на дюйм-два не дістаючи до підлоги. Елоана та Валін скликали палацовий персонал і коротко представляли нам. Слуг були сотні — від куховарок до покоївок, від конюхів до тих, хто відповідав за територію. У мене паморочилося в голові від облич та імен. Нарешті вони покинули вестибюль, і я перевела погляд на Кастила.

Він носив корону так, ніби їй народився.

До нас підійшла Елоана з літньою жінкою у золотій сукні з довгими рукавами — у цей колір був одягнений весь персонал. Як я дізналася, багато хто мешкав у палаці на верхніх поверхах, а деякі — у місті, у своїх будинках із сім'ями. Я вразилася, дізнавшись, що кімнати слуг розташовані серед кімнат лордів та леді. У Солісі палацовий персонал вважався слугами, і вони жили в голих кімнатах з рядами ліжок та мізерними особистими життями.

- Хочу уявити вас Роуз, — сказала мати Кастила, торкаючись руки жінки. — Вона керуюча палацу — чи чарівниця палацу. Якщо вам щось знадобиться, звертайтесь до неї.

Роуз вклонилася, випромінюючи тепло та шипучу радість.

— Для мене честь служити вашим величностям.

— Для нас буде честю, якщо ви залишитеся чарівницею палацу, — відповів Кастил.

Роуз сліпуче посміхнулася.

- Ваша величність, королівські покої звільняються, поки ми тут розмовляємо, і я простежу, щоб туди перенесли ваші особисті речі.

Це було сказано Кастилу, і мені стало цікаво, що то за особисті речі.

— Я вже відправила напої та закуски до Парадної зали на вашу зустріч із Радою Найстаріших. Чи вам що-небудь ще?

Мені нічого не спадало на думку.

- Є дещо. - Кастил кинув на мене погляд, і його очі бліснули. — Мені та моїй дружині хотілося б внести зміни.

Я подивилася на пропори і випалила:

— Герб!

Роуз і мати Кастила теж озирнулися на них.

— Мені хотілося б змінити герб Атлантії. Мені сказали, що ми можемо це зробити.

— Можете. — Елоана повернулася до нас.

— Так, — кивнула Роуз. — Що ви хочете змінити?

Я подивилася на Кастила і посміхнулася, коли він підморгнув.

— Я б хотіла, щоб схрещені стріла і меч стали однаковими і жоден не був довшим за інший.

— Ми це можемо, — розсудила Роуз, а від матері Кастила я вловила сплеск здивування. — Я відразу ж розпоряджуся зняттям пропорі і розішлю вести про нову роботу ливарникам, швачкам і в шкіряні майстерні. Чому вони будуть раді, — відповівши і палко додала вона. — Потрібно змінити сідла та печатки, щити та пропорі. Пропорі ми можемо закінчити за тиждень, на щити піде трохи більше часу. А на інше...

— Не треба поспішати, — запевнила я. — Буде добре, коли б ви не зробили.

Вигляд у неї став розгублений.

— Все буде зроблено негайно. Що небудь ще?

— Я гадаю, ні?

Кастил похитав головою.

— Поки що це все.

— Чудово.

Керівниця вклонилася і поспішила геть, махнувши кільком слугам, які чекали біля стін.

— Вона смертна. Знаю, що ти збираєшся спитати, — сказав Кастил, перш ніж я відкрила рота. — Не думаю, що у ній є атлантіанська кров. Адже так, мамо?

Елоана похитала головою.

— Багато поколінь назад у її сім'ї були атлантіанці, але зараз вона зі смертної лінії. — Вона повернулася до мене. — Мене здивувало ваше прохання. Меч уявляє того, хто в союзі сильніший. Це повинні бути ви, ваша величність.

Кастил зберіг повну незворушність після такої прямої заяви.

— Я вважаю, що ми з Кастилом рівні по силі, — заперечила я, трохи здивувавшись, що вона сумнівається в цьому. — Я хочу, щоб народ Атлантії бачив нас такими.

Декілька секунд Елоана утримувала мій погляд, потім кивнула.

— Думаю, це мудре рішення.

— І, будь ласка, називайте мене Пенеллаф.

Її посмішка стала ширшою, і вона знову кивнула.

— Я скоро приєднаюся до вас у Парадному залі.

Елоана збиралася піти, але повернулася до Кастила і подивилася йому в обличчя.

— Я так пишаюся тобою сьогодні.

Підвівшись навшпиньки, вона поціувала його в щоку.

Кастил прочистив горло.

- Дякую.

Його мати посміхнулася і пішла тим же коридором, в якому зникла Роуз. Елоан мав подбати про те, щоб розіслали сповіщення.

— Готова? - Запитав Кастил.

Я кивнула.

Він узяв мене за руку, і ми пішли під прапорами в коридор перед нами. Евамонський палац здивував мене. Судячи з його вигляду зовні, я припускала, що всередині буде холодно і непривітно, але з блискучого чорного каміння тут були тільки підлоги. Стіни покривала кремова штукатурка, а у вікна та скляні стелі проникало багато природного світла.

Коридором вздовж стін снував персонал замку. Вони зупинялися, щоб швидко вклонитися, і зникали в широких проходах. Я побачила просторий атріум, повний нічних троянд, а потім ми увійшли до зали з безліччю зачинених дверей.

- Тут проводять зустрічі, - пояснив Кастіл, міцно тримаючи мене за руку.

З нами були Кіран, Делано, Еміль та Нейлл. Деякі вольвени залишилися у вестибюлі, але Вонетта, Ліра та ще з десяток супроводжували нас.

І не лише вони. З того моменту, як на наших головах опинилися корони, слідували за нами Хіса і кілька стражів корони. Цікаво, як їм так швидко змінити тих, кого вони захищають? І як батькам Кастила раптово втратити ці сімейні тіні? Хоча коли Елоана розлучилася з нами у вестибюлі, з нею вирушили принаймні два вартові.

Із зали ми вийшли в черговий вестибюль, з якого на другий поверх і вище вели грандіозні спіральні сходи.

- Нагорі кімнати для гостей та персоналу.

Я втрималася від пориву звільнити руку з хватки Кастіла і побігти до сходів, щоб перевірити: чорний камінь поруччя такий же гладкий, яким виглядає?

— А де ж... наші кімнати?

— Східне крило, — відповів Кастіл, кивнувши літньому чоловікові, який спускався сходами, тримаючи тацю з порожніми келихами.

- О, - пробурмотіла я і насупилась. - Страйвай. Вони у східному крилі, так?

Кіран з усмішкою сказав:

- Покої її та його величності займають східне крило.

Я...

Що ж, мені не було чого сказати. Ми ввійшли в хол за сходами і пройшли кілька картин. Я вирішила, що розгляну їх пізніше, коли не думатиму тільки про те, що королівські покої займають ціле крило палацу.

— А де житимуть твої батьки? - випалила я, як тільки це спало мені на думку.

Кастіл усміхнувся.

- Може, трохи поживуть тут, поки передають повноваження, а потім або залишаться, або переїдуть до якогось маєтку.

— О, — повторила я.

Ми увійшли до круглої зали, з якої тягнулися криті переходи до східного та західного крила палацу. У центрі зали стояла статуя богині з простягненими над головою руками. Поняття не мала, що це за богиня, але безперечно у неї... дуже пишні стегна та груди.

Ми пройшли через вітальню — затишний простір з диванами, товстими килимами та скляною стелею, потім — через Велику залу та ї дальню, де могли розміститися кілька десятків людей.

Парарадний зал, розташований у західному крилі, складався з кількох приміщень. У приймальні вздовж стін стояли кремові кушетки, а між ними величі горщики з пальмами. Прислуга метушилася біля столів, де люди наливали собі напої і накладали їжу. Я вирішила, що це є члени Ради. У дальній частині залу два відчинені двері вели до довгого овального кабінету зі столом майже на всю довжину кімнати.

Не встигли ми зробити і кілька кроків у приймальню, як найстарші повернулися до нас. І вони, і прислуга низько вклонилися, навіть Грегорі — я впізнала лише його.

— Продовжуйте, — промовив Кастил з кивком.

Прислуга та Старші випросталися, а я запам'ятала, як він це сказав.

Його батько залишив своїх співрозмовників - жінку з темно-коричневою шкірою і чоловіка з довгим рудувато-каштановим волоссям - і попрямував до нас.

— Ми чекаємо, коли зі своїх кімнат повернуться ще кілька людей, але вони мають скоро прийти, — сказав Валін, кладучи руку Кастилові на плече. Він понизив голос: - Очікується, що ви оберете радника. Не обов'язково сьогодні, але не слід із цим затягувати.

— Я вже знаю, кого виберу. - Кастил глянув на мене, і мені на думку прийшла тільки одна людина.

Я подивилася на Кієрана. Той стояв біля дверей, схиливши голову, і слухав, що йому тихо говорить Делано. Я кивнула на знак згоди.

— Спочатку я хочу з ним поговорити, — додав Кастил.

Валін перевів погляд на Кієрана.

- Гарний вибір. - Він стиснув плече Кастила. Втішно було бачити цей жест. — Хороший для вас обох.

Він зробив паузу, дивлячись на сина і відкашлявся.

Я відкрила чуття і відчула... смак ванілі — щирість, але ще щось тепле, з ароматом кориці. Гордість. Емоції сочилися крізь тріщини у стінах, які збудував навколо себе його батько. Навіть без свого дару я відчувала, що він хоче поговорити із сином наодинці. Тільки боги знали, як довго Валін чекав на цей момент. Змирившись, що один син королем так і не стане, він сподівався, що на престол зрештою піде інший.

Я перевела погляд на Нейлла з Емілем, які блукали кабінетом.

— Скоро повернуся, — сказала я, і Кастил глянув на мене. Я посміхнулася йому, потім батькові. - Вибачте.

Я увійшла до кабінету, усвідомлюючи, що на мене спрямовані погляди. Вонетта рушила за мною. Я широко відкрила чуття і знову відчула пружну свіжість цікавості, а під ним — стурбованість, густу, як скисле молоко. Я підняла підборіддя і перевела погляд з Нейлла та Еміля на круглі вікна, розташовані по всьому кабінету, і між ними такі же круглі дзеркала. У вікнах виднілися сіро-сталеві та кольори слонової кістки будівлі. Прагнучи краще розглянути

Евамон, я майже не помітила свого відображення в дзеркалі відразу біля входу.

Але все ж таки помітила.

Я зупинилася. Мої очі здавались яскравішими, ніж зазвичай, сріблястє свічення позаду зіниць стало помітніше. На щоках грав легкий рум'янець. Шрамів я навіть не побачила – мою увагу привернула корона з перекручених кісток.

І те, що моє волосся трохи розпатлане. Вони були заплетені в косу, але через стрибики і зустріч з Незримими багато пасм вибилися.

Я усвідомила, що на коронації на мені був той самий запилений і, можливо, забруднений кров'ю дорожній одяг, що й зараз, на першій зустрічі з Радою. Я придушила зітхання і озирнулася на зал. Схиливши голову, почала розглядати найстарших. Тільки зараз до мене дійшло, що вони одягнені так само, як ми з Кастілом. На всіх чорні або сірі туніки та штани із золотою облямівкою – навіть на жінках. Жодних вишуканих суконь з дорогих м'яких тканин. Всі одягнені дуже практично. Я припустила, що всі вони – бійці того чи іншого.

Я знову подивилася в дзеркало, все ще трохи здригаючись, побачивши золоту корону. Боги, що б подумала Тоні, якби я постала перед нею такою? Мабуть, розсміялася б з подиву, а потім приголомшено замовкла. Я сумно посміхнулася. А Віктер? Боги, він...

Різко видихнувши, я придушила наполегливі бажання доторкнутися до корони і змусила себе пройти повз дзеркало. Ймовірно, Вонетта дивувалася, з чого це я так довго вирячилася на своє відображення.

- Бачу, ти знайшла притулок і навіть більше.

Цей грудний чуттєвий голос зупинив мене. По шкірі побігли мурашки. Я обернулася і відчула, що підлога йде з-під ніг. Переді мною стояла жінка з синювато-чорним, завитим великим кучерям волоссям, що вільно обрамляло темно-коричневу шкіру. Повні червоні губи зігнулися в лукавій усмішці, і вона схилилась в поклоні, легкому навіть у сірій туніці та штанях.

Я розімкнула губи, не вірячи своїм очам.

— Ви були у «Червоній перлині»! - Вигукнула я. Вонетта підвела голову і схилила її набік. — Ви послали мене до Кастілової кімнати.

Жінка посміхнулася ширше і випросталась. Нас огорнув тонкий аромат жасмину.

- Я мала рацію, правда? – прошепотіла вона. – Я про те, що ти знайшла у тій кімнаті.

- Має рацію, але як?..

Вона перевертаєш? Вони могли багато чого зрозуміти, торкнувшись людини або поговоривши з нею. Інші просто звали. Мовою крутилося стільки питань, починаючи з того, навіщо вона так вчинила, і що взагалі робила в «Червоній перлині». Вона тоді була одягнена як одна із співробітниць...

Кастіл зупинився поруч і поклав мені руку на поперек. Нагнувши голову, притулився губами до моєї щоки і сказав:

- Мені стало самотньо, і я пішов шукати тебе.

У будь-якій іншій ситуації я не забула б помітити, що він був не самотній, і мене б потай схвилювало його готовність говорити таке в присутності сторонніх, але зараз ситуація була незвичайна. Я не зводила очей із жінки.

- А, нарешті, все в зборі, - проголосив Валін, підходячи до нас і зупиняючись поруч жінкою з «Червоної перлині». За його спиною я побачила Елоану. Валін посміхнувся жінці. - Не думаю, що ви мали можливість познайомитися раніше.

- Не було, - підтвердив Кастіл, а я затулила рота.

Жінка посміхнулася до мене.

- Це Вільгельміна Колінс, - представив Валін. Мое тіло спалахнуло жаром, а потім похололо. – Вона увійшла до Ради після того, як ти...

Валін говорив, але мое серце билося так швидко, що я навіть не розуміла, чи говорить він знайомою мовою. О боги, це міс Вілла.

Міс Вілла.

Стойте перед нами.

Як я могла забути, що вона входить до Ради?

Від Кастила прокотилася хвиля диких веселощів, таких сильних, що я мало не розсміялася.

- Вільгельміна, - простягнув він, і я перевела погляд на нього.

А потім згадала, що це Кастил, і він може ляпнути будь-що, навіть перед батьком і матір'ю. І, боги мої...

- Ми не знайомі, - швидко сказала я і стиснула його руку. – Це честь познайомитись з вами.

— Велика честь, — додав Кастил, а на його обличчі з'явилось подив.

Міс Вілла посміхнулася.

— Це для мене честь.

На щастя, нас перервала Елоана, яка запитала, чи всі готові.

Мені захотілося її обійняти та поцілувати.

— Так. - Я знову стиснула руку Кастила, знаючи, що він збирається ще щось додати. - Ми готові.

- Прекрасно. - Елоана глянула на Віллу. - Не хочете чогось випити?

— Віскі, якщо у вас є, — відповіла та.

Елоана засміялася.

— Знайте, це у нас завжди під рукою.

Старші, що затрималися, увійшли до кабінету, розсілися за столом, і двері зачинили. З нами залишилася тільки Вонетта, інші вольвени вийшли стерегти ззовні. Вілла зі склянкою віскі приєдналася до найстарших. Батьки Кастила сіли не за столом, а біля стіни, де стояли Нейлл, Делано, Еміль та Кіран, а також Xica. Інших вартових у кабінеті не було. На чолі столу залишилося два місця для короля з королевою.

Для нас.

Коли ми їх зайняли, мене охопило те ж саме відчуття нереальності, яке супроводжувало коронації. Знайомство почалося, і думки про Уїлла відійшли на другий план. Було вісім членів Ради. Не було лише Джаспера, який залишився у Бухті Сейону. На його місце сів інший вольвен — леді Камбрія із сріблястими пасмами у світловому волоссі. Після того, що сталося, буде важко запам'ятати всі імена, але я запам'ятала Свена — він дуже схожий на сина, якого ми зустріли у стайннях. Серед решти трьох найстарших були двоє чоловіків — як я підозрювала, — смертних, та атлантіанка.

Усі сиділи мовчки і дивилися на Кастила. Їхній сумарний вік і досвід були жахливими. М'язи моєї шиї та спини одеревеніли, корона раптово стала важчою. Виникло бажання зіщулитися в кріслі, стати якнайменше і непомітніше,

але через мить все пройшло - я не маленька і не непомітна.

І більше ніколи такого не буду.

— Я не знайомий з формальностями подібних зустрічей, але ті з вас, хто мене знає, чудово обізнані, що я не любитель формальностей, — почав Кастил і подивився на мене. — Моя дружина Пенеллаф — теж. Отже, ми цілком можемо пропустити цю частину. Нам потрібно багато обговорити, і ми не хочемо марнувати час.

- Чи можна висловитися? - промовив світлошкірий чоловік із золотистими очима, що сидить у середині столу.

Цю людину не було у приймальні. Я дізналася б його світле, як лід, волосся. Я могла думати тільки про те, як минулого разу, коли сиділа за столом з Кастилом, були вимовлені схожі слова.

- Звичайно, лорд Амброуз. - Кастил відкинувся на спинку і поклав руки на підлокітники.

- Лорд Грегорі говорив за тих, хто стурбований, - почав атлантанець, і я зосередила чуття на ньому. Його огортала недовіра. - Ми розуміємо, що нічого не можна було зробити, щоб перешкодити вашому вступу на престол, але ми вважаємо своїм обов'язком висловити стурбованість.

Уілла, що сиділа навпроти нього, відпила віск і, нітрохи не приховуючи, закотила очі.

— Хіба лорд Грегорі вже не виступив із вашими побоюваннями у храмі? - Запитав Кастил, нахиливши голову. - Гадаю, він висловив їх вичерпно. Точніше, ваша королева висловила їх вичерпно.

Амброуз глянув на мене.

- Виразила, і вона має рацію. Ми її не знаємо і вона вихована ворогами. Заява прозвучала, але обговорення не було.

- Тут нічого обговорювати крім того, що вже прозвучало, - заговорила я, зустрівши пильний погляд Амброуза. - Я розумію ваші побоювання, але також знаю, що жодні мої слова їх не скасують. Я лише можу довести, що вам нема чого боятися.

— Якщо ви хочете довести, що нічого боятися, ви не повинні протестувати проти того, що ми висловлюємо побоювання, — заперечив Амброуз.

— Я не протестую.

Кастил почав барабанити пальцем по підлокітнику. Його кільце тихо стукало по дереву.

— Мені сказали, що прислухатися до Ради буде розумно, — продовжила я, — і що коли її ігнорували, це ні до чого хорошого не призводило. І ми з Кастилом маємо намір дотримуватися цієї рекомендації. Але я вже знаю, що ви відчуваєте, лорде Амброуз. Вже знаю, що відчувають дехто з вас.

Я окинула поглядом стіл. Грегорі стиснув губи в тонку лінію. Темноволоса жінка відкинулася на спинку крісла. Леді Камбрія та Вілла самовдоволено посміхалися. У Свена був нудний вигляд.

— Нам стільки треба обговорити, а ми сидимо і говоримо про те, чого не можна змінити під час нашої розмови. І я не збираюся відповідати за злочини, вибори та рішення, які приймали божества, що піднеслися, або ще до моого народження. Я вже достатньо заплатила за їхні гріхи. - Я знову перевела погляд на Амброуз. - Я не робитиму це заради розваги.

Атлантанець проковтнув.

— Ми чули про відродження Незримих та напад на вас. Ми засуджуємо їх і не підтримуємо таких дій. - Він притиснув долоню до столу. - Але...

- Ніяких але, - перебив Кастил. Неголосно, але злісно.

Амброуз стиснув губи і сковано кивнув.

— Зрозуміло.

Я почала розслаблятися, але Кастіл нахилив голову.

— Вас не було у приймальні, коли ми прийшли.

- Не було, ваша величність.

— Ви не вклонилися, коли увійшли до кабінету, — провадив далі Кастіл, і я перевела погляд на нього.

- Кас, - м'яко почала я.

- Це проста ввічливість, - продовжував він, свердливши поглядом атлантіанця. — Основи етикету. І ви, говорячи з королевою, жодного разу не назвали її «вашу величність» або хоча б «вашу високість». Знову ж таки, це самі основи люб'язності та поваги. — У залі повисла тиша. - Хіба я не правий? Батько? Мама?

- Ти маєш рацію, - відповіла Елоана. — Ті, хто не вітав вас так у приймальні, мали зробити це одразу, як вас побачили.

- Лорде Амброуз, моєму сину ви вклонилися, - додав Валін.

У лорді Амброузі спалахнули гнів і незручність. Він промовчав.

— Ви схилитесь перед вашою королевою. — Кастил холодно дивився на атлантіанця. - Або помрете перед нею. Вам обирати.

Вонетта, що сидить біля моїх ніг, видала на знак згоди низьке гарчання.

Я напружилася. Хотілося втрутитися, покласти край перш, ніж на моїй першій раді проллеться кров. Але інтуїція підказувала, що покарання як приклад не буде зайвим — треба ясно дати зрозуміти, що ні Кастіл, ні я не зазнаємо неповаги. А повага — це дуже важливо. Якщо ми не завоюємо пошани Найстарших, звідки взятися до поваги королівства? Проте від загрози в мене свербіла шкіра.

Дерево рипнуло по каменю, Амброуз підвівся і сковано вклонився.

- Вибачте, ваша величність, - сказав він мені. — Я не хотів вас образити.

Я кивнула, і він випростався. Згадавши, що казав Кастіл, я сказала:

- Можете сісти.

Амброуз так і зробив, і напруга в кабінеті спала.

— Отже, ми можемо починати? — спитав Кастил, оглядаючи найстарших. Кілька людей кивнули. — Добре, бо ми хочемо зупинити війну, перш ніж вона почнеться.

Свен подався вперед.

— А ось це мені буде дуже цікаво послухати.

Деякі, схоже, поділяли його думку, інші — ні, але всі вислухали наш план зустрітися з Кривавою Кореною в Дубовому Емблері та запропонувати ультиматум, а також наші пояснення, чому ми вважаємо, що план спрацює.

- Може спрацювати, - заявила леді Камбрія, зсунувши брови. — Ви підриваєте фундамент, на якому тримається їхня брехня. Якими б не були піднесені, вони не дурні. Вони знають, як подіє на їхній народ правда.

Я перевела погляд на Валіна.

- Правда послабить, якщо й зовсім не зруйнує їх контроль над народом Соліса і розхитає їхнє суспільство. Навряд чи вони підуть на такий ризик.

- Ніхто з нас не хоче війни, - запевнив лорд Грекорі, оглядаючи стіл. - Двох Королів, які пережили війну, все ще переслідують її жахи. Але ви просите нас дати піднесеним другий шанс? Щоб вони довели здатність контролювати спрагу крові? Ми вже це проходили.

- Ми знаємо. Просто зараз ми просимо вас зрозуміти, чому ми вирішили втримати наступ на півночі, - сказав Кастіл, даючи зрозуміти, що він просить не дозволу. - Як тільки ми зустрінемося з Кривавою Кореною і отримаємо їхні відповіді, ми зможемо повернутися до обговорення, чи давати комусь із другий шанс, що здійнявся. Але ми ще не перейшли цей міст і не маємо наміру спалювати його, перш ніж на нього ступимо.

- У мене є безліч причин, з яких я хочу бачити тих, що піднялися мертвими, - заговорила атлантіанка. На її шкірі пісочного кольору не було зморшок, а в каштановому волоссі не виднілося сивини. Здається, її звали Джосалін. - Але мені достатньо й однієї. На тій війні загинули мій чоловік та син.

У мене защеміло серце.

- Мені шкода це чути.

- Дякую, ваша величність. - Її груди піднялася в глибокому вдиху. - Як ви всі знаєте, я вагалася у цьому питанні. Якщо ми можемо запобігти загибелі інших чоловіків і дружин, синів та дочок, то маємо це зробити.

Багато хто закивав на знак згоди, але леді Камбрія подалася вперед і сперлася рукою на стіл.

- Але для вас надто небезпечно йти на зустріч із Кривавою Кореною. Ви король та королева – наша льєса. Потрібно послати когось замість вас. Я з радістю піду.

- Я теж, - оголосив Свен, і його наслідували інші.

Я знайшла поглядом Кієрана і відчула від нього іронічні веселощі.

- Жоден з нас не проситиме вас про ризик, на який ми не готові піти самі, - заперечила я. - Крім того, для нас це буде набагато безпечнішим, ніж для будь-якого з вас. Кривава Корона не хоче нашої смерті.

- І ми приїдемо до міста раніше, ніж вони очікують, - пояснив Кастіл. - Ми матимемо час з'ясувати, що вони для нас приготували.

- І хто ж призначив цю зустріч? - поцікавився Амброуз.

Я зібралася з духом.

- Мій брат. Він піднесений.

Як і очікувалося, моя відповідь викликала вигуки та запитання. Коли найстарші заспокоїлися, я пояснила, що означає для мене Єн, і що навіть якщо ми не рідні, він все одно мій брат. Під час усієї дискусії Кастіл тримав руку на моїй потилиці та повільно, заспокійливо погладжував. Навколо столу заклубилося співчуття, змішане з відвертою жалістю.

- Перед нашим відходом Єн сказав мені, що єдиний спосіб здолати Криваву Корону, змусити її прийняти наш ультиматум – це розбудити Ніктоса та отримати допомогу його вартових.

- Вранці ми збираємося вирушити до Ілізіуму, - пояснив Кастіл.

- Піти в Ілізіум? Розбудити Ніктоса? - Вигукнув смертний Старший. - Не хочу вас образити, але чи у своєму розумі?

Розбудити короля богів? Я правда не мав наміру образити, - швидко повторив він, коли Кастіл спрямував на нього погляд. – Але тоді нам доведеться влаштувати нову коронацію ще до того, як ви поїдете на зустріч із Кривавою Кореною.

— Що ж, чудово підбадьорив, — промимрив Кастіл, і я трохи посміхнулася.

- Місця відпочинку богів добре захищенні: або первозданною магією, або вартою, - заявив лорд Амброуз, піднявши брови. - Думаю, короля богів оточують і магія, і вартова.

- Так, але Пенеллаф походить з його роду, - зауважила Вілла. – Те, що його охороняє, має бути здатним це відчути. - Вона помовчала. – Сподіваюся.

Останнє зауваження справді підбадьорювало.

- Або він розлютиться від такого вторгнення і вб'є будь-кого, хто посміє його потривожити, - вказав інший Старший.

– Теж можливо. - Вілла підняла склянку.

– Навіщо вам їхати до Ілізіуму? - Запитав батько Кастіла. – Ми не знаємо, чи знадобляться вам варти Ніктоса. Ризик може виявитися невірваним.

– Або це лише посилив Криваву Корону, – підхопила Елоана.

Кастіл, продовжуючи погладжувати мою шию, піймав мій погляд.

- А ти що думаєш, моя королева? План ще не остаточний.

Чи не остаточний, але я вірила братові. Ким би не були ці вихідці, нам знадобиться будь-яка допомога.

- Він уже довго спить, так? - спітала я, і в бурштинових очах Кастіла спалахнуло схвалення, незважаючи на божевілля того, що ми задумували. – Ми його розбудимо.

– Звідки ви розпочнете пошуки місця його відпочинку? - Поцікавилася леді Джосалін.

Гарне питання. Я збиралася повернутись до Кастіла, але тут заговорила Вілла.

– Гадаю, він спить у своєму храмі. Який буде неважко знайти – він виглядає як тутешні палац та храм Ніктоса, тільки більше.

Що ж, Малек правильно зробив, коли перебудовував палац, щоб той більше був схожий на храми в Ілізіумі.

Піднявши брову, Кастіл нахилився до мене і прошепотів:

– Тепер ми знаємо, як його знайти.

Я кивнула, гадаючи, звідки це відомо Віллі. Невже вона була в Ілізіумі? І вона відправила мене до кімнати Кастіла без його відома. Атлантіанці не вірили у пророцтва, натомість вірили у ясновидіння.

– Ви хочете це зробити – все це? - Запитав Амброуз, хитаючи головою. - Тому що так сказав якийсь піднесений? Коли ми знаємо, що не можна довіряти?

Вілла пирхнула і закотила очі.

– Будь-хто, хто прожив досить довго, щоб бачити далі своєї дупи, знає: навіть вампіри – не природжене зло.

Від інших Старших почувся насмішкувате ремствування. Губи Кастіла торкнулася легкої посмішки. Я нахилилася вперед.

- Ви маєте на увазі тих, кому вдається контролювати спрагу крові?

- Тих, кому це вдається, - лічені одиниці, - заперечив Грегорі. – Нині вони радше легенда, ніж реальність.

- Легенда чи ні, але новонавернені вампіри одержимі спрагою крові. Це вірно. - Вілла подивилася на мене так, що мені згадалося власне Вознесіння. – І їм знадобиться час, щоб подолати цю одержимість. Але можна їм довіряти чи ні – це залежить від того, які вони у душі та серці.

У мене перехопило подих. Може, тому Йену вдалося зберегти частину себе колишнього? Бо до Вознесіння він був гарною людиною? Якщо так, то була надія для Тоні та багатьох інших?

— Надзвичайно оптимістичний і наївний погляд на Вознесених, — зауважив Грегорі.

Вілла подивилася на найстарших.

— Вважаю за краще бути оптимістичною, ніж вузьколобою та закоснелою, але наївною я ніколи не була. Я старша за вас понад тисячу років, – тихо сказала вона, і я заморгла. - У майбутньому подумайте про це перш, ніж говорити такі дурниці, і тоді, можливо, убережетесь від незручності.

Мені... безперечно подобалася Вілла.

І це не мало жодного відношення до її щоденника.

Вона тримала погляд Грегорі, поки той не відвернувся, граючи жовнами. Потім звернулася до нас із Кастилом.

— Я вас підтримую, навіть якщо це вам не потрібно. А ще дам вам пораду. Я не бувала в Ілізіумі. Само собою. - Вона допила віскі. – Але знала тих, хто бував.

Мене відвідала непрохана думка. Малек, мабуть, знову, як виглядають храми в Ілізіумі, і мій батько мав безліч коханок.

А у Вілли – безліч партнерів.

Що, якщо вона писала про нього... Ні, тут я себе зупинила. Не хотіла про це думати.

Вілла зустріла мій погляд, а потім погляд Кастила.

— Що б ви не робили, не входите до Далоса, міста богів. Ви пізнаєте його, коли побачите. Якщо увійдете, ви ніколи не повернетесь.

Розділ 38

Після тривожного застереження Вілли Найстарші неохоче підтримали наш план вирушити до Ілізіуму, а потім на зустріч із Кривавою Кореною. Стремлення схвалення виходило переважно від тих, хто турбувався про нашу безпеку, але я відчувала, що деякі просто не згодні з нами.

Ті, хто вважав війну неминучою.

Серед них – лорд Амброуз та лорд Грегорі.

Навряд вони хотіли війни. Лише не бачили способу її уникнути, але, я сподівалася, ми довели, що вони помиляються.

Збори закінчилися, і залишилося ще одне діло. Привітати народ разом із найстарішими та батьками Кастила. Своєю присутністю вони продемонструють підтримку та схвалення.

А потім ми з Кастилом залишимося самі. Звичайно, ще треба було поговорити з Кієраном, але нам треба було все обміркувати і, може, навіть ще пожити на своє задоволення перед тим, як вирушимо до Ілізіуму.

Я затрималася, коли всі покидали кабінет, прямуючи назад до храму Ніктоса. Я сподівалася поговорити з Віллою, яка не поспішала вставати з-за столу.

Або вона знала, що я хочу з нею поговорити.

У будь-якому випадку у мене була купа питань і всього кілька хвилин на спілкування з нею, поки з нами лише Вонетта, що чекає біля дверей.

- Можу я задати вам питання? - Сказала я.

Вілла глянула на мене, і в її золотаво-каріх очах з'явився той самий дивний блиск, що й у першу нашу зустріч.

— Ви королева. Можете питати про що завгодно.

Навряд чи титул королеви давав мені необмежену свободу ставити запитання – а спитати хотілося багато про що.

— Що ви робили у «Червоній перліні»?

- У мене неприкаяна душа, яка прагне все дослідити, - відповіла вона.

Судячи з її щоденника, з цим можна було погодитись.

- Але вам це не небезпечно?

Вона засміялася гортannим сміхом.

— У найкращих пригодах завжди є елемент небезпеки. Впевнена, ти знаєш. – До моїх щок прилив жар. – І я не була у Масадонії багато років. На мене найшло дивне бажання вирушити туди.

Слова про дивне бажання пробудили в мені підозри щодо того, хто вона така.

— Навіщо ви послали мене до Кастилової кімнати?

Куточки її червоних губ зігнулися у легкій усмішці.

— Просто... це здалося правильним.

- І це все?

Вона кивнула, підходячи до мене.

— Завжди слід довіряти інтуїції.

- Ви перекинеш, правда?

Вона кивнула, і я продовжила:

— Тому ваша інтуїція набагато... точніша, ніж в інших?

Вона тихо засміялася.

- Можна так сказати. Можна навіть сказати, що точність інтуїції зробила мене однією з найбільших ясновидців Атлантії.

Прозора. Я так і знала!

— Коли побачила тебе у «Червоній перлині», я знала, що ти носиш маску. Не ту, що приховувала твоє обличчя, а ту, яку тебе багато років примушували носити під вуаллю. Ті, про які ти навіть не знала. Я побачила тебе і зрозуміла, що ти — Діва. — Вілла спіймала мій погляд. Моя шкіра вкрилася мурашками. — Знала, що ти друга доночка, у якій тече кров богів.

— Вона подивилася поверх моого плеча на двері. — І знала також, що він шукає те саме, що привело тебе до «Червоної перлинни».

Я посунула брови.

— Він там обговорював плани.

Вона похитала головою, і густі кучері захиталися.

— Це була одна з причин, але в глибині душі він шукав те саме, що й ти. — Вона помовчала. — Можливість вижити.

У мене до горла підкотив ком.

— Чи можу я з тобою чимось поділитися? — Вілла торкнулася моєї руки. На моїй шкірі затанцював слабкий розряд енергії. — Тієї ночі не тільки ти шукала притулку. Він теж потребував притулку — того, який зможе винести тягар його бажань, його любові та його болю. І він знайшов його. Нехай він дав тобі свободу, але ти дала йому більше, ніж усвідомлюєш.

Мене душили емоції, і я не могла казати.

— Не забувай про це, — сказала вона.

— Не забуду, — насилу вимовила я.

Вілла посміхнулася.

— Пенеллаф, — покликала з дверного отвору Елоана. — Ти готова?

Набравши більше повітря в легені, я кивнула.

— Готова. — Потім понизила голос: — Дякую, що відповіли на мої запитання.

Вона схилила голову.

— Завжди будь ласка. А якщо тобі стане... цікаво і захочеться поставити інші питання, які, певна, рояться у твоїй голові, я буду більш ніж рада відповісти на них чи підказати... певний розділ.

О.

О боги.

— Дякую, — запинаючись, промовила я і збиралася повернутися, щоб піти.

— Ваша величність, — зупинила мене Вілла. Коли я обернулася, вона вже не посміхалася. — Прозорі не завжди знають про інших і не можуть просто заплющити очі і зазирнути крізь сьогодення у завтра та наступні дні. Я не можу. — Мурашки пробігли по мені. — Атлантіанці бувають забобонними, навіть якщо не вірять у пророцтва. А знаєш, чому вони не вірять?

Я похолола.

— Ни.

— Тому що ми впевнені: майбутні дні не передбачені. Навіть те, що нам приготували боги, не записано на камені. — Золотисті цятки в її очах яскраво спалахнули. — Але те, що накреслено на кістках, — інша річ, і те, у що не вірять, не

варто ігнорувати.

З колотним серцем, усвідомлюючи, що Елоана чекає, я зробила крок до Вілли більше.

— Ви кажете про пророцтво, в яке вірять Незримі?

Вона знову торкнулася моєї руки, і мою шкіру пронизав той самий розряд енергії.

- Твоя тезка була така мудра, що могла бачити далі поточного дня, але побачила вона не те, у що вони вірять. Ти не великий змовник, а одна з двох, хто встане між тим, що прокинулось, і відплатою, яку вона вершитиме проти людини і бога.

* * *

Слова Вілли переслідували мене, поки я йшла палацом і храмом Ніктоса. Мій розум хотів повстati проти того, що хочаюсь у пророцтві правда, але в той же час я відчувала полегшення, адже я не великий змовник, яким мене вважали Незримі.

Але якщо її слова — правда, — а як це не може бути правдою, коли вона стільки всього знає, — то, мабуть, вона говорила про Криваву Корону, Кастиль і мені. Ті, що вознеслися, могли за багато шукати відплати. Але що прокинеться? Я могла уявити лише Малека. Очевидно, коли я існувала, він повинен був повстati.

Коли ми проходили повз статую Ніктоса зі сріблясто-білим полум'ям у смолоскипі, мене вирвали з роздумів тихі голоси. Хіса стояла біля дверей. Найстарші вже вийшли на балкон, а Вілла приєдналася до них. Батьки Кастила чекали разом із капітаном.

Елоана запитала нас із Кастилом, чи не хочемо ми переодягнутися перед тим, як вітати жителів Еваемона. Я на мить уявила себе в гарній сукні, але все ж відмовилася, тільки привела в порядок волосся, що вибилося з коси. Малаймовірно, що найближчим часом люди бачитимуть мене в одязі, відмінному від того, що було на мені зараз, а тому безглаздо намагатися.

Крім того, це відстрочить нашу розмову з Кіраном і мою з Кастилом про те, що розповіла Вілла. Тому ми не стали міняти одяг, у якому вперше в'їхали до Атлантії.

День видався довгим.

- Ви готові? - Запитав Валін.

Кастіл подивився на мене, і я кивнула.

— Так.

Я повернула голову туди, де стояла Вонетта у вольвенському образі і Кіран — у смертному. Інші вольвени, зокрема Делано, оточили нас. Нейл та Еміль приєдналися до них. Я перевела погляд на батьків Кастила.

— Нас уявите ви?

Елоана похитала головою.

- Ми будемо стояти біля вас, але тебе і Кастила представить найстаріший член Ради.

Згадавши, хто серед найстаріших найстаріша, я уточнила:

- Вілла?

Валін кивнув, пильно дивлячись на сина, що посміхнувся, і пробурмотів:

Здається, я щось пропустив.

- Нічого не пропустили, - сказала я, коли Кастіл відкрив рота. Як вийшло, що в Атлантії, схоже, ніхто не знав про щоденника Вілли? – Чесно.

Кастіл метнув у мене погляд, який я проігнорувала.

- Багато часу це не займе, - запевнила Елоана з ноткою втоми в голосі. У них також був довгий день. - А потім ви зможете піти ... або зайнятися чим завгодно.

- Добре б у ліжко, - сказав Кастіл, і я злякалася, що він розвиватиме цю думку.

– Ви залишитеся у палаці? – поцікавилася я. - Сподіваюсь що так.

- І я, - підхопив Кастіл.

Валін глянув на Елоану і кивнув головою.

– Ми збираємося залишитися. Принаймні поки що ви не повернетесь з Ілізіуму та зустрічі з Кривавою Кореною. Ми подумали, ви захочете, щоб ми були вашими заступниками.

– За нашої відсутності вони вирішуватимуть другорядні питання, – швидко пояснив Кастіл. – Зазвичай цим займається радник або в окремих випадках Рада.

Я кивнула.

Елоана перевела погляд з мене на Кастіла, і я зрозуміла, що настав час. Хіса та ще один вартовий виступили вперед і кожен взявся за ручку дверей. Кіран глянув на мене, потім на Кастіла. Посміхнувся і приєднався до Еміля з Нейлом.

Двері почали потихеньку відчинятися, і в мене заколотилося серце. Шум натовпу став гучнішим. Останні промені сонця падали зі стелі і сочилися через відчинені двері.

Балкон був закруглений і досить великий, щоб помістилися всі найстарші - вони стояли праворуч і ліворуч біля чорних кам'яних поручнів. Вілла чекала біля стіни, але тепер вийшла вперед. Її чорні кучері відливали синьовою в променях вранішнього сонця. Вона заговорила, і по натовпу пролунав шептіт. Не знаю точно, що вона сказала, бо в мене кров стукала у вухах, а в грудях гуло. Я лише усвідомила, що батьки Кастіла встали з обох боків і що зараз станеться щось абсолютно нереальне: міс Вілла – та сама міс Вілла – представить нас королівству як короля і королеву.

Проживи я тисячу років, подумати не могла б про таке.

З мене рвався сміх, але мені вдалося його придушити. Зараз був не час для істеричного хихикання.

Кастіл узяв мене за руку. Я кинула на нього погляд. Його очі – як бездонні озера теплого меду, а коли я зробила вдих, відчула смак шоколаду та ягід.

– Я люблю тебе, – прошепотіла я. Сльози щипали очі.

Кастіл усміхнувся. На його обличчі з'явилися обидві ямочки, одна за одною. З'явилися кінчики іклів, і внизу моого живота виник недоречний вихор.

А потім ми вийшли вперед, під гасне вечірнє сонце і легкий вітер. У мене мало не зупинилося серце, коли я побачила внизу натовп.

Мабуть, тут зібралися тисячі – десятки тисяч. Людське море заповнило двір перед храмом. Деякі стояли на пологому зеленому пагорбі і ще далі, на балконах найближчих будинків, висували з відчинених вікон. Люди розташувалися навіть на дахах невисоких будівель. Наскільки я могла бачити, вулиці Еваемона теж були заповнені натовпом.

— За підтримки та поваги Ради Найстаріших і колишніх короля та королеви Атлантії відбулося зречення та передача влади. — Голос Вілла розносився з балкона і падав на людей, неначе легкий літній дощ. — Для мене велика честь уявити того, хто був народжений у Першому королівстві, створений із крові та попелу тих, що впали до нього, другого сина колишніх правителів — короля Валіна та королеви Елоани — Кастила Хоуктрана Да'Ніра, короля Крові та Попелу.

У мене перехопило подих, коли я почула титул, що належить Вознеслимуся — Кривавій Короні. Кастил застиг, а натовп вибухнув криками, привітаннями та бурхливими оплесками, які, мов гуркіт грому, рознеслися по долинах і вулицях.

Вілла підняла кулак, і настала тиша.

— А з ним — ту, у кому тече кров короля богів, льєсу та справжню спадкоємницю Атлантії — Пенеллаф Бальфур Да'Нір, королеву Плоті та Богню.

Я здригнулася, серце завмерло. Запанувала тиша, яка брязкає і лякає.

Заду пролунало виття, налякавши мене. Довгий пронизливий поклик, на який відгукнулися по всьому місту. Під балконом і на віддалі, чоловіки і жінки, старі та молоді у вигляді смертних відповіли глибоким, гортанним завиванням, яке завершилося різкими вигуками.

Потім із двору долинув гучний стукіт. Чоловік тупнув ногою об землю. Жінка поряд з ним наслідувала його приклад, а за ними — ще й ще, як того дня, коли я приїхала до Бухти Сеона. Але зараз вітали не лише вольвени. Атлантіанці та смертні тупотіли ногами і били кулаками по каменю. Звуки луною лунали двором, вулицями, летіли з балконів і терас. Багато хто впав на коліна, ляскуючи долонями по землі.

- Це ... це добре, так? - Запитала я.

— Це послання, — відповіла Елоана за нашими спинами.

- Якого роду?

Кастил усміхнувся.

— Що вони твої? І що, якщо знадобиться, вони за тебе воюватимуть.

Саме війну ми збиралися запобігти, але... добре, що вони готові.

- Ти маєш на увазі, що вони наши?

Його усмішка стала ширшою, але він промовчав.

Стук кулаків і тупіт стихли, і нас огорнула тиша. У мене по всьому тілу волоски стали дібки. Я поволі обвела поглядом місто. Десятки тисяч очей дивилися на нас — чи на мене.

Кастил стиснув мою руку.

— Вони чекають на твою відповідь.

Моєї відповіді?

— Мені здається, простого «дякую» буде недостатньо.

Кастил видав звук, схожий на пригнічений сміх. Я глянула на нього, скинувши брови.

- Вибач.

Я примружилася.

— У твоєму тоні жодної краплі вибачення.

Він прикусив нижню губу, але куточки його рота зігнулися вгору. З'явилися дві безглузді ямочки.

- Ти нестерпний, - пробурчала я.

- Чарівно нестерпний, - поправив він, а його батько зітхнув.

- Твоя чарівність - це скоріше плюс, - буркнула я собі під ніс.

Кастіл притягнув мене до себе і обійняв. Не встигла я запротестувати, як він наблизив губи до моїх так, що нас поділяв дюйм.

- Швидше плюс - це те, що ти любиш мене беззастережно.

- І це теж, - зітхнула я.

Кастіл поцілував мене, і його губи непристойно заволоділи моїми. Напевно, це було трохи недоречно – або дуже недоречно, як і те, що я всім тілом притулилася до нього.

Я сіпнулася, коли вольвени та атлантіанці на подвір'ї і по всьому місту вибухнули виттям та радісними криками, змішаними зі свистом та улюлюканням.

Кастіл посміхнувся і притис чоло до моого.

— Якщо ти ще не помітила, наш народ справді любить прилюдні почуття.

- Я помітила.

Обличчя у мене, напевно, було кольору кривавого дерева. Я оглянула місто – і наш народ.

Вілла повернулася до знову притихлого натовпу.

— З Крові та Попелу та королівства Плоті та Богню наші король та королева, що зійшли на трон, клянуться захищати Атлантію від ворогів відомих та незримих. Правити з доброю і твердістю та керувати зі співчуттям та справедливістю. З цього моменту і до їхньої останньої миті вони ваші захисники.

Близкучі очі Кастіла спіймали мої. Він високо підняв наші з'єднані руки, і люди раділи.

* * *

Судячи з веселого шуму, що долітає до королівських покоїв, народ Атлантії все ще святкував зміну правителів.

Кієран не жартував, коли сказав, що наші кімнати займають усе східне крило. Вестибюль відкривався у вітальню, а двері з боків вели на половину його та її величності. Не уявляла, навіщо потрібні дві половини, але ще була окрема їдальня з круглим столом на кілька чоловік. І атріум, обставлений зручними кріслами та кушетками. Підлога в ньому покривали пишні килими, а по стінах вилися нічні троянди, що розкривали витончені пелюстки з появою місяця.

Спальня виявилася... дивовижною.

У центрі стояло ліжко, що займає майже весь простір. Фіранки були розсунуті, відкриваючи погляду чисті простирадла та гору м'яких подушок. Перед дверима, що вели на відокремлену терасу і в сад, стояли два шезлонги, а в самій кімнаті – велика дерев'яна скриня. Платтяні шафи розміщувалися в кімнаті розміром із мою спальню в Масадонії. Кастіл пояснив, що це приміщення називається вбиральня, хоча я й вирішила, що в ньому цілком можна жити.

Ванна кімната... Ванна в Бухті Сейона, порівняно з нею, здавалася нікчемною. Туалет був захований за стіною, а в

самій кімнаті стояли два умивальники, непристойно величезна ванна і душ, що став переломним досвідом у моєму житті, з безліччю душових головок і кам'яними лавами.

Мені на думку спало безліч непристойних речей, які могли б тут відбуватися.

Двері з головного входу відчинялися в коридор для слуг і на окремі сходи, що вели нагору до кімнат для гостей короля і королеви. Наші супутники зараз розташувалися у своїх покоях, а батьки Кастила щойно пішли, порадивши звертатися до Роуз, якщо ми захочемо щось змінити у покоях.

Оскільки тут було мало предметів, які могли належати Елоані чи Валіну, у мене склалося враження, що більша частина речей у кімнатах – нові та що переїзд планувався з того самого моменту, як батьки Кастила повернулися до Евамона.

Поки Кастил розмовляв зі слугою про те, щоб нам принесли поїсти в покої, я блукала кімнатами, шукаючи особисті речі, надіслані заздалегідь.

Вони були розкладені всюди: на полиці примостиився мілій плюшевий ведмідь, який бачив найкращі дні. У головній вітальні стояли книги в шкіряних палітурках – кілька дитячих, решта, схоже, збірки казок. Але жодних підручників. Посміхнувшись, я виявила два тренувальні мечі з тупими мечами – вони висіли на стіні в холі між вітальнюю та їдальнюю. У їдальні кілька картин, одна з них точно Кастила: бузок, сірий камінь і чиста блакитна вода.

Печера.

У вбиральні я знайшла одяг, який ми привезли з собою, і речі, відправлені заздалегідь. Все вже розвішане та складене. У скрині виявився склад зброї, здатної пронизувати плоть і камінь: клинки із золотистого металу, із сталі та кровокам'я. Біля другої стіни, між дверима у ванну і шафою височіли два кам'яні п'єдестали з вузькими виступами. Інтуїтивно я знала, навіщо вони. Я невиразно пам'ятала, що бачила щось подібне в замку Вейфейр.

Я зняла з голови корону. Позолочена кістка була гладкою і холодною на дотик, як кістка вольвена в ручці моого кинджала. Обережно поклала корону на виступ п'єдесталу.

Королева Плоті та Богню.

Плоть і вогонь. Я вже двічі чула цей вираз. Так сказала мати Кастила, коли вперше мене побачила, і ці ж слова пролунали у пророцтві, процитованому Аластиром.

Але я – не великий змовник.

Цей титул... він звучав приголомшливо.

Я з усмішкою відвернулася від корони і підійшла до тумбочки. Знайшла дерев'яну конячку і взяла її, милуючись тонкістю роботи. Жодну деталь не втрачено. Я перевернула іграшку і з подивом виявила вирізане ім'я - "Малік". Я провела великим пальцем по борозенках у дереві.

- Її зробив Малик, - сказав Кастил, стоячи у дверях. Обернувшись, я простежила, як він знімає корону і кладе на п'єдестал поруч із моєю. - На мій день народження. Здається, на шість років. Боги, це була вічність тому. - Він помовчав. - А ми ж не знаємо, коли один у одного дні народження?

– Впевнена, що ми...

Я засміялася, зрозумівши, що він має рацію. Я поклала конячку назад. Нам так багато відомо один про одного, і все ж таки багато – ні.

- Коли у тебе день народження?

Він усміхнувся і притулився до стіни.

— Я народився першого дня шостого місяця. А ти?

Моя посмішка згасла.

— Я народилася у четвертому місяці.

— І? - Він підняв брову.

Я зробила крок вперед.

- Я не знаю. Тобто, не пам'ятаю.

У мене збереглися невиразні спогади про святкування дня народження, коли я була маленькою, але після смерті батьків ні Єн, ні дні народження не відзначали.

Я повела плечем.

— Здається, з роками ми забули дати, тому вибрали навмання день у квітні для мене та у грудні – для нього.

Його усмішка зникла.

- Вибери день.

- Для чого?

— Для твого дня народження. Вибери число у квітні, і це буде твій день народження.

Моє серце кольнула смуток.

— Якось Віктер запитав, коли в мене день народження. Він сказав те саме. Вибери день у квітні. - Я тихо відихнула. - Я вибрала дванадцяте число, і тоді він подарував мені вольвенський кінджал.

- Прекрасно. - Його усмішка повернулася, але не торкнулася очей. - Як ти тримаєшся?

- Я в порядку. Начебто... не відчуваю жодної різниці. А може, відчуваю? Не знаю. - Я зніяковіло засміялася і підійшла до Кастіл. Він відштовхнувся від стіни. – Хоча я зараз спокійна. А ти?

- Я відчуваю те ж саме.

Він розкрив обійми. Я зробила крок до нього і обхопила його навколо пояса. Притуливши щокою до його грудей, заплющила очі і вдихнула його пряній хвойний аромат.

— Хоча маю визнати, коли корона стала золотою, я зрадів. Мені хотілося таку саму шикарну, як у тебе.

Я засміялася.

- Я говорила з Вілла.

— Помітив. - Він торкнувся губами моєї верхівки. - Мені дуже цікаво, про що ви говорили. І трохи завидно.

Посміхнувшись, я поцілувала куточок його губ.

- Нічого такого, що схвалив би твій брудний розум.

Він надувся.

Це виглядало смішно, але водночас чарівно. Я розповіла, на його подив, що це вона була тією жінкою в «Червоній

перлині», яка відправила мене до його кімнати. Він гадки не мав, що хтось із Найстаріших мандрував у Соліс, але, враховуючи її щоденник, це мало сенс. Я не розповідала, що вона говорила про нього. Навряд чи він хотів, щоб хтось зінав про те, що таїться у нього на серці, зате поділилася тим, що Вілла розповіла про пророцтво.

Потім ми вирушили до вітальні. Кастил все ще трохи сумнівався.

- Не те, щоб я не можу в це повірити, - сказав він, обвів рукою мої плечі, - але в голові не вкладається: якщо одне пророцтво може виявитися правдивим, то як не бути й іншим? Тим, про які ми не чули?

- Не знаю. Може, пророцтва і не мають бути відомі.

- Ти говориш як ясновідець.

Я хихкнула.

- Так.

У нього на щоці з'явилася ямочка. Він погладив мене по обличчю, прибиравочи пасмо волосся, що вибилося.

- Скоро принесуть їжу. Ти, напевно, втомилася і вже придивляєшся до душі. Але спочатку я хотів би поговорити з Кієраном. Ти готова до цього?

- Звичайно.

- Добре. Бо він буде тут за кілька хвилин.

Я засміялася. І побачила – вихор яскравих золотих цяток у його очах. Він відкрив губи, показуючи кінчики іклів.

- Мені подобається твій сміх. Подобається, що ти почала більше сміятися.

- Мені теж, – тихо зізналася я. – І все завдяки тобі.

Він на мить заплющив очі, притулившись чолом до моого чола. Якийсь час ми так і стояли.

- Поки не прийшов Кієран, я хотів тебе дещо запитати.

- Звучить серйозно.

- У певному сенсі так і є. - Він підвів голову. - Ти не відчуваєш голоду?

- До їжі? - Уточнила я.

Він зігнув губи.

- Ти не про такий голод подумала.

- О. – Я округлила очі. – До крові?

Він посміхнувся.

- Не треба про це шепотіти.

- Я не шепотіла.

- Ще як шепотіла.

- Ну добре. - Я прикусила губу. - Думаю ні? Тобто я більше жодного разу не відчувала того гризучого болю. Якби

відчула, то зрозуміла б.

- Це не завжди так, моя королева.

"Моя королева". Мені це подобалося. Майже так, як і коли він називав мене принцесою. Але я йому в цьому не зізнаюся.

- А як це відчувається?

- Відчуваєш незрозумілу втому, навіть після сну. Їж, але не наїдаєшся. Їжа зрештою втрачає привабливість. Легко дратуєшся, але це тобі не в новинку.

- Гей! - Я шльопнула його по руці.

- Можливо, тебе треба зараз погодувати, - піддражнив він блискуче в очах. - Як тільки ти дійдеш до того, що їжа більше не втамовує твій голод, тобі треба буде нагодуватись.

Я кивнула.

- Добре.

- У будь-якому випадку, зараз потреба в годівлі тобі б ще не настала. Якщо ґрунтуючися на тому, як часто потрібно годуватись атлантіанцям. Але ти можеш виявитися іншою. Може, тобі це взагалі не знадобиться, але хочу перевірити.

Я пошукала пробліск занепокоєння через потребу годуватись, але нічого не знайшла. У двері постукали.

Кастіл впустив Кієрана. Вольвен, схоже, встиг прийняти душ і переодягнутися. Тепер на ньому були свіжа біла сорочка та чорні штані. Я позаздрила.

- Ми тебе довго не затримаємо, - сказав Кастіл, підходячи до мене. - Але ми хочемо попросити дещо про щось важливе.

Кієран підняв брову і перевів погляд від нього до мене.

- Це щодо Приєднання?

Я мало не задихнулася.

- Що?

- Я помиляюся? - Кієран скрестив на грудях руки.

- Ага. - Я кивнула, а Кастіл, схоже, щосили намагався не розреготатися. - Ні, ми хотіли поговорити зовсім не про це. І, до речі, хіба потреби у Приєднанні більше немає? Я божество. У мене тепер незбагненно довге життя.

- Ну так, - сказав Кастіл.

Я подивилася на нього, і раптом мені згадалося, про що я хвилювалася, дізнавшись, що безсмертна чи близька до безсмертя.

- Я тебе переживу?

- Життєвий термін божеств вдвічі більший, ніж у атлантіанців. Може, ще довше, якщо вони поринуть у глибокий сон, - пояснив Кастіл. Я не відчула від нього занепокоєння, хоча сама готова була звалитися на підлогу. - Але в нас ще багато часу до того, як ця проблема стане нагальною.

- Для мене вона вже зараз є насущною.

- Ну ще б пак, - втрутився Кієран. — Я пов'язаний з тобою — як і всі вольвені. Це не такі узи, як були з первинними, але вольвен все одно може бути сполучною ланкою, яка зілле два життєві терміни воєдино. - Він насупився. — Або три. Це якщо твоє життя поєднати з його життям.

Я подивилася на нього.

- Це може бути будь-який вольвен, - знизав плечима Кієран.

Я здивовано дивилася на нього.

- Гаразд. Приймемо це до уваги. - Кастил поплескав мене по плечу, і я опустилася в м'яке чорне крісло. — Але ж ми хотіли обговорити не це.

- Та невже? - обізвався Кієран.

Я заморгла і струснула головою. Ми збиралися попросити його стати нашим радником. Завтра ми вирушимо до Ілізіуму, а потім — до Солісу. Мені не треба було зараз думати ні про що таке.

— Ми хочемо попросити тебе надати нам честь і стати радником корони, — почав Кастил. — Я приготував у голові цілу промову про те, що ти мені як брат і що нікому я не довірюю більше, але тепер усе обернулося так незручно, що... так. Ми хотіли б, щоб ти став нашим радником.

Кієран витріщився на нас, витріщивши очі, і я відчула від нього холодний сплеск потрясіння — яке, думаю, він відчував не так часто.

— Ти... здивований, — сказала я. — Чому? Ти ж знаєш, що Кастил тобі довіряє. І я теж.

— Так, але... — Кієран потер груди. — Радник корони зазвичай хтось набагато старший за мене, досвідченіший і з більшими зв'язками.

— Король з королевою теж зазвичай набагато старший за нас, — сухо заперечив Кастил.

— Знаю, але... чому б не вибрати моого батька? Він буде вам добре служити.

- Але не так добре, як ти, - сказав Кастил. — Ти не повинен погоджуватися...

- Ні, я згоден. Це честь. - Його широко розплющені блідо-блакитні очі дивилися на нас. — Просто... я правда думав, що ви попросите моого батька.

Він так думав? Я вразилася.

— Мені більше ніхто б і на думку не спав. - Кастил ступив уперед і взяв Кієрана за потилицю. — Я міг подумати лише про тебе.

Те, що я відчула від вольвена, зігріло мені серце. Він був здивований, але гордий і купався у цьому теплі. Клянусь, у нього на очах заблищають слізози.

— Для мене честь служити вам радником, — повторив він. — Із цього моменту і до останнього.

— Це для нас честь. - Кастил обійняв його. — Серйозно.

Кієран повернув обійми. Дивлячись на них, я посміхалася. Навіть боги не можуть створити зв'язок сильніший, ніж дружба.

- Гаразд. - Кієран прочистив горло і відступив назад.

— Знаю, зазвичай відбувається церемонія, — сказав Кастіл, глянувши на мене. — На кшталт тієї, що відбулася у тронній залі храму. - Він знову повернувся до Кієрана. — Ми можемо провести її разом із великою коронацією.

Вольвен кивнув головою.

— Мені б хотілося, щоб мої батьки та сестри теж були присутніми.

Сестри. Я посміхнулася ще ширше. Він уже думає про наймолодшу сестричку.

- Мені теж, - додав Кастіл.

Кієран провів рукою по волоссу.

— Здається, мені треба випити. Порцій п'ять.

Кастіл усміхнувся.

- Думаю, після сьогоднішнього нам усім не завадить. - Він повернувся до буфету, де стояли пляшки та кришталеві келихи з вирізаними на них лозами. - Ти чого б хотіла?

- Те, що ти будеш.

Він підняв брову.

- Інтригуюче.

Я похитала головою.

- Знаєш, - глянув на мене Кієран, сідаючи в крісло, - я ніколи раніше не чув про таку коронацію. Народ щасливий. Усі святкують.

— Можу уявити, як вони раді, що спаде напруженість через те, як довго правлять батьки Каса.

Я відкинулася на спинку крісла, а Кастіл послав мені теплий погляд, наливаючи три келихи чогось.

— А я думаю, це через тебе, — заперечив він.

— Тому що я особлива. - Я підперла кулаком підборіддя і закотила очі. — Унікальна, як сніжинка.

Він щиро засміявся.

- Прокляття, так, саме таке.

Але не така особлива, як ті, хто здатний змінювати вигляд. Я ніколи з цим не примирюся, але така реакція, можливо, пов'язана з тим, що їхній принц піdnis...

Я широко розплющила очі і випросталася.

- О боги. Мені зараз дещо спало на думку.

— Чекаю не дочекаюся почту, — промимрив Кієран.

— Ніктоса захищають варти, — згадала я те, про що йшлося на засіданні Ради. Не сказати, що це виявилося сенсацією. - А дракени ... вони або заснули, або захищають місця відпочинку богів, вірно?

Кієран узяв у Кастіла келих.

— Так.

У мене серце впало вниз.

— Пам'ятаєте, що Єн казав нам про вартових? Чому б вартовим, які охороняють сон Ніктоса, не бути дракенами?

Кастил сунув мені в руку келих.

— Тобто ти тільки зараз зрозуміла, хто такі вартові Ніктоса?

Так.

Так, тільки зараз.

— Ми повинні умовити дракенів нам допомогти! — Вигукнула я. — Тих, хто здатний приймати вигляд драконів!

Кастил витрішився на мене і повільно кивнув.

— Я думав, що ти це зрозуміла.

— Hi!

Кієран підняв брови.

— Тобто мені про це говорили, але мені з того часу багато чого розповідали, і... боги богів, я побачу дракена?

— Так, моя королева. — Кастил сів на підлокітник моого крісла. — Ти можеш побачити дракена.

— Не знаю, чому ти так захоплюєшся, — зауважив Кієран. — Дракени відомі як... дуже недружня лінія. А характер у них такий, що ти поряд з ними здасишся білою і пухнастою.

Я підняла праву руку та показала середній палець. Кієран посміхнувся.

— Але в мені тече кров Ніктоса, — наголосила я.

— А ще вони можуть видихати полум'я. — Кієран нахилив келих у мій бік. — Тож сподіватимемося, що ніхто з нас їх не розсердить.

Розділ 39

Наступного ранку я стояла поряд з Кастілом у передній храмі Ніктоса, перебираючи перев'язок, який знайшла серед зброї Кастила. Я прикріпила до неї залізний кинжал, витягнутий із тієї ж скрині. Кинжал із кровокам'я висів на стегні. Корони ми не одягли, залишили їх у спальні. З нами стояли Кієран із сестрою, Еміль та Делано. Нейлл вирішив пересидіти подорож дому та провести час із батьком. Спостерігаючи, як Делано прикріплює піхви з мечами, я сподівалася, що в нього знайшовся час повідомити Перрі про свій приїзд.

— Ми з Кієраном практично впевнені, що тунель, що веде до гор, знаходиться під храмом, — сказав Кастіл. — Він вузький, і в ньому немає нічого вражуючого.

Вважала, що під вражуючим він мав на увазі печеру з бузком.

— Хлопці, у вас у дитинстві справді були такі дивні заняття. — Вонетта стояла між братом та Емілем, склавши на грудях руки. На стегнах - два короткі мечі, довгі коси прибрані назад і лежать на спині. — Просто думки вголос.

Я посміхнулася.

— Я навіть не знов про тунелі. — Еміль дивився на чорну, як смола підлога.

- Вони тут. - Xica вийшла вперед разом із двома стражами. - Вхід через склеп.

Склеп.

Я здригнулася.

- Вибач. - Кастил м'яко стиснув мою потилицю. - На щастя, цей склеп анітрохи не схожий на той, у якому тебе тримали.

— Все гаразд, — запевнила я, — все буде гаразд. Навряд ми проведемо там багато часу.

Xica з важким зв'язуванням ключів підійшла до вузьких дверей. Повернула ключ, і двері прочинилися.

При слабкому свіtlі ми почали спускатися східцями, які страшно рипіли під нашою вагою. З кожною сходинкою температура падала, принаймні, на п'ять градусів, а від знайомого мускусного запаху у мене скрутило шлунок.

Xica рухалася попереду повз кам'яні гробниці. Кастил тримався близче до мене, опустивши мені руку на плече. Він мав рацію. У склепі було чисто та прибрано, на кришках гробниць лежать квіткові гірлянди.

- Ви впевнені? - Xica зупинилася перед ще одними дверима, перебираючи ключі.

- Впевнені, - відповіла я.

Вона кивнула і відчинила другі двері.

— Цими тунелями колись переносили товари з різних частин міста, а потім їх використовували, щоб переміщати мертвих, — повідомила вона.

Еміль скривив губи.

— Але ними не ходили вже кілька десятків років. Не уявляю, в якому вони стані, — продовжувала Xica. - Не схоже, щоб тут щось обрушилося. Сподіваюся, дорога, як і раніше, вільна.

— Наскільки пам'ятаю, шлях досить прямий, з кількома поворотами, — сказав Кастил і взяв смолоскип.

Делано підійшов і запалив гніт. Іскри спалахнули в полум'я. Кастил вручив смолоскип Кієрану.

— Ми маємо дістатися гір уже за годину.

- А потім? - Запитала я.

Кастил запалив інший смолоскип.

- Не знаю. - Він подивився на Кієрана. - Далі гір ми ніколи не ходили.

— Гори високі, але тут не дуже широкі. - Xica насупилась. — Ми зараз біля піdnіжжя, тож, гадаю, подорож займе півдня. А якщо пройти далі на північ чи південь — то кілька днів.

— Як далеко ти заходила у гори? - Запитала Вонетта.

Напевно, добре, що ми здогадалися покласти якнайбільше їжі в сумку, яку ніс на спині Еміль. Фляжки з водою були у всіх. Води не дуже багато, але нам має вистачити.

— Ми ходили на розвідку до того місця, де туман поєднується з хмарами. Звідси ми дісталися туману швидше, ніж в інших місцях. - Xica подивилася на двері. — Якби могла припустити, що чекає в цьому тумані... — Вона сікла і похитала головою. — Будь ласка, бережіть себе. Ви все.

Кастілу і мені вона додала:

- Люди хочуть познайомитися зі своєю королевою і наново впізнати свого короля.

- І вони познайомляться, - пообіцяв Кастіл.

Глибоко зітхнувши, Xica відчинила двері в привабливу темну безодню.

- Ми чекатимемо на ваше повернення.

Капітан пішла до вартових біля входу в склеп.

- Дякую, що виrushили з нами, - сказала я.

Вонетта посміхнулася.

- Навряд чи хтось із нас відмовився б побачити Ілізіум.

- Тільки тому, що нікому з нас не вистачає здорового глузду, - додав Еміль.

- І це теж, - посміхнувся Делано.

- А я ось радий, що мене оточують люди, чия відданість і жага пригод сильніші за здоровий глузд, — зауважив Кастіл. - А тепер встановимо правила.

Вонетта показово позіхнула.

Я засміялася.

- Ці правила мають зберегти всім життя. Сьогодні вранці ми з Кастилом дещо обговорили.

- Так ось чим ви займалися? - кинув Кієран.

- Так, - огризнулася я, але мої щоки спалахнули, бо ми займалися не лише цим. - Отже, якщо хтось помітить хоча б натяк на туман - швидко назад і пропустіть мене вперед.

- Я з цим не зовсім згоден, - пробурчав Кастіл.

- Ну, ти згоден. У горах Скотос туман розвівся переді мною. Думаю, тут буде те саме. Отже, ніхто не піде в туман, щоб він не задушив вас.

- Так, хотілося б цього уникнути, - погодився Еміль.

- І якщо ми на щось натрапимо, мені, напевно, варто утриматися від застосування ітера, — додала я, згадавши, як Кієран казав, що боги здатні відчути дію ітера. - Не знаю, як ітер поведеться в Ілізіумі, чи буде якась різниця і чи зможуть боги його відчути. Я не впевнена, що Ніктоса треба будити в такий спосіб.

- А як ми його будитимемо? - поцікавився Делано.

- Ну. - Я подивилася на Кастіла. - Думаю, на місці розберемося.

Вонетта підняла брови. Минула мить.

- Це схоже на чудово продуманий план.

Кастіл самовдоволено посміхнувся.

- Ти вже не рада, що на це передплатила?

- Цілком і повністю рада, - озвалася Вонетта з такими ж інтонаціями, як у її брата.

— Готова? - Кастил упіймав мій погляд.

Не впевнена, але не було сенсу відкладати, тому я кивнула, і слідом за Кастилом ми зробили крок у порожнечу.

* * *

Час у тунелях — дивна штука. Коли не залишилося іншого джерела світла, крім вогню смолоскипів, ми відраховували години, що минають, тільки по виникненню почуття голоду. Ми зупинялися тільки для того, щоб справити особисті потреби в земляних камерах, де, як я переконувала себе, не кишають шестиногі комахи. Напевно, ми провели у звивистих тісних тунелях годинник, якщо не довше — навряд чи ми могли впізнати.

— Обережно, — попередив Кастил, висвітлюючи смолоскипом нескінчений тунель. — На цій ділянці підлога слабка. Тримайтесь біжче до стіни.

Можна було тільки здогадуватися, як він це визначив, але я зробила, як він велів, і притулилася до холодного каменю. Фляжка врізалася у спину. Я пробиралася вперед, Кієран слідував одразу мною. Груди стиснули, коли я зрозуміла, що тунель знову звужується. Раніше мене ніколи не пригнічували замкнуті простори, але зараз стало не по собі. Я мимоволі простягла руку і вчепилася в сорочку Кастила. У мене з'явилася звичка робити так щоразу, коли стіни чи стеля починали тиснути.

- Поппі, - прошепотів Кастил.

— Що? - Я зосередилася на червоному світінні попереду нього.

— Знаєш, що треба було взяти із собою?

Більше їжі? Може, трохи сиру? Я знову зголодніла.

— Ні, — відповіла я.

- Щоденник міс Вілли.

Я миттєво зупинилася, і Кієран налетів на мене. Хвила богам, він віддав смолоскип Делано, інакше в мене б загорілося волосся.

— Правда?

— Ага. - Кастил продовжував рухатися вперед. — Ми б гаяли час, по черзі читаючи твої улюблені розділи.

— Ви говорите про ту саму Віллу? — поцікавилася звідкись позаду Вонетта.

— Так. Розумієш, ця книга неймовірно популярна у Солісі. Улюблена книга Поппі...

- Ніяка не кохана, нахаба! - Огризнулася я.

— Будь ласка, не бий його кінджалом у тунелі! — крикнув Делано.

Я закотила очі.

- Не обіцяю.

Кастил засміявся.

— А що у тій книзі? Чую, там щось цікаве, — подала голос Вонетта, а Кієран застогнав. - Що?

Її слова обірвав гучний тріск, і по підлозі пролунав гуркіт.

Я різко обернулася. Вонетта зробила крок до протилежної стіни і зникла в хмарі пилу. Мене охопив жах.

— Нетта! — крикнув Кієран.

Його страх прилип до моєї шкіри, змішавшись із моїм.

— Я її тримаю! - обізвався Еміль. - На кшталт того.

Полегшення від його слів було недовго. Делано ступив уперед, витягаючи смолоскип. Помаранчеве свічення осяяло провал і підлогу навколо нас. Еміль лежав на животі, простягши руку в порожнечу. Незбагненно, як атлантіанець зміг так швидко відреагувати та спіймати Вонетту.

- Я все ще тут, - покликала вона, а її брат пробрався до іншого краю провалу. — Здається.

Я рушила до них, але Кастіл упіймав мене ззаду за сорочку.

— Занадто велика вага для цієї ділянки, — попередив він.

Делано оглянув підлогу і зробив крок до надійного місця.

Кастіл мав рацію, але я не могла стояти і дивитися, як Кієран тягнеться вниз.

— Дай мені іншу руку, — наказав вольвен. — Разом ми тебе витягнемо.

— Якщо ви мене впустите, — почувся з темряви голос Вонетти, — я розлючусь.

- Нетто, якщо ми тебе впустимо, я кинуся слідом за тобою, - пообіцяв Еміль. — І разом ми з'ясуємо, що перебуває під цими тунелями.

— Ми тоді обидва будемо мертві, — прошипіла Вонетта.

- Не придирайся до слів. Я тебе тримаю. Опусти те, за що ти чіпляєшся.

— Здається, це корінь.

— Дякую за пояснення. Відпусти корінь і візьми руку Кієрана.

Почулося тихе кректання, і Кієран вилася.

- Я не можу до нього дотягнутися, - видихнула Вонетта.

- Спробуй ще. - Еміль перемістився, намагаючись схопити її обома руками і витягти поодинці, але я відчувала його страх і занепокоєння.

У мене защеміло серце. Я розуміла нерішучість Вонетти. Я неспокійно крутилася, стискаючи і розтискаючи кулаки.

Кастіл обхопив мене ззаду рукою і стиснув.

— З нею все буде гаразд. Вони її тримають.

Я кивнула і перевела погляд на Делано, який оглядав підлогу. Його занепокоєння посилилося, і в мене виникло відчуття, що ділянка підлоги поруч із нею довго не притримається. Мене охопила досада. Яка користь зараз від моего

дару? За допомогою ітера я була здатна полегшувати біль, зцілювати та завдавати шкоди. Чому я не могла застосувати його зараз, коли допомога така відчайдушно потрібна?

А чому ні? Хто сказав, що не можу?

Знову почувся тріск, пронизавши мене страхом, і тунель під Емілем почав ламатися. Кастил вилявся. Якщо ця ділянка впаде, ми не тільки втратимо їх, а й самі не зможемо повернутися.

Я маю щось зробити.

Маю спробувати.

Змусивши себе заспокоїтись настільки, щоб зосерeditися на образах у голові, я заплющила очі і наповнила хорошиими думками те, що створюю. Не хотіла, щоб ітер завдав шкоди. У грудях загуло, і я побачила, як по підлозі повзе мерехтлива мережа світла. Я уявила, як вона прослизає в дірку і оточує Вонетту. Побачила, як мережа піdnімає її.

Вонетта ахнула. Я розплющила очі. По стінах печери повзло сріблясте свічення. Кіран нахилився вперед і засунув руку в провал. Нитки світла піdnяли Вонетту, він схопив сестру за руку і потяг угору, а я смикнула ітер до себе. Еміль відпустив її і поповз назад, а Кіран з Вонеттою впали на піdlогу.

Випустивши тремтячий видих, я втягнула назад ітер і припала до Кастила. Світіння відступило і зникло.

- Все добре, Нетто? - Запитав Кастил.

- Чудово. - Вона перекотилася на спину, важко дихаючи, і нахилила голову на мене з Кастилом. - Це було неймовірно.

- Ти відчула? - Запитала я.

- Так. Відчувалося... тепло та поколювання. - Вона провела рукою по лобі. - Дякую. Дякую вам всім.

- Як ти це зробила? - Запитав Кастил, поки Еміль вставав на ноги.

- Я уявила. Як ти сказав. - Моє серце все ще билося. - Просто сподівалася, що це... розумієш, не зламає їй кістки.

Вонетта зупинилася, наполовину підвівшись, і в тьмяному свіtlі знайшла мій погляд.

- Не знала, чи вийде?

- Ні, - зніяковіло зізналася я.

Вона вперлася руками в боки.

- Боги, мені треба знову прилягти.

Розділ 40

Ми продовжили шлях, перевіряючи міцність тунелів. Час знову розтягнувся у маленьку вічність. Раптом повіяло знайомим ароматом бузку, і в мені спалахнула надія. Ми протиснулися за вузький поворот, і в темряві попереду замаячила точка світла.

Ми дісталися кінця тунелю і до Ілізіуму.

- Туман, - оголосив Кастил. - Я бачу його на виході.

Він не рухався, і я поплескала його по плечу.

- Кас.

Він тихо загарчав, але притулився до стіни, високо піднявши смолоскип. Проходячи повз нього, я швидко поціувала його в щоку.

- Не допомагає, - пробурчав він.

Я хотіла посміхнутися, але побачила товсті щупальці туману, що повзли до нас від виходу з тунелю. Я рушила вперед, молячись, щоб Джаспер мав рацію щодо моєї здатності пройти крізь туман, і щоб виправдалися мої припущення щодо того, що зможу ще й розсіяти туман і зробити шлях безпечним для інших.

Первозданная магія піднімалася з підлоги печери, створюючи рвані пальці, які потягнулися до мене. Я підняла руку.

- Мені це не подобається, - пробурмотів за моєю спиною Кастіл.

- Він не повинен їй нашкодити, - нагадав Кієран, але в його словах лунала тривога.

Туман торкнувся моєї шкіри – відчуття чогось холодного, вологого та живого. Ітер відступив, опустився на землю і розстанув.

Я різко видихнула і озирнулася.

- Все добре.

Кастіл кивнув головою, і я пішла вперед. Вихід був невеликим, всього три фути заввишки і два – завширшки.

- Прийде повзком.

– Тільки повільно, – порадив Кастіл. – Ми гадки не маємо, що там з іншого боку.

- Сподіваюся, там не виявиться дракен, який mrіє про смажене м'ясо, - промовив Еміль з темряви.

- У моїй уяві вже створилася приємна картина, - озвався Делано.

Поділяючи надії Еміля, я опустилася на карачки і поповзла вперед.

- Ви поки що погодите, - сказала я.

Зовні виявилося ще більше туману – густої, як хмари, що впали на землю. Я нерішуче простягла руку. Магія розвіялася, і крізь залишки туману проглянуло яскраве сонячне світло. Замружившись після темряви, я вилізла назовні. Коліна і долоні, прослизнувши по каменю, вперлися в пухкий піщаний ґрунт.

Потягнувшись однією рукою до кинджала на грудях, а іншою до вольвенського кинджала на стегні, я встала і зробила крок уперед.

Земля під ногами трохи затряслася. Я завмерла і подивилася вниз. Камінці, пісок і грудки землі тремтіли. Через мить все заспокоїлося, і я підвела голову. Туман повністю розвівся, і я кинула погляд на Ілізіум.

Я прочинила губи і прибрала руки з кинжалів. Блакитний відтінок неба нагадав очі вольвенів – бліде, зимове, хоча повітря було теплим і пах бузком. Я оглянула краєвид.

– Боги, – прошепотіла я.

Я підняла підборіддя, ковзаючи поглядом по величезних статуях, висічених, мабуть, з тенекамня. Вони були такою ж висоти, що й статуй в Евамоні, які підносяться до небес. А тут, здавалося, їх сотні – вони вишикувалися в ряд і тяглися в далечінь наскільки вистачало очей. Може, їх було навіть тисячі.

Статуй жінок зі схиленими головами. У кожної в руці кам'яний меч вістрям догори. На спинах – широко розкриті

крила, що стикаються з крилами статуй праворуч та ліворуч. Вони створювали ланцюг, що огорожує те, що було за ним. Пройти можна було лише під крилами.

Вони прекрасні.

- Поппі? - пролунав біля виходу голос Кастила. – З тобою там усе гаразд?

– Так. Вибач. – Я прочистила горло. – Тут безпечно.

За кілька секунд Кастил та інші мовчали стояли поруч зі мною. Всі дивились на статуї, і я відчувала шипуче, цукрове захоплення.

– Це дракени? – поцікавилася я.

- Не знаю. - Кастил торкнувся моєї попереку. – Але вони вражают.

Справді.

– Напевно, нам потрібно пройти вперед і перевірити, чи вони не охороняють те, що ми шукаємо.

Ми рушили через смугу голої землі, дивлячись ознаки життя. Нічого. Жодних звуків. Навіть поривів вітру чи співу птахів.

- Моторошно, - прошепотіла я, озираючись. – Ця тиша.

- Згоден. Напевно, цей край слід було назвати Країною мертвих, – сказав Делано, заходячи до тіні крила кам'яної жінки.

Земля під ногами трохи затремтіла. Кастил викинув руку вперед. Ми зупинилися.

– Таке вже було, – запевнила я. – Тремтіння припинилося...

Земля навколо нас вибухнула гейзерами, піднявши хмари пилу і розкидавши дрібні камінці.

- Думаю, такого минулого разу не було, - зауважила Вонетта.

– Hi.

Я підняла руку. По ній і по моєму обличчю били грудочки землі. Раптом земля між мною та Кастилом розкрилася.

Стовп бруду піднявся прямо перед Емілем, змусивши його відступити на кілька кроків. Він закашлявся.

- Це було грубо.

Земля заспокоїлася; пил і грудки бруду осіли.

- Все на місці? – спитав Делано, витираючи обличчя.

Всі.

– Обережно. - Кастил опустився навколошки перед ямою між нами. – Ось це дірка.

Він підвів голову, зустрів мій погляд і глянув на Кієрана. Поволі підвівся.

– Здається, ми щось діяли.

- Що саме? – Еміль, примружившись, зазирнув униз. - Стривайте. - Він склонив голову набік. – Думаю, я...

Вилаявшись, він відскочив назад, похитнувся і відновив рівновагу перш, ніж упав на дупу.

- Що таке? - Запитала Вонетта, хапаючись за мечі. - Вони б допомогли у...

Між мною і Кастилом з'явилася рука, що складається з вибілених кісток. Пальці рили пухкий ґрунт.

— Та це нічний жах, — промимрив Кастил.

За пальцями пішла інша частина руки - швидше просто скелет. З'явилася верхівка черепа. Я з жахом витріщила очі. З порожніх очних ямок посыпалася земля.

— Скелети! - Закричала Вонетта, вихоплюючи мечі з піхов. - Хіба ви не могли сказати, що бачите в ямі скелети?

Кастил вилаявся, а з землі показалася ще одна кістяна рука – ця стискала меч.

— Збройні скелети! - Вигукнула Вонетта. - Ви що, не могли сказати, що в ямі озброєні скелети?

- Вибач. - Еміль теж витяг мечі. — Та я здивувався, побачивши довбаніх скелетів зі зброєю. Приношу вибачення.

Я дивилася на меч - клинок чорний, як і статуї. Такі ж мечі я бачила в склепі біля божеств.

- Тінькамінь. – у думках спалахнув образ мами, що дісталася з чобота тонкий чорний клинок. - Такий же клинок був у моєї мами. Отже, це справжній спогад.

- Поппі, я радий, що твій спогад справжній. — Кастил витяг мечі. - Але, мабуть, обговоримо це пізніше, коли перед нами не буде армії мертвих, гаразд?

- Запитання! - Вигукнув Делано, стискаючи клинок. З найближчої до нього ями з'явилася верхівка черепа. - Як убити те, що, мабуть, вже мертвє?

- Причому мертвє найвищою мірою, - додала Вонетта.

Перед нею вже наполовину виліз скелет у обірваній коричневій туніці. Крізь дірки в одязі за ребрами проглядалася скрученена маса ґрунту.

Кастил метнувся зі швидкістю випущеної з пляшки блискавки, пропускаючи меч через груди скелета і вstromляючись у кому землі. Скелет розсипався, меч і все інше звернулося в пилюку.

- Ось так?

- О! - обізвалася Вонетта. - Тоді все в порядку.

Я повернулась. Кієран всаджував меч в інший скелет. За нами було близько дюжини ям – і дюжина стражів-скелетів вилазили із землі. Переді мною виник уявний образ – цього разу не мами, а жінки зі сріблясто-блілим волоссям, яку я бачила у своїй уяві в покоях Ніктоса. Вона вдарила долонями об землю, та розкрилася і кістяні пальці потяглися на поверхню.

— Її солдати, – прошепотіла я.

— Що? – перепитав Кастил.

- Це її...

Вибравшись із ями, до мене звернувся солдат-скелет із занесеним мечем. Витягнувши кинджал з нагрудної перев'язі, я кинулася вперед і вstromила клинок у пульсуючий бруд. Скелет вибухнув, але його місце зайняв інший, а ззаду піднімав ще один солдат. Я вдарила скелет ногою у груди, і той завалився на іншого. Кастил кинувся вперед,

встромляючи меч у земляне серце найближчого до нього солдата. Я повернулася і всадила кинджал у груди ворога, скривившись, коли клинок зачепив кістку, перш ніж пронизати серце.

- Голови рубати марно, - крикнув Еміль. Я повернулася - приголомшеного атлантіанця атачував безголовий скелет. — Повторюю. Марно!

Вонетта закрутилася, встромляючи один меч у груди, а інший – у безголовий скелет.

- Ти розтяпа, - повідомила вона Емілю.

- А ти чудова, - з усмішкою відповів він.

Вольвенка закотила очі, розгорнулася і поклала ще одного, поки Еміль всаджував меч у груди скелета, що наступає на нього.

Кастил відкинув ворога назад, проткнувши йому мечем ребра. Ззаду на нього біг другий. Я метнулася повз Кастіла і вдарила тварюку кинжалом у груди.

Земля знову затриміла. Вибухнули нові земляні гейзери.

— Та ви знущаєтесь, — прогарчав Кіран.

Я розгорнулася, серце шалено калатало... На землі від гір Ніктоса і до ніг кам'яних жінок вибухали сотні земляних вивержень. Ці солдати були швидшими і вибралися з ям за лічені миті.

— Боги богів. — Вонетта відсахнулася назад, наткнувшись на Еміля. Він підтримав її, і вони стали спина до спини.

Солдати-скелети бігли до нас на кістяних ногах, з мечами навпереди. За широко роззявленими щелепами виднілася лише чорна порожнеча, і звідти мчало завивання вітру. Вітер відкинув мою косу назад і натяг туніку.

— Грубіян, — пробурчала я, мало не задихнувшись від смуги гнилого бузку.

З рота кістяка повалив чорний маслянистий дим. Він прямував до землі, згущаючись і знаходячи щільність, утворюючи товсті канати, які поповзли вперед.

- О боги! — верещала я. — Це не канати! Чи не канати! Змій!

- Ось лайно, - ахнув Делано, а Кастіл встромив меч у спину скелета, що завиває. — Це зовсім неправильно.

- Шкода про рішення приєднатися до вас, - заявив Еміль. - Дуже сильно шкодую.

Змій. Боги. Терпіти не можу змій. До горла підступила жовч. Я відскочила зі шляху змій. У горлі наростиав крик. Завило ще кілька скелетів. Вирвалося більше чорного диму. З'явилися нові змій.

Я розгорнулася і всадила кинджал в груди тварюки. Потім обговорюватиму побачене і боротимуся з нічними кошмарами.

Кастил уклав солдата і розчавив чоботом димну змію. Вона перетворилася на жирну пляму, і в мене скрутило шлунок.

Блювати я теж буду потім.

- Поппі. - Кастіл скинув голову. — Ти сказала, що не маєш використовувати ітер, але, думаю, зараз саме час спустити справжнє божество на цих паршивців.

- І я такої думки, - вигукнула Вонетта, відкидаючи змію ногою.

Та приземлилася біля Кірана, і він кинув на сестру похмурий погляд.

Не могла не погодитись. Я проткнула кинжалом чергового нападника. Прокляті димні змії переважили всі ризики використання ітера в Ілізумі. Я забрала кинджали в піхви. Зосередилася на гуді у грудях і випустила його на шкіру. Точніше, покликала його на шкіру. По краях зору заструмило сріблясто-біле світло, і воно ж заіскрилося на шкірі.

Солдати-скелети повернулися до мене. Всі. Роззвавились у крику роти, і звідти повалив дим, опускаючись на землю.

— О! - Кієран випростався. - Лайно.

Він не висловив і мало те, що я відчула, коли сотні змій поповзли по землі, навколо ям. Шалено лаючись, Кастил почав їх топтати. Рухаючись в унісон, солдати попрямували до мене.

Я не стала представляти акуратне павутиння. Потрібно щось швидше, потужніше. Нищівне. Не уявляла чому, але згадала смолоскипи у храмі Ніктоса та їхнє сріблясте полум'я.

Вогонь.

Боги, якщо помиляюся, про це пожалію не лише я. Але все одно подумки представила полум'я – сріблясто-біле та потужне. Руки нагрілися, їх стало поколювати. Все мое тіло пульсувало жаром – жаром та силою. Інстинктивно або через те, що змії підповзли зовсім близько, але я підняла руки.

Сріблясто-біле полум'я зірвалося з моїх рук. Хтось ойкнув. Може, я сама. Вогонь ревів, облизуючи землю, поглинаючи змій. Тварини шипіли і хріпіли. Вогняне пекло прокотилося землею, наздоганяючи скелети. Потріскуюче світло пролягло між Кастилом і Кієраном, збиваючи солдатів, а потім рушило далі саме тим шляхом, який я подумки представила, обпалюючи скелети і змій і більше нікого не чіпаючи. Я втягнула ітер - уявила, як він відступає і повертається до мене. Вогонь, що біснувався, попрямував до Кастила та інших, немов збирався поглинуть їх, але я цього не хотіла. Біле полум'я яскраво спалахнуло, піднявшись іскри високо в небо, а потім згасло, поки не залишилися лише слабкі клуби світлого диму.

Усі вирячилися на мене.

— Я... не знала, чи це спрацює, — зізналася я.

— Ну... — простягла Вонетта, витріщаючи свіtlі очі. - Упевнена, не я одна вдячна тому, що це спрацювало.

Я подивилася на свої руки і підвела погляд на Кастила.

— Я ж королева Плоті та Вогню.

Кастил кивнув і ступив до мене. Його очі горіли теплим бурштином.

— Знаю, що ти королева моого серця.

Моргаючи, опустила руки, а він зупинився переді мною.

- Ти це серйозно сказав?

На його щоці з'явилася ямочка. Він нахилив голову до мене.

— Абсолютно серйозно.

— Це так... вульгарно.

— Знаю.

Кастил поцілував мене, і в цьому нічого смішного. Його язик розсунув мої губи, і я вітала його смак.

- Трохи ніяково, - зауважила Вонетта.

- Вони так весь час роблять, - зітхнув Кієран. - Тобі доведеться звикнути.

- Краще так, ніж коли вони б'ються, - додав Делано.

Кастил усміхнувся.

— Ти виняткова. Ніколи цього не забувай.

Я поцілувала його у відповідь і з жалем усунулася.

- Напевно, час у дорогу. Можуть ще прийти.

— Сподіватимемося, що ні, — сказав Еміль, забираючи мечі в піхви.

- Все в порядку? - спитав Кастил, коли ми рушили з місця. – Змії нікого не вжалили?

На щастя, всі були цілими і неушкодженими, але коли ми підійшли до тіні, що падає від кам'яних жінок, я сказала:

— Напевно, мені треба йти першою.

Делано вклонився, витягнувши руку, поки Вонетта витрущувала пилюку з кісок.

- Ласкаво просимо.

Моя посмішка застигла, і я несміливо зробила крок у тінь крила. Під ногами затримтіло, але це земля обсипалася назаду ями. Місцевість стала знову рівною.

- Гаразд, - видихнула я. – Це добрий знак.

Кастил першим підійшов до мене, за ним наблизилися решта. Ми рушили далі під нависаючим крилом. Піщаний ґрунт під ногами затвердів. З'явилися ділянки трави, а потім розкішний луг із яскраво-жовтогарячими квітами.

— Макі [1], – прошепотів Делано.

Розплющивши губи, я подивилася на Кастіла. Він недовірливо похитав головою. Можливо, ці квіти – просто збіг, але...

Ми зрозуміли, що піdnімаємося на пологий пагорб, і я сповільнила кроки, коли нам нарешті вдалося розглянути те, що охороняли кам'яні жінки та солдати-скелети.

У долині розкинувся храмовий комплекс. Колони з тенекамня обрамляли широкі щаблі у вигляді півмісяця та колонаду. Масивна споруда була майже вдвічі більшою за палац в Евамоні, навіть без додаткових крил. Воно підносилося в блакитне небо витонченими баштами та шпілями – наче пальці ночі тяглися з землі, щоб торкнутися денного світла. Навколо храму виднілося щось – пагорби чи статуї. З такої відстані я не могла ясно розглянути, але тут було ще щось, що потребувало захисту.

За кілька миль за храмом на пагорбах і в долинах розкинулося Далос, Місто богів.

Теплі промені сонця відбивалися від блискучих, як діаманти, стін будівель на пагорбах. Кришталеві вежі здіймалися витонченими арками до розпатланих білих хмар і вище, виблискуючи так, ніби їх поцілувала тисяча зірок. Ми дивилися на місто в благоговійному мовчанні.

За кілька хвилин схвильовано заговорив Еміль:

- Думаю, так виглядає і Долина?

Мабуть. Ніщо не могло бути прекраснішим.

- Думаєте, у місті хтось не спить? – тихо спитала Вонетта.

У мене на мить завмерло серце.

– То може бути?

Кастіл похитав головою.

– Це можливо, але ми... не з'ясовуватимемо. - Він глянув на мене. - Не забувай застереження Вілли.

Проковтнувши, я кивнула і нагадала іншим:

– Нам не можна йти до міста. Може, боги не сплять і саме тому не можна. - Я подивилася на Еміля. – А може, Далос – це частина Долини.

Еміль прочистив горло і кивнув головою.

– Так.

Якщо боги у місті не сплять, виникає запитання: чи знають вони, що відбувається за горами Ніктоса? Чи їм байдуже?

- Думаєте, це і є храм, де спить Ніктос? - Запитав Делано.

Кієран різко втягнув повітря.

– Ми можемо це з'ясувати.

Ми почали спускатися з пагорба. Трава доходила до колін, у повітрі пахло свіжим бузком і ще чимось, що я не змогла визначити. Деревний, але солодкий аромат. Більш ніж приємний. Я спробувала розібратися, що це, але так і не змогла на той час, як ми дісталися до підніжжя пагорба.

Трава змінилася білим ґрунтом, що нагадує пісок, але пляжу тут не було видно, і цей ґрунт здавався яскравішим за пісок. Вона блища на сонці і хрумтіла під ногами.

- Ми йдемо по діамантах? - Вонетта дивилася на землю. Від вольвенки виходила недовіра. - Здається, справді за діамантами.

- У мене слів немає, - зауважив Кастіл, а Делано нахилився і підібрав камінчик. – Але діаманти виникли зі сліз радості богів – закоханих богів.

Я перевела погляд на храм і подумала про Ніктоса та його дружину, яку він так оберігав. Навіть її ім'я ніхто не знав.

- Ось ви всі витрішаєтесь на діаманти, - заявив Кієран, і його настороженість торкнулася моєї шкіри. – А тим часом я чекаю, коли ви зрозумієте, що то за гіантська статуя.

Я простежила за його поглядом, і в мене стислося серце. Пагорби, які я побачила з вершини пагорба, виявилися не декількома маленькими статуями, а однією дуже великою... Статую дракона, що спить на сходах храму, праворуч. Він був схожий на малюнки зі збірок казок, хіба що шия не така довга, і навіть з притиснутими до тіла крилами він виявився набагато більшим.

– Ого! – пробурмотіла Вонетта, коли ми наблизилися до статуї та східців храму.

- Давайте йти повільніше, - порадив Кастіл. – Якщо це місце відпочинку Ніктоса, його варти можуть бути поблизу – причому не кам'яні.

Дракени.

— Якщо ця істота оживе, мене тут не буде, — пробурчав Еміль. - Ви ніколи не побачите, щоб атлантіанець бігав швидше.

Мої губи розтяглися в іронічній усмішці. Я повільно наблизялася до статуї, захоплюючись майстерною роботою. Скульптору вдалося зафіксувати кожну вигадливу деталь, від оборки з шипів навколо голови істоти до кігтів і рогів на кінчиках крил. Скільки ж часу пішло, щоб виліпити таку величезну скульптуру? Я провела пальцями по морді. Камінь навпомацьки здавався грубим, бугристим і напрочуд...

- Поппі! - Кастил схопив моє зап'ястя. - До наших правил обережної поведінки входить заборона чіпати що не потрапивши.

Він підніс руку до рота і поцілував пальці.

- Добре?

Я кивнула і дозволила йому відвести мене.

— Але камінь такий теплий. Хіба не...

Пролунав гуркіт грому, що прокотився по долині. Я опустила погляд, майже очікуючи, що земля розкрилася.

— Еге. — Кієран почав задкувати, дивлячись на щось за нашими спинами. — Хлопці...

Я розвернулась і роззвіла рота. Кам'яна морда істоти тріснула, і шматок каменю відвалився, відкриваючи темно-сіру поверхню і...

Око.

Розкрите яскраво-блакитне око з сяючою білою аурою за вузькою вертикальною зіницєю.

- Лайно, - прошепотів Еміль. - Лайно, лайно, лайно. Біжимо...

З глибини статуї долинув глибокий гуркіт, від чого мене пронизав крижаний страх. По каменю побігли тріщини, на землю з глухим стукотом посыпалися великі та маленькі шматки.

Я завмерла на місці. Ніхто не побіг. Усі приросли до землі. Може, через невіру в те, що відбувається, чи розуміння, що бігти марно. Це не кам'яний дракон.

Дракен у своєму істинному образі піднімався із землі. Його величезне м'язисте тіло обтрущувалося від пилу та шматочків каменю.

Напевно, я перестала дихати.

Глибокий гуркіт не вщухав. Дракен повернув до нас голову, а його товстий шипуватий хвіст хльоснув по діамантах. Яскраві блакитні очі зазирнули у мої.

— Стій нерухомо, — тихо наказав Кастил. - Будь ласка, Поппі, не ворушишь.

Наче я можу поворухнутися.

З дракена вирвалося низьке гарчання, і він вишкірився, оголивши великі зуби гостріше, ніж мій клинок. Дракен опустив до мене голову.

Мабуть, у мене зупинилося серце.

Я дивилася на дракена – справжнього, живого дракена, чудового, жахливого та прекрасного.

Він роздмухав ніздрі, нюхаючи повітря – нюхаючи мене. Гарчання припинилося, він продовжував дивитися такими розумними очима, що мене охопило благоговіння. Він схилив голову набік і видав стрекотіння. Поняття не мала, що воно означало, але це було краще за гарчання. На його очах затремтіла тонка мембрана, і він перевів погляд з мене повз Кастіла та інших на храм.

По мені прокотилася хвиля впізнавання, через що по всьому тілу пробігли мурашки. Я відчула тиск на потилиці, у центрі спини. Навіть не усвідомлюючи, що роблю, я розгорнулася. Кастіл – теж. Не уявляла, чи наслідував наш приклад хтось ще з наших супутників, бо могла бачити тільки чоловіка, що стоїть на сходах храму між двома колонами.

Він був високим – навіть вище за Кастіл. Каштанове волосся середньої довжини падало на плечі, відливаючи на сонці міддю. Шкіра була золотово-смуглява, а риси обличчя, що складається з граней і кутів, поєднувалися в такому же чудовому шедеврі, що й кам'яна оболонка дракена. Він, можливо, був найпрекраснішою істотою, яку я коли-небудь бачила, якби не нескінченна холодність у сяючих очах кольору яскравого місяця. Я зрозуміла, хто він, хоча його обличчя ніколи не було зафіковано на картині або у статуй.

Ніктос.

Розділ 41

Перед нами стояв король богів, одягнений у білу туніку та вільні чорні штани.

До того ж босий.

Я не розуміла, чому моя увага зачепила саме це.

Ось чому я трохи запізнилася, коли решта вже опустилася на одне коліно і притиснула одну долоню до серця, а іншу – вперла в землю.

- Поппі, - прошепотів Кастіл, не підводячи голови.

Я впала так швидко, що ледве не врізалася обличчям у землю. Гострі грані діамантів вп'ялися в коліно, але я їх майже не відчула. Праву руку я піднесла до серця, а ліву долоню притиснула до кам'янистої поверхні. Гаряче дихання поворухнуло волосся на шиї, що вибилося з коси, і викликало нервовий трепет уздовж спини. Слідом пролунав грубий пихкаючий звук, схожий на сміх.

— Цікаво, – пролунав голос, наповнений силою та владністю, тож мені стисло віскі. - Ви розбудили Нектаса і все ще дихайте. Це може означати лише одне. Переді мною на колінах стоїть моя кров.

Всі довкола мовчали. Я підвела голову. Від бoga мене відокремлювало кілька футів, але пильний погляд його сріблястих очей пронизував мене наскрізь.

- Це я.

— Знаю, – відповів він. - Я бачив тебе уві сні. На колінах поруч із тим, хто зараз стоїть попереду тебе.

— Це було наше весілля, — заговорив Кастіл, ще не підводячи голови.

— I я дав вам своє благословення, – додав Ніктос. - I все ж ви посміли ввійти в Ілізіум і розбудити мене. Ось так ви висловили свою подяку. Чи слід мені убити вас усіх, перш ніж я дізнаюся чому, чи мене це взагалі не повинно хвилювати?

Може, до цього моменту мене вело все, що я зазнала в житті. Може, гіркий страх, що пронизав Кастіла, – страх за мене, а не за себе. Може, мій власний страх за нього та друзів. А може, все це разом змусило мене схопитися на ноги та заговорити.

- А якщо ви нікого з нас не вб'єте, враховуючи, що ви проспали цілу вічність, а ми прийшли до вас по допомогу?

Король богів спустився на одну сходинку.

- А як щодо того, що я просто вб'ю тебе?

Кастил рушив так швидко, що я практично не помітила, як він став переді мною, затулив мене як щитом.

- Вона не хотіла виявити неповаги.

— Але вона його висловила.

У мене всередині все стислося. Пальці Кієрана поринули у діаманти. У такій ситуації навіть вольвени мене не захищатимуть. Нехай я для них божество, але Ніктос — бог, який дарував їм смертний вигляд.

- Я перепрошую, — сказала я, намагаючись ступити вбік, але Кастіл теж рушив, тримаючи мене за свою спину.

- Отже, мені варто вбити його? — міркував Ніктос, і моя кров замерзла від жаху. — Мені здається, це стане кращим уроком, ніж твоя смерть. Впевнений, тоді ти стежитимеш за своїми манерами.

Мене охопив справжній страх за Кастіла, глибоко вгніздився всередині і вчепився злісними кігтями в груди. Ніктос міг зробити це однією думкою, і це розуміння знищило залишки моого самоконтролю. По мені прокотився жар, розтоплюючи кригу в крові. Моє тіло затопило гнів, такий же сильний, як міць у голосі бога.

— Hi.

Кастиль застиг.

— Hi? — перепитав король богів.

Лютъ і рішучість змішалися з гулом у грудях. Ітер запульсував по тілу, і я обійшла Кастіла, доки він не встиг мене затулити.

Я стала перед ним, уперши руки в боки і розставивши ноги. Сріблясто-біле світло потріскував на моїй шкірі, і я знала, що не можу зупинити Ніктоса. Якщо він захоче нас убити, ми помремо, але це не означало, що я просто стоятиму. Я швидше помру тисячу разів, ніж це дозволю.

Раптом у моїй голові спалахнув образ. Жінка з сріблястим волоссям стояла перед іншою, стиснувши кулаки, а з неба падали зірки. Її слова зірвалися з моїх губ:

— Я не дозволю завдати шкоди йому чи моїм друзям.

Ніктос схилив голову набік і трохи розширив очі.

- Цікаво, — промимрив він, окидаючи мене поглядом. — Тепер розумію, чому останнім часом сон став таким неспокійним, чому нам сниться стільки снів. — Він мить помовчав. — Ти не потребуєш, щоб хтось заступав тебе заради захисту.

Його заява так мене вразила, що ітер погас.

-Хоча, — Ніктос перевів погляд на Кастіла, — те, що ти так вчинив, гідне захоплення. Моє схвалення спілки не було помилкою.

Я переривчасто зітхнула, але Ніктос відвернувся і почав підніматися східцями. Куди він? Я зробила крок вперед. Бог зупинився і озирнувся через плече.

- Ти хотіла поговорити. Ідемо. Але лише ти. Більше ніхто не зможе увійти або вони помруть.

З серцем, що шалено билося, я повернулася до Кастіла. Його риси загострилися, а яскраві очі зустрілися з моїми. Він відчував відчайдушну безпорадність. І не хотів відпустити мене до храму, але знов, що я маю йти.

- Не дозволь себе вбити, – наказав він. - Інакше я дуже розсерджуся.

- Не дозволю, – пообіцяла я. Принаймні я на це сподівалася. Дракен Нектас знову видав гучний смішок. - Я тебе люблю.

- Доведеш це пізніше.

Я перевела подих і кивнула, а потім пішла за королем богів. Він зупинився перед відчиненими дверима і витяг руку, запрошуючи до темного приміщення. Я увійшла, сподіваючись, що зможу вийти.

- Нектасе, прослідкуй, щоб вони добре поводилися, - попросив бог.

Я обернулася. Кастил та інші піднялися, а дракон стукнув хвостом по посипаній діамантами землі. Двері беззвучно зачинилися, і я опинилася віч-на-віч з королем богів. Моя ідотська хоробрість миттю випарувалася, а Ніктоса нічого не говорив і лише дивився на мене. Я зробила те, що не дозволила собі, коли побачила його. Я відкрила чуття і простягла...

- Я цього не робив би.

Я злякано вдихнула.

- Це було б дуже нерозумно. - Ніктос опустив підборіддя. Його очі яскраво горіли сріблом. – І неввічливо.

У мене перехопило подих, і я прибрала чуття. Швидко озирнулась у пошуках іншого виходу, не повертаючись до бога спиною. Нічого – лише чорні стіни та світильники. Але кого я дурила? Втеча безглазда.

Ніктос ступив уперед. Я напружилася, а він усміхнувся.

- Ну що, стежиш за своїми манерами?

- Так, - прошепотіла я.

Він усміхнувся, і це пролунало... як вітер у теплий день.

- Хоробрість - дуже ненадійний звір, правда? Тут як тут, щоб втягнути тебе в неприємності, але відразу зникає, як тільки ти опиняєшся там, де хотіла.

Його слова – справжня правда.

Він пройшов повз, і до мене долетів аромат сандалу. Я нарешті обернулася і оглянула решту зали. Дві великі закриті двері. По обидва боки гвинтові сходи з каменю.

- Сідай, - запропонував Ніктос, показуючи на два білі крісла в центрі зали.

Між ними стояв круглий столик із кістки. На ньому – пляшка та два келихи.

Нахмурившись, я перевела погляд зі столика на бога.

- Ви на нас чекали.

- Ні. - Він сів у крісло і взяв пляшку. - Я чекав тебе.

Я не рушила з місця.

— Отже, ми вас не розбудили.

- О, ти розбудила мене якийсь час тому. - Він налив напій, схожий на червоне вино, у витончений келих на ніжці. – Не знаю, навіщо, але починаю здогадуватись.

Мої думки закрутилися.

- Тоді чому ви погрожували вбити нас?

- Давай дещо прояснимо, королева Плоті та Богню. - Він глянув на мене, і я затремтіла. – Я не загрожую смертью. Я насилаю смерть. Мені було цікаво перевірити, з якого тесту зроблено ти і твій обранець.

Він трохи посміхнувся і налив вина в інший келих.

- Сідай.

Я змусила ноги рухатись. Мої чоботи не видавали жодного звуку, поки я йшла по підлозі. Я сковано сіла, нагадуючи собі не ставити тисячу питань, які вирували в моїй голові. Краще відразу перейти до справи і забратися звідси якнайшвидше.

Але так не вийшло.

— А ще хтось із богів не спить? – випалила я. – Ваша дружина?

Він підняв брову і поставив пляшку на стіл.

- Ти знаєш відповідь. Одну богиню ти бачила.

У мене перехопило подих. У горах Скотос переді мною з'явилася Ейос і завадила загинути неприємною смертю.

— Дехто розтривожений достатньо, щоб усвідомлювати, що відбувається в іншому царстві. Інші залишаються у напівнесвідомому стані. Мало хто все ще глибоко спить. Моя дружина зараз спить, але її сон неспокійний.

- А ви як давно не спите? А решта?

- Важко сказати. - Він підсунув мені келих. – Я багато століть то засинаю, то прокидаюся, але останні два десятиліття – все частіше.

Я не доторкнулася до келиха.

— І ви знаєте, що відбувається у Атлантії? У Солісі?

— Я король богів. - Він відкинувся на спинку крісла і перекинув ногу за ногу. Його поза і все в ньому здавалося розслабленим. Це потрясло мене, бо під цією безтурботністю тайлася сила. - А ти як думаєш?

Я недовірливо розплющила губи.

— Значить, вам відомо про тих, що піднеслися, і що вони роблять з людьми. Зі смертними. Із вашими дітьми. Як ви можете не втрутатися? Чому ніхто з богів нічого не робить, щоб їх зупинити?

У той момент, коли наполегливі питання зірвалися з моїх губ, все мое тіло скував страх. Напевно, тепер він мене вб'є, хай навіть ми з ним однієї крові.

Але він усміхнувся.

- Ти так схожа на неї. - Він розсміявся. - Вона буде рада про це дізнатися.

У мене напружилися плечі.

- Хто?

— Ти знаєш, що більшість богів, які зараз снуть, — не перші боги? - Відповів Ніктос питанням на питання, потягуючи вино. - Були інші, відомі як Первоздані. Саме вони створили повітря, яким ми дихаємо; землю, яку ми вирощуємо; моря, що оточують нас, царства і всі між ними.

— Ні, я цього не знала.

Я згадала, як Янсен назвав Ніктоса богом Смерті та Первозданим богом звичайних людей та закінчень.

- Мало хто знає. Колись ці боги були великими правителями та захисниками людей. Це довго не тривало. Як і діти тих, хто зараз спить, вони стали зіпсованими, безчесними, розбещеними та неконтрольованими. - Він перевів погляд на келих. — Якби ти знала, якими вони стали, який гнів і зло вони обрушили на землю і людей, то це переслідувало б тебе до кінця твоїх днів. Нам довелося їх зупинити. І ми це зробили.

Він знову підняв праву брову.

— Але на той час ми розорили землі смертних, як пам'ятають ті, хто вижив, занурили їх у Темні Віки, з яких вони вибиралися не одне століття. Впевнений, ти цього не знала.

Я похитала головою.

— І не могла знати. Історія колишніх часів було знищено. Збереглося лише кілька споруд. - Він покрутів червону рідину в келиху. — Були принесені немислимі жертви, щоб переконатися, що їхня недуга більше ніколи не заразить світ. Ale очевидно, що смертні цілком справедливо побоювалися богів. Ми уклали з ними договір крові, за яким лише боги, народжені в царстві смертних, можуть зберігати в ньому свої сили. - Його близьку очі знову зустрілися з моїми. - Ніхто з богів не може увійти в царство смертних, не втративши своїх сил і не вдавшись до того, що заборонено, щоб їх зберегти. Ось чому ми не втручалися. Ось чому моя дружина спить так неспокійно, Поппі.

Я сіпнулася при звуку моого прізвиська. Це звучало як розумне пояснення тому, чому вони не втручалися, але дещо привернули мою увагу.

— А як... бог може народитись у царстві смертних?

- Гарне питання. - Він усміхнувся з-за келиха. — Вони й не повинні там народжуватись.

Я насупилась.

Куточки його губ піднялися ще трохи.

А потім до мене дійшло. Він же дав зрозуміти, що серед тих богів, що зараз сплять, є кілька Первозданих. Якщо твердження Янсена вірні і Ніктос вже був богом до того, як став...

- Ви первозданий?

— Так. - Він дивився на мене. - I це означає, що в тебе тече первозданна кров. Ось чому ти така смілива. Ось чому ти така сильна.

Я випила трохи солодкого вина.

— Це означає, що моя мати не була смертною?

- Твоя мати могла бути будь-якої крові, і ти все одно була б тією, хто ти зараз. Несподівано, але... все ж таки приемно.

Не встигла навіть збагнути, що це може означати, як він продовжив:

— Але ж ти прийшла не про це поговорити? Сперечаемося, у тебе купа питань. - Він підняв куточок губ, і його холодні риси осяли ніжність. - Чи доводиться тобі братом той, кого ти хочеш рахувати? Чи рідна тобі мати та, яку ти пам'ятаєш?

Він свердлив мене поглядом, і по моїй шкірі бігли мурашки.

— Твої сни – реальність чи гра уяви? Хто насправді вбив тих, кого ти звала мамою та татом? Але в тебе не так багато часу, щоб ставити всі ці запитання. У тебе є час, щоб поставити лише один. Ця країна не призначена ні для твоїх друзів, ні для твого коханого. Якщо вони затримаються, то не зможуть залишити її.

Я завмерла.

— Але ж ніхто з нас не увійшов до Далоса.

- Це не важливо. То ти прийшла просити допомоги? Я нічого не можу тобі зробити.

- Мені потрібна не ваша допомога, - пояснила я, ставлячи келих на стіл.

Тільки боги знають, скільки питань я хотіла поставити про Єну, про моїх батьків та спогади, але я прийшла не заради себе. А заради тих, які чекали зовні, та всіх, з ким я була ще не знайома.

— Мені потрібна допомога ваших вартових.

Ніктос підняв брови.

- Ти ж знаєш, хто мої сторожі.

— Тепер знаю, – пробурмотіла я собі під ніс. Він схилив голову, і я почистила горло. – Ви знаєте, що творятьсь Вознесшіся? Вони використовують атлантіанців, щоб створювати собі подібних, і годуються безневинними смертними. Нам їх треба зупинити. Я дізналася, що піднесені створили щось, з чим можуть впоратися тільки ваши сторожі. Щось під назвою вихідці.

Вираз обличчя Бога змінилося раптово. Напускне розслаблення зникло. По райдужці побігли сяючі потіки білого. Він посуворів, і всі мої інстинкти закричали мені бути напоготові.

— Що? – наважилася спитати я. – Ви знаєте, хто такі вихідці?

На його щелепи заходили живна.

- Гидота життя і смерті. - Він різко встав, його очі набули перлинного відтінку сталі. - Те, з чим ви зіткнетесь, – найбільше зло, якого не повинно існувати, і мені... шкода, що ти це побачиш.

Що ж, це не віщувало нічого доброго.

- Тобі треба йти, королева.

Двері позаду мене відчинилися.

Я встала.

— Але ваші варти...

— Ти народжена від плоті та вогню богів. Ти Вісниця Життя та Вісниця Смерті, – перебив мене Ніктос. - Ти королева Плоті та Вогню, королева не однієї корони і не одного королівства. Те, що ти шукаєш, уже твоє. Сила завжди із тобою.

"Сила завжди з тобою".

Ці слова луною лунали в моїй голові, коли я кілька днів ходила коридорами Еваємонського палацу, намагаючись запам'ятати, куди ведуть ці переходи і яке призначення кімнат. Кастил тим часом сидів з батьком і матір'ю у яскраво освітленій вітальні.

Невід'ємне занепокоєння кусало за п'яти, ідучи за мною разом з Арденом – сріблясто-білим вольвеном, Хісою та ще одним вартовим корони. Хіба ті трималися тихіше, ніж мої думки.

Я не могла позбутися відчуття, що мої друзі ризикували життям. І заради чого? Щоб дізнатися, що вихідці, ким бивони не були, страшніше зло, ніж ми думали? І, до речі, це все, що нам було відомо. Ніхто, навіть батьки Кастила, не могли припустити, що таке вихідці і чому їх треба так побоюватись.

Я брела заднім коридором західного крила, де розташовувалися підсобні приміщення, пральня і кухні. У теплому повітрі віяло ароматами свіжої білизни та смаженого м'яса. Так, подорож до Ілізіуму не була абсолютно марною тратою часу. Я дізналася, що Ніктос – первозданий бог. Валін невиразно пригадав, що його дідусь якось обмовився про це. Але він досі вважав, що дідусь мав на увазі богів, яких ми знали. Те, що в мені тече кров Первозданих, пояснювало, чому мої здібності такі сильні. А також означало, що мама, яку я пам'ятала, яка, за словами Аластира, була служницею, цілком могла бути моєю справжньою матір'ю. І це робило ймовірним, що Єн може бути моїм братом. Що в нас одна мати, та різні батьки. Це відкриття стало для мене величезним та важливим. Але лише для мене. Не потім ми туди ходили.

Нашою метою було отримати допомогу вартових Ніктоса – дракенів.

Я хоч би побачила дракена. Зітхнувши, заправила за вухо пасмо волосся. Корону залишила в спальні і хотіла б залишити мізки там же, в кімнаті, де за минулі дні Кастилу багато разів вдавалося відволікти мене від подорожі до Ілізіуму.

Після повернення ми з Кастилом рідко залишалися самі. Наради з Радою. Уроки з Елоаною та Валіном, на яких я з запаморочливою швидкістю навчала закони королівства. Зустрічі з народом Атлантії, коли до нас зверталися з проханнями або пропонували свої послуги у вирішенні різних потреб у всьому королівстві. Вечеряли ми пізно, і найчастіше з Кієраном, одночасно обговорюючи, яким шляхом краще непомітно дістатися Дубового Емблера. Потрапити до замку Червона Скеля буде неважко. Набагато складніше прослизнути непоміченими за міський Вал. Але минулого вечора Кієран прийшов із планом.

Територію палацу я ще не покидала, але вночі ми з Кастилом залишалися вдвох. Ми проводили час у розмовах. Я більше дізналася про його брата і про те, як рости в Атлантії другим сином, від якого батько сподівався, що він одного разу очолить атлантіанські війська.

- Ось звідки в тебе такі вміння битися, - сказала я.

Ми лежали в ліжку один до одного.

Кастил кивнув головою.

- Малик роками тренувався зі мною, але коли настав час вчити його правити, для мене настав час вчитися вести війська та вбивати.

– І захищати, – тихо додала я, виводячи маленькі кола на його грудях. – Ти вчився захищати народ та тих, кого любиш.

- Так і є.

– А ти хочеш бути воєначальником?

- Я і є воєначальник, - поправив він, дратівливо цілуючи мене. – Це єдине мое справжнє вміння, і я хотів служити моєму братові, коли він одного разу зійде на престол. Я навіть не ставив під сумнів.

– Взагалі?

Кілька хвилин він мовчав, потім засміявся.

– Насправді, це не зовсім правда. У дитинстві мене зачаровувала фермерська наука - як фермери дізнаються, в яку пору року краще саджати певні рослини, як розташовувати зрошуvalальні системи. І було щось особливе в тому, як ця важка робота нарешті приносить свої плоди, коли настав час збирати врожай.

Фермер.

Такого я не очікувала, але потім згадала, що він говорив про свого батька у «Червоній перліні». Я посміхнулася і поцілувала його, а потім він довів, що навчився не лише вмінню боротися.

Другої ночі, після довгого дня різних зустрічей, усім тілом обвившись навколо мене, він сказав:

- Все забуваю запитати дещо. Коли в Ілізумі ти побачила солдатів-скелетів, ти сказала, що то їх солдати. Що ти мала на увазі?

Я зрозуміла, що ще не розповідала йому про ту жінку. Я розповіла, що бачила її образ, коли була в покоях Ніктоса.

- А потім вона прийшла, коли я спала після нападу - після того, як ти мене врятував. Це здавалося сном... та не було сном. Так чи інакше, я бачила, як вона торкнулася землі і звідти полізли кістяні руки. - Я озорнулася на нього. - Як ти гадаєш, хто вона? Чи реальна?

- Не знаю. Ти сказала, у неї сріблясте волосся?

- Вона срібляста білявка.

- Не можу пригадати нікого з богинь, схожих на неї. Може, вона з тих Первозданих, про які говорив Ніктос?

– Може, – погодилася я.

А ще ми говорили словами плоті. Я насолоджувалася однаково і цими словами, і звичайними розмовами.

Кастилу наша подорож не здавалася марною. Я сприймала прощальні слова Ніктоса як непотрібні. Кастил же витлумачив їх як те, що одного прекрасного дня я правитиму і Солісом, і Атлантією. Але ці слова наводили мене на думці про те, що заявляла герцогіня.

Наче королева Ілеана – моя бабуся. Це було зовсім неймовірно, але здавалося єдиним аргументом, використовуючи який я могла пред'явити претензії на трон – наступність замість завоювання. А може, Ніктос мав на увазі, що ми таким чином захопимо криваву корону? Я губилася у здогадах. Необхідність переконати Криваву Корону на майбутніх переговорах давила на мене сильніше. Не можна допустити війни, в якій братимуть участь вихідці. У мене з'явилося жахливе передчуття, що запобігти її можна лише одним способом. Можливо, саме це мав на увазі Ніктос. Що в мені є сила перешкодити війні?

Мої ший немов торкнулися крижані пальці. Я вже чула ці слова. Їх вимовила дівчинка, яка була поранена. Але коли вона їх говорила, вони видалися мені дивно знайомими. Останні кілька днів я намагалася згадати, звідки, але це було все одно, що ловити уривки сну через години після пробудження.

Пройшовши повз вход у пожвавлені кухні, я загорнула за ріг і ледь не налетіла на лорда Грегорі. Я різко зробила крок назад. Темноволосий атлантіанець був не один.

- Мої вибачення. - Він трохи насупився, помітивши, що на мені не було корони.

Від мене не сковалося, що він не назвав мою титулу. Як і лорд Амброуз днями, коли я пройшла повз нього, виришаючи досліджувати територію з Вонеттою.

— Це мені слід перепрошувати. Я не звернула уваги, куди йду.

Я перевела погляд на молоду жінку за його спиною. На вигляд приблизно моєї віку, але я відразу зрозуміла, що вона вольвенка, тож може виявитися на десятки, якщо не на сотні років старша.

Бліді зимові очі представляли разочаруючий контраст із золотистою шкірою і світлим волоссям теплого відтінку, вільними хвилями, щопадають на плечі. Риси обличчя були немов зібрани від різних людей. Широко розставлені очі з важкими віками пом'якшували різкі контури щік і носа. Густі брови на кілька тонів темніші, ніж волосся. Рот маленький, але повні губи. Невисока, на кілька дюймів нижче за мене, але крій туніки не приховував округлості грудей і розкішних стегон, які здавались дивними при її зростанні. В ній не було нічого особливого, але разом з тим все в ній здавалося таким досконалим, що будь-який художник негайно кинувся б засмучувати її образ на полотні вугіллям чи олією. Мені ніколи не зустрічалося такої незвичайної краси, і я не могла відвести від неї очей.

Здається, я трохи нагнала на неї остраху, судячи з того, як посилилася її тривога.

- Насправді я шукаю короля, - сказав лорд Грекорі. – Бачу, він не з вами.

Відірвавши погляд від незнайомої вольвенки, я зосередилася на атлантіанці. У ньому прозирала недовіра, помітна, навіть якби я не могла читати його емоції. Або атлантіанець забув про мої здібності, або його це не турбувало.

– Він із батьками. Я можу чимось допомогти?

У ньому ковзнули гидкі веселоці.

– Ні. – Його усмішка стала манірною, а тон – надто м'яким. - Немає необхідності. Прошу вибачення.

Дозволення піти він не отримав, але все одно протиснувся повз мене. Я повернулась. Арден притиснув вуха, стежачи за лордом. Той кивнув Xici та іншому вартовому. Я уявила, як Арден кидається до лорда і кусає його за ногу, і придушила хихикання. Арден повернув голову до мене, а потім глянув на вольвенку.

Згадавши про неї, я обернулася.

- Вибачте. Я думала, що ви з ним.

– О боги, ні, мейя льєса. Ми просто одночасно увійшли до коридору, – відповіла вона, і я посміхнулася безсоромності її відповіді. – А я шукаю людину, яку давно не бачила.

– Кого? Може, я можу допомогти знайти?

Її усмішка трохи затухла, а тривога повернулася.

- Мабуть. Я шукаю Кієрана.

Я здивовано підняла брови.

– Він із сестрою. Здається, вони в... – Я спохмурніла, перебираючи в голові безліч дверей та кімнат. – В одній із п'яти тисяч тутешніх кімнат. Вибачте.

Вольвенка засміялася.

- Гаразд. - Вона озирнулася, підняла голову на склепінчасті засклени стелі. – До цього місця треба звикнути.

– Так. - Цікавість взяло наді мною гору. – Здається, ми не зустрічалися.

— Ні. Я була в Егейі з рідними, коли ви і Кас... Ви й король піднялися на престол.

Її слова мене зачепили. Вона або не домовила його ім'я, або назвала зменшувальною, в чому не було нічого дивного, якщо вона шукала Кієрана. Якщо вона дружила з одним, то, напевно, дружила і з іншим.

- А якби зустрічалися, певна, ви б згадали.

Її нервозність лоскотала у мене в горлі, пробуджуючи настороженість.

- Що ви маєте на увазі?

Вольвенка розправила плечі.

- Мене звуть Джіанна Девенуелл.

Я різко вдихнула. Тепер її тривога набула сенсу. Проковтнувши, я знову обвела її поглядом. Зрозуміло, та, кого батько Кастила призначав за дружину синові, має бути чарівно прекрасною і нічим не нагадувати Спрагу.

І, зрозуміло, мені слід було надіти одну з ошатних суконь, що прибули з Бухти Сейону. Моє волосся було заплетене в косу, я була одягнена в обтягуючі штані і красиву туніку аметистового кольору, яка чудово підкреслювала мою фігуру, як я вважала до того, як побачила Джіанну і зрозуміла, що це та жінка, з якою міг одружитися Кастил.

І треба було вдягнути корону.

— Шкода про змову, якою керував мій двоюрідний дідусь, — швидко додала вона, а її занепокоєння тепер межувало з гірким страхом. — Ми гадки не мали. Мої рідні були вражені і жахнулися, коли дізналися...

- Все добре, — сказала я, і по ній прокотилося здивування. Я нарешті виринула з недоречних роздумів. — Якщо ви і ваші рідні не знали, що задумував Аластир, тоді вам нема за що вибачатися.

І це було правдою. Не можна відповідати за те, що зробив твій родич.

- І мені шкода, що так сталося з Беккет. Він був добрий і надто юний, щоб померти.

Джіанну пронизало горе, і вона переривчасто зітхнула.

- Так, він був надто юний. — Вона проковтнула. — Я збиралася підійти до вас і короля, але... вирішила, що краще спочатку поговорити з Кієраном. І якщо він думає...

Чи розумно наблизатися до неї — ось що вона не домовила. Розуміла її на сполох.

- Ні я, ні Кастил не покладаємо відповідальності на сім'ю Аластира. Ми вважаємо винними його та тих, хто перебував з ним у змові.

Джіанна кивнула і перевела погляд на Ардена, який сидів і чекав на варту. Те, що залишилося недомовленим, повисло між нами, роблячи натягнуте мовчання майже болючим.

Я вирішила говорити відверто, як, гадаю, зробила б мати Кастила. Як би зробила королева Ілеана.

- Я знаю, Аластир і батько Кастила мали надію, що ви вийдете заміж за Кастила.

І без того великі очі Джіанни стали ще більшими. Арден тихо забурчав. Зараз вона нагадувала одну з порцелянових ляльок, які Ілеана дарувала мені у дитинстві. Щоки Джіанни порозвів.

— Я... Гаразд, якщо чесно, я сподівалася, що вам про це невідомо.

- Я теж, — сухо зізналася я, і її губи зігнулися в ідеальний овал. — Тільки тому, що ви такі красиві і не нагадуєте щурів, —

продовжила я, і вона закрила рота. – І тому що ви мені сподобалися після лише короткої розмови. Я вважала б за краще, щоб мені не сподобалася дівчина, на якій мій свекор хотів одружити сина. Але це не так.

Джіанна здивовано витріщилася.

Я відчула цукрові веселощі – явно від Хіси. Напевно, мені не варто було бути такою чесною? Але зараз Арден і варти розважаться ще більше.

- Кастіл казав, що ви друзі, але ви ніколи не виявляли жодної схильності вийти за нього заміж. Це правда?

Джіанна відповіла не одразу.

- Упевнена, мало хто не вважав би за честь стати його дружиною, - почала вона, і в мене в грудях прокинувся гул. – І так, ми друзі – чи були друзями. Я давно його не бачила. - Вона зсунула брови. - Навіть не впевнена, чи дізнається він мене.

Оце малоймовірно.

- Але такого між нами не було, - продовжувала вона. – Принаймні я нічого такого не відчувала, а він... він був заручений із Ши, і це мене ніби відлякувало.

Вібрація заспокоїлася.

– Щодо останнього не можу не погодитися.

Її охопило полегшення.

— Я не маю жодних почуттів до вашого чоловіка, — сказала вона. - Ні раніше, ні тим більше зараз.

- Добре. - Я зустріла її погляд і посміхнулася. — Бо якби були, я, мабуть, розірвала б вас на шматки, відривала б одну частину за іншою, а залишки згодувала б зграї голодних щурів. Ви хотіли знайти Кієрана? Здається, я згадала, в якій він кімнаті.

* * *

— Я сьогодні познайомилася з Джіанною, – оголосила я ввечері, коли ми зайняли місця у Парадному залі.

Кастіл поперхнувся вином, а Кієран, що сів поруч із нами, безуспішно спробував приховати посмішку.

- Вона досить гарна, - сказала я, спостерігаючи за дверима. Сьогодні до нас приєднається лише кілька людей, але в цей момент біля входу стояли лише Хіса та Делано. - Ти не став про це згадувати.

Поставивши келих, Кастіл окинув мене поглядом.

– Якщо це так, то просто забув.

Я сковала посмішку та відпила вина.

- Вона дуже мила.

Кастіл дивився на мене.

- Ти про що?

- Вона вибачилася за Аластіра, а я сказала, що їй і її сім'ї нема за що вибачатися. А потім повідомила, що знала про плани Аластира та твого батька.

- Це не все, що ти сказала.

Я кинула погляд на Кієрана.

- Звідки ти знаєш?

Коли ми з Джіанною зрештою знайшли Кієрана та його сестру, ми не згадали нічого з нашої розмови. Я з ними не затрималася і дуже сумнівалася, що Джіанна почала б повторювати мої слова.

- А ти як думаєш? - обізвався Кієран. - Ардену не терпілося розбалакати всім, хто готовий слухати.

Я насупилась.

- А що ти сказала? – поцікавився Кастіл.

Я знизала плечима.

- Насправді нічого. Просто, що якби вона виявила до тебе якийсь інтерес, я б...

Кастіл нахилив голову до моєї.

– Що?

Я підібгала губи.

- Здається, я сказала, що розірвала б її на частині шматок за шматком і згодувала б щурям.

Він дивився на мене.

Я зітхнула.

- Визнаю, я повелася не найкращим чином.

- Прокляття, - порушив мовчання Кастіл. Його очі стали кольором нагрітого меду. - Шкода, що у нас зараз нарада, тому що мені хочеться оттрахать тебе на цьому столі прямо зараз.

Я витріщила очі.

– Боги, – пробурчав Кієран, відкидаючись на спинку і проводячи рукою по обличчю.

- Все добре? – запитала мати Кастіла, входячи до зали. Його батько йшов слідом.

Мое обличчя палало. Кастіл відвів від мене погляд і, сідаючи рівно, запевнив:

– Все просто чудово.

Я прошепотіла Кієрану:

– Ось дякую за це.

Він усміхнувся зімкнутими губами.

- Та немає за що.

Придушивши бажання врізати йому, я перевела погляд туди, де Хіса зачиняла двері. До нас приєдналися лорд Свен та леді Камбрія, а також Еміль, Делано та Вонетта. Крім них увійшли Ліра у смертному образі та Нейлл. За останні дні я дізналася, що Свен і Камбрія допомагають гарантувати безпеку королівства і займають пости в атлантіанській армії.

Решту найстаріших не було.

Як тільки Xica сіла поряд з Кієраном, він заговорив:

— Ми всі підготували, щоб завтра вирушити до Дубового Емблера. З королем та королевою поїде невелика група. Тільки Делано та я.

Валін глибоко зітхнув і відкинувся на спинку крісла.

- Цього й близько недостатньо.

— Я змущена погодитись, — заговорила Xica. - Ми їдете в Соліс на зустріч із Кривавою Короною. Малоймовірно, що вони не стягнуть туди суттєвих військ. Якщо щось піде не так, чотирьох вас виявиться замало.

- Мало, - погодився Кастил. — Але це лише одна група.

Xica скинула брову.

— Слухаю.

— Вони чекатимуть, що ми приїдемо верхи, — продовжив Кієран. — Через східні ворота Вала, але ми обдуримо їхні очікування.

— Через низ увійдете ви, — додала я. - Ви, Еміль, Вонетта та Ліра поїдете вранці з невеликим загоном і прибудете до східних воріт. Вони очікують, що ми візьмемо супроводжуючих, навіть якщо вони залишаться за Валом.

Xica кивнула.

— А ви всі?

— А ми вирушимо морем. - Кієран глянув на Свена. — Завдяки вам маємо корабель.

Свен посміхнувся.

— Швидше завдяки моєму синові, який зараз вантажить ящики з вином — точніше, винні пляшки з водою та кінською сечею. Ми не збираємося віддавати Кривавій Короні кілька сотень пляшок нашого вина.

Я скривилася. Елоана приклала руку до рота, але не досить швидко, щоб сховати посмішку.

— Як відомо більшості присутніх, ми відстежуємо постачання товарів у найближчі порти та відправлення з них, — продовжив лорд Свен. — А оскільки Дубовий Емблер — найближчий, ми знаємо, що вино та інші товари часто привозять у місто морем. Отже, торговельний корабель не викличе питань.

- Вони не чекають, що ми прибудемо морем. — Кастил підняв келих. — Через туман, що спускається з гір Скотос. Наскільки люди знають — і смертні, і вампіри — гори продовжуються в морі. Туман змушує їх так рахувати.

— Можу це підтвердити, — зауважила я. - Ми думали, що море Страуд закінчується біля гір Скотос.

— Це не означає, що Кривава Корона теж так вважає, — зауважив Валін. - Вони могли отримати відомості від багатьох атлантіанців, яких роками тримали в полоні.

— Правда, — кивнув Кастил. - Але я також впевнений, що вони відправлять розвідників на дорогу до Дубового Емблера. Загін, що подорожує суходолом, помітять. Ліра та Еміль приховуватимуть свої особи. Вонетта вирушить у вольвенському вигляді, а Нейлл поїде поруч з Емілем.

— Скільки піде часу? Суходолом у Дубовий Емблер — чотири дні? — Леді Камбрія схилила голову. — А морем?

— На наших кораблях? — посміхнувся Свен. — Вони швидше за будь-які судна Соліса, але в тумані доведеться пливти повільно. Таким чином, піде приблизно стільки ж часу.

На обличчі Хіси відбилося розуміння, і вона натягнуто посміхнулася.

— У нас піде близько двох днів, щоб перевалити Скотос і вступити до Пустоші. Нас помітять до вашого прибуття.

— Це означає, що вони звернуть увагу на вас, — заявив Кіран. — Еміль та Ліра разом із Вонеттою та Нейллом увійдуть до міста і вирушать до замку Червона Скеля.

— Сподіваємося, так і буде, — сказала Елоана, неспокійно ерзаючи у кріслі. — Існує ймовірність, що вас виявлять.

— Ризик буде завжди, — підтверджив Кастіл. — Але так у нас більше шансів.

— А потім? — Запитав Валін. — Коли ви постане перед Кривавою Кореною, як ви вибиратиметеся, якщо все піде не так, як планувалося? А якщо це пастка? Я вирушу на північ до військ чекати новин, але що ви робите, якщо це пастка?

Я подумки повернулася до твердження Ніктоса, що сила завжди зі мною, і підняла погляд на Кастіла.

— Що ти думаєш, моя королева? — Запитав він.

Від того, як пролунали останні два слова, внизу мого живота з'явився підступний вихор. По тому, як спалахнули його очі, я зрозуміла, що він точно знає, який ефект справили ці слова.

Він був непоправний.

Я випила вина.

— Мені не вдалося домогтися допомоги вартових Ніктоса. — Я відчула, що Кастіл приготувався заперечувати, тому швидко продовжила: — А враховуючи те, що він і мій брат сказали про вихідців, ми не хочемо війни із Солісом. Тому, якщо це пастка або якщо Кривава Корона відкине наш ультиматум, нам залишається останній засіб.

У залі запанувала тиша.

— А якщо це спровокує те, чого ви намагаетесь уникнути? — Запитав лорд Свен.

— Король і королева не виживуть, навіть якщо погодяться, — за мить сказав Кастіл. — Якщо ми укладемо договір і переконаємося, що решта Кривава Корона згодна з тим, що ми виклали, ми постараємося обережно подбати, щоб ні Ілеана, ні Джала більше не загрожували. — Повільно викреслюючи пальцем кола на денці келиха, він переключив увагу на мене. — Але навряд чи ти говориш про це.

Я похитала головою.

— Якщо вони не погодяться, то нам залишиться єдиний варіант: зробити так, що вихідців не пустять у бій або що ми зможемо впоратися з ними. І для цього є лише один спосіб. — Я впіймала погляд Елоани. — Ми відрubaємо голову змії. Ми знищимо Криваву Корону в самій її суті, і я зможу це зробити.

Розділ 43

Вчепившись у поручні, я стояла на шканцах і, намагаючись не заплющувати очі, вдивлялася в вируючі блакитно-сталеві води моря Страуд. Коли корабель тільки відчалив від узбережжя Атлантії і плавно рушив крізь туман, здавалося, все не так уже й погано. М'яке похитування було досить приємним.

Але потім туман розвівся, і тепер куди не глянули тільки глибокі сині води. Немов море поцілувалося з небом. Я вирішила, що якщо заплющити очі, то це допоможе.

Не допомогло.

Стало набагато гірше, тому що із заплющеними очима я не бачила, що стою прямо і стійко, і здавалося, ніби падаю.

Що недавно заявляв Перрі? Що морська хвороба у мене миттєво пройде? Навряд чи таке взагалі станеться. У невеликої команди, яка поралася зі снастями, все так спритно виходило.

— Будь ласка, постарайся, щоб тебе не знудило, — сказав Кієран.

Я глянула на нього, звузивши очі. Він приєднався до мене, як Кастіл відійшов поговорити з Делано і Перрі біля штурвала.

- Не обіцяю.

Посміхнувшись, він задер голову до неба та останніх променів сонця.

- Гаразд, але якщо тебе знудить, то, будь ласка, за борт.

- Постараюсь цілити тобі в обличчя, - повернула я.

Вольвен знову засміявся. Я міцніше стиснула поручні і повернулася до моря.

— Знаєш, — почав він, — якщо ти припиниш дивитися на воду, це може допомогти.

— пробувала. — Я проковтнула. - Не допомогло.

- Тоді тебе треба відволікти.

- Добре, що я майстер у мистецтві відволікання, - заявив Кастіл, підходячи до нас. - Ходімо.

Відірвавши від поручнів мої руки, він повів мене геть. Вітер тріпав його вільну білу сорочку та хвилі волосся.

- Бажаю приємно провести час! — крикнув Кієран.

- Заткнися! - Огризнулася я, скованно крокуючи поряд з Кастілом.

Перрі і Делано помахали нам, а Кастіл повів мене по трапу до кают. Під палубою було темно. До цього я провела там лише короткий час, намагаючись поїсти, але виявила, що підлога розкішної каюти, яку нам відвели, так само нестійка, як і палуба.

Кастіл відчинив двері, і я увійшла всередину. Тут усе було прикрічено до підлоги. Обідній стіл та два крісла. Широкий письмовий стіл з порожні дерев'яні стільниці. Платтяна шафа. Серед каюти — велике ліжко. Ванна на левових лапах. Дзеркало на весь зрист та туалетний столик. Навіть газові лампи і ті надійно прикрічені. Кастил повів мене до письмового столу.

- Сідай, - сказав він.

Я почала опускатися в крісло, але він тихо поцокав язиком і, випустивши мою руку, підхопив мене під стегна і посадив на стіл. Потім відкрив ілюмінатор.

Мое серце безглаздо затремтіло від демонстрації його сили. Я ніколи не була мініатюрною, але він часто змушував мене почуватися такою. Я простежила, як він бере одну із наших сумок і ставить на стіл.

- Ти збиралася зайняти моє місце.

Кастіл повернувся до столу і поставив крісло переді мною.

Я підняла брову і вчепилася в край столу, а він поплескав по моїй затягнутій в чобіт ікрі, спонукаючи підняти ногу.

- Що ти задумав? – поцікавилася я.

- Відволікти тебе.

Він стягнув чобіт, і той зі стукотом упав на підлогу.

Я простежила, як він знімає з мене другий, а потім товсті шкарпетки.

- Здається, я здогадуюсь, що ти задумав, але навіть це не відверне мене від того, що тут все хитається і ми будь-якої миті можемо перевернутися.

Кастіл підняв брови, дивлячись на мене.

- По-перше, тобі потрібно більше вірити в мої вміння, коли йдеться про те, щоб тебе відволікти.

Я одразу згадала ніч у Кривавому лісі і спалахнула.

– Крім того, судно зараз не збирається перевертатися.

– Тоді що ж? - Запитала я.

Його долоні ковзнули вгору моїми ногами.

- Я збираюся зробити те, що хотів учора ввечері, і оттрахать тебе на столі, - заявив він, і в мене стиснулися м'язи внизу живота.

– Це не той стіл.

– І це зійде. - Він взявся за пояс моїх штанів. - Але, для початку, я голодний.

У мене перехопило подих.

- Тоді тобі треба сходити по їжу.

– Я вже сходив.

Мое обличчя запалало.

Його золоті очі, що горять, заглянули в мої.

- Піdnimi свою дупу, моя королева.

У мене вирвалося хихикання.

- Ця фраза звучить дуже неналежно.

Він посміхнувся, і на його щоці трохи позначилася ямочка.

- Вибач. Я перефразую. Будь ласка, піdnimi дупу, моя королева.

Корабель хитнувся, і я підскочила. Моя дупа підвела, і Кастіл скористався можливістю. Стягнув з мене штани, і вони приєдналися до чобіт на піdlозі. Холодне повітря охопило мої ноги і ворухнуло краї нижньої сорочки.

– А тепер відпусти стіл.

Він узявся за поділ моєї сорочки з довгими рукавами.

Я змусила себе розтиснути пальці. Корабель знову хитнуло, і мій шлунок запротестував. Я спробувала схопитися за стіл, але Кастіл виявився швидшим і стягнув сорочку через мою голову. Щойно мої руки звільнилися, я знову взялася за край столу.

- Гарно, - промуркотів він, граючи тонкими бретельками моєї нижньої сорочки, а потім - мереживами на облягаючому ліфі. Його спритні пальці з вражаючою легкістю розстебнули гудзики. Тканина розійшлася, підставляючи мою шкіру солоному вечірньому повітрі, що проникає з ілюмінатора. Кастил провів великим пальцем по рожевому соску, чому я ахнула. – Але не так гарно, як це.

У мене заколотилося серце – чи то від качки, чи то від наміру, який пролунав у його словах.

Він спустив бретельки моїми руками до зап'ястей. Потім уявив мою косу, зняв шкіряний ремінець і почав повільно розплітати волосся.

– Я примушую тебе заплести наново, – попередила я.

- Так запросто.

Він огорнув волоссям мої плечі, а потім взявся за поділ нижньої сорочки і задер до талії. Його мозолисті долоні ще раз пройшлися моїми ногами, і він відкинувся назад. Схопивши мене за щиколотки, розсунув мої ноги і звісив ступні з підлокітників крісла. Я ніколи в житті не була така відкрита.

Він провів пальцем нижньою губою і окинув мене поглядом.

- Ніколи не бачив більш привабливого обіду. Не терпиться приступити до головної страви. – Він затримав погляд у тіні між моїх стегон. – Але я люблю закуски, що підігривають апетит.

О боги.

Кастил підвів погляд до моїх очей. На його губах грала легка загадкова усмішка, а його збудження ринуло на мене, змішуючись із моїм.

- Мало не забув. Якщо не брати до уваги гарної застільної бесіди, то найкраще заняття за обідом – це читання гарної книги.

Я витріщила очі, а він нахилився і поліз у сумку.

– Ти ж не...

- Не воруєшся. - Кастіл кинув на мене гарячий погляд, і я завмерла. Він витяг знайому книгу в шкіряній палітурці, випростався і відкрив. - Назви сторінку, моя королева.

Він читатиме мені?

- Я не знаю. Двісті тридцять вісім.

- Двісті тридцять вісім. - Він знайшов сторінку і повернув книгу до мене. - Почитай мені. Будь ласка.

Я подивилася на нього.

- Мені буде дуже важко одночасно насолоджуватися обідом і читати, - переконував він, близкаючи очима. - Чи ти вважаєш непристойним читати це вголос?

Так було, але виклик у його тоні провокував мене. Я відпустила стіл і схопила кляту книгу.

- Ти справді хочеш, щоб я читала тобі це?

- Ти поняття не маєш, як сильно я хочу почути від тебе слова на кшталт "член".

Він поклав руки на мої коліна.

Я подивилася на сторінку, швидко шукаючи слово і знайшла його. Будь воно прокляте. Будь він проклятий, і... Я ахнула, коли його губи пройшлися шрамом на внутрішній частині мого стегна.

- Ти не читаєш. - Він поцілував грубу шкіру. - Чи ти вже відволіклася?

Загалом так, але я змусила себе зосерeditись на першому рядку і відразу про це пошкодувала.

- Його ... його чоловіче єство було товстим і стирчить. Він погладжував його, насолоджуючись відчуттям від власної руки, але не так сильно, як...

Я сіпнулася, коли його губи затанцювали на моїй середині.

- Читай далі, - наказав він, і від його слів по мені промайнуло гаряче трепет.

Я повернулася до сторінки.

- Але не так сильно, як насолоджувалася я, спостерігаючи, як він приносить собі задоволення. Він діяв доти, доки кінчик його... - Все мое тіло затремтіло, коли він провів по мені гарячим вологим язиком. - Поки кінчик його стирчить, його ... його члена, що стирчить, не заблищав.

Кастіл видав глибокий гуркітливий звук, чому я підібгала пальці ніг.

- Упевнений, там ще є. - Його мова танцювала на моїй плоті. - Поппі, що він там робить зі своїм членом, що стирчить, близкучим?

З пульсом, що почастішав, я переглянула сторінку.

- Він ... - Я випустила придушенний стогін, коли він прокусив тіло. - Він зрештою перестав себе гладити.

- І?

На мить слова втратили всяке значення.

- І він приніс їй задоволення.

- Не треба переказувати. - Він прикусив шкіру, і я скрикнула. - Читай.

- Ти... зіпсований.

- А ще дуже цікавий. Як він приніс їй задоволення? Я можу чогось навчитися.

Мій сміх обірвався стогом - Кастіл повернувся до свого обіду.

- Він схопив мене за боки своїми великими руками, притиснув до стіни і проник у мене. Я намагалася мовчати, але не...

Я скрикнула, коли його рота зімкнувся на грудці нервів і він глибоко втягнув.

Мене пронизало сильне задоволення, коли я відчула дотик його іклів. Мої стегна спробували зімкнутися, але він схопив мою щиколотку і завадив, втягуючи шкіру. Напруга наростала, накручувалась і пульсувала...

Він розтулив губи.

- Поппі, читай далі.

Насилу дихаючи, я сумнівалася, що зможу читати, але мені вдалося знайти місце, на якому я зупинилася.

- Але ніхто ... не трахав мене так пристрасно, як солдат напередодні битви.

Сміх Кастіла вийшов чуттєвим та порочним.

- Далі. - Він провів мовою по пульсуючому горбку. - А я продовжу насолоджуватися закускою.

Я кілька разів моргнула.

- Він взяв мене... наполегливо та люто, і я знала, що завтра залишаться мітки, але я...

Я підняла стегна, коли він просунув у мене палець. Він не зупинився. Та й не потрібно. Я спалахнула так само, як, мабуть, і міс Вілла.

- Я носитиму ці мітки з більш ніж ніжними спогадами. Я думатиму про те, як його стегна вдавлювалися в мої, як його ... його член заповнював мене ...

Я читала непристойний щоденник, а Кастіл насолоджувався мною, доки я не перестала розуміти, що читаю. Поки слова не втратили жодного сенсу, а щоденник не вислизнув із моїх рук і не впав, зачинившись, на стіл. Я звивалася під дотиками його рота та руки. І мене наздогнало визволення, захлеснувши приголомшивими, нищівними хвилями.

Я ще тримтіла, коли Кастіл підвівся, зриваючи з себе штані. Його член був таким же твердим, як той, про який я читала, таким же, що стирчить і ... блискучим від вологи.

- Поппі? - Видихнув він. Його губи танцювали на моїй щелепі, на шиї.

- Кас?

Від звуку, який він видав, я мало не впала в прірву.

- Я хочу, щоб ти дещо знала.

Його рот торкався шалено б'ється жилки на моїй шиї. Кастил уклав мене на спину і, взявши за стегна, підтяг до краю столу. Мої ступні зісковзнули з підлокітників. Я обвила ногами його за пояс, а його губи пройшлися моїм горлом, по грудях, дійшовши до ніючих сосків.

- Я, як і раніше, повністю себе контролюю.

Він увійшов у мене в той же момент, коли його ікла проткнули мою шкіру. Мої груди пронизав вибух гострого болю, приголомшивши на мить, а потім все тіло здригнулося від глибокого відчуття, що тягне. Він бенкетував і трахав, саме так, як сказав. Моє тіло затопило жар – вогонь, який неможливо контролювати. Кастил пив, і його тіло рухалося. А потім він відірвався від моїх грудей, що поколювали, і вчепився зубами в своє зап'ястя. Я не відвернулась, коли яскраво-червона рідина потекла його шкірою.

- На випадок, якщо тобі потрібно, - прохрипів він.

Його губи фарбували моя кров та його власна.

Я не думала. Може, потім дивуватимуся, як природно здалося сісти і зімкнути рот на його рані, і що могло означати, але зараз усі думки вилетіли з голови.

Я втягувала його кров, насолоджуючись спочатку ароматом цитрусу на снігу, а потім розкішним насиченим смаком

самого Кастіла. Рот, а потім горло поколювало, поки мене наповнювала його густа тепла сутність. Я пила, і в моїй уяві спалахували образи хвої та засніжених гілок, відчуття холодного снігу на шкірі. Я знала, що він думає про нас у тому лісі. Я дозволила собі впасти в цей спогад, на його смак і на силу його крові. Поняття не мала, коли він переніс мене на ліжко, але раптово ми опинилися там, його рот накрив мій, і я відчула наш поєднаний смак. Кастіл рухався повільно, ніжно, і це відрізнялося від того, що ми робили на столі. Це був більше, ніж секс, більше, ніж два тіла, що насоложджуються одним. Це були ми – живі та люблячі.

* * *

Ми з Кастилом лежали на ліжку, вітерець, що дме з ілюмінатора, холодив нашу шкіру. Корабель плавно погойдувався на хвилях моря Стравуд. Груди Кастила притискалися до моєї спини, і він ліниво викресловав кола по моїй руці, а я грала його іншою долонею. Він зняв з себе одяг, м'яка хутряна ковдра лежала у нас у ногах. Бували часи, коли я соромилася здатися зовсім голою, але не з Кастилом. З ним – ніколи.

- Ти гідний, - сказала я.

Хотіла, щоби він це знов. Я підняла його руку та поцілувала кісточки пальців.

Він притис губи до моого плеча.

– А ти солодка.

- Я справжня.

Його долоня застигла на моїй руці, і він притих. Я озирнулася на нього через плече. Від нього виходило кілька емоцій. Солодкий і пряний смак того, що він відчував до мене, але, крім того, терпке і гірке страждання, від якого в мене перехопило подих.

– Що? - Я перекотилася на спину, ловлячи його погляд. - Щось не так?

– Нічого. - Він проковтнув.

– Ні. - Я піднялася на лікті, і ми опинилися віч-на-віч. – Не кажи, що нічого. Я відчуваю – щось є.

Він опустив вії, заплющуючи очі, але я побачила в них темні тіні. Привиди.

- Поряд з тобою нелегко приховувати найпотаємніші почуття.

– Знаю. І я могла б сказати пробач.

– Але не скажеш? - Він трохи посміхнувся.

– Так і ні. Я не люблю лізти, коли знаю, що цього не хочуть, – прошепотіла я. - Розкажи мені, Касе.

– Кас. - Він здригнувся і підняв вії. - Ти знаєш, як я люблю чути це від тебе?

Він знову проковтнув і торкнувся моєї щоки кінчиками пальців. Минула довга мить.

– Коли я був у полоні у Вознеслих, часом я боявся, що забуду своє ім'я – забуду, хто я. І справді забував, коли мене морили голодом. Коли мене використали. Я був річчю, а не особистістю. Навіть не тварин. Річчю.

Я прикусила губу, і в мене стислося серце. Я не вимовила жодного слова. Навіть не сміла поворухнутися чи голосно дихати. Боялася завадити йому говорити далі.

– Навіть після звільнення я інколи таке відчував. Що я лише річ без імені та свободи волі, – хрипло зізнався він. – Почуття... знаходило на мене, і я був змушеній нагадувати собі, що це не так. Іноді нічого не допомагало, і завжди Кіран і Нетта чи Делано, Нейлл чи навіть Еміль висмикували мене звідти. Або мої батьки. Вони навіть не знали.

Ніхто з них, крім, може, Кієрана.

Він провів пальцями вздовж мої руки туди, де моя долоня лежала на його боці, над клеймом з королівським гербом.

- Хтось називав мене Касом. Або мама називала Хоуком - і це нагадувало мені, що я не річ.

Мені на очі навернулися слізози болю та гніву. Захотілося його обійняти. Зістрибнути з корабля і попливти до берега, знайти королеву з королем і вбити їх зараз. Але я змусила себе не рухатись.

- Що я особистість, - прошепотів він. – Що я не річ у клітці і не річ, яка не може контролювати нічого довкола – навіть те, що зі мною роблять і як використовують моє тіло. Коли я чую, як вони називають мене Касом, це висмикує мене з пекла.

Його пальці пройшлися по моїй руці вгору, а потім торкнулися моєї щоки. Він відхилив мою голову назад.

- Коли ти звеш мене Касом, це нагадує мені, що я справжній.

- Кас, - прошепотіла я, зморгуючи слізози.

– Не треба, – м'яко попросив він. - Не плач.

- Вибач. Я хочу...

Боги, я так багато для нього хотіла. Хотіла, щоб він ніколи не відчував нічого подібного, але я не могла переробити минуле.

– Я хочу, щоб ти знову: ти завжди був Касом. Ти ніколи не був річчю і зараз ти не річ.

Я піднялася і поклала його на спину. Маслянисте світло газової лампи осяяло його гарні риси.

- Ти Кастил Хоукtron Да'Нір. Син. Брат. Друг. Чоловік.

Я нахилилася над ним. Колір його очей став насиченішим, коли він глянув на мої груди. Я взяла його за обличчя і повернула голову так, щоб він дивився мені у вічі.

– Ти король. Мій король. І ти завжди будеш для мене всім, але ніколи – річчю.

Кастил стрімко рушив, притиснувши мене до ліжка і навалившись усією вагою.

- Я люблю тебе.

І тоді я висловила, як його люблю, - словами, губами, руками, а потім тілом, знову і знову, поки з його прекрасних янтарних очей не зникли тіні.

* * *

Протягом усього нашого плавання в Дубовий Емблер мене... старанно і неодноразово відволікали, але я все одно не подолала морську хворобу до того часу, як здалася земля і над містом і селом, розташованим перед самим Валом, замаячили іржаво-червоні камені замку Червона Скеля. У небі світило яскраве ранкове сонце. Ми з Кастилом повернулися до каюти. Вдень нам було безпечніше сидіти тут. Ми прибули на два дні раніше, ніж на нас чекали. Значить, Вонетта і весь загін теж приїхали, щойно чи раніше.

Наша мета була змішатися з людьми та пройти непоміченими. Мої шрами ускладнять завдання, але завдяки холодній погоді піднятій капюшон не приверне зайвої уваги. Кастил переконав мене надіти старі штани, протерті на колінах. Одяг, яким я придбала в Бухті Сейона, був би надто красивим для тієї, хто не є піднесеною чи представницею багатого класу.

І багаті у Солісі не ходили вулицями пішки. Вони їздили в екіпажах, навіть якщо потрібно було потрапити до сусіднього кварталу. Я вдягla просту білу сорочку з широкими рукавами, перехопленими на зап'ястях. Було дивно, що я так спокійно вдягала біле. Я майже не думала про це, натягуючи поверх сорочки ліф без рукавів і туго зав'язуючи його на талії та грудях мереживними стрічками, як носили в Солісі багато жінок із робітничого класу. Зміцнюючи на грудях перев'язь, я підняла погляд на Кастила, який дивився на мене.

Він одягнувся як завжди – чорні штани та туніка з довгими рукавами. Чоловікам набагато легше злитися з натовпом.

- Що таке?

Він окинув мене поглядом, затримавшись на округлості ліфа.

- Мені подобається твоє вбрання, - сказав він. – Дуже.

Відчуваючи, що в мене потепліли щоки, я взяла кинджал і засунула його в нагрудний перев'язок, а потім прибрала в піхви на стегні вольвенський кинджал.

– А тепер мені справді подобається твоє вбрання. - Він ступив до мене.

- Ти ненормальний.

– Лише трохи. - Він перекинув косу мені через плече, поцілував і поправив бантик на мереживній зав'язці. – Не можу дочекатись, щоб розв'язати їх потім.

Я посміхнулася, а внизу живота пролунав вихор. Але посмішка швидко згасла, а серце забилося сильніше. «Потім може не наступити», – прошепотів дратівливий голос, і якби цей голос виходив не з моого тіла, а з іншого, я б йому врізала.

«Потім» – настане.

Ми про це подбаємо.

Коли Кастил закінчував причіпляти мечі, у двері постукали.

Увійшов Перрі з капелюхом у руках.

– Ми причалиємо.

– Чудово, – відповів Кастил, а мої м'язи скували напругу. - Як тільки вивантажиш ящики, забирайся звідси і повертайся до Атлантії.

- Я можу залишитись поблизу, - запропонував Перрі. - Ви надішлете сигнал, і я заберу вас до Атлантії.

- Це дуже великий ризик, - нагадала я. – Ми й так уже ризикнули багатьма життями.

Кастил послав мені усмішку, що розуміє.

- А крім того, Поппі, мабуть, не хоче провести на кораблі ще чотири дні.

Я нічого не сказала, тільки нагородила його сердитим поглядом. Але він не схібив.

Перрі посміхнувся.

– У деяких витрачається більше часу, щоб звикнути до морських подорожей.

– Думаю, деякі просто не створені для плавання, – відповіла я. – Під цими деякими я маю на увазі себе.

Він розсміявся. Нагорі почулися голоси – вітання. Перрі знову глянув на нас.

- Чи можу я вас про дещо попросити?

- Про що завгодно. - Кастіл кинув мені плащ.

Перрі провів пальцями по полях капелюха.

- Придивіться за Делано.

Я підняла голову, почавши застібати гудзики плаща.

- Часом він надто сміливий, - сказав Перрі.

— Делано до тебе повернеться, — пообіцяв Кастіл, одягаючи плащ, і я кивнула.

- Дякую. - Він коротко посміхнувся. — Побачимося на палубі.

Коли він пішов, я обернулася до Кастіла.

- Перрі та Делано разом?

— Так. - Він підійшов до мене, прибрав мою косу під плащ і надів на мене капелюх. - Сходилися і розходилися останні кілька років.

Я посміхнулася, згадуючи, як вони стояли біля штурвала – розмовляли, посміхалися та сміялися.

— Разом вони такі милі.

— Це ти люба. - Кастил натягнув поля капелюха, а потім накинув поверх нього капюшон. -Хоча я хотів би бачити твоє обличчя.

Він одягнув свій капелюх, і тіні, що впали на нижню половину його обличчя, надали йому таємничого вигляду. Накинувши капюшон, він сказав:

- Ми впораємося.

У мене тъохнуло серце.

— Знаю. Впораємося.

— Готова?

Я розуміла, що він говорив не лише про те, щоб залишити корабель.

- Готова зробити все, що потрібно.

Він кивнув головою, і ми вийшли з каюти, залишивши в ній наші речі. Перрі та його команда відвезуть до Атлантії все, що ми взяли із собою, у тому числі проклятий щоденник. Загін Хіси доставить все, що нам знадобиться.

Ми піднялися нагору і вийшли на палубу, де біля ящиків стояли Кієран із Делано. Вони і вся команда одяглися як мі: плащи та капелюхи, що приховують обличчя. Я озирнулася на сходні, перекинуті з причалу на палубу. Перрі, низько насанувши капелюха на обличчя, розмовляв з якимись людьми в чорному. Гвардійці з Валу. За ними розкинувся порт, який живе своїм хаотичним життям. Люди квапливо йшли з кораблів до цегляних складів та возів. Вуличні торговці пропонували їжу та різні товари. Я окинула поглядом темно-сірі стіни Валу, зведеного з вапняку та заліза. Гвардійці патрулювали стіни, стояли на парапетах і сиділи у своїх гніздах, як хижі птахи. Чорних накидок я не побачила, але гвардійців дуже багато. Більше, ніж можна було очікувати у Дубовому Емблері у звичайний день.

Але сьогодні не звичайний день.

За цими стінами ховалась Кривава Корона.

Розділ 44

- Ворушіться, ліниві виродки! - прокричав Перрі, і я скинула брову. Він пройшов по палубі, ляскаючи в долоні. - Швидше!

- Щось він надто захопився, - пробурмотів під ніс Делано, а я придушила смішок.

Ми з Кастилом підняли ящик і рушили до пристані. Дерев'яні сходи під нашими ногами захиталися, і я ахнула, дивлячись униз на брудну воду, що вирує.

- Заспокойся, - прошепотів Кастил.

Я кивнула, і Перрі повів нас до воза. Кієран із Делано йшли за нами. Коли ми проходили повз гвардійців, у мене заколотилося серце, але ті не звернули на нас жодної уваги, відволікшись на сильно нафарбованих жінок, які щось кричали чоловікам на кораблях.

Хвала богам, що деякі чоловіки не здатні ні на чому зосередитися, коли поблизу маячить гарненьке личко.

- Прокляття, що ви робите? - Вигукнув якийсь чоловік, коли ми обійшли віз. Його обличчя з обвислими щоками посувровіло. - Це не...

— Тихо. - Кастил повернувся до нього.

Від владності та рівного тону, яким було вимовлено це слово, у мене перехопило подих.

Чоловік замовк і дивився Кастилу. Його тіло застигло, він завмер на місці, утримуваний невидимими примусовими струнами. Я сама заціпеніла. Кастил дуже рідко використовував примус.

- Ти не скажеш ні слова - жодного слова - поки ці ящики вантажать у твій віз. Ти не даси ні звуку, – сказав Кастил. Його голос був м'яким та плавним. - Як тільки ящики завантажать, ти відвезеш їх туди, куди прямуєш. Зрозуміло?

Чоловік кивнув, повільно моргаючи, а потім просто стояв, аж поки нас оточила інша команда зі своїми ящиками. Я не могла відірватися від порожнього виразу його обличчя.

- Ідіть, - прошепотів Перрі, вклинаючись між нами. У ящiku, який видерли на віз Кієран з Делано, забрязкали пляшки. — Хай бережуть вас боги.

- Хай боги бережуть тебе, - відповів Кастил, обходячи Перрі.

Кастил підштовхнув мене в плече. Я обернулася і кинула погляд на Перрі.

- Будь обережний.

- Буду, моя королева.

Я наздогнала Кастила, і ми швидко змішалися з потоком робітників у плащах і куртках, що входять і виходять з воріт Вала. Розглядаючи натовп, я знала, що не варто озиратися на Делано з Кієраном. Вони самі нас знайдуть. Я зосередилася на тому, що попереду.

Чим більше я підходила, тим гірше смерділо. Потім і жиром упереміш з гнилою рибою. Я знала, що запах тільки посилюватиметься, адже люди змущені були жити в маленьких будинках під Валом, збудованих один на одному, і сонце туди майже не проникало. Я помітила не тільки нудотний сморід. Моя увага привернула стан Вала. Крихітні

тріщини у масивній стіні. Ніколи не бачила нічого подібного і не уявляла, що могло завдати такої шкоди.

- Подивися на Вал, - сказала я напівголосно, і Кастил злегка підняв голову.

Він нічого не сказав, поки ми проходили у ворота з натовпом робітників. І повів мене вузькими вуличками ділового району, через ринки, дорогою, вкритою нечистотами, які залишили коні та смертні. Я відчула на спині погляд і зрозуміла, що Кієран та Делано знайшли нас.

Повз їхав запряжений кіньми фургон. Візник скорчився і не помічав дитину, що біжить брукованим тротуаром зі стопкою газет. Червонощокий хлопчик з перемазаним сажею обличчям і неохайним світлим волоссям кинувся на дорогу.

Кастил викинув уперед руку, схопив хлопця за шкірку і відтяг убік.

— Гей! Пане, відпустіть мене! – заволав той, відчайдушно вчепившись у газети. – Я не зде...

Він замовк, коли за кілька дюймів від його обличчя протопали потужні копита і прокотилися колеса фургона.

- Лайно, - прошепотів малюк.

- Нема за що, - відповів Кастил, ставлячи хлопчика на тротуар.

Той розвернувся, витрішивши очі.

— Дякую, пане! Мене б розплющило як мамину коржик.

Він витрішився на дорогу.

- Розплющило як мамину коржик? - Прошепотів за мосю спиною Делано, і я придушила сміх.

- Можеш віддячити, якщо розповіси, що сталося з Валом, - заговорив Кастил, забираючи руку під плащ. - Чому він весь у тріщинах?

Хлопчик зсунув брови і втупився в тінь, що приховує Кастилове обличчя.

— Це земля, пане. Вона гойдалася, і я чув від Теллі з риби, що земля тряслася до самої столиці. Мама каже, що то боги. Що вони розгнівалися.

Не знаю, що спричинило землетрус, але точно не боги.

- Коли це відбулося? - Запитав Кастил.

- Не знаю. Місяць тому чи близько того. - Хлопчик перемінався з ноги на ногу. - А як це ви не знаєте, якщо тоді все тряслося?

- Допустимо, я спав, - зауважив Кастил, і я закотила очі.

Хлопчик недовірливо дивився на нього. Кастил витяг руку з-під плаща і впустив на стопку газет кілька монет. Недовіра хлопчика змінилася здивуванням, він витрішив очі.

— Наступного разу дивись на всі боки, перш ніж вискачувати на дорогу, — сказав Кастил і ступив убік.

- Дякую! - крикнув хлопчик і припустив геть.

- Просто щоб ти знов, - протягнув Кієран через кілька секунд, - ні з яких боків він не дивився.

— Звичайно, ні, — обізвався Кастил, проходячи повз мене.

— Як ви вважаєте, що стало причиною землетрусу? — поцікавилася я.

Ми заглиблювалися в місто і перетнули провулок, завалений сміттям. Я намагалася не дихати.

- Не знаю. - Кастил подивився на мене. — Ніколи не чув, щоб землетрус поширювався звідси до Карсадонії.

— Ну, коли боги прокинулися і вчули сморід цього провулка, — почав Кієран, — то розумію, чому вони струснули землю.

— Все не так, — нагадала я. — Люди, які тут живуть, не мають вибору, окрім як задовольнятися тим, що у них є.

— Ми знаємо, — тихо сказав Кастил, ведучи нас на іншу, заповнену людьми брудну вулицю.

Ми швидко йшли по наповнених мотлохом провулках і кварталах, обминаючи вуличних торговців, людей, що поспішали у справах, і тих, хто безцільно тинявся — у лахмітті, з пригніченими обличчями, блідих, як привиди. Вони так нагадували Охочих, що в мене скрутило шлунок. Я почала думати, що вони страждають від виснажливої хвороби, яка виникає ночами і забирає життя сплячих.

Хвороби, причина якої — спрага крові тих, що піднеслися.

Не тільки я витріщалася на цих бідолах. Вони привернули увагу і Кієрана з Делано. Обурення та підозрілість вольвенів клубочилася вздовж задушливих вулиць.

Діставшись до внутрішніх частин міста, ми з Кастилом зняли капелюхи, але каптури залишили, а Делано з Кієраном кинули плащі, щоб їх підібрали ті, кому вони потрібні. У всьому чорному, з короткими мечами з кровокам'я вони виглядали як звичайні гвардійці, яких можна побачити у місті королівства Соліс.

Різниця між районами поблизу Валу та територією біля замку Червона Скеля була разючою. Тут вітер вільно гуляв між далеко розташованими один від одного будинками, замість провулків — просторі двори та сади. Ресторани та будинки освітлювалися електрикою, а не масляними лампами, возів на рівних бруківках було менше, а екіпажів — більше, а на вулицях не траплялося нечистот та сміття. Повітря було чистіше, тротуари та газони доглянуті. Нам довелося сповільнити крок, щоб не привертати уваги гвардійців, які патрулювали вулиці, захищаючи тих, хто захисту не потребує, від тих, кому вона потрібна. Пари, що проходили повз, у оточених хутром плащах і сукнях з коштовностями прямували в магазини або сідали в екіпажі. Кастил обвів рукою мою талію, а я згорбила плечі. Випадковому спостерігачеві могло здатися, що Кастил намагається зігріти мене, поки ми гуляємо під густим пологом папороті і надzemними переходами.

Замок при денному свіtlі виглядав так, ніби був покритий скоринкою засохлої крові. Ми перетнули широку дорогу, по обидва боки обсаджену деревами, і увійшли до густого парку біля підніжжя другої стіни, що оточує замок Червона Скеля. Під прикриттям чагарників Кастил з Кієраном вели нас лабіринтом з дерев і кущів диких ягід. Не минуло й півгодини, як здалася зовнішня стіна Червоної Скелі.

— Ми перелізмо стіну? — Запитала я.

Кастил засміявся.

- У цьому немає потреби, моя королева. Ми просто пройдемо через неї, а потім потрапимо до старого підземного проходу.

Я подивилася на нього, потім на Кієрана, думаючи про внутрішню стіну навколо замку Тірман і секцію біля гайка жакаранди. Я повернула голову до Кастил.

- Що, серйозно, тут теж обрушилася частина стіни?

Усміхнувшись, Кастил смикнув мене за відворот плаща і попрямував до низько навислих гілок.

— Ті, що піднеслися, славляться тим, що витрачають величезні суми на дорогі сукні та блискучі камінці. Але знаєш, чим вони ще славляться? - Він підняв гілку, і через тонкі, голі прути показалася купа сірого каміння біля вузького пролому в стіні. - Небажанням витратити хоча б трохи монет на основні потреби своїх міст і навіть своїх замків.

- Боги, - вимовила я, хитаючи головою.

Кастил підморгнув.

- Яке неподобство. — Делано відкинув з обличчя пасма світлого волосся і посміхнувся. — Але нам це на руку.

Кастил повів нас уперед, піднімаючи дорогою гілки і притримуючи їх для мене. Коли ми ввійшли в пролом і протиснулися в темний простір, нас привітав землистий мускусний запах, що нагадував тунелі, якими ми пробиралися в Ілізум. Я змусила себе зосередитись на нашему плані. За словами Кастіла та Кієрана, у двір можна потрапити підземними переходами та камерами. Там ми зможемо отримати уявлення про те, з чим маємо справу.

А потім? Що ж, ми попрямуємо прямо в серце замку Червона Скеля, у Велику залу і оголосимо, що приїхали раніше, ніж на нас чекали. Ми застигнемо їх зненацька, і напевно підніметься метушня серед командування гвардійців і в самій кривавій Короні - адже нам вдалося пробратися прямо в них під носом. А бути захопленими зненацька - часто рівнозначно фатальної слабкості.

— Обережно. — Кастіл знайшов у темряві мою руку. — Тут ухил.

- Для чого це прорили? — Запитала я, намагаючись зрозуміти, куди ми потрапили.

- Це було ще до тих, що піднеслися, — пояснив Кастіл, рухаючись у порожнечі як тінь. Зупинившись, він штовхнув плечем двері, які тихо заскрипіли. На нас чекав освітлений смолоскипами земляний тунель. — З парку веде стежка прямо до скелі. Вважаю, що ці ходи колись використовували контрабандисти.

— А я можу сказати, що ті, що раніше тут жили, використовували їх для контрабанди іншого роду, — зауважив ззаду Кієран.

Людей.

Вони могли використовувати підземелля, щоб заводити смертних у замок і з нього так, щоб їх не бачили на поверхні.

Я знизала плечима. Ми йшли повз сирі кам'яні стіни, і я тримала руку на рукоятці вольвенського кинджала. Ми дісталися двох коротких сходів, де коридор розділявся. Кастіл повернув праворуч.

На шляху нам траплялися різні приміщення - деякі зі старими дерев'яними дверима, тепер забитими, інші відчинені, і в них виднілися поліці з запорошеними пляшками - як я думала чи сподівалася - вина.

- Як ваш радник, - тихо почав Кієран, - я хотів би офіційно запропонувати поставити охорону біля входів у всі тунелі у всіх резиденціях, де ви можете зупинитися.

Кастіл пирхнув.

- Чудова пропозиція.

Від Делано виходила настороженість, яка привернула мою увагу.

- Що це?

Він оглядав приміщення.

— Вони знають, що ми прийдемо. Вам слід було подумати, що комусь із їхніх гвардійців може спастися на думку поставити охорону в цих тунелях просто про всякий випадок, тим більше, що в минулому в замок уже проникали.

— Так, але вони не знають, яким чином ми увійдемо, — нагадав Кієран.

У словах Делано був сенс, але Кривава Корона рідко залишала столицею, наскільки мені відомо. Чи знали вони про ці тунелі? Чи могли їх виявити піднесені, які жили в королівській резиденції? Можливо, так, тому що через них легко приводити людей чи... позбуватися тіл.

Ми рушили далі, перетнули ще одну коротку драбину. Мою шкіру поколювало занепокоєння. Я вдивилася в коридор, яким ішли Кастіл з Кієраном, зосередивши увагу попереду. Збоку була камера, освітлена факелами. Я раптом зупинилася, і Делано мало не налетів на мене.

- Що?.. - По ньому прокотилося здивування, коли він побачив те саме, що і я, і вилаявся.

- Що таке? — обернувся Кастіл, а я попрямувала до камери. - Що ти робиш?

— Клітина... Дивіться, що у цій клітці.

Я поспішила вперед, не цілком вірячи своїм очам.

У клітці, що стоїть посеред тісного приміщення, велика сіра кішка намагалася протиснути лапи між білими прутами, що вицвіли. Мене охопило дике відчуття дежавю.

- Дивіться, - повторила я, струснувши головою. Це не може бути той самий, але ... - Він виглядає так само, як пічерний кіт, якого я бачила в дитинстві.

- Що за фігня? - вимовив Кієран, зупиняючись біля входу в камеру, а Кастіл підійшов до мене.

— Він... справді схожий на пічерного кота, — промінтив Кастіл.

Величезний кіт неспокійно ходив по клітці, його м'язи бугрилися під гладкою шерстю. Він дивився між лозин яскравими зеленими очима. Розумні очі. Розуміючими.

— Навіщо тримати його тут?

— І привозити його із собою? — тихо додав Делано, пильно дивлячись на звіра. - Виглядає так, ніби його голодоморять.

Справді.

Я зробила крок вперед. Кіт зупинився, дивлячись на мене.

- Поппі, - прошепотів Кастіл. - Ми поспішаємо.

— Знаю. Але...

Не розуміла, як пояснити, що я відчуваю. Чому ітер у моїх грудях зараз так люто загудів.

- Гаразд. Значить, ти мала рацію. Вони мають пічерний кіт. - У голосі Кієрана звучала напруга. — Але ми не маємо часу, щоб звільнити місцевих вихованців.

Я розуміла, що в нас немає часу, але також сумнівалася, що пічерного кота чи будь-яка інша дика тварина можна так довго тримати живою в клітці. Але... я не могла зупинити себе. Я опустилася навколошки перед кліткою, і немиготливий погляд кота дивився мені в очі. Я простягла руку крізь прути.

- Поппі! Не смій пхати руку... - Кастіл кинувся до мене.

Занадто пізно.

Я торкнулася пальцями м'якого хутра, коли Кастіл схопив мене за руку і смикнув назад. А кіт здригнувся - і продовжував тримати.

- Що відбувається? - у паніці вигукнула я. Кастіл поставив мене на ноги. - Я йому нашкодила? Я не хотіла...

Я завмерла.

Ми всі завмерли на місці і не могли відвести очей.

Навіть Кіран.

Кіт сів на задні лапи, шалено тримаючи, його шерсть стала дібки. З його очей сочилося сріблясте біле світло, іскрячи і потріскуючи. Шкіра під блискучою шерстю почала світитися.

- О боги, - простогнав Делано. - Поппі, тобі треба припинити чіпати будь-що.

Шерсть перетворилася на шкіру, яка розгладилася і стала золотаво-смаглявою. Довге рудувато-каштанове волосся впало на підлогу клітини, огорнувши голого чоловіка, який зігнувся на колінах у клітці. Виступаючі кістки і м'язи на плечах і ногах видавали, наскільки він схуд, але яскраві зелені очі зустрілися з моїми.

Чоловік здригнувся, і з такою ж швидкістю, з якою прийняв смертний вигляд, знову став великим котом. Кіт лежав на животі, опустивши голову і сильно тримаючи.

- Я знову спитаю, - сказав Кіран. - Якого хрону тут відбувається?

- Може, він виверн, - припустив Делано, згадавши кровну лінію, яка вважалася вимерлою. - Чи перевертень? Деякі старі перевертні могли приймати вигляд тварин.

- Не знаю. - Кастіл проковтнув, дивно дивлячись на істоту. - Але нам треба йти далі.

- Що? - Я повернулася до нього. - Ми не можемо його покинути.

- Ми повинні, Поппі. - Він узяв мене під руки. - Ти ж бачиш, що то за прути?

Я озирнулася, і в мене серце впало.

— Це кістки, — вів далі Кастіл, — і навряд чи смертні кістки. Твої здібності проти них безсилі, а ми не зможемо їх зламати, не здійнявши галасу.

— Але...

— І навіть якщо ми його звільнимо, що з ним робитимемо? - Запитав Кастил, ловлячи мій погляд. Він зітхнув і обхопив мое обличчя долонями. - Послухай мене. Знаю, ти не хочеш його тут кидати. Я теж. Але зараз ми нічого не можемо вдіяти.

- Він має рацію, - сказав Кіран, озираючись на коридор. - Ми його не покинемо.

- Хі? - Запитала я.

- Ми знаємо, що він тут. Ми попросимо його звільнити, - пояснив Кастіл. - Це увійде до нашої угоди.

- Це гарна ідея.

Я подивилася на кота. Він заплющив очі, його боки швидко піднімалися та опадали.

— Тому що я розумний. - Кастіл поцілував мене в лоб і прошепотів: - Поппі, я люблю твою співчуття. Щоправда люблю. Але нам треба йти.

Я кивнула, дивлячись на істоту.

- Ми повернемося, - пообіцяла я йому, не знаючи, чи розуміє він мене і чи усвідомлює, що ми ще тут.

Скріпивши серце, я покинула камеру; пильний погляд чоловіка не виходив у мене з голови. Не думала, що він вивернувся чи перевертень, чи навіщо тоді знадобилися кістки божества, щоб тримати його в клітці?

І, звичайно, це не могло бути...

- Малек міг міняти вигляд? - Запитала я, коли ми вступили на вузький сходовий проліт.

- Ні, - відповів Кастил, що йде попереду. – Знаю, про що ти думаєш. Це не він. Він був не з тих божеств, які могли перетворюватись.

Ця відповідь не принесла мені полегшення. Ми завернули за ріг, і Кастил повільно відчинив двері.

- Чисто, - прошепотів він.

Ми вийшли у задній коридор на першому поверсі замку. Судячи з голих стін і мізерного освітлення, ним користувалися лише слуги. Ми тихо пробралися до кінця коридору, де висів червоний прапор із золотим королівським гербом. До виходу залишалося кілька футів, коли Кастил тихо вилаявся. Схопивши мене за руку, він засунув мене собі за спину і ступив уперед, вимаючи меч.

У коридор хтось вийшов і зупинився перед прапором. Виявилося, що це молода жінка з чорним, як ніч, волоссям, прибраним назад і заплетеним у товсту косу. Її руки, верхню частину грудей та шию покривала прозора мереживна тканина чорного кольору. Смужки більш щільного матеріалу бігли мереживом, як лози. Туніка облягала груди та живіт і розліталася на округлих стегнах. Розрізи з боків відкривали чорні штани та чоботи, зашнуровані до колін.

То була не служниця. І справа навіть не в одязі, а в вигнутих півмісяцем мечах у неї на боках – мечах з блискучого чорного тенекамню.

І на ній була намальована або витатуювана маска – темно-червона з чорним, що приховує майже все обличчя. Мaska піднімалася над бровами, доходячи до лінії волосся, і опускалася майже до щелепи з обох боків обличчя. Її очі були такого неймовірно блідого сріблясто-блакитного відтінку, що здавались майже безбарвними. Крила. Мaska нагадувала крила хижого птаха на тлі оливкової шкіри.

Це... служниця? Можливо, але вона вампір. Вона мала емоції. Я відчувала їх за товстими ментальними мурами.

- Доброго дня, - досить членою сказала вона. – Ми на вас чекали.

Я потяглась до вольвенського кинджала, але Делано метнувся вперед, вихоплюючи меч із кровокам'я...

Дівчина рухалася з неймовірною швидкістю – розмита пляма чорних мережив та темно-червоного. Вона крутанулася під рукою Делано, затиснула його руку між своїм та його тілом і обхопила ногою його за пояс. Повернулася ще раз, розвортаючи його від себе. За мить вона тримала один зігнутий меч у шиї Делано, а інший притискала до його живота.

Ніхто з нас не рухався.

Здається, нас усіх приголомшило те, що ми щойно побачили.

- Відпусти його, - заговорив Кастил тим же владним наказним голосом, яким змушував підкорятися. - Зараз же.

Вона глянула на нього.

– Відпушу, коли буду до цього готова.

По мені і Кастілу прокотилося потрясіння. На цю жінку примус не діяв. Мое серце важко стиснулося.

- Мені наказали не проливати кров без необхідності, а то в мене, зізнаюся, є така погана звичка, - повідомила вона, дивлячись у напружене обличчя Делано, який безуспішно намагався вирватися з її хватки - хватки розмальованої дівчини на кілька дюймів нижче за мене. Вона утримувала вольвена, стоячи навшпиньки. - Будь ласка, навіть не думай змінити вигляд і змусити мене зробити кровопролиття абсолютно необхідним.

- Що ти таке? - прогарчав Делано.

- Прислужниця? - Припустила я, думаючи про жінку, яку знала як свою маму - і яка, швидше за все, і була моєю рідною матір'ю.

- Так. І багато хто ще. - Не розфарбовані губи зігнулися у натягнутій посмішці, і вона перевела погляд на нас. - Але зараз я просто ваш дружній ескорт.

Вона навіть не моргнула, коли з обох боків коридору почувся тупіт безлічі ніг.

- Точніше, одна з багатьох супроводжуючих.

За лічені секунди позбавлений вікон коридор затопили десятки королівських гвардійців з оголеними мечами. Серед них були й лицарі у броні, схожі на тих, що приїжджали до Межі Спесі: на шоломах – червоні плюмажі, верхня частина облич прикрита червоними масками.

Я переривчасто видихнула.

— Відпусти його, — сказав Кастіл, опустивши підборіддя. — Ми поводитимемося добре, якщо і ти поводитимешся так само.

Моторошні очі зосередилися на ньому, і я відчула від дівчини швидкий сплеск терпкості – сильної тривоги. Але це одразу минуло, і вона широко посміхнулася, відкриваючи два ряди... зубів без іклів.

- Зрозуміло, - досить бадьоро відповіла вона. – Я взагалі відрізняюся зразковою поведінкою.

У мене склалося відчуття, що вона бреше.

Ми чекали з серцем, що колотилося, ітер у моїх грудях рвався назовні. Я могла вкласти їх усіх, як зробила з Незримими по дорозі в Евамон.

- То ти мене відпустиш? - Запитав Делано, і дівчина кивнула. – Ну, так відпусти.

— Відпушту. - Вона перевела погляд на мене. - Але, розумієш, ви вже погано повелися, коли пробралися в підземелля.

Вона тихо поцокала язиком, і під моєю шкірою запульсувала енергія.

- Пішли туди, куди вам не слід було потикатися. - Її очі, що нічого не виражают, свердлили мене. – Побачили те, чого бачити не слід.

- Чоловіка в клітці?

Її посмішка зблікла.

— Наша королева буде дуже незадоволена, але я готова надати вам кредит довіри. Особливо тобі, – сказала вона мені. – Не намагайся нічого робити. Інакше життям розплатитеся не ви. А ті, хто їхав до східних воріт.

Я завмерла, охоплена недовірою. Вонетта та інші ще не повинні були дістатися воріт.

- Як?

- Ми їх побачили і прискорили їхнє прибуття, - відповіла вона, не прибираючи мечів від горла і живота Делано. – Сьогодні вранці, якщо бути влучною.

Боги.

- Де вони? - Запитав відповіді Кастил, скрипучи зубами.

– Вони в безпеці та чекають, коли ви до них приєднаєтесь.

– І ми маємо тобі вірити? - Засумнівався Кієран.

– Вона каже правду, – промовив праворуч знайомий голос.

У мене перехопило подих. Я обернулася, а Кастил напружився, ніби готовуючись кинутися до мене. З коридору вийшов Єн, переводячи погляд з нас на дівчину та Делано. Він здавався... напруженим, і це відбивалося на його блідому обличчі.

– Тобі ж заборонили проливати кров без потреби, – тихо заговорив Єн.

– Бачиш? - Дівчина підняла брови, показуючи на нас. - І я ще нічого не пролила. Ні каплі.

Без попередження вона відпустила Делано і зробила крок назад, опускаючи клинки.

Делано повернувся, важко дихаючи, і сердито дивився на дівчину. Вона йому підморгнула.

- Вона сказала правду. З вашими друзями все гаразд. – Єн упіймав мій погляд. - Я заведу вас до них, і королева зустрінеться з нами там. Зброю можете залишити при собі.

Я подивилася на Кастила. На його щелепи ходили живна. Він коротко кивнув головою.

- Гаразд. Ми потім і прийшли, щоб побачитись з Кривавою Кореною.

І не схоже, що ми мали вибір.

Боги, тож чому в підземеллях не було охорони. І, можливо, тому ми потрапили до міста без проблем. Вони вже знали, що ми йдемо іншим шляхом, і будемо раніше, ніж на нас чекають. Ми втратили перевагу, перш ніж це зрозуміли, і це нас застигли зненацька.

Гвардійці почекали, поки ми рушили з місця за дивною дівчиною. Кастил тримався близче до мене, а Єн ішов поруч.

Ми йшли коридором без вікон, і він дивився прямо перед собою.

- Сестра, сподіваюся, з тобою все гаразд, - сказав він, і я глянула на нього, не кажучи ні слова. – І твоя подорож після нашої останньої зустрічі пройшла добре.

Я подивилася на нього пильніше, і він кинув на мене швидкий погляд. Нічого не змогла прочитати в ньому і в його бездонних очах, але чи не намагався він непомітно спитати про вартових Ніктоса?

- Добре, - збрехала я.

Його риси трохи розслабилися. Клянуся, він відчув полегшення.

- Прекрасно.

– Ти в... – Я сікла перш, ніж випалила свої підозри. Дівчина, що йшла поперед нас, озирнулася через плече. - Ти один? Де твоя дружина?

— Леді Клаудія залишилася у столиці.

Ми увійшли до Великої зали, і Кастіл торкнувся моєї руки. Як і в коридорах, тут не було сонячного світла. Вікна засичняли важкі багряні портьери, і біля кожного стояв лицар. Біля піднесення розташувалися крісла та кушетки, а перед ними — столики з недоторканою їжею та напоями. Крісла були зайняті. З одного піднялася Вонетта, слідом за нею — Еміль, Ліра та Хіса. Нейлл уже стояв за ними. Ніхто не виглядав радісним, але я відчула полегшення, яке походить від них і від нас. Хтось ще залишався у кріслі, частково закритий.

Вонетта зловила мій погляд і зробила крок убік.

У мене все повітря вишло з легенів. З крісла піднялася Тоні — красуня в простій рожевій сукні з довгими рукавами, що лягнуть.

— Поппі? — прошепотіла вона, ступивши вперед і глянувши на Вонетту та Еміля. — Ви правда...

— Це моя сестра, — перебив її Єн.

Вони обмінялися поглядами — можливо, застерігаючими, але комусь у мене в горлі став ще більше, тому що Тоні не...

Вона не була піднесеною.

Я кинулася до неї, але Кастіл упіймав мене за руку.

— Все добре, — тихо сказав Єн, але погляд, який Кастил кинув на нього, свідчив, що він не вірить жодному слову моого брата.

Але Еміль кивнув головою.

— Так.

Кастіл стиснув щелепи, але випустив мою руку, і я кинулася вперед у ту саму мить, коли Тоні пробігла повз Еміля. Її золотаво-каштанові кучері були як завжди розпатлані і прекрасні. У той момент, коли я обняла її і відчула під її сукнею теплу шкіру, мене затрясло. Я затремтіла ще сильніше, коли вона обвила мене руками так само міцно, як я її. Я відчувала, що вона сильно тримить — а ще відчувала її емоції. Шипуче та цукрове здивування. Землисті та деревні полегшення та гіркий смак.

— Королева не така, якою здається, — прошепотіла Тоні мені у вухо, і її страх застяг комом у мене в горлі. — Тобі потрібно...

— Поппі виглядає інакше, — втрутівся Єн, підходячи до нас ззаду. — Хіба ні?

Я відсторонилася, шукаючи погляд Тоні, а вона кивнула. Я швидко глянула на Єна і побачила, що служниця уважно нас дивиться, повільно переміщаючись позаду Кастила і Кієрана. Обидва вони підійшли ближче. Тоні ... вона знала правду про королеву і піднесених, і Єн намагався її захистити.

— Знаю, — сказала я, зустрівши погляд Тоні. — Без вуалі я виглядаю інакше.

Губи Тоні тримтели, але вона змусила себе посміхнутися, переводячи погляд з Єна на мене.

— Ти чудова без вуалі.

Я провела долонями по її руках.

— Я так рада тебе бачити. Я сильно сумувала за тобою. І хвилювалася.

— І я за тобою сумувала, — відповіла Тоні, усвідомлюючи, що в залі повно охорони. — Але хвилюватися не було чого.

Вона проковтнула і подивилася на Кастіла, який зупинився поряд зі мною.

- Вітання. - Вона помовчала, злегка примружившись. - Хоук.

Як вона сказала його ім'я і яким поглядом нагородила - в цьому було стільки Тоні, що я мало не розплакалася.

- Привіт Тоні. - Кастіл схилив голову. - Радий бачити, що з тобою все гаразд. Хоча мені хотілося б переконатися в цьому за інших обставин.

- Як і нам усім, - промимрив під ніс Єн.

Наша провідниця наблизилася, її нерухомий погляд, здавалося, нічого не втрачав. Тоні почала вирячитися на неї у відповідь, але тоді служниця почала дивитися на вхід до Великої зали.

Я відчула потилицею і спиною пильний погляд, від якого по мені пробіг холодок. Єн ступив назад, підштовхнувши рукою Тоні, щоб вона зробила те саме. Я знала, що побачу, коли обернуся, але все одно рухалася так, ніби загрузла в густій, холодній сльоті. Я подивилася повз ряд гвардійців у чорних накидках.

Спідниці з червоного та чорного шовку струменіли кам'яною підлогою, як вода. Глибокий клиноподібний виріз між грудей до неймовірно тонкої талії, затягнутої кілька рядів рубінових ланцюгів. Переплетені пальці з червоні нігті. Гранатові намисто на блідій шії та туті гранатові браслети на тонких зап'ястях. Повні яскраво-червоні губи підняті в слабкій посмішці. Задертий ніс з оніксом у ніздри. Майстерно нарум'янені високі вилиці. Чорні очі, підведені чорною тушшю та тінями, мерехтіли у свіtlі золотих канделябрів. Вигнуті дугою темно-коричневі брови. Бліскуче темно-каштанове волосся, зачесане нагору і назад, падало на витончені плечі вільними густими хвилями, спускаючись до самих рубінів на талії. А виточена з чистого відполірованого рубіна і що складається з дванадцяти обручів, з'єднаних овальними оніксами, увінчана діамантами у вигляді шпилів, Кривава Корона являла собою найпрекрасніший і найстрашніший витвір мистецтва з усіх коли-небудь створених.

Як і жінка, яка її носила.

Королева Ілеана виглядала такою ж, як я її пам'ятала, - прекрасною в хтивій манері, якої мало хто може досягти, і в її рисах таїлося тепло, яке здатні зобразити лише небагато піднесених. Наші погляди зіткнулися і я не могла відвернутися. На мене наринули спогади, як вона зачісувала моє волосся, прибираючи з пошкодженого боку обличчя; читала, коли я не могла заснути; обіймала мене, коли я кликала маму та тата.

Напевно, тому я не побачила, хто стояв одразу за нею, праворуч. Мабуть, тому в мене пішло більше, ніж мить, щоб уловити раптовий вибух крижаного шоку від Кастіла, і те, що він сіпнувся назад. Я перевела погляд на чоловіка, який стояв там. То був не король Джалара.

У чоловіка було світло-каштанове волосся майже до плечей, його різкі вилиці, пряний ніс і горда лінія щелепи видалися дуже знайомими. А потім його повні губи зігнулися вгору, і він дивився на нас. І... на його лівій щоці з'явилася ямочка. Хоча його посмішка здавалася неправильною, позбавленою тепла та найменшої людяності.

— Брате, — промовив незнайомець, і на мій бік пробігла хвиля тремтіння від його глибокого і хриплого голосу. - Ми так давно не бачились.

Кастіл застиг поряд зі мною.

- Малик.

Розділ 45

— Яке щасливе возз'єднання, — проголосила королева Ілеана із натягнутою усмішкою.

Брати свердлили одне одного поглядами.

Я майже не чула її і практично не помічала служницю, яка ковзала між нами як привид, поки не зупинилася поряд із королевою.

Те, на що я дивилася, не мало сенсу.

І не я одна приголомшено застигла, дивлячись на принца Маліка Да'Ніра. Як він взагалі опинився на волі, поряд із Кривавою королевою? На вигляд цілком здоровий і неушкоджений? Він нічим не був схожий на виснаженого, кволого чоловіка, якого ми бачили в клітці в підземеллі. На золотисто-бронзовій шкірі жодних ознак виснаження та голодування. Волосся блищать, а відполіровані чоботи, крій штанів, чудово пошита сорочка і темно-зелений жилет кричать про багатство та привілей.

Це не мало сенсу.

Або не могло мати, оскільки єдина причина, чому він тут, була немислимю.

- Боги, - сказав Кієран, піднявши руку і різко зупинившись.

- Малик. - Голос Кастіла був хрипким, а від страждання, що пронизало його, у мене перехопило подих. Я взяла його за руку. Він перевів погляд із брата на криваву королеву. Його шок – і шок решти – падав на мене як крижаний дощ. – Ні.

Його брат схилив голову, ковзнувши поглядом по моїй руці, що обхопила руку Кастіла.

— Бачу, ти одружився, Касе, — сказав він, і Кастіл сіпнувся, наче з нього вибили повітря. – Жаль, що мене при цьому не було. - Яскраві золоті очі зустрілися з моїми, і я відчула, як поряд зі мною здригнувся Кієран. - Мої вітання.

- Що вона з тобою зробила? - Запитав Кастил, приголомшений до глибини душі.

- Розплющила мені очі, - відповів Малик.

- На що? - Видавив Кастіл.

— На правду. - Малик випростав шию. Я потяглася до нього чуттям, але натрапила на товсту стіну, що відгороджує емоції. - Так само, як вона розплющає очі вам.

Кастіл зробив крок назад. Його невіра була такою ж потужною, як і смуток.

— Це не може бути по-справжньому.

Він повернув голову до королеви і рушив до неї, але я міцніше стиснула його руку, а кілька лицарів вийшли вперед. Але вони мене не хвилювали, а хвилювалася служниця, яка не зводила очей з Кастіла.

— Що ти з ним зробила?

- Кастил.

Її голос пробрався до нас, як змія по траві.

Все його тіло завмерло, а її червоні губи зігнулися. Вона простягла йому руку.

Я відреагувала не раздумуючи та схопила її під руку. Шовковий рукав пом'явся в моїй хватці.

- Ви більше ніколи його і пальцем не чіпатимете.

Прислужниця зробила крок уперед, але королева Ілеана підняла руку, а її похмурий погляд ковзнув до мене.

- Пенеллаф. - Темні очі окинули мое обличчя, ненадовго затримавшись на шрамах. І я подумала... боги, я подумала, що її риси пом'якшилися та потеплішали. - Мені нема чого чіпати твого чоловіка. Це було б надзвичайно неповажно.

— Наче вас турбує поважність, — кинула я у відповідь.

Вона підняла брови і тихо засміялася.

- Єн, - гукнула вона, і краєм ока я помітила, як мій брат застиг. - Ти не сказав мені, що наша дорога Пенеллаф знайшла не тільки дар мови, а й гострий язичок.

Єн промовчав.

Королева Ілеана потягla руку, але я втримала її ще трохи. Не знала чому. Може, щоб довести, що я це можу, що в мені загострилася не лише мова. Я поволі відпустила, піdnімаючи один палець за іншим.

Вона дивилася на мене, скинувши брову. Потім нахилила до мене голову, і до мене долетів аромат троянди та ванілі.

- Поппі, - м'яко сказала вона, тримаючи мій погляд.

Вона стояла так близько, що мені здалося... її очі не такі темні, як зазвичай у Вознеслих. Я роздивилася зіниці. Я розплющила чуття, але нічого від неї не відчула, що не дивно.

- Як швидко ти обернулася проти мене після всіх років, коли я захищала тебе, дбала про тебе і твою безпеку.

Її слова не зачепили моого серця.

- Ви маєте на увазі роки, коли брехали мені і тримали в клітці?

- Ти не була в клітці, дитино. Впевнена, що твій дорогий принц може це підтвердити.

Кастил різко повернув до неї голову, і його гнів обпік мою шкіру.

- Кімната і життя на брехні - це та ж клітина, - кинула я, не відводячи погляду. — І я не дитя, а він не принц.

Королева Ілеана зсунула брови, а потім її обличчя розгладилося, і вона подивилася на Кастіла, тихо посміхнулась і відсторонилася.

— Що ж, це багато що пояснює. - Вона озорнула на Маліка. - Молодший брат перевершив старшого.

Вона знову обернулася до нас.

— І Діва стала королевою. - Куточки її губ знову піднялися. — Як я завжди сподівалася.

Задзвініли попереджуvalні дзвіночки. Втім, вони дзвеніли з того часу, як вона увійшла до зали з принцом Маліком, наче з чоловіком.

— А де король? - Запитала я.

- У столиці, - відповіла вона, розглядаючи Кієрана. Простягла руку, щоб поправити комір його туніки, але помітила мій рух. — Ти така власниця? Не очікувала. У мене до тебе питання, люба. Від якого Єну може стати дуже ніяково.

Вона відкинула голову назад, і її корона бліснула.

- Ти приїдалася до цього вольвена? Чи до того симпатичного блондина? Чи до однієї з тих ефектних вольвенок?

Ні від кого з нас не сковалося, що вона знає про Приїдання.

- Я пов'язана з ними, - відповіла я, чекаючи, коли вона переведе погляд на мене. — З усіма ними.

Вона трохи розширила очі, а потім ляслула в долоні, здивувавши мене. Кастил кинув на мене швидкий погляд, а королева знову озирнулася на Маліка.

- Дивись, що ти прогав.

— Дивлюся, — сухо відповів він. — І бачу.

— Прокляття, що це все означає? — гаркнув Кастил, і його шок побачивши брата - побачивши його зради - поступився місцем люті зі смаком крові, а не гніву.

- Розумієте, я завжди бачила в моїй дорогій Пенеллаф майбутню королеву Атлантії.

Королева Ілеана повернулася до Делано. На її губах знову з'явилася усмішка, а потім вони скривилися від огид. Вона підвезла руку і клацнула пальцями. Я напружилася, але на її заклик відгукнулася невелика купка слуг, які увійшли до кімнати з келихами на тацях.

— Просто вона вийшла заміж не за того брата.

Я задихнулася, мені здалося, що я не дочула. Кастил дивився на неї.

— Що?

— Хтось вип'є? — Запропонувала королева Ілеана.

Ніхто не озвався, навіть Еміль з Нейлом, у яких був такий вигляд, ніби вони можуть за один раз прикінчити цілу пляшку.

У відповідь на відмову королева витончено знизала одним плечем.

— Що це все означає? — наполягав Кастил.

- Я планувала видати Пенеллаф заміж за Маліка, - відповіла вона.

Так, вперше я розчула правильно.

- Це правда, - підтвердив Малик, беручи келих із червоним вином і піднімаючи його в мій бік. — Я був твоїм Вознесінням.

Його губи зігнулися в самовдоволеній усмішці.

— Принаймні ми могли це так назвати. — Він підморгнув і відпив ковток. — Думаю, це означало б Вознесіння... плоті?

Кастил вибухнув.

Він кинувся на брата, вискалив ікла. Він був швидкий, але Кісан кинувся до нього і обхопив обома руками за пояс.

— Саме цього вони хотути, — сказав він. — Не давай їм цього, брате. Не треба.

Сміх королеви Ілеани нагадував дзвіночки. Вона взяла келих.

— Будь ласка, — сказала вона, і лицарі з гвардійцями відійшли від Маліка з Кастилом. — Мені цікаво, хто переможе. Я ставлю на Кастила. Він завжди був бійцем.

Вона з посмішкою підняла одну з кісок Вонетти, проходячи повз неї. Вонетта вишкірила зуби в нечутному гарчанні.

- Навіть коли він був на межі того, щоб зламатися.

Я різко підвела голову.

- Заткнися.

Її сміх стих. Вона повернулась до мене. Прислужниця зробила крок назад, а Малик відпив ще ковток вина, вигнувшись брову. Єн трохи присунувся до мене, а Тоні зблідла. Кастіл припинив рватися до брата, і вони з Кіраном повернулися до мене. У моїх грудях гули ітер і лютъ, піднімаючись і відступаючи разом із моїм прискореним диханням.

- Я добра, королева Пенеллаф, і гостинна. Тому що завжди відчуватиму до тебе величезну ніжність, що б не трапилося, - сказала вона холодно і посміхнулася Нейллу. – Я запросила вас поговорити, тож ми, сподіваюся, дійдемо згоди щодо нашого майбутнього. Гадаю, тож ви погодилися.

- Так, - вимовила я.

- Я навіть наказала принести напоїв та їжі для твоїх друзів, хоча вони намагалися обдурити мене та видавали її за тебе. - Королева Ілеана показала рукою, в якій тримала келих, на Ліру, і вольвенка загарчала. – Але не приймай моє кохання за слабкість чи дозволу говорити зі мною так, ніби я сміття. Я королева, тож виявляй повагу.

Я відкрила рота, щоб висловити все, що думала про повагу до неї, але Кастіл мене випередив:

- Ви маєте рацію щодо того, навіщо ми приїхали. Ми хочемо поговорити про майбутнє. Вашим.

Зупинившись перед піднесенням, вона повернулася до нас. Служниця стежила за нею з одного боку зали, Малик – з іншого.

– Так кажіть.

Кастілу вдалося опанувати свій гнів, тоді як я швидко втрачала контроль над своїм.

– Ми прийшли з...

- Ультиматум? Знаю, - сказала вона, і Кастіл закрив рота. - Відпустити твого брата і віддати Атлантії землі на схід від Нового Пристанища? Інакше ви розкриєте правду про піднесених та Атлантії, представивши як доказ колишню Діву? Знищіть нас, зруйнувавши фундамент брехні? Все вірно?

Я завмерла.

Як і усі ми.

– Як? – прогарчав Кастіл. – Звідки вам відомо?

– У вас є... або був радник, якому не терпілося позбавити Атлантію законної спадкоємиці трона, – відповіла вона. - Настільки не терпілося, що він розповів про ваші плани моїм ставленикам.

Аластир.

- Сучин син, - буркнув Нейлл.

Я ледве дихала від гніву.

- Хочу вбити його ще раз, - процідила я крізь зуби.

- Він мертвий? - Королева Ілеана посміхнулася. – Боги, ви гадки не маєте, як я рада. Дякую.

– Ми не потребуємо вашої подяки, — огризнувся Кастіл.

Вона знизала плечима.

— Як би там не було, це розумний план. Якби ви увійшли до Солісу разом, щасливі й люблячі, це б струсило фундамент нашої влади. Може б навіть скинути... як ви кажете? Криваву Корону? Люди вірять, що Діва обрана богами. Але, розумієте, це могло б спрацювати тільки в тому випадку, якщо ви вважаєте, що хтось із нас легко відмовиться від Соліса. А я скоріше спалю вищент все це прокляте королівство, ніж дозволю Атлантії захопити бодай один акр землі.

Я різко вдихнула, а Єн заплющив очі, опустивши підборіддя.

- То що? - Кастіл вийшов уперед. - Ви дійсно хочете війни?

- Я хочу Атлантію, - сказала вона.

— Тоді бути війні, — заявила я.

Вона похитала головою, рубінова корона бліснула.

- В цьому немає необхідності.

— Я не бачу інших варіантів, — заперечив Кастіл. — Ви відмовилися від нашої пропозиції.

— Але ж ви не відмовилися від мого.

Кастіл похмуро засміявся.

— Відповідь буде — ні.

- Ви ще не чули, що я хочу сказати. — Кривава королева взяла келих обома руками. - Ви віддасте мені верховну владу в Атлантії і присягнете мені. Титули принца та принцеси можете залишити, але подбайте, щоб кілька герцогів та герцогинь благополучно перевалили через Скотос і зайняли місця королівських намісників по всій Атлантії. Зрозуміло, ви розпустите війська і переконаєте народ Атлантії, що все це на краще. - Вона схилила голову набік. - О, і я хочу, щоб колишніх короля з королевою привезли до столиці, де їх судитимуть за зраду.

Малік, який тепер стояв поруч із служницею, не висловив жодної реакції. Ні проблиску емоцій на пропозицію стратити його батьків.

- Ви не в своєму розумі, - видихнув Кастіл.

Він був правий. Немає іншого пояснення, якщо вона думає, ніби ми на це погодимося.

- Якщо ви відмовитеся, війна неминуча, - продовжувала вона, наче Кастіл нічого не сказав. - Але перш, гадаю, ви повинні зрозуміти, з чим зіткнетесь, якщо ваші війська перетнуть Скотос. У нас понад сто тисяч солдатів, які принесли клятву короні. Нехай вони смертні, але вони хочуть грошей і життя в достатку, що я можу їм забезпечити. Вони хочуть боротися і вмиряті, ніж жити під владою Атлантії так само, як вони жили раніше. Ми маємо кілька тисяч лицарів, і з ними в бою буде не так легко, як ви думаєте. Але це ще не все.

— Вихідці? - Закінчила я за неї.

Королева Ілеана підняла брови.

- Цікаво, - промовила вона, і мое серце на мить завмерло. Я не сміла подивитися на Єна. - Але ви знаєте, хто такі вихідці?

Ніхто з нас не відповів. Королева переклала келих в іншу руку і покликала служницю.

Малик міцніше стиснув щелепи, коли служниця підійшла до королеви. Його реакція була швидкоплинною, я не була впевнена, чи мала вона відношення до того, що Ілеана покликала дівчину. Та забрала мечі в піхви і завмерла поряд із

королевою.

— Виходець — зовсім дивовижна істота. - Королева Ілеана злегка нахилилася до служниці. — Дуже стара істота, яка впала в немилість ще в ті часи, коли боги ходили серед людей.

Вона взяла косу дівчини та перекинула їй через плече.

- Вони швидше за більшість атлантіанців. Можливо, навіть швидше за вольвени. Вони неймовірно сильні, навіть такі малорослі, як ця.

Дівчина сказала, що вона багато хто ще, коли я запитала, чи є вона служницею. Значить, вона ще й вихідець, і ми бачили, як вона швидка та сильна.

І їй явно не сподобалося згадування її зростання.

— Вони виключно добре навчені бійці із вродженими здібностями. Вони чудові в одному. - Корольова посміхнулася і провела великим пальцем по червоній масці. — У мистецтві вбивати.

Дивні очі дівчини були розплощені і зосереджені на якійсь точці позаду нас.

- Будь-який смертний може стати майстерним убивцею, чи не так? - Запитала королева Ілеана. — Але вихідці — не смертні. Вони щось зовсім інше.

Королева Ілеана кивнула найближчому лицарю. Той вийшов уперед, дістаючи з піхов довгий ніж. Я напружилася, коли мене раптово обпекла хвиля розпачу, що залишила по собі задушливий дим безнадійності. Це походило від неї - від вихідця - хоча вона стояла з обличчям, що нічого не виражало, і порожнім поглядом. Вона не хотіла...

Малик сникнувся, ніби збирався ступити до неї, але зупинився за секунду до того, як лицар встромив ножа в груди дівчини - прямо їй у серце.

Тоні скрикнула і затиснула рота долонею, а я в шоці відхитнулася, налетівши на Кастіла. Він дивився розширеними очима, як лицар висмікує ніж. Єн відвернувся, а лицар відійшов убік. Мереживо на туніку служниці швидко стало мокрим, вона похитнулася і впала на одне коліно.

Вона відкинула голову, з її рота текла кров. Щось прохрипіла і завалилася на бік.

- Вона теж боєць, - зауважила королева. Під простягненим на підлозі тілом швидко розливалася калюжа крові. Ілеана глянула на Вонетту. — Ти. Перевір, чи жива вона?

Вонетта глянула на нас і зробила крок уперед. Опустилася навколошки і притиснула пальці до шиї дівчини. Проковтнувши, похitalа головою і забрала руку.

— Пульса немає, і я... відчуваю запах смерті.

У мене склалося враження, що йшлося не про той запах, який вольвени чують від мене.

Вонетта піднялася і швидко повернулася до Еміля та інших.

- Вона мертвa.

- Боги богів, - сказав Кієран, дивлячись на дівчину на підлозі. Її кров заповнювала щілини між плитками підлоги та текла до нас. - У чому був сенс цього?

- Терпіння, - сказала Ілеана, роблячи ковток.

Кастіл притис руки до моєї спини, а я перевела погляд з вихідця на королеву і потім на Маліка, який не зводив очей знерухомого тіла.

— Що?.. — Я змусила себе перевести дух. — Що з вами не таке? — спитала я королеву, дивлячись на мертву жінку, на кров, що розпливається під її рукою.

Один палець ворухнувся.

Я ахнула, а Кастіл подався вперед, примруживши. Смикнувся інший палець, а потім і рука. Через секунду все тіло почало рухатись, спина вигнулась, а рот відкрився. Судорожно хапаючи ротом повітря, вона притиснула руку до місця, де була рана на грудях, що пронизала її серце. Вона сіла, моргаючи, а потім піднялася на ноги і подивилася на настими ж неживими очима.

— Та да! — проголосила королева, клацнувши пальцями.

Кієран відсахнувся назад.

— Що за херня?

— Ця херня — виходець, — відповіла королева. — Їх не так легко вбити. Можеш пірнути їх кровокамнем або будь-яким іншим каменем. Перерізати горло. Зрадити вогню. Відрізати руки та ноги і кинути вмирати — вони все одно повернуться цілими. — Вона усміхнулася вихідцеві майже з теплотою. — Вони завжди повертаються.

"Вони завжди повертаються".

Здригнувшись, я дивилася на дівчину, не в змозі зрозуміти, як таке можливо. Це було не те саме, що зцілити когось чи навіть вирвати з обіймів смерті. Маю сумнів, що від моого дотику могли б відрости відрубані частини тіла.

— А що щодо голів? — поцікавився Кастіл. — Вони теж відростають?

Усміхнувшись ширше, королева кивнула.

— Неможливо, — видихнув Делано.

— Хочете, покажу? — запропонувала королева.

— Ні, — швидко сказала я. Розпач вихідця все ще відгукувався у моїй душі. — Немає необхідності.

Королева здавалася трохи розчарованою, а Еміль потер долонею груди.

— Це... гидота перед богами.

Виходець промовчала, але заговорила королева.

— Для деяких — так.

Я згадала, що сказав Ніктос. Він був правий. Це гидота життя та смерті.

— Як? — Видавила я. — Як їх виробляють?

— Це не так просто. Вони народжуються — треті сини та дочки смертних батьків. Не всі мають цю... особливість, і ті, хто її має, нічим не примітні, якщо її не виявити.

В мені зародилося нудотне розуміння. Діти, яких віддають на ритуалі. Ось чим стають деякі з них.

— Щоб переконатися, що вони досягли повного потенціалу, потрібна кров короля чи призначеного, але, мабуть... — Вона окинула поглядом принца Маліка. — У мене цього більше нема.

Малик, наче вибачаючись, усміхнувся.

— Ну а решта не така вже й важлива, — заявила вона. - У мене їх багато. Достатньо для війська, яке вам ніколи не здолати.

Йен... не перебільшував. Як можна боротися з військом, яке постійно повстає після падіння? Чи можуть варти Ніктоса перемогти їх?

— Отже... — простягла королева Ілеана. — Ось проти чого ви воюватимете. - Її темні очі зупинилися на мені. — Війна двох королів так і не закінчилася. Було лише перемир'я, що тривало. От і все. А тепер ви повинні зрозуміти, наскільки безнадійно вірити в те, що ви можете боротися із Солісом.

— Тоді чому ви не захопили Атлантію? - Запитав Кастіл.

— Половина моого війська загине чи заблукає, переходячи через Скотос. У тумані навіть вихідцям доведеться несолодко. Крім того, я не хочу, щоб народ Атлантії мене ненавидів. Я хочу їхньої поваги. Їхні відданості. А чи не ненависті.

- Що ж, - сказав Кастіл. — Цей корабель уже сплив.

- Почуття можна змінити, - недбало сказала вона. — Особливо якщо їхня королева — дочка королеви Соліса.

— Ви моя мати? — хрипко засміялася я. — А я думала, що бабуся.

— Не знаю, навіщо тобі так сказала дурна сука, — відповіла вона. — Герцогиня Тірман була віддана, але розумом не блищає.

Я недовірливо похитала головою.

- Твердження, ніби ви моя мати - безглазда брехня. Повірити не можу, що ви подумали, ніби я прийму всерйоз цю заяву.

— О, будь ласка, не кажи, що ти все ще віриш, ніби Коралена — твоя мати. Ця зрадниця не виношувала тебе дев'ять місяців, а потім не кричала від болю, приносячи тебе в цей світ, - кинула вона, піднімаючись широкими сходами, що оточують зал і ведуть до ніші з завішаним вікном.

- І не ви теж, - прогарчала я.

- Ось як?

— Ви вампір. - Кастіл притис руку до моєї попереку. — Ви не можете мати дітей.

- Вона не вампір, - сказав Ен, дивлячись на мене з перекрученим обличчям. — І вона каже правду. Вона твоя мати.

— Коралена була матір'ю Ена. Леопольд був його батьком, - сказала королева Ілеана, ставлячи порожній келих на мармуровий подіум. — Тільки тепер я зрозуміла, що слуг у залі не було. — І Кора була моєю найулюбленишою служницею — найдовіренішою. Я доручила їй дбати про тебе, щоб ніхто з моїх ворогів не міг використати тебе, моя дитя, проти мене. А в багатьох вистачало дурниці, щоб спробувати. Я довіряла їй, а вона зрадила мене. Вона та її нікчемний чоловік вирішили, що можуть тебе викрасти. Мабуть, вона дізналася про мої наміри видати тебе заміж за принца Маліка і нарешті об'єднати два королівства, і вона цього не схвалювала.

Мое серце шалено стукало.

- До речі, Коралена пережила напад. Як-не-як, вона була вихідцем. - Ілеана погладила рубінові ланцюги на поясі. - Однак вона не пережила мого гніву.

Я здригнулася, і Кастіл обхопив мене за талію.

— Я цього не хотіла. Це поранило мене сильніше, ніж ти можеш подумати. Вона була мені як дочка і зрадила мене.

Королева глибоко зітхнула і жестом веліла лицарю відійти від завішаного вікна.

— Я не вампір. І моє ім'я не Ілеана — це не моє перше ім'я. - Вона взялася за краї портьєри, і я вчепилася в руку Кастіла.
- А перше ім'я, з яким я народилася, ви, мабуть, чули. Це ім'я – Ізбет.

Розділ 46

Шок, що прокотився по залі, вразив усіх.

- Так, та сама Ізбет, - продовжувала вона, проводячи рукою вниз по портьєрі. – Я була коханою короля Малека – його повіrenoю, його подругою, його... його всім. І я твоя мати...

Вона озирилася через плече на Кастіла і міцніше стиснула портьєру.

- Вона забрала це. Вона отруїла мене білодонною. Можете в це повірити? Така вульгарність. - Вона скривила губи. - Якби Малек не знайшов мене вчасно, я тут не стояла б. Але він знайшов мене. Він... зінав, що щось недобре.

Вона притиснула руку до грудей і ніби тримала нас усіх у напруженому мовчанні.

— Ми були серцевою парою. Він би ради мене пішов на все.

Королева Ілеана ... Ні, якщо вона говорить правду, то - королева Ізбет - відкинула голову.

- Він дав мені свою кров, не знаючи, що буде. Він був у розpacі і не міг дозволити мені померти.

Я подумала про Кастіла, що він зробив, щоб мене врятувати.

- Але він не перетворив мене на вампіра. Я була не першою. Розумієте, божества не такі, як атлантіанці. Їхня кров набагато потужніша.

Я подивилася на Кастіла.

- Це правда?

- Так, - відповів його брат. – Коли божества підносять смертних, ті не стають вампірами. Вони перетворюються на щось, позбавлене прикру обмежень Вознесшихся.

Кастіл випустив хрипке зітхання. Я знала, що він думає про те саме, про що і я. Його батьки мали весь цей час знати, що королева Ілеана... що вона – Ізбет.

У цей самий момент Кривава королева обірвала портьєру, і у вікно хлинуло яскраве сонячне світло. Лицарі кинулися врозтіч від променів, що впали на підлогу. Йен швидко відійшов, але вона...

Вона стояла, залита світлом; її корона, коштовності на шиї, зап'ястях і поясі виблискували. Вона не закричала від болю, не сіпнулася, не стала корчитися в агонії і не почала розкладатися.

Нічого не трапилося.

Так само нічого не сталося, коли вийшла на світ я.

Я дивилася на неї, схвильовано дихаючи.

— Що... ви таке?

— У житті я мав багато ролей. Дочка. Подруга. Повія. Коханка.

— Список, яким можна пишатися, — прогарчав Кастіл. Я помітила, що Нейлл вчепився в спинку стільця і хитав головою. - Коханка короля Малека. Прийми мої вітання.

Гвардійці перемістилися, змінивши лицарів, які тепер стояли у затінених нішах.

— Малека? - Вона самовдоволено посміхнулася. — Я була його коханкою. Я кохала його. І досі люблю. Це не брехня. А потім твоя мати його занапостила. Але немає. Я більше не є нічиєю коханкою — ні смертного, ні бога.

— Бога? — кинула я. — Мальок був...

— Богом, — перебила мене Ізбет. - Він був сином Ніктоса, а Ніктос — не звичайний бог. Він первозданий, щось більше давнє і могутнє. — Я знала, що частина сказаного нею — правда. — І будь-хто, у кому тече його кров, — теж буде богом. Але Елоана цього не знала. Я знала. Достеменно знала, хто він і що він. Божество не може творити вампірів, і бог теж.

Кастіл прибрав з мене руку.

- Ти брешеш.

— Чому мені про це брехати? - Качаючи головою, вона пройшла по доріжці світла до сходів. — Мальок був богом.

- Навіщо йому вдавати божеством, якщо він був богом? - Продовжував Кастіл.

— Тому що йому набридло сидіти в Ілізіумі, коли дітям, які віддаляються на багато поколінь, дозволено досліджувати світ за горами Ніктоса. І він також так міг. Діти Ніктоса народилися в царстві смертних, як і його дружина.

Я здригнулася, згадавши, що сказав Ніктос про сили Первозданих за межами Ілізіума. Тільки народжені в царстві смертних можуть володіти там самотужки.

Я кинула швидкий погляд на Кастіла, а вона продовжувала:

— Ну що ж, чи знаєш ти свою історію? Я жила в ній, Кастіл. Як ти думаєш, яким чином Малеку вдалося вбити решту божеств? Володіти силою, яка була в нього? Божество не могло б такого зробити, навіть провідне рід від Ніктоса. А в його роді не було божеств. Було лише два сини.

Повисла тиша, під час якої я відчувала, як слабшають іпадають ланцюги недовіри. Ми дивилися на криваву королеву, яка точно не була вампіром.

- Моя мати знала, ким він був насправді? - Видавив Кастіл.

- Принаймні в цьому вона не брехала. Як і сказала, я не вампір і не божество. - Вона знову зосередила погляд на мені. — Оскільки мене піdnіс бог, я також стала богом.

- Це так не працює, — прогарчав Кастіл, і хоча я мало що знала про богів, на мій погляд, він мав рацію. Просто так богом стати не можна.

Вона піdnяла брову.

— Hi?

Вонетта і Ліра трохи посунулися до нас з Кастілом, як робили Нейл та інші вже кілька хвилин. Від них виходили ті ж ненависть і страх, що й від Делано з Кієраном, і це дещо говорило. Якби вона була богом, хіба не вабило б їх до неї так само, як і до мене?

— Але в ті часи багато атлантіанців цього не знали, і коли вони почали піdnосити людей, вони просто вирішили, що я така сама. - Вона заплющила очі. - Малек розповів мені про свої плани. Він прикидається, що на боці Елоані і Раді і допомагає знищувати тих, що піdnеслися. Сказав, що це єдиний шлях. Тому що він не міг дозволити, щоб Вознесіння продовжувалося. Він краще за багатьох усвідомлював загрозу від них. - Вона невесело засміялася. - Навіть у вигнанні

Він стояв би на цьому і бився, бо він був людиною честі. Але, тримаю парі, ніхто про це не говорить, правда?

Елоана говорила, у певному сенсі. Вона відгукувалася про Малека як про хорошу людину і хорошого короля у більшу частину його правління. Він лише був поганим чоловіком.

- Отже, він вивіз мене з Атлантії на початку війни, але мені довелося залишитися однією. Було б надто ризиковано забрати зі мною ще когось, навіть нашого сина.

У мене стислося серце, а Кастіл хрипко перепитав:

- Сина?

Вона кивнула головою.

- Я народила його перед тим, як мене отруїли, і він був... як ти, Пенеллафе. Благословенням. Найпрекраснішою дитиною на світі. І навіть у ранньому дитинстві він мав дар. - Нею пробіг легкий трепет. - Малек збирався мене знайти. Пообіцяв, що пойде, як тільки зможе. Що оберігатиме нашого сина і привезе до мене, і ми будемо проводити вічність разом – ми втрьох, без жодних корон та королівств. Він пообіцяв забрати нас до Ілізіуму.

Вона розплющила очі, і вони... блищали від сліз.

- Минули роки, і війна поширилася світом. Мені довелося приховувати, хто я. Завдяки темним очам інші Вознеслися не піддавали сумніву, що я одна з них, тому я почала ховатися від денного світла і залишилася серед них, як і раніше вірячи, що Малек до мене прийде. Я ніколи не втрачала віри. Багато хто дав мені притулок, і я дізналася, що Джалараза з Водінських островів збирає війська біля Помпея, куди атлантіанці стягнули величезну армію. Я побачила в цьому можливість дізнатися, що сталося з Малеком та моїм сином. - Її ніздрі роздмухувалися. – Син уже був би майже дорослим і, напевно, не впізнав би мене, але це мене не хвилювало. Я б допомогла йому згадати.

Вона спустилася на одну сходинку.

- Отже, я приїдалася до Помпея до Джаларази і знаєте, кого побачила на чолі атлантіанського війська? Нещодавно коронованого короля Валіна Да'Ніра. І тоді я зрозуміла. - Вона стиснула кулаки, і її голос затремтів. - Зрозуміла, що моєго сина більше немає. Що, можливо, його немає з тих пір, як я покинула Атлантію, і вони могли дістатися до нього тільки в тому випадку, якщо щось зробили з Малеком. Роками я чекала на них, не здаючись, а вони забрали їх у мене! Він був усім, що я коли-небудь хотіла, - закричала вона, і я здригнулася від її слів. Вона глибоко зітхнула, і сукня її грудей натяглась. - Вони забрали у мене все. Мого сина. Мого Малека, а я не зробила нічого поганого, тільки кохала, і, боги, я більше ніколи так не полюблю. От і все. От і все.

Вона рубала рукою повітря.

- Вони могли б усе зупинити будь-якої миті. Достатньо було розповісти правду про Малека і мені. Що я не вампір. Що його вигнали несправедливо. Але в такому разі вони зізналися б у тому, що зробили. Видали б свою брехню. Зізналися б у вбивстві дітей, - прошипіла вона, і я здригнулася, бо... так і було. - І їм довелося б повернути корону, якби Малек цього забажав. Тому, звичайно, вони нічого не зробили. І ось до чого ми прийшли, - тихо промовила вона. - До цього.

Вона підняла руки та широко розвела.

- Все це через них. Вони розпалили пожежу і роздмухували її, а тепер вона вийшла з-під їхнього контролю, бо я – пожежа, і заберу в них усе.

У них.

Чи не в Атлантії.

І справді навіть не в них. А в неї – ось що вона має на увазі. У Елоані.

У моєму горлі виник ком, заважаючи дихати. Брехня... Так багато проклятої брехні, просоченої кров'ю.

Відповіальність за цю плутанину несли обидва королівства.

Обидві королеви.

— То все це заради помсти? - Прошепотіла я. - Ти створила королівство крові та брехні заради помсти?

- Спочатку - так, але зараз це щось більше. Зараз справа не лише у мені. - Очі Ізбет зустрілися з моїми. Очі моєї матері зустрілися з моїми. - Ти повернеш мені це все. Ти б вийшла заміж за Маліка, і завдяки тобі я захопила б Атлантію.

Мене пересмикнуло.

- Так ось чому ти зробила мене Дівою? Чи була ще одна Діва?

- Неважливо. - Вона стиснула долоні разом. – Тебе треба було боронити. Ось чому я так дбала про твою безпеку, поки не настав час.

— Час видати мене заміж за людину, яку ти багато років тримала в ув'язненні? - Вигукнула я.

— Він здається тобі ув'язненим?

Королева Ізбет подивилася на Маліка, що стоїть поряд із вихідцем.

— Я знаю, що ти зробила з Кастілом. Я не дурна і не настільки наївна, щоб повірити, що ти не зробила те саме з Маликом, - сказала я, понизивши голос і стаючи перед Кастілом, немовби могла захистити його від слів, які зараз вимовлю. - Що б ви обидві не стверджували, мені шкода. Боги, повірити не можу, що це говорю, але жалкую про те, що було зроблено з тобою та твоїм сином.

- Який був би твоїм братом, - зауважила вона, розширивши очі.

— Ось мій брат. - Я показала на Єна і повторила: - Він мій брат. Те, що з тобою зробили – несправедливо. Те, що зробили з твоїм сином – жахливо.

- Так, - прошепотіла вона. - Так і є.

- Але ти не кращий. Що ви робили з дітьми? З тими, кого віддавали до храмів та які не мали особливостей вихідців? А ті, хто помирав від виснажливої хвороби, ті, ким харчувалися вампіри, яких ти допомагала творити? А другі сини та дочки, яким ви дурили голови тим, що Вознесіння даровано богами? А народ Соліса, який живе у страху перед богами, які взагалі сплять? Люди, які насилилі можуть прогодувати сім'ї та змушені віддавати дітей? А Бажаючі, Ізбет? А я? Я твоя дочка, і ти відіслала мене жити до людини, улюбленним заняттям якої було бити мене та принижувати.

Вона підняла підборіддя і різко вдихнула.

— Я про це не знала. Я здерла б з нього шкіру і кинула б живцем на поживу стерв'ятникам, якби знала.

- Неважливо! - Закричала я. Сльози застилали очі, бо це було так заплутано. Так неправильно. - Ти можеш звинувачувати Елоану, або Валіна, або Атлантію за все інше. Але це ти. Все це – ти. Ти стала цим.

Тут Кастіл підійшов до мене і змусив відступити назад, доки я не відчула на своїх плечах руки Кієрана.

- Думаю, можна з упевненістю сказати, що ми не згодні з вашими умовами, - сказав Кастіл.

— Але в тебе немає на це влади, чи не так? - Королева Ізбет стиснула губи в тонку лінію. – Я знаю, хто вона. Вона – справжня правителька Атлантії. А ти лише симпатичний додаток.

— О, щодо симпатичного – згоден. - Кастіл опустив підборіддя. – Але також смертоносне доповнення. Не забувай цього.

Кривава королева посміхнулася.

— Не забуваю. Повір.

Мені було огидно усвідомлювати реальність того, що... моя мати зробила з Кастілом, з багатьма людьми. Я хотіла опуститися на підлогу, зігнувшись навпіл.

— Ні, — видавила я. — Ні, ми ні зараз, ні потім ніколи не погодимося на твої вимоги.

- Тобі не сподобається те, що буде, якщо мені відмовлять, - лагідно сказала вона. - Не роби цього, Пенеллафе. Дай мені бажане, і покінчимо з цим.

- Як ми з цим покінчимо, якщо я віддам тобі Атлантію? - З щирою цікавістю запитала я. - Чи означатиме це, що ти заборониш Вознесшимся годуватись невинними людьми? Припиниш Ритуали? Як те, що ти отримаєш Атлантію, змінить зроблене?

Її темні очі зустрілись із моїми.

- Нічого не зміниться, але ти не в тому становищі, щоби торгуватися. - Вона похитала головою. — Повірити не можу, що ти змушуєш мене це робити.

- Я не примушую тебе нічого робити.

- Ні, змушуєш. - Королева Ізбет розправила плечі і вп'ялася в мене поглядом. - Вбийте його.

Мое тіло смикувалося, і я схопилася за Кастіла, бо вона напевно говорила про нього, але ні гвардійці, ні лицарі не рушили до нас. Ні вихідець. Я окинула поглядом зал.

— Ні! - Закричав Кастіл.

Мій погляд упав на Єна. Лицар підійшов до нього з оголеним мечем. Стрімко змахнув і розсік тканини, м'язи та кістку. Покінчивши із життям.

Розділ 47

Час сповільнився. Те, що відбувається на моїх очах, не мало сенсу. Те, що Єн більше не був цілим. Що всюди стільки червоного — на підлозі, мені. Що його тіло впало, а голова його покотилася. Це не мало сенсу.

Як і те, що служниця підняла руку і вражено ахнула. Або як принц Малік відсахнувся назад, і самовдоволена безпристрасність злетіла з його гарного обличчя, а стіна навколо його емоцій тріснула, і я вловила найсильнішу зневіру. Я не розуміла, що Тоні кричить, задкуючи назад, і чому Еміль так витріщив очі, з обличчя Кірана швидко відринула кров, а риси Вонетти споторилися в безмовному крику. Я не зрозуміла, чому Нейлл заплющив очі і чому Кастіл обхопив мене руками за талію, намагаючись розгорнути себе, але я не могла рухатися. Я не рушу з місця. Агонія розірвала мое серце та пробралася під череп. У моїй голові знову і знову спалахували образи мене з Єном, швидко прокручувалися всі спогади про нього.

- Я кохала його. Я любила його як власну плоть та кров! - Кричала Ізбет, а потім вона заспокоїлася. - Дивись, що ти змусила мене зробити.

Все завмерло. Здавалося, ціле королівство зімкнулося на мені. Я відірвала погляд від Єна.

Кастіл міцніше стиснув руки навколо мене і прогарчав:

- Ти зла пам'ятна сука.

Її темні очі заблищають від сліз. Вона знизала плечима.

- Це не моя вина. - Вона повернулася до мене. - Я тебе попереджала. Ти не послухалася.

А потім усе закрутилося.

З мого горла вирвався звук, якого я ніколи раніше не видавала. Мої груди розкололися, і звідти ринула чиста, неприборканя лютя. Жодних думок. Жодного розуміння. Жодних ультиматумів не буде. Має значення лише те, що вона забрала його в мене – вона вбила його. Я дозволила стародавньому інстинкту взяти гору. Він знат, що робити з цією люттю та болем.

Я викинула руки вперед, вирвавшись з хватки Кастіла. З мене виплеснулася хвиля енергії і покотилася залом. Кастіл прослизнув назад, а Кієран обернувся. Королівські гвардійці та лицарі кинулися вперед і врізалися в Тоні, яка ніби приросла до місця з роззявленим ротом і дивилася на мене. Я втратила її на увазі серед мішанини людей, щитів і огорнених мечів, що оточили Криваву королеву. Я побачила на обличчі Ізбет промісок здивування, коли завішані вікна тріснули і розбилися. Могутнє сріблясто-біле світло спалахнуло в мене перед очима і сформувало в голові товсте павутиння, яке простяглося від мене, коли я зробила крок вперед. Спочатку обрала королівських гвардійців, розколола їх щити та мечі, а з наступним подихом – і їх самих.

Кастіл оголив мечі. У зал ринули гвардійці, але між мною та Ізбетом жодного не було. Зачерпнувши гніву і страху, що пульсують навколо мене, я додала власну ненависть і направила по ниткам, що потягнулися до неї. Я збиралася зруйнувати стіни навколо її розуму, як хотіла зробити з батьком Кастіла. На цей раз я не зупиняюся. Відламуватиму шматок за шматком від її розуму, ламаючи всі прокляті кістки в її тілі. Сріблясто-біле світло запульсував навколо неї, та...

Ізбет засміялася.

Вона відкинула голову і розсміялася. Я втратила контроль над своєю волею, а Кастіл різко розвернувся і дивився на Криваву королеву.

- Ти не віриш тому, що я сказала, люба дитино? - Вона простягла руку і провела червоним нігтем по стіні сили, що гуде. Світло спалахнуло і розсипалося мерехтливим пилом. – Це завжди було однією з найбільших твоїх слабкостей, Пенеллафе. Ти сумніваєшся в тому, що бачиш на власні очі і знаєш у глибині серця. Якби ти правда повірила, що я сказала, ти не наважилася б зробити таку нерозсудливість. Ти б знала, що ми – боги, і не билася б так із богом.

Вона підвезла руку. Крижані пальці схопили мене за горло, вчепилися в трахею. Я потяглась до рук - рук, яких не було. У горло проник тонкий, як бритва цівка повітря, а потім ... нічого. Я витріщила очі і відсахнулася назад, дряпаючи шию.

- Поппі! - Закричав Кастіл, гублячи меч і охоплюючи мене навколо талії.

Я дивилася на нього, мої губи ворушилися, але без повітря я не могла говорити. Він повернув голову до кривавої королеви.

- Що ти з нею робиш?

- Викладаю їй цінний урок.

Я побачила, як Ліра звертається, почула, як рветься на ній одяг. Так швидко. Щойно вона була у смертному вигляді, і ось уже у вольвенському, і...

Ізбет повернула до неї голову.

Кієран вигукнув застереження, потім пролунав пронизливий крик Ліри, а потім - звук і хрускіт, що рветься. Я спробувала повернути голову, та не змогла. Хватка на моєму горлі стала міцнішою.

- Урок, який стане ще суворішим, якщо до мене зробить крок хоч один вільний з тих, що дивляться на мене як на обід. Ти саме стосується атлантіанців, – сказала вона. Я жалібно хріпіла, вкрившись потім. – Я зламаю їй шию.

— Стійте! — крикнув Кастил. — Стояти! Зараз же!

Я чіплялася за горло, у грудях розцвітала паніка. Я не могла дихати. Біль розтікався по ший, з-під нігтів текла кров.

— Відпусти її. — Кастил випустив другий меч і схопив мене за руки. — Прокляття, відпусти її!

— Навряд чи. Розумієш, їй треба засвоїти урок, якому ти так чинив опір, — відповіла Ізбет. — У неї немає вибору. Ніколи не було, а я бачу, що вона, як і раніше, вважає інакше. Напевно, ви з нею два чботи пари, і вона так її й не засвоїть. Твій брат виявився набагато зговірливішим.

Мої легені горіли, а потім посипалися гострі уколи в руки та ноги. Перед очима попливли чорні цятки. Тиск на черепі стискався. Крижані пальці проникли в мою голову, в мій розум. Мене пронизав біль — біль, який перехопив контроль над тілом, і це... боги, це було саме те, що я збиралася зробити з нею, але не встигла чи не знала як. Здавалося, ніби Ізбет розриває мене зсередини, розколює мій мозок. Я сіпнулася, вдавившись у Кастила, і обома руками схопилася за голову. Я звивалася, усвідомивши, що знову дихаю, бо можу кричати.

— Поппі!

Кастил схопив мою руку, а невидимі пазурі поринали глибше. Я чіплялася за голову, рвала волосся. Його очі наповнились панікою, коли щось тепле і вологе хlinуло з мого носа, з вух.

— Hi. Hi. Hi. — Він притис мене до грудей і повернувся до неї. — Будь ласка. Благаю. Зупинися. Прокляття, будь ласка. Зупинися! Я зроблю будь що. Ти хочеш Атлантію? Вона твоя...

— Ти не справжній спадкоємець, — перебила вона. — Ти не можеш дати мені те, чого я хочу.

— Вона не зможе дати тобі це, якщо ти вб'еш її, — закричав він, коли кров пішла з мого рота. — Хочеш нею керувати? Значить, тобі потрібний я. Візьми мене. Я не боротимуся. Присягаюся. Не буду. Просто зупинись. Будь ласка.

Його голос надломився.

Свідомість вислизала, я все далі падала в нестерпний біль. Я ледве чула слова, щойно розуміла їх. Втрачала здатність... мислити, але чула благання Кастила і крізь потік болю похитала головою. Я взяла крики й уламки думок, що ревуть у мені, щоб зібрати одне-єдине слово, знову і знову.

— Hi, nі, nі, — прошепотіла я і закричала, коли світло навколо мене згасло, тому що я швидше помру. Я скоріше...

— Ти вбиваєш її. Будь ласка, — благав Кастил. — Будь ласка, зупинись.

— Ти. Ти завжди був моїм улюбленим звірком. І коли вона прокинеться, вона дізнається, що я збережу тебе в живих, — відповіла вона. Її голос пропадав і гасав геть, поки не перестав здаватися реальним. — Малик. Виведи свого брата.

А потім нічого не стало.

* * *

Коли я розплющила очі, голова розколювалася, а в роті стояв металевий смак. Крізь густі гілки в'яза пробивалися плями сонячного світла.

— Поппі? — Наді мною схилилося обличчя Кірана. Моя голова лежала на колінах. — Ти прийшла до тями?

Я проковтнула і скривилася від болю.

— Здається. — Я спробувала сісти. — Де ми?

— У лісі за Дубовим Емблером, — відповіла Xica, поки Кіран допомагав мені підвєстися.

Я потерла ниючу голову і примружилася. Обличчя Хіси набуло чіткості.

Я озиралася, поки туман у голові повільно прояснився. Делано сидів поряд з Нейллом, який стояв, притиснувши руку до серця, Еміль і Вонетта - на колінах поряд з розкритим тілом.

— Тоні?

- Вона жива. — Еміль швидко підняв голову. В його очах стояло загнане вираз. — Але вона поранена.

Він відійшов, і я побачила у неї на плечі темну пляму на рожевій сукні.

— Кров зупинилася, але...

Вонетта відтягла комір сукні Тоні, і я зробила невпевнений вдих. Під темно-коричневою шкірою різко проступали товсті чорні вени.

- Я не знаю що це.

Я встала на нетвердих ногах. Мій одяг задубіл від крові. Частина була моя, але в основному це кров Єна.

— Я можу їй допомогти.

- Думаю, тобі потрібно просто трохи посидіти. - Кієран скочив на ноги поряд зі мною.

Притиснувши до голови руку, я продовжувала озиратися ... вишукуючи уривчасті спогади. Хрускіт, звук зламаних кісток.

- Ліро?

Кієран похитав головою.

У мене шалено забилося серце. Я приклада руку до хворого горла. Ізбет.

— Де Кастил?

Вонетта відвернулася до Тоні. Її плечі напружилися – надто напружилися.

Мовчання.

По мені пробігло тремтіння. Гул у грудях розростався і напирав. Серце стислося, бо я вже в душі знала. О боги, глибоко всередині вже знала відповідь, і мені щось надломилося.

Часто дихаючи, обійшла своїх супутників. Впіймала погляд Кієрана і відчула, що моє розбите серце тріснуло сильніше.

- Hi, - прошепотіла я, відступаючи назад, а потім прямуючи до Тоні. Їй треба було допомогти, але я нахилилася та зігнулася. — Hi. Він не міг.

- Поппі, - прошепотів Кієран. — Ми нічого не могли вдіяти. Кас... він сам здався. Нам довелося йти. Ізбет сказала, що Тоні – подарунок, знак її доброї волі. Який, як вона сподівається, ти повернеш їй.

— Hi.

Я намагалася йти до Тоні, а на очі набігали слези. Усередині все перевернулося, коли я різко випросталась і подивилася на ліву долоню. Відбиток був на місці. Я стиснула долоню в кулак, заплющила очі і побачила... Єна. Побачила, як він падає. Почула її сміх. Почула, як Кас благає.

— Hi. Hi.

Я схопилася за розплетене волосся і стала тягнути, поки шкіра голови не почала горіти. Я чула, як Кастил каже: «Я був лише річчю без імені». Ось що вона з ним зробила. Ось що спробує зробити знову.

— Hi. Цього не мало статися.

- Поппі, - сказав Делано, і було жахливо чути, як він вимовив моє ім'я, як м'яко каже.

Я ненавиділа жаль, що витає навколо нього, що просочує мою шкіру. Я струснула головою і обернулася до Вонетти.

- Ми повернемо його, - пообіцяла Вонетта, але вона не могла таке обіцяти. - Повернемо, Поппі.

Кієран присунувся ближче, тримаючи руки на боках.

- Поппі, глянь на мене.

Все ще трясучи головою, я позадкувала. Я не могла нормально дихати. Не могла вдихнути, і в грудях бився ітер. Мене розривав біль - біль і страх, тому що Єна більше немає і я знала, що буде з Кастилом. Знала, що вони з ним зроблять, знала, що вона зробить.

Єн.

Мій погляд упав на Тоні, і я...

Закинувши голову назад, я закричала, і в мені вибухнула люті. Знову і знову я бачила, як Єн падає. Знову і знову чула, як Кастил кричить - благаючи її зупинитися. Небо прорізала блискавка, нагріваючи повітря. Оглушливий гуркіт грому струсунув дерева, і птахи розлетілися в різні боки. Хіса та сторожі застigli. Делано подався назад, налетівши на Нейлла. Вони почали тихо задкувати - геть від мене. Моя люті заряджала повітря, здіймаючи бурю. І далеким куточком свідомості я розуміла, що то завжди була я. Не боги здіймали бурі. Чи не Ніктос. Кривавий дощ наслали вони, але це... моя робота - скажений вихор енергії, що зіткнувся зі світом навколо мене. Це завжди була я — абсолютна сила.

Але... Я – це не я.

Я – не королева Плоті та Богню.

Мої груди піднімалися і опадали. Я розчепірила пальці. Я – помста і гнів, що набули форми, і в цей момент була саме тим, чого так боялися Аластир та Незримі. Я була Вісницею Смерті та Руйнування, і я кошторис стіни, які вони звели для свого захисту. Рознесу їх удома, розорю їхні землі і заллю їхні вулиці кров'ю, щоб їм не було куди бігти і ніде ховатися.

А потім я їх усіх знищу.

Я повернулася до краю лісу, до міста, і хвилі сріблясто-білої енергії зірвалися з моєї шкіри.

- Поппі. Будь ласка, – закричала Вонетта, вискачуя переді мною.

Я викинула руку, і вольвенка вилетіла у високу траву. Я йшла вперед, і над головою бігав вітер. Опадало листя. Дерева гнулися під вагою люті, що походить від мене, і гілки хлестали землю навколо.

- Поппі! – крик Вонетти підхопив вітер. - Не роби цього!

Я йшла далі, і земля тримтіла у мене під ногами. Я знову і знову бачила, як падає Єн і як вражают Ліру, чула, як Кастил благає – благає її.

Кієран перестрибнув через гілку, що пригнулась до землі, знявши бруд.

— Прослухай нас, — прокричав він. Сила мого гніву на ньому рвала одяг. - Ти не...

Я відправила його назад, і земля пішла з-під ніг, а я закричала. Лісом пролетіла ще одна хвиля енергії. Дерева переді мною розкололися, і я побачила попереду чорну стіну Валу, що оточує село перед Дубовим Емблером. Гвардійці зрозуміли, що я йду — йду до них. Кілька людей оголили мечі з кровокам'я, решта побігла до воріт. Я уявила, як сріблясте павутиння падає на стіну і просочується в неї, в ті тріщини, що я бачила на великому Валу. Я вчепилася в ці слабкі місця і розірвала стіну зсередини. Камінь вибухнув, поглинувши гвардійців.

Злетіла хмара сірого пилу, пролунали панічні крики, і я посміхнулася. Крики розірвали повітря, а я відчула, як куточки моїх губ піdnімаються у моторошній посмішці. Я йшла вперед, і сріблясто-біле світло потріскував між моїми пальцями.

У густому пилюці виникла нерухома постать. Це виявилася вона. Прислужниця. Вона одна стояла нерухомо серед диму, криків та панічних зойків. Темна коса перекинута через плече.

— Ці люди не мають жодного стосунку до того, що там трапилося. Вони невинні. Зупиніть її. - Дівчина піdnяла цибулю, не звертаючи жодної уваги на енергію, що збирається, і блискавки. Жодний м'яз не здригнувся на її обличчі, коли вона твердою рукою прицілилася до мене. — Або я зупиню сама.

Я склонила голову, спостерігаючи, як сріблясто-біле світло спрямовується до неї.

- Вибач, - сказала вона. — На мене це не діє.

Енергія відскочила від вихідця. Я натиснула сильніше, але ітер відсахнувся, потріскуючи і шипаючи.

- Продовжуй пробувати. — Сріблясто-біле світло яскраво горіло на її обличчі. - А тим часом знаєш, що подіє на тебе? Тінь камінь — з нього наконечники всіх моїх стріл. Я пущу одну з них тобі на думку. Може, ти й піdnімешся, але не скоро.

Тяжко дихаючи, я зосередилася на наконечнику стріли. Згасаюче сонячне світло відбилося від блискучої чорної поверхні.

- Отже, я повторю, - продовжувала вона, крокуючи вперед і підвищуючи голос. — Ці люди не мають жодного стосунку до того, що сталося. Вони невинні. Припини, чи я тебе зупиню.

Невинні.

За нею люди висипали на брудні вулиці і бігли до Валу. Вони не взяли з собою нічого, крім краснолицьких дітей, що кричать. Прості смертні, що потрапили в бурю, що виникла між Кривавою Кореною та мною. Звідси було видно, що ворота до міста зачинені.

І я знала, що піднесені, які ще залишалися всередині, не відкриють їх. Вони б це вже зробили, якби серед них був хтось такий, як... Йен. Я переривчасто вдихнула, дивлячись на людей, що стовпились біля воріт великого Валу. Їхній страх пульсував єдиною масою.

Я не така, як стверджував Аластир та Незримі.

Я не така, як божества, яких вони боялися.

І тим більше не така, як моя мати.

- Мені шкода, - сказала служниця, і я різко перевела погляд на неї. Мене тремтіло тремтіння. — Правда шкода. Я знала Ена. Він мені подобався. Він був... не таким, як багато інших.

Незважаючи на горе і лютъ, що рвуться з мене, я зосередилася на дівчині і відкрила чуття. Ця здатність, як і раніше, працювала, як і раніше, тому що я прочитала її емоції. Відчула їх смак — терпкість невпевненості та гіркоту жалю.

— Але тобі треба йти. Кривава Корона вже поїхала звідси. Тут не залишилося нікого, хто зіграв роль у тому, що сталося.

— Окрім тебе, — заперечила я.

Вона трохи скривилася.

- У тебе був вибір, коли ти була Діва?

Я зміряла поглядом служницю. Вона могла будь-якої миті випустити в мене стрілу з тенекамнем і навряд чи промахнулася б. Але вона цього не робила. Вона стояла між мною та селянами, що стовпилися біля стін, — найбіднішими з тих, хто називав Соліс своїм домом. А не між мною та Вознеслими.

Моя... Коралена була іншою, хіба ні? Вона була служницею - однією з вихідців, але вона забрала мене та Єна від Ізбет. Вона любила Леопольда. Я пам'ятала, як вони дивилися одне на одного. Я згадала обличчя цієї служниці, коли її покликали, щоб показати, що таке вихідці. Від неї виходила хвиля безнадійного розpacу, а потім підпорядкування. Емоції, до болю мені знайомі. І я згадала, як повівся Малик, коли Ізбет покликала її. Він виступив уперед, а потім ніби змусив себе зупинитися. Скільки разів її використали для демонстрації? Я вирішила, що мені байдуже.

Мені був потрібний весь мій самоконтроль, щоб втягнути енергію назад. Статичні розряди в повітрі довкола мене припинилися. Вітер стих, дерева за моєю спиною перестали стогнати.

- Куди вона його відвезла? - Наполегливо запитала я, роблячи крок уперед.

Прислужниця примружилася.

- Якщо ти збираєшся випустити стрілу, цілься краще, - попередила я. - Мені не потрібен ітер, щоб боротися з тобою. Можу уявити, що відрощування відрізаних рук, ніг та голови – досить болісний процес.

Вона вигнула губи в слабкій усмішці.

- Не турбуйся. Я вистрілю точно.

Я повернула їй усмішку.

— Скажи, куди його забрали. Якщо не скажеш, то краще вбий мене, коли я впаду, бо я повернусь. І уб'ю тебе.

- Ти справді думаєш, що це загроза? Що я боюся вмирати? Після того, як це робила так багато разів? - Вона засміялася - її сміх був таким же надламаним, що і вираз її обличчя. — Я вітаю остаточну смерть.

- А ти вітаєш смерть людей, яких зараз хочеш захистити? - З викликом запитала я, ігноруючи пробліск співчуття до неї. — Бо якщо ти не боїшся власного кінця, то, можливо, боїшся за них?

Вона роздула ніздри.

- Ви все не краще за них.

- Помиляєшся. Я ж зупинилася. То чому б їм не зупинитись? Чому б не зупинитися твоїй королеві?

Вона не відповіла.

— Я не хочу вбивати безневинних. Я хочу допомогти народу Соліса, звільнити їх від кривавої корони. Саме цього ми хотіли, — сказала я. - Але вони вбили моого брата і взяли в полон людину, яка одна варта для мене цілого світу. Я піду на все, щоби його повернути. Хоч би як це заплямило мою душу.

— Тоді ти знаєш, як його повернути, — кинула вона. - Підкоритися і віддати їй Атлантію.

Я похитала головою.

- Значить, ти нічого не вдієш заради нього?

- Як тільки вона отримає те, чого хоче, вона вб'є його, - відповіла я. – І уб'є мене.

- Тоді ти в повній дупі.

– Ні. Бо не допущу жодного, ні іншого. Я дам їй те, чого вона хоче, але не так, як вона думає.

У служниці спалахнула цікавість, але потім її увага перемістилася кудись за моє плече.

- Поппі, - тихо гукнув Кієран.

У цей момент кілька лучників на Валу вилізли у свої гнізда.

Дівчина неглибоко зітхнула.

- Вона забрала його до столиці. Не знаю, куди. Ніхто не знає, де вона тримає своїх ручних звірят.

Моєї шкіри торкнулася легка хвиля люті, поглибивши пульсацію в грудях, і губи служниці скривилися від огиди. Це було швидко. Навряд чи вона це усвідомила, але я помітила.

- Але це не має значення, - продовжувала вона. - Вона поставить усіх вихідців охороняти його. Вона доручить йому доглядати вашого короля.

Я зрозуміла, що вона мала на увазі принца.

- Тобі до нього не дістatisя. - Вона опустила цибулю і розслабила плечі. - У тебе не буде жодних шансів, якщо тільки ти не принесеш із собою вогонь богів.

По мені пробіг холодок. Я дивилася на неї. Вогонь богів? Вона зловила мій погляд і, зробивши крок назад, промовила:

- Упевнена, ми ще зустрінемося.

- Зустрінемося.

* * *

Я сиділа в дерев'яному кріслі в мисливській хатині, куди Кастіл приніс мене після того, як з великим ризиком урятував мені життя, і дивилася на ліжко.

Там лежала Тоні - надто бліда, вона ледве дихала. Я намагалася її зцілити. Намагалася, як тільки повернулася до лісу. Тоді мій дар спалахнув, рана закрилася, але Тоні не прийшла до тями. Я спробувала ще раз, коли ми зупинилися на півдорозі. Як тільки ми приїхали в хатину, я поклала руки на її гарячу шкіру, але Тоні не прийшла до тями, і темні вени поширювалися вгору по її горлі.

Ми їхали через Пустоші та прибули до мисливської хатини з настанням ночі. Нам довелося зупинитись. Усі втомилися, а Тоні... Я не знала, що з нею не так і чим їй завдали рани, з якою мій дар не впорався, лише загоїв шкіру.

Я згадала стрілу служниці. З наконечником із тенекамня. Така ж зброя була у моєї мами тієї ночі, коли на заїзджий двір нагрянули Охочі. З такою зброєю були поховані божества, і його тримали солдати-скелети. Я не могла згадати, яка зброя була у гвардійців. Я тоді знищила тих, хто стояв переді мною. Але служниця сказала, що воно покладе мене на якийсь час. Я поглянула на Тоні. Чи міг це бути тінекамінь? Чи не тому мій дар спрацьовував лише певною мірою?

Я подивилась на свою руку. Перевернула долонею вгору і в свіtlі свічки побачила мерехтливий шлюбний відбиток. Я

закрила долоню і заплющила очі від печіння в очах.

Я не плакала.

Я хотіла. Хотіла поплакати за Єном. Поплакати по Лірі. Поплакати по Тоні, побоюючись, що вона більше не розплющить очі. Хотіла поплакати за Кастілом, бо знала, з чим він зіткнеться. Важко уявити, що він думатиме і відчуватиме, знаючи, що брат не тільки зрадив його, але ще й став одним із його тюремників.

Поки ми наблизялися до Атлантії, гнів зростав з кожної милі. Якби ми знали правду, хто королева насправді, ми краще підготувалися б. Ми б розуміли, що вона не може бути піднесеною. Ми б розуміли, що можна чекати будь-чого. Але натомість ми вирушили на зустріч, стриножені брехнею. Я жодної секунди не вірила, що Елоана не знала правди. Можливо, знав навіть Валін. Відомості, що вони приховали, могли б усе змінити.

Бо вже все змінили.

З роздумів мене висмикнув тихий стукіт. Я підвелася і сковано підійшла до дверей.

Там стояв Кієран.

- Не можу заснути. І ніхто з нас не може.

За його спиною виднілися постаті, що сиділи навколо невеликого багаття. Він кинув погляд поверх моого плеча.

- Як вона?

- Все ще спить.

- Знаю, що ти не спала.

Я похитала головою і вийшла на прохолодне нічне повітря, зачинивши за собою двері. Кинувши погляд на зігнуті дерева, я разом із Кієраном підійшла до решти.

Вонетта підвела голову, коли я сіла поряд. Вона запропонувала мені фляжку, але я похитала головою. Я вже вибачилася перед нею та Кієраном, але відчувала, що треба зробити це ще раз. Я розплющила рота.

- Не треба, - перебила вона. - Знаю, що ти хочеш сказати. Немає необхідності. Я розумію. Ми всі розуміємо.

Від тих, хто сидів навколо багаття, почулося згодне бурмотіння. Я подивилася на Хісу, потім на Делано і нарешті на Нейлла.

- Він живий, - різко сказала я. - Вона його не вб'є. Адже вона думає, що може використати його, щоб контролювати мене - контролювати Атлантію.

Вони закивали, але я відчула від них полегшення. Їм треба було це почути. А мені це треба було сказати.

- Хто-небудь знає щось про тенекамне, який був у служниці?

- Я чув, що вона сказала, — озвався Кієран.

- Як ти думаєш, це їм завдали рани Тоні?

- Не знаю. - Хіса провела рукою по голові. - Вона смертна. Мені не доводилося бачити смертних, поранених тенекамнем. Щось подібне могли бачити цілителі з Еваемона чи хтось із старих Старших.

Я подумала про Вілла та її щоденника, і наступний вдих завдав мені болю.

- Який план? - Запитав Еміль.

Вонетта дала йому фляжку. Він відпив.

Ми не говорили про плани на шляху з Дубового Емблера. Ми взагалі ні про що не говорили, але я багато думала - про те, що сказала Ізбет, і навіть про те, що стверджувала герцогиня в Межі Спеси, а також, що мені розповіла служниця.

Хоча я відмовила Ізбет, вона вважала, що все стало на свої місця. У неї в полоні принц, а тепер ще й король Атлантії. Вона знайшла спосіб керувати мною і, як вона вважала, керувати Атлантією. Як і заявляла герцогиня Тірман, я досягла успіху там, де королева зазнала невдачі.

Але вони помилились.

Я опустила погляд на свої руки - на шлюбний відбиток. "Сила завжди з тобою". Про це я також думала. Тепер згадала, де це вперше почула. Від сріблястої блондинки, коли я була близькою до смерті. Ось що вона тоді сказала мені.

"Сила завжди з тобою".

І це сказав Ніктос. В глибині душі гадала, чи не була та жінка його дружиною. І чи не потяглась вона до мене уві сні, щоб застерегти чи допомогти. Це було б логічно.

Я ж її онука. Якщо вона та, ким я її рахувала.

Я утиснула нігті в долоні. У центрі грудей гула сила – ітер короля богів. Сила досить могутня, щоб знищити те, чим себе вважає Ізбет. Але я не була готова. Я не билася як бог, бо не вважала себе богом.

Але Кастіл був у цьому певен, хіба ні? Чи дійсно він вірив, що я божество?

Я різко видихнула.

— Вона мала рацію.

Вонетта глянула на мене.

— Хто?

- Корольова. Я Бог.

Вонетта підняла брови, переводячи погляд на Еміля з Нейлом.

— Е...

— Ні. Страйвай. - Кієран підвівся, і в ньому промайнуло розуміння. — Якщо вона сказала правду і Малек – син Ніктоса та його дружини, а ти їхня онука, – то ти бог.

Він висловив саме те, про що я щойно подумала.

Делано повільно кивнув головою.

— І не має значення, хто така Ілеана – Ізбет. Ти онука Ніктоса - Первозданного бога. Ось чому твоя крівна лінія така сильна. Ти бог, а не божество.

- Ні хріну собі! - пробурмотів Еміль, відпиваючи, перш ніж Вонетта відібрала у нього фляжку.

- Ось що мав на увазі Ніктос, - сказала я, проковтнувши. - Мені зовсім не потрібне його дозвіл.

- На що? – уточнив Нейлл.

— Щоб привабити його вартових. – Тепер я зрозуміла, що мала на увазі служниця, говорячи про вогонь богів. – Щоб покликати дракенів.

Розділ 48

Я йшла коридорами Еваemonського палацу в забруднених дорожнім пилом і кров'ю штанах та туніці. У супроводі Кієрана та його сестри – обидва були все ще у вольвенському вигляді – я прямувала до залиного сонцем атріуму в центрі палацу. Нейбл і Хіса йшли за мною, тримаючи руки на мечах. Делано залишився з Тоні в одній із кімнат над моїми покоями. До неї покликали цілителів та найстаріших.

Стражі корони кланялися, коли ми проходили повз. Підбори моїх чобіт клацали по підлозі так само різко, як і пазурі вольвенів.

Вонетта здавалася величезним клубком тривоги. Не уявляла, чого вона боялася більше – що я знищу матір Кастіла чи планів, які ми обговорювали на шляху до Еваemonа. Я ж, навпаки, трималася з дивним спокоєм. Я не хвілювалася про те, що збираюся сказати Елоані і що піднесу після. Я відчувала тільки рішучість і гнів – гнів, який сочився з моїх кісток і огортає шкіру, але я була спокійна. Не впевнена, чи можна відчувати таку агресивність і при цьому триматися так спокійно.

Двері до сімейної вітальні були відчинені, звідти тягнуло ароматами кави та свіжої випічки, від яких у мене не прокинувся голод, а шлунок скрутило.

Елоана була не одна.

Навпроти неї сиділи лорд Свен і лорд Грекорі. У задній частині кімнати стояло кілька вартових корони, але я зосередилася на матері Кастіла.

Вона подивилася на мене, потім перевела погляд мені за спину, шукаючи того, кого там не було. І вона зрозуміла. У той момент, коли вона не побачила Кастіла, в ній спалахнуло палке страждання. Вона притиснула одну руку до грудей, а іншою потяглась в порожній простір поруч із собою, схоже, не розуміючи, що її чоловіка тут немає.

Найстарші поспішно встали.

- Ваша величність, - сказав Свен, кланяючись. Він глянув на вольвенів, і в ньому пронеслася тривога. - Ваша величність, з вами все добре?

Ні. Не все добре. І не буде, поки Кастіл не виявиться поряд зі мною, а Кривава Корона не перетвориться на купу попелу. Але мій смуток і страх поступилися місцем гніву, коли я подивилася на матір Кастіла. Я вчепилася в цей гнів, дозволила йому огорнути гомін у моїх грудях, заповнити порожнечу там, де билося серце.

Цей гнів із присмаком моші й смерті був схожий на той, з яким я йшла до Дубового Емблера, але тепер я його контролювала.

Хоча і важко.

- Ви знали. - Я не зводила з неї очей. – Ви знали, хто вона та ким не є.

Кров швидко відхлинула від обличчя Елоани. Вона відсахнулася.

- Пенеллаф ...

– Де король? - Запитав Грекорі, виходячи вперед.

Я різко повернула до нього голову, а вольвени застережливо загарчали. Словя зірвалися з моїх губ як кинджали з отруєними вістрями.

- Де король, ваша величність? - Тихо поправила я тоном, до жахів схожим на тон Кастіла, коли він збирався відірвати

комусь голову.

Грегорі завмер.

- Де король, ваша величність? – повторив він.

Його роздратування відчувалося моєю мовою як кислота, а ворожість обпалювала шкіру.

Я схилила голову набік і згадала все. Потім щось сталося, щось вирвалось із самої глибини. Воно тремтіло від цієї брехні, а потім звільнилося, коли Кастил врятував мені життя. Воно відкрилося, коли я стояла перед Ніктосом і говорила, що не дам образити друзів. Замки?, які це стримували, розлетілися на шматки, коли я побачила, як упав Єн, а потім прийшла до тями і виявила, що Кастила забрали. Це було зовсім нове усвідомлення.

Я не Діва.

Чи не принцеса і навіть не королева.

Я Бог.

Я усвідомила це раз і назавжди.

- Я вам не подобаюсь, правда? - М'яко запитала я.

Грегорі прокотився крижаний сплеск потрясіння, але він швидко це приховав і підняв підборіддя.

- Думаю, відповідь вам відома.

— Так. І знасте, що?

Моя шкіра гула, заряджаючи повітря. З мене зірвалося сріблясто-біле свічення, застилаючи край поля зору. Свен подався геть від Грегорі.

— Мені глибоко начхати, чи подобаюся я вам чи будь-якому іншому члену Ради. Це не змінює того, що я ваша королева, а тон і манери, з якими ви до мене звертаєтесь, дуже неналежні.

Його щоки порозуміли, і я натягнуто посміхнулася.

— Не тільки тому, що я ваша королева, але й тому, що я внучка Ніктоса, і ви з такою неповагою розмовляєте з богом.

Елоана різко втягла повітря, а я випустила на поверхню вібрацію. Сріблясто-біле світло залило кімнату, відбилося від стін і перетворило скло на блискучі діаманти. Свен спіtkнувся об кут смугастого килима і схопився за крісло, щоб не впасти. Я зробила крок – меблі та вікна затремтіли. Срібло злітало з кінчиків моїх пальців, утворюючи мережу мерехтливого світла, що падала на підлогу і зникала в камені. Це прекрасне світло могло давати життя. Але також міг її забирати.

Хіса схаменулась першою - опустилася на коліно і одну долоню приклада до серця, а другою вперлася в підлогу. Інші сторожі наслідували її приклад, і Свен теж. Грегорі залишався стояти з витріщеними очима.

- Тільки спробуй, - прошепотіла я, і ці два слова луною рознеслися по кімнаті.

Тремтячи, Грегорі повільно опустився на одне коліно і схилив голову.

- Вибачте, - сказав він, притискаючи одну руку до грудей, а іншу до підлоги. - Будь ласка, вибачте мене.

У прихованому, темному куточку моєї душі виникла спокуса зірватися. Спустити мій гнів і горе, дозволити їм здерти з Грегорі шкіру та вирвати його кістки. Я могла – лише силою думки, силою волі. Його не стане, і він буде останнім, хто насмілився так зі мною розмовляти.

Ізбет так і зробила б.

Але я – не вона.

Я приборкала ітер і втягнула силу глибоко в себе. Промені відступили, забралися мені назад під шкіру.

– Вийдіть, – наказала я Старшому. - Зараз же.

Він підвівся і, спотикаючись, обійшов мене і вольвенів. Я почула приглушений смішок Нейлла, коли Старший поспішав повз нього. Я перевела погляд на Свена.

– Ви також вийдіть. І вартові. Залишіть нас.

Свен кивнув і покинув кімнату з більшою витонченістю, ніж його попередник. Декілька вартових корони затрималися

— очевидно, вони ще зберігали вірність Елоані або ж боялися за неї. Я повернулася туди, де вона стояла, схиливши коліно.

Вона підвела голову, і я придушила жорстоку усмішку ще до того, як вона дісталася моїх губ.

- Думаю, ви не захочете, щоб багато хто чув те, що я скажу.

Вона заплющила очі, і навколо них зібралися зморшки.

— Слухайте вашу королеву, — прошепотіла вона хрипко. - Ідіть.

Вонетта та Кієран простежили за гвардійцями. Я заговорила тільки коли Нейл і Xica зачинили двері.

- Можете підвєстися.

Елоана встала і впала на кушетку. Вона не зводила з мене своїх блискучих янтарних очей, коли я пройшла вперед і взялася за спинку крісла. Ніжки рипіли по підлозі, доки я підтягала його до неї.

Я повільно опустилася в крісло і зустрілася з Елоан поглядом. Вонетта і Кієран сіли на задні лапи по обидва боки від мене. Нейлл і Xica залишилися біля дверей.

— Запитайте мене, чиєю кров'ю забруднений мій одяг.

Губи Елоани затремтіли.

- Чиєю кров'ю?... - Її голос надломився, і вона глянула на вольвенів. - Чиєю кров'ю забруднений твій одяг?

— Кров'ю моого брата. – Я поклала долоні навколошки. - Він був убитий, коли я відмовилася приєднатися до Кривавої Корони, об'єднати королівства під владою Соліса. Він навіть не бачив, як до нього підійшли. Йому відрубали голову, і він на це нічим не заслужив. Нічим. Вона зробила це, бо могла. - Я стиснула руки на колінах, де тканина задубіла від засохлої крові. – А тепер спітайте, де ваш син.

Вона почала заплющувати очі.

— Ні. - Я подалася вперед. – Не смійте заплющувати очі. Я не затуляла, коли меч перерізав горло моого брата. Не смійте заплющувати очі. Ви для цього досить сильні.

Її груди піднялися у важкому вдиху, але очі залишилися розплющеними.

– Де мій син?

- Вона забрала його, - видавила я. Слова різали мою шкіру. – І знаєте чому? Ви розумієте, навіщо їй потрібні ваші

сини. Не тільки для створення Вознеслих. Це особисте.

Її губи поворухнулися, але вона не видала жодного звуку.

- Ви знали. Весь цей час. Ви знали, хто насправді королева Ілеана. - Лють підігріла мою кров, заіскрилася на шкірі. Елоана трохи відсунулась. – Ви знали, що вона – Ізбет, і що вона ніколи не була вампіром.

– Я...

- Малек дав їй свою кров, коли ви її отруїли. - Я скоротила відстань, на яку вона відсторонилася. - Він не міг створювати своєю кров'ю вампірів. Ізбет була першою Вознесшою.

- Спочатку я цього не знала, - заговорила Елоана. – Клянусь. Поняття не мала, що вона вампір. У неї були такі ж чорні очі, як і в інших, яких створили після неї.

- Тому що очі в неї чорні, але не такі, як у тих, що піднеслися, - втрутилася я. – Вони завжди були чорними.

- Я не знала, - повторила вона, стиснувши одну руку в кулак. - Не знала, поки не знайшла Малека і не поховала його. Ось тоді дізналася, що Ізбет ніколи не була вампіром, що вона піднеслася в щось інше.

– Щось подібне до нього, – перебила я. Мені байдуже, чи говорила вона правду. - Не важливо, коли ви дізналися правду. Важливо, що ви знали: Ілеана це Ізбет, і ви нам не сказали. Ви не підготували нас до того, що ми матимемо справу не з вампіром, а з чимось більш могутнім. Ось чому вашого сина нема зі мною.

– Я... – Вона похитала головою. Її риси почали спотворюватись. - Мій син живий?

- Котрий з них?

Вона розширила очі.

- Що ти маєш на увазі?

– Ви питаете про Маліка чи про Кастіла? Малик живий. З ним все гаразд, він під крильцем у Ізбет.

Вона не рухалася. Здається, навіть не дихала. Я могла б піднести новини набагато м'якше, але вона теж могла сказати нам правду.

- Hi, - прошепотіла вона.

– Так, – кивнула я. Голос Ізбет переслідував мене. - Це він повів Кастіла.

З її ока скотилася слізинка і потекла по щоці.

- Кастил живий?

Я підняла ліву руку і показала їй мерехтливий шлюбний відбиток.

- Живий. – Я тяжко проковтнула. - Але впевнена, ви дуже погано розумієте, що це означає.

Вона здригнулася - чи то від полегшення, чи то від страху. Минула довга мить.

– О боги, – прошепотіла вона на судомному видиху і закрила обличчя руками. Її плечі тремтіли.

Змусивши себе відкинутися на спинку, я спостерігала за нею, поки вона не візьме себе в руки. І їй це вдалося, в чому я не сумнівалася. На це пішло кілька хвилин, але її плечі завмерли, і вона опустила руки. З-під мокрих від сліз вій на мене глянули почервонілі блискучі очі.

- Це моя провіна.

- Та невже? - гаркнула я.

Так і було принаймні частково. Тому що я втратила контроль. Я дала Ізбет можливість використовувати пролом, якого виявилося достатньо.

Елоана скривилася.

— Я... не хотіла, щоб люди дізналися про її перемогу.

Я завмерла. Все в мені завмерло.

— Що?

— Це... це було моє самолюбство. Я не могла сказати інакше. Колись я любила Малека. Для мене сонце та місяць сходили і сідали разом із ним. А вона була не схожа на інших жінок. Вона вчепилася в нього кігтями, і я знала... Знала, що він любив її — любив сильніше за мене. Я не хотіла, щоб люди знали, що в результаті, хоча Малек і опинився в могилі, вона не просто перемогла, вона стала королевою, — хрипко зізналася Елоана. — Тому що корона, яка змусила нас залишитися за горами Скотос, використала наших людей, щоб створювати чудовиська, і забрала... моїх дітей. Я не хотіла, щоб Кастл зізнав, що та сама жінка, яка відібрала у мене першого чоловіка, тримала в полоні його, а потім і його брата. У результаті вона перемогла, і... їй, як і раніше, вдається рвати мою сім'ю та моє королівство на частини.

Тепер дар мови втратила я.

— Я була збентежена, — продовжувала вона. — І я не... Знаю, що не виправдання. Просто про це ніколи не говорили. Брехня, що через сотні років стала реальністю. Правду знали лише Валін та Аластир.

Аластир.

Ну звичайно.

— А їхній син? — Запитала я. — Що ви зробили з сином Ізбет та Малека? Наказали його вбити? А наказ виконав Аластир?

Стиснувши губи, вона подивилася в стелю.

— Аластир. Він дізнався про дитину раніше за мене. Валін про нього взагалі не знає.

Я дивилася на неї.

— Так ось чому ви не хотіли війни? Тому що в такому разі правда про Ілеана розкрилася б, а з нею і все інше?

— Почасти, — визнала вона, витираючи слізки. — А ще я не хотіла, щоби знову вмирали атлантіанці та смертні. — Вона опустила тремтячі руки. — Значить, з Маліком все гаразд і... — Вона прочистила горло. — Він із нею?

— Він добре виглядає, і він підтримує криваву корону. Ось усе, що я знаю.

Я глибше вмостилася в кріслі. Я не була впевнена, скільки правди в тому, що вона зараз сказала, але в стражданні, яке відчувала Елоана, було не тільки горе. Я дізналася в ньому і дещою сорому, який вона носила в собі довгі роки і продовжить носити. Я не уявляла, як би вчинила на її місці. Війна між нею та Ізбетом почалася задовго до того, як був створений перший вампір, і так і не закінчилася.

— Малек не був божеством.

— Я бачу. — Вона шморгнула носом. — Тобто я це побачила, коли ти показала Грегорі хто ти. Але не розумію. Мальчик...

— Він брехав вам. — Я поклала руки на підлокітники. — Не знаю, чому брехав, але він один із синів Ніктоса. Він бог.

Її подив був непідробним, і воно трохи охолодило мій гнів.

- Я не знала...

- Бачу. - Я обхопила пальцями краї підлокітників. - Малек відкрився Ізбет. Вона знала.

Елоана скривилася і свиснула.

- Це жалить болючіше, ніж мало б.

- Може, ви так і не припинили любити Малека.

- Може, - прошепотіла вона, дивлячись на свої коліна. - Я люблю Валіна. Люблю глибоко і шалено. І я любила Малека, хоча навряд чи знала про нього щось. Але, мабуть, Малек завжди мав частину моого серця.

І частина, що належить Малеку, завжди належатиме йому. І це... сумно.

- Ізбет - моя мати, - сказала я, і її погляд метнувся до мене. - Я дочка її та Малека. І я одружена з вашим сином.

Вона знову зблідла.

- Це була частина її плану, - продовжувала я. Вонетта притулилася до моєї ноги. - Видати мене заміж за Маліка і забрати Атлантію. Завдяки моєму походженню та принцу поряд зі мною нічого не можна було б зробити. Але з примхами долі я стала дружиною Кастіла.

- Значить, її план спрацював, - прохрипіла Елоана.

- Ні, не спрацював. Я не віддам їй Атлантію.

- Малик і Кастил, - заперечила вона, і в її тоні з'явилася жорсткість. - Хіба вона не перемогла?

- Вона їх не вб'є. Малік їй допомагає, і вона може використати Кастіла проти мене, як використовувала ваших синів проти Атлантії.

Елоана стиснула губи до тонкої лінії.

- Я, як і раніше, не розумію, чому вона не перемогла.

- Тому що я - не ви.

Я відзначила легку гримасу, але не відчула жодних докорів совісті за те, що викликала таку реакцію.

- Мене все життя використовували то одним, то іншим способом, і більше не використовуватимуть. Тепер я знаю хто я. Сила весь цей час була зі мною, і тепер розумію, що це означає. Смерть моого брата була марною. Як і смерть Ліри. Тепер я впевнена у цьому.

Елоана наморщила лоба.

- Що ти говориш?

- Я можу покликати вартових Ніктоса, і я це зроблю. Нехай Ізбет має вихідців, лицарів, солдатів і тих, хто її підтримує. - Я міцніше стиснула підлокітники. - Але в мене будуть дракени.

Вражена Елоана не відразу знайшлася з відповідю.

- Ти можеш навіть?.. Вибач. Можеш. Ти ж боже. - Вона розгладила рукою сукню. Як зрозуміла, то це була нервова

звичка. – Але ти певна? Дракени – лута лінія. Не просто так вони вирушили спати з Ніктосом. Тільки він може ними керувати.

- Я його внучка, - розсудила я, хоча насправді не розуміла, як відреагують дракени. Могла лише припустити: слова Ніктоса означали, що вони сприймуть прихильно до мене. – І я не збираюся ними керувати. Мені просто потрібна їхня допомога.

На її обличчі промайнуло розуміння.

— Я думала, що ви з Кастілом хотіли запобігти війні. Цього не буде, якщо дракени прокинутуться.

— Утримуючи Кастила в полоні, вона думає, що може мене зупинити. Але іноді війні запобігти не можна, - сказала я, повторюючи слова Елоани і слова, які прошепотів мені чоловік, коли я в'їджала в Бухту Сейона.

Саме це я зрозуміла під час зворотної подорожі до Атлантії. Розмов та ультиматумів більше не буде. Те, що прийде, зупинити не можна. І завжди було не можна. В якомусь сенсі війна двох королів так і не закінчилася. Було лише перемир'я, що тривало, як і сказала Ізбет. Всі ці роки, коли Кастил пересував постаті за сценою у спробі звільнити брата і домогтися земель для Атлантії, не було витрачено даремно. За цей час Атлантія отримала те, чого їй не вистачало раніше.

— Не можна, – тихо та сумно погодилася Елоана. – Іноді це неможливо.

Я подивилася на Xicy з Нейлом.

- Чи не могла б ти надіслати Кривавій Короні повідомлення, що я зустрінуся з ними в лісі за Дубовим Емблером наприкінці наступного тижня? Постараїся донести до них, що їхній посланець має бути гідний приймати королеву. Що я говоритиму тільки з нею самою чи з королем.

Капітан вигнула вгору куточки губ і вклонилася.

- Так, ваша величність.

— Послання? - Запитала Елоана. – Що ти задумала?

— Я привезла із Соліса подругу. Ту, яку вважала Вознесла. Її не піднесли, але вона поранена, як я вважаю, тенекамнем, і мої здібності її не допомагають. – Я провела долонями по колінах. - Делано відніс Тоні до кімнати і покликав цілителя. Я хотіла б попросити вас доглянути її. Вона... – Я глибоко зітхнула. - Вона моя перша подруга.

Елоана кивнула головою.

- Звичайно. Я зроблю все, щоб допомогти їй.

- Дякую. – Я прочистила горло. – Я хочу прийняти ванну.

Душ... Я не могла приймати душ і не думати про Кастіл. А єдиний спосіб вижити зараз – це не думати про нього.

— Я збираюся до Ілізіуму. Після повернення відправлю Кривавій королеві послання, яким Кастил би пишався.

- Знаючи, чим може пишатися мій син, - схвильовано сказала вона, - я можу тільки уявити, що це буде за послання.

Мої губи зігнулися в натягнутій, лютій усмішці.

- А потім завершу те, що ви почали сторіччя тому. Поверну ці землі Атлантії та повернуся зі своїм королем.

Її золотаві очі зустрілися з моїми.

— А якщо ти зазнаєш невдачі?

— Такого не станеться.

Розділ 49

Я поспала кілька годин і трохи поїла тільки тому, що так треба було. Потім одягла штани та просту білу сорочку Кастіла. Вона була надто велика мені, але чорний ліф, одягнений зверху, не дав у ній потонути.

У вбиральні тепер висіло безліч моїх тунік та сорочок, але так приємно було відчувати на своїй шкірі річ Кастіла. І яому сподобався схожий ліф на мені... коли ми бачилися востаннє.

Я зупинилася біля ліжка, і мій погляд упав на тумбочку, на маленьку дерев'яну конячку. Серце защеміло. Я підскочила та взяла іграшку. У скрині біля дверей знайшла мішечок. Сунула в нього конячку і покинула спальню, а потім і покої, прив'язавши сумку до пояса.

Я відвідала Тоні. Вона була в тому ж стані, в якому я залишила її - спала і була занадто нерухомою. Темні вени повзли по вигину підборіддя. Елоана сиділа поруч із нею.

- Я покликала Віллу, - сказала вона. Я болісно зітхнула. - Вона приведе одного з найстаріших цілителів. Він зrozуміс, як її лікувати.

— Дякую, — відповіла я, намагаючись дихати розмірено.

Елоана кивнула головою.

- Будь обережна, Пенеллафе.

- Неодмінно, - прошепотіла я і з ниючим серцем покинула кімнату.

Кієран чекав на мене у вестибюлі. Звідти ми вирушили до храму Ніктоса до Хіси. Цього разу ми подорожуватимемо лише удвох. Вонетта залишилася – їхні батьки вже їхали в Евамон з новою сестричкою. Я казала Кієрану, що яому теж слід залишитися, але в нього в одне вухо влетіло, з іншого вилетіло. Не допомогло навіть коли я розіграла карту королеви, а потім «я бог, підкоряйся мені». Він наполягав, щоб супроводжувати мене, стверджуючи, що більше ніхто не пам'ятає, яким шляхом ми йшли минулого разу. Може, він і мав рацію. А може, теж не міг спати і не знав спокою, а його думки металися від однієї жахливої ймовірності до іншої. Що, як мій план провалиться? Що, якщо дракени відмовляться? Що, якщо вона завдасть шкоди Кастілу? Що, якщо яому треба буде годуватись? Що, якщо... мені треба буде годуватись? Що я буду робити? Навіть подумати не могла, щоби пити кров когось іншого. Що, коли я його втрачу? Що, коли він знову втратить себе?

І я знала, що Кієрану нелегко. Насамперед він міг завдяки зв'язку сказати, що відбувається з Кастілом. Тепер такої нагоди не було. Тільки нескінченні «що, як», як і в мене.

- Кієран? - Покликала я, коли ми йшли вузьким тунелем.

- Поппі?

Я проковтнула, у горлі пересохло.

- Ти в порядку?

Він відповів не відразу, і мені здалося, що його рука зі смолоскипом тримтить.

— Ні.

Я на мить заплющила очі.

- А ти?

— Ні, — прошепотіла я.

Після цього ми йшли по звивистих підземних тунелях мовчки. Жодних жартів, жодних розмов. Ділянку, що частково обрушилася, ми минули на кілька годин раніше, ніж вперше, а коли попереду показалася точка світла, я вийшла вперед. Я вибралася назовні, і ми перетнули голу землю. Ступивши в тінь крилатих жінок, я дала зрозуміти, що це я. Земля не тримтіла. Скелети, яких я визнала охороною, не вилізли назовні. Ми рушили до храму з каменю, і вдалини замерзло місто Далос.

Перше, що мені впало у вічі, — там не виявилося сплячого кам'яного дракена.

— Де?..

— Тут.

Кієран сповільнив кроки, і я простежила за його поглядом до кам'яних сходів. Серед них стояв чоловік із чорним волоссям, зворушеним сріблом, одягнений в одні тільки чорні штани.

- Як ти гадаєш, це Нектас? - Запитав Кієран, знизивши голос. - У смертному вигляді?

- Може бути.

Уламки діамантів хрумтіли під нашими ногами.

- Вольвен має рацію, - заговорив чоловік, і я підняла брови. Не кожен день почуєш дракена. - Вас зараз на кілька людей менше, ніж минулого разу. Поганий знак.

Я скам'яніла, зупинившись за багато ярдів від храму.

— Якщо ви шукаєте Ніктоса, то вам не пощастило, — вів далі Нектас. - Він знову вирушив спати до своєї дружини.

- Я прийшла не до Ніктоса, - сказала я, звернувши увагу на дрібні гребені вздовж його спини. Вони були схожі на... лусочки.

— Розумію. - Минула мить тиші. - Чи ти тепер зрозуміла, що за силою володієш?

Бажаючи дізнатися, звідки дракену відомо про моє прозріння, я подивилася на Кієрана. Той поглядом дав мені зрозуміти, що я маю намір поставити дуже недоречне запитання.

Я почала боротися з цим спонуканням і перемогла.

- Я зрозуміла.

Нектас схилив набік голову, як і раніше, не дивлячись на нас.

- Перш ніж заговорити, ти маєш бути впевнена, бо ці слова не можна забрати назад. Як тільки ти покличеш тіло і вогонь богів, щоб захищати та служити тобі, оберігати тебе, вони будуть виплавлені у вогні та вирізані у плоті.

У мене пересохло у роті.

- Я впевнена.

- Чому ти така впевнена?

- Кривава Корона взяла те, що належить мені. Вони забрали у мене все, і вони й далі забиратимуть все.

— І? — тихо запитав він. - Отже, ти хочеш з нашою допомогою забрати все у Кривавої Корони? Знищити їх, міста, які їх

захищають, і тих, хто стоїть між тобою та ними?

Я притиснула шлюбний відбиток до мішечка з іграшковим конем.

— Я хочу допомоги дракенів, щоб боротися з вихідцями та Вознеслими – боротися на боці Атлантії. Не хочу знищувати міста чи вбивати тих, хто опиниться між ними та мною. Тому що більшість жителів Солісу невинні.

- Ти збираєшся боротися пліч-о-пліч з вартовими богів і при цьому очікуєш, що міста не впадуть? - Він видав короткий смішок. - Ти не готова до війни.

— Ви неправильно зрозуміли, – обережно уточнила я. – Або я неправильно висловилася. Я не хочу цього, але розумію, що це може бути необхідним. Я готова до війни. Інакше я сюди не прийшла б. Але не планую залити землі кров'ю і залишити лише руїни.

Настала мить мовчання.

- Отже, ти збираєшся взяти те, що тобі належить, і прийняти вагу двох корон?

Я змусила себе розтиснути руки.

— Так.

Він трохи схилив голову.

— А ти допоможеш повернути те, що ми маємо захищати? Що дозволить дружині прокинутися?

Кієран кинув на мене стривожений погляд. Я гадки не мала, про що говорить Нектас або що трапиться, якщо дружина прокинеться. Але я запитала:

— А що я маю допомогти повернути?

- Твого батька.

Я відкрила рота, але заговорити змогла лише через кілька секунд.

— Малека?

— Малька для нас втрачено. Він був загублений задовго до того, як ми це зрозуміли.

Нас із Кієраном охопило замішання.

— Я не розумію, – сказала я. - Мальчик ...

- Малий тобі не батько, - відповів Нектас. - У тобі тече кров Айреса, його близнюка.

Я вражено дивилася в спину дракена. Ізбет ... вона не підтвердила, що Малек був моїм батьком ... І вона говорила про нього в минулому часі, ніби вважала, що його вже немає. О боги, Ізбет не знала, де Малек, і...

- Айреса виманили з Ілізіума якийсь час тому, - сказав Нектас. – Залучили до царства смертних разом із моєю дочкою, поки ми спали. Ми не можемо шукати Айреса. Не можемо, якщо нас не покликали, а він... нас не кликав. Але ми знаємо, що він живий.

Думки в моїй голові закрутилися і зупинилися на картині, яку я бачила в музеї Ніктоса, і двох великих котах.

- О боги...

— Що? – глянув на мене Кієран.

Я проковтнула, боячись питати.

- Айрес міг міняти вигляд?

- Він, як і його батько, міг набувати інших видів. Нікто с вважав за краще звертатися до білого вовка, а Айрес любив ставати великим сірим котом, як і Малек.

Кієран виляявся напівголосно.

Я... могла тільки застигнути на місці, почуваючись так, наче серце випало з тіла.

- Я бачила його, - сказала я. – Ми обоє бачили.

М'язи на спині Нектаса почали скорочуватися.

– Як?

– Він... його посадила в клітку та сама, що забрала Кастіла.

Я лише припустила, що істота в клітці була Малеком, але тоді ми вважали Малека божеством. Чи не сином Ніктоса. Чи не близнюком.

- Кривава королева, - прохрипіла я, запинаючись. – Вона каже, ніби вона – бог, бо її піdnіs Малек.

– Бог? - Стародавній дракен видав різкий, похмурий смішок. – Богами народжуються. Їх не виробляють. А вона... на кшталт вихідців – осквернення всього божественного.

Кастил... він мав рацію.

Нектас стиснув руки у кулаки.

– Тоді твій ворог – і наш ворог.

Вражена відкриттям, я притиснула долоню до грудей. Як Ізбету вдалося заманити бога? Невже Малек поділився з нею чимось?

- Ваша дочка? Ви знаєте, чи жива вона?

Нектас довго не відповідав.

- Я не знаю. Вона була зовсім молодою, коли ми лягли в сплячку. Коли Айрес розбудив її, вона ледве досягла дорослого віку.

- Як її звати? - Запитав Кієран.

- Джадіс.

- Яке гарне ім'я, - сказала я, на мить заплющивши очі.

І одразу пошкодувала, що закрила. Я побачила худого чоловіка за кістяними лозинами, його риси відбивали хаос, що панує в його голові. Я побачила розумні очі кота. Мого батька. І я лишила його там. Мене пересмикнуло.

Я не могла ... Не могла дозволити собі застягти на цьому.

Зараз мені потрібно було на якийсь час відклести міркування про те, що Ізбет, мабуть, тримає десь дракена, разом із відкриттям, хто мій батько, і питаннями, як він зійшовся з Ізбет. Зараз я могла зосерeditись тільки на тому, що знала.

Що мій батько - теж жертва Ізбет.

І я подумала про Малека, похованого під кривавим лісом.

— Якщо бога первозданної крові заточити у гробниці, що з ним станеться?

— Якщо скувати його кістками божеств? Він чахне день за днем, рік за роком, але не помре, — відповів Нектас. — Він існуватиме між вмиранням і смертю, живий, але замкнений.

Боги.

Це було гірше, ніж повільно морити голодом божеств. Але це означало, що Малек досі живий, а Ізбет досі його любить.

Шкіра Нектаса затверділа в лусочки.

- Ти готова, дочка Айреса, сина Ніктоса та його дружини?

По мені пробіг трепет.

— Так.

- Тоді промов слова і отримай те, навіщо прийшла.

Мою шкіру почало поколювати, в грудях застукало. Кіеран узяв мене за руку і потис. З нізвідки налетів легкий вітерець і завихорився над діамантами. До мене долинув аромат бузку, а потім я подумки почула її голос - почула, як дружина вимовляє слова, яких чекає Нектас.

— Я... закликаю тіло і вогонь богів, щоб захистити мене та тих, кого я люблю. Супроводжувати мене пліч-о-пліч і стояти на сторожі за моєю спиною. Я закликаю прокинутися кровну лінію, народжену з плоті та вогню.

Нектас повернув голову. Яскраво-блакитна райдужка різко контрастувала з непроглядно-чорним вертикальним значком.

Земля затремтіла, і по ній прокотився низький гуркіт. Кіеран міцніше стиснув мою руку, і ми зробили кілька кроків тому. Земля і маленькі діаманти навколо основи храму злетіли в повітря. Уламки кристалів розлетілися на всі боки. З пилу потягнулися блискучі пазурі, поринаючи в чорний камінь. У хмарі уламків проступили обриси чогось величезного, шкірястого, дугою, що високо вигнувся. Десятки кігтистих лап вчепилися з усіх боків уежу. Вони виривалися з-під землі, витягали звідти свої лускаті крилаті тіла. Вони підіймалися на найвищий шпиль — один за одним. Сірувато-чорні хвости хлипали повітря. Перший досяг вершини — темні фіолетові з чорним лусочками заблищають на сонці, коли він струшував із себе землю. Він витяг довгу шию, і навколо його голови розкрилася оборка шпильок. Він роззвял широку пащу, і оглушливий рев струсив мої кістки.

Нектас обернувся до мене обличчям.

— З цієї миті і до останньої вони — твої, королева Плоті та Вогню.

У мене перехопило подих і обпалило горло. З ніздрів фіолетово-чорної істоти вирвалися клуби диму. Воно відкрило пащу і видало ще один гуркіт. З паці вирвалося полум'я — хвиля сріблясто-білого полум'я. Дракен злетів із обсидіанової вежі й поринув у небо. Крила розкрилися і підняли над землею порив вітру. Інші дракени відгукнулися, їхні крики перетворювалися на пронизливий поклик. Дюжини дракенів, що прокинулися від глибокого сну, пішли за першим, зістрибуючи з вежі і злітаючи — один за одним. Вони полетіли до гор Ніктоса, щоб взяти напрямок на Соліс.

На Карсадонію.

- Тобі треба якнайшвидше прокинутися. Тут дракени, - сказала я Тоні. - Справжні дракени.

Вона так і не прийшла до тями, але чорнота припинила поширюватися по венах. Поняття не мала, що дав їй цілитель, якого привела Вілла, але це подіяло. А ще це змінило її.

Золотисто-бронзові кучері Тоні стали білими, як кістка. Зі сніговим волоссям вона стала ще красивішою.

— Дракени чудові. — Я розгладила її волосся. — Хіба трохи... темпераментні. Але вони дуже довго спали, так що їм можна бути буркотливими.

— Буркотливими? — пирхнув Кієран, здивувавши мене. — Швидше, кусачими.

Я не чула, як він увійшов. Він і Вонетта проводили час із батьками та новою сестричкою. Я зрозуміла, що означала його поява.

— Ти сам заслужив, — нагадала я, поправляючи ковдру навколо Тоні. — Він надто близько підібрався до дракена, який відпочивав. І мало не втратив кисть руки.

— Швидше за всю руку, — пробурчав Кієран.

Я озирнулася через плече.

— Хіба є таке слово — «кусачий»?

— А хіба ні? — Кієран дивився повз мене на Тоні. — Вона виглядає краще.

— Так. — Я повернулася до неї. — Час?

— Так.

Я поклала руку Тоні на ліжку, востаннє потиснувши її, а потім встала і розгладила на собі одяг, схожий на той, в якому ходила в Ілізіум. Щоправда, зараз на мені був ліф із щільного флісу. Погода здебільшого Соліса набагато прохолодніша.

— Я повернуся... — Я нахилилася і притиснула губи до її теплого чола. — Скоро повернусь. Обіцяю.

* * *

У нас пішло менше половини дня, щоб дістатися до найпівнічнішої точки Атлантії, до стіни, що простяглася від Стовпів Атлантії, що стоять перед Бухтою Сеона. Тут я воз'єдналася з Сетті. Погладила його по носі і почухала за вухом. Я сподівалася, він поводитиметься смирно. Мої вміння їздити верхи залишали бажати кращого, а він не просто так отримав ім'я на честь бойового коня бога війни.

— До тебе йдуть, — промимрив Кієран.

Озирнувшись, я побачила отця Кастіла. Його груди та плечі покривала золота зі сріблом броня, а шолом він ніс під пахвою. У мене всередині все стислося. Я бачила його лише раз після першого повернення до Еваемона, та й то недовго — проходила повз у коридорі. Він одразу повернувся до північної частини королівства.

Вольвени заворушились у траві і підняли голови, коли він наблизився. Валін вклонився, і вольвени знову повернулися до дрімоти, мрій або чим ще вони там займалися.

— Як і раніше, збираєшся відправити їм послання? — поцікавився Валін.

Його погляд ковзнув короною на моїй голові. Не впевнена, чому я вирішила її надіти, але це здавалося правильним.

Я кивнула.

- Кастил вчинив би саме так.

Я знала, що це так.

Валін хмикнув на знак згоди, і на кілька хвилин повисла мовчанка. Я набрала більше повітря і пообіцяла:

— Я його поверну. Ми його повернемо. Присягаюся.

З зусиллям проковтнувши, він кивнув і окинув мене поглядом.

- Повернеш. - Він помовчав. - Моєму синові дуже пощастило, що він знайшов тебе і став твоїм.

Його слова відрадою відгукнулися в моєму пораненому серці, а від стояв за ними почуття прийняття до горла підкотивком. Я не одразу змогла відповісти.

- Це мені пощастило, що ваш син знайшов мене і зробив своєю.

Валін торкнувся моєї щоки рукою в рукавичці.

— А нам із Елоаною пощастило ще більше, що ти стала нашою невісткою.

Мої очі сповнилися сльозами. Я не плакала і сказала собі, що не плакатиму зараз. Інакше б не змогла зупинитися.

- Дякую.

Кивнувши, він опустив руку і поглянув на стіну.

- Хочу попросити тебе про позику.

Я відкрила чуття, вивчаючи його. Шукати довго не довелося – від нього ринули страждання.

— Про що ж?

Його плечі в золотій та залізній броні напружилися.

- Якщо ти зустрінеш іншого моого сина раніше за мене, все, про що я прошу, - зроби його смерть якнайшвидшою і безболісною.

Я слабо видихнула, кому у горлі розрісся. Єдине слово, сказане у відповідь, завдало біль.

— Зроблю.

- Дякую. - Валін кивнув і переклав шолом під іншу руку. — Ми будемо чекати вашого повернення в передгір'ях Скотос, від Пустошів до стін Межи Спеси, ваша величність.

Він уклонився і відійшов.

Я простежила, як він іде до свого коня. Побачусь із ним після того, як відправлю послання.

- Це прохання далося йому нелегко, - сказав Кієран, що вже піднявся на коня.

— Так.

Тримаючись за поводи Сетті, я злетіла в сідло. Вонетта пробралася вперед у вольвенському вигляді поруч із Делано.

Декілька десятків вольвенів піднялися з густої трави, де вони відпочивали під теплим промінням сонця. Ворота північної стіни почали відчинятися одні за іншими. Війська під проводом Валіна та Охоронців виїжджали загонами по кілька сотень. Ранкове сонце відбивалося в їхній золотій та срібній броні. Тисячі копит стукали по каменю, і звуки лунали луною. По всій шерензі здійнялися прaporи. У мене перехопило подих, коли побачила атлантіанський герб. Тепер стріла та меч перетинаються посередині.

Я різко вдихнула, очі зашипало. Прaporи майоріли під атлантіанським сонцем. Я заплющила очі і сказала собі, що Кастил їх побачить.

Пролунав низький гуркіт - звук, схожий на грім. За ним був високий, пронизливий поклик. Я розплющила очі, а вольвени зупинилися і задерли голови до неба, нагостривши вуха. Я міцніше стиснула руку на поводях Сетті, який нервово гарçував піді мною. Іншу руку поклада на мішечок біля стегна. До долоні притиснулися виступи іграшкової конячки. Я дивилася на прaporи, на герб, що представляє Кастіла і мене, і в цей момент на атлантіанське військо, що стрибає на захід, впали великі крилаті тіні.

Чотири дні ми чekали в лісі за Дубовим Емблером серед пониклих дерев. Коли нас торкнулися останні промені сонця і на вечірньому небі з'явилися зірки, я забрала конячуку в мішечок і піднялася з рівної поверхні каменю, на якому сиділа.

- Тобі треба було поспати, - сказав Делано, підходячи до мене.

- Я спала.

З усіх його пір сочився занепокоєння. Я не брехала. Не зовсім. Я поспала годину або близько того, а коли прокинулася, зайнялася тим самим, що робила на прivalах, коли ми зупинялися перепочити і поїсти.

Тренувалася боротися як бог.

Підібравши короткий меч, я засунула його в піхви і озирнулася, трохи насупившись.

- А де?..

- Дракени? - Очі Делано бліснули веселощами, і він кивнув на гай дерев, що все ще ростуть прямо і гордо. - Рівер там, у них із Кієраном епічний турнір у глядалки.

Я примружилася і злегка посміхнулася, насилу побачивши обриси Кієрана, що лежить на череві. За кілька футів від нього великий дракен лініво колупав у зубах пазурами. Цей дракен був не такий величезний, як Нектас, але все одно вп'ятеро довше за Сетті і втричі ширше.

Це Рівер мало не вкусив Кієрана.

Я вигнула брову. Рівера в смертному вигляді я не бачила. Нектас, що залишився в Ілізіумі, був єдиним, хто показувався мені в смертному образі більш-менш тривалий час. Ім'я Рівера я знала лише завдяки дракенці Аурелії, яка ненадовго прийняла смертний вигляд і назвала їхні імена. Серед дракенів, що прокинулися, окрім неї була ще тільки одна жінка. Мабуть, дракенки траплялися рідко.

- Пора, - оголосила я, накидаючи на голову капюшон плаща. - Пам'ятайте план.

Рівер з пихканням підвівся, витяг велике фіолетово-чорне тіло і розправив крила. Я трохи занепокоїлася, чи буде він наслідувати план. Кієран підвівся, і я майже очікувала, що він рвоне геть від дракена, але вольвену вдалося підійти до мене досить спокійно.

Я повернулася туди, де чekали Вонетта з рештою вольвенів, Нейл і Еміль.

- Будьте обережні.

Від них повіяло непохитною рішучістю. Я відвернулася і попрямувала до міста у супроводі Делано у вигляді смертного. Якщо все піде так, як я розраховувала, більшості вольвенів ніякого ризику не буде. Хрускіт опалого листя попереджав мене про пересування Кієрана, а тріск глок над головою свідчив про те, що Рівер злетів.

Дерева, що пригнулися, прорізали місячне світло. Я подивилася на ліву долоню. Шлюбний відбиток слабо світився. Закривши долоню, поправила капюшон так, щоб він лише прикривав корону, і забрала праву руку під плащ. Попереду між глоком показалися смолоскипи.

— Я їх бачу, — тихо сказав Делано. — Їх близько дюжини.

Менше, ніж я припускала, і це здавалося образливим.

Кієран відстав, а ми з Делано підійшли до краю лісу. Я побачила шеренгу гвардійців, їхні накидки навіть у місячному світлі зливались із темрявою. Лицарі. Відкрите чуття це підтвердило, але був ще один — він стояв остроронь, хрестивши руки. Молода людина з темним волоссям, одягнені в чорному. Я... нічого від нього не відчула, але це не була абсолютна порожнечка Вознеслих. Він не вампір, і я готова сперечатися, що вихідець.

Лицарі рушили, перш ніж ми з Делано вийшли з-за дерев. Вони підняли щити з вигравіруваним на металі королівським гербом, а мечі тримали біля боків. Я дивилася на герб — коло, пронизане в центрі стрілою. Він символізував нескінченність та силу, але я уявляла на атлантіанському гербі стрілу. Чи не меч. Тепер я побачила королівський герб Соліса у новому світлі. І посміхнулася.

— Не знаю, чого ти посміхаєшся, — заговорив вихідець. — Коли ти була тут минулого разу, справи в тебе йшли не дуже.

Я кинула швидкий погляд у його бік.

— Я справді сподіваюся, що це не тебе прислали говорити зі мною. Але якщо це так, можу тебе запевнити: сьогоднішній вечір не закінчиться тобі добре.

Вихідець підняв темну брову.

— Ой!

— В бік! — пролунав голос за спинами лицарів. Голос, який я не чула багато років.

Лицарі розійшлися, опустивши щити, і я побачила, хто стоїть за ними.

Золотисте волосся довше, ніж я пам'ятала, і торкається кінчиків вух, але я одразу впізнала риси привабливого чоловіка — густі брови, пряний ніс, квадратна щелепа та тонкі губи, які рідко посміхалися. У місячному світлі похмуро заблищала рубінова корона.

Майже не вірилося, що я дивлюся на Кривавого короля, одягненого в білий плащ із червоною облямівкою, на грудях — перехрещені чорна та багряна стрічки. Вона відповіла на мій запит і надіслала на зустріч зі мною короля. Сміх зародився в мені так швидко, що мало не вирвався назовні, але потім зрозуміла, що чинного короля Соліса захищає лише один вихідець і жменька лицарів. Ясно, що Кривава Корона не бачила в мені жодної загрози.

А ось тепер я справді образилася.

— Діво, — заговорив король Джалара, і я застигла. — Давно не бачилися, правда?

— Давно, — відповіла я, помітивши, як піднімається гнів від Делано та прихованого у тіні дерев Кієрана. — Багато з того часу змінилося, починаючи з того, що я більше не Діва.

Я підняла ліву руку і витягла капюшон.

— Але ж ви це вже знаєте.

Він трохи розширив очі і пробурмотів:

- Позолочена корона.

У його голосі пролунало благоговіння, якого я ніколи не чула від тих, що піднеслися, на все реагують мляво. Він міцніше стиснув меч, і блиснули коштовності на його руці.

— Ну й ну, Пенеллафе, — промовив він, не зводячи очей з корони і роблячи крок уперед. - Тільки подивися на себе.

Делано оголив меч, і риси його обличчя загострилися у смертельній небезпеці.

- Вам слід звертатися до неї "королева Пенеллаф" або "ваша величність".

Король повільно і манерно, як змія, повернув голову до вольвена.

— Хто це з тобою? - Він понюхав повітря. - Лише дикун. Пес-переросток. - Він глузливо посміхнувся. - Огидно.

- Огидно? – перепитала я. - Той, хто стоїть поряд зі мною, походить з роду, якому сам Ніктос дарував смертний вигляд. А від того, хто стоїть поряд з вами, вражас розкладанням та гниллю.

Виходець насупився.

- Від мене не вражає. - Він обсмикнув туніку. - Що за грубість.

— О, перепрошую. - Я дивилася на Кривавого короля. - Значить, це ви зіпсували повітря?

Він вихідця долинули цукрові веселощі, а на щелепах короля Джалари заходили жовна.

— Я б порадив тобі стежити за язиком, Діво.

Я підняла ліву руку, а у Делано вирвалося низьке гарчання.

Король Джалара посміхнувся.

— А може, й не треба. За кожну твою образу відплатить той, кого ти називаєш своїм чоловіком.

Вся моя істота кричала від люті – кричала у спразі крові та болю, але я нічим не показала своїх емоцій, глянувши на Кривавого короля. Піднесено, який ніколи не виявляв до мене жорстокості, коли я була дитиною. Він просто був, маячив десь на задньому плані.

- Знай, що він знаходить перебування з нами не надто приємним. Дорога Ілеана майже переконала його, що тебе теж скопили, незважаючи на його самопожертву. Його крики люті звучали серенадою.

Я стиснула зуби.

Його обличчя набуло самозадоволення.

— Що? Тобі нічого сказати? Ти не питаєш, як він почувається? Не благаєш? - Він схилив голову набік. – Не загрожуєш? Я чекав від тебе, принаймні, загрози після того, як Ілеана так поетично розписувала...

- Називайте її справжнім ім'ям, - перебила я. - Упевнена, ви знаєте, що вона Ізбет.

Він примружився.

- Вона більше не Ізбет.

— І ким ви її вважаєте? Ілеаною, богинею?

- А ти як думаєш? - З викликом запитав він.

— Я знаю, що бога створити не можна. Вона — лише збочена мішанина злості та жадібності.

- А себе ти чим вважаєш?

- Справжнім богом, — відповіла я так само рівно, як це зробив би Кастіл.

- І все-таки ти не змогла її здолати? — Він холодно засміявся. — Може, ти й народжена від крові Ніктоса, але ти і я — ми знаємо, хто ти і чим ти завжди будеш. Дівою, одна половина якої гарна, а інша — катастрофа.

Я нічого не сказала. Я нічого не відчула.

Він опустив підборіддя і наблизився.

— Тобі слід зробити так, як вона пропонує. Вона твоя мати.

- І все ж мені абсолютно наплювати. — Я втримала його погляд. — Вірите чи ні, я прийшла сюди не за тим, щоб витрачати час, ображаючи криваву королеву.

Король Джаларап різко вдихнув.

- То ти прийшла здатися? Підкоритися?

- Я прийшла, щоб відправити послання Кривавій королеві.

Він так високо підняв брови, що я здивувалася, як вони не звалили його дорогоцінну корону.

— Послання? Я пройшов увесь цей шлях у забуту богами глуш на краю Пустошів, щоб забрати твоє послання?

Я кивнула і під плащем пересунула праву руку до лівого боку.

- Мабуть, ти не в своєму розумі. Правда? — Король Джаларап гротескно посміхнувся, оголивши ікла. — Єдине послання, яке я від тебе доставлю, — це звістка про твою покірність.

— Перепрошую, я неправильно висловилася. — Я видавила дурний смішок. — Послання — це ти сам.

- Що?

Його збочена посмішка застигла. Він метнув погляд за моє плече.

Кієран вирвався з тіні і врізався у нього. Король спіткнувся і вишкірився, але Кієран схопив його за руку, не пускаючи. Я висмикнула меч з-під плаща і крутнулася, широко замахуючись.

Мало що за все моє життя приносило мені стільки задоволення, як відчуття того, як меч входить у плоть короля Джаларап, кістка пручастіться, а потім здається з шокуючою легкістю. Клинок прорізав його горло та хребет, відокремивши голову від тіла.

Я підняла погляд на застиглих лицарів та враженого вихідця. Всі вони ніби скам'янілі — чи то від того, як голова короля падала в протилежному від тіла напрямку, чи побачивши інших вольвенів, що виступили з темряви.

А потім я боролася як бог.

Я не закликала ітера. Не стала візуалізувати. Не витрачала час, щоб нагнітати силу всередині себе. Мені це було не потрібно, бо вона й так завжди за мене. Я лише побажала її.

Щити вибухнули, слідом – мечі. Шиї лицарів згорнулися в сторони, обірвавши крики, перш ніж вони навіть зародилися. Їхні руки зламалися. Кістки в тілах тріснули. Ноги загнули назад, а потім я розірвала лицарів зсередини.

У кривавому тумані вихідець швидко витяг два чорні, вигнуті півмісяцем меча. Вольвени загарчали і заклацали зубами.

– На мені це не спрацює.

- Ні, не спрацює, - погодилася я.

Зверху пролунав порив вітру. Щось раптом затьмарило місяць.

Вихідець підняв голову.

- Що за?..

Переді мною приземлився Рівер, через що земля та дерева здригнулися. Він хльоснув хвостом, ковзаючи між вольвенами, і витяг голову, роззвивши пащу. З його горла вирвався оглушливий рев, а над оборкою з шипів заклубився дим.

– Але це – подіє, – домовила я, забираючи меч у піхви. - Богонь богів, правда? Це тебе вб'є.

- Прокляті боги, це ж?

Вихідець позадкував і спіtkнувся. Щойно він відновив рівновагу, як Рівер ударив його в груди шипастим хвостом.

"Ну, цього в плані не було", - подумала я, дивлячись, як вихідець летить убік і врізається в скелю. Склізнувши на коліна, він зі стоном упав перед моїми руками.

Я повільно перевела погляд на Рівера.

– Правда?

Він запихав і змахнув хвостом, ледве не зачепивши Кієрана. Вольвен притиснув вуха і загарчав.

- Заспокойся, - попередила я його і переступила хвіст Рівера. – У цій битві тобі не виграти.

Стійка Кієрана казала, що він хотів би спробувати. Я підійшла до стогненого вихідця і опустилася перед ним на коліна. Він притих, і я схопила його за грудки.

– Це частина послання, яке я хочу відправити вашій королеві, – сказала я.

Таке послання міг би відправити Кастил.

Вихідець підняв голову. З його рота текла кров. Він відірвав від мене погляд тільки для того, щоб побачити те, що Делано кинув до його ніг.

Голову короля Джалари.

Вихідець простогнав лайку.

Я взяла у Делано рубінову корону.

– Я хочу, щоб ти доставив це їй. Хай знає, що його корона в мене. Тепер вона моя. І передай їй мою подяку за те, що вона навчила мене битися як бог. Скажи їй, що то за Єна.

Безпристрасний погляд вихідця звернувся до мене.

— Але це не найголовніше. Нехай зрозуміє, що я йду за нею. Що я спалю кожного вихідця, який стане між нею і мною. Я вб'ю кожного, хто піdnісся, який захищає її. Я зруйную кожен замок, в якому вона шукатиме укриття. Постараїся донести до неї, що її життя залежить від Кастіла. Або вона відпустить його, або я зрівняю із землею всі її міста до єдиного. Знищу її дорогоцінного Малека, і це можу. Я знаю, де його знайти. Він живий. Поки що. А якщо вона вб'є Кастіла... Якщо хтось його вб'є...

Я схилила голову набік, ловлячи погляд вихідця, який намагався розглянути, куди відлетів дракен.

- Я постараюся, щоб її смерть була повільною і тривала сотні років, якщо не тисячі. Ти зрозумів?

- Так, - просипів він.

- Добре. — Я підвelasя. Рубінова корона звисала з моїх пальців. - Донеси до неї, що я - Вибрана, Благословенна, і в мені тече кров короля богів. Я льєса вольвенів, друга дочка, справжня спадкоємиця, мені належать корони Атлантії та Соліса. Я королева Плоті та Вогню, і зі мною варти богів. Скажи кривавій королеві, щоб вона готувалася до війни.

* * *

notes

Примітки

1

Ім'я Поппі у перекладі з англійської означає «мак».